Digitized by Google

XLIX
G
~~18~~
17

BIBLIOTECA NAZ.
Vittorio Emanuele III
XLIX
G
17
NAPOLI

XLIX
G
~~8~~ 17

[illegible]

Digitized by Google

FLORES SERAPHICI

SIVE

ICONES,

VITÆ, ET GESTA

VIRORVM ILLVSTRIVM

ORDINIS FRATRVM MINORVM

S. FRANCISCI CAPVCINORVM

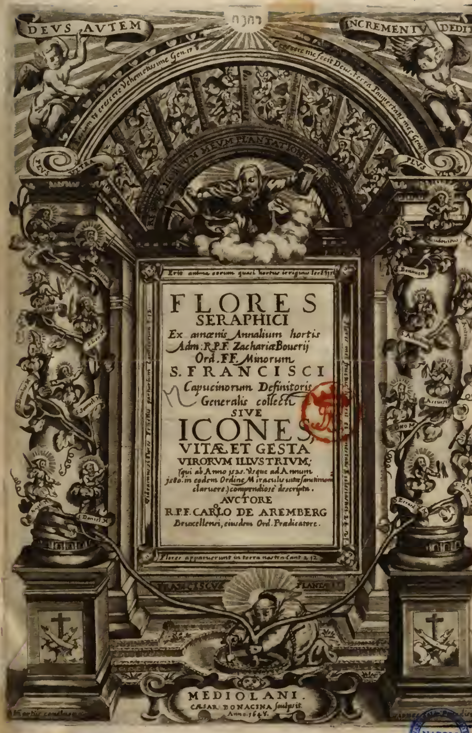
AVCTORE,

R. P. CAROLO de AREMBERGH,

BRVXELLENSI EIVSDEM ORDINIS

PRÆDICATORE.

NAPOLI

DEVS AVTEM
INCREMENTV DEDIT
Erit anima eorum quasi hortus irriguus Ier. 31.
FLORES
SERAPHICI
Ex amœnis Annalium hortis
Adm: R.P.F. Zachariæ Bouerij
Ord. FF. Minorum
S. FRANCISCI
Capucinorum Definitoris
Generalis collecti
SIVE
ICONES,
VITÆ ET GESTA
VIRORVM ILLVSTRIVM;
(qui ab Anno 1525. Vsque ad Annum
1580. in eodem Ordine Miraculis uitæ sanctimonia
claruere.) compendiosè descripta.
AVCTORE
R.P.F. CARLO DE AREMBERG
Bruxellensi, eiusdem Ord. Prædicatore.
Flores apparuerunt in terra nostra Cant. 2. 12.
MEDIOLANI.
CÆSAR BONACINA sculpsit.
Anno. 1648.

NAPOLI

D. O. M.

IESV CHRISTO.

DEI VERBO ANTE SÆCVLA GENITO.

ORBIS CONDITORI.

MARIÆ MATRIS SEMPER VIRGINIS SECVNDVM CARNEM FILIO,

HOMINVM SERVATORI.

CÆLORVM IMPERATORI, REGI REGVM, INVICTISSIMO DOMINO DOMINANTIVM,

MORTIS, & INFERNI TRIVMPHATORI.

EX HOMINIBVS, VLTRA HOMINES, & SVPRA HOMINES PERFECTO DEO, PERFECTO HOMINI,

DEI, & HOMINVM MEDIATORI.

ANIMARVM

SAPIENTISSIMO MODERATORI.

VIAE INFALLIBILI, VERITATI INCOMPREHENSIBILI, VITAE INTERMINABILI,

OMNIVM

PATRI DOMINOque,

QVI EST SVPER OMNIA, & PER OMNIA, & IN OMNIBVS NOBIS,

IPSI

LAVS HONOR, & GLORIA IN SÆCVLA.

AMEN.

FVLCITE ME FLORIBVS, QVIA AMORE LANGVEO
FLORES MEI FRVCTVS
AD TECLAMAMVS EXVLES, FILII EVÆ, IESVM BENEDICTVM
FRVCTVM VENTRIS TVI, NOBIS POST HOC EXILIVM OSTENDE.

NAPOLI

DIVAE MARIAE

Sanctiſsimæ, Immaculatæ, Chriſtiferæ,
Glorioſiſsimæ, ſemper Virgini,
Totius Triadis Sacrario.
Æterni Patris Filiæ, Verbi Vnigeniti Matri,
Spiritus Paracliti Sponſæ.
Iudicis Matri, & Matri Miſericordiæ,
Virginitatis decori.
Auguſtæ Cœli, & Terræ Reginæ.
Angelis ſublimiori, Seraphin puriori,
Cherubin ſanctiori,
Gratiæ Abyſſo.
Humani Generis per Natum
Saluatrici.
Dauidico ſurculo, Paradiſo voluptatis,
Radici Ieſſe, Horto florum ſpiritualium concluſo,
Iuſtitiæ fonti, Ligno vitæ, Sanctitatis Theſauro,
Humanæ naturæ venuſtati.
Patrum ſpei, Prophetarum gloriæ, Apoſtolorum
Magiſtræ, Martyrum honori, Virginum
Decori, Sanctorum ſplendori,

Para-

Paradiſi fluuio, fœderis Iridi,
Verecundiæ typo,
Inter Mulieres benedictæ,
Omnium Parenti, Luci, Duci,
& Dominæ.

Vouet, Dedicat, Conſecrat,

Humillimus ac deuotiſſimus cliens

F. C. B. C. I.

ADMODVM REVERENDO

in Chriſto Patri

P. IOANNI à MONTE CALERIO TOTIVS ORDINIS FRATRVM MINORVM S. FRANCISCI CAPVCINORVM MINISTRO GENERAI DIGNISSIMO &c.

AB vltimis Germaniæ oris, ſtylo, & affectu ad Reuerendam admodum Pat. tuam accedo; & quorſum alio ire? niſi eò redire, quò me filialis animus, & Religionis aſpectus reuerti iubet; nec longo impulſu opus fuit, vbi voluntas prona eſt, res pia; ſic enim, & Matri decuit Ordini, & tibi Patri obſequi. De voluntate. Optima ſemper eſt, & fuit. Quia Filij ad Patrem, ſubditi ad Prælatum, radij ad ſuum Solem, riuuli ad ſuam originem, membri ad caput; nec alias pulli, quàm matris, alas nouerunt; nec alia agni vbera, quàm, quæ ſuxerunt. Portum vndè exeo, reperto cœleſti iubare, Solis iuſtitiæ radijs fauentibus, Lunæ Deiparæ ductu; illi primùm, & ſuper omnia; huic poſtmodùm, ac deuotè, me, & mea conſecro. Iam verò, ad modùm R.P. ad te ex Horto Capucinorum Seraphico, Seraphicos Flores profero. Tuus enim, & Hortus, & Flores; noſtrum quidem, ſed magis tui. Rara virtus, & magnum munus, id colere, quod Franciſcus plantauit, Maria Virgo rigauit, & cui Deus incrementuum dedit. Nec aliud regimen Numinis eſt, præſertim in culturâ huiuſce Capucinorum Horti; quàm vt illi primum præficiat, quem clariore quâdam notâ elegit, tuetur, fouet. Ergo iure te Hortulanum, Miniſtrum Generalem, Patrem fecit. Quem? à naturâ, à doctrinâ, ab vſu eximium, à vitæ probitate, prudentiâ, benignitate, cæteriſque virtutibus conſpicuum. Hæc quidem manifeſta ſunt, quæ ſecurè depono, quia nihil vanitatis ei metuo, quem nihil ſibi tribuere, ſed omnia Deo reddere, vnde omne datum optimum, & omne donum perfectum, iam pridem didici. Hortus eſt à Deo, Dei Filio factus, à Diuâ Deiparâ orbi datus, à Seraphico Patre inſtitutus; Hortus odoris ſuper omnia

aromata,

aromata, vnde virorum doctrinâ, Sanctimoniâ, Miraculis illuſtrium Flores non iam morituri, ſed immarceſſibiles ad omnem vitam virentiſſimi legantur, & comparentur; Flores ſunt, vnde effloreſcat, quibus præſides, & quos excolis, Capucinorum vigor, & Chriſti bonus odor; vnde diuinus honor, & animarum ſalus amplectur, vnde Beatiſſimæ Virginis fauor erga nos ſummus innoteſcat, & totum Religionis Corpus ſub te Patre, Capite, & Præſide noſtro ſanum, & ſanctum perſiſtat. Deus Opt. Max. Admodum Reuerendam Pat. Veſtram nobis hic diutiſſimè ſeruet, & meritis ditatam, beatæ Immortalitati in æternum aliquandò redonet.

Ita voueo, oro, & ſpero.

Adm. Reu. P.V.

Humillimus & obedientiſſimus in Chriſto filius
Fr. Carolus Bruxellenſis cap. ind.

PRÆFA-

PRÆFATIO AD LECTOREM.

PRæclarum apud omnes Hiſtoriæ nomen ac dignitatem ſemper extitiſſe, antiquorum omnium, atque eorum præſertim vox fuit qui de Hiſtoriâ tam magnifica, ac illuſtria ſensêre; vt rerum, actionumque humanarum compendium, eâ potiſſimùm ratione appellandam ſenſerint; quod, dum Summorum Virorum, qui nos anteriori æuo præceſſerunt, conſilia, actiones, rerum exitus proſequitur; velut loquens quædam præteritorum Imago, cunctas orbis ætates ante oculos ponat, ac præteritorum temporum memoriam, quaſi manipulo colligat. At cum rerum geſtarum veritas ita Hiſtoriæ neceſſaria ſit, vt illius vita, ac fundamentum iure nuncupari debeat; quâ è medio ſublatâ, nec venuſtas, nec rerum memoria, nec legitima narratio, neque Hiſtoria ipſa ſtare queat; ex quo egregiè Tullius duas Hiſtoriæ leges ſancitas eſſe docet: Primâ, ne quid falſi dicere audeat: altera, ne quid veri dicere non audeat: atque id rectè. Hiſtoria enim ſi obſcura, ſi prolixa, ſi perturbata fuerit, Hiſtoria eſt: at vbi mendax euincitur, non Hiſtoria, ſed fabula nuncupatur. Nàm quemadmodum humanum corpus, ſimul ac diſceſſerit animus, exanime cadauer efficitur; ita etiam Hiſtoria, ſi à veritate, quæ illius vita, & anima eſt, deferatur protinus vel in commentum, vel in fabulam mutatur. Quapropter hanc mihi ante omnia, in hiſce Illuſtrium Virorum Ordinis Minorum S. Franciſci Capucinorum vitis, & geſtis ita proſequendam ſtatui; vt veſtigijs Annalium Admodum Reuerendi P. Zachariæ Bouerij inſiſtens, non dubiam, non incertam, non ſuſpectam, non vitio aliquo laborantem; ſed dilucidam, certam, probatam, ac à Prædicto Patre è tenebris erutam, atque in lucem vendicatam) cunctis aſpectandam proponerem. Quod planè me aſſequutum ſpero, præſertim cùm hic non omnia paſſim, quæ obuia fuerint, ſed ea tantummodò, quæ ab antiquis Patribus, qui propiùs à Religionis vitâ abfuêrunt, memoriæ tradita, vel à grauiſſimis Viris certâ fide, ac Iure iurando confirmata fuêre, omnium habito delectu collecta ſint.

Id tamen, LECTOR, te admonitum volo, me non omnium clariſſimorum Virorum, quorum Capucinorum Religio, à ſui ortu, ad hæc vſque tempora ferax fuit, geſta, ac virtutes, in hoc opere perſtrinxiſſe. Cum enim prior humillimorum Patrum noſtrorum ætas (qui-

bus ma-

bus maior humilitatis ac propriæ deſpicientiæ ſectandæ, quàm exiſtimationis apud homines captandæ, cura erat) Illuſtrium Virorum, qui in Religione florebant, facta potius ſilentio tegere, ac celare, quàm in publicum proferre curaret, ab hiſquè maximè abhorreret, quæ ſuorum Virtutes, ac præclarè geſta memoriæ commendare videbantur. Eo planè accidit, vt innumeri ferè Sanctorum hominum Actus, Virtutes, & Miracula ſilentio, ac vetuſtate deletâ interiêrint, quorum vix leuis ac per manus tradita, ad nos memoria peruenit. Quo fit, vt eorum duntaxat, hic à nobis geſta, eaquè compendiosè referantur, quæ nos ex Annalibus præfatis, illi verò ex Manuſcriptis abſolutiſſima, ac probatiſſima, ab anno 1525. vſquè ad annum 1580. hauſerunt. Hos verò neque omnes, neque promiſcuè, abſquè delectu, inter Seraphicos Flores noſtros ſumpſimus. Eos enim, qui etſi Virtute præſtantes nullis à Deo ſignis, aut viſionibus, aut reuelationibus probati fuêre conſultò prætermiſimus, ne tanta congeries in immenſum creſcens, concepti, ac propoſiti voluminis metas excederet. Eis ergò tantùm delectis, quos Deus Opt. Max. vel diuinis hiſce teſtimonijs Illuſtriores eſſe voluit, vel eorum gloriam poſt Mortem declarauit, geſta, ac vitam ſummâ cum virtute tranſactam, Eccleſiæ Sanctæ veſtigijs inhærens (quæ laudat poſt mortem, magnificat poſt conſummationē) conſcribendam duximus.

Quamuis autem in legendis floribus nullus ordo plerùnquè ſeruari ſoleat, ſed ex eorum confusâ varietate, maius ornamentum, decuſquè illis accedat; aliter tamen quodlibet ſcribendi genus poſtulat, in quo niſi ordo quidam confertam, ſeu rerum, ſeu verborum congeriem, diſtribuat, diſponat, atquè concinnet: legenti non lucem, ſed tenebras; non ſolatium, ſed tædium afferat. Cùm autem hic triplex ordo inſtitui poſſit; vel qui ex annis in quibus Viri hi Illuſtres Religioni nomina dedêre, computari ſolet; vel qui ab eo tempore, quo hanc relinquentes in illam tranſlati ſunt Ciuitatem Dei, quæ eſt Primogenitorum deſcriptorum in Cœlis; vel deniquè, qui debitum in ſubditis retinens Principatum Hierarchicus dicitur. Quandoquidem prior ex Annalibus Ordinis haberi non poſſit, neque Hiſtoriæ ſeriem texere intendamus, ad euitandam confuſionem, qui ex ſolo ſecundi præpoſtero ordine oriri poſſet; Hierarchicum, quem Militantes in terris tenuêre, eligimus, ac ſingulis quem Prælationis dignitas, vel ſtatus conditio ordinem poſtulat, aſſignamus: tempus verò non quo in Religionem vocati ſunt, ſed quo à Relione, in viuorum, vt ſperamus, regionem euocati ſpectantes, vnicum Patrem

Matthæum à Baſſio ſi excipias, cui tanquam primo Generali, ac primæui Sancti P. N. Franciſci habitus formæ reſtitutori, primas in hoc volumine merito tribuimus. Ob ſingularem tamen Deiparæ Virginis in Religionem noſtram affectum (cui & præſens opus conſecramus) nonnullas apparitiones ac reuelationes ab eâdem Illuſtribus Congregationis noſtræ Viris factas præpoſuimus: inter quas, cùm diuerſis temporibus, ac diuerſis diuerſi ſtatus, ætatis, dignitatis, contigerint, non alium ordinem ſtatuêre, ſed eas prout ſculpturæ facilitas, & imaginum decor poſtulabat, viſum eſt exhibere.

Id tamen cunctis maximè exploratum eſſe volo, me Illuſtrium Virorum (quorum vitæ in hoc Florum Seraphicorum Tomo; ac poſterioribus, ſi vita comes fuerit, Deo bene adiuuante colligentur.) geſta, Miracula, reuelationes; demùm ſi quæ alia beneficia eorum interceſſione à Deo lara fuerunt, haud ita legentibus credenda proponere, quaſi ab Apoſtolicâ Sede iam examinata, atque approbata, ab eâ fidem, & authoritatem acceperint: Cum his eam tantùm apud homines fidem mihi conciliare propoſitum fuerit, quæ cæteris rerum humanarum Hiſtorijs communis eſſe ſolet. quæque neminem, vel ad Catholicæ, vel ad certæ fidei Canonem perſtringat. Demum quæ Apoſtolico Sacræ Congregationis S. R. & Vniuerſalis inquiſitionis Decreto (quod per omnia integrum, ac ſartum tectum ſeruatum volo) nullatenus aduerſetur. Quanquam enim in his tradendis ſtudium omne, ac diligentiam contulerim, & vera duntaxat, & quæ certâ fide, ac famâ probatâ à præfaro Annalium Authore accepta fuêre, in medium afferrem; ea tamen, neque ab Eccleſiâ Catholicâ canonicè approbata cenſeri, neque maiori, aut ampliori, quàm humana, ac hiſtoricâ fide potiri, certum apud omnes, ac velut ſacrum eſſe volo. Quin etiam, cùm ſæpenumerò in Virorum Illuſtrium (qui apud nos, vel Miraculis floruerunt, vel Virtutibus excelluerunt vitæ perfectione explicandâ; Sanctitatis nomine vſus fuerim (quo in ſenſu illud paſſim, tùm apud Scripturas, tùm apud Patres vſurpatur) Sanctoſque, ac Beatos homines quandoque appellauerim, quos Euangelicâ perfectione inſigniores offendi, nequaquam ea Sanctitatis opinio illos moueat, quaſi ij iam ab Apoſtolicâ Sede in Sanctorum album conſcripti fuerint; cunctiſque perſpicuum ſit, nihil in eâ nuncupatione, Canonizationis, ſeu Beatificationis (quâ Sancti, ac Beati ab Eccleſiâ appellari ſolent, qui publico cultu ac veneratione apud homines donantur) inſinuari: ſed eam tantum Sanctitatem in his à nobis commendari ſciant, quæ ex eorum Virtute, & morum excellentiâ proficiſci-

tur, vniuerſa demum, quæ cum in hâc, tum in alterâ Florum Seraphicorum parte colligentur, ac conſcribentur; per omnia S. R. E. exanimi, ac iudicio ſubiecta ſunto.

Ne autem apud vllum fortè, Auctorum, ac Manuſcriptorum (quæ in hoc opere, velut totius hiſtoriæ fontes, ac teſtes adhibentur) fides, & authoritas in diſcrimen, aut ſuſpicionem vocetur, Lectorem admoneo: Nos duo potiſſimùm in hâc compendiosâ Virorum Illuſtrium Hiſtoriâ tradendâ, Scriptorum, qui apud nos omni exceptione maiores habentur, genera ſequutum fuiſſe. Primum eorum, qui res ab initio geſtas, ac Religionis noſtræ primordia, à quibus propiùs abfuerunt, conſcripsêre: Porrò hi quatuor enumerantur. Primus Fr. Marius à Forozarſinio Vir grauiſſimus, qui anno 1567. Generalis electus, res vti viderat, ſe conſcripſiſſe affirmat. Secundus, F. Hieronymus à Monte florum, qui anno 1575. & ipſe ad Generalatus officium aſſumptus, nonnulla duntaxat à priſcis Patribus præclarè geſta è tenebris vendicauit, tum verò Sanctimoniâ, ac Miraculis clarus, è viuis exceſſit, quemadmodum in ſequenti Florum Seraphicorum Tomo fusè exarabitur. Tertius, F. Matthias Salodienſis, Vir præclarus, qui ſæpenumerò Diffinitoris Generalis munere functus ac multis in Religione dignitatibus cohoneſtatus, fuſius totam institutæ Capucinorum Reformationis Hiſtoriam vſque ad annum 1575. duobus voluminibus complexus eſt. Huius Viri virtus authoritas, fides, ne vlli ſuſpecta eſſet, à Deo ſignis poſt mortem comprobata fuit, vti ſuo loco explicabitur. Quartus denique F. Bernardus à Colle-petratio, eximiæ Virtutis Concionator qui cum illa prima Religionis tempora, quæ ſub Matthæo à Baſſo, ac Bernardino Aſtenſi defluxêre, conſpexiſſet, res ampliori rerum narratione, ac Volumine proſecutus eſt, quarum veritatem, vita ab eo in ſummis Virtutibus tranſacta, ac pleriſque Miraculis illuſtrata, ſua annorum ſerie conſcribenda non obſcurè confirmat. Atq; hi ſunt, quos cum tanquam anteſignanos, ac fideliſſimos Hiſtor. duces ſecutus fuerim, eorum quoq; teſtimonio tanquam fideliſſimo ligamine flores colligandos duxerim.

Alt. ſcriptorum genus huic ſuccedit, ex antiquis Prou. Monumentis, Gene. Min. iuſſu, & authoritate, ſummâ fidelitate, ac diligentia, nec non interpoſito iuꝛ. vndiq; collectũ, ac conſignatum, quorum fidem nefas duxerim in diſcrimen adducere. Ab his ampliſſimis igitur Horcis cum totus hic Flor. Ser. To. collectus fuerit, minus profectò ille obloquẽtiũ calũnijs obnoxius eſſe poteſt. Mihi verò id apud æquũ lectorẽ fidei cõparatũ opto, vt mutuò accepta, tantũ à me reddita exiſtimet

APPROBATIONES.

Viſa Admodum Reuerendi Patris Ioannis à Montecalerio Miniſtri Generalis Ordinis noſtri Fratrum Minorum S. Franciſci Capucinorum, &c.

Ego Frater Benedictus Leodius Rhenanæ Prouinciæ Definitor, Lector, & Guardianus Moguntinenſis, vidi, & accuratè perlegi hunc librum, cui titulus, *Flores Seraphici ex amœnis Annalium Hortis Adm. R. P. F. Zachariæ Bouerij Ord. FF. Minorum S. Franciſci Capucinorum Definitoris Generalis collecti, ſiue Icones, vitæ, & geſta Virorum Illuſtrium (qui ab Anno 1525. vſque ad Annum 1580. in eodem Ordine miraculis, ac vitæ Sanctimonia claruere) compendiosè deſcripta Auctore R. P. F. Carolo de Aremberg Bruxellenſi, eiuſdem Ord. Prædicatore*: In quo nihil reperi fidei, vel bonis moribus aduerſum: imò omnia doctrina, pietate, ſtyli breuitate, rerum Ordine, ac ipſa quaſi viua per imagines Inclytorum Ordinis Seraphici Capucinorum reproductione, adeò pulchra, & efficacia, vt Auctorem ſuum, meritiſſimo à Natalibus, Virtute, atq; ingenio commendent, & quemlibet ad Sæculi vanitates ſpernendas, Chriſtique, & Sanctorum ſequenda Veſtigia maximè promoueant. Quare dignum cenſeo, vt hi Flores cœleſtem odorem ſpirantes ad Dei gloriam, Seraphici Ordinis noſtri fructum, & Chriſtianæ Reipublicæ vtilitatem, in lucem prodeant. Datum Coloniæ Agrippinæ in Conuentu noſtro Anno 1639. Die 22. Februarij.

Fr. Benedictus Leodius,
qui ſupra.

Flores Seraphicos, ſiue Icones, vitas, & Geſta virorum Illuſtrium; qui in Ordine Fratrum Minorum Sancti Franciſci Capucinorum, ab anno 1525. vſque ad annum 1580. virtutibus, ſignis miraculis, ac vitæ ſanctimonia claruerunt: à Reuerendo Patre F. Carolo ab Aremberg, ex Annalibus noſtris, ordine Hierarchico, concinnatos; de mandato Adm. Reuerendi Patris Ioannis à Monte Calerio Ordinis noſtri Generali Miniſtro, perlegi, & in eis non tantum nihil contra fidem, & bonos mores; ſed Illoſtri viro, dignum opus inueni: quodque in omni loco bonum odorem Chriſti diffundat, reperi, eoque digniſſimum cenſeo, vt imprimatur. Datum Coloniæ Agrippinæ die 25. Februarij 1639.

F. Victor Treuirenſis
Prædicator Capucinus Ind.

Nos Fr. Ioannes à Montecalerio Miniſter Generalis licet immer. totius Ord. Fratrum Minorum Sancti Franciſci Capucinorum tenore præſentium concedimus quatenus liber cui titulus eſt. *Flores Seraphici ex amœnis Annalium Hortis A. R. P. Zachariæ Bouerij Ord. Fratrum Minorum Sancti Franciſci Capucinorum Definitoris Generalis collecti, ſiue Icones vitæ, & geſta virorum Illuſtrium (qui ab anno 1525. vſque ad annum 1530. in eodem ordine miraculis ac vitæ ſanctimonia claruere) compendioſe deſcripta* à R. P. F. Carolo Bruxellenſi dicti noſtri Ordinis Concionatore compoſitus, & à Patribus doctis noſtræ Religionis, quibus id commiſimus, recognitus, & approbatus, ſeruatis alias ſeruandis, prælo mandari valeat. In quorum fidem has Chirographo noſtro, & officij noſtri ſigillo muniuimus. Datum Lugduni 1. Septembris 1639.

F. Ioannes Min. G.

Ex commiſſione Adm. Reuerendi, & Eximij P. F. Ioannis Philippi Frid. Ord. Præd. Sacroſanctæ Theologiæ Magiſtri, in alma Vniuerſitate Colonienſi Profeſſoris publici, & hæreticæ prauitatis Inquiſitoris Apoſtolici, *Flores* hoſce *Seraphicos* ex amœnis Annalium hortis adm. Reuerendi P. F. Zachariæ Bouerij Ordinis FF. Minorum S. Franciſci Capucinorum Definitoris Generalis, opera R. P. F. Caroli de Aremberg accuratiſſimè collectos, non ſine animi oblectatione euolui, & cum nil fidei orthodoxæ, ſeu bonis moribus diſſonum redoleant, ſed ſuauiſſimum præſtantiſſimarum virtutum ſpirent odorem, & illuſtrium virorum prodigia mirè exprimant non ſolum deuotis ſacrarum Iconum amatoribus, verùm etiam ſingulis, quos Sanctorum Virorum geſta expreſſa videre delectat, præſens opus vtiliſſimum, & iucundiſſimum futurum ſpondeo vnde & merito typis mandandum cenſeo, vt Flores appareant in terra noſtra, ex quibus quilibet gratum ſibi poſſit & decerpere, & colligere faſciculum. Datum Coloniæ in Conuentu S. Crucis Ord. Præd. 17. Aprilis 1640.

Fr. Rudolphus Relen.
SS. Theolog. Baccalaureus
& lector.

Imprimatur

F. Ioannes Philippus Frid. Ord. Præd. D.
Prior, & Inquiſitor
Generalis.

Ape ſis, *Flores* hoſce *Seraphicos* viuis Imaginibus expreſſos eorumque ſuauiſſimo odore ſecurus perfruere; nullus latet anguis in herba: Collectus enim eſt, opera & ſtudio *R. P. F. Caroli ab Aremberg, Ordinis FF. Minorum S. Franciſci Capucinorum Prædicatoris*, ex purgatiſſimis eiuſdem Familiæ Viridarijs, *Annalibus* inquam R. P. F. *Zachariæ Bouerij*, dicti Ordinis *Definitoris*, ſuprema Cenſura Romana approbatis; prout manu, relatuque eorum didici, quibus penſiculatè ventilatus fuit, & accuratè excuſſus Coloniæ ſecundo Octob. 1639.

Henr. Franchen Sierſtorpfius
SS. Th. D. Regens Laurentianus,
librorum Cenſor ordinarius.

En tibi Deipara Virgo, hosce Jllustres Viros
Ordinis nostri Seraphici Primicerios Flores,
quos uultu tuo viuos recreasti, nou amoris
mei obsides rediuiuos profero, et offero.
Jllos premitto, quò cœptis meis annuas,
tibique eorum qui sequuntur grata
magis, et accepta reddantur spectacula.

EX INFINITIS PENE APPARITIONIBVS, NONNVLLÆ, QVIBVS BEATISSIMA VIRGO SE RELIGIONIS CAPVCINORVM PARENTEM NEDVM NVTRITIAM MATREM PROFITETVR, AC VICISSIM QVAM COPIOSE CAPVCINORVM RELIGIO IN IPSIVS VELVT AMANTISSIMÆ PARENTIS CVLTVM, AC VENERATIONEM SE SEMPER EFFVDERIT, DECLARATVR.

Venerunt mihi omnia bona pariter cum illa, & innumerabilis honeſtas per manus illius, & ignorabam, quoniam horum omnium mater eſt. *Sap.7.11.*

QVAM ſingularem Virgo Deipara Minorum Ordinis Patronam ſe gerat, ſi quis ignoret; attentè perpendat, rogo, quemadmodum in vtroque tàm primæ illius Inſtitutionis, quàm poſtremæ huius Reformationis ſtatu, ipſius ſe Parentem, nedum Nutritiam Matrem profitetur: atque adeò in illius bonum, ac vtilitatem inuigilat; vt perindè ac ſi ab ea genita eſſet, ſedulam ipſius curam, ac ſollicitudinem gerat: quò fit, vt nulli mirum videri debeat, quod Minorum, ac præſertim Capucinorum Religio, cui venerunt omnia bona pariter cum illâ, & innumerabilis honeſtas per manus illius, & cuius Alumnorum omnium Mater eſt, tàm copiosè in ipſius velut amantiſſimæ Parentis cultum, ac venerationem ſe effundat; vt ab illius ſinu pendere, vniuerſaque veræ pietatis officia illi exhibere geſtiat, quæ grati in eam Filij ſignificationem oſtendant: nihil denique quod ad ipſius gloriam augendam ſpectat, ſibi prætermittendum exiſtimet. Neque id ſanè immeritò: Nam ſi Beatiſsima illa Virginum Regina tàm ſollicitè res huius Ordinis (vt ex præcedentibus & ſubſequentibus patet) curat, perindè ac ſi illius Parens, à Chriſto conſtituta eſſet, illis verbis: Mulier ecce Filius tuus: An non æquum eſt Minorum, ac præſertim Capucinorum Ordinem, totum ſe in eius honorem, ac venerationem extendere, quò ſe

legitimum eius Filium eſſe declaret? haud ſecus quàm ſi olim Dei Filius in Cruce pendens ipſi aliquandò in myſterio, velut Matrem colendam reliquiſſet, cùm diceret: Ecce Mater tua: quam ſcilicet ſummis, quæ Cæleſtem Matrem decent honorum titulis, ac officijs proſequi debeat. Ea propter flexis poplitibus, Deiparam hanc Virginem ſupplex venerans, apparitiones quibus irradians mirabiliter filijs ſuis adfulſit, ijs quæ mox ſequentur Virorum Illuſtrium deſcriptionibus præmitto. Venite ergò audite, & narrabo, omnes qui diligitis eum, quanta fecit Patribus noſtris.

1.F. IOAES PEDEMONTANVS SAC. 2.F. THOM. TIPHERNAS VIC. GENERALIS
3.F. HIERON. A PISTORIO DEF. GNRLIS. 4.F. HIERON. A BVTVNTO PRED. 5.F. PETRVS A MARTINÂ. GVARD.

I.

APPARITIO.

FRATER IOANNES BAPTISTA PEDEMONTANVS, Sacerdos Prouinciæ Romanæ, Vir ſanctitatis eximiæ, qui ergà eos qui aliquam in Religione, vel Eccleſia Prælationem geſſerant, præcipuâ charitate ferebatur: auditâ Franciſci Æſini FF. Capucinorum tertij Generalis morte, pro eo preces, ac ſupplicationes ad Deum fundens, vehementiorique ſpiritus impetu impulſus, à Virgine Deiparâ, cuius ille deuotiſſimus erat, inſtantiſſimè poſtulat, vt quid de huius Viri ſalute in Dei Iudicio actum ſit, aperire dignetur: adeſt oranti ſeruulo Beatiſſima Virgo fulgentiſſimis vndique radijs circumfuſa, eamque ſibi dicentem audit: Cur Ioannes Baptiſta de Franciſci ſalute dubitas? An non tantus vir, qui tàm præclara, voce, ſcripto, exemplo ſuæ virtutis, ac præcipuæ in me deuotionis teſtimonia edidit, cœleſti regno frui debuit? Certum igitur tibi ſit, eum perpetuum in Cœlo præmium conſecutum fuiſſe. Obijt Anno 1549.

II.

APPARITIO.

FRATER THOMAS TIPHERNAS, FF. Capucinorum ſextus Generalis, ſingulari Deiparam cultu proſequens, ac quolibet die ante diuina Altaris Myſteria, velut legitimo ſempiterno ſacram illi coronam perſoluens, cùm aliquandò propter multiplicem negotiorum copiam, quæ ipſius animum diſtraxerant eadem ſacrarum precum oblatio è mente elapſa eſſet, ac necdum perſoluta ad prandium cum cœteris accederet; vix Refectorium ingreſſus, protinus ſe debitum Virgini penſum haud exoluiſſe reminiſcitur: quamobrem mox dimiſſo prandio in ſyluam ſecedit, vbi dum

conſue-

conſuetæ orationi omni cum pietate vacat ; Sacerdos quidam , qui eum præter morem è Refectorio egreſſum , diuque moras in ſyluâ trahentem obſeruat , quid ageret exploraturus, ad ſyluam ſe confert , vnde eminùs proſpectans , Thomam orantem , ac Beatiſſimam Virginem ante illum ſtantem cernit: quæ cùm plurima illi amoris ſigna oſtenderet , magnoperè ſe illius oratione oblectari indicabat . Eiuſdem Virginis ſuffragio, Thomas , (quo tempore Generalis munere , Pedemontanos Conuentus viſitans , fungitur) ab Hæreticorum furore , qui viam obſidebant , vniuerſoſque per eam euntes trucidabant, mirabiliter ereptus , eam ſibi ſollicitè patrocinatam agnoſcit. Obijt Anno 1576.

III.

APPARITIO.

FRATER HIERONYMVS PISTORIENSIS à Pio V. Pontifice , (militum copiam fœdere inter Chriſtianos Principes inito in Turcam parante) in Cretam Inſulam , vbi breui tota Chriſtianorum Claſſis colligenda erat , cum alijs qui trigeſimum numerum implerent , præmittitur , vt pro Fide certantibus omni charitatis officio adſit , ijsque animos ad Fidei hoſtes debellandos addat. Hieronymus ergò dum ſe ieiunio , oratione ac lacrymis ad profectionem parat; Beatiſs. Virgo , cuius plurimùm ille religione afficiebatur , oranti adeſt , eumque breui è vitâ hinc migraturum præmonet. Obijt Anno 1570.

IV.

APPARITIO.

FRATER HIERONYMVS à BVTVNTO , ſacroſanctæ Miſſæ Myſteria tantâ mentis puritate , ac religione celebrare ſolitus erat ; vt nunquam ſine lacrymarum effuſione ijs incumberet , quò fiebat vt ſæpè B. Virginis præſentiâ interea potitus fuerit, pluraque à Deo

ob ſingularem ipſius in hæc Myſteria reuerentiam, dona acceperit. Eluxit igitur inter nos Hieronymus plurimâ apud omnes virtutum laude, ac ſanctimoniâ clarus, relictaque ſui nominis apud mortales gloriâ, ad immortales conſcendit Anno 1580.

V.

APPARITIO.

FRATER PETRVS à MARTINA dùm ægrotus in lecto iacet, à B. Virgine ſibi apparente diſcit vnum ex illius Conuentus familiâ inter quindecim dierum tempus ex humanis exceſſurum. Is igitur vbi Fratribus ſui obitus horam, quæ ſequenti Dominicâ poſt Conuentualem Miſſam à Deo præſtituta erat, prædixit; ipsâ quintâ decimâ luce poſt ſacramenta deuotiſſimè ſuſcepta, Fratreſque ac Nouitios ſanctis monitis, ac ſupremis hortationibus inſtructos, ad ſuperos migrat Anno 1559.

1 FR SERAPHINUS SAONENSIS VIC^us PRŌLIS 2 FR HIERON^us A PISTORIO DEF
GNRLIS 3 FR PACIFICUS FANESTRIS GUARD^us 4 FR PACIFIC A SPOLETO GUARD^us 5 FR HIERON^us A MONTEFLORUM VIC G

§ 2

I.

APPARITIO.

FRATER SERAPHINVS SAONENSIS Prouinciæ Genuenſis Vicarius Prouincialis, ob ſingularem mentis prudentiam in eadem Prouinciâ Guardiani, Definitoris, & Prouincialis Vicarij dignitatibus fungitur. Præclariſsimis quoque vitæ exemplis, poſteris omnibus prælucet. Regularis obſeruantiæ, præſertim paupertatis ſtudioſiſſimus cultor exiſtit. Hic cùm inculpatam vitam, maximiſque virtutibus ornatam plurimis annis duxiſſet; à B. Virgine, quam ſingulari religione ſemper coluit, tandem reuelationem accipit, eo die ſe corporis nexibus ſoluendum, quo ea glorioſo, ac rediuiuo corpore in Cœlum aſſumpta fuit. Eo nuncio Seraphinus quam plurimùm gauiſus, cùm illud Fratribus retuliſſet, ipſa quoque die, in Conuentu S. Barnabæ carnis ſarcinâ depoſitâ, ſanctimoniâ clarus, ad Deum migrat: cuius caput poſt ſexdecim ſepulturæ annos, integrâ cute, capillis, coronâ, conſtans reperitur; vt ſpiritum cœli triumpho petitum, carniſque, ac Diaboli victorem, apud Superos coronatum oſtenderet. Obijt Anno 1574.

II.

APPARITIO.

FRATER HIERONYMVS à PISTORIO cùm ſemel in itinere cum Socio à rectâ viâ aberraſſet, noctuque per nemorum deuia incedens, quò pergeret ignoraret, diuinæ, ſe protectioni commendat, ac Deiparæ Virginis Sanctique Ioſephi, ac Pueri Ieſu ſibi præſidium implorat: vixque ab oratione ſurgit, cùm procùl lumen aſpicit, quò iter ambo dirigentes, cùm eo perueniſſent; humile domicilium reperiunt, in eoque Senem hominem cum Muliere, ac Puero degentem conſpiciunt, qui cùm eos hoſpitio hu-

maniſſimè excepiſſent, cibo refocillant, paratumque ad quietem eis locum aſſignant: ſuauiſſimo ij ſomno totâ nocte potiti, dùm manè euigilant, amœno ſe in prato, cui recta via coniuncta erat, collocatos cernunt, totamque ſyluam perluſtrantes, cùm nullum domicilij veſtigium deprehenderent, Anſelmo ſocio Hieronymus ait: Quid fruſtrà domicilium quærimus Anſelme? Cœleſtes Hoſpites cœleſte domicilium ſecutum eſt: Hæc enim S. Ioſephi, hæc Virginis Deiparæ, hæc tandem pueri Ieſu in nos munificentia fuit. Obijt Anno 1570.

III.

APPARITIO.

FRATER PACIFICVS FANESTRIS, dum aliquandò Eugubij Guardiani munere fungens in Eccleſiâ attentiùs orat, in ipsâ immaculatæ Conceptionis Deiparæ Virginis ſolemnitate, poſt matutinas Horas immaculatam Virginem maximam ex ſe cœleſtium odorum fragrantiam effudentem è cœlo dilabi conſpicit: quo tempore Sacriſta, qui vt Altaria ob diei ſolemnitatem decentiùs exornaret, ante alios conſurrexerat, cùm Eccleſiam ingreſſus, eam inſolito, ac ſuauiſſimo odore fragrantem perciperet maximè admirans, atque vnde tanta illius odoris ſuauitas emanaret, ignorans; Pacificum orantem adit, ab eoque tantam ſuaueolentiæ cauſam ſciſcitatur. Cui Pacificus: Ne mirare, ait, non eſt hic aromatum, aut thymiamatis, quæ apud nos oriuntur mortalis odor, è Cœlo hæc aromata prodiêre, veruntamen audita contine. Nuper hîc Cœlorum Regina deſcendit, cumque pleraque ad ſuam ipſius dignitatem ſpectantia, quæ antea ignoraueram, indignum Myſteria docuiſſet; illud inter alia explicauit, ſe in primo ſuæ Conceptionis articulo ab omni prorſus originalis peccati labe Dei gratiâ immunem fuiſſe: cuius rei teſtimonium eſt hæc ſuauiſſima odoris fragrantia. Vitam denique cùm ſanctus hic Vir ad extremos vſque canos magnâ cum ſanctimoniæ laude perduxiſſet, eam quoque ſanctorum fine concluſit Anno 1566.

IV.

APPARITIO.

FRATER PACIFICVS à SPOLETO dùm in Conuentu Tipherni Guardiani officio fungitur, extremoque morbo prægrauatus, cum morte colluctatur; Chriſtum Dominum, ac Beatiſs. Virginem, copioſaque Beatorum agmina ſe ad præmia allicientium conſpiciens, his aſtantes verbis alloqui cœpit: O quàm bonum, & quàm iucundum eſt fratres, corpore diſſolui, & eſſe cum Chriſto: quid me adhùc carnis repagula renent? En me Dominus, ac Virgo Deipara ad præmia expectanr, ſanctique exitum meum præſtolantur. Iam valete: hiſque in verbis felicem animam efflat æternâ gloriâ coronandam. Anno 1580.

V

APPARITIO.

FRATER HIERONYMVS à MONTE FLORVM, Vicarius Generalis, Vir multâ virtute præditus, atque apud Deum oratione potens, cùm ſemel æſtiuo tempore è Peruſino Conuentu cum ſocijs digreſſus, Aſſiſium pergeret, & omnes ſiti æſtuarent, Hieronymus colloquio cum ſocijs de B. Virg. inſtituto, ſitis ardorem extinguere conabatur; vix paulułum poſt hæc in via proceſſeranr, cùm in eâ domunculam offendunt, ex quâ Matronam quandam grauem prodire cernunt, quæ offam panis, vino dilutam in poculo geſtans, Hieronymo offert: duæ quoque eam pediſſequę ſequebantur, quæ geminos calices eodem modo inſtructos, Socijs præbent, illos Matronâ his verbis compellante: Recreamini Patres, exiguumque potum ſumite: ſcio enim quòd ſiti æſtuatis; Hieronymus verò

cùm factum admirans altiùs animo ageretur, Matronam fixè contemplabatur, in quâ diuinum quid elucere videbatur. Neq; eum opinio fefellit: cùm enim poſthæc actis Matronæ gratijs, pedetentim viam proſequerentur, ſæpè oculos ad Matronam conuerterent; ſubitò domum, Matronam, ac pediſſequas inde omnes euanuiſſe cernunt, nec vlla eo in loco deinceps domus veſtigia agnoſcunt; quo facto vniuerſi obſtupuêre. At Hieronymo deinde oranti diuinitùs reuelatum fuit ſingularem illam Deiparæ in eos munificentiam fuiſſe, eò quod pios inter ſe eo tempore de eâ ſermones miſcerent. Contigerunt, quæ ſuprà Anno 1579.

1 FR ALEXANDER A BVTRIO SAC^os 2 FR FRANC^us SACCENSIS DEF^or 3 FR
SEBASTIAN. A GRATTERIO GVAR^us 4 F FRANC^us A CARTOCETO SAC^os 5 F LAVREN^us A SARNANO LAI

I.

APPARITIO.

FRATER ALEXANDER à BVTRIO Sacerdos, cùm in ſæculo quaſi extrà ſæculum Religioſam vitam duceret, in Religione, in carne præter carnem viuens plurimas à Deo virtutum coronas conſequitur. Hic cùm ſemel Fauentiæ degens in Eccleſiâ oraret, ſtygius ille faber, qui prunas ardere facit, tàm ardentes libidinis faces in Alexandri carne ſuccendit; vt quanquàm ſtrenuus Chriſti miles cum hoſte fortiter decertaret, vndique tamen ſibi à ſuperis ſuppetias quæreret, quò familiarem hoſtem debellaret: verùm vbi multorum opem implorauit, demùm ad B. Virginem ſe conuertens: Tuum eſt, inquit, O Virginum Mater, & cuſtos, tuos ſeruare, hoſtes tui ſunt, qui agmine facto in me irruunt. Adeſto Virgo, celereſque mihi contrà hoſtes tuos ſuppetias fer, vt nomen tuum per ſæcula laudem. Has cùm preces ad Virginem Deiparam ardentiùs effudiſſet, mox tentationis flammâ, eâ oratione, velut effuſis aquis extinctâ, de tentatione victor euaſit; Magiſter verò qui procul decertantem intuebatur, B. Virginem auream Coronam è Cœlo ſuo pugili deferentem videt; tandem poſt diuerſa certamina Alexander Coronas, quas ſibi viuens comparauerat, poſt extremum victoriæ triumphum refert. Anno 1580.

II.

APPARITIO.

FRATER FRANCISCVS SACCENSIS Concionator, Prouinciæ Panormitanæ Definitor, admirabilis, ac penè incredibilis abſtinentiæ, nec non auſteritatis cultor, B. Virginis deuotiſſimus, ſæpè ipſius præſentiâ potitur, ac tandem depoſitis corporis exuuijs liber, ac purus ad cœleſtes auras conſcendit Anno 1575.

III.

APPARITIO.

FRATER SEBASTIANVS à GRATTERIO, cùm Gibilmannæ aliquandò grauiſſimè ægrotans, ardentiſſimo febris calore exæſtuaret, hauſtum fontis, qui propè B. V. Ædem defluebat, peroptauit; Hyemis tunc tempus erat, Regioque circumquaque niue obſeſsâ viam Fratribus intercluſerat, quâ ad fontem pergere, ex eoque aquam haurire poſſent; Veruntamen haud Viro Dei, quæ afflictorum conſolatrix eſt, Deipara defuit, quæ ægrotanti ſeruulo ſuo apparens, vas illi aquæ cœleſtis propinauit, quam cùm ſitibundus ebibiſſet, mox incolumis è lectulo ſurrexit, ſuæque liberatricis benignitatem pijs laudibus; ac gratiarum actionibus proſequutus eſt. Obijt Vir ſanctus Anno 1550.

IV.

APPARITIO.

FRANCISCVS à CARTOCETO Sacerdos, Vir ſanctimoniâ & Prophetiæ ſpiritu clarus, cùm ad tabernaculi depoſitionem velox properaret, qui corporis eò vſque luminibus orbatus fuerat, mentis oculos tunc ſibi primùm aperiri, ac claro lumine illuſtrari ſenſit, quò res planè diuinas intueretur. Circà igitur extremum illum vitæ occaſum, ſtatim totus animo & corpore exhilarari, atque Socio exclamare cœpit: Pacifice, Pacifice, an non vides, Fili, lucidiſſimam, pulcherrimamque viam, quæ hinc vſque ad Cœlum pertingit, vndique pretioſiſſimis aulæis, auro gemmiſque textis, ornatam? Tunc oculis parumper in Cœlum defixis rursùm toto corpore exultans: Tolle inquit, iſthinc omnia, ne quidquam huc aduentantes impediat, Eia, pulcherrimo choro da locum. Cùm verò Pacificus ab eo percunctaretur, quiſnam ille chorus eſſet, quorsùm

ue tunc

ue tunc eò accederet. En, inquit, Angelorum Reginam, maximâ Virginum & Sanctorum multitudine ſtipatam: En Cœlorum Dominam, iam eundi tempus eſt, eamus cum illâ: His in vocibus fœlix illa Franciſci anima corporeis vinculis exoluta, B. Virgini, & Sanctorum Choris aſſociata in Cœlum migrauit, & qui ſecundus inter Capucinos numeratur, omnium Capucinorum primus, quaſi cæteris locum paraturus, ad cœleſtes ſedes euolat Anno 1526.

V.

APPARITIO.

FRATER LAVRENTIVS à SARNANO Laicus, tàm admirabili, ac ferè prodigioſâ patientiâ præcelluit, vt dura quæque, aut verba, aut probra, quæ illi interdùm ad probationem fiebant, tàm læto, ac ſereno animo acciperet, vt ea ſemper riſu exciperet, neque ijs magis moueri videretur, quàm ſi omni iracundiæ ſenſu careret: hâc igitur, atque alijs, cùm Regularis diſciplinæ virtutibus floreret, Sarnani ad extremam vitæ lineam peruenit. Quo tempore glorioſiſſimâ Cœlorum Reginâ, illi benignè apparente, eo lætus aſpectu exclamat: O Mater, O Mater mea Maria: & ſic clamans expirat. Corpus verò, ac veſtes poſt ipſius obitum, tàm ſuaui odoris fragrantia reſperſæ fuerunt; vt certatìm Fratres habitus ipſius fruſtula ſibi præſcinderent, vt éa apud ſe deuotè retinerent. Obijt Anno 1569.

1\. F. EVSEBIVS A S. CATHARINA Sac. 2. F. VINCEN. CASSINENSIS Sac. 3. F. GERVA-
SIVS HYRMINIENSIS Lai. 4. F. VINCEN. A FLAVIANO Sac. 5. F. BONAVETVRA CREMONENSIS Sac.

APPARITIO.

I.

FRATER EVSEBIVS à SANCTA CATHARINA Vir ſanctimoniâ illuſtris, qui tàm eximiæ puritatis ac ſanctitatis fuit, vt ſæpè cum Virgine Deiparâ vt filius cum Matre familiariſſimè confabulari ſoleret: aliarum verò virtutum, cùm memoriâ, quæ apud Deum viuit, apud homines ſummâ noſtrorum humilitate periexit, quibus præclara ſingulorum geſta monumentis tradere, typus, ac ſuperbia videbatur, hìc potiùs deſiderari, quàm referri poteſt. Obijt Anno 1537.

II.

APPARITIO.

FRATER VINCENTIVS CASSINENSIS Sacerdos, cùm vitam Euangelico Viro dignam, ſummâ integritate, ac pietate vſque ad mortem traduxiſſet, in morte Ieſu Chriſti, Beatiſs. Virginis, S. Franciſci, S. Catharinæ, S. Claræ præſentiâ dignatus, cum his lætus ad ſupremam patriam migrat. Obijt Anno 1567.

III.

APPARITIO.

FRATER GERVASIVS HYRMINIENSIS Laicus, omnium virtutum, præſertim obedientiæ laude clarus: orationi, ac diuinarum rerum contemplationi deditus, à Dæmone multum perpeſſus, quotidiana de diro hoſte, ſuâ patientiâ, trophæa refert, atque inter hæc Dæmonum prælia, haud illi cœleſtes conſolationes deſunt; nam ſæpè hoc tempore B. Virginis, interdùm B. P. Franciſci, atque aliorum præſentiâ in oratione fruitur. Miraculis tandem Illuſtris, mortuoque inter alia ſuſcitato migrat

ad Dominum. Obijt Anno 1574. Fratrique cuidam glorioſus poſtmodùm apparet.

IV.

APPARITIO.

FRATER VINCENTIVS à FLAVIANO Sacerdos, Vir ſanctimoniâ & miraculis illuſtris; orans aliquandò ingentem è Cœlo tempeſtatem oriri, ex eâque ſanguinem pluere, ac tellurem cruore madidam ſanguineos riuulos effundere conſpicit: quo ſtatim Myſterio Dei iram quibuſdam Thuſciæ Populis imminere edoctus, diuino œſtro agitatus, ac Prophetico planè Spiritu correptus, cùm facultatem à Guardiano accepiſſet, expoliato habitu, ac ſolis ſibi lineis fœmoralibus relictis, grauem ſibi Crucem in humeros imponit, alterâque ſeipſum manu flagellans, hoc modo pleraque Oppida toto integro die peragrat, Ionæ inſtar exclamans: O Viri pœnitentiam agite, citò enim veniet ira Dei. Vincentius igitur ætate grauis, cùm hoc modo ieiunus graui illo Crucis pondere, atque itinere feſſus ſub meridiem inter montes iaceret, ac præ cordis deliquio viribus deficeret, B. Cœlorum Reginam ſibi adeſſe conſpicit, quæ panis buccellâ in ipſius os immiſsâ tantoperè illius vires animumque recreauit; vt reliquum diei iter eodem modò, immo validiùs expedire potuerit. Obijt Vir ſanctus Anno 1573.

V.

APPARITIO.

FRATER BONAVENTVRA CREMONENSIS, Sacerdos, Angelicam potiùs, quàm hominum vitam ducens, cùm aliquandò in Conuentu Fauentiæ Bononienſis Prouinciæ, inter orationes, ieiunia, atque alias corporis macerationes, ob Religionis periculum ſtudioſiùs verſaretur, rumore vbique ab æmulis effuſo, quòd

Capucinorum Religio breui à Pontifice extinguenda eſſet, iuges in oratione lacrymas fundebat. Dùm igitur poſt meridianum tempus Deum feruentiùs oraret, ſæpeque ad quandam B. V. imaginem, quæ illi in proſpectu erat, oculos intendens, magno lacrymarum imbre perfuſus, Religionis illi periculum commendaret; manum ſibi inuiſibiliter apprehendi, ac concuti ſentit, quaſi qui è graui ſomno excitaretur; atque eodem temporis momento Mulierem ſplendidam, ac Sole lucidiorem ſibi aſtantem videt, quæ his eum verbis alloquitur: Quid ploras Bonauentura? quid gemis? quid eſt quod animum tuum tantoperè excruciat? Expauit primo aſpectu Bonauentura, at blandis illis verbis confirmatus: cùm iàm B. Virginem Dei Matrem eſſe diuinò intùs lumine illuſtrante agnouiſſet, mox ad illius pedes prouolutus: Heu, Virgo Beatiſſima, inquit, miſerorum omnium ſpes, ac perfugium ſingulare: En deſolatæ Religionis meæ vices plurimùm doleo; quæ tantis, vt vides, eſt anguſtijs demerſa, tamque ingenti in diſcrimine verſatur; vt nihil magis nobis extimeſcendum ſit, quàm vt infœlix inter ipſa ortus incunabula ad funera rapiatur, niſi tu noſtri miſerta pro nobis ſtes, puſillaque hæc Familia, quæ te obſtetricante parta eſt, te quoque protegente ſeruetur, & ad perfectum excreſcat. Cui B. Virgo: Ne timeas, inquit, Fili, haud cadet Capucinorum Religio, incolumis ſtabit. Hoc enim exploratum habe, Congregationem iſtam ità à Filio meo diligi, vt ab eo nullo vnquam tempore deſerenda ſit. His, alijſque dictis ſe ab illius aſpectu B. Virgo ſubtraxit. Anno 1571.

1 FR IOES SORIANVS SAC. 2 FR SEBAST. ENGIENSIS SAC. 3 FR LEONARDVS AVGVSTA. CLER. 4 F BERNAR. CATACIENSIS CLER. 5 FR QVIDAM NOVITIVS VRBINAS

I.

APPARITIO.

FRATER IOANNES SORIANVS Sacerdos, huic ſæpè Virgo Virginum in oratione apparet, quæ cùm ad dura omnia pro Deo tolerãda cœleſtibus illum verbis hortatur; futuram, ac diuturnam illi ægritudinem prænuntiat: quâ purgatus Cœlum tandem conſcendere debeat. Putrido itaque vlcere percuſſus eſt, ex quo tàm fœtida ſanies effluebat, vt vix illius quiſquam fœtorem ferre poſſet: cumque admirabili patientiâ illius dolores, ac moleſtias multorum menſium ſpatio perpeſſus fuiſſet; tandem purgatus, ac probatus, inter cœleſtes riſus animum reddit. Anno 1572.

II.

APPARITIO.

FRATER SEBASTIANVS ENGIENSIS, Sacerdos, vitæ integritate, ac Sanctimoniâ apud omnes celebris, cùm is quamplurimos de inferorum hoſte proſtrato triumphos retuliſſet; illius ità in ſe iras, ac odia concitauit, vt grauiſſimis eum in morte tentationibus inuaſerit: quibus tamen viriliter reluctando, noua tantùm illi trophæa parauit, ac victorias auxit. Poſt autem tentationum prælia, Beatiſſimam Cœlorum Reginam, luce vndique circumfuſam, eum ad præmia allicientem intuetur; quam vbi ſummâ verborum, ac totius corporis exultatione velut præſentem indigitaſſet, cum eâ ad ſuperna conſcendit. Anno 1576.

III.

APPARITIO.

FRATER LEONARDVS AVGVSTANVS Clericus, Patre Hæretico, atque opulento natus, cùm ab ipſo iuuentutis flore, vt Italiam inuiſeret, è

Germaniâ diſcedens , Venetias appuliſſet ; ibi diuino lumine illuſtratus , Hæreſi abiuratâ , Catholicam Fidem amplectitur , moxque eo vocante , qui neſcit tarda molimina, mundo valedicens , Capucinorum Familiæ ſe adiungit : Patriſque ſollicitationes contemnens , mauult abiectus eſſe in Domo Dei , quàm glorioſus in tabernaculis Patris ſui habitare . Quapropter cùm tres in Religione annos exegiſſet, quibus mirum in modum in omni virtutum genere , ac præſertim in Beatiſſ. Virginis , atque vndecim millium Virginum cultu , quem ab ipſo ſuæ conuerſionis exordio ſummâ pietate ſibi proſequendum ſtatuit ; quarto Religionis anno in ſupremum morbum incidit , quo probatâ ipſius patientiâ, Sacramentiſque ſummâ deuotione perceptis , cùm circumſtante Fratrum Coronâ , iam ad vitæ finem properaret , repentè animo exhilaratus , adſtantes his vocibus compellat : Eia Fratres , date huic Beatæ Societati locum : An non glorioſam Virginem , Dei Matrem , cum turbâ Virginum appropinquantem cernitis ? Protinuſque hymnum *Te Deum laudamus* , decantans ; necdum illud expleuerat , cùm Dei laudes adhuc in ore verſans , candidiſſimum Deo ſpiritum reddidit , atque inter puriſſimos illos Virginum Choros Æthera conſcendit. Anno 1543.

IV.

APPARITIO.

FRATER BERNARDINVS CATACIENSIS Clericus , cùm breui Religionis tempore conſummato , tot cœleſtes virtutum diuitias congeſſiſſet ; vt in iuuenili ætate plenam Regularis diſciplinæ metam attigiſſe videretur : Deo, illum ab his corporeis tenebris ad Angelorum lucem ac conſortium transferre decernente, in Conuentu Ruſciani in ſupremum morbum incidit , cumque ſub extremo vitæ diſcrimine , inſolita quædam lætitiæ ſigna vultu prodere videretur , eaq; Guardiano relata fuiſ-

ſent, is ad ægrotum accedens, eidem in virtute S. Obedientiæ præcipit, vt ſi quid diuinum conſpexiſſet, aut diuinitus illi reuelatum fuiſſet, protinùs aperiret; cui Bernardinus confeſtim. Huc ter (inquit) ad me Beatiſſ. Cœlorum Regina, cœleſti ſplendore amicta, venit. His me verbis ad cœleſte Regnum prouocans, ait: Veni dilecte Fili: veni: nihil dubites, te iam cœleſtis Regni poſſeſſio manet. Hæc cùm dixiſſet, vix paululùm ſuſtinuit, cùm inter Guardiani, ac Magiſtri ſui manus animam efflauit; eodemque tempore Sorori ſuæ Lucretiæ tertij Ordinis, quæ Deo in omni iuſtitiâ, ac ſanctitate ſedulò inſeruiebat, glorioſus, albâ, ac pluuiali pretioſo amictus, medius inter Apoſtolorum Principem, ac B. P. Franciſcum apparet. Obijt Anno 1567.

V.

APPARITIO.

FRATER quidam NOVITIVS Vrbinas in Anconæ Conuentu, cùm in maximâ mentis puritate nonnullis Deo in Religione menſibus famulatus eſſet: necdum Probationis annum expleuerat, cùm ad vitæ finem appropinquans, Matrem Virginem aduerſus tentantes Dæmones ſibi auxiliantem videt, cuius cùm illi aſpectu effugati eſſent; Nouitius B. Virginem adeſſe clamans, illis in verbis finem abſoluit. Anno 1568.

1 F ANTONIVS LVSITAN, cler. 2 F BERNARDINVS VRBINAS cler. 3 F MODESTVS FOROLIVIENSIS Nou. cler. 4 F ARSENIVS BERGOMENSIS cler. 5 F LEO GENVENSIS Sac. p. 6

I.

APPARITIO.

FRATER ANTONIVS LVSITANVS, Clericus, omni virtutum genere ornatiſſimus; hic cùm nobili genere ortus, purus, ac virgo ad Religionem acceſſiſſet, ex eâ purior euaſit, ac virginitatis florem plurimis alijs virtutibus cumulauit: cùm autem orationi comprimis vacaret, in eaque diuinæ contemplationis dono mereretur; ter, quaterq; B. Virginem (cui is deuotiſſimus erat) ſibi apparentem, ac pleraque diuina illi arcana manifeſtantem videt: à quâ etiam ſui obitus diem, ac plenam peccatorum ſuorum remiſſionem à Deo ſe accepiſſe, diſcit; Tandèm profluuio ſanguinis laborans, Martyrijque deſiderio flagrans purus, ac Deo charus in Cœlum migrat. Anno 1545.

II.

APPARITIO.

FRATER BERNARDINVS VRBINAS, Clericus, cùm breui tempore multam virtutum ſegetem meſſuiſſet, menteque puriſſimus, humilitatis, manſuetudinis, obedientiæ, charitatisque ſtudioſiſſimus eſſet, aſſiduæ orationis Deo ſacrificium offerebat: quò factum eſt, vt pleraque Dei dona obtineret, quæ mundis corde, ac humilibus à Deo diſpertiri ſolent. Præcipuè verò ſingulari in B. Virginem, ac B. P. Franciſcum deuotione ferebatur. In his cùm ad vigeſimum ſextum ſuæ ætatis annum, Religionis vero quintum, Deo in ſanctitate famulatus eſſet; Scapilani ſupremum ægrotare cœpit: quo tempore animam dignè præparatam Deo reddens, B. Virginem, ac B. P. Franciſcum ſibi occurrentes conſpicit, qui ſuauibus eum verbis conſolantes ad Cœleſtem patriam inuitant: id ille cùm animo exultans Fratribus renunciaſſet, paulò poſt iter cum ijs ad Cœlum carpit. Anno 1568.

III.

APPARITIO.

FRATER MODESTVS FOROLIVIENSIS, Clericus, & ipſe Nouitius, anno 1568. Vitæ curſum in Religione initum, feliciter ante exactum Probationis annum complet: qui ob præclaras animi virtutes Deo, ac Superis charus, cùm extremum ſpiritum ageret, glorioſiſſimæ Cœlorum Reginæ aſpectu dignatur, quæ illum ad virtutum præmia allicit. De quo illud quoque refertur, quòd Mulieri cuidam hydropicæ, quæ ipſius merita inuocans, ſuper illius corpus poſt mortem corruit; mox incolumitatem à Deo impetrauerit. Obijt Anno 1568.

IV.

APPARITIO.

FRATER ARSENIVS BERGOMENSIS, Clericus, cùm perpetuam ergà Beatiſſimam Virginem deuotionem aluiſſet, Regularemque diſciplinam vſquè adeò integram ſeruaſſet, vt omnium exiſtimationem Vir perfectus, atque eximius haberetur; in morte quoque Iuſtorum præmium tulit. Nam cùm in Conuentu Montis-Vlmi in extremâ ægritudine ſupremùm mundo valedicturus cum Diabolo tentatore colluctaretur; repentè exultans exclamat; Abite, abite illuſores: en Virgo Virginum, quæ vos ſuâ præſentiâ expellit. Tùm ad Virginem quæ illi glorioſa apparebat, conuerſus: Iam, inquit, fœlix eſto, ô ſacra Deipara, vnicum vitæ meæ poſt Deum refugium: iam mihi ſat eſt, quòd te præſentem cerno, te igitur fruar, te ſequar, nec à te vnquàm in æternum diuellar. Inter hæc verba, dùm adhuc riſum ore præſeferret, deuotam animam efflat, atque in eius ſinum tranſmittit, vbi lætitia illi ſempiterna futura eſt, nec ipſius riſus vnquam dolore miſcebitur.

Anno 1589.

V.

APPARITIO.

FRATER LEO GENVENSIS Sacerdos, cùm per aliquot annos in monte Gargano magnâ cum auſteritate, ac confluentium ædificatione vitam Eremiticam duxiſſet; de Religionis alicuius ingreſſu ſecum cogitans, aſſiduisque ſe ieiunijs, ac orationibus exercens, à Deo conſilium, ac certum diuinæ voluntatis teſtimonium poſtulat: id, cùm diù, ac multis precibus poſtulaſſet; tandem Virgo Deipara, cuius ille in eâ deliberatione ſibi opem, ac ſuffragium implorauerat, oranti apparens, Religionis velut perfectioris, ac tutioris ſtatus illi amplexum perſuadet: veruntamen adhuc timidus Leo, occultas Dæmonis fraudes pertimeſcens, preces, ac lacrymas multiplicar, diuinamque ſibi lucem expoſcit. Rursùs igitur Virgo Beatiſſima illius ſe conſpectui exhibens, hominem confirmat, primumque illud à Deo fuiſſe conſilium comprobat. Nihil poſthæc cunctatur Leo, ſed Virginis ſermone confirmatus, Capucinorum inſtitutum ex diuinâ inſpiratione ſibi amplectendum deligit, atque Seraphicæ Minorum militiæ inſignijs munitur: cumque triginta in eâ annos multis virtutibus exornaſſet; Religionemque vitæ ſanctimoniâ illuſtraſſet, ſupremam vitæ periodum ſanctiſſimè claudit.

Anno 1571.

FRATER FELIX A CARAVASIO Cler.^us 2. FR. IVLIANVS CAMERINENSIS Cler.^us 3. FR

ETRVS VRBINAS Cler.^us 4. FR. HIERNIMVS A FOROLIVIO PRÆD.^us 5. FR. VINCENTIVS A COLLEAR…

I.

APPARITIO.

FRATER FELIX à CARAVASIO Clericus, cuius merita plurimùm commendantur, vitaquoque virtutibus plena, haud diſſimilem exitum ſortita eſt. Vir magnæ humilitatis fuit, ſui ipſius contemptu inſignis; quamobrē à Præsbyteratus Ordine, eò quòd ſe tanto munere indignum exiſtimaret, ſpontè abſtinere voluit: nec minor fuit in eo dura quæq; pro Chriſto tolerandi ardor, ac cupiditas, quò fiebat, vt corpus ſuum omni ſeueritate caſtigaret, ac tàm auidè cunctas patiendi anſas arriperet; vt vniuerſa corporis incommoda pro vniuerſis delicijs haberet, atque in ſolâ Chriſti Domini Cruce voluptatem caperet. Orationi, ac diuinarum rerum contemplationi ità addictus fuit, vt ſæpè in eâ integras noctes conſumeret, ac præſertim in peruigilijs Feſtorum B. Virg. quam præcipuâ religione venerabatur, cuius etiam præſentiâ, ac colloquijs ſæpè potitum fuiſſe fuerunt. Obijt in Conuentu Patmæ, multâ virtutis, ac ſanctimoniæ famâ clarus. Anno 1572.

II.

APPARITIO.

FRATER IVLIANVS CAMERINENSIS Clericus, omni humilitate, ac obedientiâ præclarus, cuius inter alias ea quoque virtus numeratur, quòd tantâ ſui ipſius contemptus, duraque omnia pro Chriſto tolerandi ſiti, ac cupiditate æſtuaret; vt ſæpiſſime cauſas fingeret, quò à Superiore increparetur, ac pœnitentijs afficeretur: tàm enim ſui deſpicientiâ gaudebat, tantamq; in Cruce Domini ſibi voluptatem vendicabat; vt cùm alios à Superiore pœnis plecti conſpiceret, his ſe comitem adiungi poſtularet; Cumque plurimis alijs virtutibus floreret, quæ ſummam in eo Clericalis ſtatus præſtantiam commendabant, florens hunc Deus mundo, quidem immaturum (vix

enim vigeſimum primum, aut ſecundum annum attigerat) Cœlo autem aptum in Æthera tranſtulit. Huius præter vitam magnâ cum Regularis Obſeruantiæ laude peractam, illud teſtimonium fuit, quòd in ipſa obitus horâ, quæ illi in Conuentu Amendolæ contigit, Deiparam Virginem ſibi occurrentem videns, exclamare cœpit: O Fratres, En Virginem Beatiſſimam, iam aſſurgite, atque illam dignis honoribus excipite: quibus in verbis dilectus Deo, & hominibus, in B. Virginis complexu animam reddit. Anno 1568.

III.

APPARITIO.

FRATER PETRVS VRBINAS Clericus, cùm vix ad quartum Religionis annum perueniſſet, tot virtutum teſtimonia edidit, vt Fratres illius vitam, ac conuerſationem velut Angelicam ſuſpicerent: ad vitæ occaſum feſtinans, multiplici, ac horribili à Dæmone tentatione mox exagitari cœpit; Fratres verò dùm omnes genuflexi, B. Virginis Litanias decantant, atque ad eius præſidium confugiunt; en protinùs Virginis præſentiâ tartaream illam Dæmonum turbam effugat, tantaque in Petri vultu ſerenitas elucere incipit, vt in eo Fratres velut Angelici vultus ſplendorem intuerentur. Mirabantur omnes, ac animi fulgorem à facie ægrotantis reuerberantem conſpicabantur, cùm is mox ſuauiter exclamat; O, ô, Fratres, quàm glorioſa Domina! quàm ſpecioſa Mulier, tota Sole amicta ad nos venit! Eia, Fratres, aſſurgite, date locum tot Virginum Choris, quæ Dei Matrem ſequuntur, en adſunt: tantamque hæc dicens voluptatem vultu, ac verbis præſeferebat, vt iam nemo de B. V. ac cœleſtium Virginum præſentiâ dubitaret: quò factum eſt, vt omnes ingenua procumbentes lacrymas præ lætitiâ funderent, atque oculos in ægrotantis vultum intenderent, cùmque faciem ad dextram lecti partem deflexiſſet; En, ait, B. P.

Franciſcus, qui me ad Cœli delitias vocat, en ipſum teneo: hiſque in verbis ſuauiter in B. P. ſinu animam efflat. Anno 1572.

IV.

APPARITIO.

FRATER HIERONYMVS à FOROLIVIO, Prædicator, ingraueſcente morbo, ac Viro Dei ad vitæ occaſum properante, octauo, ante ipſius obitum, die, dùm is ad dilectiſſimi Domini occurſum animum parat, ac æſtuantibus deſiderijs ad ipſius amplexum anhelat, en Beatiſſ. Cœlorum Regina, clariſſimâ vndiq; luce perfuſa, vigilanti apparet, eumque cœleſtibus verbis ad æternæ beatitudinis præmia allicit: mortiſq; diem, ac horam (quæ Dominicâ pòſt die, ad veſpertinum Angelicæ Salutationis ſignum futura erat) prænunciat, ac cœleſte illi regnum pollicetur: cui Hieronymus vberioribus lacrymis perfuſus: Vnde hoc mihi, ait, ô inclyta Cœlorum Regina, vnde hoc mihi, vt Mater Domini mei, ac Domina mea ad me miſerum veniat? Quid ego vnquam tale promerui, quò cœleſtis mihi beatitudinis Corona debeatur? Tùm verò poſt ignitas gratiarum actiones, ad diuinas laudes ſeipſum illis Prophetæ verbis perurgens: Benedic anima mea Domno, &c. vſq; ad hæc verba; qui coronat te in miſericordiâ, & miſerationibus, &c. paruo pòſt tempore, dùm primum Angelicæ Salutationis ſignum datur, fidelis Dei Seruus fœlicem Deo Spiritum reddit. Anno 1566.

V.

APPARITIO.

FRATER VINCENTIVS à COLLEARIO, Laicus, plures annos in maximâ vitæ puritate, ac virtutum laude in Religione vixit. Morti proximus, cùm Fratres eum iam iam animam efflaturum crederent, repentè in lecto adgeniculans, brachia in modum

amplexus cœpit extendere, atque adſtantibus Fratribus dicere: En Virginem Beatiſſimam, en venientem Cœli Reginam; tùm manus extendens, quaſi aliquem amplexaretur, maximâ lætitiæ ſigna edebat. Inter hæc Vincentius animam, exultàns Deo reddit, & inter Beatiſſimæ Virginis amplexus expirat. Anno 1548.

1 F. ANSELMVS ALETINVS Cler. 2 F. FELIX MESSANENSIS Cler. 3 F. ANGELVS SAONENSIS Cler. 4 F. BERNARDVS OFFIDANVS Laic. 5 F. VINCENTIUS CALARITANVS Laic.

188

I.

APPARITIO.

FRATER ANSELMVS ALETINVS, Clericus, vix votorum profeſſione emiſsâ, hecticâ febri laborare cœpit, cumque vitæ puritate, ſimplicitate, obedientiâ, ac Regularis obſeruantiæ (quam altè animo imbiberat) zelo præcolleret; Induſium, quo Phyſicus illum ob ægritudinis moleſtias vti ſuadebat, conſtanter recuſat; Quapropter B. illi Virgo poſthæc apparens, pretioſiſſimumque è Cœlo Induſium allatum oſtendens, his eum verbis alloquitur: En Anſelme, pro molli Induſio, quod propter Filij mei amorem reſpuiſti, hoc tibi cœleſte Induſium ſeruatur, quod poſt breue tempus in Cœlo coronandus accipies. His ille Deiparæ verbis, ac præſentiâ recreatus, cùm ægritudinis moleſtias, ad extremam vſque vitæ lineam alacri animo tuliſſet, lætus tandem ad Virginis promiſſa euolat Anno 1566.

II.

APPARITIO.

FRATER FELIX MESSANENSIS, Clericus, ex nobili Marullorum ſtirpe progenitus, cùm ab ipsâ ineunte ætate præclara pietatis, ac futuræ Sanctitatis ſigna ediſſet, admirabilemque in Religione vitæ rationem (quamplurimis virtutibus, nec non Prophetiæ dono exornauerat) inſtituiſſet; vitæ fine appropinquante iam naturæ concedens, Beatiſſimam Cœlorum Reginam aduenientem conſpicit, & Felix ad fœliciores Cœli delitias migrat; poſt mortem verò Miraculis corruſcans, corpusque poſt longum tempus ſuaueolens, integrum, ac incorruptum reperitur. Obijt Anno 1576.

III.

APPARITIO.

FRATER ANGELVS SAONENSIS, Clericus, Vir non tàm nomine, quàm vultu, ac vitâ planè Angelicus: cùm duos tantummodò à Profeſſione annos in Religione ſummâ vitæ ſimplicitate, ac puritate expleuiſſet, Derthonæ ad mortem ægrotans varijs Dæmonum tentationibus tundi, ac premi cœpit, vt dignus, ac probatus ad cœleſtem ædificationem lapis fieret: quibus cum tamen ſtrenuè dimicans, has interdùm voces effundere audiebatur: Quid iniqui contenditis? haud vincetis; veſtra enim iniquitas mihi cedet ad Coronam. Cùm verò iam extremum ſpiritum agentem Fratres hortarentur, ne ingruentes Dæmonum impetus extimeſceret: lætâ voce, quæ illi ſuprema fuit, reſpondit: Quid eſt, chariſſimi, quòd mihi pertimeſcendum ſit, cùm Dominum meum Ieſum Chriſtum, Sanctiſſimamque ipſius Matrem, ac B. P. Franciſcum hîc præſentes cernam, qui me in ſuum ſinum recipiunt. Statimque poſt hæc verba, Deo ſpiritum reddit, dignus planè, qui in morte Beatorum ſinu exciperetur: quos viuens perfectè imitari ſtuduerat. Obijt Anno 1574.

IV.

APPARITIO.

FRATER BERNARDVS OFFIDANVS, Laicus, Guardianus, in quo multæ incredibileſque virtutes prælucebant, miraculaque illuſtrem reddebant: Cùm ſemel in oratione lacrymas funderet, ac Deum pro delictis ſuis exoraret; Beatiſſima Virgo (quam is ſibi ſingularem apud Deum Patronam elegerat) eidem apparens, plenam ſe illi à Deo peccatorum ſuorum remiſſionem impetraſſe ſignificat. Quo nuncio, tantùm animo voluptatis concepit; vt nihil deinceps præter diuinas laudes occineret. Denique poſtquàm vnicum Filium Matri ſuæ rediuiuum reddidiſſet, pluraque alia Miracula, Signo Crucis pa-

traſſet ; poſt diuturnum languorem, in Conuentu Camerini, ad puriorem Cœli auram, fœliciori vitâ donandus, à Deo euocatur Anno 1558.

V.

APPARITIO.

FRATER VINCENTIVS CALARITANVS, Laicus, cùm pleroſque in Siculâ Prouinciâ annos in virtute, ac ſanctimoniæ opinione tranſegiſſet, extremoque cum Mortis agone colluctaretur, B. Virginem ad ſe venientem conſpiciens, mòx in genua exurgit, & circumfuſos Fratres ad illius reuerentiam prouocans, expirat, atque eâ, in Cœlo, duce potitur Anno 1541.

1. F. FRANC^us ACHIO Laic^us 2 F. IOÃES BAPTISTA ASCVLANVS cler.^us 3. F. COSMAS a MARTINA Mag. Nou. 4. F. FRANCISC^o MACERATENSIS Laic.^us 5. F. SEBASTIANVS A GARTTERIO Guard.^us

I.

APPARITIO.

FRATER FRANCISCVS à CHIO, Græcus, Laicus, plurimâ virtute illuſtris, cùm in Conuentu Nicoſiæ adhuc probationis annum ageret, Religionis partim auſteritate exterrefactus, partim verò Sathanæ perſuaſione ſeductus; quaſi minus Capucinorum Religio Virgini Deiparæ (quam maximâ is religione proſequebatur) grata eſſet, grauiſſimas à Dæmone tentationes ferebat, quibus eum à Religionis ſinu auellere nitebatur. At is, ad B. Virginem confugiens, ſæpè antè quandam ipſius Imaginem orans, ipſius opem, ac præſidium implorabat. Accidit verò, vt cùm hoc modo cum Dæmone conflictatur, radices aliquandò in horto colligeret; Quo tempore, B. Virgo ſub formoſiſſimæ cuiuſdam Mulieris ſpecie Nouitio apparet, cuius cùm ille idcircò aſpectum refugeret, quod communem illam fœminam eſſe exiſtimaret, ab eâ declinans, ad defluentem aquæ riuum diuertit, vt in eo radices purgaret: quem Virgo ſecuta ex alterâ riuuli parte, illius ſe conſpectui obijcit, his illum verbis compellans: Quænam te, Franciſce, cogitationes moleſtant, aut Religionis meæ hortulum, cur exhorreſcis? Satage, elabora, vt in hoc te dignum operarium præſtes; nec dubita, quin hæc mihi Religio, inter cæteras dilecta ſit. Hæc cùm dixiſſet illa, ex oculis euanuit. Porrò Franciſcus à tentatione liber, viſionem ſtatim Vitali à Nicoſiâ Magiſtro narrat, qui cùm Vir prudens, ac Sanctus eſſet, rem cum Deo oratione pertractandam cenſet: Quapropter attentius orans, Virginem Beatiſſimam idcircò Nouitio apparuiſſe accipit; vt inter Sathanæ tentationes, ipſius animus in Religionis propoſito confirmaretur. Hic itaque cum plurimis deindè vitam virtutibus excoluiſſet, ac ſtrenui operarij inſtar in hoc Virginis hortulo vſque

ad ſupremum vitæ occaſum, fidelem laborem impendiſſet, in Conuentu Meſſanæ cœleſtem pro labore mercedem accipit Anno 1578.

II.

APPARITIO.

FRATER IOANNES BAPTISTA, ESCVLANVS, Clericus, necdùm ſecundum in Religione annum renatus, tantam animi puritatem, vitæ integritatem, morum præſtantiam, ac omnium virtutum excellentiam breui illo tempore aſſecutus eſt; vt in ipsâ obitus horâ Beatiſſimam Dei Matrem, eum ad æterna præmia vocantem conſpexerit. Fructus quidem præcox, qui plenam ætatis maturitatem necdùm apud homines adeptus fuerat: at cùm eam, quam nondùm contigerat, ætatem ſuâ virtute ſuperaſſet, Maturus Deo, ad præmia acceſſit Anno 1572.

III.

APPARITIO.

FRATER COSMAS à MARTINA, Sacerdos, cùm diù Nouitiorum curæ, & ædificationi præfuiſſet, totque ſibi virtutis, ac Dei dona comparaſſet; vt ipſius vita cæteris totius Regularis perfectionis Magiſtra eſſet: tàm acres cum Dæmone ex perpetuis de eâ victorijs reuectis inimicitias contraxit; vt in extremo ipſo vitæ calcaneo Dæmon omnes in eum vires exercuerit, totque tentationibus iàm ad vitæ exitum properantem aggreſſus fuerit; vt adhuc conflictantem opprimere videretur. Mira profectò, ac iucunda res erat, hominem iàm extremum vitæ ſpiritum agentem, tàm ſtrenuè cum Dæmone verbis, animoque dimicantem audire, vt ſuperbum etiam Hoſtem contemneret. Sed cùm inclyta illi Cœlorum Regina apparens, Dæmonum turmas ſuâ præſentiâ effugaſſet. Coſmas paululùm à conflictu reſpirans, ad eam conuerſus, ait; Vbi eras ô Bona Virgo, cùm in me tot Dæmonum acies irruerent. Quem cùm Beatiſſima Virgo cœleſtibus

verbis conſolata eſſe, paulò pòſt, facie ad Crucifixi Imaginem conuerſâ, ad ſupremum vitæ Auctorem, poſt certamen laureandus aſcendit Anno 1576.

IV.

APPARITIO.

FRATER FRANCISCVS MACERATENSIS, Laicus, Vir auſteritate, abſtinentiâ, & Miraculis illuſtris, cùm balneis ex præcepto Vicarj Generalis, & medicorum vteretur, nobilis quidam ad Virum Dei orantem in cubiculo accedens, in ecſtaſim raptum, atque à terrâ altiùs ſubuectum, flammamque capiti ipſius inſidentem conſpicit. Medicus ibidem Viri Dei cubiculum inſperato ingreſſus, Virginem Deiparam cum eo colloquentem offendit, quæ extemplò eo ingrediente euanuit. Denique cùm mortuum ſuſcitaſſet, innumeraque ferè Miracula patraſſet. Piſauri ad Superos euolat Anno 1568.

V.

APPARITIO.

FRATER SEBASTIANVS à GRATTERIO, Guardianus parciſſimo ſomno vtens longaſque in oratione, quæ vbique illi familiaris erat, vigilias ducens; in eâ, tanto in Deum charitatis æſtu ferebatur; vt plerumque in mentis exceſſum raperetur; Glorioſiſſimam Cœlorum Reginam præcipuâ religione ità ab initio colere inſtituit; vt quoties illi per Eccleſiaſticas leges liceret, Sacrum ſemper ad ipſius honorem celebraret. Plerumque etiam B. V. & B. P. Franciſci aſpectu, & colloquio potitur, quò feruens ipſius ſpiritus indies magis ad charitatem accenditur.
Obijt Anno 1550.

1 F. DONATVS ALETINVS Lai.us 2 F. LEO CATANENSIS Lai.us 3 F. HVMILIS a PATERNO Cler.us 4 F. IOSEPHVS a CORLEONE Lai.us 5 F. BERNARDINVS EVGVBINVS Laicus.

III.

APPARITIO.

FRATER HVMILIS à PATERNO , Clericus, veræ Humilitatis nomen , ac rem ſortitur: cùm paucos adhuc in Religione annos natus, tàm cœleſtem , ac virtutibus illuſtrem in Clericatu vitam ageret , vt parùm ab Angelicæ vitæ ratione , ac puritate abeſſe putaretur; Turani , cum Franciſco à Caſtroveteri , Sacerdote , eodem morbo correptus, ægrotare cœpit : cumque morbo ingraueſcente vterque pari caſu ad vitæ finem properaret, nec minori pietate vterque ſe diuinâ Sacramentorum ſuſceptione ad vitæ exitum munijſſet ; prior humilis ad extremam vitæ metam appropinquans, repentè è ſtrato ſurgit, ac in genua procumbens , aſtantibus Fratribus ait : Eia, Fratres , genua antè Beatiſſimam Cœli Reginam , quæ luce , ac gloriâ circumſepta venit, mecum flectite , en adeſt glorioſiſſima, en adeſt Virgo Dei Mater . Necdùm verba compleuerat, cùm purus ille ſpiritus in puriſſimæ Virginis ſinum euolat. Eodem tempore ſupremùm laborabat Franciſcus, cùm & ipſe repentè exclamare cœpit : Exſpecta, exſpecta, Humilis Frater, vt ſimul aſſociati pergamus. Cumque hæc dicens in genua ſurrexiſſet mox ad Crucifixi imaginem manus extendens, inter Domini amplexus occubuit Anno 1580.

IV.

APPARITIO.

FRATER IOSEPHVS à CORLEONE , cùm plurimis annis Dei donis , quibus Sanctus hic Vir cumulatus erat, eam apud omnes ſibi exiſtimationem conciliaſſet , vt à cunctis Sanctus prædicaretur . Agrigenti tandem Anginæ morbo correptus, breuiſſimo tempore ad ſupremum vitæ occaſum perducitur . Quo tempore glorioſa Cœlorum Regina multis Sanctorum agminibus ſtipata, morienti apparens, pleraque alterius vitæ, arcana illi apperit ; quibus Ioſephi ſpiritus inebriatus

exclamare cœpit : Vnde hoc mihi , ô Domina mea , vnde tanta benignitas , vnde ſeruulo tuo tanta rerum diuinarum fœcunditas ? Sat eſt , ô Beatiſſima, ſat eſt , iam me in ſinum tuum recipe . His dictis ſupremum effudit halitum Anno 1580.

V.

APPARITIO.

FRATER BERNARDINVS EVGVBINVS, Laicus, Vir omnium opinione præſtantiſſimus , atque Religionis exemplar , cùm circa vitæ finem à Dæmone exagitatus , inter maximas animi anguſtias verſaretur ; protinùs Cœlorum Regina, te illi ſpectandam offert : quâ præſente , Bernardinus exclamare cœpit : O Benedicta ! ô præ omnibus ſpecioſa ! ô miſerorum Mater ! quàm opportunè veniſti . Poſt hæc Sacro Dominici corporis viatico refectus, cùm Fratres ipſius animam Deo commendarent ; en repentè Dominam ad ſe venientem conſpiciens , mox è ſtrato ſurgit , atque in ipſius occurſum feſtinare nititur ; Id verò cùm Fratres prohiberent : Quid me detinetis, inquit, ſinite , vt in Domini mei occurſum pergam ; an non illum hùc ingredientem conſpicitis ? Quo dicto cùm nullum prorsùs morientis ſignum ederet , viuis eripitur, atque ad Dominum æternùm victurus migrat Anno 1580.

1. F. AVGVSTINVS a LATERTIA Lai.[us] 2. F. PHILIPPVS a MONTE VETERI Lai.[cus]
3 F. IOSEPHVS a CORLEONE Lai.[cus] 4. F. BERNARDINVS a MVRCIANO. Laicus.

p IF

perpetuam omnium opinione Virginitatem coluit. Denique cùm 40. annos magnâ cum vitæ puritate; ac ſanctitatis laude, in Religione Domino deſeruijſſet, Anconæ lethiferâ ægritudine correptus, paulò ante obitum Beatiſſimæ Virginis præſentiâ, ac colloquio potitur, dùm placidè in Domino quieſcit. Poſt decimum quintum ab ipſius obitu annum (cùm ipſius Sepulchrum apertum fuiſſet) ipſius Corpus non modò integrum, atque incorruptum conſpicitur: verùm etiàm in Sepulchro brachijs in Crucis modum cancellatis, oculiſque in Cœlum ſublatis, eo planè modo, quo orare conſueuerat, ſtare cernitur, ità vt qui defunctus erat, parùm à viuo diſtare videretur. Obijt Anno 1575.

III.

APPARITIO.

FRATER IOSEPHVS à CORLEONE Laic. in Caſtri veterani Conuentu; cum aliquandò Vir Dei febre laboraret, ac Purificationis Deiparæ Feſto imminente, ad Sacram Synaxin accedere ſummoperè optaret, Beatiſs. Deiparam multis lacrymis rogauit, vt tantiſper febris ardorem compeſceret, donec diuinâ illâ refectione frui liceret. Nocte igitur quæ diem Feſtum præcedebat, puriſſima Virgo, Ioſepho apparuit, candidiſſimis veſtibus amicta, corruſcantique vndique lumine circumfulſa, quæ cùm Ioſephum conſolata fuiſſet, aquam illi è phialâ, quam manu geſtabat, guſtandam præbuit: quam vbi Ioſephus ebibiſſet, mox febris ardore ſedato à morbo conualuit, cœleſtique pane refectus, ſummas ſuæ liberatrici grates retulit. Obijt Vir Sanctus Anno 1580.

IV.

APPARITIO.

FRATER BERNARDVS à MVRCIANO, Laicus, integer vitæ, ſceleriſque purus, maximâ in ſimplicitate, ac ſanctitate vitam duxit. Cilicio, abſtinentiâ, laboribus carnem macerans: dùm aſſiduâ oratione, rerumque diuinarum contemplatione ſpiritum ſaginat, longo tandem ac moleſto ægritudinis languore, à Deo probatus, in eo illius maximè patientia, ac virtus enituit: neque enim pa-

tienter tantummodò; ſed & ſingulari animi alacritate illius dolores, & cruciatus ferens, in ijs delitias quærere videbatur. Quamobrem, cùm ad vitæ finem accederet, ipſius dolores Deus cœleſti conſolatiòne delinire, ac compenſare voluit: etenim tempore quo cæteri cum morte colluctantes, varijs mentis, ac corporis mœroribus angi ſolent, is quaſi inter cœleſtes delitias verſaretur, exultare, atque occinere cœpit, ſermonemque ad Fratrem Marcum Altetinum, qui adſtabat, conuertens: O Marce, inquit, ſi ſcires, quàm pulchra, quàm magna, quàm cœleſtia ſunt, quæ oculis meis cerno; mecum profectò exultares. Video enim glorioſiſſimam Deiparam, video Angelos, video cœleſtes magnificentias, video ineffabilia bona, quæ omnem ſenſum, ac eloquium ſuperant. Tunc de Sanctiſſimæ Trinitatis arcano, ac rebus diuinis tàm altè cœpit diſſerere; vt iàm cunctis perſpicuum eſſet, eam rerum ſcientiam non humano labore comparatam, ſed diuinitùs illi inditam fuiſſe. Atque ità Bernardus Angelici Oloris inſtar, inter cantus, ac diuinas laudes, ſuauiſſimè ſpiritum exhalat. Cæterùm, vt cunctis innoteſceret, animam illam in beatorum Spirituum conſeſſum receptam fuiſſe, tantam odoris fragrantiam ſtatim Corpus ipſius, poſt mortem efflare cœpit; vt eo, Cella, ac parietes redundarent. Ità nempè Deus eos, qui vitæ puritate, ac laborum tolerantiâ diuinam hîc Maieſtatem glorificant, rerum etiam ordine immutato, poſt mortem ampliori honore proſequitur. Obijt Anno 1589.

F. PAVLVS ab ALCAMO CLERICVS NOVITIVS. 2 & 3 FRATRES ANONYMI

I.

Apparitio.

GEmini Capucini Fratres, Cum B. V. Lauretanam Ædem deuotè coluiſſent, è Portu Anconitano ſoluentes, ſubitò ingens tempeſtas orta eſt: quæ Nautas, ac Mercatores compulit, vt ad Nauim exonerandam, merces omnes in mare proijcerent. Intereà Fratres in nauis angulo Deum orantes, ſerenos vultus præſeferebant, quos dum Mercatores, impauidos, & alacres conſpiciunt; irâ, & odio perciti; ambos in mare demergunt. Porrò hi, vix vndas attigére, quùm B. V. illis apparentis opem ſtatìm adeſſe ſentiunt: Etenim illius manu ſubleuati, ſuper fluctus incolumes feruntur: donec iterùm in Anconæ portum reuecti, atque indè rursùm ad Lauretanam Ædem remeantes, Deo, ac B. V. ex animo gratias reddunt. Anno 1553.

II.

Apparitio.

DVo Capucini Fratres, Larino Triuentum proficiſcentes, quo tempore, cum denſiſſimis noctis tenebris, circum loca omnia occupantibus, ſola ijs fulgura affulgerent: inter eorum coruſcationes proximum ſibi domus parietem animaduertunt; moxque greſſum feſtinantes, cuiuſdam domus oſtium offendunt, quod, Formoſa quædam mulier illis à Sene quodam aperiri iubet: à quo in Aulam, vbi Mulier illa, illuſtri equitum coronâ ſtipatâ ſedebat, ducti, ab eâ humaniſſimè excipiuntur: Mane verò cùm Senex ille, eos, in viam rectam dirigeret ij ſupplices ab eo petunt, vt quodnam illius fœminæ nomen ſit, declarare velit. Reſpondet Senex: Mulier, quam vidiſtis, Dei mater eſt: Illuſtris illa Equitũ corona, S. Mich. Arch. & Angelorũ eſt agmẽ quorum vos patrocinio commẽdaſtis: Ego Pet. Ap. sũ. Moxq; his dictis, ſimùl cũ totâ illâ ædificij mole, euanuit. A. 1580.

FRA-

V.

APPARITIO.

FRATER PAVLVS ab ALCAMO, Clericus, Nouitius, cùm ad eam vitæ innocentiam, ac mentis ſplendorem pertigiſſet, vt diuinâ reuelatione mortis ſuæ diem, ac horam didiciſſet, quam in ipſo Aſſumptionis Deiparæ die explendam impetrauerat: eo die appropinquante ægrotare cœpit, ſanctiſſimisq́ue Eccleſiæ Sacramentis ſummâ deuotione ſuſceptis, cùm extremæ tantummodò Vnctionis Sacramentum illi miniſtrandum ſupereſſet, in ipſo B. Virginis Feſto inſtanter ſibi miniſtrari popoſcit. Reluctabatur Magiſter, eò quòd nulla propinquæ mortis adhuc in eo ſigna apparerent: at vrget Nouitius vitæ tempus ſibi vltra meridiem haud prorogandum fore affirmans: tandem acquieſcit Magiſter: inungitur Nouitius, præteriraq́ue meridici horâ, B. Virgo Sole vndique amicta ægrotanti apparet; qui animo exultans exclamat: En Virgo Deipara, en Cœlorum Regina venit, genuflectamus cuncti, & paulatim defluens, in ipſo Deiparæ conſpectu in mortis ſomnum, ac quietem reſoluitur Anno 1577.

1 F. IOANNES BAPTISTA ab APIRO SAC. 2 F. ALEXIVS a CVNIO
3 F. IOSEPHVS a CORLEONE LAICVS.

I.

APPARITIO.

FRATER IOANNES BAPTISTA ab ASPIRO, Sacerdos, multarum virtutum ſplendore illuſtris, abſtinentiaque adeò inſignis, vt cùm nullo vnquam tempore, cibo famem, ac potu ſitim expelleret; perpetuum illi eſſet cum inediâ bellum: ſomni parciſſimus, plurimas noctu præſertim, in oratione horas inſumere ſolitus erat. De rebus cœleſtibus tàm mirâ ſuauitate colloquebatur, vt cunctos ad virtutem, vi quadam verbis ſuis à Deo inditâ, alliceret; quo fiebat, vt nullus illum, vel ſemel colloquentem audiret, qui illius iterùm audiendi ſtudio non afficeretur. Hinc mœſtos, ægrotantes, aut calamitate aliquâ oppreſſos, ita conſolabatur, vt ab ijs omne triſtitiæ, ac tribulationis pondus auferret. Tàm mitis ac manſuetus legitur vt Iram prorſus neſcire videretur. Denique cùm in maximâ paupertate, humilitate, charitate, ac perfectæ Regulæ obſeruantiâ, vitam vſque ad ſexageſimum annum traduxiſſet, in Conuentu Montolæ in ſupremum languorem incidit. Cùm verò inſtante mortis articulo plurimos Dæmones in Cellam ingreſſos conſpiceret, ad Beatiſſimam Virginem conuerſus, illius opem implorat, quæ protinùs apparens, ſuâ præſentiâ Dæmones fugat, & velut Sol obiectas nebulas diſijcit. Porrò Deiparâ Virgine conſpectâ, Ioannes Baptiſta mox exclamat: Opportunè, ô Virgo Beatiſſima, opportunè huc veniſti, iàm cedunt tàrtarea monſtra, iàm nubila omnia diffugiunt, ô quàm lucida, ô quàm pulchra, ac formoſa es Cœlorum Regina! ſtatimque in mentis exceſſum raptus, cùm in eo per aliquod temporis ſpatium quieuiſſet, ad ſenſus rediens, Guardiano inquit: Quàm grandia, Pater; quàm alta, quàm admirabilia ſunt, quæ veris Fratribus Minoribus in Cœlo repoſita ſunt, ô ſi illa tibi effari poſſem, quanta tibi animo voluptas accederet at alterius

linguæ hæc vox eſt, neque ea hîc proloqui licet. Benedicite Pater. Quibus in verbis extremum Deo ſpiritum reddidit, maiora, ac pulchriora in Dei Regno conſpecturus. Anno 1575.

II.

APPARITIO.

FRATER ALEXIVS à CVNIO, tàm ſingulari vitæ integritate, ac puritate exornatus fuit; vt in ipsâ ſui obitus hora, Beatiſſimæ Virginis, ac B. P. Franciſci aſpectu, ac conſolatione dignus fuerit. Obijt Anno 1551.

III.

APPARITIO.

FRATER IOSEPHVS à CARLEONE, Laic., Vir tantæ auſteritatis, vt potiùs ſeipſum interficere, quàm diuino cultui præparare videretur: omni virtute, ac præſertim rerum diuinarum contemplatione inſignis, in eâ ſæpè extaſes patitur, iugesque ex oculis lacrymæ fluunt, ex quarum copiâ cùm oculorum morbum contraxiſſet; in Agrigentino Conuentu aliquandò illi in Eccleſiâ oranti, Beatiſſima Virgo apparet, eique poſt familiare colloquium (quo ille ſæpè in oratione frui ſolebat) phialam, cœleſti liquore plenam offert, vt eo ſibi oculos inungat, & à morbo curetur: itàque languore diuinâ virtute effugato, Ioſephus ad maiores, ac illuſtriores ſe quotidiè virtutum aſcenſus prouocat. Obijt verò Anno 1580.

1 F. PAVLVS a PEDONA cler. 2 F. VINCENTIVS PLATIENSIS Laicus
F. MATTHÆVS VENETVS

I.

APPARITIO.

FRATER PAVLVS à PEDONA, Clericus, eam mentis puritatem (quæ ex plurimarum virtutum coniugio oritur) exiguo tempore adeptus eſt, vt cùm huius mortalis vitæ curſum in Æſini Conuentu abſolueret; innumeras beatorum Innocentium animas ſibi occurrentes conſpexerit: cumque plurima futura diuino ſpiritu reuelante prædixiſſet, iamque animam ageret, lætus exclamare cœpit: O, ô, Fratres, quàm glorioſam! ô, ô, quàm lucidam Dominam cerno! tunc paulò pòſt ipsâ ſacrâ Deiparâ Duce, ad puriſſimum Lucis fontem euolauit. Anno 1573.

II.

APPARITIO.

FRATER VINCENTIVS PLATIENSIS, Laicus, Vir integritate Regulari obſeruantiâ, atque omnium virtutum laude illuſtris, cùm plurimos annos in ſummâ humilitate, ſui contemptu, atque aſſiduo orationis ſtudio, in quo plurima à Deo dona acceperat, conſumpſiſſet, tandem in morbum incidit; quo tempore cùm Fratrem Angelicum Platiæ Guardianum, qui eodem in loco diem extremum obierat, ad ſepulchrum deferri cerneret: Perge fœlix, inquit, ô Pater breui te ſequar; octauus enim dies me tibi filium, ac comitem reddet. Porrò cum octauus aduenisset dies, cœpit Antonius Dæmonum tentationibus agitari; qui horribiles illi formas obijcientes, eum perterrere conabantur: at ille vtraque manu oculos claudens, clamabat: Abite maligni, abite tartarei prædones, nihil in me per Dei miſericordiam deprædandum inuenietis. Cumque protinus per horæ ſpatium cum Dæmonib. pugnaſſet, B. Virgo ſuâ præſentiâ Dæmones expellentes contuetur. Quare omnium tandem victor, & exultans, oculis in cœlum erectis, ait: Summas tibi, ô B. Virgo, gratias ago, quæ me à truculento hoſte vendicatum, ad regnum Filij tui immeritum vocas. Atque his dictis victorem Deo ſpiritum reddit. Anno 1568.

III.

APPARITIO.

FRATER MATTHÆVS VENETVS, cuius vitam virtutibus plenam Mors pretioſa ſecuta eſt: hic cum Beatiſſimâ Virgine colloquens, inter hymnos, ac diuinas laudes animam exhalat Anno 1599.

I.

APPARITIO.

FRATER IACOBVS à NVRSIA, Laicus, eximiæ charitatis, ſimplicitatis, ac obedientiæ Vir, cùm meritis,& virtutibus plenus, ad extremum vitæ periodum perueniſſet, Guardianum per cuſtodem accerſit. Guardianus verò ſe ſtatim à refectione iturum reſpondet: at ille remiſſo nuntio; Breue, inquit, tempus eſt, nec refectionis finem Dominus expectabit. Confeſtim intermiſſo prandio Guardianus cum reliquis ad Ægrotum ſe confert, à quo quid quærat, expoſtulat: cui Iacobus: Nunquàm, ait, abſque Superioris mei benedictione iter ſuſcepi, nunc porrò, cùm extremum iter ad Deum aggreſſurus ſum; tuam, Pater, benedictionem, ſupplex efflagito: cui Guardianus: Nondùm, inquit, profectionis tempus eſt, nec te Dei vox ad iter compellit, longior adhuc tibi vita ſupereſt. At Iacobus; Breuiſſimus mihi halitus eſt, Deiq; vocem me vocantem audio, quæſo, Pater, ne me tuâ benedictione fruſtres. Tùm ſe in genua erigens, optatam à Guardiano benedictionem accipit, moxque totus animo, ac vultû exhilaratus exclamat: O Virgo Beatiſſima, ô Virgo virginum fœliciſſima, opportunè veniſti: En adeſt, en adeſt Cœlorum inclyta Regina, ad æterna me præmia vocans. His in verbis, Iacobus à Deo, hominibusq; benedictus, ſpiritum ad Dominum profecturus exhalat. Anno 1566.

II.

APPARITIO.

FRATER LEO CATANENSIS, Laicus, cùm Deus Opt. Maxim. iàm ipſius vitæ curriculo meram ſtatuere decreuiſſet, Catanæ in ſupremum morbum incidit: quo tempore infirmorum Præfectus, circà

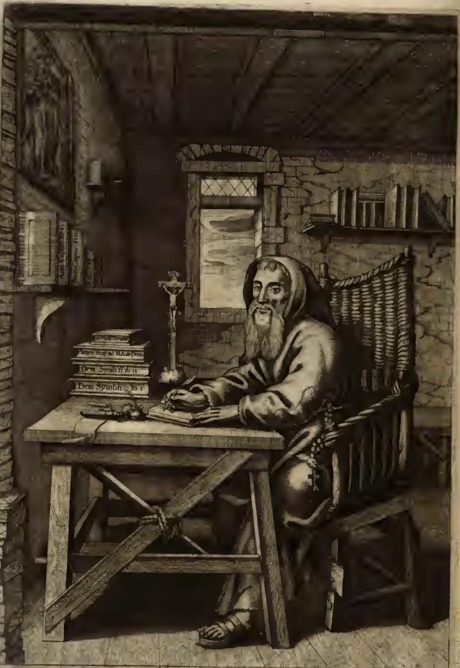
noctis medium ad ipſius viſitationem accedens, vix ad Cellam peruenit, quin ſplendorem indè erumpere, eumque quaſi cum altero verbis altercantem percipit. Præfectus rem admirans, moræ impatiens Cellam aperit, neminem cum Leone adeſſe cernit, lumen euaneſcere conſpicit: ac tandem à Leone diſcit, ſe à Dœmonibus exagitatum, Beatiſſimæ Virginis auxilio, quæ ei in fulgentiſſimâ luce apparuerat, à tartareis illis Dæmonum nebulis liberatum fuiſſe, ſummaque animum conſolatione affeciſſe. Poſthæc mentem ad ſuperna colligens, qui vitam omni cum iuſtitiâ, & humilitate vſque ad canos traduxerat, iuſtorum ſomno conſopitus, Domini hæreditatem Iuſtis promiſſam, accepit. Anno 1580.

III.

APPARITIO.

FRATER IOANNINVS FLORENTINVS, Laicus, cùm humilitate, charitate, animi moderatione, paupertate, Regulari obſeruantiâ, ac cæteris adeò virtutibus præditus eſſet, vt perfectam, ac numeris omnibus abſolutam, veri Fratris Minoris imaginem præſeferret; meritis clarus, Beatiſſimæ Virginis in morte præſentiâ, & aſpectu dignatus, fœliciter diem extremum in Conuentu Montis Varilij exigit. Anno 1569.

FLORES
SERAPHICI,
ſiue
ICONES
VITÆ ET GESTA
VIRORVM
ILLVSTRIVM,
Qui ab Anno 1525. ad 1612.
in Ord. Fratr. Minorum
S. FRANCISCI
Capucinorum Nuncupatorum
floruerunt.

ADM. REV. P. FR. ZACHARIAS BOVERIVS SALV
TIENSIS ORD. FRVM CAPVC. DEF. GENERALIS.

ADMODVM

R. P. F.

ZACARIAS SALVTIENSIS.

DE cuius aperto cœlitùs ore, veræ Salutis enſis vtrâque parte acutus proceſſit, tùm ad Fidei orthodoxæ impios Oppugnatores interimendos, tùm ad interemptos antiquitatis gladio, Seraphicos Capucinorum Alumnos, & Patres vitæ reſtituendos. Qui dum Sanctorum monumenta, & Fratrum exempla euoluit, & reuoluenda, ſectandaque calamo Scribæ velociter ſcribentis expoſuit: Ipſe quoque non vulgaria religioſæ vitæ exempla reliquit. Plenus dierum, ac bonorum operum, Diffinitoris Generalis munere ſemel, ac iterùm functus, obijt Genuæ, ætatis ſuæ anno 70. Religionis 48. 31. Martij 1638.

SICVT TVRRIS DAVID COLLVM TVVM (Ó MARIA) QVÆ ÆDIFICATA
EST CVM PROPVGNACVLIS, MILLE CLYPEI PENDENT EX EA, OMNIS ARMATVRA FORTIVM. 18
Cant. 4.

VISIO BEATISSIMÆ VIRGINIS EX CVIVS MATERNO SINV CAPVCINORVM RELIGIO PRODIT, QVAM PIA MATER, VT VNDE ORBI PARCERET, HABERET, PRÆSENTAT.

INTER primam illam Ordinis Seraphici inſtitutionem, ac poſtremam hanc eiuſdem Reformationem, admirabilem rerum concordiam, ſi nobis lubet, perpendere, ea profectò tàm ſingularis, atque admiranda perſpicietur; vt cùm eâ, quæ olim in Ordinis conſtitutione, Deo reuelante, præceſſerunt, hic perfecta cernantur, non Reformatio tantùm, ſed noua potiùs Ordinis repetitio eſſe videatur: Neque enim quiſquam ignorare poteſt (quod ex primis Ordinis monumentis exploratum eſt) vt quò Minorùm Ordinis inſtitutio ſpectaret, hominibus aliquandò innoteſceret, ante ipſum Ordinis exordium Ieſum Chriſtum Dei Filium, ob intoleranda hominum ſcelera, eo furore percitum fuiſſe; vt tribus telis vniuerſum humanum genus iam iam confodere, ac perdere pararet, miſeramque illam Orbis ætatem quæ tot vndique vitijs referta erat, vt nihil præterquàm extremam à Deo cladem exſpectaret, ſolâ tunc B. Virginis ſupplicatione in Dei clementiam reſpiraſſe. Denique Sanctiſſimam Deiparam, quò faciliùs Filij iram in homines concitatam placaret, tanquàm humani generis Patronam, poſt pectus, & vbera Filio demonſtrata, non alios præterquàm Dominicum, & Franciſcum obtuliſſe, quorum ope, & opera homines à vitijs reſipiſcerent, ac in meliorem frugem conuerterentur: quâ oblatione tandem Chriſtus placatus, Matris faciem ſuſcepit. Iam verò ſi ad huius Reformationis initia animum intendimus, haud incertâ fide probatum eſt (quam nos ex Annalibus, illi ex antiquis, ac probatiſſimis Religionis huiuſce monumentis hauſerunt) in quodam Calabriæ Oppido, cuius nomen vetuſtate obliteratum, integrũ haberi non potuit, paulò ante conditam Reformationem, Sanctimonialium Abbatiſſam, & illuſtrem quendã Virũ, vtroſque ætate prouectos, ac virtute præclaros, ſpirituali quadã neceſſitudine ita inter ſe cõiunctos fuiſſe; vt ſæpè inter ſe de rebus cœleſtibus, ac ſpi-

rituali

rituali virtutum profectu colloqui ſolerent. Porrò accidit aliquandò, vt intempeſta nocte orantes, vterque in profundam mentis extaſin raptus, eadem prorsùs cœleſti viſione Capucinorum Reformationem futuram acceperit. Videbant enim altiſſimum Dei Filium graui in homines ira percipitum, ac valdè formidabilem, tàm atrocia Orbi, ob intolerabilia ipſius crimina, ſupplicia minantem; vt vnâ clade Orbem totum proſternere velle videretur. Cui Virgo Mater haud inſuetá illi pietate occurrens, atque in genua procumbens, Filium iteratis precibus rogabat, vt iram in homines conceptam miſericordiá leniret: at obſiſtente Filio, & Matri horrenda Orbis facinora, atque à peccatoribus illata ſibi vulnera, obiectante; pia Mater pollicetur, ſe bonos aliquot Seruos ſuos in Orbem miſſuram, qui homines à vitijs deterreant, & collapſam in Orbe pietatem reſtituant. Percunctante verò Filio, quinam ij homines eſſent ad hoc officium electi; ſtatim Mater explicato pallio, quo obtecta videbatur, nouam Capucinorum Reformationem inde emergentem Filio oſtendit: cuius aſpectu, Dei Filius placatus, iram compeſcuit, ac parata flagella, ne in Orbem deſæuirent, cohibuit. Stupet vterque eo viſu diuinitùs accepto, cumquè eãdem prorsùs vtriquè manifeſtatã eſſe animaduerterent, Diuinæ mentis conſilium altè admirantes, rei euentum ſuſpenſi exſpectabant: donec poſt aliquot annos, Capucinorum Reformatio in Orbe apparens, ad Calabros penetraſſet. Ex his enim (quod admiratione dignum fuit) qui è Virginis Matris pallio viſi fuerant emergere, aliquorum effigies, tàm profundè vtriſque animis inſculpta remanſerat; vt cùm primũ Capucinorum Reformatio (quæ viſum nòn longè ſecuta fuit) in Calabria exoriri cœpit, eorum vultum contemplantes, illos eſſe agnoſcerent, quos è Virginis pallio prodire proſpexerant, quiquè poſtmodùm iuxta Beatiſſimæ Viginis promiſſionem, indefeſsè verbis, & exemplis prædicando, vitia ab Orbe extirpando, vniuerſoſquè ad virtutum ſtudià compellendo, quaſi mille clypei ex Turre Dauid pendentes, miſeros peccatores B.V. protectionis propugnaculis, munitos, à diuini furoris iaculis præſeruare, ac tandem ab ijs iram auertere meruère.

PRINCEPS FRATRVM, FIRMAMENTVM GENTIS RECTOR FRATRVM, STABILIMENTVM POPVLI QVI CVRAVIT GENTEM SVAM, ET LIBERAVIT EAM À PERDITIONE. Eccles. 49. et 50.

p. 1

ADMIRABILIS INTER CAPVCINORVM RELIGIONEM, & PRIMAM ORDINIS INSTITVTIONEM, CONCORDIA APERITVR, QVA NON SOLVM REFORMATIO, SED NOVA POTIVS EIVSDEM ORDINIS INSTITVTIO ESSE DIGNOSCITVR.

Deploranda illa Eccleſiæ tempora, quæ poſt duodecimum Sæculum, Innocentium, & Honorium, horum Nominum Tertios, Romæ, in B. Petri Cathedrâ ſedentes, Fridericum vero ſecundum, Romanæ Eccleſiæ perduellem, Imperij habenas moderantem conſpexerunt: non eſt qui ignoret, in quibus tanta morum corruptio, Chriſtianum Orbem inuaſerat, vt nihil ſibi quiſque interdictum putaret, quod effrænis appetitus perſuaderet. Denique res eò calamitatis perducta erat; vt Dei Eccleſiam propediem ad rudera, & parietinas vſque ruituram Pontifex Innocentius, Deo in ſomnis oſtendente, expaueſceret. Quis igitur in tanā malorum proluuie præterquam certum, & horrendum cæleſtis iræ Cataclyſmum toti Orbi imminentem ſuſpicari potuiſſet, niſi immenſa Dei Pietas, & Sapientia ex tàm concitatus malorum fluctibus, B. Franciſcum emergere feciſſet, qui Euangelicam Regulam diuino ſpiritu dictatam conſcripſiſſet, moxque ad inſtaurandas hominum ruinas, Orbemque vniuerſum ſcelerum mole pene obrutum ſubleuandum, minorum Prolem ſuſcitaſſet, ac velut Cæleſtia quædam Caſtra, aduerſus vitiorum monſtra paſſim graſſantia mouiſſet, quorum verbo, & exemplo id tandem aſſecutus eſt, vt & hominum moribus ad meliora conuerſis, plurimiſque ad virtutum ſtudia confluentibus, Eccleſia ad præſtantiorem Chriſtianæ diſciplinæ formam rediret, diuinaque flagella, toti Orbi imminentia, horum operâ ab eo auerterentur. Veruntamen quæ rerum præſertim excellentiſſimarum inconſtantia, ac viciſſitudo eſt, poſt quintum decimum enim Sæculum, Regulari huius Ordinis diſciplinâ defluente, vitiorumq; zizaniâ, Operarijs ſomno ſopitis, iterum excreſcente, tanta Orbis ſcelerum colluuie fœdatus, atque immanibus facinoribus turpis apparuit, tamq; ferax nouarum Hæreſum, hæc ætas fuit; vt ſi quis infæliciſſima illa tempora perpenderet, non eſſet qui Vniuerſum Mundum, vel ad ſupremum rerum, diem, ac interitum parari, vel

ſaltem

ſaltem ad maiora, ac grauiora flagella rapi non exiſtimaret. Porrò hîc ineffabilis illa Dei Sapientia, ac Prouidentia maximè ſpectanda, atque admiranda ſe præbuit, quæ cùm rebus penè deſperatis mederi, extremaque Orbis mala amplioribus bonis delere ſtatuiſſet; nouam Capucinorum Reformationem in Eccleſia excitauit, Beatumque Franc. ium in Cælo regnantem iterum impulit, vt qui ſemel Eccleſiæ reparandæ munus à Deo acceperat, nouâ Ordinis ſui Reformatione, iterùm dilabentem Eccleſiam inſtauraret, vitiorum monſtra à Chriſtiano Orbe expelleret, flagella imminentia ab eo auerteret, rursùs deniquè illud ſibi à Deo imperatum audiret, Vade Franciſce, repara domum meam, quæ labitur. *Quòd per nouæ Reformationis Alumnos poſtmodùm abundè præſtitit. Verùm, neque mihi fruſtrà perſuadeo nouam hanc Reformationem (quæ verè Eloquium Dei in Euangelio exaratum cuſtodiebat, pactumque eius per Regulam initum ſeruabat) ad extinguendas Diuinæ iræ flammas, ad imponendum thymiama in furore ſuo, & holocauſtum ſuper Altare illius, potiſſimùm excitatam fuiſſe. Perſpicua enim illa Chriſti vox eſt, quâ ſemel viuentem adhuc Franciſcum, Fratrum amatorem, ac pro Populo Chriſtiano, vniuerſaquè S. Eccleſia orantem; ita affatus eſt: Franciſce, ſi optas vt flagella mea à Chriſtiano Populo auertam, ſatage, vt Ordo tuus in ea Regulæ Obſeruantia permaneat, in quâ fundatus fuit, vt in ea Viros reperiam, qui coram me ſtare valeant, & quorum faciem placatus ſuſcipiam: Inde enim fiet, vt propter Te, & Ordinem tuum, facilè Populo meo flagitia ignoſcam. Hinc enim non obſcure agnoſci poteſt, quodnam fuerit Dei in hac noua Reformatione condenda conſilium, neque enim alia ratione collabentem Minorum Ordinem nouâ hac Reformatione erexiſſe creditur; quàm vt vnde Orbi parceret, haberet, & duriſſima illa, quæ ob immania hominum flagitia, Mundo ſupplicia parauerat, reformatæ Religionis natiuitate reuocaret. Nec exigua conſideratione dignum exiſtimo; quàm ſcilicet illuſtris hæc poſtrema Ordinis Reformatio cenſeri debeat, quæ tot diuinis præconijs aucta, perinde, ac ſi cum prima Ordinis inſtitutione, dignitate contenderet; primùm quidem, Illuſtriſſimam Cælorum Reginam, ſibi Parentem è Cælo vendicat: tum Deum hominib. in ipſo ortu iratum placat: cumquè primùm in Orbe apparet, ac ſe conſpiciendam præbet, B. Franciſcum velut accenſa face præeuntem, ac viæ Ducem intuetur. Poſtremò, ſui quoque aduentus præcones è Cælo Angelos, terris homines ſibi accerſit. Et ſi prima Minorum Ordinis inſtitutio, antequam ea Orbi illuceſceret, non obſcurè à nonnullis prænunciata fuit, quorum teſtimonia apud A.R.P. Lucam VVaddingum, Auctorem Annalium Fratrum Minorum in ſuo Apparatu, accuratè exaratā legi poſſunt: haud ſanè Capucinorum Reformatio diuino hoc teſtimonio vacat, quo velut prænuncio futurus ipſius in Orbem aduentus prædicaretur. Primùm huius rei Teſtimonium, ex celeberrimo quodam B. Bernardi à Quintaualle, qui B. Franciſci primus quondam Socius fuit, Vaticinio ſe admirandum offert: quo S. hic Vir, Diuino Spiritu afflatus, futuros ordinis Seraphici ſtatus, ac mutationes olim mente*

anteuertit:

anteuertit : Vaticinium porrò apud B. Angelum à Clareno lib. de 7. tribulationibus, legitur, his verbis exaratum : Hic Minorum Ordo vſque ad ſeptimum gradum paulatìm in peius ruet,ac in deteriora dilabetur. Cùm verò ad hunc ſtatum peruenerit; in eo, Ordinis Reformatio fiet ſecundum Spiritum Fundatoris, per Fratres adeò ſimplices, & idiotas; vt à quo ea facta fuerit, penitùs ignoretur: tùm verò, poſt diſperſionem erit Congregatio Fratrum Pauperum in tertio loco, in eiſque apparebit ſignum veræ Reformationis, certitudinemque accipient eorum, quæ acturi erunt. *Hactenùs Vaticinij verba, quæ ſi grauiter, ac diligenter expendantur, planè huic Capucinorum Reformationi,tàm perfectè,atque ex omni parte quadrant;vt nullatenùs dubitandũ eſſe videatur,quin de ea ſingillatìm dicta fuerint. Atque vt varios in primis gradus illos,ac mutationes prætercam, quod eſt primum Vaticinij caput, quæ à prima Ordinis natiuitate per tẽporum,ac rerum periodos in eo acciderunt, de quibus nimis durum,longum,ac moleſtum eſſet differere:ad ſecundam Vaticinij partem accedo,in qua aſſeritur:in poſtremo Ordinis ſtatu,Reformationem ſecundùm ſpiritum Fundatoris fieri debere. Nemo ſpiritum Fundatoris B. Franc. Euangelicum Paupertatis ſpiritum eſſe non ſentiat. Iam verò, ſi quis vniuerſas Ordinis Minorum Reformationes, quæ hactenùs emerſerũt, altè animo reuoluat; certè nullam reperiat,quæ altiſsimam Paupertatem in tàm arcto rerum omnium vſu,ſecundùm Fundatoris ſpiritum æmulata fuit,quàm poſtrema hæc Capucinorum Reformatio, quæ ita ad priorem Ordinis paupertatem non tàm accedit,quam eam fortè excedit. Quod ſi de perfectâ totius Regulæ Obſeruantiâ, ad quam Fundatoris ſpiritus ſe extendit,ea quis explicare malit;Id ſanè haud malè accipio:hanc enim, in Capucinorum Reformatione, ſuper cæteras vigere,& exiſtere, apud omnes in confeſſo eſt;ſed quoniam hæc ad Reformationis commendationem pertineant, quibus haud libenter immoror: his prætermiſſis ad tertium Vaticinij caput venio,quo poſtrema hæc Reformatio à Viris ſimplicibus,ac idiotis ita auſpicanda eſſe prænunciatur; vt quis illius Auctor fuerit, ignoretur. Certè, qui Capucinorũ ortum,ac primordia animo repetit: hæc tàm apertè de hac Reformatione dicta perſpicit; vt vix cuiquam alteri Ordinis Reformationi, quæ antea proceſſerit, accommodari valeant: conſulat Lector Apparatum Annalium A. R. P. Bouerij. Quartum verò caput illud eſt, cum poſt diſperſionem Congregatio Fratrum in tertio loco futura prædicitur. At quandoquidem hæc verba longam Hiſtoriæ ſeriem expoſcunt, hic tantùm indicare ſufficiat; nouam hanc, & vix exortam Reformationem, tàm diris perſecutionum, ac calamitatum tempeſtatibus iactatam fuiſſe; vt qui iam ei nomina dederant, eo tempore per nemora, ac montium deuia diſperſi, latebras,& cauernas quærerent,quo ſe ex fuga reciperent. At ſedata per Pon. Bullam tempeſtate,tandem puſillus ille Reformationis grex in Aluacinæ Conuẽtu, qui tertius poſt Camerini, & Montis-Melonis Conuentum illi locus, ac Monaſterium fuit,an. 1529. congregatus, primum ibi Generale Capitulum celebrauit, Matthæum à Baſſio Generalem elegit; ac Conſtitutiones ſanxit, quibus deinceps humilis illa Congregatio regeretur. Porro in eo Capitulo, poſte-*

ricræ Vaticinij verba impleta fuiſſe res ipſa declarauit. Etenim luce è Cælo in eam Fratrum Congregationem, repentè delapſa, quæ ſignum veræ, perfectæ, ac ſecundùm Fundatoris ſpiritum inſtitutæ Reformationis oſtenderet; tantùm inde cæleſtis luminis, ac virtutis cunctis infuſum eſt; vt quæ ad perfectum Reformationis ſtatum, ac Regulæ obſeruationem neceſſaria eſſent, illis cæleſti dono perſpicua fierent; tantaque ex alto virtute induti fuerint; vt nullas deinceps perſecutiones, aut hominum iniurias metuerent.

Hoc itaque teſtimonio explicato, aliud quoque Franciſci Politiani Vaticinium nobis perpendendum ſe exhibet. Vir hic inter Minores, qui Conuentuales nuncupantur, illuſtris, ac ſanctimonia clarus, nec non Prophetiæ ſpiritu inſignis An. 1513. ante Reformationem conditam 12. ad ſuperos tranſlatus eſt: quem etiam Rodulphus Toſſinianenſis Hiſt. Seraph. Rel. lib. 2. f. 254. inter illuſtriores Familiæ columnas recenſet: Hic igitur Aſſiſij, die quadam, in platea, ob ingentem Populorum affluentium copiã, Dei verbum miniſtrãs, his inter cõcionandum verbis ſæpiùs vſus fuit. Audi, Ciuitas mea, audi Vrbs, magni Patris mei Franciſci natalis: mira, ſed vera refero: iam nõ multũ temporis dilabetur, cum nouum, ac reſurgentem, B. Franciſcum oculis tuis perſpicies: reſurgentẽ inquam, non corpore, ſed habitu, ac ſpiritu: tum ad pueros quoſdam, qui adſtabant conuerſus: Vos, inquit, ô Pueri, vos B. Fran. rediuiuum videbitis: Iam enim propè eſt in ianuis. Quod certo deinde teſtimonio probatum fuit: ex his enim, qui B. P. Sermoni eo tempore præſentes aderant, cùm ſenex quidam poſt exortam Reformationem, ad Capucinorũ Monaſterium, Aſſiſio non longè diſtans (quod Carcerellarum dicitur) acceſſiſſet; præfata B. P. illius verba Fratribus referens, tanta in eis intuendis mẽtis lætitia afficiebatur, vt lacrymarum imbribus perfuſus, præ gaudio ſæpè in hæc verba prorumperet: Sat eſt, ô Bone Ieſu, ſat eſt: Iam S. Franc. rediuiuum, atque ad nos reuocatum cerno. Neq; id S. illi Viro ſemel prædixiſſe ſatis fuit: nam & eadem in Ethruria, dum Verbum Dei diſſeminaret, pleriq; iterum atq; iterum refricantem audière. Inter quos, Vir quidam eo ſermone commotus, cum Serui Dei verba de Reformatione eorum qui de Obſeruantia nuncupantur (quæ recenter in lucem prodierat) dicta eſſe arbitraretur; ſtatim eũ Ordinem ingreſſus, aliquot annos in eo magna cum virtutum laude tranſegit. At noua deinde Capucinorum Reformatione exorta; cùm & antiquam B. Franc. habitus formam cum ea reſtitutam, ſimulq; ipſius paupertatẽ, ſimplicitatem, Regularem obſeruantiam, vitam deniq; in Orbem reuocatam cerneret; perinde ac ſi B. Franc. in ea reuiuiſcentem videret; altiùs B. Viri verba apud ſe meditari, ac de Capucinorũ Reformatione interpretari cæpit: quapropter, nulla interpoſita mora, ad Capucinos euolauit.

Tertiũ his teſtimon. accedat, Bernardini Feltrij: qui cùm inter Obſeruãtes antè A. 1494. nota Sanctimonia, et Miraculis clarus, præſertim ac Prophetico ſpiritu illuſtris eſſet vt teſtis eſt Rodulph. Toſſinianenſis Hiſt. Ser. Bel. l. 1. f. 85. ſemel in copioſa ſuorũ FF. frequẽtiâ de rebus Religionis verba faciens, & Capucinorũ Reformationẽ, quæ breui futura erat, (An. ſc. poſt felicẽ ipſius obitum 31) prænũcians, linguã in has voces explicauit. Sunt de his ſtantibus qui non

guſtabunt mortē, donec videant B.Fran.iterùm in Ordine reſurgente.

At verò, nec minori admiratione digna ſunt, quæ Fr. quidam Auguſtinus Fulginas, eiuſdem Ordinis de Obſeruantia, Vir inter illius Familiæ Laicos virtute præſtans, ac Dei Spiritu illuſtris, eodem ferè tēpore Tertiario cuidā, qui illi frater germanus erat, de Capucinorū Reformatione prænunciauit. Dum enim is, in Conuentu S. Mariæ Angelorū, cū eo liberiùs de rebus cœleſtibus colloqueretur: F. Auguſtinus, velut repentino Dei ſpiritu correptus, ita Fratrem affatus eſt: O Frater, ô Frater, ſuſtine pauliſper: grandia tibi ſpectanda erunt, quæ breui ventura ſunt: etenim poſt breue tempus, Pontificem Florentina Vrbe progenitum, Romæ ſedentē conſpicies. Væ tunc Romanæ Vrbi: Eheu! eheu Roma infœlix, quot tibi eo tēpore mala tolerāda erunt! Porrò eadem tempeſtate B. P. N. Franciſcū iterùm reſurgentem, iterumque rediuiuum cernes: & hunc quem vides, Minorū Ordinem, perfectè ſecundùm S. Franciſci vitam, ac ſpiritū reſtitutū perſpicies. *Hæc dicta Simplex, ac deuotus Tertiarius tunc admirans, deinde experimento vera fuiſſe didicit: nam paucis ānis elapſis, cùm Clemens VII. Patriā Florentinus, Pontifex, Anno* 1523. *electus fuiſſet, Menſe Decembri Anno* 1527. *à Borbonio, Cæſariani exercitus Duce, Vrbs Romana direpta, ac deuaſtata fuit: cùm biennio antè duntaxat, nempe* 1525. *noua Capucinorum Reformatio in Orbe cœpiſſet.*

Poſtremùm denique teſtimonium, à Galatrenſi quodam ſene, qui Ioannes appellabatur, lubet accipere. Huic paulò antè Capucinorum Reformationis ortum, accidit; vt dum Galatro, ruri in Dei timore vitam ageret, atque agros ſuos, proprio labore, excoleret (Vir enim erat agreſtis) ſæpiùs in meridie, Virum quendam facie ignotum, ac præſtantioris formæ, quam Regio illa ferret, eo peragrantem, atque eo prorſus, quo ij hac tempeſtate vtuntur, Capucinorum habitu indutum cerneret: Admirabatur Ioannes inſolitam habitus formam: cumq; attentiùs Virum intueretur, is eum ſemel his verbis affatus eſt: Ioannes, quid miraris? aut quæ tuum, ob hanc veſtis nouitatem, animum ſollicitudo exagitat? Hac habitus forma vti debet aliquandò Religio, quæ paucos poſt annos exorietur: illudque tibi veritatis argumentum erit, quod Religionis illius Fratres, in hanc Eremum, velut in aſylum, imminente ijs perſecutione ſe recipient. His dictis, ſtatim ab eius ſe oculis proripuit, neque ab eo deinceps viſus fuit. Obſtupuit Ioannes: & quanquam quid ea tunc viſio portenderet, ignoraret; viſum tamen plurimis, rerum adhuc ignarus, narrabat: donec Capucinorum Congregatione apud Calabros exurgente, Fratres, inter prima illius exordia, in Eremum S. Eliæ, ad perſecutionem declinandam confugientes, conſpicatus, cœleſtem Angelum illum eſſe deprehendit, qui ſub illa habitus forma Capucinorum Ordinem futurum illi præſignauerat. Quamobrem, cùm ſæpè de hac Angeli apparitione, & Capucinis, cum domeſticis verba faceret; his permotus ex ipſius filijs alter Capucinorum non multò poſt numero adiunctus, ſub Antonij nomine, dignam Religioſo homine vſque ad finem vitam duxit. Et hæc quidem quantum ad Vaticinia, nunc verò ad eos qui per illa prænunciati fuere properandum.

LAVDEMVS VIROS GLORIOSOS, & Parentes noſtros in generatione ſuâ. Homines diuites in virtute, pulchritudinis ſtudium habentes: pacificantes in domibus ſuis. Omnes iſti in generationibus gentis ſuæ gloriam adepti ſunt, & in diebus ſuis habentur in laudibus: Qui de illis nati ſunt, reliquerunt nomen narrandi laudes eorum: Illi Viri miſericordiæ ſunt, quorum pietates non defuerunt, cum ſemine eorum permanent bona, hereditas ſancta nepotes eorum: & filij eorum propter illos vſque in æternum manent: ſemen eorum, & gloria eorum non derelinquetur. Corpora ipſorum in pace ſepulta ſunt, & nomen eorum viuit in generationem & generationem Sapientiam ipſorum narrent populi, & laudem eorum nunciet Eccleſia. *Eccleſiaſt.* 44.

FACTVRVS MIHI OPERÆ PRETIVM VIDEOR, ſi vitas Sanctiſſimorum Virorum, exemplo alijs mox futuras, perſcripſero: quò vtique ad veram Sapientiam, & cœleſtem Militiam, diuinamque virtutem legentes incitabuntur, in quo ità noſtri quoque rationem commodi duximus, vt non inanem ab hominibus memoriam; ſed æternum à Deo præmium expectemus: quia etſi ipſi non ità viximus, vt alijs exemplo eſſe poſſimus: dedimus tamen operam, ne ij laterent, qui eſſent imitandi. *Sulpitius Seuerus de B. Mart. Vita in Prolog.*

FRATER MATTHÆVS A BASSIO FRATRVM CAPVC.
PRIMVS VICARIVS GENERALIS

FR. MATTHÆI à BASSIO PRIMI FRATRVM CAPVCINORVM GENERALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER MATTHAEVS à BASSIO FF. Capucinorum, Deo Auctore, B. P. Franciſco Fundatore, Putatiuus Pater, eiuſdemque B. P. Franciſci, necnon Fratrum Minorum veræ habitus formæ reſtitutor, à pueritiâ ad diuina propenſus, pueros ad pietatem prouocat. Annum 12. agens ſæcularibus veſtibus depoſitis, tunicâ talari, ex leuidenſa cinereâ vſque ad Religionis ingreſſum deinceps vtitur. Adhuc puer conſuetam tunicam indutus, centum ferè pueris collectis, tanquam omnium Dux præcedens, viarumque compitum oſtendens, ibi eo inchoante vniuerſi nomen IESV inclamant; Milites verò, qui ad Patriæ deuaſtationem feſtinabant, cùm tot clamores eminùs perciperent, ſubſiſtunt, remque oppidanis manifeſtam fuiſſe arbitrantes, militum manipulum ab ijs miſſum eſſe ſuſpicantur. Id verò certius exploraturi, cùm vlterius paululùm progreſſi eſſent, Matthæus pueros iterùm in proximum collem ductos, ibi nomen IESV altius inſonare iubet. Porrò hic puerorum clamor tàm illis formidabilis videtur, tantumque animis terrorem incutit, vt ſeſe omnes in fugam conuertant. Hoc pacto D.O.M. infantium vocibus, velut Gedeonis tubis armatos milites fugat, Patriamque ab imminente clade, & deuaſtatione liberat. In plateis peccatoribus pœnitentiam prædicat. Ob auſteritatis exceſſum in morbum incidens, ſolam ſtramineam culcitram plumeâ reiectâ, ſibi miniſtrari permittit. Gallina ſylueſtris quæ ipſi in cibum paretur, è rure delata,

ipſius poſtulatione vinculis ſoluta, naturæ ſylueſtris obliuiſcitur, ſtatimque in Matthæi ſinum accurrit, ac velut domeſtica auis inter ipſius brachia quaſi in nido, accubare incipit, nec ab eo auelli poteſt. Muſcas circa Matthæum volitantes, ipſum ab illâ moleſtia liberare ſtudens, venatur. 17. Annum attingens Minorum Obſeruantium Ordinem ingreſſus, nihil in eo humilius, nihil obedientius, pauperius nihil. Ad ſtudia promotus minus eſt quod literis, quàm quod orationi, ac rerum diuinarum contemplationi tribuere ſolitus eſt. Apoſtolico ſpiritu Dei verbum prædicat. Peſte laborantibus Camerini miniſtrat, ipſiuſque charitas, ac diligentia in ægrotorum miniſterio mirabiliter elucet, diuinaque virtute inter tot peſtis pericula incolumis ſeruatur. Spiritu feruentiſſimus nihil magis quam vitam B.P.Franciſci, ac paupertatem imitari, eiuſque perfectè veſtigijs inſiſtere peroptat. Tanta præ alijs vitæ auſteritate excellit, vt non ſolùm vniuerſa B. P. Franciſci ieiunia, ac quadrageſimas, velut præſcripta ſibi lege, obſeruet, verùm, & ſingulis Veneris, & Sabbathi diebus, ſolùm ſibi panem, & aquam pro cibo, & potu adhibeat. Humi perſæpè, aut in ſubſtratis tabulis cubans, lignum pro puluillo ſibi eligit. Solo habitu contentus, quo corpus potiùs obtegat, quàm à frigoris rigore defendat, cætera omnia reſpuit. Hominum conſortia fugiens, ita rerum diuinarum contemplationi atque orationi vacat, vt cœleſtem propemodum in Religione vitam agere videatur. Cernens Ordinis Familiam à purâ regularis obſeruantiæ normâ haud leuiter deflexiſſe: ac vt Pauli verbis vtar, qui ſecundum carnem natus fuerat, perſequi eum qui ſecundum ſpiritum: Quique ad Regulæ obſeruationē anhelarēt, vel Ordinis reformationem expeterent, perturbatores à cæteris, ſeditioſos, ac nouatores exiſtimari, adeoque ab ipſis Miniſtris & Superioribus relaxationem fouentibus duriùs æquo excipi. Hæc inquam permultaque his ſimilia in Ordinem contra ius faſq; indies paſſim illabi, quin & iam inoleuiſſe conſpiciens, in eo ſaluâ, ac tutâ conſcientiâ morari diutiùs poſſe non ſperat: Quare iuges in oratione lacrymas fundit, veramq; ac perfectam Ordini à Deo reformationem poſtulat. De perfectiori Regulæ obſeruantiâ cum altero Sacerdote familiariter colloquens, veram ab eo B. P. Franciſci habitus formam addiſcit; cùmque ille habitum Caputio oblongo, & acuminato abſque ſcapulari, coniunctum delineaſſet, vix in eum Matthæus oculos conijcit, cùm mox ſpiritu commoueri incipit, Deoq; intus agente, diu noctuque ſecum altâ mente reuoluit, quo pactò illa vera B.P. Franciſci habitus forma frui poſſit. Interim B. P. Franciſcus Capucinorum habitu indutus, Matthæo ſæpè in via apparet, Chriſtuſque in mendici forma ab eo eleemoſynam accipit. Pro Ordinis reformatione Deum

aſſiduè orans, vocem eius audit: MATTHÆE HAEC EST VOLVNTAS MEA, VT REGVLAM OBSERVES AD LITERAM. Quare in mentis excesſum raptus, cæleſtique oraculo edoctus, tunicam mox laceram, obſoletam ſibi comparat, cui quadratum Caputium anteà ſibi paratum aſſuit, eâque indutus, ac fune rudiori præcinctus, manu ligneam Crucifixi imaginem arripiens, Romam verſus iter aggreditur. In viâ à nebulonibus ligatur, & contumelijs afficitur, inter contumelias Deum laudat. Eo tempore Franciſcus à Caſtrocero, Ord. Min. Obſeruantiæ, vitæ ſanctimoniâ clarus, (qui Eremum S. Iacobi incolebat) diuinâ reuelatione Ordinis Reformationem addiſcit, & Matthæo ad Eremum accedente, præ gaudio exultans, Pacifico ſocio exclamat: ô quàm fauſta & quàm iucunda hæc accedunt! En reformatio venit. Matthæus verò ob inſolitam illam habitus formam, & auſteritatem multa paſſus, Romam appellit, vbi Angelum ſub Viri ſpecie in gradibus Eccleſiæ SS. Apoſt. Petri, & Pauli offendit; à quo inuiſibiliter ductus miraculo ad Pontificem penetrat, ab eo quadrati Caputij formam obtinet; ab Ordine eximitur; Diploma pollicetur; eique poſteâ traditur. Sicque Anno 1525. vera B. P. Franciſci habitus forma reſtituitur. Matthæus verò auſteritatis, & Paupertatis altiſſimæ zelator feruentiſſimus, ac verbi diuini præco celeberrimus, in Piceno illud non ſine contumelijs diſſeminat. Sacras B. P. Franciſci memorias, habitum, ſociorum Caputia, priſcas denique illas Imagines primæui habitus teſtes Aſſiſijs inuiſit. Inde Fulginium profectus à victore antiquum Ordinis ſigillum accipit, in quo B. P. Franciſci effigies, acuminatum Caputium, in capite, & Crucem in manu geſtantis, inſculpta videbatur. A perſecutoribus in vincula coniectus, inter vincula, & carceres diuini ſpiritus ſuauitate affluens, Deum aſſiduè laudat, & à Cuſtode liberari recuſat. Tandem è carcere ſolutus, ingenti fame per Italiam exortâ, Fabas ad pauperum alimoniam ſeminat, quæ prodigioſo miraculo à Deo multiplicantur. Generalis Vicarius Capucinorum reluctans eligitur. Poſt viſitationem Generalatus officio ſe abdicat. Bullâ Pauli III. editâ, quâ ſub excommunicationis pœna ijs omnibus quadrati Caputij vſus interdicitur, qui ſub Generalis Capucinorum obedientiâ in Monaſterijs non degerent; Matthæus quid ſibi agendum ſit, ſecum animo verſans, inter varia conſilia fluctuat; hinc enim diuinâ ſe vocatione ad liberam illam prædicandi facultatem, quam à Clemente VII. impetrauerat, impelli exiſtimat; illinc verò quadratum Caputium exuere, cuius ipſe olim, Deo Auctore, reſtitutor fuerat, veramq; B. P. Franciſci habitus formam, quamque in eo perſpexerat, abijcere, nimis profectò

graue illi videtur. Tandem animarum ſalutem, ac Dei vocationem, quam ſibi certò perſuaſerat, potiùs ſequendam, quàm quadrati Caputij formam ſibi retinendam ducit: Quare Caputij acumen ad medium vſque palmum ſibi non abſque lacrymis amputat, haud tamen rotundo Caputio, aut Scapulari, ſiue lunulâ (quæ Minoribus de Obſeruantiâ communis eſt) poſthac vnquam vtitur; ſed ſolo vili, ac rudi habitu, Caputio longiùs poſt terga pendente, aſſuto, vſque ad mortem contentus, ac nudis pedibus abſque ſandalijs, aut calepodijs incedens, in ieiunijs, & vigilijs, orationibus, ac lacrymis, perfectam vitæ rationem inſtituit. Haud tamen ſe ita à Capucinis diffuit, quin ad eorum Conuentus, quoties vel reſarciendi habitus, vel alia huiuſmodi neceſſitas vrgeret, diuerteret; vbi ingenti omnium lætitiâ, & charitate excipiebatur. Quapropter is etiam Capucinorum Religionem tantâ beneuolentiâ proſequebatur, vt eam ſuam quoque Religionem appellaret. Primus fertur eſſe qui pueros ad publicam Chriſtianæ Doctrinæ inſtitutionem congregat, quam deinde Patres Societatis Iesv atque alij ſuis laboribus copioſiùs illuſtrant. Pueris ſemel ſiti deficientibus, paruam vini lagenam, quæ paucis ſufficere poterat, ſuâ oratione ita multiplicat, vt cùm multa puerorum turba, ex ea quod ſibi ad ſitim extinguendam ſatis erat, hauſiſſet, diuinâ tamen virtute lagena plena remanſit. A Paulo III. in Germaniam cum Caroli V. Exercitu, vt ſuis cohortationibus Catholicos milites ad pugnam cieret, & orationibus Hæreticos aduerſarios funderet; denique vt Germanos Populos ſuo vitæ exemplo, ac prædicatione in Catholicâ Fide confirmaret, mittitur. Caſtra Cæſaris, Militeſque præcedens, & ad victoriam animans, Catapultis, & æneis tormentis, horrendo aduerſus illum tonitru, deſplodentibus, ipſius habitu globulis vndique perforato inter Bombardarum ictus incolumis ſtat: In eo Cæſaris Exercitu Peditum Ducem horrendo modo blaſphemantem, Dei zelo ductus, durè præter morem increpans, eidem manu colaphum impingit, quo accepto, cùm vniuerſi furijs illum agitandum, exſpectarent; ille contrà quaſi protinùs è lupo Agnus euaſiſſet, ſtatim ad illius pedes corruit, delicti veniam poſcit; atque deinceps ab omni blaſphemiâ abſtinet. In Italiam rediens Manfredoniæ ex Hoſpitis fœneratoris pane ſanguinem elicit, qui hoc ſpectaculo perterritus, alterius Zachæi inſtar fœnus reſtituit, plurimamque pecuniarum ſummam pauperibus erogat. Ecis infantem lac ſugentem ſpiritu Prophetico Capucinum futurum prænuntiat A Viro nobili, malo, putrido, percuſſus, percuſſori vitæ periculum

præ-

præſignificat, cui ipſa nocte alterum crus ab Aduerſario amputatur. A quodam Rhetore correptus, quod Rhetoricæ præcepta prædicando minimè obſeruaret, ſubridens: Et tu (inquit) qui ſuperiori nocte tale ſcelus (ſecreto ſcelere explicato) perpetraſti, num Dei præcepta obſeruaſti? Mihi quidem qui in Tullij, aut Quintilliani præcepta minimè iuraui, vitio dandum non eſt, ſi ab ijs interdùm exorbitem. Tu verò qui Chriſtiana profeſſione ad Dei Legem conſtringeris, qualem violati præcepti excuſationem adfers? Tu delictum corrige; ego ſi minùs Rhetorum præcepta obſeruauero, nullâ ob id culpâ conſtringor. Vrbinatibus pro ſuggeſtu futuram calamitatem prædicit. Lentiani Iuueni filiorum ludo vacanti, mortem poſt triduum minatur; Is verò Matthæi monita deſpiciens triduo expleto, repentinâ morte corripitur. Arimini, Puluerarius ludo incumbens à Matthæo aſperè repræhenſus, eum alapa impetit; Cui Matthæus mox alteram genam percutiendam offerens, mortem poſt tertium diem prænuntiat, qui cùm puluericonficiendo operam dat, poſtridie caſu ignis ſcintilla in puluerem decidit, quâ puluis repentè inflammatus, hominem comburit, & quod magis deplorandum eſt, impœnitentem igni ſempiterno addicit. Foroliuij, Iuuenculæ petulanti, obitum poſt octauum diem indicat, ridet illa, at octauus dies, qui eidem fatalis erat, illius riſum in luctum commutat. Ibidem copioſam viro ſterili prolem annuntiat. Carpij, dùm peccatoribus Infernum inculcat, fuſtibus cæſus, & ex Oppido eiectus, percuſſoribus benedicit. Luci dum verbum Dei diſſeminat, alapa percuſſus, percuſſorem apud Iudicem excuſat. Rauennæ Tabernarium increpans, in gena percutitur, alteram genam percutienti offert, qui necdum anno expleto repentina morte mulctatur. Matelicæ iuſſu illius Vrbis Dominorum, expulſus, & Domini, & expulſores horrendam Dei vindictam perſentiunt. In Oppido Montis bullionis Eccleſiæ Rectorem arguens, quod ſacra Myſteria indebita celeritate perageret, vix Sacerdotales veſtes exuit, cùm protinùs Matthæum inſequitur, at paulò poſt ab hoſtibus vulneribus confoſſus, dum ad extremam vitæ lineam peruenit, animam efflans, cum ea ſimul & flammæ vapor ex illius ore erumpere, conſpicitur; qui paulatìm excreſcens, ac ſeſe per aëra diffundens, tam ingentem repentè aëris tempeſtatem excitat, vt irrumpentes vndique venti fortiſſimas quercus euellerent, animalia quoque, quæ per agros veſcebantur, ita per aëra volitarent, vt muſcarum more circumferri viderentur. Sanguinis fluxu Matthæus per vndecim annos laborans, ab eo liberari recuſat.

In Oppido Fori Sarzinij, ſacra Myſteria offerens, ad duorum cubitorum altitudinem in aëra effertur. Baſſij à fornicationis ſpiritu tentatus, nudus ſe inter vepres volutat. Foſſapelaſella Venetias proficiſcens imperuium iter per loca paluſtria arundinibus, & calamis conſita arripit; at denſæ arundines quæ iter impediebant, nullo pellente ante Virum Dei ſeſe inflectunt, eique ſub pedibus viam ſternunt. Hoc quoque itinere gurgitem Signo Crucis tantùm adhibito nullo periculo pertranſire cernitur. Padum Fluuium extenſo ſuper vndas pallio ſecundò traijcit. Cùm Leniacum ſemel appelliſſet, quæ Arx eſt, Atheſis Fluminis rapidiſſimi vndis proluta, nullo ibi Nauigio reperto quo Flumen tranſmearet, poſt breuem orationem ſtrato pallio in alteram Fluminis ripam concedit. Arimino Venetias nauigare volens, à Nautâ reiectus, expanſo ſuper vndas pallio, tam celeritèr æquora ſulcare videtur, vt Nauigio illo poſt terga relicto breui tempore Venetias appellat; Nautæ verò Maris tempeſtate iactati, cùm poſt tres dies Venetum littus attingunt, Matthæum in S. Marci platea prædicantem offendunt. Piſauro iterùm cùm Venetias adnauigans, ingenti tempeſtate exorta in Mare demerſus eſſet, marini vortices Deo imperante, Matth. inſtar Nauigij ſunt, quibus omni Nauigio celeriùs Venetias aduehitur. Hinc Foſſam Clodiam dimiſſus, paulò poſt, pallio (quemadmodum ſolitus erat) ſuper vndas ſubſtrato, populo Veneto ſpectante, Maris vndas ſulcat, & communi applauſu, ac lætis clamoribus redeuntem Veneti excipiunt. Matrona ibidem epotâ aqua, quæ Matthæo ſuperfuerat, à dentium dolore liberatur. Altera in Oppido Pennæ Biliorum ab vberum morbo curatur. Iſchiaditico morbo laborans, aqua quâ Matthæi pedes abluti ſunt, ſanatur. Crucis Signo confractum poplitem, nec non Mulierem diu ægrotantem curat. Iuuenis Matthæum verbis inſectans, mirabiliter à Deo caſtigatus, Matthæi amplexu poſtmodùm in priſtinum ſtatum reſtituitur. Mercatorem quendam acuta febre laborantem Signo Crucis ſanat, ſecretas animi cogitationes aperit, ac mercedem pro beneficio acceptto, reſpuit. Dæmonem in Simiæ ſpecie Legiſperito inſeruientem detegit, atque expellit; ac Beatiſs. Virginis patrocinio munitum, incolumem dimittit. Ex eiuſdem mappa ſanguinem exprimit. Crucis Signo aquam Maris dulcem reddit. Pallium ſuum imbre madidum, cùm ignis beneficio caret, neque ei locus aptus ſuppetit, quo Soli exſiccandum exponat, ſuper ipſum ſolarem radium, qui per feneſtram in hoſpitium ingreditur, expandit, radiuſque perinde ac ſi ſolidus murus ſit, pallium ſuſtentat. Baptiſtæ Morræ

domum

domum à lue incolumem ſeruat. Iudæus quidam, cùm Matth. aliquandò prædicantem audijſſet; compunctionem ſimulans, poſt ſermonem illius precibus ſe commendat, quibus ſibi à Deo fidei lucem impetraret. Annuit Matthæus, ſuamque ergà Deum illi operam pollicetur. Ille autem poſt Matthæi terga ridens, id cæteris contribulibus renuntiat. Poſthæc pluribus diebus elapſis, cùm Iudæus Matthæum in viâ obuiam habuiſſet, eidem poſt ſalutationem ait: Pater mi Matthæe, nunquam ex eo tempore perſenſi, quod Chriſtus ille veſter, luce aliquâ animum meum perſuaſerit: Cui Matthæus, ita eſt, inquit, at mox cauſam reddam. Interim quæſo te, vt mecum venias, operâ enim tuâ egeo. Cui cùm aſſentiret Iudæus, mox illum in Palatium quoddam, inde vnius milliaris ſpatio diſtans, ſequentem ducit, vbi in ipſo limine ſaccum frumentarium, baiulum, atque in mari ſcapham paratam inueniunt. Matthæus verò ad Iudæum conuerſus: En Iudæe, frater, ait, hunc quem vides frumentarium ſaccum in paratâ ſcapha componere opto; amabo mihi opem fer, vt eum baiuli huius humeris imponam. Promptum ſe exhibet Iudæus, dumque Matthæus ſacci os, ille alterum caput effert, vt baiuli humeris imponant, Matthæus ſuum ſibi caput ex induſtria dilabi ſinit, mox clamat Iudæus, quid agis Matthæe? ſuſtine, nimium mihi oneris incumbit, neque illud ſolus ſuſtinere valeo. At Matthæus confeſtim: Saccum (inquit) depone. Tum Iudæo ait, quid eſt, amice, quod te malè habet? num quod te ſaccum extollente, me verò ſimul non efferente, is baiuli humeris imponi non poſſit? Ea planè cauſa eſt, ait Iudæus: Agnoſce igitur (tunc ſubdit Matthæus) me ſolum tuæ ſalutis onus ferre non poſſe. Rogaueras pridem, vt pro te diuinæ Maieſtati preces offerrem, quibus veram fidei lucem aſſequi poſſes; ego quidem quæ mei officij erant, ſollicitè exhibui; tu verò quæ tuæ partis erant, tibi, ac mihi defuiſti: rectum ad Deum animum defer, ſinceramque cordis orationem, cum mea oratione coniunge, ac tum experimento diſces quàm ſuauis in te Dei miſericordia ſit futura. Vix his dictis, ſaccus frumentarius, baiulus & ſcapha in Iudæi oculis euanuerunt: factum obſtupefactus Iudæus, domum redit, Familiæ narrat, mox cum Matthæo orantes, Dei miſericordiam conſequuntur, ac Baptiſmo tincti, Chriſto nomina dedêre. Dum pauperculus Dei ſeruus, corpore languens, in anguſto loco iaceret, Vir quidam nobilis, nonnulla ad eum edulia ſaccaro condita per famulum mittit: recuſat illa Matthæus, Deoque illi reuelante, famulo ait: Of-

tendam tibi quid agere debeas. Hinc non procul eſt Familia quædam, ad ſummam rerũ egeſtatem redacta: ſume caniſtrum, atq; hos cibos ad eam feſtinato defer: Ac verò cũ ſe famulus excuſaret, quod domum, ac familiam ignoraret; Nec id te angat (inquit) erit, qui te, & viam, domũ, ac familiam doceat. Hinc digreſſus, eam tibi elige viam, quã tibi ſpiritus dictauerit, ac per eam tam diu perge, quoad panniculus hic lineus, quo caniſtrum tegitur, ſponte ante domus cuiuſdam fores decidat: Tu ibi gradum ſiſte. Pergit ille dicto parens, cumq; vnum aut alterum viculum, quo tenderet, ignorans pertranſiſſet; en repentè panniculum, velut vento flante, vi à caniſtro auelli, & ante cuiuſdam domus oſtium euolare cernit. Obſtupeſcit ille, domumq; ingreſſus, paupercula quandam mulierem, quæ tunc fœtum enixa fuerat, in lecto iacentem, ac plurima filiorum turba ſeptam reperit, quibus nihil ad victum in domo reliquum ſupererat, huic ille cibos elargitur, dominoq; ſuo factum obſtupefactus refert. Claudus aqua, qua Matthæi pedes loti fuerant, pedes lauans, ſanatur. Virtutibus & miraculis clarus Venetijs in morbum incidit. S. Marci, & S. Moyſis Campanæ in ipſius obitu ab Angelis pulſantur. Ipſius anima in columbæ ſpecie in Cœlum euolare cernitur. Pueri Matthæi mortem Vrbi annunciant. Suauiſſimus odor ex ipſius ore diffunditur. Cœca mulier ad Matthæi contactum à cæcitate liberatur. Dum poſt ſecundum menſem feretro humeris impoſito fratres beati Viri corpus in marmoreum tumulum tranſferunt, illud haud ſecùs, quàm ſi apud nos vita adhuc frueretur, dextro brachio erecto, ac digitis in benedictionis formam compoſitis, quaſi adſtantibus benediceret Crucifixi in eos ſignum edit. Ipſius corpus molle, flexile, & odoriferum redditur. Senatuſconſulto decernitur, vt B. Viri corpus bis, terque diligentiſſimè lauetur, vt indè non obſcurè cognoſci poſſit, nùm illa odoris ſuauitas, aliquâ arte compoſita, vel diuinâ tantùm virtute, in corpus inuecta ſit. Quod cum ſummâ diligentiâ fit, quò magis ſacrum illud corpus aquâ abluitur, eò maiorem odoris ſuauitatem, ac fragrantiam diffundit: re igitur in Senatum delata, Senatuſconſulto ſancitur, vt publico ære magnificentius ſancto Viro funus inſtituatur, cui Senatores veſte purpurea interſint. Lite verò inter Plebanum S. Moyſis, & Obſeruantes, de ſacro corpore ortâ, tandem in Eccleſia FF. Minorum de Obſeruantia nuncupatorum, honorificè conditum, maximâ veneratione colitur, ac Beati nomen marmoreo inſculptum ſepulchro aſſequitur. Poſt duos menſes ipſius corpus incorruptum cernitur. Ad eius ſepulchrum mulier à Dæmone obſeſſa, Matthæi nomine inuocato à Dæmone liberatur. Altera duodecim iam annis Dæmonum faſcino conſtricta, à vinculo ſoluitur. Puella 12. annos nata,

quæ à multis Dæmonum legionibus obſeſſa erat, ab iniquo illorum imperio liberatur. Stephani cuiuſdam Marangoni filius cum altero oculo cæcus eſſet, ad ipſius reliquias viſum recipit. Bartholomæus Pileator, voto ad Matthæum emiſſo deperditum auditum recuperat. Vincentia Corona Murani incola, quæ membris omnibus ita attracta iacebat; vt ſolam linguam, ac lumina integra haberet; ad eius Sepulchrum reſtituto membrorum vſu perfectè incolumis euadit, ac ſuis pedibus domum redit. Palatina Mulier Vicentina, cùm plures annos formiculari morbo laboraſſet; ad S. Viri Sepulchrum accedens, ab eo incolumis recedit. Antonius Calceolarius Vicentinus, qui ſic crura, & manus ex toto perdiderat; vt vix ligneis fulcris innixus ferri, aut progredi valeret; tribus ferè hominum millibus præſentibus, appenſis ad B. Viri Sepulchrum fulcris, domum liberis greſſibus redit. Mulier Filium 7. annorum peſtifero morbo laborantem, ſuper Matthæi Sepulchrum collocans, ſaluum illum repentè atque incolumem recipit. Filia quædam Magdalenæ Meſtrenſis, quæ vtroque crure ita clauda erat; vt ſeipſam mouere non poſſet, ad B. Viri Sepulchrum delata, maximo omnium, qui aderant, ſtupore, integra crura ipſius interceſſione recipit. Claudus quidam de Plebania Sacci; qui omni pedum motu carebat, ad B. Viri Sepulchrum hominum manibus delatus, integram pedum ſanitatem conſecutus, rectus, ac ſuis pedibus domum reuertitur. Mulier quædam Margarita nomine, quæ caſu ſibi brachium confregerat, eiuſque omninò vſu carebat, ſanitate donatur. Andræas filius Vincentij Gallinæ, è Vico S. Dominici, cùm iam multis annis ita curuus incederet; vt ambulans vultu genua contingeret, ad B. Viri Sepulchrum accedens, inde corpore rectus, atq; animo exultans recedit. Thadæus filius Victoris à Burano, crure ita claudus, vt illius ope omninò deſtitutus eſſet, ad B. Viri Sepulchrum accedens crure ſe ſanatum percipit. Eòdem modo Gaſparina Clodienſis, cùm per plures annos neruis attracta, membrorum vſu caruiſſet, integram membrorum ſanitatem adipiſcitur. Sanctimonialis quædam, Paula nomine, quæ Patauij in Monaſterio S. Stephani, hydropiſi diu afflictata fuerat, ad B. Viri Sepulchrum delata, mox à diutino morbo liberatur. Vxor Dominici Balbi, Viri clariſſimi, quæ per complures annos neruis contractis in lecto iacuerat, ibidem repentè toto corpore ſanatur. Gandulphæ Clodienſis filius, qui ex altiori quodam loco caſu præcipiti ruerat, totumque corpus protriuerat, priſtinæ incolumitati redditus, Fidei præmium obtinet. Ioanna Platera è Sanctiſs. Trinitatis Oppido in ſiniſtro crure inſanabili vlcere laborans, ab eo morbo liberatur. Mulier quædam, quæ 7. annorum

ſpatio in lecto iacuerat, varijs languoribus affecta, cùm ad Matthæi Sepulchrum ducta fuiſſet, turba hominum fere 4000. ſpectante, ab eo incolumis abſcedit. Puer quidam claudus B. Viro ante illius Sepulchrum à Patre oblatus, repentè cruribus inſtauratis ambulare incipit. Mulier quædam Venetijs habitans, pedum vſu capta, integræ incolumitati reſtituitur. Angelus Teutonicus, Margheriæ incola, hydropiſi laborans, ab eâ infirmitate liberatur. Mulier ex diutino morbo ita membris debilitata, vt abſque fulcris progredi non poſſet, confirmatis membris, priſtinam incolumitatem accipit. Pleraque quoque alia B. Serui ſui interceſſione Deus Omnipotens miracula edidit, quæ ex innumeris ferè tabellis, ac votis, quæ diu ante illius Sepulchrum appenſa fuerunt, atque etiamnùm appenſa conſpiciuntur, colligi valent. Horum olim libellus, Patre Daza, Hiſpano, Chronicorum S. Franciſci Auctore teſte, conſcriptus fuit, quem idem Auctor in Prouinciâ S. Antonij apud Obſeruantes aſſeruari affirmat. Sed cùm is ad Admod. Reuerend. Patrem Zachariam Bouerium non peruenerit, his tantùm miraculis contenti ſumus, quæ publico Venetæ Vrbis teſtimonio, ac velut toto Orbe ſpectante, probata, e noſtris Annalibus accepimus.

FRATER FRANCISCVS ÆSINVS FRATRVM
CAPVCIN.[um] VIC. GENERALIS.

F. FRANCISCI ÆSINI FRATRVM CAPVCINORVM VICARII GENERALIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER FRANCISCVS ÆSINVS, nobili Repantorum ſtirpe progenitus: 20. annum agens, Philoſophicam diſciplinam aſſecutus, cùm ſacrorum Canonum ſtudijs ſeriùs operam nauat, Æſij Epiſcopus deſignatur. At cùm Doctoratus Lauream, & Epiſcopatus munus ſuſcepturus eſſet; DEO ſimul intus illuſtrante, & mouente, libros omnes, pecuniam, & ſupellectilem, & quæcunque hactenùs ipſius vſui deſeruiebant, pauperibus erogar; vnaq; Epiſcopatui, ac ſæculo renuncians, ad ſacrum Minorum Ordinem ſe confert: in quo DEO ſtrenuè militans, tantam in Regularis obſeruantiæ, ac cæterarum virtutum ſtudio laudem, conſequitur; vt inter præcipuos illius Religionis Patres, prudentiâ, vitæ integritate, ac literarum peritiâ cenſeatur. Ad prædicationis officium aſſumptus, in eo tàm egregiè excellit; vt Apoſtolicus à Pontifice Prædicator inſtituatur. Tantus in eo viget Regularis obſeruantiæ ardor, vt ab ipſo ſuæ conuerſionis exordio, S. Franciſci Regulam ad literam obſeruare, fixè ſibi in animo proponat; quò fit, vt paupercula tantùm loca, ſolitaria, atque ab hominum oculis remota, ſibi inhabitanda quærat: veruntamen cùm Ordinem à Regulari obſeruantiâ magnoperè dilapſum cerneret, cum Bernardino Aſtenſi tunc Ordinis in Romanâ Curiâ Procuratore, apud Pontificem de Reformatione agit: Hanc Literis Apoſtolicis munitam, tandem aſſecutus, dum illius propagationi in Piceno ſtudet, cum Socio, Ioanne Baptiſta à Nurſiâ, Viro ſancto, in carcerem truditur, ac pro digno opere, indignam contumeliam refert; At, cùm breui è vinculis liber exiſſet, ad Capucinorum Religionem, Anno 1534. ſimul cum Bernardino Aſtenſi, Ioanne Faneſtri, atque alijs celeriùs conuolat. Romæ, 1543. ex tot illuſtribus Viris in Capitulo Generali congregatis, Franciſci Æſini virtus, ac prudentia, tantoperè enitet; vt is omnium ſuffragijs, Vicarius Generalis eligatur: tot enim in homine virtutum ornamenta florent, præſtans animus, alta naturæ vis, multarum rerum perititia, ſumma probitas, ac vitæ integritas, vehemens

ad

ad diuina ardor, ardensq; omnium virtutum cupiditas; & quæ Rectorem maximè decent, prudentiæ, ac conſilij magnitudo, odium improbitatis, Iudicij æquitas, fortitudo in periculis, induſtria in agendo, celeritas in conficiendo, quæ illum eo honore dignum præſtant; in his tamen duo clariùs emicant, nempè Catholicæ Fidei, & Regularis obſeruantiæ zelus. Neque id diuino teſtimonio caret; Cùm enim Franciſco ad Generalis munus electo, iuxta conſuetum Religionis morem; Religionis ſigilla, à ſupremo Definitore, ante Altare Sacroſanctæ Euchariſtiæ, totâ ſpectante Fratrum Coronâ traduntur; videt ille perſpicuè B. P. Franciſcum, cui & S. Antonius Vlyſſipponenſis aſſociatus erat, ſibi in aere apparere, qui baculum itinerarium eidem tradens; hæc ſimul verba depromit: *Accipe, Franciſce, itineris tui baculum, vade, proficiſcere, viſita, & Fratres tuos confirma.* Cùm tamen Franciſcus graue illud onus perpendit, & animo elangueſcente, ſe tanto muneri obeundo, ineptum iudicat; Mulier quædam Romana deuotiſſima, dum in oratione defixa Deum attentiùs pro Religione orat, hæc à B. Antonio Vlyſſipponenſi, ſibi in viſu apparente, verba audit; *Vade, Mulier, ac Franciſco Æſino renuntia, ne in Religionis gubernatione animum deſpondeat, ego enim ſpeciales apud Deum pro eo preces fundo.* In viſitatione igitur, quamplurima Religioſæ vitæ documenta, Fratrum animis inſinuat, tantaque, cùm ad Fratres Sermonem habet, Spiritus S. luce perfunditur; vt, cùm Peruſiæ quotidiè in veſpere mentali oratione peractâ, Fratribus in Refectorio ſermocinatur, Stella præfulgens per Monaſterij tectum diſcurrere videatur; illius inquam verba, tanquam quædam ſcintillæ ex igne erumpentes, tanta in Fratrum animis ad diuinum amorem incendia excitant; vt Peruſiæ Ciues, dum Fratribus Sermonem habet, ingentem flammam ſuper Capucinorum Conuentum, quâ Monaſterium conflagrare arbitrantur, paſſim ſeſe extollentem cernant. Narniæ, cùm Vrbs illa ciuilibus odijs, ac diſſenſionibus ita diſſecta, & dilacerata eſſet; vt factionibus ad arma concurrentibus, maxima Vrbi ſtrages immineret; tanto ſpiritu Verbum DEI diſſeminat; vt animorum tempeſtatibus ſedatis, factionibus ſublatis, ac ſimultatibus omnibus extinctis, communis in Vrbe pax, & concordia publico campanarum ſonitu, ac ſolemnibus lætitiæ ſignis, conteſtetur. Quanquàm verò Æſinus tam verbis potens, ac ſermone efficax ſit, minùs tamen illud eſt, quod verborum ſono, quàm, quod vitæ exemplis, atq; operum luce præſtat. Rudis illi habitus eſt, ex multis panni præſegminibus confectus, neq; huiuſmodi Generalem aliquandò, vti indecorum

eſſe ſentit; eo ſolo, ac breui palliolo, cordâ, fœmoralibus, Breuiario, atque ijs tantummodò, quæ à Regulâ, vel Conſtitutionibus conceduntur, contentus eſt: Paupertatem toto vitæ tempore colit: victu parcus, ſemel in die cibum citra ſatuitatem ſumit. Orationis cùm primùm amicus, ac Chori ſtudioſiſſimus, ab illis (tametſi Generalis ſit, quamplurimis officij curis implicitus) abeſſe piaculum exiſtimat. Viſitationem pedeſter, quemadmodum illi à B. P. Franciſco priori viſione indictum fuerat, inſtituit. Hoc pacto, faciens, & docens, integraſque Vrbes è Sathanæ poteſtate eripiens, diuinâ virtute Inferorum turmis tàm formidabilis euadit, vt ſolo oris imperio, Dæmones ab obſeſſis corporibus eijciat, aliaque quamplurima per eum Devs mira operetur. Nonnulla Opuſcula edit, quæ plurimùm à Marcello Pontifice commendata, inter Vaticanæ Bibliothecæ Codices relata ſunt. Tandem, poſt multos pro Religione, ac ſancta Dei Eccleſia, labores exantlatos, plurimos quoque annos priùs in Obſeruantium, deindè in Capucinorum Familiâ, qui ad 58. excreuerant, in omni iuſtitiâ & humilitate traductos; Religione magnâ cum virtutum laude adminiſtratâ, poſt illud munus exactum, triennij tempore elapſo, nonnullis ſupra octogeſimum ætatis annis prægrauatus; Peruſiæ, omnibus Eccleſiæ Sacramentis munitus, vitæ tot laudum præconijs celebri glorioſum finem imponit. Anno 1549. Vix tertius poſt ipſius obitum dies elabitur, quùm Fr. Iohannes Baptiſta à Nurſiâ, qui ipſius quondam chariſſimus in labore Socius fuerat, extremum ſpiritum agens, Franciſcum Æſinum cœleſti gloriâ effulgentem, ac ſibi apparentem conſpiciens, ſuauiter exclamare incipit: O quàm ſplendidam, ô quàm præclaram ego lucem cerno, ô Franciſce, ô Franciſce quàm pulcher es! Spoleti, mulier quædam à Dæmone obſeſſa, Franciſci cordâ præcincta ſtatim liberatur. Fr. Bernardinus Mutinenſis grauiſſimo capitis morbo laborans, ac ferè ad inſaniam redactus, Franciſci opem implorans, ipſius capitis contractu, protinùs incolumitatem adipiſcitur. Fr. Ioannes Pedemontanus Sacerdos Prouinciæ Romanæ, Vir Sanctitatis eximiæ, qui ergà eos qui aliquam in Eccleſiâ, vel Religione prælationem geſſerant, præcipua charitate ferebatur; auditâ Franciſci morte, pro eo preces, ac ſupplicationes ad Deum fundens, vehementioriq; ſpiritus impetu impulſus, à Virgine Deiparâ, cuius ille deuotiſſimus erat, inſtantiſſimè poſtulat; vt, quid de huius Viri ſalute in Iudicio Dei actum ſit, ſibi aperire dignetur. Adeſt oranti ſeruulo Beatiſs. Virgo, fulgentiſſimis vndique radijs circumfuſa, eamque ſibi dicentem audit:

Cur,

Cur, Ioannes Baptiſta, de Franciſci ſalute dubitas? An non tantus vir, qui tam præclara, voce, ſcripto, exemplo ſuæ virtutis, ac præcipuæ in me deuotionis teſtimonia edidit, Cœleſti Regno frui debuit? Certum igitur tibi ſit, eum perpetuum in Cœlo præmium conſecutum fuiſſe. Poſt decem verò, à Franciſci obitu, annos, cùm illius corpus, ſimul cum Ioannis Baptiſtæ Nurſini corpore, humo opertum iacuiſſet; vtrumque ita integrum repetitur, perinde ac ſi eo die conditum fuiſſet.

RATER BERNARDINVS ASTENSIS FRATRVM
CAPVCINORVM VIC. GENERALIS. 22

F. BERNARDINI ASTENSIS FRATRVM CAPVCINORVM VICARII GENERALIS

VITA, ET GESTA.

FRater Bernardinvs Astensis ex illuſtri Palliorum ſtirpe progenitus, Adoleſcens optimâ indole præditus, Romam, vt ſtudijs, nobiliumq; exercitijs operam det, mittitur; at 15. annum agens, quàm fallax, fugaxq; ſit terrenæ nobilitatis ſplendor, luce cœlitus immiſsâ agnoſcens; vt mundanam altiùs gloriam proſternat; & ad excellentiorem ſpiritus nobilitatem conſcendat; cœleſtis generis gloriam, inter Minorum obſeruantium Religionem adſcriptus, proſequitur. In eâ mirâ abſtinentiâ, adoleſcentiæ incrementa torquet: perpetuò à carnium eſu abſtinet: perpetuam Virginitatem colit: inſignis in Ordine Theologus; præſertim in viâ Scoti, ac Lector præſtantiſſimus euadit. Literarum ſtudia cum oratione copulans, ſummas animi virtutes, cum ſummâ doctrinâ coniungit. Prudentiâ, grauitate, conſilio, atque exiſtimatione plurimùm in Ordine valens; ſæpè Romanæ Prouinciæ Prouincialis Miniſter, atque Ordinis tandem Procurator eligitur. Vnà cum Franciſco Æſino de Ordinis Reformatione apud Pontificem agit: quâ impetratâ, cùm eam nullo pacto in Ordine diffundi poſſe animaduertit; Æſino ad Capucinos tranſuolante, horribili cuiuſdam Guardiani iam vitâ defuncti, voce, & ſimulacro ad id potiſſimùm excitatus, Æſinum quoque paulò poſt ſequitur. Vix Bernardinus in Capucinorum numerum cooptatus eſt, cùm Peruſiam deſtinatur: quo tempore Bernardini, cæterorumq; Capucinorum in eam Vrbem aduentus ab Antonij cuiuſdam Pilearij filio moribundo prophetico ſpiritu, his verbis Patri prænuntiatur: Deſine Pater triſtari, neque obitum noſtrum plus æquo luge, meliores poſthac tibi Filios Dominus dabit, quos vtiliores experiare. Etenim in hanc Vrbem Religioſi quidam, hactenus Orbi ignoti, pauperes, ſqualentes, nudipedes, vilibus induti, atque è S. Franciſci gremio prodeuntes, breui aduentabunt, qui pœnitentiam vitâ, ac verbo prædicabunt: Hos tibi Filios elige, hos amplectere, his teipſum conſolare; hi namque à Deo miſſi, omnium ſaluti incumbent.

His dictis cùm ſe Sacramentis munijſſet, deuotiſſimè in Domino obdormiuit. Porrò hoc tempore Antonius, cùm fortuitò in Bernardinum incidiſſet, ab eoque vitam, inſtitutum, finemque quo eò miſſi erant didiciſſet filij vaticinium, cœlitùs acceptum cognoſcit. Romam 1535. ad Generalia Comitia vocatus, altero poſt ipſius ingreſſum anno, nemine diſcrepante, omnium votis, bis Generalis Vicarius eligitur. Quo in munere planè incredibilia ſunt, quæ Vir hic admirabilis pro Religione geſſit, ſuſtulit, exantlauit. Ita vt poſt diuinam natiuitatem, eo parente, ad perfectum Religionis ſplendorem ipſa renata ſit. Cùm à publico munere liber exiſtit, 15. vel 16. horas interdùm diuinis obſecrationibus inſumit: Generalis verò ad 6. quotidiè horas orat. Chori religionem tanto ſtudio proſequitur; vt, ſi aliquando viſitationis gratiâ ad Conuentum itinere feſſus, quo tempore in Choro Horæ diuinæ inchoantur, appellit; omnibus charitatis officijs, quæ aduenis Fratribus exhiberi ſolent, in aliud tempus reiectis, cum cæteris ad diuinas laudes perſonandas conueniat. Cùm Sacra agit, diuinus ſplendor ex ipſius vultu erumpit. Bernardino ſemel in Capitulo ad Fratres ſermocinante, à deuotiſſimo quodam Fratre, B.P. Franciſcus cum eo in menſa ſedens, ac verba, quæ Fratribus proponat, miniſtrans, conſpicitur. Tandem perꝛacto ſermone B. P. tectis oculis, ac vultu hilari circumfuſos Fratres intuens, ac ſuâ benedictione proſequens, cernitur. Exteriorem corporis compoſitionem, præſertim oculorum demiſſionem, tam ſeuerè obſeruat; vt nullius vnquam vultum fixis oculis conſpiciat. Sæpè illi diuinæ ſapientiæ occulta manifeſtantur, quibus non ſolùm quæ futura ſunt, ſed intimas animorum cogitationes penetrans, eas, vbi opus eſt, declarat. Aſtenſi Archidiacono, conſilium antequam interrogetur, aperit; nec non Spoleti Ordinis benefactori, admodum de Fratris ſalute ſollicito, gloriam, quam à Deo poſt mortem conſecutus fuerat, Deo id illi reuelante, ſignificat. In eodem Conuentu dum nocte quadam diutiùs orat, Dei Angelum è Cœlo delapſum, ſtricto enſe Spolitanæ Vrbi minitantem, moxq; gladium reponentem, videt: quod cùm ter ab eo factum fuiſſet, Angelum tandem Cœlum repetentem cernit: huius rei myſterium cum ignoraret, ab Angelo edocetur. Quadam die iter agens, Superiorum cuiuſdam Ordinis equitantium turmam obuiam habet, quos à Conuerſo, qui eos ad infernum ſequebatur, damnatos eſſe intelligit. Armatas dæmonum Phalanges orans conſpicit, & quid hæc Caſtra portendant, ab eis addiſcit. Ob Ochini caſum incredibili mœrore affectus, dum ſemel attentiùs

pro

pro illius ſalute Dominum rogat, Chriſti vocem è Cœlo dicentis, audit: *Bernardine, iam quieſce, Ochinus tandem me miſerante ſalutem conſequetur.* Cuius rei, Ochinus ipſe in Fidei confeſſione conſtans interfectus, extremaq; ipſius conuerſio, & mors pro fide perpeſſa, teſtimonium præbent. Damnatæ cuiuſdam Mulieris inter geminos apros, à quibus miſerè dilacerabatur, ſimulacrum conſpicit, aliaſq; hominum turmas igneis catenis vinctas, à Dæmonibus ad Tartarum duci cernit. Sæpè inter orandum, non modo animo extra ſenſus rapi, ſed etiam corpore ternis cubitis altiùs in aëra efferri videtur: dumque ſæpiùs Socios in itinere orans præcedit, cùm primùm diuini ſpiritus viſitationem præſentit, primùm greſſum accelerat, deinde in curſum ſedat, poſtremò tanta vi ſpiritus rapitur, vt in aëra ferri, atque altiùs haſtâ, celerrimè volare ab eis conſpiciatur. Quo tempore tametſi ij curſum arripiant, ad ipſum tamen haudquaquam pertingere poſſunt, nec breuis ille volatus eſt, cùm ſæpe ad bina milliaria ſe extendat. Vix tamen ſibi redditus eſt, cùm diuinarum rerum colloquia, cum familiariter cum Socijs miſcet, perindè ac ſi vehementiſſimos illos ſpiritus exceſſus nunquam paſſus fuiſſet. A rerum prouiſione in itinere abhorrens, Fr. Bernardino à Tuderto B. Viri Socio die quadam longo itinere defatigato, ac fame confecto, penè deficiente, ab Angelo illi cibi miniſtrantur. Cùm iterum in viâ vterq; inediâ affligerentur, panes, & vini lagenam, ab Angelo accipit. Tertiò in itinere viribus, fame, & cordis deliquio dilabentibus, panis illi diuinitùs affertur. Fani Conuentus conſuatæ paupertatis metas excedens, ob Bernardini maledictionem à fundamentis ruit. Aſſiſij, Ludouico Viro deuoto, nec non Romæ cuidam Baptiſtæ familiari ſuo, vinum diuinitùs impetrat, ac in dolijs multiplicat. Fr. Ioſepho Fernenſi fluxu Epatico grauiter laboranti, Bernardinus per literas morbo in DEI nomine, ac virtute ſanctæ obedientiæ, imperat, vt quamprimùm abeat, ipſumq; ad Dei opus præſtandum liberum relinquat; vix Ioſephus allatam epiſtolam legit cùm morbus, diuino præcepto à Viro Dei prolato, parens, extemplò aufugit, liberq; ille, ac incolumis ſtatim Aretium verſùs, populo concionaturus, iter arripit. Cum Fratre Matthæo à Leoniſsâ iter agens, vino deficiente, fons aquæ Bernardini oratione vinum fundit. Tertio ſui Generalatus anno, cùm iam ſenio grauis, Aſino in viſitatione vtens, Aſinus ſoleam ferream amiſiſſet, alteram à Fabro ferrario reponendam curat; ſoleæ verò pretium Fabro à Generali inſtanter depoſcente, Bernardinus ad Aſinum conuerſus, ait, Frater Aſine,

ferrarius hic Faber pretium tuæ ſoleæ poſtulat, quod nos ob paupertatem minimè exoluere valemus, tu ergo illi ſoleam ferream redde (factum planè admirabile.) Aſinus vix eo audito, miſſo calce, ſoleam exuit, atque ante Fabrum ferrarium proijcit. E Brixienſi agro in Thuſciam profectus, cùm quâdam die ſub Solis occaſum, in Cauponam campeſtrem cum Socio diuertiſſet, Cauponarius ab eis vberem hoſpitij mercedem exſpectans, eos ſplendidè tractat, at cœnâ abſolutâ, ac redditis Deo de more gratijs, Tabernarius cœnæ pretium ab eis expoſcit; cui Bernardinus: Nos, inquit, pauperes ſumus, quibus nec aurum, nec argentum in zonis eſt, at ne dubita, Dominus enim tibi pro nobis retribuet. Inſiſtit Tabernarius; tandem Bernardinus ad eum: Perperàm, inquit, à nobis Frater pretium depoſcis, cùm illud tibi à nobis exolutum fuerit. Excandeſcens autem Tabernarius: Vnde, inquit, aut quandò mihi cœnæ pretium exolutum fuit? Dic obſecro, ait Bernardinus, quantum tibi pro hac cœnâ pretium debeatur? Tantum (ait ille;) Affer mihi trutinam, ait Bernardinus, quæ cùm allata fuiſſet, ſcribit Bernardinus in chartæ fruſtulo, Orationem, *Retribue dignare Domine, omnibus nobis bona facientibus, propter nomen ſanctum tuum vitam æternam:* Quam Deo in gratiarum actione poſt cœnam obtulerat. Tum ad Tabernarium: Hoc eſt, inquit, pretium, quod tibi pro cœnâ exoluimus, ego chartulam hanc dextrâ lance apponam, tu argenti pretium, quod tibi pro cœnâ deberi affirmas, in alterâ collocato; ſiquidem argenti lanx præponderauerit, nos debitores ſimus, ſin chartulæ grauior fuerit, tu à pretio poſtulando abſtineto: illud enim tibi perſolutum fuiſſe exploratum erit. Re itaque cum hac conditione acceptâ, Tabernarius trutinam ſumit, vtramque lancem componit, æquat, librat, debitam ſibi argenti ſummam, grauiori ære, in ſuâ lance collocat: Bernardinus verò chartulam, in alterâ ſtatuit. Eleuatur ſtatera; adeoq; lanx chartulæ præponderat, vt ne à plano quidem moueatur. Stupet Tabernarius, maiuſq; pondus in ſuâ lance collocat, totamq; lancem argento onerat, nec tamen chartulæ lanx vnquàm loco dimoueri poteſt. Id cùm Tabernarius altiùs animo contemplatur, mox ad Bernardini pedes corruens, diuinam in eo virtutem agnoſcit, veniamq; turpis cupiditatis à Deo expoſcens, voto ſe obſtringit, nunquam ſe ab vllo hoſpitij mercedem accepturum, qui poſt ſumptum cibum, orationem: *Retribue dignare Domine &c.* ad Deum effunderet. Accidit autem, vt quidam S. R. E. Cardinalis, ad hanc Tabernam diuerteret; quem cùm Tabernarius regio planè apparatu excepiſſet, tandem Cardinalis

nalis à cænâ ſurgens, Deoq; gratias referens, Orationem: *Retribuere dignare &c.* inter alia Deo perſoluit. Quam cùm Tabernarius audiuiſſet, ob graues ſumptus deterritus, penè animo deficit; At voti tandem memor, cùm de hoſpitij mercede ſecum agitur, pretium omne reſpuit, atque omnia ſibi integrè perſoluta eſſe affirmat. Quod vbi Cardinali renunciatum fuit; iſq; à Tabernario tàm prioris miraculi factum, quàm etiam poſterioris voti vinculum diſcit; primò Viri pietatem laudat; & munificentiſſimo dono, quod duplo hoſpitij ſumptus excedebat, Tabernarium afficit, ipſiuſq. filium, qui iam Sacris initiatus erat, dignitate Eccleſiaſticâ augendum curat: vt ex eo diſcant Domino fœnerari, qui pauperibus tribuunt. Alteri Tabernario vinum Bernardino deneganti, dolia exſiccantur; at culpam agnoſcenti, Bernardini benedictione, vinum in dolia redit. Italiæ Prouinciam viſitans, maximos gemitus, ac clamores in quadam domo, ob vnicum tunc viduæ filium, morte ſublatum, erumpentes percipiens; viduæ caſum miſeratus, domum ingreditur, & ad defunctum accedens, ac pauliſper genu flexus, orans, illum ſigno Crucis conſignat: quo facto mortuus oſcitare incipit, ac rediuiuus à morte, & ab infirmitate conualeſcit. A Fr. Bernardino à Collepetratio Vmbriæ Vicario Prouinciali, quem ſibi Socium adiungere cupiebat, ſigno Crucis febrem fugat. Mira Religionis futura incrementa diuino ſpiritu præuidet. Generali Concilio in Tridentinâ Vrbe à Pontifice indicto, cum Bernardinus Aſtenſis, Æſini Generalis nomine adeſſet: in eò tantâ vitæ ſanctimoniâ, morum grauitate, ſapientiâ, ac conſilio illuxit; vt magnam apud illius Concilij Patres auctoritatem, ac nomen adeptus fuerit: in eo verò Concilio, ſeſſione prima, die 13. Menſis Decembris, Anni 1542. inter duos Minorum Conuentualium & Obſeruantium Generales, pluribus diſceptatum fuit, cuinam eorum Religionis Sigillum deberetur; Minorum enim qui de Obſeruantia nuncupantur, Generalis Miniſter, Leonis X. Summi Pontif. bullâ, & auctoritate, ſe cum Ordinis primatu, ipſius quoq; Sigillum aſſecutum fuiſſe contendebat: At contrà, Conuentualium Generalis, in Concilio ſurgens, ait: Ampliſſimi Patres, ſi de Ordinis antiquitate agitur, res nemini dubia eſt, Ordinis Sigillum nobis deberi, qui antiquitate Obſeruantium Familiam præcedimus, atque ijs in Ordine priores ſumus. Si verò ex Regulæ obſeruantiâ, res examinanda, ac determinanda ſit; profectò neq; nobis, neq; Obſeruantium Ordini Sigillum vllo iure tribuendum eſt; cùm neutri Regulam obſeruemus: ſed Capucinorum Religioni debetur, in qua Regulæ

obſer-

obſeruantia viget. Huius Magiſtri Generalis dictum cùm vniuerſis Concilij Patribus placuiſſet, iam in Concilio de Ordinis ſigillo Capucinorum Congregationi dando agebatur; quòd cùm Bernardino Aſtenſi à Concilij Patribus ſignificatum fuiſſet; maluit is, Capucinorum Religionem humilitate, ac Regulari obſeruantiâ potiùs, quàm ſigillorum pompâ præcedere. Quare conſtanter oblati ſigilli honorem recuſat, eâ duntaxat laude contentus, quod Capucinorum Congregationem, velut legitimum B. P. Franciſci fœtum, ac Sanctæ Romanæ Eccleſiæ filium à Patribus agnoſci, ac ſacris Canonibus inſeri, ac confirmari conſpexerit. Tandem poſtquam hanc nouam Reformationem Deo auctore ſatam, vix ortam, & inter obſcuras adhuc partus ſordes iacentem, velut nutritius Pater erexiſſet, ſinu excepiſſet ſapientiâ ſuâ fouiſſet, conſilio illuſtraſſet, legibus, ac conſtitutionibus communiſſet, patientiâ, ſimul ac prudentiâ ſuâ auxiſſet, illud à Paulo III. Pontifice elogium meruit: *Nihil Capucinorum Religioni prorſus formidandum, quin etiam bonorum omnium cumulum ſperandum eſſe, quamdiu Bernardinum Aſtenſem ſuperſtitem haberet.* Generalatus tandem munere ter repetito, glorioſè perfunctus, cùm in Romano Conuentu per triennium Theologicam diſciplinam explicaſſet; ſenio, ac corporis incommodis confectus, ſupremo morbo corripitur: ex quo, cùm ſe à Domino vocari intelligit, generalem peccatorum Confeſſionem, ab ipſa pueritia inſtitutam, multis lacrymis coram Sacerdote perficit: tum cæteris Sacramentis ſe muniri curat, quibus deuotiſſimè ſuſceptis, vniuerſos Fratres ad Regularis diſciplinæ obſeruantiam, ad paupertatem, ad orationis ſtudium, ad Crucis amplexum; deniq; ad diuinum amorem vehementer adhortatur. Poſt hæc animum colligens, ac totus amore flagrans ſæpè illa ſenis Simeonis verba ore, animoq; repetit: *Nunc dimittis ſeruum tuum Domine &c.* die verò obitus ſui, cùm veſpertinas Horas, & Completorium cum Socio Domino perſoluiſſet; vbi ad B. P. Franciſci Antiphonam *Cælorum candor ſplenduit &c.* ventum eſt, cœleſti viſione potitur; poſtmodum manus ſibi in mortui modum aptans, caput ſuper puluillo inclinat; oransq; Deo ſpiritum propè ſeptuagenarius reddit: cum 50. circiter annos in vtraq; Obſeruantium, & Capucinorum Religione, maximâ cum integritatis, prudentiæ, ac ſanctimoniæ laude conſumpſiſſet. Romæ ſepultus, non inſculpta marmoreo tumulo præclarè geſtorum trophæa profert, ſed præſtantiſſimarum virtutum ſtemmata, clariſſimæq; ſanctimoniæ memoriam, quæ nulla vnquam obliuione deleri poterunt, poſterorũ animis perpetuò cælata relinquit. Obijt An. 1554.

FRATER EVSEBIVS ANCONITANVS F.F.rum CAPVCINORVM
VICARIVS GENERALIS.

F. EVSEBII ANCONITANI FRATRVM CAPVCINORVM VICARII GENERALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER EVSEBIVS ANCONITANVS, ex nobiliſſimâ Fardinorum ſtirpe, quæ multis à Friderico, & Ludouico Imperatoribus, tum etiam Caliſto III. titulis, ac honoribus illuſtrata fuit, progenitus. Adoleſcens, cùm ad ſeptimum ſupra decimum ætatis annum perueniſſet; quo tempore variarum cupiditatum æſtu ætas incaleſcens, vitijs obnoxia eſſe ſolet; temporali generis nobilitate neglectâ, ac mundi illecebris nobiliori animo calcatis, diuinam ſibi in Minorum obſeruantium Ordine ſeruitutem eligit: in eo pro ingenij excellentiâ, in Theologicà facultate, ac concionandi munere, maximam laudem conſecutus, illuſtris ſuæ tempeſtatis Concionator euadit. Cùm verò Regularem diſciplinam in Ordine magnà ex parte collapſam videt, neq; vlla Reformationis, ſæpe apud ſuos tentatæ, illi ſpes affulgeret; tandem cum Ioanne Faneſtri, & alijs ad Capucinos conuolat. Magna in hoc Viro, ac mirifica ab exordio elucet vitæ probitas, morum diſciplina, ac ſenſuum mortificatio; quibus, cùm Regularis diſciplinæ zelus, Seraphicæ paupertatis cupiditas, honeſtatis cultus, humilitatis contentio, abſtinentiæ rigor, voluptatum omnium fuga, corporis auſteritas, quædam in rebus omnibus moderatio, aſſiduæ, ac nunquam intermiſſæ orationis ſtudium accedit; hæc ipſius vitam velut cœleſtem quandam imaginem, tot virtutum coloribus depictam, exornant; vt diuinum quoddam virtutis ſimulacrum, à Deo in Orbe depoſitum, videatur, ex quo quiſque, quid ſibi imitandum eſt, decerpere valeat. Nemo facilè illius ſtudium explicare valear, quo labentem, diuexatam, ac prope depoſitam Religionem in ſummis illis tempeſtatibus, iuuit, ſubleuauit, ſuffulſit. Tanta enim ipſius in rebus longè ante, tum præuidendis, tum præcauendis, lux, atque conſilium aderat, tam ingens in deliberando prudentia, tàm admirabilis in agendo celeritas, tàm ſingularis in aduerſis ferendis animi conſtantia, & magnitudo, tàm cœleſtis doctrina, tàm ſuauis eloquentia, tanta ad perſuadendum vis, tam facilis ad alliciendum natura, tanta denique

ac tàm cœleſtis indita animo virtus, vt meritò eum exorienti Religioni Generalem, ac Paſtorem dare diuina Sapientia decreuerit. Verùm tanta, ac tam mira elucet in Euſebio mentis humilitas, vt, cùm ſemel electorum penè omnium in Generalibus Comitijs animi in ipſius electionem ferrentur, vt Generalatum fugiat, & eos à propoſito deterreat, ſtatim baculo aſſumpto Monaſterium circuire, & quaſi lumbagine laboraret, gemitus paſſim edere incipit: At Fr. Euangeliſta à Canobio ad Generalatum aſſumpto, Euſebius baculo reiecto, rectus, ac ſanus incedit, magisq; ſibi fictam ægritudinem, quam ſanorum vota profuiſſe affirmat. Generalis tandem poſtmodum electus, toto Generalatus ſui tempore in ſeipſum rigidiſſimus exiſtens; continuo contemplationis ſtudio, auſteritatem ſummam coniungit; aſpero habitu vtitur; pedeſter, ac nudis ferè ſemper pedibus, abſque ſandalijs Religionem viſitat; ſemel tantùm in die refectionem parciſſimè ſumit; prouiſionem omnem, eamq; minimam deteſtatur: quod, quàm Deo gratum eſſet, miraculo teſtatum eſſe voluit. Dum enim aliquãdo in Montiſcaſalis Conuentu moras trahit; tam copioſa è Cœlo nix cadit, vt viam omnem, atq; aditum ad mendicationem intercludat, ita, vt panis, nec vlla alia rerum annona fratribus reliqua ſit: pius igitur Generalis, ſermone fratribus de Dei prouidentiâ inſtituto, in eâ omnes ſperare, ac fidem collocare, monet: mox Monaſterij tintinnabulum pulſatur, Ianitor ad fores accedit, Iuuenemq; in oſtio pulcherrimum offendit, qui vbi manticam pane candido plenam, ac geminas vini lagenas ad Fratrum refectionem protulit, ſtatim ex oculis euaneſcit, nullo ſui veſtigio in niue relicto. Dum Paulus IV. Pontifex cum nonnullis de Euſebio ad Cardinalatus dignitatem aſſumendo, ſermonem feciſſet; id cùm primùm Vir humilis reſcit, ad Siculos fugiens, Cardinalatus honorem declinat. Plurimâ Sanctus hic Vir ergà defunctorum animas deuotione commotus, dum Romanum Conuentum aliquandò adminiſtrans in Cellâ occluſus orationi vacat; bis, ter, oſtium cellæ pulſatur, mox Fratris cuiuſdam vmbra cellam ingreditur, ſeq; Fratris N. defuncti animam eſſe, (quæ à multis annis pœnas Purgatorij, ob inania verba ſæpè effuſa, luit) declarat; ſuffragijsque ab eo iuuari expoſcit: quo facto, ea leues diffugit in vmbras. Confeſtim paret Euſebius, poſtq; oblata precum, & Miſſæ ſacrificia; à Deo tandem pœnarum remiſſionem conſequitur. Ne autem tàm prælucens ſanctitatis gemma; altè humo ſepulta lateret; D. O. M. eam Orbi perſpicuam reddit, ac cœleſtibus miraculorum fulgoribus, cunctis illuſtrem eſſe decernit: cum

enim Vir Dei ſemel Oropiti verbum Dei diſſeminat, Mulier quædam, quæ tametſi ſæpè liberos enixa eſſet, lacte tamen ſemper caruerat, quo fœtum aleret; hæc ſpe, ac fiduciâ freta cùm ſemel Euſebius è ſuggeſtu deſcendit, retrò illum accedens, illius veſtis fimbriam contingit, filaq; nonnulla ex eâ pendentia, præſcindens, ea ſibi in ſinu inter vbera reponit; quid plura? Tanta mox lactis copia illi ex vberibus effluit; vt ad exteriorem vſque veſtis ſuperficiem humor exundet, ac deinceps lacte vbera abundent. In eâdem Vrbe cùm nobilis quædam fœmina, diu inter partus anguſtias, ac dolores concluſa fœtum in lucem edere non poſſet; famulo ad Monaſterium miſſo, Fratrum apud Deum ſuffragia poſtulat: Ianitor verò, (cui plus honeſtatis, quam vrbanitatis inerat) nuncio reſpondet; nihil fratribus cum parturientibus commune eſſe: reuertitur nuncius eo reſponſo indignabundus, cùm Euſebius ex Vrbe rediens, eum ſibi obuiam habet, ab eoq; Ianitoris reſponſum diſcens, illi ſolutum, quo præcingebatur, funem è veſtigio tradens: Fer, inquit, hunc Dominæ tuæ funem, vt eo ſeipſam præcingat, quinquieſq; orationem Dominicam, cum Angelicâ ſalutatione, in Domini vulnerum memoriam, perſoluat, tum ſalua maſculum pariet. Pergit famulus, Heræ funem defert, Patriſq; mandatum exponit: paret illa, fune vterum præcingit, orationes recitat, vixq; vltimam complet, cùm maſculus fœtus abſque periculo in lucem erumpit. Eo prædicante, ingenti tempeſtate ortâ, populoq; horribili grandine perterrito, & ad ſua remeare cogitanti, Dæmonis opus eſſe oſtendit, nec non ſua oratione tempeſtate fugatâ, omne è cœlo nubilum abſcedit. Euſebio ægrotanti, maximaque omnium ciborum inappetentiâ laboranti, coturnix diuinâ prouidentiâ miniſtratur: quâ guſtatâ Vir Sanctus tàm perfectè conualeſcit, vt auiculam non ad voluptatem, ſed ad ſerui ſui medicinam, ac incolumitatem, à Deo paratam fuiſſe manifeſtum ſit. Spiritu quoq; Prophetico varia prænunciat. Ac tandem ſeneſcenti, (octuageſimum enim ferè annum agebat) cùm ſenilis & occidua ætas, laboribus iure parcendum perſuaderet; ætati tamen neque laboribus parcens, Scapetianum, vt ibi verbum Dei diſſeminet, proficiſcitur. At D. O. M. qui ipſius laboribus finem imponere, ac laborantem ſupremâ æternæ retributionis mercede proſequi decreuerat; Seruo ſuo in eo itinere apparens, reuelat, extremum iam illi imminere diem, in quo mortalis huius vitæ curſum abſoluat: hoc ipſo tempore acutâ febre corripitur, tantâque exultatione reliquum illud iter conficit, vt ſæpè Fratri Anſelmo Anconitano, (qui illi

Socius

Socius tunc erat) velut gaudio ſuperfuſus, dicat: O Anſelme, Deo gratias, Deo gratias, iam ad laborum finem perueni, iam metam haud procùl aſpicio, breue mihi curriculum ſupereſt, citò conteretur laqueus, ac mortis legibus ſolutus, in aliud æuum vendicabor. Igitur, cùm Scapetianum perueniſſet; primum in Conuentus limen pedem inferens: *Hic requies mea*, (inquit,) *in ſæculum ſæculi*: mox totus ijs, quæ ad animum ſpectant, incumbens, cætera omnia negligere videtur. Poſtmodùm Euchariſtiæ Sacramento magnâ cum lacrymarum effuſione ſuſcepto, Fratres omnes ad perfectum Regulæ obſeruantiam, paternis verbis adhortatur, & ab omnibus præſentibus, & abſentibus veniam poſtulat, ſi quo modo (dùm Generalis fuit, aliquem verbo, aut facto contriſtauit. Tum verò pedes, manuſque in modum Crucis componens; in illis verbis: *Deus propitius eſto mihi peccatori*: Deo ſpiritum reddit. In eximiæ illius ſanctitatis teſtimonium, cella tàm cœleſti odore ex ipſius corpore emanante, perfunditur, vt non mortui domicilium, ſed delitiarum locus omnibus videatur. Secundo poſt ipſius deceſſum anno, cum Sepulchrum, in quo conditus iacuerat, apertum fuiſſet; habitu iam putredine conſumpto, illius corpus tàm integrum, & incorruptum reperitur; vt eo die tumulatum videatur; taleque vſque ad nonum annum permanet; vt vel hoc cœleſti teſtimonio, felicem animam immarceſsibili apud Deum gloriâ frui probetur. Obijt Anno 1569.

FRATER THOMAS TIPHERNAS FRATRVM
CAPVCINORVM VIC GENERALIS.

F. THOMÆ TIPHERNATIS FRATRVM CAPVCINORVM VICARII GENERALIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER THOMAS TIPHERNAS, humanis literis mediocriter eruditus, & ad Sacerdotium promotus, cùm primùm ibi incruentum Deo Sacrificium offerre cuperet, vbi cruentâ Chriſti Saluatoris mors olim Deo immolatum fuerat, ſacra Hieroſolymorum loca, ſummâ pietate veneratur, diuinum opus quod mente pepererat; peragit; indeque pietate, ac virtute locupletior in Italiam redit. Cum iam 42. annum ageret, Clericalem vitam cum Capucinorum Religione commutat; in eâ verò cœleſtem planè vitam, ac ſummâ laude dignam, ducit. Angelicum illud præceptum breui oratione comprehenſum, illiſq; verbis Arſenij præſcriptum (*Fuge, tace, quieſce*) à primâ ſui tyrocinij inſtitutione, arctiſſimâ ſibi lege obſeruandum præſtituit. Summa in hoc Viro paupertas, ſumma Regularis diſciplinæ obſeruantia, ſummâ denique ad omnium virtutum ſtudia cupiditas elucet. Quo fit, vt, cùm tot in homine virtutes floreant; celerrimè ad Guardianatus, ac Prouincialatus dignitates, euchatur. Vir tamen hic humilis cùm aliquando ad Prouincialis Vicarij munus eligeretur, illudq; conſtanter reſpuens, nullis precibus ad ſuæ electionis conſenſum flecti poſſet; in ſupremo Refectorij tecto ardens flamma conſpicitur, quâ Electionem à Spiritu Sancto profectam agnoſcens, Thomas electioni conſentit, Prouincialiſque onus ſubire cogitur. Tandem ad Generalatum electus, in eo officio immortalem ſibi laudis coronam, Religionis zelo, obſeruantiæ ſtudio, humilitate, æquitate, temperantiâ, induſtriâ, odio improbitatis, bonorum amore, incredibili in omnes humanitate, beneuolentiâ, fide, comparat. At verò cùm Thomas Generalatus officio defunctus, ab eo ſe prioris officij onere, à quo ſe abdicare decreuerat, liberandum ſperat; ſtatim poſthabitis Comitijs rursùs in Generalatus munere communi omnium ſuffragio confirmatur: quod is adeò moleſtè fert, vt tenaciùs propoſito inhærens, electioni prorsùs aſſentiri recuſet, cæteriſque de more Hymnum; *Te Deum lauda-*

mus &c. concinentibus, & Eccleſiam adeuntibus, is in cellam ſecedit. At cœleſti voce admonitus, quâ ad crediti ſibi oneris labores compellitur, conſilium mutat, &, ad Eccleſiam pergens; oneri humeros iterùm ſupponit. Tam ſingulari Sanctiſſimam Deiparam cultu, ac veneratione proſequitur; vt quolibet die, ante diuina Altaris myſteria, velut legitimo ſempiterno, ſacram illi coronam perſoluat: cùm autem aliquando propter multiplicem negotiorum copiam, quæ ipſius animum diſtraxerant, eadem ſacrarum precum oblatio è mente elaberetur, ac necdum eâ perſolutâ ad prandium cum cæteris accederet: vix Refectorium ingreſſus, protinus ſe debitum Virgini penſum haud exoluiſſe reminiſcitur; quamobrem mox dimiſſo prandio, in ſyluam ſecedit: vbi dum conſuetæ orationi omni cum pietate vacat; Sacerdos quidam, qui eum præter morem, è Refectorio egreſſum, diuq; moras in ſyluâ trahentem obſeruat; quid ageret, exploraturus, ad ſyluam ſe confert; indeq; eminùs proſpectans, Thomam orantem, ac B. Virginem ante illum ſtantem cernit: quæ cùm plurima illi amoris ſigna oſtenderet, magnoperè ſe illius oratione oblectari indicabat. Eiuſdem Virginis ſuffragio Thomas (quo tempore Generalis munere Pedemontanos Conuentus viſitans, fungitur) ab Hæreticorum furore, qui viam obſidebant, vniuerſoſque per eam tranſeuntes trucidabant, mirabiliter ereptus, eam ſibi ſollicitè patrocinatam agnoſcit. Mentem Vir hic præclarus ita cum Deo aſſiduâ oratione coniunctam gerit; vt neque multiplicia Religionis negotia, neque rerum agendarum turba, neque longa viſitationis itinera, ab eo animum, aut mentis intuitum diuellant. Dum Religionis inſpectioni Generalis inſiſtit, præeuntibus aliquando Socijs, dum is ab ijs longiùs abſens in viâ diuinæ contemplationi vacat; inter hos Frater quidam Patritius, cùm exploraturus, num Generalis longiùs abeſſet, faciem à tergo vertiſſet; Thomæ caput fulgentibus vndique radijs circumfuſum cernit: ſilet quidem tunc Patritius, deinde verò, cùm ab eo familiariter, quid in via contemplaretur, interrogaret: Totus inquit, Thomas in Beatiſs. Virginis excellentiâ, tum admirandâ, tum laudandâ, animo verſabar. Impoſitâ ſemel (Deo inſpirante) Hortulano obedientiâ, Dæmonum artes mirabiliter detegit: Deoque Ægroto Fratri Fratrum viſitationem deneganti, per eiuſdem obedientiæ meritum, deinceps Fratres ad ægrotum accedentes viam nullo cœleſti repagulo intercluſam reperiunt. Mulierem à Dæmonis vinculo ſua oratione liberat. Vinum à Deo per miraculum impetrat, ac in dolijs multiplicat. Quibus ſignis, ſanè Deus ſerui ſui merita, ac ſanctimoniam conteſtari voluit. Pleraque etiam alia ab

com i-

eo miracula patrata narrantur, quæ Ordinis Manuſcripta ad nos fama integrâ tranſmittunt. Tandem cùm iam ætate grauis (ſeptuageſimum enim ſupra octauum annum agebat) vitæ finem ſibi imminere, intelligeret; aſſiduis in Eccleſiâ orationibus vacans, nihil in victu, aut veſtitu ſingulare, aut priori auſteritati diſſentaneum admittit. Cùm autem in Ciuitate Plebis, ſupremum ægrotare inciperet, animum ad cœleſtia intendens, nihil præter diuinas laudes ore præſeferre auditur. In his cùm ad extremam vſque vitæ periodum perſtitiſſet, vbi Fratres, qui aderant ad ſe vocatos ſaluberrimis documentis ad Seraphicæ Regulæ obſeruantiam, & ad diuinam charitatem adhortatus eſt; meritis, ac virtutibus in Religione clarus, ad Deum concedit. Anno 1576. poſt mortem, ægrotus ipſius baculi contactu, repentè ſanatur.

F. PETRI à CIVITATE DVCALI FRATRVM CAPVCINORVM PROCVRATORIS GENERALIS, AC ROMANÆ PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS.

VITA, ET GESTA.

FRATER PETRVS à Ciuitate Ducali, ex Canonico Cathedralis Eccleſiæ eiuſdem Vrbis, vel vt alijs magis placet, ex Minorùm Obſeruantium Familiâ ad Capucinorum Congregationem à Deo vocatus, maximis in eâ virtutibus floret. Abſtinentiâ, vigilijs, ſolitudine, corporis maceratione, ac oratione planè illuſtris exiſtit; plurimâ quoque cùm prudentiâ, ac conſilio præcelleret; Ordinis aliquandò Procurator, ac Romanæ Prouinciæ ſæpè Vicarius Prouincialis electus; eam præclarè, ac magno cum Regularis obſeruantiæ incremēto adminiſtrat. Nouitiorum curæ, ac Magiſterio per aliquot annos præfectus; plurimis, ad perfectam ſpiritualis vitæ Regulam (quam verbis, ac ſanctioris vitæ exemplis Tyronum animis inſtillabat) vberiori tum illius Prouinciæ, tum Religionis vtilitate, Ducis munere fungitur. Neque id immeritò: Nihil enim in ipſius moribus indecorum, nihil reprehenſibile erat: ſed ita grauia, ita compoſita, ita moderata omnia conſpiciebantur; vt ad omnem virtutis modum, ac rationem factus videretur.

Hunc

Hunc tandem D.O. M. vt ſibi acceptum eſſe oſtenderet, per omnia tentatum probare, & quaſi domeſtico Martyrio coronatum, ex hac luce euocare voluit. Tot enim corporis incõmodis poſt hæc afflictatus fuit; vt vndique illi tumores in membris exurgerent, putredinis fontes aperirentur, & corpus fiſtulis vndique erumpentibus ſcateret: quæ omnia cùm incredibili animi patientiâ, ac conſtantiâ toleraret; haud tamen ab his corporis auſteritatibus, quas incolumis, ac beneualens exercere conſueuerat, animum vnquam auocare voluit. Quotidiana enim ieiunia, & B. P. Franciſci Quadrageſimas, easque vt plurimùm præterquàm panis, & aquæ, rerum omnium abſtinentiâ pingues, perinde ac ſi incolumis eſſet, tàm ſeuerâ lege obſeruabat; vt cùm Noſocomij præfectus, ſerotinam refectionem, ad virium imbecillitatem reſtaurandam, illi neceſſariam eſſe perſuaderet: nunquam adduci potuerit; vt ad qualemcumque virium reſtitutionem, conſueta ieiunia infringeret. Hic denique, cùm triginta annorum curriculum, in Religione, magnâ cum vitæ auſteritate, ac ſanctimoniæ famâ, indefeſsâ virtute legitime conſummaſſet; Romæ defunctus eſt, multis in vitâ, & poſt mortem miraculis clarus: quorum cùm diſtincta, ac certa, apud noſtra Manuſcripta probatio non habeatur; hoc loco minimè commemoranda duxi.

Obijt Anno 1566.

FRATER BONAVENTVRA RHEGIENSIS FF.rum CAPVCINORVM IN ROMANA CVRIA PROCVRATOR GENERALIS.

p. 25

F. BONAVENTVRÆ RHEGIENSIS FF. CAPVCINORVM IN ROMANA CVRIA PROCVRATORIS GENERALIS.

NEC NON PICENTIS PROVINCIÆ

Vicarij Prouincialis.

VITA, ET GESTA.

Frater Bonaventvra Rhegiensis, cùm in Minorum Conuentualium Ordine ſacris initiatus, prima virtutum ſemina ieciſſet; ad Capucinos translatus, ea tàm ſollicitè excolit; vt ad perfectum cœleſtis vitæ, ac diſciplinæ fructum prouocet, tantamque vitæ probitatem, atque innocentiam adipiſcitur, quæ ad Angelicam propè accedat. Humilitatem ita coluit; vt non quid actum, ſed quid agendum ſit; nec quid ſibi adſit, ſed quid deſit ſemper ſpectet. Eam in cibo, & potu temperantiam ſeruat; vt arctiori abſtinentiæ lege, omnem ab animo voluptatem, atque à corpore ſaturitatem excludat. Ab omni re, quæ ſub aſpectum cadit, cupiditate alienus, animum ab omni perturbatione ſemotum gerit. Seraphicam paupertatem, tàm arcto neceſſitudinis vinculo ſibi confœderatam habet; vt in rerum penuriâ, ac egeſtate, maximam ſibi gloriam, ac voluptatem quærat. Carnem verò, tàm ſeuerâ inediarum, vigiliarum, verberum, frigoris, nuditatiſque lege, ac diſciplinâ ſibi præſtitutâ, exercet; vt iuxtà Pauli conſilium, eam cum vitijs, ac inſanis cupiditatibus crucifigat. Hinc ſpiritus in oratione, quam vbique tam indiuiduam, ac familiarem adiunxerat; vt abſque eâ neque ſtare, neque ſe viuere poſſe exiſtimaret; velut è pondere emerſus, liberior ad Deum euolat. Ad Prædicationis officium vocatus, feruente quodam charitatis zelo æſtuans, cunctos lucrari, cunctos ſaluos facere, pro cunctis mundo, & hominibus anathema eſſe cupit, optatque Scientia illi potiùs diuinitùs infuſa, quàm humano ſtudio acquiſita, tantâ illum in dicendo vi replet; vt ſæpè præ audientium gemitu, ac lacrymoſis clamoribus, qui ex ingenti peccatorum luctu erumpunt; vix ipſius vox, inter prædicandum exaudiri poſſit. Maceratâ totâ odijs, ac factionibus diſcuſsâ, nec non Ciuium ſanguine, ac cladibus redundante; quum Vir Dei quadrageſimalem ibi, in

Dei verbo diſſeminando, laborem impendit, poſt diuturnas preces, ac lacrymas, quas ante prædicationis exordium ſemper Deo offerre conſueuerat, id diuinâ virtute aſſequitur; vt ſublatis odijs, ante ſacrum Dominicæ Reſurrectionis diem; editis publicæ concordiæ legibus, totam Vrbem in pace componat: cuius pacis ſtatuta in hodiernum vſque diem inter Vrbis Monumenta leguntur. Hoc modo in Oppido Sentini noui, in Firmanâ Vrbe, alijsque locis, cunctas inimicitias, quibus anteà vſque ad deuaſtationem diuexabantur, tollit. Firmi in Piceno, Virum nobilem, dignitate Sacerdotem, moribus tamen ab eâ dignitate tam longè diſcrepantem; vt publico totius Vrbis ſcandalo, nec Sacris incumberet, nec diuina myſteria celebraret; nec tandem conſueto Eccleſiaſticorum Virorum habitu incederet; neque vllâ vi, aut ratione adduci poterat; vt mores corrigeret. Hunc ſæpè fruſtrà admonitum, Vir Dei ſemel concione abſolutâ, è ſuggeſtu vocat; atque in Dei nomine ad ſe venire imperat: cui cùm paratum Biretum (quod Ordinis Clericalis inſigne eſt) impoſuiſſet; Clericaliq; eum veſte induiſſet: (mirabile dictu!) Vir quaſi ex lupo agnus, ita diuinâ virtute mutatur; vt Viro Dei obtemperans, ſummâ omnium admiratione, honeſtiſſimam exinde in Clericali habitu vitam ducat. Plurimas Sodalitates inſtituit; Confraternitates erigit; Orationemque 40. Horarum, iam à Fratre Ioſepho Fernenſi inſtitutam, plurimùm ſuâ prædicatione illuſtrat. Italiâ, Hæreſum erroribus labefactatâ, cùm Vir Dei Bonauentura, totus zelo Dei exæſtuans, Mondulphi acriùs in Hæreſes inuehitur; veneno illi ab Hæretico clàm in vino propinato, diuinâ virtute ſeruatur. Dum iterùm Auximi Hæreticos exagitat; Legiſperitus publicè Hæreſi infectus; Viri Dei famam præſcindere attentans, repentè diuinâ vindictâ præoccupatur: dumque adhuc in Virum Dei debacchatur; is abſque vllius inimicitiâ telis confoſſus, vitam cum ſanguine fundit. Nonnulla, dum prædicat Prophetico Spiritu futura prænunciat. Cùm in Oppido S. Agathæ verbum Dei diſſeminat, ingensque à Deo illis flagellum paratum præſignificat; paulò poſt tellus vaſto hiatu aperta, pleraſque Oppidi domos, ac prædia abſorbet. Narnienſi Agro annuâ grandine tam dirè vaſtato; vt Regio ferè ad ſolitudinem redigeretur; indictâ 40. Horarum Oratione, tanta Viri Dei ſermonibus fit ad pœnitentiam commotio; vt cæteris Oppidis ad Orationem ſpontè confluentibus, cùm tria tantum Oppida eò conuenire recuſaſſent; totus quidem eo anno Narnienſis Ager à tempeſtate liber, ſuis copioſè bonis potiatur: ſola verò

tria illa Oppida, quæ Orationi adeſſe contempſerant; dirâ grandine, ac tempeſtate conuulſa, impietatis ſuæ pœnas luant. Veruntamen cùm poſterioribus annis ad Orationem, quæ quotannis in Vrbe inſtituebatur, conueniſſent; communem quoque ipſa cum alijs Dei miſerationem, à tempeſtate immunia, commerentur. Tandem Vir Dei, cùm prudentiâ, ac conſilio plurimùm præſtaret; Procuratoris Generalis in Romanâ Curiâ officium exercet: ſæpeq; Prouincialis Vicarij munus in Piceni Prouinciâ, magno cum Regularis obſeruantiæ incremento obit; quo in munere, ſemel Vrbini à nobili Muliere, tametſi clàm impudicâ, ad peccandum ſollicitatus; cùm illa in turpes amplexus rueret, neque impudicam pellicem verbis à ſe remouere poſſet; ferreâ diſciplinâ explicatâ, Mulierem aggreditur: quam tot multiplicatis verberibus adoritur; donec nouo hoc exorciſmo, turpe hoc Dæmoniorum genus, à Muliere expellat. Sicq; honeſtatis trophæo de ſordido Dæmone reuecto, victor à Muliere diſcedit. Denique Vir Dei cùm 38. annos ſummâ cum virtutum, ac ſanctimoniæ laude in Religione exegiſſet; per Senogallium iter faciens, in morbum incidit; ex quo cùm ſe à Domino celeriùs vocari agnoſcit; deuotiſſimâ Sacramentorum expiatione, mentem ad Domini occurſum præparat; cœleſtibus deſiderijs inflammat; ac ſanctimoniâ clarus, ex huius miſeræ vitæ incolatu digreditur. Cùm autem Senogalliæ necdum eo tempore Monaſterium Capucinis exſtructum fuiſſet; Senogallienſes Ciues notâ Viri ſanctitate commoti, ſolemnis funeris pompam decernunt; Defunctumq; corpus toto Senogallienſi Clero, ac Regularium Ordinibus, ad funus confluentibus, Scapetianum (quod circiter trium milliarium ſpatio à Senogallia diſtat) magnâ totius populi veneratione, qui Viri Dei certatim corpus oſculabantur, deferendum curant. Obijt Vir Sanctus Anno 1556. ferè ſexagenarius: cuius corpus, ſexto poſt ipſius obitum anno, integrum, ac incorruptum reperitur: vt cuncti animam perpetuò incorruptionis munere fruentem intelligant.

FRATER IOANNES A FANO F F^m CAPVCINORVM DEFINITOR GENERALIS.

126

FRATRIS IOANNIS à FANO FF. CAPVCINORVM DEFINITORIS GENERALIS, MEDIOLANENSIS PROVINCIÆ

COMMISSARII GENERALIS, VENETAE, & Picentis Prouinciæ Vicarij Prouincialis.

VITA, ET GESTA.

FRATER IOANNES à FANO, ex nobili Piliorum ſtirpe progenitus, tàm egregiâ indole, præſtanti formâ, altâ naturæ vi, animiq; perſpicaciâ, ac magnitudine præditus exiſtit; vt diuinum aliquid in illo latêre (quâ Puer præter ætatem excellit) appareat. Adoleſcens breui tempore in humanioribus diſciplinis magnam ingenij laudem conſecutus; tandem animo ad altiora tendente, atque inſitâ quadam naturæ vi, ad præſtantiora raptus; Deo, qui eam Puero naturæ excellentiam indiderat, intùs in animo docente; in ipſo adoleſcentiæ flore, mundum contemnens, ad ſacrum Minorum Obſeruantium Ordinem conuolat. Vbi ad Philoſophica & Theologica ſtudia promotus, in his tantâ ingenij fælicitate proficit, vt inſignis inter Obſeruantes Concionator habeatur: illuſtrioreſque ad cōcionandum Cathedras obtineat. Inter hæc tam ſingulari prudentiâ, grauitate, ingenio, dexteritate in negotijs gerendis præditus exiſtit; vt ſæpè Guardiani, Definitoris, & Prouincialis Miniſtri dignitatibus potiatur. Picentis Prouinciæ Miniſter exiſtens, Reformationis acerrimus oppugnator, Capucinorum nomen extinguere conatur; ſed fruſtrà: ſuperno tandem lumine illuſtratus, Saulo exuto, in Paulum mutatur, excuſſaq; humani pulueris caligine, clariuſquè Capucinorum vitam, ac Regularis diſciplinæ inſtitutum perpendens, ac cum lapſo Ordinis ſtatu comparans, ad Capucinos migrare parat: extemplò Ludouicum Vicarium Generalem accedit; & ad illius pedes prouolutus; vbi lacrymarum procella tantiſper ſedata, ei fandi aditum præbet; protinùs in voces erumpens, ſe ex lupo agnum, ex raptore captiuum, ex hoſte victum, & ex perſecutore diſcipulum proteſtatur; priuſq; acta deplorans, à Ludouico tandem Religioni aſſociatur vixq; Reformationis gremio recipitur, cùm mox vberiori à Deo luce, quâ ſuperiores vitæ tenebras clariùs perſpiciat, perfunditur;

prioriſque æui delicta, tametſi ex ignorantiâ profecta, tàm ingenti animi luctu, ac mœrore proſequitur; vt quotidianas, ac ferè indeſinentes pro ijs lacrymas fundat: atque vt his liberiùs vacare poſſit, ſimulque cum nouæ vitæ tyrocinio, nouum ſibi vitæ genus præſtituat; locum pauperrimum, atque ab omni hominum conſortio remotum, obtinet: vbi exiguâ cellâ ex arborum ramis ſibi in nemore conſtructâ; ibi in ieiunio, & lacrymis ſolitariam vitam agit. Ibi, viliſſimo, ac hiſpido habitu indutus, ſæpè in Oratione Dei pernoctat. Ibi, cùm neceſſarius ſomnus vrget, feſſis membris, vel nuda humus, vel tabula ſtratum præbet. Ibi, quotidianis ferè ieiunijs epulatur, & B. P. Franciſci quadrageſimas (quæ per totum ferè annum ſe extendunt,) tametſi ætate grauis, opiparis panis, & aquæ ferculis celebrat. Ibi, nudis pedibus abſque ſandalijs incedens, tantâ carnis maceratione, nouæ huius vitæ tyrocinium inſtituit: vt planè incredibile videatur, hominem ſexagenarium, parum alioqui huiuſmodi vitæ auſteritatibus aſſuetum, ſaluum nedum incolumem poſſe ſubſiſtere. Hac in ſolitudine Vir Dei, nonnulla opuſcula edit: inter quæ præclarum illud eſt, quod de Arte Vnionis cum Deo aſſequendæ inſcribitur. Aliud quoque hoc tempore Opuſculum componit, quo priùs illud in Dialogi modum contextum, atque aduersùs Capucinos euulgatum, aperto calamo retractat: cuius eum tantoperè pœnitebat: vt ſæpè dicere ſoleret: niſi libellum illum publicâ Palinodiâ recantaſſet; penitùs de ſalute deſperaſſet: nec vnquàm, (his enim in Dialogo verbis vtitur) coram Deo ſe ſatisfeciſſe exiſtimaſſet; niſi ſeipſum eidem Reformationi animo corporeque conſecraſſet; atque integrâ ſui ipſius deditione tot impietatis faſciculos diſſoluiſſet. Tertium quoque Tractatum planè aureum in Regulam edit: poſtremum denique opuſculum in Hæreticos conſcribit. A Ludouico tandem Commiſſarius Generalis ad Mediolanenſem, ac Venetam Prouinciam deſtinatur; quanta autem hiſpido illo, rudique habitu, nouaque illâ Capucij formâ conſectus pertulerit, difficile eſſet enarrare: ita quod tàm verbo, quàm facto, id ſibi Apoſtoli vendicare poterat *Maledicimur, & benedicimus, perſecutionem patimur, & ſuſtinemus, blaſphemamur; & obſecramus*. An. 1535. Romæ Generalis Definitor eligitur: poſthæc à Bernardino Aſtenſi Venetæ Prouinciæ ſub Vicarij Prouincialis titulo præficitur. Tàm celebris verò inter illius temporis Concionatores exiſtit; vt Bernardinus Aſtenſis Generalis, ſæpè de ipſo ſolitus eſſet dicere, neminem ſe vnquam Ioanne vehementiorem agnouiſſe, qui tàm repentè audientium animos mutaret; atque in eam, quam voluiſſet,

luiſset, partem conuertiſset. Incredibile eſt quàm multas animas Deo ſuis concionibus & exemplis pepererit. Poſtmodùm Picentis Prouinciæ Prouincialis eligitur. Biturgiæ prædicans Prophetico Spiritu Vrbis calamitatem prænunciat. Fratri iuuentutem illi optanti, illum duriùs reprehendens, ait: Ne miſereatis quæſo, quod Senex ſim, ſed quod iuuenis fuerim: an hoc deflere debes, quod poma maturuerint? Neſcis quæ ſint iuuentutis pericula? Senex adhuc iuuentutis anfractus expaueſco: quid tu rurſùs in diſcrimina vocas? Dum Brixiæ de Regulâ perfectè obſeruandâ Fratribus inter cœnandum ſermonem habet; Sacerdos oſtium Refectorij aperiens, B. P. Franciſcum iuxta Ioannem in aëra apparentem, intuetur: qui dextrâ in Fratres extensâ, cunctos abſoluto Sermone benedicit. Idipſum quoque Bergomi, qui illius Conuentus adminiſtrationi præeſt, Vir omni virtute præclarus, Ioanne ad Fratres ſermocinante, conſpicit. In Oppido Tipherni Metaurenſis prædicans, ſuæ vitæ exemplo Minorum Conuentualium Reformatorum integram familiam, Conuentu in Capucinos tranſlato, ad eorum Religionem adducit. Quadrageſimalis ergò prædicationis munere expleto, dum viſitationis laboribus pedeſter (vti Capucinis mos eſt) ſedulò vacat; in quartanam febrim incidit, eaque Ioannes (iam ſeptuagenarius, ac viribus penè exhauſtus) magnoperè excruciatus, Durantium pertranſiens, Populi precibus victus, ad Quadrageſimale officium obeundum ſe confert. Dum igitur is quotidianum laboris penſum, ijs tantùm diebus exceptis, quibus à febris languore impeditur, impigrè perſoluit: ſtrenuum Vineæ ſuæ Operarium, Deus præmiorum largitor, à labore ad mercedem vocare volens; cùm die quadam maiori ſpiritus vehementiâ in Populi vitia inuectus fuiſset; è ſuggeſtu deſcedens, laterum dolore corripitur: qui cùm in pleuritidem computruiſset; breui illum ad extremum vitæ diſcrimen adducit. Deuotiſſima ergò Sacramentorum perceptione præmiſsâ, Crucifixi Imagine apprehensâ, luminibusque, non abſque lacrymis, in Dominum defixis, vniuerſa illius beneficia ſibi collata enarrans: Quas tibi, inquit, ô Bone Ieſu, pro tam ſingularibus donis, aut gratias agere, aut laudes referre queam? En iam ſupremum in hoc Sanctæ Reformationis ſinu diem lætus claudo; hîc tandem curſum conſummo, hîc hilaris obdormio, quid tibi pro tanto beneficio dignum, præter laudes, retribuam? *Te Deum* igitur *laudamus, Te Dominum confitemur*. Cumque Hymnum totum vſque ad extremum illum Verſiculum: *In te Domine ſperaui non confundar in æternum*. Senſibus integris decantaſset; adhuc poſtremus ille verſiculus ex ore fluebat:

cùm ſpiritus, inter diuinas laudes, ad Deum migrat. Præclaram huius Serui ſui Sanctitatem D. O. M. plurimis poſt eius obitum Miraculis illuſtraſſe, pleraque noſtra M. S. teſtantur: quorum tamen cùm præter communem illius tempeſtatis famam, ac pleraſque tabellas, quæ diu ad illius ſepulchrum appenſæ fuerunt, memoria nulla ſit ſuperſtes; hîc deſiderari potiùs, quàm referri poſſunt.

Huius Viri meminit Rodulphus Toſſinianenſis in ſuâ Hiſtoriâ Seraphicâ, quem inter præclaros Ordinis Scriptores refert. Obijt Vir Sanctus Anno 1539.

FRATER IOSEPHVS FERNENSIS F F.^{m} CAPVCIN^{m}
DEFINITOR GENERALIS.

FRATRIS IOSEPHI FERNENSIS FF. CAPVCINORVM BONONIENSIS PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS,

Nec non

DEFINITORIS GENERALIS,

VITA, ET GESTA,

FRATER IOSEPHVS FERNENSIS, decem & octo annos natus, prætereuntis Mundi vanitatem, cœleſti ſibi lumine affulgente, contemnens; ſolida cœleſtium virtutum bona, in Minorum Obſeruantium Ordine, ſibi quærenda præſtituit: in quo cùm plures annos religiosè conuerſatus eſſet, eamque in Theologicis ſtudijs excellentiã adeptus fuiſſet; vt publicè in Conuentu Palentiæ, Theologicam diſciplinam prælegeret: dum ibi credito ſibi muneri omni cum laude vocat, à Fratre Franciſco à Canobio, qui ex eâdem Obſeruantium Familiâ paulò ante ad Capucinos migrauerat, eiq; arctiſſimo neceſſitudinis vinculo coniunctus erat, epiſtolam accipit, quâ ipſum ad perfectam Regulæ obſeruantiam, in Capucinorum Religione quærendam, & amplectendam incitat: Hanc Ioſephus in copioſo Fratrum cœtu legens, plurimorum corda tangit, ac præſertim Fratris Hieronymi Nouarienſis: qui, cùm indeſinenti ſtimulo agitatus, nullò loco aut conſiſtere, aut quieſcere valeret; ſummo manè Ioſephum, qui concionem ad populum eo die habiturus erat, accedens, animi ſui fluctus, ac cogitationes, quibus ad Capucinorum Religionem vi quâdam impelli videbatur, aperit. Cui Ioſephus: Certè, mi Hieronyme, (inquit) quî factum ſit, ignoro. Eadem quoque mihi tempeſtas in animo orta eſt: & cùm hactenùs ne quidem Capucinos eſſe cogitarem, iam nunc animus nihil præter Capucinos obſeruat: mens Capucinos cogitat: in concione Capucinos lego; omnia denique mihi Capucinos reſpondent. Diuinum hoc opus eſt, ac Dei vox, quæ nos ad Regulæ obſeruantiam, ac meliorem Reformationem vocat: cui, (vt video) omninò parendum eſt. Rem igitur cùm Franciſco Nouarienſi Viro pio, ac graui, qui illi à Confeſſionibus erat, confert, eumque eiſdem

cogitationum procellis iactatum offendit. Alij quoque duo, nempè F. Ægidius Aronenſis, & Frater Angelus à Ferno germânus Ioſephi frater, qui eâdem ſpiritus tempeſtate commoti fuerant; his adiunguntur, Qui vnâ omnes Vicarium Prouincialem Brixiæ accedentes, ab eodem, Religionis habitu donantur. Ioſephus itaque ab Obſeruantium Familiâ diſſutus, & Capucinis adiunctus, tanto ſtudio ad diuina ſe confert, abſtinentiamque, paupertatem, humilitatem, ac cæteras virtutes, quæ ad Euangelicæ perfectionis columen viam parant, ſibi amplectendas præſtituit; vt inter perfectos Seraphicæ Regulæ cultores, haud vulgare nomen, ac locum ſibi adeptus ſit. Orationis cumprimis ſtudio ita animum addicit; vt inde ardentes, ad penetranda corda hominum, ac Dei Verbo inflammanda, ſagittas conflet. Illuſtris, ac feruentiſſimus ſuâ tempeſtate diuini Verbi Prædicator exiſtit, atque admirabiles in hominum animis, præſertim, cùm Orationi Quadraginta horarum incumbit; (cuius ipſe primus Auctor, ac Inſtitutor fuit,) impetus, ac mutationes efficit. Id vno vel altero exemplo lubet oſtendere. Quo tempore Mediolanenſis Vrbs, ob graſſantia Cæſarianorum, & Francorum bella, maximè conſternata iacebat; in eâ Ioſephus Verbum Dei diſſeminans, Ciuibus pollicetur, modo orationem Quadraginta horarum inſtituant; à tot miſerijs fore liberandos. Quare eâ publico, & communi Vrbis conſilio, primò in Cathedrali, tùm in alijs eiuſdem Vrbis Eccleſijs inſtitutâ, is Dei verbum per ſingulas miniſtrans, non defuit Serui ſui promiſſo clementiſſimus Pater. Vix enim eâ in Vrbe Oratio inſtituta fuit; cùm paulatim bellorum tumultus cœpit miteſcere, ſedatus armorum ſtrepitus, & pax inter Cæſarianos, compoſita fuit. Hæc igitur pia Mediolani inſtitutio relicta eſt; quæ ad hodiernum vſque diem perenni religione, per totum anni circulum colitur. Poſthæc Ticinum ſe confert, vbi Gallorum Exercitus famâ, Vrbem perterritam, Quadraginta horarum Oratione inſtitutâ, à metu liberat. Indè Senas profectus; ibique eandem Orationem celebrans, Ciuem quendam, qui ſimultatem cum alio tàm inteſtinam gerebat, vt nullâ Parentum, neque ipſius Ethruriæ Ducis prece, ad concordiam flecti vnquam potuiſſet; vnius tantùm ſermonis virtute, ita commouit; vt vltrò pacem inimico obtulerit, ſtabileſque cum eo amicitias iunxerit. Senis digreſſus, Biturgiam veniens, ibi ſolâ Dei, (per Quadraginta horarum Orationem, ac Sermones,) operante virtute, tot odia extinguit, totque inter Ciues graſſantes diſcordias componit; vt Prælato quodam illius Vrbis atteſtante, centum non minùs, vnâ Quadraginta horarum Oratione, inimicitias iugulauerit. Biturgiâ, poſt diuturni languoris curationem, (Bernardino Generali mor-

bum præcepto effugante, quemadmodum in vita ipſius explicatum fuit) ſibi diuinitùs impertitam; Ioſephus Aretium proficiſcitur: vbi Vrbem mutuis odijs ita dilaceratam, ac diuulſam oſtendit; vt penè depopulata videretur: dum ergò pro ea lacrymas, ac preces cum Socio eximiæ pietatis Viro, ad Deum fundit: de celebranda Quadraginta horarum Oratione illi in animum cogitatio incidit. Adhuc hæc mente ſolus apud ſe volutat; cùm Socius, qui ab eo haud procul orabat, protinùs exclamat: Age Pater, age quod cogitas: Dei namque conſilium eſt. Ioſephus ergò de Dei beneplacito certior factus; Cœtum congregat, pium opus proponit; illiſque perſuadet: ac denique Orationem Quadraginta horarum publico Vrbis decreto inſtituit, Ioſephoque ſermocinante, tanta in eo populo animorum commotio diuinitùs contigit; vt Ciuibus ad mutuos amplexus concurrentibus, breui tempore odia fugata, ac diſſidia omnia communi concordiâ extincta, ac penitùs deleta fuerint: tantaque illius Vrbis exultatio fuit; vt, cùm paulò poſt, Ioſephus Senis Aretium rediret; tota Vrbs ſimul cum Clero, fauſtâ acclamatione illi obuiam proceſſerit: eumque Primores cum Socio in humeros ſublatum in Eccleſiam aſportarint: tantùm enim ſe Dei Seruo debere fatebantur, perindè ac ſi ipſe Aretij Vrbem rursùm condidiſſet. Poſthæc Ioſephus Eugubium ſe confert: quo tempore Vrbs graue à Pauli III. Pontificis copijs, quæ ſe ad illius Vrbis expugnationem parabant; ſibi exitium timebat, Ciueſque fugam meditabantur. At Ioſephus conſternatos eorum animos in meliorem ſpem erigit; Orationemque Quadraginta horarum magno cum pœnitentiæ gemitu celebrat: cumque frequentia nuncia appropinquantis exercitus quotidiè aduentarent, quæ ciues magis terrerent, & ad fugam compellerent: eos, Vir Sanctus, ne formidarent, obteſtatur: fore enim pollicetur, vt nec hoſtes Vrbem quidem viderent. Accidit autem, vt, cùm prædictæ Orationes magnâ populi deuotione celebrarentur, tàm copioſâ è cœlo nix ceciderit; vt Pontificia Caſtra, quæ Aſſiſij conſederant, ac propediem Eugubium versùs proceſſura erant, ſubſiſtere opus fuerit. Intereà rebus cum Vrbinatum Duce compoſitis; cùm, iuxta S. Viri promiſſa, hoſtes necdùm Vrbis mœnia conſpexiſſent; Vrbs ab eorum furore libera fuit. Quo beneficio diuinitùs accepto, publicò Vrbis decreto ſancitum fuit; vt in tantæ rei memoriam, quotannis ſub ſacri Domini Natalis diem, quo tempore Vrbs ab hoſtibus libera fuit; Quadraginta horarum Oratio

tio publicè in Eccleſia S. Franciſci celebraretur: ac prætereà ſub meridiem, quotidie Campana Palatij pulſaretur: vt eo ſigno cuncti admonerentur, quinquies Orationem Dominicam, ſimul cum Angelicâ Salutatione, ab omnibus, Deo, pro gratiarum actione, perſoluendam eſſe. Incredibiles planè ſunt animarum fructus; quos Sanctus hic Vir ex diuini Verbi prædicatione, & Quadraginta horarum Oratione Deo retulit. Cùm etiam conſilio, & prudentiâ plurimùm excelleret: Congregationem S. Pauli decollati; qui vulgò Barnabitæ appellantur; alteram quoq; Clericorum Regularium, quæ Somaſcha nuncupatur; (quarum paulò antea, nimirùm circà annum 1533. inſtitutio, eruperat:) conſilio, atque etiam viſitatione iuuit. Tàm enim ipſius apud omnes prudentiæ, & ſanctitatis opinio percrebuerat; vt prioris Congregationis Præfecti, cùm ad viſitationẽ pergerent, comitem ſibi Ioſephum adiungerent, neq; abſque ipſius conſilio quicquam agerent. Ob præclaram quoque hanc Viri præſtantiam ſæpè apud Noſtros, Prouincialis Vicarij munere functus, Generalis Capituli, quod Romæ Anno 1552. celebratum fuit, Definitor eligitur. Nonnulla Deus ad Viri huius ſanctitatem declarandam miracula edidit; quorum aliqua quæ dubiæ fidei apud Nos ſunt, conſultò prætereo: paucis hìc tantummodò, quæ certo teſtimonio probata ſunt, compendioſè enarratis. Quo tempore Ioſephus Bononienſem Prouinciam moderabatur, cùm Foroſarſinium pertranſiret, ad pium quendam Virum Fr. Marij à Foroſarſinio (qui octauus apud nos Generalis fuit) Patrem, hoſpitij causâ diuertit; quem grauiter ægrotantem offendit. At Ioſephus eum charíſſimè amplexatus: Quid hic iaces, Amice, inquit, ignorans, quod hora prandij ſit? Surge, vt illud nobis parandum cures. His dictis, cùm illum Crucis Signo in fronte conſignaſſet, (mirabile dictu!) ſtatim Senex à morbo conualuit: atque è ſtrato ſurgens, prandium mox inſtruendum curauit: vnuſque is ex diſcumbentibus fuit. Poſthæc Somaſchæ Congregationis Patribus, profectionem ad Generalia Comitia parantibus: quidam illius Congregationis Præpoſitus, Ioſepho familiariſſimus, morbo detinebatur, ne ad Comitia pergeret: ab eo cùm Ioſephus cauſam percunctatur, ob quam ſe ad profectionem non accingat? Febre (inquit ille:) tam moleſtâ afficior, vt me vix domo egredi ſinat: Veruntamen ſi febre fugam imperaueris, planè confido, quòd ea liberum me ad Comitia abire permittat. Cùm autem Ioſepho recuſante, impenſiùs obſecraret, ne illi Crucis Signum denegaret; Vir Dei, Signo Crucis illi in vertice impreſſo: Deus (inquit) tibi benedicat, & quod petis, iuxtà fidem tuam tibi præſtet. Extemplò febris Crucis imperio cedens, aufugit: is verò priſtinæ incolumitati reſtitutus, poſtridiè ad comitia

pergit

pergit. Cùm ſemel Ioſephus ad germanum fratrem diuertiſſet, Vir ille pius frarrem lautiori animo, quàm epulis excipit. Cumq; ad prandium venrum eſſet, dolium bis, ter, ille tentat. dolium erigit, perfodit, premit, vt vinum emulgeat: doliumque ſonans, nihil aliud præter ſonitum eructat. Redit ille rubore perfuſus; fratrique vini defectum aperire cogitur: ridet ille, & vt dolium iterùm exploret, monet. Renuit frater, qui illud fruſtrà ſæpiùs tentauerat. Sed tandem fratris prece potiùs, quàm ſpe compulſus, ad dolium redit; quid plurâ? Vltrò dolium copioſè vinum fundit, & quod homini paupertas abſtulerat, Dei magnificentia Serui ſui precibus exorta donat. Pleraque alia Deus, ad ſerui ſui commendationem Famâ loquente, Miracula præſtitit; quæ vel Scriprorum negligentiâ, vel humili Noſtrorum ſilenrio, ac taciturnirate perierunt. Denique cùm fidelis Dei Seruus talenta à Domino accepta, ac ſapienter pluribus annis negotiata, copioſo cum fœnore Domino reddidiſſet: vbi ſe ad Domini aduentum, lumbis mentis ſuccinctus, atque accensâ ardentioris charitatis lucemâ. parauit, Mediolani è viuis excedens, Deum tandem laborum ſuorum remuneratorem promeretur, ac dicentem percipit.

Euge Serue bone & fidelis, quia in pauca fuiſti fidelis, ſupra multa te conſtituam, intra in gaudium Domini tui

Anno. 1556.

FRATER BERNARDINVS A MONTE VLMO F F^m. CAPVCINORVM
DEFINITOR GENERALIS

p. 38

FRATRIS BERNARDINI à MONTE-VLMI FRATRVM CAPVCINORVM DEFINITORIS GENERALIS,

Nec non

Diuerſarum Prouinciarum Vicarij Prouincialis

VITA, ET GESTA,

FRATER BERNARDINVS à MONTE-VLMI Vir ſanctitate, ac Miraculis celebris, in Minorum Conuentualium Ordine, tam doctrinæ, & eruditionis laudem, præſertim in viâ Scoti adipiſcitur; vt Scoti anima paſſim nuncupetur: ac propterea in ſummis Italiæ Academijs publici Profeſſoris munere, magnâ cum nominis ſui gloriâ perfungatur. Piſas tandem vocatus publicè in eâ Vrbe Theologicas diſciplinas profitetur: Quo tempore, cùm librum Conformitatum à Bartholomæo Piſano editum, volutaret, in eoque formidabile aliquod de damnatis Fratribus iudicium, legiſſet, tàm altè illi animo à Deo inſculptum fuit; vt fixè in animo ſtatuerit, perfectam Regulæ obſeruantiam amplecti: Quapropter nouæ Reformationi, quæ à Franciſco Politiano, ac ſeptem alijs illuſtribus Viris, nuper in Minorum Conuentualium familiâ inſtituta fuerat, ſeipſum adiungit: ibique cum alijs eiuſdem reformationis Fratribus, Regulari obſeruantiæ ſtudet. Cùm verò Tipherni Metaurenſi, vbi is degebat, Ioannes à Fano, Dei Verbum toto Quadrageſimali tempore diſſeminaſſet; ipſiuſque exemplo, & ſermone permotus, vnà cum Vbertino, ac totâ illius Familiâ, ipſo quoque Conuentu, ad Capucinorum Religionem tranſmigrat. Bernardinus itaque in Capucinorum Religionem relatus: quanquàm tàm infirmâ corporis valetudine laboraret; vt communes Religionis auſteritates, vix ferre poſſe videretur: naturæ imbecillitatem virtute ſuperans; Deo potiſſimùm opitulante, tantâ auſteritate vitam inſtituit; vt cæteris prorsùs admirabilis videatur. Nudis enim pedibus, abſque ſandalijs toto anni tempore incedens, aſperiori; atque interpolo ſemper habitu vtitur; eo ſolo, tunicâ reiectâ, contentus. Quadrageſimalia ieiunia B. P. Franciſco familiaria, (quæ quinque enumerantur) præter ea, quæ vel à Regulâ, vel ab Eccleſiâ præſcribuntur; tam arctâ lege ſibi cuſtodienda præſtituit; vt in ijs ſæpè,

præter panem, & aquam, nihil ad victum addat. Paupertatem prætereà, quæ Minorum gemma eſt, zelans, magnoperè in Fratres inuehitur, qui ſe rebus ſuperfluis præter neceſſitatem onerant; quos publicis baiulis deteriores eſſe affirmat. Illi enim, aiebat, tametſi graui ſarcinâ onuſti, hucatque illuc onera ferant; vectationis tamen poſt hæc mercedem accipiunt. At qui rerum ſuperuacanearum, in Religione, pondus ſibi in humeros aſſumunt; haud aliud, prætерquam grauius, ac diſtrictius Dei iudicium in morte pro mercede aſſequuntur. Montem-Vlmi aliquandò proficiſcens, fluuium exundantem Angelico miniſterio tàm leuiter per fluminis vndas permeat, vt nec vndas quidem attingere videatur. Sui ipſius abnegationem Fratribus ſemel inculcans; Quatuor, aiebat, mihi ab exordio hoſtes fuêre: nempe Accidia, Concupiſcentia carnis, Gula, & mei ipſius amor; quos mihi debellandos ſemper ſtatui. Porrò id Dei gratiâ, conſecutus ſum: vt tres quidem priores iam mihi parùm, aut nihil negotij faceſſant; quin potiùs velut proſtrati iaceant: quartus verò adhuc ſæpè victus pugnat. Hinc Philautiæ mortificationi tanto ſtudio incumbit; vt ſemel, cùm Iuriſperitum cum Phyſico, de re literariâ diſputantem audiret; occultâ vel Dæmonis tentatione, vel naturæ impetu, qui peritioribus communis eſſe ſolet, impulſus, vt ſuam quoque ſententiam inter diſputantes interponeret; hunc ille intellectus pruritum tandem animaduertens; protinùs inde fugâ ſe ſubtrahit, Fratremque Ruffinum ſibi obuium habet; à quo, cur indè aufugeret, interrogatus, reſpondit: Ruffine, Aſinus hic meus inter Doctos computari geſtiebat; ego verò cùm Aſinum illum, non doctum, aut doctorem eſſe velim; ad ſtabulum compello. Cùm parco Bernardinus naturam ſomno aſſuefeciſſet; noctu, poſt breuem quietem, ad orationem ſurgit: die verò, ferè ſemper vel in nemore, vel in horto ſolitarius cum Deo agit. Orationi verò lacrymas tam indiuiduas comites adhibere ſolitus eſt; vt vbique (cùm vix vnquam ab oratione ceſſaret) ab oculis ſemper lacrymas fundat. Cùm autem ante Concilium Tridentinum, Hæreſes, corruptiſſimique mores paſſim in Orbe graſſarentur; incredibile eſt, quomodò in ijs expurgandis, & fouendâ pietate laboret. A prædicatione verò abſtinere cogitans in ecſtaſim raptus, diuinâ viſione terretur; iterumque animum ad prædicationem appellit, ac maiori quàm antea ſollicitudine Apoſtolico muneri incumbit. At ſeueriùs peccatoribus diuinam iuſtitiam inculcans: Dominus nocte oranti apparet, illumque his verbis increpat: *Quid eſt, Bernardine, quod homines à meo ſinu repellis, placet quidem, vt iudicium meum*

homines timent, quò à culpâ abſtineant: haud tamen mihi gratum eſt, vt de meâ miſericordiâ deſperent, quæ impijs ad extremam vſque vitæ lineam obuia eſt: quare ſic ſeueritatem meam prædica; vt clementiam non expellas: neque enim mihi minor clementia, quàm ſeueritas eſt. Hæc dum auditoribus annunciat; Blaſium, Virum nequiſſimum, ad Deum conuertit: qui cùm geminos in lacrymis, ac pœnitentiæ, menſes traduxiſſet; ſpe diuinæ miſericordiæ plenus ad Patrem miſericordiarum, ex humanis migrat. Intereà Bernardinus creditum ſibi, varijs in Religionis Prouincijs Vicarij Prouincialis munus, tantâ animi integritate, tamque ardenti Regularis obſeruantiæ ſtudio adminiſtrat; vt Fratres vbique ad virtutum incrementa mirabiliter prouocet: ſicque quaſi ſtella fulgens in Religionis Orbe emicans, cœleſti diuinarum reuelationum, ac miraculorum fulgore illuſtrior redditur. Antonio enim quodam Comite, Vrbinatum Duci chariſſimo, aquis præfocato; cùm Dux ob repentinum eius obitum, dubiam de illius ſalute opinionem haberet, maximumque inde mœrorem concepiſſet; Bernardinus ex Dei reuelatione, animam defuncti ſaluam eſſe, Duci affirmat. Traiani, à quodam Achille, hoſpitio exceptus; vinum in dolijs multiplicat: quæ cùm anteà vix fæculentum vinum redderent, id deinceps duorum menſium ſpatio, non modò toti Familiæ; verùm etiam pleriſque pauperibus, qui ad Achillis pietatem confugiebant, abundè vinum miniſtrant. Similiter in Oppido Montis Herculis, cùm à quadam Muliere domo excipitur, oleum illi à Deo impetrat. Plurimos quoque ægrotos Signo Crucis ſanat. Inter hos Nicolaus Gaddius Florentinus S.R.E. Cardinalis connumeratur: qui tàm graui in dexterâ tibiâ vlcere laborabat; vt cùm ad ipſius curationem fruſtrà Phyſici, ac Chirurgi vniuerſa artis remedia contuliſſent; ſpe incolumitatis abiectâ, Florentiâ Romam proficiſceretur: quo in itinere Virum Dei Bernardinum cum Socio obuiam habens; ab eo fide plenâ, ſigno Crucis vlcus conſignari poſtulat: recuſat humilis Bernardinus, ſeque peccatorem affirmat: vrget ille: faſciolaſque, quibus tibia circumligata erat, explicari, atque vlcus detegi iubet. Bernardinus igitur, poſitis genibus Deum aliquantiſper orat: tùm Crucis Signum manu ſuper vlcus formans: Deus, ait, Illuſtriſſime, in cuius fide, te ſanari poſtulas, ſecundùm fidem tuam tibi præſtet. Vix hæc Dei verba protulit, cùm putredinis fonte exſiccato, mox incolumis abſque vlcere, perindè ac ſi nullo vnquam morbo affecta fuiſſet, tibia apparet. In Oppido quoque Montisbodij, Mulieris cuiuſdam Viduæ moribundum Puerum Signo Crucis benedicit: ac ferè mortuum è mortis faucibus

eruit, ac incolumem Parenti reſtituit. Dùm Firmi in Piceno Generalia Comitia Anno 1555. ſub Euſebio Anconitano celebrantur. Bernardinus inter alios; illius Capituli Generalis Definitores annumeratur. Quo tempore Nobilis quidam ad Conuentum accedens; languidum Filium in ſinu geſtans, vt à Bernardino Signum Crucis puero præſtetur; poſtulat: Ianitor igitur ægrotantem puerum inter vlnas acceptum; ad Bernardinum in Definitorium defert: Patriſque illi deſiderium; ac propoſitum; exponit. Erubeſcit hoc nuncio Bernardinus, Ianitorem increpat, apertèque puero benedicere recuſat: At Euſebius Generalis qui probè Viri Dei ſanctitatem nouerat; vt ægrotum puerum benedictione proſequatur, mandat. Paret ille Generalis præcepto; vixque Signum Crucis puero impertitur; cùm diuinâ virtute puer in integram repentè incolumitatem vendicatur, ac ſanus Patri redditur. Cùm autem ob aſſiduum Orationis ſtudium; Vir Dei, pleraſque diei, ac noctis horas Orationi dare ſolitus eſſet: tàm frequentem ob id capitis dolorem contraxerat; vt lineâ vittâ; quâ frontem comprimeret, ſæpè vti compelleretur. At tot illius vittæ contactu Miracula patrata ſunt; vt quotquot capitis dolore cruciarentur, eâ ſibi adhibitâ ſanarentur. Bernardinus quoque Auximenſis, Nouitius; graui capitis dolore vexatus, Viri Dei aliquandò ſanctimoniâ permotus (cùm qualibet die ſub veſperum Fratribus Sermonem haberet) illius ſputa obſeruare incipit: cæteriſque abeuntibus, cùm is ſolus ex induſtria in Refectorio remanſiſſet; Bernardini ſputo, quod humi infixum obſeruauerat, ſibi caput inungens; omnem capitis languorem à ſe prorſus effugatum ſentit. In Camerinenſi Oppido, cùm Vir Dei ad populum Sermonem habet: Anus quædam ſemel, atque iterum à Bernardino admonita, quatenùs à nimiâ, ac frequenti tuſſitatione (quò minùs Dei Verbum impediretur) abſtineret; Illâ verò pertinaciter in ſententiâ perſtante: En hoc ipſo tempore Deus flagitium vlciſcitur. Os illi enim vſque ad aures prodigiosè contortum redditur: Bernardinus verò Concione abſolutâ, vbi Anum pertinaciæ reprehendit; toto ſpectante Populo, Signo Crucis ſuper eam formato, os ſuo loco reſtituit. Diuinis aliquandò iudicijs plurimùm exterritus, cùm quotidiè lacrymas effunderet; Dominus, vt Seruum ſuum conſolaretur, ſemel inter Filatranum, ac Maceratam; Bernardino apparet atque de ſalute certiorem reddit. Hac Chriſti conſolatione confortatus, Bernardinus, cùm Maceratam appuliſſet: haud multò poſt in morbum incidit, ex quo quandoquidem, ſe hinc emigraturum ex

diuina reuelatione intellexiſſet : generalem omnium peccatorum Confeſſionem , ab incunabulis exorſam, inſtituit: quâ multo cum lacrymarum imbre abſolutâ , cùm diuinæ Euchariſtiæ Sacramento refectus fuiſſet : pridie quàm ex hac luce migraret , in mentis exceſſum raptus ; Chriſtum Iudicem in Throno ſedentem , multâque Angelorum , & Sanctorum turbâ circum ſeptum intuetur; qui cùm eum ad iudicium compelleret: mox Vir quidam horribilis , coram Iudice ſtans , librum legere incipit , in quo vniuerſa illius peccata , iam olim ab adoleſcentiâ commiſſa , continebantur. His abſolutis , cùm Iudex ſeueros ad Bernardinum oculos contorquere videretur: protinùs adſtantium Angelorum , & Sanctorum multitudo acclamare incipit: Gratia. Gratia. Gratia. Quorum voce Iudex , turbato vultu in ſerenum commutato , benignum ſe protinùs Bernardino oſtendit ; eumque inter cœleſtes incolas adnumerat. Bernardinus verò ad ſe poſt exceſſum rediens, iàm de Cœleſti præmio certus , inter Dei laudes lætus , Maceratæ Anno 1565. Deo animam reddit. Poſt huius Sancti Viri obitum, cùm Nobilis quædam Mulier , quæ præſens illius funeri aderat , ſtrophiolo defuncti corpus attigiſſet : eo plurima deinceps Miracula , in eos præſertim qui capitis dolore, ac vertigine laborabant: Bernardini nomine inuocato , ad Dei gloriam patrantur.

FRA-

FRATER HIERONYMVS PISTORIĒSIS FRATRVM
CAPVCINORVM DEFINITOR GENERALIS

FRATRIS HIERONYMI PISTORIENSIS FRATRVM CAPVCINORVM ETHRVSCÆ, NEAPOLITANÆ, ALIARVMQVE PROVINCIARVM VICARII PROVINCIALIS,

Nec non

Definitoris Generalis

VITA, ET GESTA.

FRATER HIERONYMVS PISTORIENSIS, in ipſo Iuuentutis flore Coniugi copulatus, cùm illa necdùm ab eo domum ducta, ſuprema neci iura exoluiſſet; perfectiori ſe Deo Religionis vinculo religare parat: Minorumque Obſeruantium Ordinem ingreſſus, multarum in eo virtutum fundamenta ponit. Philoſophicis, ac Theologicis diſciplinis operam nauans; tantam in ijs ingenij laudem aſſequitur; vt inſignis ſuâ tempeſtate Theologiæ Profeſſor, illuſtriſque diuini Verbi Prædicator euadat. His verò cùm & vitæ integritatem, & Orationis ſtudium coniungeret; clarum apud omnes ſibi nomen, exiſtimationemque comparat. Inter hæc collabentem apud ſuos Regularis Obſeruantiæ diſciplinam perpendens; ſe ipſum tandèm è naufragio eripere, atque in rutam Capucinorum ſtationem recipere cogitat. Honorio igitur à Montegranario, Thuſciæ Vicario Prouinciali cum Fratre Antonio à Monte Politiano Concionatore ſe præſentat: qui Viros in Obſeruantium Ordine, doctrinâ, & auſteritate inſignes agnoſcens; eos Capucinorum numero adiungit. Inter quos Hieronymus omnium humillimum ſe exhibet, infirmorumque maximè curâ delectatur; quibus, poſtpoſitis ſæpè prædicationis ſtudijs, incredibili ſollicitudine ſeruit. Charitati, abſtinentiam, & quotidiana ieiunia aſſocians, vnicâ tantùm in die refectione (quoad inter Capucinos vixit) contentus eſt; quò faciliùs animum Orationi, ac rerum diuinarum contemplationi, cui pluribus diei, ac noctis horis incumbere conſueuit, aptiorem reddat. Inter illuſtriores ſuæ tempeſtatis diuini Verbi Præcones connumeratus; tanto ſpiritus ardore, ac diuinæ charitatis æſtu, Dei Verbum diſſeminat; vt admirabiles vbique Populorum conuerſiones edat. Quo tempore prædicationi vacat, vſque ad quintam noctis horam vigilias obſeruat: quas partim in ſacrarum literarum ſtudia, partim in Orationem, ac rerum diui-

narum

cat, vſque ad quintam noctis horam vigilias obſeruat: quas partim in ſacrarum literarum ſtudia, partim in Orationem, ac rerum diuinarum contemplationem diſtribuit: quibus & quotidianam flagellationem addit. Generalis Prælectoris munere, diù Romæ, alijſque Italiæ vrbibus functus; plurimos Religioni Viros, eruditione claros parit. Seraphici Doctoris S. Bonauenturæ (quem ſemper ſummo ſtudio proſequutus eſt) ita doctrinam ſuſpicit; vt ipſius libros iam apud homines ſeneſcentes, ac ferè vetuſtate conſumptos, iterùm in lucem reuocari, prælo mandari, atque ab interitu vendicari curet. A Thomâ Tiphernate Generali, ob ſingularem eruditionem, cum alijs delectus, ad Concilium Tridenti celebratum proficiſcitur: in quo grauiter pro Religionis habitu decertat; nonnulloſque ad Concilij Patres Sermones habet. Cæterùm cùm admirabili huius Viri doctrinæ, atque eruditioni, morum grauitas, ac ſingularis animi prudentia, ſummaque vitæ integritas coniuncta eſſet; hinc fit, vt inter Generales Ordinis Definitores ſæpè adnumeratus, Ethruſcam, Neapolitanam, aliaſque Prouincias moderandas ſuſcipiat. Denique cùm tàm celebris eſſet huius Viri Fama; tanta apud homines auctoritas, & exiſtimatio; tanta vitæ probitas; tanta rerum omnium cognitio, tamque inſignis prudentia, omnium penè rerum vſu exercitatiſſima, Pius V. Pont. Max. Viri ſtudio allectus, eum ſibi Theologum deligit; illiuſque in rebus Eccleſiæ grauiſſimis, operâ, & conſilio ſæpè vſus; cùm ſummam Viri prudentiam, ac grauitatem perſpexiſſet, in Cardinalium numerum adſcribere decernit: quod cùm Hieronymus ab eodem Pontifice didiciſſet; tot is Pontificem rationibus à propoſito deterret: vt ſapiens Pontifex ipſius conſtantiam, atque honoris contemptum admiratus, precibus quidem acquieuerit; veruntamen alterum, eo honore dignum, quem in eius locum ſubrogaret, illi proferendum iniungit. Is tandem Iulium Sanctorium, Sancti Seuerini Archiepiſcopum, eidem eligendum proponit: qui ad Cardinalatum aſſumptus; Sacrarum literarum eruditione, innocentiſſimæ vitæ laude, inſigniſque Religionis ardore, Sacrum Purpuratorum Patrum Senatum plurimùm illuſtrauit. Poſt hæc Pontifex, cùm, fœdere inter Chriſtianos Principes inito, militum copiam in Turcam pararet; Hieronymum, cuius ei Fidei, ac Religionis ardor perſpectus erat; cum alijs qui trigeſimum numerum implerent, in Cretam Inſulam, vbi tota Chriſtianorum Claſſis colligenda erat; præmittit: vt pro Fide certantibus, omni charitatis officio adeſſent; iiſque animos ad Fidei hoſtes debellandos adderent. Hieronymus ergò dum ſe ieiunio, Oratione, lacrymis, ad profectionem parat; Beatiſſ. Virgo, cuius ille plurimùm religione afficiebatur, oranti

adeſt:

ti adeſt; eumque breui hinc emigraturum præmonet: in eo verò itinere cùm ſemel cum Socio à rectâ viâ aberraſſet; noctuque ambo per nemorum deuia incedentes, quò pergerent, ignorarent: diuinæ ſe protectioni commendant, ac Deiparæ Virginis, Sanctique Ioſephi, ac Pueri Ieſu ſibi præſidium implorant. Vix ab Oratione ſurgunt, cùm procul lumen aſpiciunt; quò iter dirigentes, cùm eò perueniſſent, humile domicilium reperiunt; in eoque Senem hominem cum Muliere, ac Puero degentem conſpiciunt; qui cùm hoſpitio eos humaniſſimè excepiſſent; cibo refocillant, paratumque ad quietem locum ijs deſignant. Suauiſſimo ij totâ nocte ſomno potiti, cùm manè euigilant; amœno ſe in prato, cui recta via coniuncta erat, collocatos cernunt: totamque ſyluam perluſtrantes, cùm nullum domicilij veſtigium deprehenderent; Anſelmo Socio Hieronymus ait: Quid fruſtrà domicilium quærimus? Anſelme: Cœleſtes hoſpites, cœleſte domicilium ſecutum eſt. Hæc enim S. Ioſephi, hæc Virginis Deiparæ; hæc tandem Pueri Ieſu diuina planè in nos munificentia fuit. Venetâ tandem Claſſe graui peſte laborante; Hieronymus cum cæteris totum ſe ægrotantium obſequijs mancipat; exæſtuanteque Dei charitate, metum omnem longè ab animo propulſantes, vitæ omnes pericula contemnunt; maximumque ſibi lucrum fore arbitrantur: ſi pro ijs vitam profundant, pro quibus Chriſtus ipſe in Cruce proſcriptus, animam tradidit. Hæc dùm Hieronymus ardentiſſimo charitatis æſtu cum cæteris præſtat; eodem quoque ipſe morbo correptus, poſt breuem languorem, morte ſublatus, ſeptuagenario maior, præclarè pro charitate à Domino Martyrium, & Coronam conſequitur. Poſt eum & Ioſephus à S. Agathâ, & Ludouicus Belga, peſte abſumpti; plenam à Deo operis mercedem accipiunt. Poſt Hieronymi obitum, cùm Frater Baſilius Cremonenſis, qui illius quondam diſcipulus, & auditor fuerat; multis à Deo precibus, ac lacrymis poſtulaſſet; vt quid de Magiſtri ſalute actum eſſet, ſibi innoteſceret: dùm priuatim diuino Officio incumbit, adſtantem ſibi Hieronymum cernit: moxque illum de ſuo alterius vitæ ſtatu interrogat. Reſpondet Hieronymus: Se ex Dei miſericordiâ ſalutem adeptum; beatâ Sanctorum ſorte frui.

Nonnullis, poſt huius Sancti Viri obitum, annis elapſis, cùm Iulius Sanctorius Cardinalis Sanctæ Seuerinæ, Ordinis Protector creatus eſſet; Fratre Anſelmo à Petramolaria in Cretam Inſulam miſſo; ipſius oſſa Caſertam transferenda curat: qui loco ſepulturæ effoſſo, cùm Hieronymi corpus integrum, ac incorruptum eouſque diuinâ virtute conſeruatum, reperiſſet, Caſertam ſecum defert: Cardi-

nalis, verò tumulo illi extructo, in Capucinorum Eccleſiâ ſepeliendum curat. Obijt Vir Sanctus Anno 1570.

FRATER ALPHONSVS SVESSANVS

DEFINITOR GENERALIS, NEAPOLITANÆ PROVINCIÆ VICARIVS PROVINCIALIS.

FRATER ALPHONSVS Sueſſanus, Sacerdos, Eccleſiæ Sueſſanæ Canonicus: cuius operâ, & conſilio, Epiſcopus in Diœceſis ſuæ adminiſtratione plurimùm vtebatur; ætate prouectus ad Capucinorum Ordinem accedit. Vir prudentiâ, ac conſilio præclarus exiſtit, præclaraque vitæ integritate, ac virtute inſignis. Quapropter, etſi Officio Concionator non eſſet: Sæpè tamen in Neapolitanâ Prouinciâ, Vicarij Prouincialis officio fungitur, nonnunquàm etiam in Generalibus Comitijs Definitoris munus obit. In generali Capitulo Neapoli coacto, Anno 1558. cùm Electores in illius electionem propenderent; tàm efficaci ſermone (erat enim primus Capituli Generalis Definitor) ſeipſum à Generalatus Officio excuſat; vt eorum animos à ſui ipſius electione reuocet. Vir auſteriſſimus, haud vulgari orationis ſpiritu præditus, exiſtit. Nouitium ſemel Diabolicâ tentatione victum, Crucis Signo in fronte muniens, cùm Dæmonem effugâſſet; à tentatione liberum illum Religioni reſtituit.

Alphonſus verò vbi plurimos in ſanctis Religioſæ vitæ operibus annos conſumpſit; ad Deum liberaliſſimum omnium retributorem Anno 1575. euolat.

FRATER VRBANVS A MANFREDONIA F F. CAPVCIN.
DEFINITOR GENERALIS.

FRATRIS VRBANI à MANFREDONIA, FRATRVM CAPVCINORVM PROVINCIÆ S. ANGELI, ET S. FRANCISCI, VICARII PROVINCIALIS, BONONIENSIS PROVINCIAE GENERALIS COMMISSARII,

Nec non

Definitoris Generalis

VITA, ET GESTA.

FRATER VRBANVS à MANFREDONIA, cùm Nobili genere natus, in ſæculo Clericalem ſtatum aſſumpſiſſet; ac Sacerdos inunctus eſſet; ſacra B. P. Franciſci loca, tùm in Monte Aluerniæ, tùm Aſſiſij piè, ac præſens venerans; id pro labore præmij à B. P. Franciſco conſequitur; vt eum B. P. ſæculo ereptum, perpetuum ſibi in Capucinorum Ordine filium aſſumat. Hic itaque ſimul atque in Seraphici Patris ſinu exceptus fuit; legitimi filij inſtar, B. Patris veſtigijs inſiſtere, ac ſummo ſtudio perfectas ſibi illius virtutes comparare contendit. Paupertatem S. P. Sponſam (quæ veros eidem filios generat) tàm arcto ſibi fœdere copulat, vt nihil eum magis, quàm rerum neceſſitas, ac penuria in vtendis delectet. Humilitatem B. P. amicam tanto neceſſitudinis vinculo complectitur; vt non modò ab honoribus abhorreat: verùm & contemptibiliora domus officia ſemper ſibi eligat. Verùm cùm ea honorum natura ſit; vt inſequentes fugiat, contrà, fugientes inſequatur; perſpectâ ipſius conſilij magnitudine, primò quidem ad Guardianatus, deinde ad Prouincialatus Officia, in ſuâ S. Angeli Prouinciâ vocatur: hinc Generalis Commiſſarius in Bononienſem Prouinciam mittitur: Poſtremò à Capitulo generali, ad Definitorij muneris gradum aſſumitur. Porrò in his honoris gradibus maximè fulget in eo humilitas: manſuetudinemque cum ſeueritate coniungens; nunquam abſque humilitate, & charitate (iuxtà B. P. Franciſci placita) ſubditos corrigit. Verbi diuini prædicationem, admirandis vitæ exemplis illuſtrans; in ſpiritu, & virtute Chriſtum Crucifixum prædicat. Ignea illius verba adeò audientium corda inflammant; vt ea facilè ad pœnitentiam, ac Dei amorem accendant. At cùm confluentis Populi multitudinem Eccleſia non caperet, ſæ-

pęnumero in plateis Dei Verbum diſſeminare cogitur. Orationi diu, noctuque vacans cùm ſomnus vrget, ſolum illi lectum ſternit. Cibo tàm parco, ac pauperum more veſci ſolitus eſt; vt vix legumina, & herbas ſolas ad victum admittat. Dùm aliquandò in Oppido Campibaſſi ob ingentis Populi turbam extrà Eccleſiam Verbum Dei proponit: En Satanæ operâ, & inuidiâ, tanta tonitruorum, fulgurum, imbrium tempeſtas è Cœlo oriri incipit; vt quiſque ad ſua redire pararet. At Vrbanus Diabolicum illud opus agnoſcens, ſtare vnumquemque iubet; oculiſquè in Cœlum ſublatis, cùm breui Deum oratione precatus eſſet; adſtantem Populum admonet, ne imbrem timeat. De Paſſione igitur Domini Sermonem ad tertiam, & quartam vſque horam producens; imbre interim, toto eo tempore, è Cœlo cadente, diuino planè miraculo fit; vt Deo Serui ſui preces exaudiente, nè gutta quidem audientes attingat. Mira ſunt, quæ in varijs Oppidis, ac Vrbibus, Vir hic præclarus, ſuâ prædicatione, ac morum Sanctimoniâ exantlat. Crucis, ac Paſſionis Chriſti meditatione adeò delectatur; vt eam aſſiduis lacrymis proſequatur. Sacrum verò Miſſæ myſterium, quod viuum ipſius ſimulachrum eſt, tanto mentis ardore conficit; vt ſæpè cœleſtes Angeli, dùm is Sacrificium offert; ſub Auium ſpecie circà ipſum volitare, ac humeris inſidere videantur. Prouincialis Vicarij aliquandò in S. Franciſci Prouinciâ munere fungens; quo tempore Monaſterium Collis-Pepi inſtaurandum curat; cùm plerique ſæculares Operarij vltrò ædificationi miniſtrant, qui Fratrum eleemoſynis alebantur: accidit, vt horâ prandij, nec niſi quædam exigua panis fruſtula in domo ſupereſſent, quæ vix vni, vel alteri Operario ſufficerent: id cùm Viro Dei renuntiatum fuit, iubet ille fruſtula illa panis Operarijs apponi, protinuſque ad Orationem ſecedit: quo tempore, Operarijs diſcumbentibus, panes inuiſibili cuiuſdam manu, tàm abundè adminiſtrantur; vt, cùm omnes à menſâ ſaturi recederent, copioſiora illis poſt refectionem, quàm quæ ante eam appoſita fuerant, panis fruſta ſupereſſent: atque ita Viro Dei orante factum eſt, vt panis, qui vix vni, aut alteri ſufficere poterat, multis diuinâ virtute ſuperflueret. Poſtremò in S. Angeli Prouinciâ Vicarius Prouincialis electus; tantâ auſteritate Prouinciæ luſtrationem inſtituit; vt præter panem, & allia, nihil ad vitæ alimoniam admittat. Hac in viſitatione cùm ad Serræ Capreolæ Conuentum veniſſet; ibi Seruus Dei languore corripitur: ex quo vitæ finem ſibi adeſſe cognoſcens, totum ſe ad viam Domino, in extremo illo aduentu, parandam confert; conſuetis ſe

Eccleſiæ Sacramentis munit; ardentioribuſque diuinæ charitatis flammis animum accendit. Intereà verò Satan, qui ab eo toties in vitâ profligatus fuerat, extremo illius calcaneo inſidens, ac tentationes parans; iam morituro obijcit: eum neque vera, neque Catholica vnquam Populis prædicaſſe. Hac tentatione Vir Dei maximè commotus, iubet omnia Prædicationum ſuarum ſcripta ad ſe adferri, tædamque accendi: tùm lacrymis perfuſus, Deum ita totâ præſente Familiâ precatur. Deus vniuerſorum cognitor, ac cordium ſcrutator: quiſnam mearum Prædicationum finis, ac ſcopus extiterit, quidùe populis prædicauerim; ſolus noſti: Noſti, inquam, me præter Nominis tui gloriam, Fidem, præcepta, conſilia iuxta S. R. E. doctrinam, nihil vnquam mihi prædicandum præſtituiſſe: Iam verò ſi in hiſce meis Sermonibus, quicquam aduersùs S. R. E. Fidem, Conciliorum Decreta, ac Pontificum placita, me ignorante, irrepſit; ardeat, obſecro; comburatur, atque in fauillas euolet; illiuſque cineres ventus rapiat, ac diſpergat. Neque enim fas eſt, ſoſpes, ac incolume ſupereſſe, quod à verâ, ac Catholicâ Fide diſſentaneum eſt: cui me, meaque omnia ſemper ſubiecta eſſe volui. His dictis, facem ſcriptis admoueri, diuque illis ſuppoſitam permanere iubet: at illa cùm folia lamberet, haud tamen (vi comburendi ſibi penitùs à Dei virtute ſublatâ) ea inflammat. Bis, ter, Vir Dei idipſum repeti imperat: at integra ſemper ſcripta ab igne redeunt: quod cùm ille obortis lacrymis conſpexiſſet, Deo gratias agens, extremum quoque hunc de Sathana triumphum refert, tùm paulò poſt lætus hinc ad Coronam euolat. Anno 1578. cuius corpus poſt tertium ſepulturæ annum integrum, & incorruptum cernitur.

FRATER HIERONYMVS PANORMITANVS, DEFINITOR GENERALIS, ET COMMISSARIVS ITIDEM GENERALIS PANORMITANÆ PROVINCIÆ.

Clara eſt in Panormitanâ Prouinciâ, Fratris Hieronymi Panormitani Sacerdotis memoria: qui ex Minorum Diſcalceatorum Ordine, ad Capucinos tranſlatus, omni ſcientiarum genere, doctrinâ, ac eruditione fuit inſignis: Lectoris in eâ Prouinciâ diu, ac præclarè munus exercuit: quem ſæpè dicere ſolitum ferunt, ſe plus olei quàm vini conſumpſiſſe. Definitoris

quoque Generalis, & Commiſſarij itidem Generalis munere functus; maiorem, quàm ab ijs acceperit, ſplendorem dignitatibus contulit. Vitæ enim integritate, morum ſanctimoniâ, ac Regularis diſciplinæ luce, adeò illuſtris fuit; vt ipſius poſt obitum, gloria non vulgaris, cuidam Fratri reuelatā fuerit. Obijt Vir Dei Anno 1579.

§ § §

FRATER HONORIVS A MONTE GRANARIO FF.um
CAPVC.um CORSICÆ PROVINCIÆ COMM.us GENERALIS 2

FRATRIS HONORII à MONTE GRANARIO FRATRVM CAPVCINORVM

VENETÆ, ETHRVSCÆ, AC BONONIENSIS

Provinciae Vicarii Provincialis.

Nec non

Corſicæ Prouinciæ Commiſſarij Generalis,

VITA, ET GESTA.

FRater Honorivs à Monte-Granario, opulentis Parentibus ortus, iuuentutis florem in vanis hominum conuerſationibus ſectandis, ac præſertim odijs, ac ſimultatibus enutriendis; (quibus plus æquo feruet) ferè totum conſumit: poſt quæ, cùm militiæ nomina dediſſet, in Caroli V. Exercitu contrà Turcas in Hungariâ militat. Eo bello confecto cùm animæ, corporiſque pericula, quæ euſque euaſerat, ſecum prudens perpendit; ſæcularis militiæ cingulo abiecto, tutiùs Deo militare cogitat: tranſactæque ætatis iacturam, duriotibus pœnitentiæ operibus reſarcire ſtatuens, ad Capucinos conuolat. Ibi totum ferè Probationis annum, in fletibus, & præteritorum ſcelerum mœrore conſumit; tantoque exindè incipit in ſeipſum odio exardeſcere; tamque ſeuerè carnem, ac ſenſus, tamquàm veterum vitiorum ſeminaria, caſtigare; vt inter niuis algores, vix membra vetuſto, ac obſoleto habitu operiat: nudis pedibus communia quoque ſandalia denegat; Corpus aſperrimo cilicio tegit; atque vt domeſticum hoſtem extremo bello atterat, ferreum cingulum, acutis clauorum acuminibus conſertum, perpetuò circà lumbos gerit: tàm ſomni parcus exiſtit, vt vltrà quattuor non ampliùs horam producens, nudam ſibi tabulam ſubſternat. Vnicâ tantùm in die refectione, eâque parcâ, contentus eſt. Sabbatha omnia, ac B. Virginis (quam ſemper ſummo honore, ac deuotione proſequutus eſt) peruiglia, panis, & aquæ ieiunio conſecrans, ſeueriorique diſciplinâ corpus caſtigans, in ſeruitutem redigit. Oratio ipſi diù, noctuque tàm indiuidua comes aſſiſtit; vt neque loca, neque tempora, ad orandum idonea expectet: Iugis enim mentis recollectio, ac ſedulus in Deum mentis aſcenſus,

loca omnia, & tempora illi orationi apta, præſtat. Chori Religionem tantâ ſollicitudine proſequitur, vt ſi interdùm, dùm Prouincialis munere fungitur, ad Monaſterij alicuius viſitationem, eo tempore eum appellere contingit, quo diuina Officia in Choro decantantur: cæteris omnibus prætermiſſis, rectà in Chorum contendit; diuinaſquè cum cæteris laudes perſoluit. Cùm igitur Regularis obſeruantiæ zelo, morum grauitate, & conſilio, prudentiâquè plurimùm præcelleret: Venetæ Prouinc. Prouincialis eligitur: quo in munere, tàm eximium omnium præclariſſimarum virtutum, quæ perfectum Religioſi Gregis Paſtorem comitari debent, ſpecimen edit; vt cùm vbique eximia Viri virtus perſpecta eſſet; bis in Ethruriæ Prouinciâ, ac demùm in Bononienſi, Vicarij Prouincialis officio, maximâ cum laude, fungatur: Paupertatis cùm ſeueriſſimus cuſtos eſſet; ſemelquè Regulæ codicem, quem iam ferè vetuſtate conſumptum ſecum gerebat, laneo panno operiret: Frater quidam ad eum: Quid Pater (inquit) vix hærentem ſibi Regulam conſuis? Non hæc Prouinciali Viro digna Regula eſt: iube vt noua tibi quæratur. Cui, Honorius: Fili, hæc mihi Regula, licèt exeſa ſatis eſt, ac paupertati ſufficit: qui meliorem optat, Regulam ipſam, ac conſcientiam conſulat. Tanto hic Vir humilitatis amore feruet; vt ſemel Nouanæ verbum Dei diſſeminans; vbi pleriſquè ob inimicitias (quas olim in illo Oppido geſſerat) ſcandali anſam præbuerat; eorum publicè pro ſuggeſtu veniam à Populo poſtulet: quæ adeò Populum commouit, vt vniuerſos ad pœnitentiæ lacrymas prouocauerit. Semel cùm Bononiæ de Cæleſti gloria Fratribus Sermonem propoponit; tàm ingenti illius luce, ac voluptate à Deo perfunditur; vt in ipſo Orationis fluxu, in ecſtaſim raptus, diù verba cogatur intercipere. In Corſicæ Prouinciam, Generalis Viſitator, à Fratre Euangeliſtâ Generali miſſus, poſt viſitationem in Ethruriam redit. Cumquè iàm ætas ingraueſceret (ſeptuageſimum enim iàm ætatis annum agebat) animi tamen virtute refloreſcente, conſuetas corporis macerationes, vigilias, ieiunia, orationum ſtudia, quæ ab initio inſtituerat, nequaquam minuit: illis verò dùm ſollicitè incumbit, iterùm Bononienſis Prouinciæ Vicarius Prouincialis eligitur. Eo in munere cùm annum expleſſet: quâ die è Bononienſi Conuentu Imolam proficiſcitur, pleuritide in itinere correptus, Bononiam redit. Hoc tempore cum Phyſicus, extrema illi remedia applicaturus, ferreum cingulum, quod circa renes geſtabat, animaduertiſſet; protinùs exclamare cœpit: Heu, Pater, cur teipſum occidis? Sine, ſine, (inquit Honorius) non me,

ſed aduerſarium occido: intereà morbo ingraueſcente, cùm Vir Dei, optimi Paſtoris inſtar, non tàm acuti morbi dolore, quàm Ouium, quas præſenciâ ſuâ fouere non poterat, mœrore afflictaretur: Dei vocem ita ſe alloquentem audit: *Honori, mihi Oues curandas relinque; tu te ad viam vniuerſæ carnis peragendam para: hæc enim te ægritudo tuo principio reddet*. Hac Dei voce admonitus; vbi plutimas cum lacrymis D. O. M. gratias egit SS. ſe Eccleſiæ Sacramentis communit. Tùm Fratres omnes ad memoriam mortis, quam ſibi ſemper præſentem in mente habuerat, adhortatur: illoſque Patris obitum lugentes, ac collacrymantes, in Dei nomine benedicit: mox animum ad Dei occurſum, ardentioribus charitatis ſtimulis prouocans, paulò poſt ſancto fine in Domino quieſcit. Eâdem porrò horâ, quâ S. Viri Anima è corpore ſoluta, ex hac luce deceſſit: Frater Ioachimus à Cianciano, Thuſciæ Prouinciæ Sacerdos (dùm in Eccleſia Montis Politiani orationi vacat) en Eccleſiæ fores patefieri, copioſamque Fratrum Minorum Capucinorum ſupplicationem, Eccleſiam ingredi animaduertit: qui cùm bini incederent, ante Altare Euchariſtiæ procumbentes, inde Chorum penetrant: horum in ordine poſtremo Honorium videt, qui inter B P. Franciſcum, & Sanctum Antonium medius, ac ſplendidus incedebat. Rem ille plurimùm admiratus, ab eorum vno ſciſcitatur: vndenam tot Fratres ſimul conueniant? quiduè illa ſupplicatio præſeferat? Cui ille: Nos, inquit, Capucini ſumus è Cœlo venientes, quibus à Deo id officij iniunctum eſt; vt Honorium, quem inter B. P. Franciſcum, & S. Antonium refulgentem conſpicis, ad Cœleſte Regnum comitemur: Quibus dictis: tota illa Beatorum Fratrum ſupplicatio Cœleſtes auras repetit: Porrò necdùm in Thuſciæ Prouinciâ, Honorij mors innotuerat: quapropter paucis elapſis diebus, cùm de illius obitu nuncium allatum fuiſſet; eâdem horâ Honorium Cœleſti illo agmine ſtipatum apparuiſſe, tunc Fratri proſpectum fuit, in quâ Vir Sanctus, è terreno carcere ad æternam Patriam emigrauerat. Poſt S. Viri obitum illuſtrior illius gloria cunctis perſpicua apparet: Medici enim, qui eius curationi vacauerat, Vxor, Laura nomine, tàm graui paralyſi laborabat; vt totâ dextri lateris parte membrorum vſu deſtitutâ, dextri quoque oculi lumine careret, nullâque ratione ſeipſam mouere poſſet: Hæc, auditâ Honorij morte, ſpe plena à Marito poſtulat, vt ad S. Viri Sepulchrum adire liceat. Recuſat Phyſicus, eamque abſque vitæ periculo eò deferri, præſertim cùm fœtum in vtero geſtaret, affirmat: at illa preces multiplicat, ac tandem Maritus coniugis precibus acquieſcit, quadrigamque parari iubet: at Satan, qui nunquam non Sanctorum gloriæ inuidet; ne ægrotans cœptum iter

proſequi valeat, equos terret, ac præter modum adeò perturbat, vt quadrigam in diuerſa rapientes, in altam foueam cum ægrotante, præcipitem agant: ſed illa Deo protegente, illæſa ſeruatur. Quamobrem Phyſicus Sathanæ artem agnoſcens diuinâ virtute deluſam, vxorem famulorum brachijs ad Eccleſiam baiulari iubet. Ægra igitur ad Honorij Sepulchrum delata, ſola ibi permanere poſcit: tum Sepulchri pulueres deoſculari, & lacrymis rigare, Sanctique Viri opem implorare, donec leui ſomno ſopita, Honorium ſibi adſtare conſpicit, qui his eam verbis alloquitur: Surge Mulier, Deoque gratias age: fides enim tua iam te incolumem reddidit: ſcabelloque, cui innitebatur, pede expulſo, mox euaneſcit. Ægra verò ſibi reddita, cùm ſe prorsùs ab ægritudine liberam, atque oculi lumine donatam cernit; per ſe, ad Sanctiſſimam Euchariſtiam gradiens, lacrymarum imbre perfuſa, Deo gratias agit: domumque rediens, totum itineris ſpatium, in diuini muneris teſtimonium, ſuis pedibus conficit. Fœtum verò, quem in vtero geſtabat, cuius haud leuiter, ob quadrigæ lapſum, abortus timebatur, cùm ſuo tempore proſperè enixa eſſet; Honorium, in tanti beneficij memoriam appellat. Altera quoque eiuſdem Vrbis Mulier, cardialgiâ laborans, ipſius meritis à morbo liberatur. Fratris Bonauenturæ Bononienſis Sacerdotis Mater dentium dolore, per ſex menſium ſpatium, immaniter cruciata; prolato huius S. Viri dente, dùm eò languentem Matris dentem contingit, mox effugato dolore, tàm perfectè à morbo curatur; vt nunquam deinceps eo diuexata fuerit. Tertiaria quædam, Monica nomine, tàm graui capitis dolore cruciabatur, vt omni incolumitatis ſpe abiectâ, breui interitum exſpectaret: at S. Viri capite ſub ipſius puluillo collocato, breui à lethali morbo conualeſcit. Frater Benedictus Rhegienſis Capucinus Sacerdos, cùm alterum huius S. Viri pedem, è tumulo erutum, ſibi ob S. Viri memoriam in Cella conditum poſuiſſet; tanta repentè odoris fragrantia per totum Monaſterium effuſa eſt; vt vniuerſi obſtupeſcentes, cauſamque diligentiùs inquirentes, Deum in S. ſuo glorificarent. Plurima quoque de fune, quo B. hic Vir præcingebatur; qui Arimini à noſtris Fratribus religiosè cuſtoditur; non obſcura narrantur: quo Dæmones in obſeſſis corporibus torqueri, ac flagellari tradunt. Cardinalis Paleottus, qui Bononienſem Eccleſiam eo tempore moderabatur, & cum eo Hæreticæ quoque prauitatis Inquiſitor, Sancti huius Viri proceſſum, pro ipſius Canonizatione inſtituere cogitabant: idque re ipsâ præſtitiſſent, niſi Fratres rem pro conſueta humilitate ægrè ferentes, ac reluctantes, eos à propoſito reuocaſſent. Hoc modo Honorius honorabilis planè Vir, dùm in ſanctitate, & iuſtitiâ Dominum honorificat; Is quoque

honore,

honore, & gloriâ à Deo coronatur. Anno 1569.

FRATRIS IGNATII AB APIRO, CANDIÆ COMMISSARII GENERALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER IGNATIVS Apirenſis Prædicator, in Cretam, quæ hodie Candia nuncupatur à Mario Generali, ſub Commiſſarij Generalis titulo miſſus; vt ibi Religionem propagaret: illuſtria ibi clarioris virtutis, ac Sanctimoniæ teſtimonia præbet. Vir ingenio admirabilis fuit, omniumque penè ingenuarum Artium peritiam aſſecutus eſt. Græcam etiam Linguam tantâ ingenij felicitate adipiſcitur; vt non modò Græcorum Libros interpretetur; verùm etiam Græcè Verbum Dei diſſeminet: Hebræi quoque idiomatis haud ignarus fuit. At verò, quod caput eſt, æqua ingenio reſpondet virtus, quâ adeò inter cæteros præſtabat; vt quotidiana, ac perpetua ieiunia ſeruaret; paupertatem ſummo ſtudio coleret; humilitate ſe cunctis ſubijceret; nulla vnquam vilia officia ſubterfugeret; charitate mirum in modum excelleret; Orationi verò tàm aſſiduè, ac ſollicitè vacaret, vt nullum illi tempus abſque Oratione, aut Sacrarum literarum ſtudijs interflueret. In Cretam Inſulam miſſus, in eâ tot præclaris Euangelicæ vitæ exemplis eluxit; tantâque omnium vtilitate Verbum Dei diſſeminauit; vt totam ferè Inſulam ad pietatem perduxerit; vnde & Cretenſis Apoſtoli ſibi apud eos nomen comparauerit. Caneæ tandem mortale corpus deponit. Anno 1569. Poſt obitum verò, tot cœpit Miraculis coruſcare vt ob eorum numerum, & magnitudinem maximamque populi venerationem, tres ante ipſius Sepulchrum diu lampades accenſæ pependerint. Sed cùm horum memoriam temporum obliuio abſorpſerit; ab eorum hîc narratione abſtinemus

§ § § §
§ § §
§ §
§

FRATER PACIFICVS A S.to GERVASIO FRATRVM CAPVC.norum
APVLIÆ, CRETÆ INS.æ et GALLIÆ COMM.rius GEN.lis VENETÆ PRÕÆ VIC PROV.lis

p. 32

FRATRIS PACIFICI à S.GERVASIO FRATRVM CAPVCINORVM PROVINCIÆ VENETÆ VICARII

PROVINCIALIS.

Nec non
In Apuliâ, in Cretâ Inſulâ, & in Galliâ Commiſſarij Generalis.

VITA, ET GESTA.

FRATER PACIFICVS à S.Geruaſio, cùm in Cœnobio S. Georgij in Alga, apud Venetos, Ordinis illius profeſſus, vſque ad vigeſimum quartum annum, magnâ cum virtutum laude vitam duxiſſet: Patre luminum illuſtrante, ad Capucinorum Ordinem ſe confert, in quo, cùm Vir animo præſtans, ac prudentiâ clarus eſſet: ſæpè Vicarij Prouincialis, in Venetâ Prouinciâ munere functus; Generalis quoque Commiſſarij in Apuliâ, in Cretâ Inſula, ac tandem in Gallia onus ſuſtinet. Virtutibus quoque, ac præſertim abſtinentiâ, adeò illuſtris exiſtit. Vt cùm arctiſſima panis, & aquæ ieiunia ter in hebdomadâ, cunctaſque B. P. Franciſci Quadrageſimales inedias inuiolabiliter ſeruaret, multis denique corpus caſtigationibus, atque auſteritatibus affligeret; vultu tamen ſemper iucundo conſpiceretur. Longas in Oratione ducere vigilias ſolitus in ijs raptus ſæpè, ac ecſtaſes patitur. Diuini honoris zelo æſtuans, cùm aliquando Vtini (quæ Vrbs Carnorum eſt, Venetæ Reipublicæ ſubiecta) ſacra Myſteria celebrat; nobiles quoſdam, qui cùm altiùs inter ſe in Eccleſiâ colloquentes, Sacrorum Myſteriorum attentionem impediebant, reprehendens, ea illis verba: *Domus mea, Domus orationis eſt*, non colloquentiùm, aut negotiorum obijcit. Hanc Patris increpationem, cùm alijs æquo animo accipientibus, ex his alter nimis ægrè tuliſſet, eidem verbis comminari cœpit. At D. O. M. qui iuſtum ſuis Sacerdotibus honorem, ac obedientiam vult impendi; contumeliam Sacerdoti illatam, haud inultam elabi ſinit: vix enim ille domum reuerſus, repentino morbo corripitur; ex quo poſt horam animam exhalat. Illud verò ipſius illuſtre factum narratur: Cùm in Galliam proficiſcens, Aurelianum perueniſſet; à Catholico Viro exceptus; dùm aliquas ibi moras trahit, eò H-

rericus quidam accedit: qui veram Corporis, & Sanguinis Chriſti præſentiam, in Euchariſtiæ Sacramento pertinaciter negat: Pacificus contrà, diuinis Scripturarum, & Patrum teſtimonijs id illi perſuadere nitirur. Ille verò in Hæreſi pertinax: Tàm verum eſt (inquit) Chriſti Corpus, & Sanguinem verè in Sacramento adeſſe: quàm verum eſt, illius arboris faſtigium (Quercum altam manu indicans) ſolùm contingere. Cui Pacificus: Quid ais? Si illud arboris culmen ſeſe ad imum demittat, nùm teipſum ſub huius Myſterij Fide captiuum dedes? Id profectò (inquit Hæreticus) qui id fieri haud poſſe exiſtimabat. Pacificus verò mox in genua procidens; Deum breui oratione precatur: poſt ſurgens, Quercui in Dei nomine imperat; vt in diuinæ huius veritatis teſtimonium, ſummum faſtigium ad imum vſque ſolum declinet. Res diuina prorsùs, atque admirabilis tunc viſa fuit: nam vix verba Pacificus protulit, cùm protinùs Quercus procera, atque annoſa, dicto obediens, ſupremum apicem, ſpectante Hæretico, ad ima deflectit, ac Catholicum dogma ſuâ obedientiâ confirmat: quo ille prodigio commotus, ſtatim ad Catholicam Fidem accedit. Denique Vir hic multis virtutibus clarus, ac pijs pro Religione egregiè laboribus perfunctus; cùm magnam apud omnes ſanctimoniæ exiſtimationem ſibi comparaſſet, Pariſijs, ad laborum præmia euolat: Cuius corpus, cùm ob confluentis Populi multitudinem, quæ ad illud venerandum acceſſerat, biduo inſepultum permanſiſſet; tertio denique die, in Eccleſiâ S. Germani, magno totius Vrbis honore conditum fuit. Anno 1575.

FRATER BERNARDINVS RHEGINVS PROVINCIÆ
CALABRIÆ. VIC. PROVINCIALIS p. 93

FRATRIS BERNARDINI RHEGINI FRATRVM CAPVCINORVM PROVINCIÆ CALABRIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER Bernardinus Rheginus, ex nobili illius Vrbis Familiâ ortum ducens; à teneris annis cœleſti quodam dono, pietatis ſtudioſiſſimus, Ludouico Rhegino ab ineunte ætate arctiſſimo amicitiæ vinculo coniungitur: inter quos, cùm tanta animarum ſimilitudo vigeret, vt eodem Spiritu ali, ac moueri viderentur; hinc factum eſt, vt eodem quoque Patre luminum inſpirante, eodem non modò anno, menſe, ac die; verùm etiam eâdem Vrbe, loco, ac Religionis ſenſu ſæculum exuere; atque in Sacram Minorum de Obſeruantiâ nuncupatorum militiam adſcribi feſtinarent. Bernardinus verò, cùm primùm Brixiæ, Philoſophiæ, ac Theologiæ operam dediſſet; Lutetiam Pariſiorum miſſus, eam diuinarum, atque Eccleſiaſticarum literarum præſtantiam aſſequitur; vt ſummâ cum ingenij laude, à Facultate Pariſienſi, Doctoratus Lauream adipiſcatur, atque in viâ Scoti admiratione dignus habeatur; Cumque incredibilis huic Viro ad ſummas quaſque, ac difficillimas diſciplinas capeſſendas facilitas ineſſet; Græcas literas tàm breui tempore, tamque perfectè didicit; vt Græcus ipſe videri potuiſſet. In literarijs verò congreſſibus, ac diſceptationibus, tantâ ingenij vi, & acumine, tantâque rerum facilitate, ac luculentiâ præſtat; vt qui ſemel cum eo congreſſi eſſent; illius deinceps eruditionem pertimeſcerent. Meſſanæ aliquandò in publicis diſputationibus, tantam apud omnes laudem conſequitur, vt Georgij, ob ſummam ingenij excellentiam, ac ſtrenuitatem, quâ in iis defendendis præcellebat; cunctis acclamantibus, cognomen acceperit. Tantâ morum ſuauitate præditus extitit; vt ſe beatos cenſerent, qui illius conſuetudine, ac familiaritate frui poſſent. Verùm illud in eo ſummâ laude, ac admiratione fuit dignum; quod cùm ſummâ doctrinâ, maximam quoque vitæ probitatem, ſingularem prudentiam ac virtutem coniungeret. Quò fiebat, vt cùm Regularem obſeruantiam apud ſuos penè dilapſam lugeret: Conſilio cum Ludouico ini-

to, Reformationem ſimul vterque omni ſtudio, ac ſollicitudine quærant. Eam verò cùm ab Ordinis Superioribus aſſequi non poſſent; Romam profecti, à Clemente VII. Pontifice, Eccleſiam SS. Apoſtolorum, ad Reformationem inſtituendam, impetrant. Verùm in eâ per aliquod temporis ſpatium commorati, cùm Reformationis propoſitum à Superioribus impediri cernerent, in Calabriam redeuntes, ſeſe Capucinorum Congregationi coniungunt. Bernardinus verò vbi ſe optatâ Reformatione potitum videt, tantâ vitæ auſteritate, paupertatis ſtudio, ac cæteris Religioſæ vitæ virtutibus coruſcare incipit; vt reliquos ſuo exemplo ad perfectam Regularis obſeruantiæ formam inſtruat. Vnico, ac ſæpè lacero habitu contentus, qui ſuâ aſperitate ſæcularium animos terrebat; manuque ligneâ Cruce armatâ, Dei Verbum, vbique ardentiſſimè diſſeminat. Cùm ſemel Siculas oras peragrat, ibique nulli adhuc Capucinorum Conuentus extructi eſſent, ad quoſdam Religioſos, velut familiares, hoſpitij causâ, diuertit: at Superior occaſionem nactus, illum compræhenſum in carcerem mittit. Inerat autem carceri, in quo Bernardinus detinebatur, feneſtra, quâ nemus, Monaſteriò coniunctum, ſpectari poterat: ad eam Bernardinus accedens; cùm oculos in ſyluam intenderet; en Adoleſcentem rufum, aſpectu, formâque pulcherrimum, in nemore videt; quem Bernardinus ad ſe vocatum, interrogat: Num Epiſtolam ad Regni Proregem illi deferre lubeat: Extemplò (inquit ille) quin etiam chartam, ac cætera neceſſaria ſe adminiſtraturum reſpondet. Bernardinus ergò Proregi de iniuſtis vinculis per literas ſignificat. Adoleſcens verò epiſtolâ acceptâ, actutùm ſe proripit, ac velut ex illius oculis euaneſcit. Eo tempore Prorex ſecretiori conclaui incluſus, literarum ſcriptioni ſolus vacabat: cùm epiſtolam ſibi ante oculos ex alto in menſa cadentem aſpectat: miratur Prorex, quò pacto, quoue auctore, ea tunc epiſtola delapſa eſſet; remque altiori diuino conſilio tribuens, epiſtolam legit, factum agnoſcit, rem perpendit; vixque epiſtolâ perlectâ, ne interuallo quidem facto, ad Conuentum gradum feſtinat, ac vbi Superiorem acriter increpauit, Bernardinum illicò è carcere liberari curat. Panormi prædicaturus, Vrbe totâ in factiones diſciſsâ, ſe priùs multis lacrymis Deo commendat, deinde breui diſſentionibus ſuâ prædicatione ſublatis, publicâ voce Vrbis Apoſtolus proclamatur. Catanæ dùm ad Populum verba facit, diuino ſpiritu correptus, futurum incendium eodem planè modo, quo poſtmodum euenit, prædicit: Rhegij quoque à Sarracenis de-

 uaſtationem

uaſtationem prænunciat. Ingenti animarum ſalutis cupidirate flagrans; plerumque Cœleſti diuinarum reuelationum luce illuſtratur: quâ non modò futurarum rerum euentus, verùm & cordis arcana, occultaſque hominum cogitationes penetrat: Nobili viro Rhegino, ſcelus, quod animo ſecum machinabatur, aperit; atque ad pœnitentiam perducit. Grauiter à Dæmone de Reformatione deſerendâ tentatus; Ordinis Obſeruantiæ, Sacerdoti, amico, tentationem aperit, ac conſilium quærit. At ille cum lacrymis: Quid Bernardine, quod certum eſt, in dubium vocas? Quid animo hæſitas? Quaſi tibi incertum ſit, apud quos aut purior Regulæ Obſeruantia vigeat, aut ſecurior animi quies haberi poſſit? Quis magnum inter nos, & Capucinos diſcrimen eſſe non videat? In portu nauigas, quid procellas quæris? Vtinam me grauis ætas, ac canities non impediret: quàm celeres, mihi crede, ad vos mouerem pedes. His auditis Bernardinus, quaſi qui è graui pondere reſpirat, ociùs ad Eccleſiam properat, vt à Deo gratiam poſtulet. Dùm igitur ante diuiniſſimum Euchariſtiæ Sacramentum proſtratus Deum cum lacrymis orat, en viſibilis IESV Chriſti Domini noſtri illi Maieſtas apparet, illum his verbis obiurgans: *Bernardine, quid eſt, quod me relicto ad alios confugis? An non ego præ omnibus tibi opitulari valeo? Benè ſtas, quid ſedem mutare cogitas? Ignoras haud ſine meo conſilio hanc tibi tentationem accidiſſe? Vt ex eâ veram humilitatem addiſcas, nihilque tibi præter diuinæ meæ gratiæ auxilium arroges. Perge igitur quò cœpiſti: ad hanc ego Reformationem te vocaui, conſilium inſpiraui, animum addidi, vires miniſtraui. Tu vocationem tuam ne deſeras, ſed pro eâ vſque ad mortem certa. Tene quod habes, ne alius accipiat coronam tuam.* Hiſque dictis euanuit. Hac ergò voce Bernardinus confirmatus, pro tuendâ, ac propagandâ Reformatione fugas, carceres, inedias, perſecutiones quamplurimas, alacri deindè animo patitur. Cùm verò aliquandò Aduerſarios, à quibus inſectabatur, fugiens, celeri curſu ad ſyluas ſe proriperet: ab Angelo, qui ſub formoſi Iuuenis ſpecie, poſt tergum illius Caputium apprehendit, his verbis ſiſtitur. Quid Bernardine fugis? Ad quem Bernardinus conuerſus, cùm hominem crederet: An non, inquit, Aduerſarios inſequentes vides, qui Capucinos omnes ad carceres quærunt? Ne metuas, ait Angelus, Chriſtus enim Dominus pro Capucinis ſtat: ac pro eis contrà Aduerſarios pugnat, atque his dictis euanuit. Agebat Bernardinus ſexageſimum ſupra nonum ſuæ ætatis annum: quo tempore Calabriæ Prouincialis exiſtens, ad Generale Capitulum ſecundò venire iuſſus; eo itinere multa paſſus eſt, vixque ſeſquianno eo munere perfunctus, in Conuentu Rhegij in morbum incidit: quem cùm ſibi ſupremum fore

ex ſupremâ Dei reuelatione accepiſſet ; diemque quo ex hac luce migraturus erat, Fratribus præſignificaſſet : omnibus Sacramentis, multis cum lacrymis, munitus: vniuerſos Fratres tantâ ſpiritus vbertate, ac verborum vehementiâ ad perfectam Regulæ Obſeruantiam, cæteraſque virtutes adhortatur; vt cuncti ſingularem Viri ſanctimoniam, planè admirarentur. Tùm verò Deo gratias agere cœpit; quod ipſum è duplici, Sæculi, & Ordinis naufragio ereptum, ad huius Reformationis portum adduxiſſet, ac pro eâ laborare datum fuiſſet: quodque tandem in eâ extremum diem ſuum clauderet; ac ſub ipsâ B.P. Franciſci habitus formâ, in quâ is diem ſuum obierat, hinc & ipſe migraret. Poſtremò à Fratribus omnibus, qui adſtabant, & longè aberant; ſi quos eorum dicto, vel facto offendiſſet; ſupplex veniam petit: ac tandem Oleo Sacro inunctus, ſe ad extremum illud certamen parat. Dùm is ergò totus Cœleſtibus rebus intentus, obuiam Domino ire contendit, Fratreſque Sacras Litanias pro eo recitant: En Bernardinus Chriſtum Dominum, magno Angelorum, ac Sanctorum agmine ſtipatum, ad ſe venientem intuetur. Quapropter vocem extemplò attollens, ait: Vnde hoc? Vnde hoc mihi, Domine, vt tu Cœlorum Rex, ad me vile lutum, ac plaſma venias? Sat eſt, Domine, quod me placatus ſuſcipias, & dignum tuâ miſericordiâ præſtes. Vix hæc vultu hilari, ac manibus in Cœlum erectis, verba protulit; cùm ipſius anima è corporis ergaſtulo ſoluta, in Domini ſui ſinum euolat; atque in æternum coronanda, lætantibus Angelis illum in Cœlum redeuntem ſequitur. Quod ne cuipiam dubium eſſe poſſet: vix anima illa è corpore egreſſa fuit; cùm hoc ipſo tempore, Cœleſtis Angelorum concentus, ab ijs omnibus, qui præſentes aderant, auditus fuit; tantâ ſuauitate compactus; vt cunctorum animos, ac mentes in Cœlum attraheret. Caro verò illius mollis, ac tenera euaſit: manuumque, ac digitorum, atque aliæ membrorum iuncturæ adeò flexibiles, perindè ac ſi viuus eſſet viſæ fuerunt: facies denique canitie reſperſa, ita vniuerſis venuſta, ac grata apparuit; vt dormientis potiùs, quàm mortui ſpeciem præ ſe ferret. Poſt multos verò annos, Bernardini corpus conquiſitum; ita ſanum, & incorreptum reperitur; quaſi pridie illius diei tumulatum fuiſſet. Obijt vir Sanctus Anno 1536.

FRATER LVDOVICVS RHEGINVS PROVINCIÆ CALABRIÆ VIC. PROVINCIALIS.

p 74

FRATRIS LVDOVICI RHEGINI FRATRVM CAPVCINORM PROVINCIÆ CALABRIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER LVDOVICVS RHEGINVS, præclaris naturæ, & gratiæ donis auctus, ac illuſtratus; inter potiſſimas, atque illuſtriores Religionis columnas, iure merito adnumeratur. Adoleſcens, Chriſtaldus nomine, ad ſtudia procliuis, à Patre, Ludimagiſtro inſtituendus traditur. Patre verò mortuo, iterùm ad paſcua reuocatur. At generoſus Adoleſcens in boum curâ nihil grande, nihil præſtans ſibi ſperandum fore animaduertens; Patris ſui mortem irremediabilibus lacrymis deflet. Quapropter Matre iubente, Chriſtaldus è boum paſcuis, rursùs ad literarum ſtudia redit, ac in ijs tàm fœlici Mineruâ proficit; vt breui ludum literarium aperire, ac Præceptoris Cathedram magnâ cum ingenij laude ſibi comparare mereatur. Tandem Chriſtaldus corpore caſtus, vultu verecundus, facie modeſtus, ſermone comis; eam in moribus grauitatem, ac præſtantiam præ ſe fert; vt in iuuenili corpore, ſenilem prorsùs animum geſtare videatur. Vir denique tantâ temperantiâ, tantâ manſuetudine, tantâ vitæ innocentiâ, tantâque integritate præditus elucet; vt (cùm nemo vllo laudis genere, eò præſtantior videretur) ſuâ virtutum luce toti Rhegienſi Vrbi præfulgeat. Fideliſſimum Achatem Bernardinum Rheginum hoc tempore habet: cuius ſanctâ, honeſtâque conuerſatione fit; vt velut Cœleſti vinculo attracti, ſimul Religionis Spiritum, ipſo Patre luminum inſpirante concipiant: eiuſdemque Religionis habitum, vnâ die, eodemque tempore, Patrum Obſeruantium militiæ adſcripti, ſuſcipiant: vbi Chriſtaldi nomine, in Ludouicum commutato, mirum eſt, quantâ curâ, ac ſollicitudine Nouus Tyro, totum ad interioris, & exterioris hominis renouationem ſe conferat. Humilitatem, tanquàm omnium virtutum columen, ac cuſtodem, ſibi amicam, & familiarem conciliare curat. Orationis quoque tàm cupidus exiſtit; vt Philoſophicis ſtudijs addictus; maiorem tamen diei, ac noctis

partem

partem in rerum diuinarum contemplatione inſumat. In Conuentu quinque Frondium degens, & ad ægrorum moribundum accedens, ſeorſumque ſecedens, humi ſuper Calepodia genuflexus, per ſex, & ampliùs horas orans, cum Dæmone luctatur. Vincit tandem diuinâ virtute Ludouicus, pulſoque humani generis hoſte, ægrotus fœlicitèr in Domino obdormit. Carnem ſuam quotidianis ferè ieiunijs caſtigans, Spiritus imperio ſubiugat. Cilicium ex pilis ſuillis contextum, ſibi domeſticum habet. Abſolutis Theologiæ ſtudijs, tanto ſpiritus ardore, ac verbi efficaciâ, quam diuinus illi Spiritus adminiſtrat, ſacri Verbi ſemina diffundit; vt admirabiles planè in hominum animis, tùm ad pœnitentiam, tùm ad virtutes, motus agat. Adhuc inter Obſeruantes degens, non modò ſæpè mente excedit, ac in ectaſim rapitur, ſed etiam interdùm corpore ſurſùm in aëra effertur. Pleraque etiam quæ futura ſunt, diuino Spiritu prædicit Patriæ à Gallis liberationem, Fratribus Sermonem habens, prænunciat: ſexque alijs Prædicatoribus præſentibus; vt eam Populo annuncient, iniungit. Oculos in Puerum conijciens; Matrem admonet, graue illi Puero imminere periculum: qui paucis diebus elapſis, in ignem delapſus, in manifeſtum vitæ diſcrimen, manuum neruis contractis, adducitur. Cùm in Thurij noui Conuentu præeſt: Familiæ, pane ad refectionem deficiente, calidos, ac recentes, Miraculo à Deo ſuâ Oratione impetrat. Interim Ludouici ſpiritu ad perfectam Regulæ Obſeruantiam, quam paſſim in ordine collabentem cernit, ſummo ſtudio flagrante; animum ad Reformationem confert. Romam cum Bernardino Rhegino proficiſcitur, facultatemque à Sanctiſſimo obtinet, quâ in Conuentu SS. Apoſtolorum, cum alijs reformatè viuere valeant. Veruntamen cùm nemo ex Superioribus eſſet, qui pio eorum inſtituto faueret, poſt biennium in Calabriam reuertuntur: vbi nouâ apud ſuos Reformatione excitatâ, ac paulò poſt callida aliquorum arte oppreſsâ: tandem Deo Auctore, ac ductore ſimul cum Bernardino Rhegino, ac alijs duodecim Religionis Capucinorum habitum ſummâ cum deuotione induit. Poſtmodùm Ludouicus, cùm tantâ prudentiæ, Conſilij, virtutum omnium, ac ſanctimoniæ laude floreret, Vicarius Prouincialis eligitur, ac Calabriæ Reformationis Apoſtolus aſſeritur. Reformationis Capucinorum verè columen, natalem Religionem ſummis in anguſtijs poſitam, ſuâ virtute ſuſtentat; tantamque in tot calamitatibus fortitudinem animo ſeruat; vt ingruentes Aduerſariorum perſecutiones, & illatas iniurias nedum ægrè ferre, ſed ne ſentire quidem videatur:

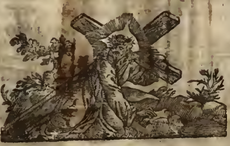
dearur : ſicque fit, vt Deo illum præſetůanre, diuino Miraculo aliquandò à perſequentibus liberetur ; eoque Capucinorum nomen à Puetis, Deo inſpirante, in Calabriâ primam originem trahat. Semel autem Ludouicus, ſolus fugam capiens, annis grauis, verùm multò ieiunijs, ac vigilijs grauior, in foſſam ſpinis, ac lapidibus obſitam labitur. Cumque eo caſu ita ſibi crus læſiſſet, vt indè deinceps emergere non valeret: B. P. Franciſcum inuocat. En ergò B. P. Franciſcus è Cœlo præſens languenti Filio adeſt, illum è foueâ liberat, curat, verbis conſolatur, animum erigit; & ad cœptum Reformationis opus ſtrenuè proſequendum excitat: ſe eodem Capucinorum habitu indurum oſtendit, ſuamque illi è Cœlo opem, & tutelam vbique pollicetur. Sedatis verò aliquantiſper difficultatibus, noua bella aduerſùs carnem inſtruit: ieiunia illi quotidiana ſunt, in quibus ab omnibus præterquâm à quadrageſimalibus cibis, idque parciſſimè, abſtinet. Flagellationes ad totos ſeptem Pſalmos pœnitentiales diſtinctè, ac morosè prolatos, protrahit: hiſpido, & aſperrimo cilicio, ac ſæpiùs ferreâ loricâ, carnem defatigat: nudis ſemper pedibus, ſine ſandalijs incedens, laboribus, atque itineribus conficit, alijſque caſtigationibus domat: ſibi autem auſterus, erga cæteros charitate effuſus videtur eoque fit, quòd tempore, quò ante ieiunia Fratribus animi remiſſiones permittuntur, in extaſim raptus: toto corpore in ſublime eleuetur. Paupertatis Euangelicæ ſeuerus ſectator ab omni prouiſione abhorrens, Socio ſemel præ fame, & itineris labore deficientem, panem ſuâ Oratione à Deo impetrat: Dumque Romam aliquandò pergit, Cubiculario Nuceriæ Ducis cum alijs Socio ſibi adiuncto, fame languenti; precibus ſuis panes è Cœlo recentes allatos diſtribuit: quibus refectus ſtatim conualeſcit. Cùm autem aliquandò Cubicularius præcederet, integrumque ferè diem Ludouicus: ac Socij ieiuni peragrando conſumpſiſſent: Socijs labore, & inediâ deficientibus, breui illis hoſpitium pollicetur, etiamſi nulla in latâ planitie, niue vndique opertâ, domus, aut hoſpitium appareret: Paululùm verò progreſſi, tugurium luto, ac viminibus textum, ac paleis coopertum, extemplò ſibi proximum vident. Quò cùm acceſſiſſent, Senem quendam in ianuâ grandæuum cernunt; qui illis feſtiuè occurrens, hilari vultu Ludouicum complexus, omnes humaniſſimè excipit, ac omnibus hoſpitalitatis officijs flagrantiſſimâ charitate proſequitur. Manè verò illuceſcente, Senex Ludouico ſeorsùm ducto, prolixum cum eo colloquium habet; illumque diſcedentem tàm charo amplexu proſequitur, vt vix ab eo diuelli poſ-

ſe videatur. Necdùm Ludouicus cum Socijs per iactum lapidis à tugurio abſunt, cùm illi charitatem Senis laudibus extollentes, & benedicentes, ad tugurium conuerſi, Crucis ſigno munire cupiunt: ſed tugurium, ac Senem euanuiſſe comperiunt; neque aliud præterquam latam planitiem, niue tectam, oculis conſpiciunt. Cumque rem ſtupidi admirantur, Senem Petrum Apoſtolum fuiſſe, qui eum ad Reformationis opus proſequendum adhortatus fuerat; à Ludouico intelligunt. Cum aliquandò per Leucaniam cum Socijs gradirur, à Topino Hoſpite meritorio exceptus, deficiente oleo, Ludouici orationibus, vas oleo vacuum, plenum reperitur, diuinâque virtute ob Ludouici merita multiplicatur. Neapoli, nobili Adoleſcenti ſpiritu Prophetico, liberationem ab anguſtijs, quibus premebatur, & ad Tertij Ordinis B. P. Franciſci habitum vocationem prædicit. Ferueatiori ſpiritu præditus, Dei Verbum populis diſſeminans, opereque confirmans, vberrimos animarum fructus, ac lucra Domino refert. Dùm Palmæ prædicat, illius deuaſtationem à Dragut Pyratâ prænunciat. Thurij in ſuggeſtu ſubſiſtens, cladem multorum Ciuium in Rheginâ Vrbe patrari, Deo reuelante, conſpicit: eamque Concione abſolutâ nobilioribus quibusdam Viris ſignificat. Seminariæ apud Brutios, inter concionandum repentè toto ſpectante Populo (dùm in mentis exceſſum raptus, diù immobilis, atque oculis in Cœlum defixis perſtitiſſet) Populis obſtupeſcentibus, poſt aliquod tempus ad ſe rediens: Iam, inquit, ô Seminaria, ex Patriæ meæ funeribus redeo: iam Rhegium à Turcis captum, atque incendio deuaſtatum, Ciuium cædibus, ac ſanguine redundat. Rursùs quoque eiuſdem Vrbis excidium, ac deuaſtationem ſub Barbaroſsâ Pyratâ, longè anteà quam eueniret, præſignificat. Pro ſuggeſtu agris longâ ariditate ſitientibus, ſereno Cœlo, copioſum imbrem eo die Oppidanis prænunciat. Diabolum ſub Iuuenis ſpecie, illius prædicationem impedire volentem, Populo detegit, atque expellit. Nobili cuidam Viro nuper deſponſatam Vxorem domum ducenti, trium Natorum, Maſculam, ac totidem fœminarum prolem, ex eo coniugio prædicit. Mulieri cuidam Coniugis reditum, aliaque prænuntiat. Alteri nedum fœtæ, mortuam prolem parituram, præſignificat. Fratri Angelo à Calumniâ futuram tentationem, & poſt eam mortem annunciat. Nec mirum inter hominum enim frequentiam Ludouicus, vbique ſuſpenſum in Deum animum gerens; tantam animo diuinam lucem haurit, & tantâ ſpiritus vi plerumque ſursùm agitur; vt,& corpore ipſo altiùs illum in aëra efferri contingat. Frater

ter Eliſæus Meſſanenſis, cùm Meſſanæ inter Carmelitanos Æditui officio fungeretur; ſæpè intempeſtæ noctis horâ è ſtrato ſurgens, & ad emungendas lampades, ad Eccleſiam pergens; Ludouicum quadrageſimale prædicationis officium obeuntem; ante ſacroſanctæ Euchariſtiæ Sacramentum orantem, altiùs à terrâ eleuatum videt. Quod cùm oculis ſuis ſæpiùs ſummâ cum admiratione vidiſſet: diuino illo teſtimonio permotus, ad Capucinos ſe transfert. Rurſùm Ludouicus pro Puero ægrotante orans, ſurſùm corpore agitur, Puerque matri incolumis redditur. Dùm ſemel in Choro diuinas laudes perſoluit; ac præſertim Pſalmum: *Beati immaculati in viâ*, cum alijs decantat; ſæpè cubito altiùs paulatim è terrâ attolli conſpicitur. Solùs etiam aliquandò dum in Eccleſiâ orat, Nouitius quidam eximiâ mentis puritate præditus, globum igneum ſuper ipſius caput efferri intuetur. Inter tot tantaque ſanctimoniæ ſigna, profundiſſimâ ſui ſemper abiectione ornatur: At verò quanta inde illius apud Deum merita exurgant, Deus plurimis, præter ea, quæ enarrata fuerunt, Miraculis teſtatum eſſe voluit: Nobiliſſimi enim Viri Locrenſis Matri, Signo Crucis ſuper oculos formato, lucem reſtituit. In Rhegij Conuentu, panem è Cœlo Operarijs impetrat. Ipſius baculus Tertiarium mirabilitèr à Canibus pecuarijs liberat. Infantem à Matre oppreſſum, ad vitam reuocat. Bernardino Rhegino prædicit, quòd, quanquàm illi in Officio poſterior ſucceſſerit; prior tamen ſex menſium ſpatio, ex hac luce migraret; atque illum quidèm paulò ante Natale Domini, ſe verò non longè ab ipſius Reſurrectione hinc conceſſurum prænunciat: quæ ſanè vtrique adamuſſim contigerunt. Fratre Angelo à Calumniâ, nec non Fratri Archangelo à Poliſtenâ, obitum prædicit. Forliti Nobili paralitico, qui vt priſtinam illi à Deo incolumitatem impetret, poſtulat, diem mortis præſignificat. Inter concionandum, Populo obitum ſuum prædicit, ac poſt Concionem, Antonino Nobili, vltimum eum diem ad vitæ periodum vocare confirmat: ſub veſpertinæ ergò horæ tempus, laterum dolore corripitur: ingraueſcente porrò pleuritidis morbo, Pœnitentiæ inprimis Sacramento, tùm Sacro Domini corpore, velut Cœleſti alimoniâ ſe ſaginandum curat. Id verò cùm allatum fuiſſet, mox toto corpore illud proſtratus adorans, totus in Deū præ amoris vehementiâ abſorptus, haud ſecùs, quàm cera ad ignis conſpectū animo liqueſcere videtur. Fratres intereà obitum ſuum deflentes pijs verbis conſolatur, ac Reformationis propagationem prænunciat: tandē eos efficacioribus, quoad poterat verbis, ad perfectam Regulæ obſeruantiam adhortatus; dato ſingulis pacis oſculo, viribus repentè incipit deſtitui, & inter Fratrum preces, ac lacrymas ſpiritum Deo reddit.

Anno 1537. Quo tempore, Tertiarius optimæ conuerſationis Vir, præfulgentem ſtellam è Ludouici cellâ prodeuntem, ac Cœlos velociſſimè penetrantem conſpicit. Paraliticus quoque Ferlitenſis Ludouicum Aſtra petentem intuens; exclamare incipit. Exſpecta, Pater; exſpecta dùm venio: mox Animæ, ac Domus ſuæ rebus optimè diſpoſitis, triduo pòſt (quemadmodùm illi à Ludouico prædictum fuerat) excedit è vitâ. Tertij etiam Ordinis Frater, qui Minoribus Obſeruantibus miniſtrat, Vir eximiâ virtute, & integritate præditus: cùm in Conuentu Quinque frondium extremo conflictu cum morte colluctaretur, ac iàm iàm animam efflaret: eâdem hâc B. P. tranſitus horâ, velut è ſomno euigilans, adſtantes Fratres repentè his verbis compellare cœpit: O, ô, Fratres, quàm lætum, quàm glorioſum ſpectaculum! O, ô, qualis ſplendor! O qualis gloria! An non cernitis? Fratribus verò quidnam illud eſſet ſciſcitantibus: O Fratres (inquit ille) ſi cuiuſdam magnæ gloriæ, & vos ſpectatores eſſe vultis, citò egredimini, & Mottam Philocaſtri versùs intenta lumina conijcite: inde enim glorioſam illam Ludouici Rhegini Animam, flammei globi inſtàr, rectâ in Cœlum conſcendentem conſpicietis. At illi confeſtim exeuntes cùm Mottam versùs inſpexiſſent, igneam columnam ex eâ parte ſeſe in Cœlum efferentem conſpiciunt; quæ emicantem Ludouici Animam referebat. Tertiarius verò paulò poſt hæc dicta, ex humanis migrat. Cùm autem Ludouici Corpus in Eccleſiam delatum eſſet, tàm ingens vtriuſque ſexus multitudo ad illud venerandum confluxit; vt diutiùs inſepultum iacere cogeretur, plurimæque tunicæ, quibus ſucceſſiuè tegebatur, Populorum affluentium deuotioni vix ſufficere viſæ fuerunt. Caro verò illius poſt mortem nullatenùs à colore priſtino immutata, nihil triſte, aut ſquallidum, aut funeſtum, ſed iucundam potiùs, ac gratam viuentis ſpeciem præſeferebat: tenera quoque, mollis, ac tractabilis ſuauiſſimum odorem efflabat. Mòx ſacrum illud Corpus Miraculis corruſcare incipit. Paraliticus imprimis illius Corporis contactu conualuit. Claudus, ac diſtortis tibijs, abſens, ſe Ludouico commendans, curatur. Illius Corpus poſt triennium incorruptum reperitur. Intereà Nicoterienſis Epiſcopus, excreſcente Miraculorum famâ, quæ ad S. Viri Corpus diuinâ virtute patrabantur: eò cum ſuo Vrbis Clero ſe confert, ac Pontificalibus indutus, Eccleſiaſtica Officia circà B. Viri Corpus; quod ſuauiſſimum ſemper odorem exhalabat, Fratribus Clero adiunctis, perſoluit. Mulier quædam ex indiſcretâ ergà Virum Sanctum deuotione, vi impuſa, digitum è dextrâ ipſius manu dentibus amputans, mirabiliter à Deo flagellatur: at digito à muliere reſtituto, flagellum ceſſat. Digiti eiuſ-

dem contactuſà mortis periculo, & à graui morbo, bis, Fratrem Bernardinum Rheginum iuniorem liberat; & dentium dolorem à quamplurimis alijs fugat. Ludouici Capucium, ſuauiſſimum odorem efflans, Nouitium ab inconſtantiæ ſpiritu ſeruat. Quamplurima alia hîc ſigna, ac Miracula commemoranda eſſent, per quæ D. O. M. ſerui ſui Ludouici gloriam, merita, ac Sanctitatem illuſtrauit; quæ partim Noſtrorum humilitate neglecta, ac obliuioni tradita, perierunt: partim minùs probata, ſeſe nobis obtulêre. Hæc verò quæ certâ, ac iuratâ teſtium fide, probatiſſima ſunt, huc colligenda duxi. Cùm igitur Fratres venerabile Corpus, honorificentiùs condendum transferunt: illud, quod per triennij ſpatium humi conditum iacuerat, tam integrum, tàm ſolidum, tàm molle; membraque adeò tractabilia apparuêre, vt ſoporantis potiùs, ac viuentis, quàm defuncti imaginem exhiberet. Tantus denique, tamque ingens Populi excreuit concurſus; vt ad turbas, quæ fiebant ſedandas, Fratribus neceſſe fuerit, Sacrum illud pignus rurſus in publicum producere, ac turbis aſpectandum proponere. Hinc apud ſuperiores Calabros, non alia, quàm Beati appellatione cohoneſtatur. Pleriquè etiam Scriptores eundem Beati titulo proſequi non verentur. Inter quos ſunt Dauid Romæus, lib. de ſeptem Vrbis Neapolitanæ Protectoribus: Angelus Hiſpanus, in Chronico, de rebus Rheginis: Proſper Patiſius, Conſentinus, in Deſcriptione Calabriæ; vbi de Viris illuſtribus Calabris agit: & alij.

FRATER FRANCISCVS TITELMANNVS. FF. CAP.
PROVINCIÆ ROMANÆ VICARIVS PROVINCIALIS p. 35

FRATRIS FRANCISCI TITELMANNI FRATRVM CAPVCINORVM PROVINCIÆ ROMANÆ VICARII

Provincialis

VITA, ET GESTA.

FRATER Franciſcus Titelmannus Belga, præclaræ indolis Adoleſcens, atque admirabili ingenio præditus: cùm ad decimum ſextum annum peruenit, omnium ingenuarum Artium cognitionem, ac diſciplinam aſſequitur. Iuuenis linguarum ferè omnium peritiam velut panopliam, tùm ad Scripturas vero ſenſu interpretandas, tùm ad Hæreticos profligandos, præſertim verò Hebraicæ, Chaldaicæ, ac Græcæ linguæ ſibi copiam comparat: Huius poſtremæ tàm perfectè ſcientiam adipiſcitur; vt (quamuis Latinæ linguæ nomenclator eſſe poſſet) faciliùs tamen Græco quàm Latino ſermone vtatur. Ineſt prætereà iuuenis Franciſci animo diuinum quoddam ſemen, à Deo inditum; quo ad pietatem, ac res diuinas ſuapte natura impellitur: tandèm valido inſpirationis afflatu, à peſtifero mundanæ conuerſationis vbere diuulſus, ad Obſeruantium nuncupatorum Religionem ſuauiter compellitur. Vbi humilitati cumprimis, ſui ipſius abiectioni, obedientiæ, altiſſimæ paupertati, ſenſuum mortificationi, abſtinentiæ, ſilentio, ac reliquis virtutibus, denique tàm perfectè Regularis Obſeruantiæ diſciplinæ ſtudere incipit; vt ſcientiarum peritiam, cum ſummâ virtute coniungat, ac poſteriori pietatis gloriâ cumulet. Ad ſtudia Theologica promotus, itâ excellit; vt Louanij Profeſſor electus, Academiam plurimùm ſuâ doctrinâ illuſtrauerit. Quo tempore plurima, tùm in Philoſophicos, tùm in Sacros Libros Commentaria, atque alia Opera edit. Eraſmum Roterodamum ſuis ſcriptis tàm acritèr exagitat; vt ipſe Eraſmus ſæpè dicere ſoleret, ſe nullius, præterquàm vnius Titelmanni eruditionem pertimeſcere. Strenuè quoque contrà Iacobum Fabrum ſcriptis decertat: quibus ſe acerrimum Catholicæ Fidei defenſorem non obſcurè præſtat. Collabeſcente verò Ordinis diſciplinâ, cum Fratre Leonardo, ſuo olim diſcipulo, & Fratre Marrino Laico, è Belgio digreſſus, Lutetiam Pariſiorum proficiſcitur: ibique adiuncto ſibi Fra-

tre Franciſco à Soletro, Viro doctrinâ, ac vitæ integritate inſigni, Romam versùs iter arripit: Vbi à Bernardino Aſtenſi, cum reliquis, Reformationis habitu donatur, ac Mediolani Lector inſtituitur. Ipſe verò eo honore neglecto, ad Incurabilium domum, in quâ tunc Fratres miniſtrabant, deſtinari, atque ægrotis inſeruire, à Generali, tametſi ægrè, impetrat: Ex antiquo enim Ordinis Chronico didicerat: id inter alia B.P. Franciſco reuelatum fuiſſe: Minorum Ordinem, non ad multarum literarum ſtudia ſectanda, ſed ad Chriſti potiùs diſciplinam amplectendam, à Deo inſtitutum fuiſſe. Hinc enim B. P. Franciſcus illa Chriſti verba Apoſtolis dicta, de Minoribus ſuis interpretabatur. *Vobis datum eſt noſce myſterium, Regni Dei, cæteris autem in parabolis.* Luc. 8. Ægrotorum igitur curæ addictus, ea ſibi munera libentiùs obeunda eligit; quæ carnis ſenſum magis oppugnant: eáque ſemper ſpiritus alacritate in hæc charitatis, ac humilitatis officia fertur, ac ſi non ægrotis hominibus, ſed ipſi Domino obſequeretur. Denique tanto ſtudio paupertatem amplectitur; vt in ſolâ rerum penuriâ gloriari videretur. Cùm ſemel nonnulli ex ſæcularibus Viris, qui Louanij ipſius Auditores fuerant, illum his ægrotorum obſequijs mancipatum vidiſſent, interrogaſſentque: Cur, aut Romæ non legeret, aut librorum ſcriptioni operam daret; quibus plurimos iuuare poſſet: at digna Titelmanno reſpondet: extendens namque ille manum, atque ægrotos indigitans: Hos, inquit, ægrotos cernitis? En libros meos: En Codices, quos manibus meis compono: hi Ambroſij: hi Auguſtini: hi Chryſoſtomi mei ſunt, quibus ſingulis diebus ſtudeo. Haud tamen eo tempore illius mens ingenij fœtibus aſſueta, otio torpet. Librum enim in lucem edit, de Exercitijs Religioſorum, qui plurimùm ad pietatem confert. Ab ijs tandem charitatis, & pietatis officijs, à Bernardino Generali euocatus; ad grauiora Religionis negotia transfertur, ac Romanæ Prouinciæ Vicarius Prouincialis, ferè omnium votis; tametſi inuitus, præficitur. Eo porrò in munere, præter ea virtutum genera, quæ non omnibus communia, ſed Paſtoribus tantùm propria eſſe ſolent; tot alia præclatiſſimarum virtutum ornamenta ſibi comparat, quæ ſingularem duntaxat perſonam conſequuntur; vt nemo facilè alium reperiri poſſet, qui humilitate, modeſtiâ, benignitate, moderatione, animi lenitate, ipſum antecellat. Admirabilis in eo, ac penè incredibilis relucet vitæ auſteritas: quâ fit, vt nudis ferè ſemper pedibus, in ipsâ quoque viſitatione incedat, quotidiana ieiunia colat, ſemelque in die cibum ſumat, tabulis pro ſtrato vtatur, ſomni parcus maiorem inter-

dum no-

dùm noctis partem in orationibs inſumat. Quanquàm verò corpore delicatus exiſteret, ſeueriores tamen carnis caſtigationes tàm auidè amplectitur; vt ijs ſæpè ad breuiorem vitæ curſum facilè viam ſtrauiſſe cunctorum fuerit opinio. Paupertatis amator zelantiſſimus, cellulam quandam pauperrimam ex contextis viminibus, & luto exſtructam, ſibi ſeorſim parat. Tanta in viro Dei elucet faciei venuſtas, tanta vultus hilaritas, ac morum ſuauitas; vt nemo in eum oculos conijceret, aut loquentem audiret, qui Angelicum, ac cœleſtem hominem eſſe non exiſtimaret. Incredibili charitatis æſtu feruens, Vir præclarus, Martyrijque deſiderio flagrans, id facilè aſſecutus fuiſſet, niſi vitæ ipſius ſtamina Mors immatura abripuiſſet. Tandem ſecundam viſitationem auſpicaturus, Anticolim peruenit, vixque Monaſterium ingreſſus, cùm à Guardiano, & à Fratribus inſtàr Angeli omni honore excipitur; adhuc valens, & incolumis, ad eos conuerſus, ait: Quid honoris paratis, parate Patri veſtro ſepulchrũ, ad vos enim moriturus accedo: Deo enim reuelante didicerat, ſe ibi vitæ colophonem impoſiturum; vix igitur biduo elapſo, febri ægrotare incipit, ſuccedente deinceps copioſo ſanguinis fluxu, Vir Dei vitæ finem ſibi imminere præſentiens, protinùs omnia ſibi Sacramenta adminiſtrari curat, ac Fratres omnes ad ſe vocatos cœleſtibus verbis ad perfectam Regularis diſciplinæ obſeruantiam hortatur, paternaque cunctos benedictione proſequitur. Porrò in extremâ illâ ægritudine, quæ ad vigeſimum circiter ſuprà octauum diem producta fuit, tot inuictæ patientiæ, inſignis tolerantiæ, ac diuinæ charitatis teſtimonijs eluxit; vt, cùm eo tempore totus laudibus diuinis decantandis incumberet, ſummamque vultus hilaritatem præſeferet, non ægrotus, aut moriturus, ſed potiùs melioris vitæ trophæa ad quæ ociùs properabat, cœleſtis cuiuſdam ſigni inſtar ſuo cantu referre videretur. Necdùm igitur biennio ſui Prouincialatus munere expleto, ex hominum conſortio ad ſuperùm Societatem euocatur Anno 1537. Nec Senex, nec longæuus Titelmannus obit, cùm vix 40. circiter annum attingeret. At Senectus venerabilis, non temporis diuturnitate, neque annorum numero computatur: Cani enim, teſte Salomone, ſunt ſenſus hominis, & ætas Senectutis, vita immaculata. Inter Capucinos autem, vix ad tertium non ampliùs annum vitæ lineam extendit, at conſumatus in breui expleuit tempora multa. Vix illius anima à corpore ſoluta fuit, Anno ſcilicet 1537. cùm ipſius Sanctitatis odor vbique paſſim diffundi cœpit. Ioannes enim Cardenus de Tapia, Vir venerabilis, leui ſopore inuaſus, mox in vi-

ſtam quandam, & admirabilem planè ciuitatem ſe delatum cernit, in quâ, cum clariſſimus dies effulgeret, vniuerſas illius domos, vicos, plateas, Palatia chriſtallina intuetur, in hæc dùm admirabundus animum intendit, & copioſum, ac glorioſum Capucinorum cœtum, qui quingenteſimum numerum excedebat, binos, ac binos, velut in ſupplicatione diſpoſitos, Vrbem ingredientes conſpicit; cuncti biſſinas candidiſſimaſque tunicas (quæ apud nos albæ appellari ſolent) induti, Sacerdotales caſulas, quaſi Sacra facturi, gerebant: inter hos medium Franciſcum Titelmannum in feretro albo, ac gemmis pretioſis ornato, decumbentem, à quatuor iunioribus, qui inter eos pulchriores, ac ſplendidiores videbantur, humeris deferri cernit. Erat & ipſe Franciſcus Sacerdotalibus ac pretioſiſſimis veſtibus indutus, qui tametſi in feretro, quaſi mortuus iaceret, haud tamen mortùi, ſed viuentis vultum, ac formam ſibi præferre videbatur, tantaq; venuſtate præditus erat; vt cunctos ſuo aſpectu exhilararet. Porrò nouus ab omnibus per choros Hymnus (quem nunquam is aut audiſſet, aut legiſſet) tantâ ſuauitate decantabatur; vt illum in cœleſtem voluptatem raperet. Stupet Ioannes qui Titelmannum necdùm diem ſuum obijſſe intellexerat, quidùe ea viſio præſeferret, ignorabat: cùm altera quoque æquè illuſtris Bernardino Archidiacono, Ioannis Socio, de Titelmanni gloriâ eodem tempore viſio demonſtratur. Ipſe enim in mentis exceſſum raptus, Franciſcum Titelmannum, micanti loricâ, totâque pretioſiſſimis gemmis, artificioſiſſimè elaboratâ armatum, quæ ſplendorem radiorum inſtar circum circa diffunderet, altiùs ſuper lacum, qui per Cinthyani planitiem ſe diffundit, in aëra ſubuectum cernit: qui cùm Bernardinum hilari vultu, gratoque aſpectu per aliquod temporis ſpatium intuitus fuiſſet, quaſi qui amico incundè ſubrideret, repentino poſt hæc turbine in Cœlum raptus, ex ipſius oculis euanuit. Hæc porrò cùm Bernardinus cum Ioanne contuliſſet, iſque viciſſim, quæ in viſu, aut ſopore viderat, retuliſſet; en Nuncius Anticolo aduentat, qui Titelmannum eo prorſus tempore, quo vtrique viſio demonſtrata fuerat, ex humanis emigraſſe narrat. Optauerat verò Ioannes Titelmanno ſuadente rebus ſuis maturè conſulere, & quæ propiùs illius ſalutem attingebant, ardentiùs proſequi. Iam verò de Franciſci obitu certior factus, cùm ſe illius conſilij ſpe deiectum cernit, vehementer animo diſcruciatur: at paucis inde diebus, cùm triſtis aliquandò ſe ſopori dediſſet, illuſtri, horrendâ tamen viſione (quæ fuſiùs apud Admod. R. P. Zachariam Bouerium enarratur) potitur: ex quâ tàm animo,

corpo-

corporeque defatigatus, tamque graui morbo affectus, ad ſe ipſum redit; vt quindenorum dierum ſpatio, febre correptus in lecto iacere cogatur. Cùm autem poſthæc, Ioannes, quæ in eo viſu perſpexerat, flens ſecum aliquandò animo volutaret: en Titelmannus meridiano tempore cubiculum ingreditur, Ioannemque in lecto decumbentem (quo tempore febris adhuc ardore laborabat) chariſſimè, vt ſolebat, ſalutat, blandeque Ioannis manum arripiens, velut amicum conſolatur, viſionem explicat, confeſtimque ſe illius ex oculis ſubripit, metuque omni ac mœrore, quem Ioannes ex præteritâ viſione conceperat, ab illius mente expulſo, febrem quoque, quâ eouſque fatigatus fuerat, ſecum tollit. Præclaram huius Viri Sanctimoniam D.O.M. plurimis poſt mortem ſignis, ac Miraculis cunctis teſtatam eſſe voluit. Poſt 4. ab ipſius obitu annum, cùm in ipſius Sepulchrum aliud defuncti Fratris cadauer infertur, Titelmanni Corpus non quâ parte parietem verſus collocatum fuerat, ſed facie ad Cœlum conuersâ conſpicitur: cumque vberior aqua in Sepulchrum defluxiſſet, corpuſque corrumpi, aut tabefieri oportuiſſet: habitu putredine conſumpto, Corpus integrum, ſolidum, ac incorruptum, non ſine Miraculo cernitur. Caro verò illius mollis, alba, ac tractabilis, qualis viuentium eſſe ſolet, deprehenditur. Talis denique, ac tàm ſuauis ex illius Corpore odor diffunditur, vt eo vniuerſi, quaſi cœleſti quadam ſuauitate inebriati, ſtupentes conſiſtant. Mox plurima ægrotorum multitudo ad illius Sepulchrum confluit, à quo quamplurimi Sancti Viri opem efflagitantes, optatâ à Deo incolumitate impetratâ, voti compotes ad propria redeunt. Lucas Burgeſius Archipresbyter Anticolenſis inter alios, rurſus Sancti Viri aſpectu frui deſiderans, Guardiano precibus annuente Sepulchrum ingreſſus, Sanctum Corpus poſt tot ſepulturæ annos, vt priùs incorruptum, carnem mollem ac palpabilem, ſuauiſſimo denique odore fragrantem offendit. Quamobrem diuino illo prodigio commotus, cùm vnius oculi luce omninò orbatus eſſet; alterò ob graue ſenium quo prægrauabatur (erat enim ſeptuagenarius) ſine conſpicilijs, clarè vti non poſſet; fide plenus, Viri Dei merita, ac ſuffragia implorat; manum defuncti oculis admouet, extemploque cæcum oculum luci reſtitutum, alterum verò tàm clarè illuſtratum ſentit; vt abſque conſpicilijs ad extremam vſque centum annorum ſenectutem, Miſſas & Horas Canonicas legat. Anno verò 1602. Nobilis fœmina Laura Fabricij Mancini Anticolenſis Vxor, per duodecim annorum ſpatium dextri oculi lumine frui non valens, goſſipio, quod ſacrum illud Caput attigerat, oculum tangit, mox diuino Miraculo, morbo expulſo, clara lux oculo reſtituitur. Catharina quoque Anticolenſis, Sfortiæ

quondam Anticolenſis filia, perioculosè laborans, eodem goſſipio gutturi applicato, à gutturis morbo curatur. Ipſius habitus ſegmen, pleriſque ægroris incolumitatem præſtat: inter hos Fœmina quædam à ſanguinis fluxu liberatur. Huius Sancti, atque Inſignis Viri apud omnes ferè noſtræ tempeſtatis Scriptores Illuſtris eſt memoria: atque inter alios apud Sixtum Senenſem, in ſua Bibliotheca, Lib. 4. Bellarminum de Scriproribus Eccleſiaſticis. Franciſcum Gonzagum de Origine Seraph. Rel. lib. 3. Poſtremò pleriſque alijs prætermiſſis, Marcus Vlyſipponenſis Chronicorum Minorum Scriptor, pluribus verbis F. Titelmanni vitam, præclaraſque ipſius virtutes proſequitur, quæ apud eum habentur. Chron. p. 5. lib. 9. cap. 30. & 33.

Ingenij eius Monumenta edita ſunt, &c.

ELucidatio Paraphraſtica in Lib. Beati Iob, cum Annotationib. Elucidatio in omnes Pſalmos Dauidicos; cui adiunctæ ſunt prolixiores Annotationes, quæ vice Commentariorum haberi poſſunt. Adiuncta eſt etiam Elucidatio Canticorum, quæ Eccleſiaſticus vſus appellare ſolet, Ferialia. Subſequuntur denique Annotationes ex Hebræo, atque Chaldæo, &c.

Elucidatio in Lib. Eccleſiaſtem, cum Annotationibus.

Commentarij doctiſſimi in Cantica Canticorum Salomonis.

Paraphraſtica Elucidatio in Sacroſancta Ieſu Chriſti Euangelia, ſecundum Matthæum, & Ioannem: additis annotationibus in loca difficiliora.

Elucidatio in omnes Epiſtolas Apoſtolicas, vnà cum Textu, ſuo loco ad marginem tranſlato &c.

Summa Myſteriorum Chriſtianæ Fidei, ſiue de Triginta tribus Myſterijs Fidei.

Tractatus de Expoſirione Myſteriorum Miſſæ.

Collationes in defenſionem Vulgatæ editionis.

De Exercitijs Religioſorum.

Contra Iacobum Fabrum, & Deſiderium Eraſmum Rhoterodamum.

De Conſideratione Dialectica Lib. ſex &c.

Compendium Naturalis Philoſophiæ, ſiue de Conſideratione rorum naturalium, earumque ad ſuum Creatorem reductione, Lib. 12.

Plura alia, præter hæc ſcripta edidit, quæ temporum iniuria nobis ſubripuit.

FRATER HIERONYMVS A MONTEPOLITIANº FF.rum CA-
PVCIN.orum ROMANÆ ET BONONIENSIS PROÆ VIC.us PROLIS. 36

FRATRIS HIERONYMI à MONTE POLITIANO FRATRVM CAPVCINORM ROMANÆ; AC BONONIENSIS PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER Hieronymus à Monte Politiano, Paganaciorum ſtirpe, quæ inter Nobiliores Montis Politiani familias adnumeratur, progenitus, at virtute nobilior, à tenerioribus annis præclarum Sanctitatis ſpecimen exhibere incipit: tàm enim ad diuina ab ipsâ pueritiâ propenſum à Deo animum accipit; vt frequens Eccleſias viſitet, puras ſæpiſſimè ad Deum manus attollat; atque adeò rerum diuinarum adhuc Puer amore teneatur; vt cùm domo abeſt, haud alibi quàm in Eccleſiâ à Matre quæratur. Porrò in eâ ætate, quæ primis humanarum ſordium maculis labefactari ſolet, tàm ſuaui à Deo benedictione præuenitur; vt cùm decimum duntaxat annum attingeret, in cubiculo orans, ſæpè à Sorore palmo, & ampliùs è ſolo in aëra ſublatus videatur. Seipſum tandèm Domino conſecrans, ad Cathedralis Eccleſiæ Canonicatum aſſumitur, ſacrorumque Canonum ſcientiam adipiſcitur. Cumque ad Archipresbyterale munus conſcenſurus eſſet, eam dignitatem fugiens, Deo præſertim vocante, qui eum ex vtero matris ſuæ ſegregauerat, in Fratrum Obſeruantium Ordinem adſcribi feſtinat, in eoque cùm plurimùm in virtutibus profeciſſet; Dei amore flagrans, Hieroſolymorum iter aggreditur, ac ſacra omnia loca ſummâ pietate perluſtrat: In Patriam tandem reuerſus, cùm eo tempore Capucinorum Religione exortâ, qui ex Fratribus Conuentualibus reformationem ſub Franciſco à Monte Politiano amplexati fuerant, omnes ad Capucinos migraſſent: Hieronymus eorum exemplo permotus, ac perfectioris Obſeruantiæ ſtudio incenſus, ad Ludouicum Foroſempronianum accedit, à quo Religionis habitu donatur. Hâc verò in Religione nullus eò feruentior, nullus humilior, abiectior nullus: tanto ergà Regulæ Obſeruantiam ſtudio fertur; vt cùm ſemel ab eo quiſpiam quæreret, cur ex Obſeruantium Familiâ ad Capucinorum Reformationem acceſſiſſet, reſpondit: ſe non modò ad Capucinorum Reformationem, ſed ſi quæ alia perfectior Reformatio etiam-

num reperiri poſſet, in quâ puriùs, ac perfectiùs Regula obſeruetur, ad eam ſe protinùs euolaturum. In ſpirituali igitur ædificatione tàm alta fundamenta humilitatis ſternit; vt viliora ſemper Conuentus exercitia ſibi præſtanda eligat, & quanquàm in Sacris literis peritus prædicationum munus rectè obire poſſet (quando quidem vt aiebat, nondùm ſibi ipſi hactenus perfectè prædicauerat) eo tamen nunquam fungi voluit. At verò cùm illius virtus, ac prudentia Patribus haud ignota eſſet; tùm in Romana, tùm in Bononienſi Prouinciâ, ſæpè Vicarius Prouincialis, licèt inuitus, eligitur. Vir aſpectu Venerabilis, decorus vultu, ac tantâ morum honeſtate fulgens; vt in oculis prudentiam, in vultu verecundiam, in ore candorem, in verbis humilitatem, præſeferat, tantaquè modeſtiæ lege oculorum aſpectum moderatur; vt nullum vnquam niſi demiſſis oculis alloquatur. Hominum, ac præſertim mulierum conſortia, ac familiaritatem fugiens, linguam rigido, ac ferè perpetuo ſilentio frænat. Orationis ſtudium, cui ſe à puero addixerat; ſic in Religione proſequitur; vt nihil illi iucundius ſit, quam ſolitaria loca quærere, in quibus diuinæ contemplationi vacare poſſit. Præcipua verò Hieronymi deuotio in Deiparam Virginem fertur, quam tantâ religióne venerari ſolet; vt Miſſam quotidiè, niſi feſto, aut Superioris obedientia impediatur, in B. V. honorem celebret. Sabbathos dies perpetuis ieiunijs colit, cuncta quoque Virginis Feſta arctiſſimo panis, & aquæ ieiunio, per octo dies ita diſperditos, vt 4. Feſta præcedant, totidemque poſt Feſtum, ſuccedant, proſequitur. Denique tàm publica de illius ergà B. V. Religione fama apud Fratres excreuerat; vt ſi aliquandò alicuius ergà Virginem deuotio amplificanda foret, commune prouerbium eſſet: Alterum Hieronymum à Monte Politiano videri. Præter hæc quotidianis quoque ieiunijs, carnem ità extenuat; vt eâ exesâ, ſola curis oſſa contegat, Cumque ſtaturâ procerâ præditus eſſet, tàm gracilis, & macilentus apparebat; vt Sancti alicuius Anachoretæ cæteris faciem, ac ſimulachrum referret. His admirabilis vitæ auſteritas coniuncta erat, quâ nudis ſemper pedibus, abſque ſandalijs gradiebatur. Soloque habitu, eoque ſimplici, & obſoleto contentus inter aſperioris hyemis frigora, diuinâ tantùm amoris flammâ calefiebat. Virginitatis lilium, vti fama eſt, illæſum ſemper à Tartareis belluis ſeruauit. Hinc Dæmonibus tàm formidabilis euadit; vt, cùm ſemel homo à Dæmonibus obſeſſus, ad Montis Politiani Conuentum ductus fuiſſet; Hieronymo ab Vrbe redeunte, Dæmon hominem grauiùs exagitans, à Fratribus interrogatus, quiſnam eum ita torqueret? (nondùm enim Hieronymus ad eum peruenerat) Senex ille (inquit) macer, proceri corporis,

quem

quem vtinam nunquam agnouiſſem: ſtatimque Hieronymus in Eccleſiæ limine apparuit, cuius aſpectum, cum nefarius ſpiritus ferre non poſſet, protinùs erupit, atque hominem liberum reliquit. Cùm itaque in hac præclarâ vitæ normâ, tot virtutibus ornatâ, Hieronymus ætatem ad octogeſimum annum traduxiſſet; poſtremò in Conuentu Ferrariæ extremo morbo corripitur, quo tempore, vbi ſui obitus diem (quem ter ſibi à Domino reuelatum acceperat) Bonifacio Anticolenſi laico, eximiæ probitatis Viro, quem tunc Socium habebat, declaraſſet; Sacris ſe Eccleſiæ Myſterijs ad Domini aduentum parat: & cùm pleraque tùm ipſi Bonifacio, tùm cæteris Fratribus ſpiritualia in morte monita reliquiſſet; placidè in Domino obdormit. Cuius gloriam Dominus ſtatim poſt mortem declarauit. Etenim necdùm ipſius Corpus humi conditum erat cùm is cuidam Mulieri, quæ languens, ac neruis attracta in lecto iacebat, glorioſus apparet. Quare ſtatim in Eccleſiam, vbi tunc Hieronymi cadauer iacebat, ſe deferri curat; ibique illius merita magnis vocibus implorans fide plenâ, ſe ſuper illius corpus proijcit, confeſtimque à morbo incolumis, ac membrorum ſanitate recuperatâ ſurgit. Hieronymi Corpus tunc quidem ante Eccleſiam in Cemiterio conditum fuit: At Bernardini Aſtenſis Generalis, qui Hieronymi ſanctitatem probè nouerat, iuſſu, quinto pòſt anno, anno, vt honeſtiori loco collocaretur, extractum; integrum, & incorruptum, & quod magis eſt, ſuaueolens reperitur. Quo tempore Mulier, quæ ſanguinis fluxu laborabat, cùm ipſius reliquias attigiſſet, à fluxu ſanguinis libera euaſit. Obijt Vir Sanctus Anno 1546.

FRATER PETRVS A MAZARA F F. CAPVCINORVM
PANORMITANÆ PROVINCIÆ VIC. PROVINCIALIS.

FRATRIS PETRI à MAZARA, FRATRVM CAPVCINORVM PANORMITANÆ PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRater Petrus à Mazara, cùm nobili genere ortus eſſet, generis ſplendori maximas ſuis vitijs tenebras offundit, prauæque educationis vitio, eò ſcelerum peruenit, vt omni flagitiorum genere, primum iuuentutis florem contaminet. Homo naturâ ferox, audaciâ furens, promptus ad vim, nihil præter ſcelus, ac perniciem animo volutare videtur. Vir luxurioſus, atque ad omnem libidinem effuſus, quem nec pudor ab infamiâ, nec generis, ac familiæ macula à turpitudine auocet, ſic ſe prodigioſo furore in omne crudelitatis genus præcipitem dat, vt neque ſexui, neque ætati parcat. Mulierem enim quæ ſuæ libidini ſeruiebat, ſolâ ſuſpicione ductus, fiſſo vſque ad ſexum vtero, truculenter necat. Riualem quoque eodem modo crudeliter trucidat. Mazaræ Gubernatoris Filium, adhùc puerum præ furore arreptum, in fruſtra concidit. Hinc cùm ſeipſum Proſcriptorum Ducem cõſtituiſſet; tot ſcelera ſceleribus addidit, vt ad necem vndique à Magiſtratibus quæreretur. Deus verò qui diues eſt in Miſericordiâ; vt in eo bonitatis ſuæ diuitias oſtenderet, illum ad meliorem vitæ frugem facto mirabili pertrahit: cùm enim bellicis bombardis, atque armis circumſeptus, quadam die, ad aluum expurgandum, in ſecretam nemoris partem feceſſiſſet, armaque iuxta ſe depoſita collocaſſet; vix aluo exonerato ea repetere vult, cùm neque tormenta, neque alia, quæ ibi depoſuerat, arma adeſſe comperit. Rem Vir ſtupidus admiratur: eumque à nemine ſibi ablata fuiſſe prorſus illi indubitatum eſſet; factum altiùs animo perpendens, Dei opus eſſe non obſcurè percipit, protinuſque quaſi diuinum de non ſæuiendo Edictum, è Cœlo ſibi allatum accepiſſet; ab omnibus non modò ſibi armis deinceps abſtinendum ſtatuit; verùm & cum ijs vitam quoque tot facinoribus turpem exuere, & in meliorem commutare parat. Quapropter mox Socijs valedicens, menteque cœleſti dono in melius mutatâ, anteactæ vitæ ſcelera deflere, & ad pœnitentiam ardentiùs animari incipit.

nemo

Nemora, quæ priùs innoxio ſanguine conſpergere ſolebat, tunc primùm lacrymis rigat, pectus tondit, mentemque præteritorum ſcelerum dolore dilacerat.Mox quaſi præſens Dei Iudicio adeſſet, in hæc triſtitiæ ſe lamenta effundit: Putaſne (aiebat) Virorum iniquiſſime, quòd Deum Iudicem effugies, cuius tu Maieſtatem tot annis contempſiſti? Putaſne Dominum tàm citò placari poſſe, quem tàm conſtanti animi malitiâ abieciſti? Heu, hominum ſceleratiſſime, quò fugies? Quò te à facie Domini abſcondes, cùm Cœli reuelabunt iniquitatem tuam, & ſcelera tua quaſi ex inſidijs aduerſùm te conſurgent? His vbi acrioribus ſeipſum increpationibus inſectatus fuiſſet; lumina lacrymis obruta ad Deum conuertens, ipſius Clementiam, quò ſibi illuceſceret, vberiùs obteſtatur: Altiſſime (inquit) hominum Creator, cuius tàm inexhauſta bonitas eſt; vt nullis hominum ſceleribus obrui, aut deleri queat: mira de miſericordiâ tuâ narrantur, ne ergò, quæſo te, mea me crimina abſorbeant, Da veniam miſero pœnitenti, qui non petentem ad tuam miſericordiam prouocas. Has pœnitens animus, & his quamplurimas ſimiles, ſcelerum dolore, ſuauius ad Deum voces, ac ſuſpiria iactat, neque vlla tot criminibus pœnitentia ſatis illi eſſe videbatur. Porrò cùm eo tempore Congregatione Capucinorum propagatâ, Eorum, Petrus, auſteram vitę rationem didiciſſet, eam ſibi à Deo paratam arbitratus, in qua præteritæ vitæ maculas dignis pœnitentiæ operibus abſtergeret; confeſtim ad Capucinos aduolat: apud quos, tàm perfecta hæc hominis mutatio apparet, totque virtutibus exornata; vt in ipſo probationis anno, iam ſupremum perfectionis gradum aſſecutus videatur. Nullus eo humilior, abiectior nullus: perennes ab ipſius oculis lacrymæ ob præteritorum ſcelerum memoriam defluunt. Dùm communis, ſiue in Choro, ſiue in Capitulis, à Nouitijs flagellatio fit, mòx in amariſſimos fletus erumpens, haud vocem continere poteſt, quin flendo exclamet; Quid vos innocentes criminis commiſiſtis, quò hæc flagella ſubeatis? mihi ſceleſto, mihi impio, mihi nefario flagella debentur, qui tot delicta patraui, qui tantoperè Deum exhonoraui: Me, meipſum flagellate, qui id tot criminibus merui. Inter hæc totus lacrymis exundans, palàm Dei miſericordiam pro admiſſis ſceleribus poſcit: Quò tandèm fit, vt ob eam humilitatis virtutem, id ſibi apud Deum gratiæ collatum ſit; vt,& in oratione,& inter pſallendum ſæpè ſenſibus excedens, in aëra efferri conſpiceretur. Mira profectò, atque alioqui inſueta res: Vt qui paulò anteà, plurimo innocentium ſanguine, ac cædibus redundabat, animumque omni

flagitiorum genere fœdatum gerebat, iam inter cœleſtes Choros adiectus; menteque, & corpore ab humanis ſolutus cum Deo verſetur. Poſt exactum verò probationis annum, tàm ſingulari vitæ auſteritate, omnique virtute floret; vt totius Regularis diſciplinæ cunctis ſe formam præbeat, elapſiſque aliquot annis Nouitiorum Magiſter eligatur. Dominicæ Paſſionis opprobria tàm profundè ſibi in animo inſculpſerat; vt in quâlibet ſextâ Feriâ fune ſibi ad collum alligato, nudum, ſolis tantùm ſibi lineis fœmoralibus retentis, eò ſe à Nouitijs, per Eccleſiam, & Refectorium raptari iuberet: quo tempore tàm ingentes gemitus, ac ſingultus edere ſolitus erat; vt omnes ad lacrymas compelleret: flebat ipſe præterita crimina, ac Domini ſui opprobria: flebant Nouitij amariſſimas Patris ſui lacrymas: quos interdùm quoq; præcepto cogebat; vt eum dúris flagellis cæderent. E Nouitiorum Magiſtro, ad totius Prouinciæ Panormitanæ gubernacula euocatus; præclara Poſteris veri Paſtoris exempla imiranda relinquit: tàm rara enim inter alias virtutes, in ipſo mentis humilitas elucet; vt cùm ſemel in Panormitano Conuentu ſuo munere fungens, faſtuoſa aliqua honoris cogitatio in animum irrepſiſſet; protinùs è ſede exiliens, ſe coràm omnibus humi proſternat, ac B. P. Franciſci inſtar, ſuperbæ cogitationis motum aperiens, vniuerſis imperet, vt pedibus ſui ipſius ora premant, ac conculcent. Siciliæ Regno necdùm in tres Prouincias diuiſo, Sanctus hic Vir, toto ſui muneris triennio, nudis pedibus, abſque ſoleis, Prouinciam viſitat, quanquàm in eâ pleraque ſaxoſa, atque aſpera loca ſeſe offerrent, meatu difficillima. Corpus intereà tot flagellis caſtigat; vt communia illi non ſufficiant, ſed ferreis catenis, iiſque craſſioribus, corpus domet. Hinc, tàm vehemens Martyrij cupiditas ipſius animum percellit; vt præterita ſcelera haud ſibi ignoſcenda fore putet, niſi ea proprio ſanguine eluat: enimuerò inter tot facinora, quæ ſe olim patraſſe deplorat; nullum grauiori luctu, ac mœrore, quàm Pueri illius (quem in fruſta diſſecauerat) cædem proſequitur: quare interdùm familiaribus dicebat, ſe cæterorum quidem criminum, à Deo veniam accepiſſe, at Pueri illius internecionem adhuc inexpiatam manere. Quamobrem ab Aſtenſi Generali ſummis precibus impetrat; vt in Aphricam cum Cæſareanâ Claſſe proficiſcatur. Claſſi igitur adiunctus, cùm in Aphricam veniſſet, ligneam Chriſti Crucifixi Imaginem dexterâ gerens, Milites ad Vrbis Aphricæ expugnationem animat, primuſque Chriſtum mœnibus, atque in Arce collocat. Expugnatâ verò Vrbe, cùm Cæſaris Claſſis in Siciliam remearet,

mearet, obtinendi Martyrij ſpe fruſtratus quanquàm voluntati Martyrium defuit, eam tamen Martyrij coronam, quæ voluntati, ac tot duris ab eo in Religione pro Chriſto toleratis debebatur, Deus Clementiſſimus diutiùs illi prorogare nolens, graui morbo corripitur: ex quo cùm cœleſti Domini voce (quæ illum ex Crucifixi Imagine, quam ſecum gerebat, allocutus fuerat) ſe hinc breui diſceſſurum intellexiſſet; reliquum vitæ ſpatium totum in Dei laudibus conſumens, eâdem, quam prænunciauerat, horâ, ad puriorem vitæ lucem euolat. Illius verò Corpus ad Caſtri Veterani Conuentum delatum, honorificè à Fratribus ſepelitur. Anno autem poſt ipſius obitum expleto, Corpus integrum ferè omni ex parte reperitur. Cùmque eo tempore, Dæmoniacus quidam ad Conuentum duceretur, qui cum omni vi, ne eò properaret, reluctaretur; ab Exorciſtâ tandem interrogatus, quid cauſæ eſſet, quòd tantoperè eò ire recuſaret? Reſpondet Dæmon: Quendam infenſiſſimum ſibi hoſtem ibi ſepultum haberi, qui plurimos viuens de eo triumphos reuexerat, ac propterea ſe locum illum maximè exhorreſcere. Obijt Vir Dei Anno 1550.

FRATER LEO VERONENSIS, VENETÆ PROVINCIÆ VICARIVS PROVINCIALIS, VIRTVTIBVS CLARVS.

FRATER LEO VERONENSIS, Sacerdos, Anno 1555. in Venetâ Prouincia, inter Viros virtute illuſtres, ac de Regulari Obſeruantia benè meritos floruit: in eâ Prouinciâ Guardiani, Magiſtri Nouitiorum, ac ſupremâ Vicarij Prouincialis dignitate functus, Regularem diſciplinam, plurimùm ſuâ Virtute, ac vigilantiâ auxit. Corporis ſui acerrimus hoſtis fuit, quod aſperrimo cilicio, vigilijs, ieiunijs, victus, ac veſtitus auſteritate, aſſiduè affli-ctans, dignam tandem Euangelico, & Crucifixo homine vitam in meliorem commutat. Anno 1555.

§
§ § §
§ § § §
§ § § § §

FRATRIS ÆGIDII TVRIANI, VMBRIÆ PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER Ægidius Turianus, Sacerdos, Vir multis, ac præclaris virtutibus ornatus, Regularis Obſeruantiæ propugnator acerrimus, atque orationis cumprimis ſtudioſiſſimus: illi poſt matutinas Horas vacare perpetuùm erat. Peruſiæ Monalium S. Claræ, quæ Capucinæ nuncupantur, Monaſterium exſtruendum curat: quibus etiam adminiſtrationis modum, quo vti debeant, præſcribit. Quodam Lanifico pauperculo Eleëmoſynam his verbis ſuadens: Fili mi, ſi parùm habes, parùm da, ſi multùm, multùm pauperibus diſtribue: quàm id Deo gratum fuerit, illuſtri Miraculo comprobatur: Paret enim Lani ficus, quotidieque pauperibus obolum erogat: eoque fit, vt Deo ſe liberaliùs ergà illum habente, breui ex famulo, Lanificij Caput, ac Mercator euadat. Quapropter cùm ſemel ob anni ſterilitatem, magnâ pauperum turbâ ad domum eius confluente, indifferenter illis panem, & vitæ neceſſaria miniſtraret; Vxor ipſius, prudentiam illi in diſtribuendo perſuadet: At ille: Tu, inquit, ſaccum pane refertum ſume, & iuxtà prudentiæ tuæ regulas diſtribue, ego alterum æquæ magnitudinis egenis meo ſenſu diſtribuam: tùm quæ melior, meane, an tua ſententia ſit, rei exitus declarabit. Re igitur compoſitâ, ac executioni traditâ, Dei virtute factum eſt; vt Mulieris, diſtributionis ſacco breui conſumpto, Viri panis, nec poſt diuturnum tempus deficeret, quamuis omnibus indifferenter diſtribueret. Multis tandèm in Vmbriæ Prouinciâ inſtituendâ, propagandâ, illuſtrandâ, Ægidius, pijs laboribus perfunctus, Anno 1558. in Conuentu Aquæſpartæ, ſancto fine extremum diem claudit.

Trigeſimo ſecundo poſt ipſius obitum anno: ipſius Corpus ità integrum, ac incorruptum apparet, quaſi eo die tumulatum eſſet.

§ §
§

FRA-

FRATRIS MATTHÆI à SCHIO · VENETÆ PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER MATTHAEVS à Schio, ex Obſeruantium familiâ, inter primos ad Capucinorum Reformationem accedit, circà Annum Domini 1537. ad Vicentinum Agrum miſſus, in Colle propè idem Schij Oppidum, tantâ paupertate Monaſterium conſtruit; vt præter contexta vimina, & lutum nihi ad ſtructuram adhibeat. Guardianus eo in loco conſtitutus, tàm inſigni vitæ auſteritate, ac ſanctimoniâ cum totâ Familiâ conuerſari cæpit; vt omnes pane hordeaceo, herbis, ac leguminibus contenti, quotidiana ieiunia colerent, flagellationes vſque ad ſanguinem exercerent, ſilentio, ac ſolitudini tantoperè incumberent; vt cùm diu, noctuque diuinis laudibus, ac orationi vacarent; nunquàm inter ſe, niſi diuina, vel ad Regulam, ac virtutes ſpectantia, pertractarent. Pendebat è vicinâ Quercu, oſtij tintinnabulum; cuius tàm raro ſonus audiebatur; vt ſonitum propemodùm ignorare videretur. Matthæus verò interdùm è Monaſterio erumpens, tanto ſpiritus feruore Dei Verbum diſſeminabat, Regionemque fulguris inſtar, Euangelicâ prædicatione percurrebat; vt cuncti illum non hominem, ſed velut Angelum haberent, cœleſteque admirabilis iſtius vitæ inſtitutum ſuſpicerent. Dùm in hoc Monaſterio, quod S. Nicolai appellabatur, paupercula illa Fratrum Familia, in diuinas tantùm laudes animum intenderet, vitamque propemodùm Angelicam duceret, accidit; vt tanta, tamque alta nix è Cœlo rueret; vt Conuentns oſtio obturato, ac vijs omnibus ad mendicationem interclufis, ſummo in vitæ diſcrimine tota Familia verſaretur; panis etiam conſumptus erat, legumina defecerant, nec vlla, aut victus quærendi, aut euadendi ſpes relicta videbatur: cùm Matthæus, omnes in oratione clamare, cœleſteque à Deo ſubſidium quærere iubet, *Qui præparat Coruo eſcam ſuam, quando pulli eius clamant ad eum vagantes, eo quòd non habeant cibos* Iob. 38. En cuncti ad orationem confluunt, vniuerſi ante Altare procumbunt, vt quærant à Deo eſcam ſibi. At Deus benigniſſimus, qui cùm Coruos non deſerat, multò magis Filiorum curam gerit; ſuis annonam è Cœlo miniſtrat: adhuc enim Orationi inſtabant, cùm tintinnabuli ſonus auditur: ſtupent omnes eo tempore tintinnabulum audiri, quo nemini ad Con-

uentum

FRATER IOANNES FASSATIVS FF.^{m} CAP.^{m} PROVIN-
CIÆ MEDIOLANENSIS VIC. PROVINCIALIS 38

FRATRIS IOANNIS FASSATII FRATRVM CAPVCINORVM PROVINCIÆ MEDIOLANENSIS, VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER Ioannes Faſſatius Mediolanenſis, Sacerdos, & Concionator: ex Prædicatorum Ordine ad noſtros aſſumptus, in Mediolanenſi Prouinciâ, Prouincialis Vicarij dignitate ſæpè ornatus, dignam quoque eo munere morum, ac vitæ ſanctimoniam exhibet. Etenim, cùm ijs omnibus virtutibus præcellat, quem Minorem Fratrem omnibus numeris abſolutum præſtant, ac Regularis obſeruantiæ cumprimis æmulator exiſtat; eâ virtute, ac prudentiâ, Mediolanenſem Prouinciam moderatur; vt & bonis ſolatio, & negligentibus terrori ſit: ſicque ſeueritatem, lenitate temperat; vt & manna, & virgam in eâdem arcâ ſeruet: ex eodemque ore, & ſeueritas, & benignitas fluat. Quò planè fit; vt directionis virga, quæ alijs terrorem incutere ſolet, in manu eius manna propignat, ac ſubditos conſoletur. Dei Verbum tanto charitatis æſtu audientibus proponere ſolitus erat, tantaque Dei gratiâ in eo diſſeminando illuxit; vt Euangelicum illud Chriſti Oraculùm, de eo verè pronunciare poſſet: *Non enim vos eſtis, qui loquimini, ſed Spiritus Patris veſtri, qui loquitur in vobis.* Quod manifeſto aliquandò ſymbolo compertum fuit; Nam cùm ſemel Brixiæ, Dei Verbum prædicaret, candida columba in ipſius capite requieſcere viſa fuit. Quantis verò apud Deum Vir hic meritis fulgeat, illuſtre Miraculum declarat. Cùm enim æſtiuo tempore Modoetia, Mediolanum pergens, ſiti æſtnaret, à Tabernario vini poculum poſtulat: qui cùm ei illud denegare decreuiſſet, nihil apud ſe vini ſupereſſe reſpondet, tametſi plura dolia in domo vino plena ſeruaret: quo audito pertranſijt Ioannes: vix autem is inde vnico iactu lapidis dilapſus fuerat, cùm Tabernarius ad cellam vinariam pergens, vt vinum hauriat, dolia omnia vino vacua inuenit: mòx vexatio, quæ dat intellectum auditui, denegatum Ioanni vini poculum illi in mentem reuocat. Quò factum eſſe agnoſcit; vt crudelis illa meritis àuaritia, quæ

vinum pauperi negauerat; vinum ebiberit, & dolia exſiccauerit: Deoque culpam vlciſcente, qui vinum ad pauperis neceſſitatem ſubleuandam mendosè ſibi adeſſe negauerat, vinum reipsâ ſibi abeſſe experiretur, dictumque veritas ſequeretur. Quamobrem animo confuſus, cùm nullum aliud tunc mens opportunum auxilium miniſtraret; feſtinus poſt Ioannem, qui haud procul aberat, currit: à quo denegatæ charitatis veniam poſtulans, rem, quæ acciderat, cum lacrymis narrat: is verò Viri caſum miſeratus: Iàm, inquit, domum redi, tecum enim, & vinum in dolia redibit: cui, cùm ille fidem adhibuiſſet; domum rediens, vinum quoque ad dolia reuerſum comperit. Poſtremò cùm adhuc Prouincialis munere fungitur; Mediolani ſupremo morbo correptus, vbi ſe ad Domini aduentum deuotiſſimâ Sacramentorum ſuſceptione parauit; cùm Spiritum Deo redditurus eſſet, cunctis Conuentus Fratribus ad ſe vocatis, illos his verbis alloquitur: Exiguum mihi, Fratres, vitæ tempus ſupereſt, ſicut oſtendit mihi Dominus: vnius duntaxat horæ ſpatio vobiſcum ſum, vt in eo vos veſtræ ſalutis commonefaciam. Cumque omnes ardentioribus verbis ad Regulæ Obſeruantiam, ad paupertatem, ad charitatem, ac cæteras virtutes per horam adhortatus eſſet; horâ elapsâ manibus in Cœlum erectis, Hymnum, *Te Deum laudamus*, inchoat: quem dum cæteri proſequuntur, ipſe Corpus ad Mortis quietem componens, in extremo illo Hymni verſu, *In te Domine ſperaui, non confundar in æternum*: beatam ſpem, ac requiem conſequitur. Anno 1565.

FRATER AVGVSTINVS GALLVS PROVINCIÆ MEDIOLANENSIS VICARIVS PROVINCIALIS.

FRATER AVGVSTINVS Gallus, Prædicator virtute præclarus, Vir præſtantiſſimus, ac ſanctimoniâ clarus, cùm admirabili prudentiâ, ac vitæ auſteritate, pleroſque annos Prouinciam Neapolitanam moderatus fuiſſet; Caietæ tandèm præclarum vitæ curſum abſoluit. Anno 1566.

§ § § § §
§ § § §
§

FRATER LAVRENTIVS A FVNIANO FRATRVM CAPVC.^{um} PROÆ. BONONIENSIS VIC. PROVINCIALIS, 39

FRATRIS LAVRENTII à FVNIANO, FRATRVM CAPVCINORVM BONONIENSIS PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER Lavrentivs à Funiano, Concionator, prudentiâ, & vitæ ſanctimoniâ inſignis, cùm per aliquot annos, in Bononienſi Prouinciâ Prouincialis munus exercuiſſet; præclarum exemplum Superioribus (quâ prudentiâ languidas interdùm ſui gregis oues curare debeant) relinquit. At verò cùm non ſolùm prudentiâ, ſed & cæterarum in eo virtutum exempla eniterent; illud tamen inſigne præ cæteris caſtimoniæ teſtimonium effulſit: cùm enim Foroliuij, in illius Vrbis Cathedrali Eccleſiâ, Dei Verbum quadrageſimali tempore diſſeminat, acriuſque in effœminatos, ac Venereis addictos, (quibus eà Vrbs maximè eo tempore contaminabatur) pro ſuggeſtu inuehitur; nonnulli Iuuenes, quibus illud vitium commune, ac familiare erat, Virum experiri, & nùm quæ verbis inſectabatur, reuerà exhorreret, probare ſtatuunt. Quamobrem ſuadente luxuriæ Patre, inter ſe conducunt, vt impudicum ſcortum, clàm in ipſius cubiculum, in ſæculari domo, in quâ ipſe degebat, nocturno tempore immitant: ingenſque illi pretium, modo illum ad turpia alliciat, pollicentur; Studijs vacabat Laurentius: cùm nocte petulans, ac impudica Mulier; clàm cubiculum ingreſſa, hominem varijs artibus, ad turpia pellicit. At caſtitatis amator, vt & inhoneſtæ Mulieris impudicitiam cohiberet, & carnis ſenſum in ſeipſo extingueret; nequicquàm loco motus, digito flammæ, quæ in lucernâ ardebat, admoto, tàm diu in eâ immotum tenuit, donec digiti carne defluente, Mulier aſpectu exhorreſceret, & factum admirata, compunctaque diſcederet. Quod cùm illa ijs qui rei exitum expectabant, retuliſſet; animo confuſi; Viri virtutem vel inuiti commendant. Res verò confeſtim per totam Vrbem diffuſa, ſolidam illi apud omnes laudem comparat: dùm non verboſam, ſed operoſam Viro virtutem, ac ſanctimoniam ineſſe conſpiciunt. Denique cùm vitam præclariſſimis virtutibus ornatam, magnâ cum ſanctimoniæ

famâ,

famâ, vſque ad ſenectutem perduxiſſet; nonnullaque viuens Miracula diuinâ virtute edidiſſet; Bononiæ corruptibile corporis indumentum deponit, vt incorruptum accipiat. Ipſius verò obitus famâ per Vrbem diſperſâ, mox plurima Populorum turba ad eum venerandum confluit: tamque ingens apud omnes percrebeſcit illius ſanctitatis opinio; vt cùm tunicam, quâ tegebatur, quiſque præſcinderet, vt ex eâ ſibi particulam vendicaret; alterâ, bis, ter, eum indui opus fuerit. Eo itaque ſepulto, plurimi illius apud Deum merita implorantes, varias morborum curationes accipiunt: quarum illud non obſcurum teſtimonium fuit: quod plerique claudi, ac neruis attracti, ipſius ſuffragio curati, alares ferulas ad illius Sepulchrum attulêre: Inter alios verò, quidam ex Campanaticorum eiuſdem Vrbis Familiâ, qui inteſtinis defluentibus, herniâ laborabat, cùm Laurentij, iàm defuncti, opem ad incolumitatem deprecatus eſſet; mòx tuniculis conſolidatis, integram à Deo ſanitatem conſequitur. Denique cùm is poſt obitum Fratri Iuliano Puniacenſi Sacerdoti apparuiſſet; æternâ ſe à Deo Coronâ donatum affirmat. Obijt Anno 1566.

FRATER ANGELVS à CASTELLANETA, PROVINCIÆ S. NICOLAI VICARIVS PROVINCIALIS, VIR ILLVSTRIS.

FRATER ANGELVS à CASTELLANETA, Sacerdos, per aliquot annos, S. Nicolai Prouinciam, magnâ cum Regularis Obſeruantiæ vtilitate adminiſtrat: Vir ſummâ prudentiâ, ac integritate illuſtris, cuius etiam virtus in diutinæ infirmitatis languore, admirabili cum patientiâ tolerato, ità enitet; vt præclara Poſteris exempla imitanda relinquat. Probatus denique, cùm obitus ſui horam, Deo reuelante, didiciſſet, ac Fratribus prædixiſſet; Meſſapiæ repromiſſam gloriæ Coronam accipit. Anno 1567.

§ §.
§

FRATRIS AMADEI de ANTENIATO MEDIOLANENSIS PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRater Amadevs de Anteniato, plurimis virtutibus clarus, ex Amadeorum Congregatione, ad Capucinorum Ordinem translatus, ſummam vitæ auſteritatem colit: ſeuerus ſenſuum cuſtos, abſtinentia, paupertate, charitate, integertimus extitit. Qui cùm ob cœleſtis vitæ inſtitutum, plurimis à Deo donis cumulatus fuiſſet; inter alia Prophetiæ dono ornatus, pleraque futura prædicit, quæ ſuo tempore conrigêre. Nobili Viro illius petitionis effectum ſuâ oratione impetrat. Prudentiâ, & conſilio præſtans; Mediolanenſem Prouinciã aliquot annis ſapienter moderatur. Deniq; cùm obitus ſui diem prædixiſſet, Bergomi iura ſuprema neci perſoluit: Religionemq; ſuaui virtutum odore reſperſam deſerens; ad beatam Cœleſtium Regionem conſcendit Anno 1568.

FRATER IOANNES VITERBIENSIS, ROMANÆ PROVINCIÆ VICARIVS PROVINCIALIS,

VIRTVTE ILLVSTRIS.

GEmini ex Romanâ Prouinciâ Sacerdotes Anno 1569. è corporeo carcere ſoluti, cœleſtis Patriæ munera læti ſubeunt. Primus eſt Frater Ioannes Viterbienſis, qui (cùm ſæpè alias, tùm etiam eo tempore, quo hinc migrat) Prouincialis Vicarij munere in Romanâ Prouinciâ fungitur: alter Frater Nicolaus ab Antio nouo, Guardianus Tiburtini Conuentus. Hi cùm virtute illuſtres, maximiſque in rebus probatiſſimi, plurimùm in Regularis obſeruantiæ cultu laboraſſent; magnamque apud Fratres ſanctimoniæ laudem conſecuti eſſent; Romæ vnâ die, parique ſanctimoniæ famâ, vitæ finem imponunt. Quo tempore ambo, Fratri Tholomæo, ſeni, annoſo, qui Tiburti ægrotus iacebat; glorioſi, ac plurimâ luce circumfuſi apparentes; has ſimul voces effundunt: Vale, Tholomæe, iàm vnà Cœlum conſcendimus.

FRATER IOANNES IARRATANENSIS SICVLÆ PROVINCIÆ VICARIVS PROVINCIALIS, SANCTIMONIA INSIGNIS.

FRATER Ioannes Iarratanenſis, totam Siculam Prouinciam (quo tempore nondùm in tres diſſecta erat) prudentiſſimè, maximoque Regularis obſeruantiæ zelo moderatur; Sui obitus diem his verbis Fratribus prædicit: Me olim dies S. Ioannis in lucem editum excepit: idem me ſacro Baptiſmi lauacro ab Originali peccato lauit: lotumque, Ioannem appellauit; mihi congratulamini Fratres, ſi idem quoque dies B. Ioanni ſacer, hinc ereptum, meo me principio reddat. Hâc porrò, quâ prædixerat die, poſt huius vitæ labores, Siracuſis ad præmia euolat Anno 1571.

FRATRIS HIERONYMI RHEGINI RHEGINÆ PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER Hieronymus Rheginus, Sacerdos, in eâdem Prouinciâ Vicarij Prouincialis munere fungitur, plurimamque in Regulari obſeruantiâ tuendâ operam nauat, ac Religionem miris virtutibus illuſtrat. Prophetiæ ſpiritu clarus, pleraque futura prædicit. Fratri Matthæo à S. Martino in Romanam Vrbem profectionem, ab eo necdum excogitatam, variaque quæ ibi paſſurus erat, prænunciat: quæ illi adamuſſim contigerunt. Cum Nicaſtrum ad Dei Verbum diſſeminandum cum Socio pergit, eidem eam extremam fore ſuæ prædicationis metam diuinitùs reuelat; Idemque Populo, dùm prædicat, pro ſuggeſtu confirmat. Paulò poſt, cùm in ſupremum morbum incidiſſet, Eccleſiæ Sacramentis, ſummâ deuotione ſuſceptis, Nicaſtri mortalis Corporis exuuias deponit. Huius Corpus in ipſius Sanctitatis teſtimonium, tàm candidum, molle, ac tractabile poſt mortem euaſit; vt tenera pueri caro eſſe videretur, quæ nouam in Cœlo natiuitatem aſſequutum fuiſſe declararet. Obijt Anno 1572.

FRATER ANSELMVS PANORMITANVS, SICVLÆ PROVINCIÆ VICARIVS PROVINCIALIS, SANCTIMONIÆ LAVDE ILLVSTRIS.

FRATER ANSELMVS Panormitanus, Concionator, huius facta, vel temporum iniuria, vel ſcriptorum incuria abſumpſit, memoria tamen apud Ordinis Monumenta adhuc viuit ſuperſtes: quam ſilentio extinguere, rationi, ac pietati minùs conſentaneum duxi. Hic Siculam Prouinciam ſex annorum ſpatio tantâ prudentiâ, ac ſanctitate adminiſtrauit, vt in eâ Euangelici, ac perfecti Paſtoris nomen ſibi comparauerit; Cunctis virtutis norma fuit, Regularem obſeruantiam tam integrè ſeruauit; ac ſuo exemplo auxit; vt in eo B. P. Franciſci ſpiritus reuixiſſe videretur. Demùm laboribus confectus, octogenarius Fatis cedit Anno 1573.

FRATRIS LVDOVICI NETINI PROVINCIÆ SIRACVSANÆ VICARII PROVINCIALIS *VITA, ET GESTA.*

FRATER LVDOVICVS NETINVS, Siracuſanam Prouinciam (necdùm in plures diſpertitam) multis annis magnâ prudentiâ adminiſtrat. Vir maximâ humilitate, maximâ integritate, maximâ auſteritate, maximâ oratione, maximâ tandem virtute, maximus fuit. Omni ſæculorum memoriâ dignus: Deo, ac hominibus gratus, atq; omnium opinione inter illuſtres Religionis Viros recenſendus. cui, cũ virtus ſemper in actione eſſet, nihil in eo otioſum erat, ſemper ſolus, nunquam tamen ſolus: cùm enim illius mens circa diuina iugiter eſſet occupata, nunquàm minus ſolus erat, quàm cùm ſolus eſſet. Cùm per otia liceret, cilicia texebat, quibus & ſeipſum, ad corporis exercitationem excitaret, & alios ad ampliora virtutum ſtudia amplectenda prouocaret. Carnis petulantiam vehementiori labore coërcebat. Hinc ſæpè cùm à Prouincialis munere vacaret, membra ligone exercere, ac cætera domus obſequia, quæ laborioſiora erant, ingenti ſtudio præſtare conſueuerat. His dùm

virtutum operibus impiger incumbit, Siracuſæ laboribus finem imponens, in beatum concedit Anno 1574.

FRATRIS MARTINI à S. VICTORIA, PICENTIS PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS
VITA, ET GESTA.

FRATER MARTINVS à S. Victoria Concionator, ex Minorũ Conuentual. Ord. ad Capucinos migrans, velut hortulus Domini, tot Euangelicæ perfectionis floribus exornatus fuit; vt omnium in ſeipſo odoramenta Virtutum collegiſſe videretur. Hinc ſæpè ad totius Picentis Prouinciæ gubernacula vocatus, tanta animi prudentiâ, paupertatis zelo, Regularis obſeruantiæ diſciplinâ, vitæ auſteritate, orationis ſtudio, manſuetudine, charitate, beneuolentiâ, fide, Religioſum Gregẽ adminiſtrauit, vt, velut fœcunda Mater, plurimâ Prouinciam illam virtutum prole fœcundauerit. Hunc Ordinis Monumẽta Miraculis clarũ celebrant; Ex quibus illud tantùm memoriæ traditũ eſt, quòd Ioannẽ Baptiſtam Anconitanum ex noſtris Sacerdotem, membris attractum, viuens, Signo Crucis priſtinæ ſanitati reſtituit. Obijt tandem in Opp. S. Gineſij ſeptuagenarius virtute, ac ſanctimoniâ apud omnes celebris. Anno 1576.

FRATRIS ÆGIDII LVPPINENSIS MESSANENSIS PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS
VITA ET GESTA.

FRATER ÆGIDIVS Luppinenſis, Concionator, Vir integerrimus, Regularis obſeruantiæ cultor, ac propagator acerrimus, rerumque Diuinarum contemplatione adeò inſignis; vt illud de eo referatur, quòd aliquando in Oppido Caſtroboni, vbi is diuini Verbi prædicationi inſudabat, à Fratre Antonio à Caſtrobono Socio clariſſima in ipſius cubiculo lux corruſcare conſpecta fuerit, quâ ille obſtupeſcens diuinâ aliquâ viſione eo tempore Ægidium potitum fuiſſe, certâ ſibi opinione perſuaſit. Is tandem, cùm pleroſque annos Meſſanenſem Prouinciam magnâ prudentiâ, ac integritate adminiſtraſſet, multiſque in eâ laboribus perfunctus fuiſſet, magna poſt ſe ſanctimoniæ famâ relictâ, Meſſanæ ad Coronam peruenit Anno 1578.

FRATRIS FRANCISCI LVPPIENSIS, LVCANIÆ PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER Franciſcvs Luppienſis,cuius memoria in Lucaniæ Prouinciâ in compoſitione odoris omnis, apud cunctos ſuauiſſimè olet. Huius prudentia,ac Regularis diſciplinæ zelus cunctis manifeſtus fuit, at animi virtus apud Deum clarior, quæ illuſtriſſimis vitæ exemplis,Poſteris præluxit: quò fit, vt eam Prouinciam cum Regularis obſeruantiæ vtilitate, & incremento diu adminiſtrauerit. Vitæ auſteritate inter ſuſcepti muneris curas ità præcelluit,vt S. Franciſci Quadrageſimas, ac inedias obſeruans, cilicium ex bouinis pilis abraſis confectum,aſperrimum vſque ad mortem deferret, quod interdum cum ferreâ loricâ commutans,carnẽ varijs modis vexabat: nudis tabulis,quòad vixit,ad quietẽ pro ſtrato eſt vſus.Honeſtatis acerrimus propugnator, ad carnis tentationem ſuperandam, quâ eum aliquandò tartareus Hoſtis inuaſerat, vſque ad duodecimum diem nunquam cubans,ſed abſque ſomno ſtans perſeuerauit. Huius Sanctitati aſcriptum fuit, vt Puella quædam à Dæmone obſeſſa, liberata fuerit. Grauiſſimâ ægritudine oppreſſus, per quatuor menſium ſpatia ob morbi ſæuitiem nunquàm in lecto recubuit, ſed ſcabello innixus, diu, noctuque in eo ſedens, quieſcebat. Quo tempore, nec minima quædam lamentationis, aut querimoniæ ex illius ore vox audita fuit. Diutino itaque huius morbi languore à Deo probatus, morte tandem ad fœliciora contendit: cuius poſt obitum in certum Sanctimoniæ ſignum, membra adeò mollia, ac tractabilia apparuêre, vt non defuncti, ſed viuentis eſſe viderentur. Obijt Anno 1579.

FRATRIS IACOBI ALETINI, HIDRVNTINÆ PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER Iacobvs Aletinvs, Concionator, ob præclara virtutum ornamenta,quibus abundè cumulatus fuit,meritò inter Illuſtres illius tempeſtatis Viros recenſetur. Hic prudentiâ, & conſilio

clarus, verùm vitæ probitate, morum integritate, ac Regularis obſeruantiæ zelo clarior, ſæpè in Hidruntinâ Prouinciâ Vicarij Prouincialis munus egregiè adminiſtrauit: cuius tanta fuit vitæ ſanctimonia; vt etiam Prophetico à Deo Spiritu mirificè illuſtratus fuerit. Cùm verò ad extremum vſque ſenium vitam maximis virtutibus illuſtratam duxiſſet, magno tandem ſanctimoniæ nomine apud omnes relicto, diem nouiſſimum claudit. Anno 1580.

FRATRIS PETRI de QVARTERIIS, RHEGIENSIS PROVINCIÆ VICARII PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER PETRVS de Quarterijs, in Rhegienſi Prouinciâ Prouincialis munere ſæpè functus, magnam ex eo laudem conſequitur. Omnia in hoc Viro eſſe videntur quæ aut natura, aut rerum experientia, aut virtus hominibus largiri ſolet. Vis ingenij, prudentia, conſilium, moderatio, æquitatis amor, improbitatis odium, Religionis ſtudium, Regularis diſciplinæ ardor, & quid quid virtuti affine, & conſanguineum eſt, ſua quæque præclara in eum dona contulerunt: quò fit, vt cùm omni pietate, ac virtute ornatiſſimus ſit, piâ, ac præclarâ adminiſtratione huius Prouinciæ rebus lucem adferat. Regularis diſciplinæ acerrimus propugnator, vſque adeò eam ſartam tectam ſeruat; vt ſeuerioris in eâ tuenda nomen ſibi comparet. Orationem ſibi ad Prouinciæ adminiſtrationem aſſiduam adhibet, quam poſt matutinas Horas vigilijs, vſque ad primam protractis, perpetuò colit. Charitate eximius exiſtit: quò fit, vt cùm aliquandò Pauperes quoſdam in viâ obuios habuiſſet, qui ab eo vini potum efflagitabant, is cucurbitulam vino plenam obtulerit: qui cùm ad ſitis extinctionem bibiſſent, vinum tamen nequicquam in cucurbitulâ imminutum, charitati in eo plenitudinem declarauit. Hinc tandem cùm multis piè laboribus perfunctus fuiſſet, obitus ſui tempore Fratribus prædicto, Caſſani, corruptibilis corporis ſarcinâ depoſitâ, immortali ſtolâ exornatur. Anno 1580.

§ §
§

FRA-

FRATER FRANCISCVS SACCIENSIS FF.[um] CAPVCIN.[um]
PANORMITANÆ PROÆ DEFINITOR PROVINCIALIS. 40

FRATRIS FRANCISCI SACCIENSIS, DEFINITORIS PROVINCIALIS

VITA ET GESTA.

PRIMI.

FRATER FRANCISCVS SACCIENSIS, Prouinciæ Panormitanæ Concionator, [illegible] omnium Virtutum [illegible] celebris, cùm in Minorum Obſeruantium Fa[illegible] [illegible] ſibi nomen comparaſſet, ad Capu[illegible] cinos [illegible] bilis eius [illegible] exiſtit [illegible] teſtium fide, ac publicâ [illegible] eſt [illegible] abſtinentiæ extitiſſe; vt bis tantum in hebdomada, [illegible] quartâ Feriâ, ac Dominicâ die cibum ſumeret; [illegible] dies abſque vllo alimento præteriret. Porrò dierum [illegible] [illegible] panis, & aquæ cibo, [illegible] peragebatur [illegible] colucis [illegible] erant vero [illegible] o tranſigere conſueuerat, [illegible] in quo propter diei ſolemnitatem duobus, vel [illegible] ellis [illegible] cebatur. Interdum [illegible] Domini, inter quæ 15. [illegible] à cibo abſtinebat; vt [illegible] tantum [illegible] nis [illegible] ctionem adimiſceret. [illegible] ab [illegible] Prædicationis [illegible] Præter [illegible] cubis [illegible] dies abſque vllo cibo ducit: ſe[illegible] Horarum Canonicarum [illegible] carnis fla[illegible] ſexta, quam Dominicæ flagellationis [illegible] malorum [illegible] ſanis [illegible] corpuſculus [illegible] ſanguis efflue[illegible] in Eccleſiæ [illegible] relicta, [illegible] indiceretur. Cumque [illegible] caro [illegible] flagellis concisa ſubſiſteret [illegible] id reſpondere [illegible] haud tantum ſibi doloris flagellationes afferre, quam [illegible] ex [illegible] meditatione illi in animo dolor oriebatur [illegible] ſibi cilicia aſperrima contexuit, ex quibus duo, terga vſque [illegible] tegebant, alterum ante pectus vſque ad vmbilicum pendebat, quibus cum diu noctuque vteretur, perpetuum Chriſto carnis ſuæ Martyrium offerebat. Breui [illegible], ac ſe[illegible]

[illegible] te ſem-

rè ſemper lacero habitu, quem multis præſegminibus reſarciebat, vtebatur. Humilitas, paupertas, patientia, manſuetudo, modeſtia, benignitas, honeſtas, moderatio, charitas, & ſi quæ aliæ Virtutes ſint, quæ perfectum hominem exornant, in hoc Viro emicabant. Beatiſs. Virginis deuotiſſimus, ſæpè ipſius præſentiâ potitur. Quàm prolixas in oratione vigilias, quantis orationis locum lacrymis aſpergat, quamq́ue ſollicitè mentis candori, ac perpetuæ cum Deo vnioni ſtudeat, haud facilè expendi poteſt. Solitaria ſemper loca quærens cum Deo habitat. Miro Spiritus feruore Verbum Dei diſſeminat. Cùm aliquandò Bochetij, quod eſt Siracuſanæ Prouinciæ Oppidum, Dei Verbum prædicat, duo ſemel ſibi demonſtranda præſcripſerat: Primum, quanta illi Animæ lux, & pulchritudo ineſſet, quæ Deum inhabitantem haberet. Alterum, quanta è conuerſo illius Animæ deformitas, ac turpitudo ſit, quùm primùm à Deo deſeritur: cumq́ue id varijs rationibus explicaſſet, inter alias hâc ſimilitudine vtitur. Pendebat in medio Eccleſiæ magna quædam lampas ardens, quæ ante omnium oculos poſita à toto Populo conſpici poterat; in hanc cùm Franciſcus oculos defixiſſet, ait: Diſcite, Chariſſimi quænam ſint Animæ tenebræ, quamq́ue miſer hominis ſtatus, cùm Dei gratiâ deſtituitur; haud ſanè ab eo diſſimilis eſt, qui huius lampadis eſſe contingeret, ſi à lumine mòx deſereretur, in quâ præterquàm tenebræ, ac fœtens odor, nihil ſpectaretur. Vix hæc dixerat, cùm lampas in omnium oculis extincta, nihil præter fumum, ac tetrum odorem exhalare incipit, qui mox per totam Eccleſiam, diuinâ virtute ità diffuſus fuit; vt vix à Populo audiente tollerari poſſet. Tùm verò alteram Concionis partem exagitans: Diſcite iterum (inquit) quid homo per Contritionem, ac Pœnitentiæ Sacramentum acquirat, id planè quod hæc lampas ſibi vendicaret, ſi extinctum lumen reciperet. Statimq́ue lampas Angelico miniſterio accenſa, ſolito lucentiùs ardere, ac radios per cuncta Eccleſiæ loca emittere, ac fulgurare conſpicitur: quod Populus, cùm prodigio perterritus aſpectaret, tàm ardenter ad pœnitentiam commoueri cœpit, vt cuncti ad Sacramenta properarent. Hoc ipſo in Oppido, cùm aliàs pro ſuggeſtu in peccatores inueheretur, ſtabat in totius Populi proſpectu quædam grandior Crucifixi ſtatua eminentiori loco collocata, ad quam cùm Vir Dei oculos erexiſſet, ait: Caue tibi, ô Peccator, à cœleſti Dei viuentis irâ; nam Chriſti manus, quas ibi in Cruce confixas cernis, niſi Deum pœnitentiâ placaueris, è Cruce ſolutæ clauos deſerent, ac pro clauis gladium apprehendent. Dictu horrendum,

vix hæc Dei Seruus protulit; cùm illa Chriſti Crucifixi ſtatua dexteram manum magno ſtrepitu è Cruce diuulſam, quaſi tunc ea vindictam de impijs ſumptura eſſet, in altum efferr. Quo tempore cùm Populus rei aſpectu perterritus, miſericordiam à Deo magnis gemitibus poſtularet, in clementiæ ſignum ad clauum redijt. Porrò diuino huiuſmodi ſpectaculo, ità Vniuerſos terruit; vt eo pleriqúe commoti, ad Religiones aufugerint. His quoque quamplurima Miracula acceſsêre, quorum memoria ob conſcribentium penuriam, maiori ex parte obliterata, Hiſtoriam effugit; in his quædam Fœmina, ex Saecæ Oppido, phreneſi ſæpiſſimè laborans, ab eo, Crucis Signo ſanatur. Ibidem, cùm ex Oppido cum Socio abſcedens, torâ die iter faceret, Regione vniuersâ circum circa cadentibus è Cœlo imbribus irrigatâ, ſuâ oratione obtinet, vt ne quidem pluuiæ gutta, ipſos inter imbres incedentes attingeret. Dùm etiam ſemel Miſſæ Sacrificio incumberet, vitreæ vini & aquæ ampullæ, de Fratris Viti Hyrminienſis manibus elabuntur, in ſolumque impingentes comminuuntur: at Franciſcus confractos Vrceolos Signo Crucis inſtaurat. Plurima quoque prouidentiâ, ac conſilio præcellens, ſæpè in Siculâ Prouinciâ, dùm adhuc integra manet, Guardiani, ac Definitoris Officio magnâ cum laude perfungitur. Poſtremò iàm Septuagenarius, Panormi ægrotans, extremum ſibi diem adeſſe intelligens, in ipsâ ſui obitus horâ, nudum in terrâ ſe deponi poſcit, tùm vt Chriſti, & B. P. Franciſci veſtigia propiùs inſequatur, tùm etiam, vt velocior in Cœlum abeat, dùm in mundo nulla rerum cupiditate teneri ſe declarat. Hoc modo corporis exuuijs liber, ac purus, ad cœleſtes auras conſcendit Anno 1575.

FRATRIS PETRI à SEMINARIA, DEFINITORIS PROVINCIALIS

VITA, ET GESTA.

FRATER Petrus à Seminaria, Vir virtutibus, ac ſanctimoniâ illuſtris, cùm in Minorum Obſeruantium Ordine Nouitius eſſet, quo tempore Ludouicus Rheginus, ac priſci alij Calabræ Reformationis Patres perſecutiones patiebantur, aſperâ illorum vitâ, & inuictâ patientiâ commotus, ad Capucinos migrat; grauesque illas illorum temporum procellas cū ijs ſuffert. Multis, ac præclaris hic virtutibus in Religione enitet, quibus ſe ità omnibus admirabilem præbet, vt in eo quiſque perfectum

Religioſæ diſciplinæ, ac Regularis obſeruantiæ exempla ſuſpiciat. Oratione præſertim, ac cœleſtium rerum contemplatione fuit illuſtris, quâ fiebat, vt magis inter Cœlites, quàm inter homines commorari, & ad diuinam potiùs contemplationem, quàm ad rerum humanarum vſum, ac commercium natus eſſe videretur. Nec tamen in humanis rebus conſilio, ac prudentiâ caruit. Hinc ſæpè Guardianus, Nouitiorum Magiſter, ac Prouinciæ Definitor creatus fuit. Huius Viri ſanctitas pleriſque Miraculis, à Deo probata fertur. Cùm enim ob conceptam de ipſius ſanctimoniâ opinionem, multi ad eum ægroti confluerent; cunctos ferè, Signo Crucis adhibito, diuinâ Virtute curabat. Denique cùm in Conuentu Seminariæ, à Deo ſui obitus commonefactus fuiſſet, Mottam Philocaſtri, vbi chariſſimi quondam illius Præceptoris Ludouici Rhegini oſſa ſeruabantur, proficiſci voluit, vt ibi ſimul cum Patre quieſceret, ab eoque corpore non diſiungeretur, à quo primùm cœleſtis vitæ Spiritum hauſerat. Mottam ergò cùm perueniſſet, in morbum incidit: pleraque etiam Prophetico Spiritu prædicens, obitus ſui diem Fratribus prænuntiat: ac tandem cùm animum in eam diem omni pietate Domino præparaſſet, quam ſibi tot laboribus, ac virtutibus conſtruxerat, Coronam tandem in morte accipit, Anno 1576. Mors verò Viri Dei, neque vultus candorem, neque colorem, aut venuſtatem, quâ viuus, ac ſuperſtes fruebatur, abſtulit; ſed pulchriorem, ac venuſtiorem potiùs reddidit: ità vt non mortuus, ſed dormiens omnibus videretur: at nec mortuus, ſed dormiens cenſendus eſt, qui ad cœleſtem lucem euigilans, beatam corporis reſurrectionem præſtolatur.

FRATRIS PETRI TVDERTINI, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER PETRVS TVDERTINVS, inter Obſeruantes multo tempore Magiſtri Nouitiorũ Officio functus, cùm Regularis obſeruantiæ ſtudio ad Capucinos euolaſſet, & Vir bonus, & conſilij ab omnibus haberetur, ex ſuis nõ paucos compulit, vt ad eos eodem modo, tranſmigrarent. Inter Capucinos verò eam vitæ rationem inſtituit, quæ cæteris virtutum exemplar eſſe poſſet. Paupertatis, atque auſteritatis adeò ſeuerus cultor fuit; vt pauperrimo, atque obſoleto habitu contentus, ſemel tantùm in die refectionem ſumeret, in quâ à carnibus, ac lau-

tioribus epulis abſtinebat. Abſtinentiâ verò ſibi ad orationem viam parauerat, cuius tantoperè ſtudio tenebatur; vt remota, ac ſolitaria ſemper loca quæreret, in quibus quidquid temporis illi ex communibus Obedientiæ Officijs ſupererat, totum orationi, ac præſertim Paſſionis Chriſti meditationi dabat: hâc tantoperè afficiebatur; vt non tantùm animo, ſed etiam corpore Crucifixo Domino compatiendum ſentiret: idcircò ad Dominicæ Paſſionis memoriam in ſeipſo excitandam, aſpero ſemper ad carnem cilicio vtebatur, idque dicere ſolitus erat, Seruum Dei nullo vnquàm tempore prætermittere debere, vt dies abſque aliquâ corporis afflictione elabatur, quæ illi Domini, Paſſionem in animum reuocet. Quò verò magis in ſeipſum rigidus, ac ſeuerus erat, eò ampliori (quod veræ virtutis argumentum eſt) ac tenerâ quâdam in cæteros compaſſione ferebatur. Hâc animi pietate, cùm non ſolùm in viuos, verùm etiam ergà mortuos liqueſceret, contingit aliquandò; vt Vrbis Gubernator, bis 7. facinoroſos homines, ob atrociſſima delicta in Crucem tolli, ac ſuſpendio enecari iuſſerit, quorum corpora, cùm diu in aere ſuſpenſa, ac inhumata penderent, is piâ ergà defunctos miſeratione commotus, facultate à Superiore impetratâ, intempeſtâ nocte ad patibulum accedit, laqueos ſcala adhibitâ, præſcindit, & condemnatorum corpora clàm cum Socio ſublata, tàm occultè Sacro in loco ſepelit; vt factum vniuerſos latuerit. Tàm ſingulari Sanctus hic Vir in ſedandis animis, ac ſimultatibus effugandis Dei gratia præſtabat; vt nemo tàm ferus, tamque inhumanus eſſet, qui illius ſermonibus non demulceretur, pacemque cum hoſte componeret: plura huius argumenti exempla afferri poſſent: plurimæ enim Domus, ac Familiæ quas inteſtina odia ferè ad extinctionem vorauerant, velut è Sepulchro excitatæ, quamplurimæ quoque Vrbium factiones, quæ in mutuas cædes exardeſcebant, diuinâ huius Viri eloquentiâ ſedatæ, quæ omnia conſultò prætereo, ne immenſum excedant. Guardianus Fulginum miſſus, peractâ Conuentus ſtructurâ, cùm poſtremò Sepulchrum effoderetur, Petrus, Fratribus in id opus inſudantibus, ait: Eia, Filij, iàm ſtrenuè laborate, hunc enim veſtro Guardiano laborem impenditis, hanc mihi nunc domum ædificatis, quam ego primus ingredior, atque hic mihi ſuprema breui requies futura eſt. Id planè haud abſque Dei reuelatione ab eo dictum fuiſſe, res ipſa non obſcurè declarauit; Quandoquidem poſt exiguum temporis ſpatium elapſum, cùm ad mortem ægrotare cœpiſſet, viâ ſibi, deuotiſſimâ Sacramentorum ſuſceptione, ad Cœlum ſtratâ, primus illius Sepulchri domicilium ingreſſus, glo-

riæ coronam, quam in fleru, & afflictionibus ſeminauerat, tandem in Sanctorum exultatione meſſuit. Quod ne quis in dubium reuocare poſſet, duobus id potiſſimum argumentis à Deò probatum fuit. Primum eſt, quod cùm non longè ab ipſius obitu, eius Nepos, Vir ſæcularis, hecticâ febre laboraret, Petrus illi per diem ſplendidus, ac totus gloriâ fulgens apparet, diem obitus prædicit, peccatorum confeſſionem, pœnitentiam, ac deuotam Sacramentorum perceptionem indicit, extremoque vitæ ſuæ tempore ſe iterum ad eum rediturum ſpondet. Dies adfuit ſupremus, Nepoti præſtitutus: cùm Petrus ad illum veniens, ipſius Animam ſordibus expiatam, atque corpore ſolutam, ſecum ad Superna ducit, Anno 1540. Alterum eſt, quod cùm quarto poſt ipſius obitum anno (quo tempore nemo, illo excepto in eo ſepulchro eatenùs conditus fuerat) Frater Iacobus Heſpellenſis in eo Conuentu extremum diem clauſiſſet, aperto ore Sepulchri, vt eo defuncti Iacobi Corpus inferretur, tanta odoris fragrantia ex Petri Corpore ſtatim effundi cœpit, vt cuncti in mentis ſtuporem conuerterentur, ac inſignem Petri ſanctimoniam & certam illius apud Deum gloriam diuinitùs teſtatam haberent.

FRATER FRANCISCVS A PALEMONE FRATRVM
CAPVCINORVM GVARDIANVS

p. 41

FRATRIS FRANCISCI à PALEMONE GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER Franciscvs à Palemone, Prædicator, cùm per aliquot annos in Obſeruantium Familiâ magnâ cum virtutum laude militaſſet, quo tempore Frater Ludouicus Rheginus, & Bernardinus Georgius, alijque ad Capucinos migrant, eodem ipſe quoque Regularis obſeruantiæ Spiritu ductus, cum his ad Capucinorum Reformationem accedit: Hic propter ſingulares virtutes, quibus à Deo cohoneſtatur, ac potiſſimùm ob columbinam quandam mentis ſimplicitatem, quam vbique præfert, quæ tamen haud abſque plurimâ animi prudentiâ elucet, Ludouico Rhegino chariſſimus exiſtit. Cùmque eum multâ virtute, ac fortitudine præditum agnoſceret, primum, Meſſanæ Guardianum illum inſtituit: Quo tempore Carolus V. Imperator ex Aphricâ rediens Meſſanam appellit. Supplicatione Fratrum inſtitutâ qui oliuarum ramos in manu geſtabant, eidem obuiam procedit: quod pio Imperatori, qui animum ad res Italiæ pacificandas propenſum gerebat, gratiſſimum, ac velut cœleſte auſpicium fuit, quo magis ad rerum tranquillitatem curandam excitaretur. Plurimas cum Ludouico, & alijs in ipſis Reformationis primordijs calamitates, ac perſecutiones paſſus, inuictam ſemper conſtantiam, ac Religioni Fidem ſeruat. Graui tentatione concuſſus, nùm ea Capucinorum Reformatio à Deo profecta eſſet, quam tàm dirè & acerbè oppugnari conſpiciebat, cùm ad quendam Fratrum Obſeruantium Conuentum hoſpitij cauſa diuertiſſet, amici conſilio aliquantùm confortatus, haud tamen ea tentationum tempeſtas, quæ in ipſius animo orta fuerat, ita ſedatur, quin rem ſibi orationibus, & lacrymis à Domino poſtulandam proponat. Quapropter cùm ſe aſſiduis ieiunijs macerans, ſedulò orationi incumbit, atque à Domino illuminari petit; oranti ſemel clementiſsimus Dominus, cœleſti ſplendore amictus, apparet, his eum verbis increpans: Quid eſt, Franciſce, quod in dubium reuocas, an Capucinorum Reformatio mihi grata exiſtat, vel à me profecta fuerit? An non ego te ad eam vocaui? conſtantiamque vt in eâ immobilis hactenùs perſtares indidi? Vir modicæ Fidei, quid du-

bitas? mea hæc Congregatio eſt, à me genita, ac mihi magnoperè dilecta: in eâ, ſi mihi gratus eſſe optas, permane: non te perſecutiones vllæ moueant, hæc illi accidere neceſſe eſt, vt in his clario mea virtus, atque ergà illam prouidentia, ac ſollicitudo eniteat. His Domini verbis, adeò mens Franciſci confirmatur, atque ad perfectæ Regularis obſeruantiæ ſtudium incenditur; vt ſeipſum deinceps in eâ omnium virtutum ſpecimen exhibeat. Rigidus in ſe ipſum, aſperrimo tàm victu, quàm veſtitu, paupertatis ſectator, ſemper vtitur. Omnes B. P. Franciſci inedias arcto ieiunio cuſtodit, reliquis anni diebus ſemel tantum in die, eumque tenuiſſimum cibum ſumit. Cuncta B. V. Feſtorum peruigilia, panis, & aquæ ieiunio celebrat. Verborum parcus, Fratrum colloquia, niſi de Regulâ, aut diuinis rebus inſtituanrur, ſtudioſè deuitat: plura enim ſe ſilendo, quàm loquendo didiciſſe affirmat. Perpetuam mentis puritatem, in vtroque, tùm Religionis, quàm Sæculi ſtatu, ex ſingulari Dei munere ſartamtectam ſeruans, octoginta annorum ſpatio, nullum vnquam mortiferæ alicuius culpæ remorſum in animo ſentit. Cùm Prædicationis munere fungitur, non ſemel, ſed bis, ter, quaterque, & vbicunque homines collectos conſpicit, Dei Verbum tantò Spiritus æſtu proponit, vt in Francicæ Oppido, vnico Quadrageſimalium Sermonum ſpatio, quatuor & viginti Adoleſcentes, ſæculum deſerere, & ad Capucinos euolare compellat; ita, vt cùm Oppidani Franciſcum viderent, velut ex prouerbio dicerent: En qui Matres liberis orbat. Orationem denique tanto ſtudio proſequitur; vt à Matutinarum Horarum exordio, vſque ad Refectorij ſignum, quod pro prandio datur, nunquàm à Choro, atque Oratione recedat: reliquumque temporis, quod illi ex prædicationis Officio, vel ex domeſticis muneribus ſupereſt, totum in Orationibus inſumit: eoque fit, vt ferè ſemper animo in Deo ſuſpenſus, cæteris ecſtaticus appareat; ſæpè etiam vel orando, pſallendo extaſes patiatur: inter quas illa illuſtris fuit: dum in Conuentu Conſoleti Orationi, quæ meridiano tempore in Choro cum alijs incumbit, palàm Dei virtute in extaſim rapitur, ex quâ, cùm poſt longioris temporis moram ſibi tandem redditus eſt, tantam lacrymarum vim protinùs ex oculis fundere, ac tàm graues ſingultus edere incipit, vt præ mentis dolore velut inſanus, & capillos capitis; & barbæ ſibi pilos euellat; cùmque Fratres illius dolorē lenire cupientes, tanti mœroris ab eo cauſam quærunt; futuras in proximo Religionis calamitates Spiritu Prophetico his verbis prænunciat: Heû Fratres (inquit) heu venit lupus, qui Gregem diſpergat,

væ Gregi,

væ Gregi, quia nemo eſt, qui dentes eius valeat retundere. Ergà B.V. cultum tenerrimè afficitur, eâque in Dominicæ Paſſionis memoriam religione fertur, vt illam ſedulò in animo geſtet, quod, vt, quàm Deo gratum eſſet, cunctis innoteſceret; quamplurimis ægris, dum adhuc viuus, ac ſuperſtes eſſet ſolo Signo Crucis adhibito, incolumitatem reddidit. Poſtremò cùm octogeſimum annum, pari annorum, ac virtutum ſerie præclarè egiſſet, Mileti in morbum incidit: à Dominoque præmonitus, quo die ex hac vitali luce migraturus eſſet; vbi extremis Eccleſiæ Sacramentis animum expiauit, circumfuſo Fratres ad perfectam Regularis obſeruantiæ diſciplinam vltimis verbis adhortatur: cùmque adhuc verba profert, quaſi leui ſomno conſopitus, inter Fratrum manus ſuauiter expirat, in ipſa ſolemniſſimâ B.V. Aſſumptionis die, quam ſibi ipſi dum viueret ſupremam à Domino, precibus poſtulauerat; vt cum ea Cœlum conſcenderet, quam eximiâ viuens ſemper religione coluerat. Obijt Vir Dei Anno 1544.

FATRIS IACOBI FLORENTINI GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER IACOBVS FLORENTINVS, cùm primùm Fratres ex hoſpitali S. Columbani domo, ad S. Barn. Ædem transmigrarunt, primus illius Conuentus Guardianus creatur. Vir Angelicus planè manſuetiſſimus, humilitatiſque ita ſtudioſus; vt quanquàm Guardianus ſit, vilia quæque domus officia præſtare haud vereatur. Auſteritatis amicus, parciſſimo cibo vtitur. Cumque hiſpidi panni (quibus ad Triremes damnati indui conſueuere, illius auſteritati haud ſufficiant, intextis funiculis totam interioris habitus partem contegit, vt eâ auſteritate velut cilicio carnem domet. Has, ac pleraſque Corporis afflictiones) quas ſeriò, ac ſecretò exercet; dum aſſiduâ oratione, & cœleſtium rerum contemplatione, cui plurimùm addictus eſt, ſuaues reddit, bonis operibus plenus in Conuentu Aſtenſi deuotiſſimo fine in Domino quieuit Anno 1548.

FRATER IOANNES BAPTISTA A NVRSIA FF[rum]
CAPVCINORVM GVARDIANVS. 42

FRATRIS IOANNIS BAPTISTÆ à NVRSIA GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRater Ioannes Baptista à Nurſiâ, optimis à teneris annis moribus imbutus, ad diuina propenſus, atq; ab omni præſertim obſcœnæ voluptatis impuritate alienus. Huic, cùm Pater iam adulto, Virginem coniugio copulare vellet contractiſque ſponſalibus Nuptiæ celebrandæ eſſent, caſtiſſimus Iuuenis qui Virginitatem ſuam eouſque illibatam ſeruauerat (cùm ſibi coniugio eripiendam fore acerbiſſimè ferret) Deum breui hac Oratione, non abſque multis lacrymis effuſâ, deprecatur. Deus integritatis, ac caſtitatis amator, qui me cuſtodiſti à iuuentute meâ, & à carnis voluptatibus hactenus impollutum ſeruaſti; En vndique in me caſtitatis hoſtes inſurgunt, quid dicam, aut quid faciam ignoro, ad te confugio Domine Ieſu, Virginum amator, Virgo, te Virginem ſequi ſemper optaui, iàm tuam fer opem, conſilium miniſtra, propoſitum ſerua, ne quandò dicat inimicus meus, præualui aduerſus eum. Deus verò qui caſtitas hominum cogitationes, & conſilia fouet, mòx Ioanni inſpirat; vt ad Minorum Obſeruantium Religionem ſe conferat: acquieſcit diuinis conſilijs caſtus Iuuenis, ſpretiſque huius ſæculi nuptijs, ac carnali Sponſâ derelictâ, cùm necdum decimum ſeptimum ætatis annum attingeret, ad cœleſte Rligionis coniugium, nullâ morâ interpoſitâ euolat. In Obſeruantium igitur Familiam aſſumptus, nihil præter virtutum ſtudia in animo verſat: Orationem præſertim, ac rerum diuinarum contemplationem ita ſibi amicam, ac familiarem conciliat, vt nullâ re magis delectari videatur. Sacerdotio tandem inunctus. Regularis obſeruantiæ. quam paſſim in Ordine dilabi conſpiciebat, ſtudio incenſus, cum Franciſco Æſino, impigrè in Reformatione. inter Obſeruantes ſtatuendâ, laborat: at vincula, & carceres pro bono opere cum Æſino conſecutus, de eâ deſperans, cum eo pariter ad Capucinorum Reformationem ſe confert. Inter Capucinos verò, tanta omnium virtutum laude floret; vt Regularis obſeruantiæ cum primis ſtudioſiſſimus, arctiſſimam tàm in victu, quàm in veſtitu paupertatem, atque auſteritatem colat. Cum Deo in Oratione tàm aſſiduè conuerſatur; vt vix vnquàm

præterquàm in munerum functionibus, inter Fratres appareat. Honeſtatis cuſtos integerrimus, Dæmonem in Conuentu, vbi is tunc Guardianus erat, ſub puellæ ſpecie caſtitati Fratrum inſidiantem, detegit, atque expellit. Nonnulla Vir hic viuens Miracula edit, inter quæ illud refertur, quod Peruſiæ Antonium quendam, qui graui in crure vlcere laborabat, Crucis Signo tantùm adhibito, protinùs perfectæ ſanitati reſtituerit. Poſtremò, in eodem Peruſiæ Conuentu, cùm ſuprema Franciſco Æſino, ſuo inter viuos Achati, Funera perſoluiſſet; iàm ſui obitus diuino Spiritu præſcius, ligneum Sarcophagum, in quo Franciſci Corpus condendum erat, ita amplum fieri præcipit; vt duo ſimul iuncta corpora capere valeret: tùm verò, vt ſe breui Franciſco coniungendum indicaret, his verbis adſtantes affatur: Ne, Fratres, factum admiremini, quomodò enim in vitâ ſuâ dilexerant ſe, ita & in morte non ſunt ſeparandi: Vix autem Franciſci corpus tumulo condiderat, cùm & ipſe febre ægrotare incipit, ex quâ cùm velociſſimè ſibi hinc decedendum eſſe prænoſceret, ad Domini aduentum ſollicitè ſe deuotiſſimâ Sacramentorum ſuſceptione,ac lacrymarum copiâ parat. Porrò in ipsâ ſui obitus hora, Franciſcum Æſinum cœleſti gloriâ effulgentem, ſibique apparentem conſpiciens, ſuauiter exclamare incipit: O quàm ſplendidam, ô quàm præclaram ego lucem cerno!O Franciſce, ô Franciſce, quàm pulcher es! Tùm hymnum, O Glorioſa Domina, &c. ore perſonans, dùm illum adſtantes Fratres adhuc cantu proſequuntur, necdum eo expleto, inter deuotas Fratrum voces,& cœleſtis lucis ſplendores Deo Animam reddit: atque hoc ipſo tempore, Frater Albertus Neopolitanus, Vir ſanctimoniâ illuſtris, dùm inter cæleſtes raptus, diuinis delitijs fruitur, Ioannis Baptiſtæ Animam, Chriſti Domini iudicio oblatam intuetur, in quâ cùm Dominus præter leues quaſdam negligentias, quas in diuino Officio perſoluendo, admiſerat, nihil expiandum reperijſſet; ijs proprio Sanguine abſterſis, cœleſti benedictione donatam, ad Æthera tranſmittit. Poſt Ioannis Baptiſtæ obitum, olim fama fuit, illum cuidam Ordinis Deuoto, qui in Aquæ Spartæ Oppido extremum Spiritum agebat, glorioſum apparuiſſe, eiq́ue cœleſte præmium annunciaſſe. Denique cùm ipſius Corpus ſimul cum Franciſci Æſini corpore, in eâdem arcâ conditum fuiſſet, decimo poſt vtriuſque obitum anno, dùm Fratres eorum corpora, vt in nouum Sepulchrum transferant, omni diligentiâ exquirunt, accidit; vt ligneâ arcâ iàm ob loci humiditatem putrefactâ, cùm humum ligone effodiunt, caſu, ac imprudenter,alterius eorum pedi vulnus in-

fligunt,

ſligunt, ex quo cùm ſtatim ſanguis tanquam ex viuo corpore efflueret, eo ſigno corpora reperiunt, eruunt, efferunt, atque vtraque tàm integra, atque incorrupta conſpiciunt, perinde ac ſi eo die ſepulta eſſent: nouoque Sarcophago incluſa, honorificentiùs in Sepulchro recondunt. Obijt Anno 1549.

FRATRIS IGNATII de VALLE DVPLICI, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER IGNATIVS de Valle duplici, qui ex Nobiliſſima Comitum eiuſdem Oppidi ſtirpe progenitus, inculpatam, ac virtutibus plenam in ſæculo vitam duxerat, ferreâque catenâ, quam perpetuò circa lumbos geſtabat, carnis petulantiam in ſæculo domans, integros quandoque dies in Oratione tranſegerat: cùm à ſæculo ad Religionem migraſſet, vitam priori pietate auſpicatam, tot virtutibus illuſtrauit; vt totius humilitatis, honeſtatis, manſuetudinis, obedientiæ, Regularis diſciplinæ, omniumque virtutum exemplar ſeſe præbuerit. Orationis cum primis ſtudioſiſſimus fuit, cuius adeò cupiditate tenebatur; vt hominum familiaritatem fugiens, ſemper ſolitudines orationi aptas quæreret. Hic dum Bononienſe Monaſterium Guardianus adminiſtrat, ob ſingularem vitæ ſanctimoniam, ad Pontificiam Claſſem, cum Conſtantino Mutilenſi, ac cæteris ſub Anſelmo mittitur, vbi cùm præclara omnibus pietatis, ac charitatis teſtimonia reliquiſſet, rediens partâ Victoriâ, varijſque in eo itinere ærumnis, & incommodis affectus, in Apuliæ Prouinciâ in morbum incidit, vbi charitatis, ac obedientiæ Martyrio feliciter conſummato, ærumnis finem imponit Anno 1571.

FRATRIS IVLIANI SALODIENSIS GVARDIANI,

VITA, ET GESTA.

FRATER IVLIANVS Salodienſis, in ipſo Reformationis exordio, è Minorum Conuentualium Familiâ, ad Capucinos migrat: hic inter ipsa Religionis initia, in Calabriam, deinde in Siciliam, demum in Liguriam miſſus, plurimos pro Religione piè labores perfert. Secundus S. Barnabæ, apud Genuenſes, Guardianus conſtituitur. Vir hic, cùm ob præclara virtu-

tum ornamenta, quibus in Religione inter cæteros elucet familiariter cum Domino conuerſatur, multis quoque viſionibus à Deo illuſtratur; quò fit, vt ſæpè Dæmonum infeſtationes, ipſo præſertim Orationis tempore patiatur, frequenter quoque ab ijs verbera ſuſtineat; quæ dùm is inuicto planè animo fert, ampliorem ſibi apud Deum gratiam comparat, à quo ſæpè poſt hæc diuinis reuelationibus cohoneſtatur. Cùm in die Aſcenſionis Domini plurimis à Dæmone flagellis cæſus fuiſſet, poſthæc Domino apparente, tàm altè illi Aſcenſionis Dominicæ Sacramentum declaratum fuit, vt illud verbis haud referre poſſe, affirmaret. Virginitatem eum perpetuò coluiſſe communis omnium fama fuit. Poſtremò cùm iàm ſenio confectus, Romam miſſus eſſet, pridiè quàm in morbum incideret quâ die ex humanis exceſſurus eſſet, diuinitùs admonitus: ſequenti die Sacrum Miſſæ Myſterium facturus, ad Miniſtrum inquit: Iàm lubenter mihi à Sacris aſſiſte, poſtrema enim hæc mea Miſſa erit, nec me amplius hæc ſacra Altaria Miniſtrum habebunt. Poſtridiè cùm in morbum incideret, breui ex humanis ſublatus, omni cum pietate, plenus virtutibus, in Domino obdormit. Anno 1551.

FRA-

FRATER MATTHÆVS A LEONISSA FRATRVM
CAPVCINORVM GVARDIANVS

FRATRIS MATTHÆI à LEONISSA GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRater Matthævs à Leoniſsâ, ab ipsâ ineunte ætate tot à Deo cœleſtibus donis præuenitur; vt religioſa pietas, atque ergà res Sacras deuotio ſecum nata videatur. Virginitatis honeſtas, tàm perfectè in ipſius vultu, verbis, atque actibus elucet, vt cæteri Literariæ Palęſtræ Commilitones, alterius Bernardini inſtar, leue aliquid, aut ſcurrile, ante illum proferre, aut moliri vereantur. Poſt Philoſophiæ, ac Medicæ artis ſtudia, Doctoris tandem in eâ ſcientiâ Lauream aſſequitur; at animus illius iàm à Deo ad meliora, ac præſtantiora vocatus, haud quieſcit; quare cùm mundana omnia deſerere, ad ſolitudinem euolare, Deoque ſoli vacare, ſibi in animo propoſuiſſet; Parentum lacrymis, id ęgrè ferentibus, aliquamdiu ſibi ſuperſedendum ducit. Tertij tamen Ordinis B. P. Franciſci habitum, velut melioris præcurſorem, aſſumit. Medicorum igitur rogâ, in Tertij Ordinis habitum commutatâ, à Medici tamen Officio non abſtinet, ſed ab eo tempore frequentiùs, ac diutiùs orationi inſiſtit, carnem ieiunijs, ac vigilijs domat, corpus flagellis cædit, ac ſolitaria, ad lacrymas, & ad cœleſtium rerum meditationem, loca quærere incipit. Quotidianas curationes tantâ in Pauperes charitate exercet; vt cùm ij pharmaca, ac medicamenta ſibi præ inopiâ comparare minimè poſſunt, panem illis benedicit, qui ab ijs ſumptus, medicinæ in his operationem, ac morbi curationem ſortiuntur. Stephani quoque Ertorij à Leoniſsâ, Filium (cui frons ſaxi ictu grauiter ſauciata fuerat) Signo Crucis adhibito ſanat. Poſt quotidianas curationes, ægrotis impenſas, in campeſtrem quandam Eccleſiam ſecedere ſolet, vbi binas, vel ternas in oratione horas inſumit; corpus verberibus caſtigat, ac intempeſtâ nocte impoſitam ſibi in humeros trabem, quæ Crucem Domini ſuo pondere referat, per omnes Oppidi Eccleſias rapta. Feruet igitur in Matthæi animo æternorum amor: quapropter mundo, & Parentibus valedicens, Romam proficiſcitur, vbi vitam ſibi inter Capucinos eligens, à Bernardino Aſtenſi ad Religionis ſinum recipitur. Poſt Religionis ingreſſum, nihil graue exiſtimat, quod diuinus amor, ac charitatis in-

cendium

cendium illi leue non efficiat. Cumque nullus eo ad omnium virtutum ſtudia ardentior conſpiciatur, duo tamen ſunt, quæ in nouo Tyrone, admiratione potiſſimùm digna ſunt: primum, quod, cùm ætate prouectior, Virque omnibus liberalibus diſciplinis eruditus, ad Religionem acceſſiſſet; eâ tamen animum ſimplicitate imbuit; vt omnem prorſus humanæ ſcientiæ ſenſum exuiſſe videatur. Alterum eſt, quod eam animi ſimplicitatem, humilitatem, modeſtiam, obedientiam, verecundiam, ac cæteras Nouitiatus virtutes, ac inſtituta, tàm auidè deinceps amplectatur, ac mordicus retineat; vt toto vitæ ſuo curriculo, nunquàm ab animo deponat: quò fit, vt in morum compoſitione, in ſilentio, in oculorum mortificatione, in loquendo, in agendo, etiam Guardianus exiſtens, eam diſciplinæ formam ſeruet, quam Nouitius ſibi comparauerat. Exacto probationis anno aduerſus carnem bellum adoritur, quam frigore, & nuditate, vnico tantum habitu inter ipſos gelidiſſimos hyemis rigores contentus, proſequitur. Verùm cùm rudioris habitus aſperitas, haud ſibi ad auſteritatem ſufficeret, aſperum ſub eo cilicium, ad genua vſque defluens, gerit, ac prætereà ſub cilicio, catenâ, quæ corpus in ſeruitutem redigat, lumbos præcingit. Nunquàm ſandalijs vſus, nudis pedibus, quacunque anni tempeſtate, niuem, glaciemque premit. Tantâ intereà carnem abſtinentiâ extenuat; vt quotidiana non modò ieiunia colat, quibus ſæpiſſimè nihil præterquàm panis, & aquæ cibum miniſtrat, ſed & ipſam quoque refectionem aliquandò ita contrahit, vt bis tantùm, vel ter in hebdomadâ, ad victum neceſſaria ſumat. Semel vero, cùm Epiphaniæ Quadrageſimam celebraret, auſterioris ieiunij cupiditate incenſus, S. P. Franciſci exemplo, diu ab omni cibo abſtinet: cùm autem vſque ad decimum ſeptimum diem abſque vllâ corporis (præterquàm Sanctiſſimæ Euchariſtiæ, quam quotidiè deuotiſſimè offerebat) refectione perueniſſet; hic ſubſtitit Vir humilis, nè cum B. P. Franciſco, de ieiunio velle contendere videretur, ſed conſuetâ panis, & aquæ refectione vtitur. His prolixæ noctis vigiliæ accedunt, quas poſt matutinas Horas potiſſimum obſeruat, cùm autem in Oratione, aut rerum diuinarum contemplatione eas inſumpſit, breuem tantùm, humi aut ſuper tabulas iacens, corpori ſomnum indulget. Hæc in Matthæo eo maiori admiratione digna erant, quod cùm corpore gracilis, ac naturâ delicatus eſſet, minus tot auſteritatibus aptus eſſe videretur. Spiritnale illud exercitium, quod in Dominicæ Crucis memoriam, adhuc ſæcularis inchoauerat, etiam poſt ſuſceptam Religionem pari ſtudio proſequi-

tur;

tur; ſæpè enim cùm id loci ac temporis opportunitas ferret, in profundo ipſo noctis ſilentio ſurgens, poſt longam corporis flagellationem, trabem ſibi humeris imponebat nudiſque pedibus ad Eccleſiam pergens, Chriſtum Dominum, Crucem ad Caluarium deferentem, meditabatur atque interdùm lacrymoſis gemitibus Sacram Domini Paſſionem iuxtà Matthæi Euangelium recitans, deplorabat: quo tempore, haud ratò accidit, vt cœleſtia quædam lumina à nonnullis conſpicerentur, quæ ipſum euntem ac redeuntem comitabantur: Hæc lumina, primùm Leoniſſæ, à quâdam piâ fœminâ viſa fuêre, dum Matthæus, adhuc Tertiarius, pium hoc opus, intempeſtâ aliquandò nocte præſtaret: Cùm autem inter Capucinos hoc ipſum nocte quâdam proſequitur, Sacerdos quidam Manfredus nomine, ex Auguſtinianorum Familia, Vir pietate eximius, qui Matthæum nonnunquàm pio operi inſudantem obſeruauerat, ſe illi comitem adiungit: quo tempore contingit, vt Vir quidam, cui iumenta è ſtabulo aufugerant, in eos incideret, cui Matthæus, antequàm ab eo de iumentis interrogaretur: Amice, inquit, ne iumenta hâc viâ quæras, illàc perge & reperies. Stupet ille, cùm Matthæum ſui itineris cauſam necdum illi manifeſtatam, ſibi aperire audit: at eò magis deindè obſtupuit, cùm ab eo diuulſus, poſt terga ſpectaret, pleraque lumina vnà cum Matthæo incedere conſpicit. Denique vix ille aliâ, quæ ſibi à Matthæo demonſtrata fuerat, viâ progredi cœpit, cùm iumenta, quæ amiſſa lugebat, ſtatim obuia habet. In Nercij quoque Oppido dum huic pio operi Matthæus inſudat, trabem ferentem, iterum cœleſtia lumina illum ſequentia conſpiciuntur. Interdùm etiam Dei Seruus graui illo pondere onuſtus, quò acerbiùs diuinæ Paſſionis dolores in ſeipſo experiatur & maiori pietate opus illud exantlet, ſeipſum ad ſanguinem vſque flagellis cædere conſueuit, quò fiebat, vt ſæpè nix, quâ humus in eo itinere tegebatur, ſanguineis ſtillis circumquaque ruberet. Quàm verò hoc religionis opus Deo gratiſſimum eſſet, non obſcurè teſtatur, quod è Cœlo Angelos in eo viæ curriculo comites adiungat. Cùm autem Matthæus rem Sacram facit, eam tàm ardenter peragit; vt nonnunquàm ex ardentiſſimo diuinæ charitatis incendio, extra ſenſus agatur: quod illi aliquandò Narniæ accidit, dùm in Cathedrali Eccleſiâ ſemel Sacrificium offerret, vbi toto ſpectante Populo, in extaſim raptus, per dimidium horæ ſpatium ſenſibus excedit. Virgilium quendam blaſphemantem, aliquandò à Dæmone, abſens ſuis precibus liberans eidemque poſtmodum occurrens, Spiritu Prophetico illius

crimen

crimen aperit, vnde Virgilius diuinâ gratiâ adiutus, vitam, vitia, moreſque corrigit. Porrò inter alia Spiritus dona, quæ Altiſſimus Seruo ſuo contulit, illud potiſſimùm erat, quod ad animos conciliandos, & odia extinguenda, è Cœlo datus videretur. Signis etiam, ac Miraculis clarus, cùm ab omnibus velut homo cœleſtis haberetur, Leoniſſæ, quædam Mulier laterum dolore, ſiue pleuritide correpta grauiter ægrotans, Matthæum intempeſtâ nocte, graui illo trabis pondere onuſtum, conſuetiſque luminibus circumſeptum, redeuntem, per familiares accerſit: atque vt pro eâ ad Deum preces fundat, obnixè rogat; Is verò cùm ægrotam verbis conſolatus eſſet, Signo Crucis lateri adhibito, ſtatim morbum fugat, laborantemque priſtinæ incolumitati reſtituit. Ibidem cùm tàm multa nix è Cœlo aliquandò cecidiſſet; vt nulla via à Conuentu ad Oppidum, ad ea, quæ vitæ neceſſaria ſunt, quærenda, pateret: Matthæus diuino Miraculo, Orationibus ſuis panem, & pulmentum Fratribus impetrat. Germanum fratrem, qui in Minorum Conuentualium Ordine, Concionator erat, in Spiritus feruore de nimiâ ſupellectilis pompâ increpans, mirabiliter ad meliorem vitæ frugem prouocat: ita quòd animo in melius mutato, poſt vnius vel alterius menſis ſpatium, ad Capucinos tranſuolauerit. Prophetiæ dono clarus, ac ſignis illuſtris, cùm Leoniſſæ inter potentiores Familias, odia, & ſimultates graſſarentur, accidit; vt cùm mutuis factionibus ad arma concurrentibus, tumultu exorto, teneræ cuidam puellæ, quæ Curtia vocabatur, ob armorum terrorem, qui illius animum inuaſerat, os repentè ita diſtortum fuerit; vt magis ad occiput, quàm ad frontem vergeret. Matthæus igitur caſum miſeratus, os puellæ diſtortum tangit, manuſque contactu in proprium locum reſtituit; at peius ori puellæ infortunium prænunciat, quod poſt aliquot tempus reuerà accidit: cùm enim rixa iterum inter partes excitatâ qui hoſtem bombardæ ictu impetere cupiebat, Iuuenculam antè fores domus ſedentem, pro hoſte transfixit, oſque illius glande perforauit: quo ex vulnere interempta, verum Matthæi de eâ Vaticinium eſſe comprobauit. Patibulum etiam Puero recenter nato, Spiritu Prophetico præuiſum, ſuâ oratione auertit. Pharmacopola in eâdem Vrbe Mulieri graui morbo laboranti, pharmaca recuſanti; Matthæus, panis cruſtulâ in B. V. lampade intinctâ, ægrotantem ſanat. Aprutij, Cœleſtinorum Prouincialem, tàm graui paralyſi laborantem, vt os illi monſtruosè contortum eſſet, nullaque remedia (quamuis in vanum prætermiſſa fuiſſent, Signo Crucis os ſignans, in priſtinum locum reſtituit, atque hominem

integrâ ſalute donat. Antredochi iter faciens, Mulieri vinum ſuâ oratione impetrat, ac in dolijs multiplicat, ruſticoque ægrotanti in agro Leoniſſenſi, aquam in vinum conuertit: quo guſtato, mox æger ab infirmitate conualeſcit. Huius generis quinque alia, tùm Aquilæ, tùm Antredochi Miracula ab eo patrata narrantur, quibus admirabilis huius Viri ſanctimonia magis indies apud homines illuſtrabatur. Veruntamen alia quæ ſubſequuntur illuſtriorem procul dubio reddidêre. Nam, vti publicâ Tabellionis fide conſtat: dùm is in Aquilanâ Vrbe, Conuentus ædificationi præſidet, contigit; vt Rinaldi cuiuſdam, Iuris vtriuſque Doctoris Filius, qui illi vnicus erat, diem tandem nouiſſimum clauderet: cuius obitu cùm Pater velut præ dolore inſaniens, ferè in deſperationem rueret; Matthęus, dùm mortuus adhuc in lecto iaceret, vt Patris dolorem leniret, à Propinquis vocatur; qui illius caſum miſeratus, vbi cunctos è cubiculo egredi compulit, poſitis genibus diutiùs pro defuncto orat: tandem ab Oratione ſurgens, cùm defunctum Crucis Signo conſignaſſet, eundem ad vitam reuocat: factumque ita euulgatur; vt non modò Patrem, ſed & Vrbem totam teſtem habuerit. Huic quoque ſimile accidit, quod in eâdem Vrbe contigit: Cùm enim Mulieris cuiuſdam Viduæ Filius, qui Matris canitiem ſuis laboribus ſubleuabat, morte ſublatus fuiſſet; flebat irremediabilibus lacrymis Mater, ad quam cùm Matthæus conſolator acceſſiſſet, illa S. Viri pedibus prouoluta, ſummis eum precibus, ac lachrymis rogat, vt mortuo Filio vitam reddat: recuſat ille, ſeque peccatorem affirmat: inſiſtit illa, viduamque etiam lacrymantem Dominum repuliſſe aſſerit, cuius Filium è ſepulchro reuocauit; Stetit Matthæus, & Viduæ vices miſeratus, ad defunctum pergit, genua flectit, orat, mortuum Signo Crucis benedicit, rurſumque ad lucem reuocat, atque indè feſtinatò diſcedit; defunctus verò rediuiuus ſurgens, cùm ſupplices manus ad Cœlum tetendiſſet, Matri inquit: Deo gratias agamus, qui per huius S. Serui ſui merita, mihi vitam reddidit: resque vbique per Vrbem diffamata fuit. Tertium quoque in eâdem Vrbe mortuum Anno 1541. ad viuos reuocat. Paulus enim quidam Aquilæ erat, Vir pius, ac Capucinorum cumprimis deuotus, qui cùm vnicum Filium chariſſimum haberet, is aliquandò in morbum incidit, ac tandem inter Parentum manus expirat. Tantus igitur ob Filij obitum, vtrumque Parentem dolor inuadit; vt nec cibum ſumere, nec mœroris ſolatia vlla capere vellent. Interim Propinqui, dùm funus defuncto parant, Matthæum accerſendum curant, vt mœſtiſſimis Paren-

tibus aliquid conſolationis impertitetur; connolat ad pium opus Matthæus, ac domum ingreſſus, cùm plurimam lugentium turbam videret, cunctis ſilentium indicens, mox in ſecretum ſe cubiculum confert: vbi diutiùs orans, poſtremò ab oratione ſurgit, cumque ad defunctum Adoleſcentem reuerſus, vniuerſos hilari vultu ſalutaſſet: Quid ploraris, inquit, non eſt mortuus Adoleſcens, ſed dormit: tum ad mortuum accedens, vbi illum tenerrimè amplexatus eſt, Signo Crucis benedicit. Adoleſcens verò, cùm rurſus huius vitæ vſurâ, diuinâ virtute frui cœpiſſet; oculos aperit, ac rediuiuus, Parentes, ac circumſtantem turbam ad Dei laudes, quas ille prior exorſus eſt, celebrandas prouocat. Didacum quoque Hieronymi Cerquæ, Aquilanæ Arcis Præfecti Filium, extremo conflictu, cum morte colluctantem, poſt Orationem, Patri incolumem reddit. Alterum quoque, vndarum vi raptum, ipſius opem in ſummo vitæ diſcrimine efflagitantem, abſens à periculo liberat: iſque ſe repentè in alteram Fluminis ripam delatum conſpicit. Aliquandò etiam cum Socio Leoniſſam iter faciens, imbre vndique è Cœlo cadente, ne pluuiæ quidem ſtilla ipſum contingit, quamuis aquæ propter imbrium copiam, vndique exundarent. Cùm igitur Deus, Seruum ſuum, quem ad gratiæ dona vocauerat, quem Fide, & præclaris operibus iuſtificauerat, tantâ quoque Miraculorum dignitate, ac ſplendore magnificaſſet; vt eum Vniuerſi, velut cœleſtem hominem prædicarent, & venerarentur. Poſtremò eum glorificare, & Coronâ donare ſtatuit. Quapropter cùm ſemel in oratione defixus, ad cœleſtes diuinæ charitatis amplexus anhelat, breui, Dominus, Corporis diſſolutionem illi futuram oſtendit. Paulò igitur poſt in languorem incidit, cumque eo morbo diutiùs ægrotaret, ab Aquilanæ Arcis Præfecto, cuius Filium à funeribus reuocauerat, in quoddam Caſtrum Medicorum conſilio tranſmigrare cogitur: eâ porrò loci mutatione, cùm necdùm morbi vis remitteretur, ſed potiùs aucta in peius proficeret, iterùm Aquilam redire compellitur. Intereà, qui ab Aquilanæ Arcis Præfecto miſſi fuerant, vt Matthæum, equo impoſitum, Aquilam reducerent, Dei Virum rogabant, vt equi beneficio frueretur: reluctabatur Matthæus: Neque enim decet, aiebat, eum, qui toto ſuo Religionis curriculo, viuens pedeſter inceſſit, nunc moribundum equitare. Cùm verò illi cogerent, inuitumque ad ephippium raperent: Agite, inquit, quod vultis, nàm fruſtrà in id adnitimini, Deo enim id minimè gratum eſt, quod ipſo rerum experimento percipietis. Itaque cùm Virum Dei, equo impoſuiſſent, ex templò frænum ex ore equi dilabitur, habenæ diſſoluuntur, perfringitur cingulum,

antilena diſſoluuntur, vniuerſaque humi prolabuntur. Quamobrem, qui aderant facto perterriti, Dei Seruum ex equo deponunt: cumque pedeſter progredi non valeret, ſellâ geſtatoriâ collocatum, Aquilam perducunt. Hic igitur Vir Dei, cùm ſe ad vitæ occaſum properantem cerneret, omnibus ſe Sacramentis muniri curat: tandemque horâ obitus ſui prænuntiat, fœlix ad Dominum migrat. Porrò vix Anima mortale corpus depoſuerat, cùm eâdem horâ pleraque circà pinnaculum Templi S. Bernardini lumina è Cœlo apparent, quæ glorioſum illius tranſitum declarant. Igitur cùm alterâ die Corpus in Sepulchro conditum eſſet, plurima ſtatim in eos, qui ad ipſius opem confugientes, illius Sepulchrum viſitabant, Dei Miracula corruſcare cœperunt: Quorum tanta copia fuit, vt & votiuas Tabellas pendere, diuquè lampadem ante ipſius Sepulchrum ardere permiſſum fuerit. Quò factum eſt, vt neque alio, præterquàm B. Matthæi nomine in Vrbe, & Aquilano agro appellaretur. Poſt huius S. Viri obitum, atque eâdem, vt putatur, horâ, qua is ex humanis exceſſerat, pia quædam Mulier, Leoniſſæ, dum orat, in mentis exceſſum rapta, Matthæum ornatiſſimo Palatio donatum, atque in magnifico quodam Throno glorioſè ſedentem conſpicit, qui ſtatim ex illius oculis euanuit. Alteri quoque deuotæ Fœminæ, quæ ipſius merita ad maſculinam prolem conſequendam inuocauerat, poſt mortem viſus eſt, maſculum illi pollicens: quo deinceps poſt breue tempus potita eſt. Poſt aliquod verò tempus percreſcentibus Miraculis, quæ ad S. huius Viri Sepulchrum parabantur, cùm Arcis Aquilanæ Præfectus, qui Viro deuotiſſimus erat, tumulum aperiri impetraſſet, candidum in ipſius ore Lilium procreatum, ab omnibus conſpicitur, ex quo ſuauiſſimus planè cœleſtis odor emanabat. Obijt Vir Sanctus Anno 1553.

FRA-

FRATER LVCAS NARINVS FRATRVM
CAPVCINORVM GVARDIANVS. p. 44.

Franciſci opem humiliter imploraſſet, B. Pater illi viſibiliter apparens, doloriſque locum manu contingens, ab eo illum languore liberum reddit. Alio quoque tempore, cùm iter faciens, flumen traijceret, à rapido illius curſu manifeſto naufragio deorſum trahebatur: quo in diſcrimine, cúm ad B. P. Franciſcum animum, verbaque dirigens, dixiſſet: Noſti B. P. quoniam non ſpontè, ſed ex obedientiâ hoc iter ſuſcepi, & ecce nunc aquis ſubmergor: vix hæc prolocutus fuerat, cùm ſtatim ſe ad alteram fluminis ripam delatum conſpicit. Atque hæc quidem in Dei Seruum beneuolentiæ ſigna fuêre quibus illum variè afflictum conſolabatur. At ſanè mirabiliora ſunt, quæ ad Serui ſui Sanctitatem demonſtrandam, diuina per eum virtus operabatur. Contigit enim aliquandò, vt vrceoli vitrei qui Miſſæ miniſterio inſeruiebant, Æditui incuriâ, humi decidentes, confringerentur: Æditus verò, eò magis lapſu cruciabatur, quòd alij eorum loco ſubrogandi haud ſibi eo tempore ſupereſſent: quod cùm Viro Dei, qui etiamnum eo manè Miſſam celebraturus erat, renunciatum fuiſſet; Æditu inquit: Quid turbaris modicæ fidei? Vrceolorum ad me fragmenta adfer: quæ cùm ſuis locis aptè copulaſſet, Signo Crucis adhibito, integros illos Æditu reſtituit, Poſthæc cùm Leontium profectus fuiſſet, Mulier quædam, quæ iam diu paralyſi laborauerat, cumprimum S. Viri aduentum in Vrbem percœpit; à Guardiano poſtulat, vt Lucæ tantùm ſemel præſentiâ frui liceat: re à Guardiano impetrata, cùm Lucas ad ægrotantem peruenſſet multamque cum eo propinquorum turbam; quæ ad eam viſitandam confluxerat, offenderet; ab eâ percunctatur: quàm benè ſe habeat, quiſue illam morbus affligat: reſpondet languida, diutinâ ſe paralyſi laborare: cui Lucas: Nequaquam ita erit, benè valebis, ſi Deo placuerit: quam Vir Dei Signo Crucis obſignans, protinùs incolumis è ſtrato ſurgit, atque à paralyſi ſe prorsùs liberam ſentit. In Oppido Ennæ extremo agone conflictabatur, Adoleſcens Nobilis cuiuſdam Fœminæ Filius, quæ cùm Capucinorum Ordinem haud vulgari beneuolentiâ complecteretur, moribundum Filium Fratrum precibus impenſiùs commendauerat, iamque eò lethalis morbus Adoleſcentem adegerat, vt deſperatâ valetudine, ſupremus duntaxat illius vitæ exitus exſpectaretur. Noctu igitur dum Mater Filio morienti mœſta aſſiſtit, moribundus ad Matrem conuerſus, ait: Mater, an non animaduertis, Patres iſtos Capucinos, iàm dudum genu flexos orare, roga vt ſurgant, ac paululùm quieſcant. Cui Mater: Nulli, inquit, Fili mi, hîc Capucini orantes ſunt. Rem tamen altiùs

animo

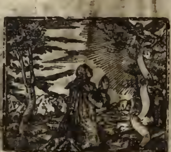
animo conſiderans, nouâ de Filij ſalute ſpe conceptâ, ſtatim ad Capucinos nuntium mittit, qui Guardianum rogaret, vt Fratrem Lucam, qui tunc in eo Conuentu degebat, quam primùm ad ęgrotum mitteret: venit Lucas, & cùm iuxta ęgrotum ſediſſet, placidis illum verbis conſolatur, aquam ſibi iubet afferri, quam Signo Crucis benedicit, ęgrotantemque Adoleſcentem monet, vt Salutationem Angelicam deuotè recitet: quâ ab eo perſolutâ, aquam illi potandam prębet, ac eâ vix hauſtâ repentè adoleſcens, à lethali morbo conualeſcit, è ſtrato ſurgit, ac poſtridiè per Vrbem incolumis incedit. His tàm illuſtribus Sanctitatis teſtimonijs à Deo probatus, tandèm Vir Dei mortalis vitę ſtadio decurſo, agoneque fœliciter conſummato, ſempiternę, vti piè credimus, fœlicitatis brauium aſſequitur. Anno 1555.

FRATRIS LVDOVICI FVLGINATIS, PRÆDICATORIS, ET GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER LVDOVICVS Fulginas, Concionator, decem & octo annos natus, vt mundi pericula declinet, ſęculo poſt terga relicto, ad Minorum Obſeruantium Ordinem confugit, in eoque per aliquot annos ſanctè conuerſatus, Regularis obſeruantię ſtudio ductus, ſub Ludouico Foroſempronia-no ad Capucinos tranſuolat, à quo, ad Reformationis gremium receptus, & in Picentem Prouinciam tranſmiſſus, magna ibi, tùm in Regulę obſeruantiâ, tùm in omni virtutum genere incrementa dat; Vir mediocris doctrinæ, verùm tàm ingenti animi pietate, ac charitate præditus exiſtit; vt ob id maximè à Ludouico concionandi munus accipiat, in quo adeò ſuâ ſimplicitate præcellit, vt Oppida, & copioſæ Populorum turbæ ad 4. & 5. hominum millia interdum exceſcentes, ad eum audiendum confluant. Poſt Concionem, vt ſummam paupertatem, quam animo inſculptam gerit, factis oſtendat; communem menſam, quæ illi offertur, â nullo accipiens, ſtipe oſtiatim emendicatâ, cum Socio ad ſyluam ſecedere ſolet, vbi pane, & aquâ, vt plurimùm victitans, admirabilem inter homines vitam ducit. Tàm in ſeipſum rigidus exiſtit; vt hiſpido habitu nedũ contẽtus, ſub eo quoque aſperum cilicium gerat nudis ſemper pedibus quocũque tempore, abſque ſandalijs ambulet; quotidiana ieiunia colat,

pulmento & carnibus nunquàm veſcatur, herbas verò tantùm, & legumina interdùm ſibi ad victum adhibeat. Cùm autem Anachoretarum vitam, atque auſteritatem ſummo ſtudio ſibi proſequendam præſtituiſſet, quo tempore in Conuentu Collis Pepi, Guardiani officio fungitur, ſæpè cum Fratre Joanne Anchianenſi, in quædam veteris cuiuſdam Cœnobij (quod S. Apollinaris appellabatur) antra ſolitaria ſecedens, ibi, bis tantùm, vel ter in hebdomadâ, panis, & aquæ cibo reficitur; reliquam temporis partem, vel in diuinis colloquijs, vel in rerum cœleſtium contemplatione conferens, in eâ ſenſibus nonnunquàm ita abſtrahitur; vt nec quid circa ipſum agatur, aduertat, ſed fixos ferè ſemper in Cœlum oculos, abſque palpitatione teneat. Sæpè etiam in Anno, Chriſti Domini flagellationem, quinque horarum ſpatio productam, vt Dominicæ Paſſionis mortificationem in ſe ipſo referat, exercet. Denique cùm Dei Seruus, tot, ac tantis virtutibus floreret, ſibi tamen ſemper inutilis eſſe videbatur, neque vnquàm ſe Dei opus incepiſſe, conquerebatur. In Vmbriæ Prouinciam profectus, cùm aliquot ibi annos in ſummâ vitæ auſteritate, orationis aſſiduitate, ac perfectâ Regulæ obſeruantiâ tranſegiſſet, ad laborum præmia à Domino vocatur: Fulginijque colico dolore correptus, Deo ſpiritum reddit. Poſt huius S. Viri obitum, iam vigeſimus annus effluxerat, cùm Fratres ipſius oſſa quærentes, vt eà in nouum Monaſterium transferrent, Ludouici corpus, tàm vndique integrum, ac recens apparuit; vt eo die vitâ functus videretur: quò ſanè cunctis haud obſcurè innotuit, quàm illuſtrem gloriæ coronam eximius hic Dei Seruus, in Cœlo, à Deo conſecutus fuerit. Obijt anno 1557.

FRATER IOSEPHVS A COLLEAMATO FRATRVM CAPVCINORVM GVARDIANVS. p. 45

FRATRIS IOSEPHI à COLLEAMATO GVARDIANI, ET MAGISTRI NOVITIORVM

VITA, ET GESTA.

FRATER IOSEPHVS à Colleamato, pijs Parentibus ortus, quædam Religionis ſemina in ipsâ pueririâ, intus in animo à Deo inſita accipit: quæ cùm illum à puerilibus iocis abſtrahunt, ad res diuinas, & orationem ſuauiter compellunt. Puerulus adhuc, indicta ab Ecclesiâ ieiunia obſeruat, iurantes abhorret, pauperibus mirum in modum commiſeretur; tanram tandem, talemque in moribus grauitatem piæfert, vt immaturâ grauitare, ætas ſeipſam ſuperare, ac præcoci ſenio aſpergi videatur. Adoleſcente verò ætate, ne pretioſus tùm puritatis, tum Virginitatis theſaurus, quem hactenus ſollicitè cuſtodierat, in certum diſcrimen raperetur, in Minorum Obſeruantium Ordine, ſeipſum Deo conſecrare feſtinat. At cùm altero pede venenatâ ſpinâ transfixo, ab eo vulnere cònualeſcere non poſſet, ad ſæculum remeare cogitur. Porrò ad ſuos reuerſus, vt liberiùs Deo vacet, in quandam agreſtem domum, Sacræ cuidam S. Annæ Ædi propinquam, ſecedit: in quâ ab hominum conſortio ſemotus, cœleſtem in rerum diuinarum contemplarione vitam agit. At erumpente tunc noua Capucinorum Reformatione, mundo, ac mundanis omnibus valedicturus, ad Ludouicum Foroſempronianum accedit: qui cùm feruidum ipſius animum agnouiſſet, eidem ſignificat, ſi Ordinem ingredi velit, vniuerſa (ne induſio quidem ſibi relicto) illi deſerenda eſſe. His auditis, Adoleſcens, protinùs domum rediens, diuinoque Spiritu accenſus, quaſi verborenus Ludouico parendum eſſet, erutis veſtibus, detractis calceis, ipſoque induſio abiecto, cùm vix linteolum ſibi ad verenda obtegenda reliquiſſet, nudus coram Patre, & Matre apparens, ab ijs genuflexus, benedictionem petit, eodemque modo ſe coram Ludouico ſiſtens, ab eo Religionis habitu donatur, ſextumque inter primæuos illos Capucinorum Parres, ac Religionis ſatores locum ſibi vendicat. Probarionis annum, Ioſephus, inter montes & nemora, perſecutione vndique in Reformationem graſſante, peragit: vbi, cùm interdùm vix panem ad ſuſtentationem neceſſario fruitur, corpori quidem aſperrimum, at animo ſuauiſſimum inter cœleſtes diuinæ contemplationis delicias, vitæ genus ducit. Dum autem

ſemel in itinere rerum diuinarum contemplationi incumbit, Socioſque præcedit,nullaque ijs annona eſſet, quâ victus neceſſitati ſubuenire poſſent, ab Angelo geminos panes accipit. Solo habitu atque tunica, toto vitæ curriculo contentus, vix vllo vnquàm tempore, ne gelidiſſimâ quidem hyeme, ad ignem accedit: meliores ſibi prunas, quibus animo calefieret; ex oratione & diuini amoris incendio, quàm ex conflagrantibus faſciculis, quærens. Quotidianis quoque ieiunijs corpus extenuans, B. P. Franciſci inedias, velut legitimo ſempiterno, ieiunat. Dæmonibus illum ab oratione auocare conantibus, inuictus Chriſti pugil fortius aduerſus ſtygium hoſtem dimicans, glorioſa indies de eo trophæa, diuinâ virtute, reportat. Defunctorum officium ad animarum, quæ purgationis pœnas luunt, ſuffragium quotidiè perſoluit. Fratrum, atque Sæcularium hominum conſortia fugiens ad ſolitaria loca lubens ſecedit: vbi brachijs in Crucis modum protenſis, vt plurimùm Dominum orat. Humilitate,obſequio, animi ſubmiſſione, ac morum facilitate, eam apud omnes ſibi beneuolentiam conciliat; vt ab omnibus Orbis Fidelitas nuncupetur. E Generalibus Comitijs, quæ Neapoli Anno 1549. celebrata fuerant, cum alijs octo Fratribus rediens, cunctis ferè præ inediâ deficientibus, geminos iterùm ab Angelo panes accipit: quos cùm in fruſta conſcidiſſet,cuncti ex eis abundè ad voluptatem ſumentes, ad ſaturitatem vſque reficiuntur. Cùm verò Conuentum, qui inter Sentini Noui Montes iacet, aliquandò moderatur, vberrimâ è Cœlò niue delapsâ, ita vt viæ omnes ad mendicationem Fratribus interciperentur, neque vlla humani ſubſidij ſpes illis relicta eſſet; Vir Dei ad diuinæ prouidentiæ theſaurum confugiens, Fratres ad diuinam opem efflagitandam prouocat: & ecce confeſtim ingens fragor è propinquo monte, velut rupis exciſæ auditur, ſtatimque Fratres âd Conuentus ianuam conuolant, vt periculum, ſi quod eſt, deuitent. Porrò oſtio aperto, nihil præter prægrandem ſaccum pane refertum, è Cœlo miniſtratum, inueniunt. Huius Viri Sanctitatem, Deus plurimis Miraculis teſtatam eſſe voluit; ex quibus multis prætcritis, nonnulla placet referre. Atque inprimis Operarium quendam febricitantem, vt ligna Conuentus vſui præſcindere valeat, à febre liberat. Cumque in Conuentu Foroſempronij, Guardiani munus adminiſtrat, Mulieri iam quatriduo grauiſſimis partus doloribus vexatæ, ſummoque in vitæ diſcrimine verſanti,incolumitatem impetrat, Maritoque ipſius Spiritu Prophetico Vxorem maſculum peperiſſe nunciat. Telam ſorori, ſuâ oratione multiplicat. Alteri Mulieri quæ cùm nihil apud ſe telæ reliquum, præter lini faſciculum haberet, Viro Dei tamen telam ab eo poſtulanti, cùm partem tradidiſſet, poſteà diuinâ

virtute,

virtute, eidem inſtauratam reddit. Ioſepho ægrotante, in illius ſubſidium vini dolium, vino vacuum, diuinâ virtute, plenum reperitur. Cametini, leproſum Signo Crucis ſanat. Illud quoque memoriâ dignum eſt, quod Fabriani, toto ſpectante Populo, Dei virtus ad Serui ſui commendationem oſtendit. Cùm enim is eleëmoſynam Patriæ more, Capucinis conſueto, in Vrbis plateâ petit, Puer, qui Ioſephi vocem perſenſerat. Cùm è domus feneſtrâ longius corpus protendit; ab eâ dilapſus, caput in ſtratum lapideum ita collidit; vt eo in duas partes deſciſſo, cerebrum flueret: mox vniuerſi ad Puerum accurrunt, fruſtraque remedia parant, colliſionis enim vulnus & ſanguis vndique fluens, cùm omne medicamentum reſpuerent, proximum Puero interitum minabantur. Inter hæc, Ioſephus aduentans, miſerandnm Pueri caſum percipit, ſtatimque ad eum accedens, caput vtrâque manu conſtringit, diſiunctaſque partes copulans, Signum Crucis, bis, terque, ſuper eas multiplicat. Prôh, mirabilis Dei Virtus! defluens protinùs ſanguis ſiſtitur, capitis partes intimè, vti prius, connectuntur, Puer velut è ſomno excitatur atque in omnium oculis ſurgit incolumis. Neque illud poſtremò prætereundum, quod, cùm Fratris ſui Filia, adhuc paruula, clauda, gibboſa, ac tot corporis incommodis affecta eſſet, vt Mater aliquandò, cum Ioſepho conquereretur, eam neque mundo, neque Deo, aut vllius cultui ob deformitatem aptam eſſe: eam verò, vbi Vir Dei conſolatus eſſet, paruulam in ſinum accipit, quaſi ei ablandiri vellet, latera contrectat, humeros componit, tibias æquat, ac Signo Crucis conſignat: quod, cùm bis, vel ter præſtitiſſet, paruula è ſinu demiſſa, protinùs rectâ progredi ac integrâ valetudine frui cœpit. Illis, & pleriſque alijs diuinæ virtutis teſtimonijs, cùm Ioſephi ſanctimonia omnibus probata eſſet, in Conuentu Foroſempronij, Guardiani & Magiſtri Nouitiorum munus gerens, cùm ſupremæ retributionis diem ſibi imminere, Deo reuelante, percepiſſet; cuidam Nouitio alijſque haud obſcurè ſignificat. Poſthæc verò cùm conſuetâ noctis horâ, Orationi incumbit, en ingens pituitæ cumulus è cerebro fluens; illius repentè fauces occupat: huic cùm febris ſucceſſiſſet, Medicus morbum paruipendens, breui illi incolumitatem pollicetur. Cui Ioſephus, Falleris, ait, nec quod in morbo diuinum eſt, agnoſcis, quid pharmaca ad incolumitatem paras? para Morituro ſepulchrum, hæc enim ægritudo, ſupremum mihi ex Dei decreto, diem indicit. Quamobrem, Sacramentis ſummâ religione ſuſceptis, ad Domini occurſum ſummis ſuſpirijs anhelans, vbi circumfuſos Fratres ſalutaribus monitis inſtruxit, tandem obdormiens, in Dei ſinum, vt creditur, coronandus concedit. Poſt huius S. Viri obitum,

cùm Fratres ob communem ſanctitatis opinionem, de eo apud omnes conceptam; vererentur, ne èuulgato ipſius tranſitu, nimia Populi frequentia in eos exundaret, perſolutis illi ante lucem funeribus, Corpus in commune ſepulchrum condendum, curant: At minimùm ea diligentia profuit; nam manè Populis vndique ex Vrbe erumpentibus, ac tumultuantibus, Corpus extumulare atque exoſculandum, in publicum proferre compelluntur. Porrò Ioſephi facies poſt obitum pulchrior, quàm cùm viueret, apparet: genæ enim non ſquallidæ, aut pallentes, ſed rubore perfuſæ conſpiciuntur. Tumulato itaque iterum Corpore poſt 4. ſepulturæ dies, domus Superior, Ioſephi corpus, in alterum tumulum, in quo duo alij Fratres Ioſephi Socij, ſimul in eodem Sarcophago occluſi iacebant, inferre cogitat: reluctantur Fratres, ſarcophagumquè tam anguſtum eſſe affirmant, vt tres haud quaquam capere poſſet: vincit tamen, Deo volente, Superioris ſententia, quapropter aperto Sarcophago, duo illa mortuorum Fratrum corpora ad arcæ latera ſeceſſiſſe, mediumquè Ioſephi Corpori locum reliquiſſe animaduertunt. Cùm igitur inter ea medium, Ioſephi corpus, collocatum eſſet, protinus tam ſuauis ex Ioſephi, & aliorum corporibus odor diffundi cœpit; vt ſæculares homines ad Eccleſiam conuenientes, eum abſque dubio è tumulo emanare perciperent. Obijt Vir Sanctus.

Anno 1557.

FRA-

FRATER BERNARDINVS A BALBANO FRATRVM
CAPVCINORVM GVARDIANVS

16

FRATRIS BERNARDINI à BALBANO, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER BERNARDINVS à Balbano, doctrinâ, & prædicatione clarus, velut nouus Apoſtolus, multas Apuliæ, Calabriæ, ac Salentinorum Vrbes, Euangelio percurrit. Hic autem, dum vitæ auſteritatem, abſtinentiam, ac morum ſanctimoniam, cum Dei Verbo coniungit, plurimam, ad hominum animos ad pœnitentiam prouocandos, à Deo vim aſſequitur. In Catholicâ Fide tuendâ, ac propagandâ acerrimus, Hæreticos tàm ſtrenuè inſequitur; vt, cùm Aletij apud Salentinos, Dei Verbum diſſeminat, exortam ibi Hæreticorum ſectam, non ſine vitæ periculo, vi prædicationis extinguat. Cumque ſemel peractâ Concione, ad Conuentum rediret, en Stannearius ex inſidijs erumpens Bernardinum ferro aggreditur, atque interficere conatur. At Bernardinus, nihil periculum veritus, inermis, aggredientem, diuinitùs ſtupore perculſum, apprehendit, ferrumque de manu eripit: qui facto obſtupeſcens, animo, ad ſua confuſus, ac perterritus redit. Quàm verò illius prædicatio Deo grata, ac Spiritu S. plena eſſet, illud profectò, indicat, quod eo prædicante, ſæpè candidiſſima Columba, circa eum volitans, conſpicitur, quæ tandem in ipſius capite quieſcere videtur. Vnde Verba illius non ab humano, ſed à diuino Spiritu profecta creduntur. Tam præclarâ quoque Bernardinus Dei luce perfunditur, vt eâ interdùm quæ longius abſunt, conſpectet, & quæ cæteris occulta ſunt, diuinâ illi virtute pandantur. Dùm ſemel Coſentiæ Dei Verbum diſſeminat, Matris obitus illi inter prædicandum à Deo reuelatur, quem cùm is eodem tempore auditoribus indicaſſet, Populum excitat, vt pro eâ Dominicam Orationem, cum Salutatione Angelicâ, Deo perſoluat. Dū Anno 1554. Potentiæ Conuentum, Guardianus adminiſtrat, quo tempore ob ingentem niuis copiam (quæ vias omnes interclVſerat, quò minus ad Oppidum pro eleëmoſyna accedere valeret) Familia omni victus prouiſione deſtituta, in ſummo vitæ diſcrimine verſabatur; Bernardinus verò cunctos ad Dei miſericordiam confugere, neque vllâ ratione de ipſius ope illis deſperandum eſſe monet. Nocte igitur cùm de more ad matutinas Horas

ſurrexiſ-

ſurrexiſſent Dominoquè Pſalmos decantarent ; En Frater Vitus, Laicus, qui in Eccleſiam oraturus receſſerat, ingentem calathum, pane recenti plenum, in Altari collocatum cernit. Quo ille admiratus, cùm rem ad Guardianum detuliſſet, ei ipſe ſilentium indicens, matutinas Horas vſque ad finem perſoluit. tùm ad Altare cum reliquis accedens, cœleſtem annonam à Deo miſſam videt, ac Hymnum Te Deum laudamus, omnes vno ore perſonantes, Dei benignitatem diuinis laudibus efferunt. Coſentiæ tandem cùm grauiſſimè ægrotans, iam extremo agone cum morte colluctaretur, ab humani generis hoſte, de Sanctiſſimæ Trinitatis Myſterio tentari incipit, quo tempore cùm lingua effari non poſſet, nunc tres, nunc vnum tantummodò digitum altiùs extollens ; Perſonarum Trinitatem, cum eſſentiæ vnitate coniunctam, eo ſigno palàm profitetur. In ipsâ verò ſui tranſitus horâ, Frater quidam, virtute præclarus, qui in Romano Conuentu moribundus iacebat, cùm Bernardini Animam Cœlum ſcandentem conſpiceret, protinùs exclamare cœpit : Expecta Bernardine, expecta, donec & ego tecum veniam. His verbis præſens aderat quidam Romanæ Curiæ Prælatus, qui, cùm morientem interrogaſſet, quemnam ille his verbis innueret, reſpondit : En modò Bernardini à Balbano Anima Cœlum conſcendit, quam & ego, Deo iubente, ſequor. Quo dicto, is quoque Deo Animam reddit. Summâ porrò diligentiâ tunc ab eo Prælato agitur, vt certo nuncio, Bernardini à Balbano obitus hora, ac momentum ſibi perſpectum fiat : quod illud planè eſſe comperit, in quo alter Romæ diem ſuum obietat. Nonnulla hic Seruus Dei deuotiſſima, ac omni pietate refertiſſima, opuſcula edit : in his ſunt Methodus orandi. Libellus de prædeſtinatione. Meditationes de Vitâ Chriſti. De 9. effuſionibus Sanguinis Chriſti. De 7. Regulis benè viuendi : atque alia quæ etiamnùm inter hominum manus verſantur. Obijt Anno 1558.

FRATER PAVLVS de ARENARIO, GVARDIANVS, ABSTINENTIA ILLVSTRIS.

FRater Pavlvs de Arenario, Scandriliæ Conuentus Guardianus, Vir omnium virtutum ornatiſſimus, ac tàm ſingularis abſtinentiæ, vt per aliquot annos, quotidiano victui, vnum tantùm, vel duo ad ſummum leguminum pugilla, & aquam adhibeat, cunctaque temporum ſpatia ſibi ad

orandum data exiſtimet. In eodem Conuentu maximam coruorum, miræ magnitudinis, ac horribilis aſpectus, multitudinem; hortum, tecta, arboreſque implentem, horridoque ſtrepitu crocitantem conſpicit, Dæmones: Fratribus inſidiantes, eſſe, diuinâ reuelatione, dum orat, accipit: quos ſuo conſilio, prudentiâ, & oratione fugat, ita quod maximo cum ſtrepitu abeuntes, roſtra, vngueſque in mutuam cædem conuertentes, ſe ipſas diſcerperent, volatuque celerrimo in propinquam vallem præcipites ſecederent. Obijt Anno 1558.

FRA-

FRATER PETRUS A MARTINA FRATRUM
CAPUCINORUM GUARDIANUS.

FRATRIS PETRI à MARTINA GVARDIANI & MAGISTRI NOVITIORVM

VITA, ET GESTA.

FRATER PETRVS à Martinâ, honeſtis Parentibus progenitus, cùm ad iuuentam perueniſſet, fortè accidit, vt rixâ cum Riuali excitatâ, ab eo haud leue vulnus acciperet. Interea verò dum Phyſicorum opera vulneris curationi vacatur, is varia animæ, corporiſque pericula, mente obuerſans, animi vulnus curare cogitat. Quarè Hoſte accerſito, vltrò illi iniuriam, atque illata damna condonat, veniamque viciſſim ab eo quærens, priorem cum eo amicitiam inſtaurat. Tùm ſecum de cauendis mundanæ conuerſationis periculis, conſilium init, illudque integrè, dum à vulnere conualeſcit, exequitur. Tum in Minorum Obſeruantium Familiam aſcribi feſtinat. Paucos in eâ Religione annos exigit, cùm ad pefectiorem Regulæ obſeruantiam anhelans, iam Sacerdotio inunctus, ad Capucinos ſe confert: vbi tàm præclarum, in ſui abiectione, humilitate, abſtinentiâ, auſterioris vitæ cultu, perpetuâ oratione, charitate, ac cæteris Virtutibus omnibus, vitæ Tyrocinium inſtituit, atque ad eum perfectionis apicem conſcendit; vt apud omnes ipſius ſanctitatis opinione percrebeſcente, frequentiſſimè illi Nouitiorum cura, & inſtitutio à Patribus credatur. Mira huius S. Viri in educandis, ac inſtruendis Nouitijs diligentia, ac ſollicitudo elucet: quam cùm moleſtiſſimè Sathanas ferret, ipſum ſæpiſſimè ſub viſibili formâ moleſtat; Sacra celebrantem perturbare conatur, frequenterque Dei Seruum) Deo idipſum ad maiorem ipſius perfectionem, & coronam permittente) verberibus & flagellis oppetit. Verùm nec minus Petrus in Dæmonem agit, cùm eum duriùs ſuis orationibus flagellat, atque ex hominum tùm animis, tùm corporibus pellit, quod pluribus exemplis comprobatum fuit. Nihil Seruo Dei iucundius, nihil frequentius, quàm orationis ſtudium eſt, in quâ rerum diuinarum ſibi arcana ex Dei benignitate panduntur, præſtantiſſimiſquè Dei donis potitur. Dum ſemel in Conuentu Budiorum, Guardiani, & Magiſtri Nouitiorum munus obit, quâdam die ſub veſperum, Eleemoſynarij è mendicatione redeuntes, ab eo benedictionem quæ-

runt;

rant; Petrum in Eccleſiâ orantem, & candidiſſima nube ſeptum conſpiciunt, quo illis planè indicaretur, ipſius tunc mentem totam in diuinæ lucis caliginem transfuſam eſſe. Hinc ſæpè fit, vt Deo reuelanre, pleraque occulta agnoſcat, ac nonnunquàm futura prænunciet. In Conuentu Potentiæ, Guardianus exiſtens, quodam mane cum Fratribus in Choro primam Horam perſoluens, ex diuinâ reuelatione accipit, nonnullos homines qui mutuas inter ſe ſimultates gerebant, haud longè à Conuentu, ſtrictis enſibus, ad necem vſque digladiari; Quamobrem mox intermiſsâ Horâ, Fratres compellit, vt eò omnes confeſtim accedant, mutuamque illam cladem auertant: Eamus, inquit, Filij, ne vereamur, cœptum Dei opus, vt tantum ſcelus impediamus, deſerere. Etenim, Deo gratius eſt, tot animas Orço eripere, quàm ipſi laudes, ijs neglectis, perſoluere. Ad locum igitur feſtinant, digladiantes homines offendunt, quos Vir Sanctus, non modò à mutuâ internecione auocat, verùm & ad reconciliationem, reciprocamque beneuolentiam compellit. In eodem Conuentu, cùm ſemel aditus omnis ad mendicationem magnâ niuis copiâ obſtructus eſſet, Fratreſque extremâ victus inopiâ laborarent, Petrus Guardianus, omnes ad Deum iubet confugere, & ab illius prouidentiâ pendere: adhuc orationi inſtant, cùm ianua pulſatur, muluſque pane, & vino, & alijs onuſtus in ipſo oſtij limine cernitur, cuius cùm nec veſtigia in niue conſpiciuntur, neque vnde eò appulerit, cuiquam exploratum eſſet; manifeſtum diuinæ liberalitatis Miraculum ſupremis laudibus efferentes, dapes è Cœlo miſſas recipiunt. Præter hæc, alijs quoque Deus Seruum ſuum Miraculis illuſtrat, in quibus præclarum illud eſt. Quo tempore Vir Dei Potentiæ Monaſterio præeſt, Anno ſcilicet 1558. accidit, vt non longè à Potentiæ Vrbe, quidam vaſtæ magnitudinis Serpens iuxtà Comitis Potentiæ prædium, in quodam montis antro deliteſceret, ex quo ſæpè emergens, quamplurima pecoribus, atque armentis, interdùm etiam hominibus damna inferebat. Eâ re, cùm & Comes, & Incolæ grauiter affligerentur, atque eò maximè, quod omnibus iam machinis ingentis illius belluæ internecione tentatâ, in ijs fruſtrà operam inſumpſiſſent, omnemque tanti mali euadendi ſpem animo abiecifsent: Comiti autem cùm haud ignota eſſet Petri ſanctitas, quam fama vbique prouulgauerat, illi haud difficile fore arbitrabatur, tanto huic malo mederi. Quapropter ad Virum Dei confugiens, ab eo ſummis precibus poſcit, vt deſolatis rebus aliquodà Deo ſolatium poſtulet; tam commune ergo malum pia Petri viſcera ita commouet; vt ſuam

apud Deum, Comiti operam polliceatur; Mox diuinam clementiam pijs clamoribus excitat, orationibus pulſat, lacrymis ad miſericordiam compellit: tùm verò diem decernit, quò ipſe ad Serpentem pergere & cum eo ſolâ Dei virtute pugnare ſtatuit. Adfuit ſtatuta dies, cùm Petrus, poſt Sacra Myſteria Deo oblata, diuinâ virtute armatus ad locum pergit, rupem, quæ è regione antri imminebat, conſcendit; ibique orans, Serpentem egredientem exſpectat. Eò quoque Comes conuenit, armatâ hominum catervâ ſtipatus, innumeraque præterea plebs ad ſpectaculum confluit. Dum igitur in rupe Vir Dei ardentiùs orat; D. O. M. (cui & præclara Serui ſui apud ſe merita cunctis declarare, & afflictæ plebis animos in meliorem ſpem inducere propoſitum erat) Virum Dei, toto ſpectante Populo, in aëra efferri; ac pleriſque cubitis altius è rupe, diuinâ Virtute, extolli voluit. Intereà è ſpecu Serpens, erecto collo, tumidâ ceruice, ardentibus oculis, multoque ſtrepitu, ac ſibilo horribilis erumpit. Mox horrere omnes, trepidare animo, fugam parare: at ſimul atque cum Vir Dei animaduertit, protinùs è rupe deſcendens, ad eum intrepidus pergit, Crucis Signo aggreditur, vocis imperio domat, funeque, quo præcinctus erat, ad illius collum alligato, domeſticum, ac manſuetum reddit; Deinde alligatum Serpentem, Petrus, ad Comitem ducit, qui illius magnitudine, & aſpectu exterritus, cùm ab eo fugam meditaretur, à Dei Seruo confirmatus, propius ad Serpentem accedit, mitem accipit, Dei potentiam, & Petri Sanctitatem commendat, ac tandem bombardarum ictibus interficiendum curat. Hoc pacto, cùm Deus inſignem Petri ſanctimoniam tam celebri Miraculo illuſtrare voluiſſet, breui etiam illum poſthæc è mortalium numero, ad immortalium cœtum euocandum præmonet. Quintâ decimâ etiam ante ſuum obitum die, cùm iam ægrotus in lecto iaceret, à B. V. ſibi apparente, diſcit, vnum ex illius Conuentus Familia, intrà quindecim dierum tempus, ex humanis exceſſurum. Nouitijs poſtmodum ad ſolatium ipſorum, ſibi diuinitùs ſignificatum fuiſſe affirmat, tres in illo Conuentu electiſſimas Dei animas eſſe, quæ intrà quindecim dierum ſpatium, Cœlum conſcenſuræ eſſent; quod rei euentus probauit. Nam poſtridiè illius diei, Laicus quidam, qui Ianitor erat, Vir eximiæ virtutis, in morbum incidit, quem paulò poſt, Fr. Bernardinus Tarentinus, Clericus, ſubſequitur, qui eam perfectionis metam attigerat; vt orans frequenter in mentis exceſſum raperetur, quo tempore tàm inſenſibilis fiebat; vt quamuis colaphis cæderetur, ac toto corpore diſcerperetur, vel in alia loca transferre-

tur, nihil eorum penitùs aduerteret. His igitur (cùm ante præſtitutos dies, ambo, ſancto fine, vitæ periodum terminaſſent) Petrus tertius acceſſit, qui, vbi Fratribus, ſui obitus horam, quæ ſequenti Dominicâ die, poſt Conuentualem Miſſam, à Deo præſtituta erat, prædixit, ipsâ quintâ decimâ luce, poſt Sacramenta deuotiſſimè ſuſcepta, Fratreſquè, ac Nouitios ſanctis monitis, ac ſupremis hortationibus inſtructos, omnium poſtremus ad Superos migrat. Anno 1559.

FRATER ANGELVS ASTENSIS GVARDIANVS, VIRTVTE INSIGNIS.

FRater Angelvs Aſtenſis, diuini Verbi Concionator eximius. Hic cùm inter Minores, qui de Obſeruantiâ nuncupantur, pleroſquè annos magnâ cum eruditionis laude traduxiſſet, atque etiam inter Sorbonicos Doctores cooptatus, Doctoralem Lauream, in Facultate Pariſienſi adeptus fuiſſet, horrendo ſpectaculo, ac formidabili caſu cùm grauiter commoueretur; protinùs ſibi à periculo cauendum cenſuit. Quapropter morâ nullâ interpoſitâ, ad Capucinorum Ordinem migrans, in eo doctrinâ, prædicatione, Regulari obſeruantiâ, ac plurimis alijs virtutibus floruit: ac tandem Genuæ, dum in Conuentu S. Barnabæ Guardiani officio fungitur, vitam magnâ cum ſanctimoniâ actam, beato fine concludit. Anno. 1560.

FRATRIS IACOBI à MELPHICTO GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRater Iacobvs à Melphicto, Vir doctrinâ, conſilio, prudentiâ, Regularis obſeruantiæ zelo, patientiâ, ac multis alijs virtutibus clarus. Hic inter Obſeruantes, ſuâ tempeſtate, doctrinâ, ac eruditione celeberrimus fuit, atque inde ſæpè Prouincialis munus in ſuâ Prouinciâ, magnâ cum prudentiæ laude adminiſtrauit. Cùm autem Melphicti ſemel Guardianus eſſet, geminique Fratres Capucini à Ludouico Rhegino, qui tunc Calabris præerat, ad Religionem ijs in locis propagandam miſſi, ad Mo-

naſterium illud ſub Solis occaſum acceſſiſſent, eoſque tàm appoſite, ac ſapienter de præſcriptâ Regulæ obligatione, atque illius obſeruantiâ differentes audiuiſſet, is qui in Theologicâ ſcientiâ doctiſſimus erat, Regulæ diſciplinam necdum ſe aſſecutum agnouit: quarè cum ab eo tempore animum magis ad Regularis diſciplinæ ſtudia intendiſſet; tunc primùm, & pericula in quibus verſabatur, cœpit animaduertere, ac rebus ſuis prudentius conſulere, ſibi in animum induxit. Hoc itaque maturè ſecum deliberato, Miniſtri Prouincialis aduentum captat, & cum eo pluribus verbis de Reformandâ Prouinciâ agit, eamque tandem impetrat. At Reformatione, neceſſitate quâdam exortâ, cùm virtùtis humore careret, breui aruit, vixquè ad ſextum vſque menſem peruenit. Id cùm Iacobus ægrè ferret, Apuliæ Prouinciâ relictâ, ad Neopolitanam ſe confert, vbi aliquamdiu Theologicis diſciplinis tradendis vacat: ſed cùm Reformationem bis, terque in hâc quoque Prouinciâ tentatam aſſequi minimè poſſet; abſoluto Neapoli quadrageſimalium prædicationum curſu, is cum Socio, ac nonnullis alijs S. Theologiæ candidatis, ad Capucinorum Religionem conuolat. Erat Iacobus multis corporis incommodis affectus, quod ſanè haud leuiter ipſius animum affligebat, ac metu exagitabat, ne auſteriores vitæ aſperitates, quas ſibi apud Capucinos obeundas non ignorabat, ferre valeret. At (qui debiles confirmat, & iis quos vocat, nouam è Cœlo fortitudinem præſtat) D. O. M. eam Iacobo poſt Religionis ingreſſum, corporis incolumitatem contulit; vt vniuerſas Religionis auſteritates, non tam æquo, quam alacri animo ſuſtineret. In nouâ hâc apud Capucinos vocatione, Iacobus tàm præclarum Regularis obſeruantiæ, ac prudentiæ ſpecimen edidit; vt in Neapolitanâ Prouinciâ, nihil ſine ipſius conſilio fieret. Euangelicum prædicationis munus, quo iam antea egregiè præcellebat, poſt ſuum ad Capucinos acceſſum, tam ardenter, atque Apoſtolico ſpiritu proſecutus eſt; vt Foroliuium, à Franciſco Æſino Generali miſſus, cùm Vrbem quorundam operâ nonnihil Hæretico errore imbutam offendiſſet; tùm publicis Sermonibus, tùm priuatis diſceptationibus, ita in errores inuehitur; vt, cùm nihil ſtudij, aut operis prætermiſiſſet, eam Vrbem tandem ab eâ tabe expurgauerit. Ferrariam deinde profectus, ibi cùm in Concionibus ſuam, tum in fidei rebus pertractandis, tum in doctrinâ explicandâ præſtantiam perſpectam præbuiſſet; indè Epidaurum profectus, tantam ſibi apud eam Rempublicam, & Populum ſuâ prædicatione gratiam conciliauit, vt eum ſibi Epiſcopum à Pontifice poſtulauerint; at eo conſtanter Epiſcopatum recuſante; Pontifex, tametſi ad Reipublicæ petitionem propenderet, inuitum tamen ad id munus compellere noluit. Epidauro

igitur digreſſus, Iacobus Venetias proficiſcitur, vbi dum Euangelici Agricolæ inſtar diuini Verbi ſemina ſpargit, Generalis Minorum Obſeruantium miniſter, cùm ad ſuos Iacobum reuocare cuperet, is, Clementem à Moneliâ, ex Socijs præcipuum, ad eum mittit, qui ſuo nomine multis eum pollicitationibus ad prioris Ordinis reditum alliciat. At Vir grauiſſimus, cùm hanc tentationem deuiciſſet, exutum omni ambitione animum, conſtantiſſimumque in aſſumptâ Religione mentis propoſitum, nunquàm ſatis laudandum declarauit. Poſt hæc, Aletium venit, vbi fœneratores, quos ibi copioſos reperit, ita inſectatus eſt; vt, Deo præſertim opitulante, omnia inde fœneraticia pacta, & contractus abſtulerit. Cùm verò acriùs quâdam die pro ſuggeſtu vſuras exagitaret, Vir quidam Fœnerator in Vrbe potens, ea velut ſibi dicta accipiens, de ipſo apud Proregem conqueritur. Iacobus verò eò vocatus, vbi ſe nullius ſingularis perſonæ vitium publicè attigiſſe, ſed in genere tantummodò fœneratorum ſcelus proſecutum fuiſſe oſtendit, ad Fœneratorem conuerſus ait: Ego quidem nè publicum ſcelus tuum palàm arguerem, tuo honori, ac exiſtimationi dedi: At quid? an non tu Vir ille es, qui in alijs, ac veſtibus tuis pauperum ſanguinem geris? Iam tuum mihi pallium cede, ita me Deus adiuuet, ni ex eo viuum pauperum ſanguinem exprimam. Cumque manum ad Fœneratoris pallium extendiſſet, ſanctitatem Iacobi agnoſcens, exterritus ille, mox aufugit, ne Dei iudicium ſcelus ipſius aperiret. Mirùm planè erat, quàm liberè quàm grauiter, quàm ſeuerè, Vir hic Euangelicus, ipſa quoque Potentium vitia increparet. Marchio Vritanus, qui & eo tempore Frentani dominabatur, cùm varios errores hauſiſſet, eos clàm per Hæreticum Miniſtrum diſſeminabat, quem cùm Iacobus multis argumentis conuictum, ab Hæreſi reuocare non poſſet, grauius increpat: rem verò Marchio tam ægrè tulit, vt etiam in mortem ipſius conſpirauerit. At Deus, qui pro Iacobo ſollicitè inuigilabat, euntem, redeuntemque ijs inuiſibilem præſtat, qui in ipſius cædem conſpirauerant. Intrepidum igitur Iacobi animum nullæ minæ, nullaque vitæ pericula terrebant. Hinc D. O. M. qui ardentiori hoc illius zelo, ac charitate delectabatur, ipſius mentem, tanta ſapientiæ luce illuſtrabat; vt futuros quoque, diuino Spiritu rerum euentus prænoſceret, ac præſignificaret. Dum enim Melphicti, Dei Verbum diſſeminaret, maximèque in fœneratores inueheretur, publicus quidam in Vrbe Fœnerator erat, qui quò acriùs ab eo increpabatur, eò magis in riſum, & cachinnum effundebatur. Cui Iacobus: Caue tibi, inquit, ne Latrun-

culis ludentem te Diabolus aliquandò inſano ictu intercipiat. Nec fruſtrà prolatum verbum. Paucis enim vix elapſis diebus, cùm Latrunculis luderet, eo ipſo temporis momento, quo à colludente, ſupremus, Regi, fugiendi aditus intercluditur, repentinâ morte correptus, vitæ illi curſus abrumpitur. Plurimos iam ſuæ ætatis annos Iacobus exegerat, cùm vltimâ lineâ appropinquante, Deus Seruum ſuum, quem fidelem in multis agnouerat, ſupremâ tentatione probare voluit, vt ampliori coronâ donaret. Hidruntinæ Prouinciæ Proregem Iacobus grauiter læſerat, eò quod ipſius in iuſtitiâ adminiſtrandâ oſcitantiam publicè arguiſſet. Quamobrem Prorex aliâ occaſione captatâ, Iacobum, iniuſtam exilij damnationem, quæ poſtremam illi gloriam adferret, inſontem ſubire cogit. Exul itaque ob prædicatæ Veritatis teſtimonium, Meſſapium proficiſcitur: vbi poſt biennium annoſus, probatus, meritis, ac virtutibus clarus, Deo ſpiritum reddit. Tantaque fuit illius ſanctimoniæ fama, vt Meſſapiæ publicè illi Statua erecta fuerit. At neque eâ diuino teſtimonio vacauit. Nam quatuor poſt ipſius obitum annis, cùm ipſius Corpus exhumatum fuiſſet, integrum, ac incorruptum apparuit, ſuauiſſimo ſemper odore fragrans. Nonnulla is Opuſcula edidit, quibus præclaræ eruditionis cunctis monumenta reliquit. In his ſunt: Commentarius in Decalogum. Alter in pſalm. Domine quis habitabit, &c. Opus in ſymbolum Fidei. Aliud De mortificatione carnis. Poſtremum, de Concept. Virginis. Hoc pacto, cùm vtroque, vita, & doctrina clarus ad Deum conſcenderit, illud quoque Euangelicum Elogium iure ſibi vendicat: *Qui autem fecerit & docuerit, hic magnus vocabitur in Regno Cælorum.* Obijt Vir Dei Anno 1561.

FRATRIS BARTHOLOMÆI HISPELLENSIS, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER BARTHOLOMAEVS Hiſpellenſis, ab adoleſcentiâ iugum Domini in Minorum Obſeruantiam Ordine ferre diſcit: at prioris, ac purioris obſeruantiæ ſtudio ductus, ad Capucinos ſe confert. Fulgini, ſecundus Guardianus inſtituitur. Seraphicæ paupertatis zelantiſſimus: inter aſperrima hyemis tempora, viliſſimus illi tantùm habitus, abſque tunicâ, ſufficit. Plurimâ in victu temperantiâ elucet: quâ non ſolum à gemina in

die comeſtione, verùm etiam à ſaturitate ſibi perpetuò cauet: atque vt omnem guſtus ſenſum, à ſe longiùs expellat, pulmenta, ſi quandò ijs veſcitur, aquâ ſuperinfuſâ, inſipida redit. Perpetuam linguę, cuſtodiam Virum Dei ad arctiſſima ſilentia compellentem, perpetuo ſolitudinis cultu, atque hominum fugâ, fouet. Plurima quoque illi inſidet humilitas, quæ aſſiduum, ac nunquàm intermiſſum orationis ſtudium illi in animo generat, ita quod meritò inter Illuſtriores Regulæ cultores, qui eo potiſſimum æuo florebant, locum ſibi vendicet. Inter furibundas illas Religionis tempeſtates, plurimos ſuis exemplis ac exhortationibus ad conſtantiam prouocat. Diuinâ charitate æſtuans, Martyrijque pro Chriſto ſubeundi ſummâ cupiditate flagrans, ſæpiùs petitâ facultate, ac denegatâ; ingens ſaxum, ſemel ex alto ruens, Dei Seruum ferè ſuo pondere opprimit, totque corporis ipſius oſſa confringit, vt cùm pleroſque in maximis doloribus dies duxiſſet, in quibus mira ipſius patientia enituit, ab ijs tandem conſumptus, velut domeſtico Martyrio ſublatus, in Domino obdormit. Anno 1562.

FRATER IOANNES à CORLEONE, GVARDIANVS, SANCTITATE CONSPICVVS.

FRATER IOANNES à Corleone, Sacerdos, abſtinentiâ, vitæ auſteritate, charitate erga infirmos, ſilentio, ſolitudine, atque oratione imprimis inſignis apud Ordinis monumenta celebratur. Huius Viri ſanctimoniæ præclarum teſtimonium fuit, quod cum in Gibelmannæ Conuentu (vbi is Guardiani munere fungebatur, ante quadrageſimale ieiunium ex antiquo Patrum vſu, animi remiſſiones celebrabatur) Ioannes in Eccleſiam ad orandum ſeceſſiſſet, ei Dominus in oratione apparens, quænam honeſtæ, atque à Deo probatæ animi recreationes cenſendæ ſint, reuelauit. Obijt Anno 1562.

FRATRIS ALEXANDRI à FANO, GVARDIANI VITA, & GESTA.

FRATER ALEXANDER à Fano, cum inter Minores Conuentuales conſcriptus vitam duxiſſet, Regularis obſeruantiæ ſtudio incenſus, ad Capucinos ſe confert, atque adeò in omni virtutũ genere proficit; vt perfectam Regularis diſciplinæ normam, in ſe ipſo præferat, â carnis enim mortifi-

catione exorſus, eâ corpus inediâ domat; vt vniuerſa Regulæ ieiunia, atque alia quamplurima, ſolius panis, & aquæ refectione celebret, carnem quotidianis ferè flagellis atterat, humilitate, atque ſui abiectione ſummoperè delectetur. Nihil denique hoc Viro modeſtius, nihil honeſtius eſt: Mulierum adeò conſortia deuitat; vt etiam ad eas propiùs accedere vereatur. Studium verò, quo orationem, ac rerum diuinarum contemplationem proſequitur, tàm illi aſſiduum, & familiare eſt, vt cœleſtium rerum potius, quàm humanarum ſpectator videatur, Diu, noctuq; cum Angelis verſatur, Deoq; dicatæ ſolitudini, vt plurimum vacans, Dei colloquijs familiariter fruitur. Quamobrem tantæ illius, tum apud Fratres tum ſeculares Sanctitatis fama diffundebatur, vt cuncti illum, velut totius Sanctitatis exemplar, ſuſpicerent. Atque indè quàmplurimi, qui varijs languoribus affligebantur, ipſius Sanctitatis odore attracti, ad eum confluebant, quos Vir Dei, Crucis ſignaculo muniens, ab ægritudine liberos reddebat. Accidit autem, vt ad Caſtellum quoddam accederet, vbi geminos cuiuſdam Mulieris viduæ filios, grauiſſimâ ægritudine laborantes offendit; quā obrem cùm Mater acerbiſſimè diſcruciaretur, Alexander ei ex animo compatiens, vt animum cum Dei beneplacito componeret, hortari cœpit. Neque enim id fieri poſſe affirmabat, vt à Deo opem exſpectaret, niſi priùs cum Dei voluntate conueniret. Id cùm à Muliere Vir Dei tandem aſſecutus fuiſſet, mox ad Liberos extremâ valetudine laborantes accedit, Signo Crucis benedicit, ac protinùs Matri incolumes, Dei virtute, reſtituit. Hic tandem meritis diues, ac ſanctis operibus plenus, cùm vſque ad canos; vitam cum magnâ ſanctimoniæ laude tranſegiſſet, Maceratæ diem extremum claudit. Anno 1564.

FRATER PACIFICVS FANESTRIS FRATRVM
CAPVCINORVM GVARDIANVS . p. 48

FRATRIS PACIFICI FANESTRIS GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER PACIFICVS Faneſtris; Sacerdos, cùm aliquandò ſub Tertij Ordinis S. Franciſci habitu, aliquamdiu Franciſco à Cattoceto, Ordinis Obſeruantium Viro ſanctimoniâ claro, qui Eremum S. Iacobi incolebat, ſuam operam exhibuiſſet: eo ex humanis ſublato, ad Minorum Obſeruantium Familiam, præclaris illius vitæ exemplis permotus, ſe confert: vbi primis illis virtutum rudimentis, quæ ex Franciſci diſciplinâ hauſerat, perfecta religioſæ vitæ ornamenta ſuperaddens, in eâ tam digne verſatur; vt cùm ſemel in Cathedrali Fani Eccleſiâ, ſacris Myſterijs incumbens, in extaſin raptus, humi prolaberetur, ijque qui præſentes aderant, cùm ſincope, animi deliquio correptum credentes, eum efferendum curarent; tam grauis diuinâ virtute euaſerat; vt nullâ vi ex eo loco dimoueri poſſet: ac paulò poſt ex exceſſu rediens, cùm eorum, quæ tunc ei à Deo demonſtrata fuerant, terrore perculſus fuiſſet, ſtatim ad Capucinos tranſuolat. Viderat quippe Deo oſtendente, vt idem poſt, haud abſque lacrymis, affirmabat, maximam hominum, mulierumque turbam, velut pluuiæ guttas, ad Inferna deſcendere, pauciſſimoſque in æthera ſuſtolli, plurimos etiam ex Minoribus, ac cæterorum Religioſorum Ordinibus, qui Regularis obſeruantiæ non ſtuduerant, in Tartara mergi. Quamobrem cùm id velut cœleſte Oraculum accepiſſet, quò ad perfectam Regulæ obſeruantiam ſe ipſum transferret, protinus ad Capucinos confugit, inter quos eam vitæ rationem inſtituit, quæ vniuerſos ad ſui imitationem compellebat. Crebra enim panis, & aquæ ieiunia, parciſſimus ſomnus, prolixiores vigiliæ, carnis macerationes, auſteriſſimus denique corporis cultus, quæ tum ad vitia edomanda, tum etiam ad cœleſtium contemplationem aptandam, ſibi conſciuerat; adeò ipſius carnem exedunt, vt extremam fere illi maciem concilient. Verùm quò magis carnem inedijs, atque aſperitatibus conficiebatur, eò lutiùs mens in oratione, ac rerum diuinarum meditatione epulabatur, & pingueſcebat: quarum ita ſtudio accendebatur, vt omne, & ſtans, & ſedens, & ambulans, ac negotia gerens, tempus orationi daret. Hinc perinde ac ſi tota illius conuerſatio in Cœlo eſſet, eò ſem-

per oculis ſpectabat, quò mens fixa cogitatione ferebatur. Quamobrem pius Dominus qui ardentiori ſuorum charitate maximè delectatur, feruentiora hæc Pacifici ſtudia cœleſtium reuelationum dono proſequebatur. Etenim cùm Eugubij aliquandò Guardiani munere fungebatur, in ipsâ immaculatæ Conceptionis Deiparæ Virginis ſolemnitate, dum poſt Matutinas Horas in Eccleſiâ attentiùs orat, Immaculatam Virginem maximam ex ſe cœleſtium odorum fragrantiam effundentem, è Cœlo dilabi conſpicit: quo tempore Sacriſta, qui(vt Altaria ob diei ſolemnitatem decentiùs exornaret) ante alios conſurrexerat; cùm Eccleſiam ingreſſus, eam inſolito, ac ſuauiſſimo odore fragrantem perciperet, eò maximè admirabatur, atque vnde tanta illa odoris ſuauitas emanaret, ignorans, Pacificum orantem adit: ab eoque tantæ ſuaueolentiæ cauſam ſciſcitatur. Cui Pacificus: Ne mirêre (inquit) non eſt hic aromatum, aut thymiamatis, quæ apud nos oriuntur, mortalis odor, è Cœlo hæc aromata prodiêre, veruntamen audita contine: Nuper hîc Cœlorum Regina deſcendit, cumque pleraque ad ſuam ipſius dignitatem ſpectantia, quæ anteà ignorauerant, indignum Myſteria docuiſſet, illud inter alia explicauit: Se in primo Conceptionis ſuæ articulo, ab omni prorsùs peccati Originalis labe, Dei gratiâ immunem fuiſſe: cuius rei teſtimonium eſt, hæc ſuauiſſima odoris fragrantia. Vitam denique quam ſanctus hic Vir, ad extremos vſque canos magnâ cum ſanctimoniæ laude perduxiſſet, eam quoque Sanctorum fine concludit. Anno 1566.

FRATER NICOLAVS ab ANTIO NOVO GVARDIANVS SANCTIMONIÆ LAVDE CLARVS.

FRATER NICOLAVS ab Antio nouo, Tiburtini Conuentus Guardianus, nec non F. Ioannes Viterbienſis Romanæ Prouinciæ Prouincialis, è corporeo carcere ſoluti, cœleſtis patriæ munera, eodem die, Anni 1569. ſubeunt. Hi cùm virtute illuſtres, maximiſque in rebus probatiſſimi, plurimùm in Regularis obſeruantiæ cultu laboraſſent, magnamque apud Fratres ſanctimoniæ laudem conſecuti eſſent: poſt mortem F. Tholomæo ſeni, annoſo, qui Tiburi ægrotus iacebat, ambo glorioſi, ac plurimâ luce circumfuſi apparentes, has ſimul voces effundunt: Vale Tholomæe, iam vnà Cœlum conſcendimus.

FRA-

FRATER SEBASTIANVS a GRATTERIO FRATRV
CAPVCINORVM GVARDIANVS. 41

FRATRIS SEBASTIANI à GRATTERIO, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER SEBASTIANVS à Gratterio, Vir ſanctimoniâ, ac Miraculis illuſtris, ex Minorum Ordine qui de Obſeruantiâ nuncupantur, inter ipſa Religionis primordia ad Capucinos accedit. Admirabilis in eo relucet vitæ rigor, incredibiliſque in ſeipſum auſteritas: quò fit, vt non modò quæ honeſtæ voluptatis ſunt, corpori deneget; verùm & quæ neceſſaria videntur, naturæ ſubtrahat: à carnibus enim præterquàm in Paſchatis, Pentecoſtes, ac Natalis Domini diebus, ob ſacrorum illorum dierum lætitiam, tametſi perpetuò abſtineret, ac quotidianis inedijs iiſque vt plurimùm ad ſolum panem, & aquam contractis vacaret; hæc ſibi tamen ad carnis macerationem haud ſufficere putabat, niſi integros quoque tres hebdomadæ dies, nullo cibi eſu tranſigeret: Cumque hâc corpus inediâ affligit, carnem tàm, dirâ, ſingulis noctibus, flagellatione cædit; vt totum circumcirca flagellationis locum ſanguine conſpergat: Sacro tamen Veneris die, ob Dominicæ Paſſionis memoriam, familiari flagello, alterum ſingulare addere ſolitus eſt, ex ſpineſi malogranati virgis confectum; quo tàm ſeuerè ſeipſum excarnificabat; vt dorſi cute diſruptâ, perpetuam ferè in ſcapulis plagam gereret. Nihil hâc flagellatione Satanæ moleſtius erat, quâ cum ipſe acriùs flagellaretur, odium in eam conceptum aliquandò hoc facto declarauit. Semel enim peractâ flagellatione, cùm Sebaſtianus habitum, quem exuerat, nullibi reperiret; Satanæ artem eſſe ſuſpicatus, face accensâ omnes Eccleſiæ angulos, ac ſecreta fruſtrà rimat: tùm fortè oculos altiùs attollens, eum à Dæmone in excelſam Eccleſiæ trabem delatum eſſe cernit. Inuidus ſiquidem Satan, cùm Virum Dei aliâ ratione à flagellatione prohibere non poſſet; hâc ſaltem arte deludere, atque ab eâ abſterrere nititur. At neque his carnis afflictationibus, ardens Sebaſtiani Spiritus contentus eſt: vt enim omnem in dormiendo, corpori, quam honeſtè illi indulgere poterat, voluptatem ſubtrahat, non ſtramen, neque fœnum, ſed nudas tantùm tabulas ſibi ſubſternens, lignumque capiti ſupponens, ita ſedens quieſcit; vt ad meditationem potiùs, quàm ad quietem compoſitus videatur. Hoc mo-

do cùm parciſſimo ſomno vtitur, longiùs in oratione, quæ vbique illi familiaris erat, vigilias ducit, in quâ tanto in Deum charitatis æſtu fertur; vt plerumque in mentis exceſſum rapiatur. Glorioſiſſimam Cœlorum Reginam, præcipuâ religione, ab initio ita colere inſtituit; vt quoties illi per Eccleſiaſticas leges liceret, Sacra ſemper ad ipſius honorem faceret. Sextâ verò Feriâ, Miſſam de Paſſione Domini, tanto pietatis ſenſu, celebrare ſolitus erat, vt copioſos ſemper in eâ lacrymarum imbres effunderet. Hinc contigit aliquandò, vt illius celebrationi incumbens, cùm ad eam miſſæ partem perueniſſet, in quâ, ter Agnus Dei inuocatur; Chriſtus Dominus purpurâ indutus, ſpinis coronatus, ferreâ catenâ à collo pendente, manibuſque poſt terga reuinctis, totus ſanguine conſperſus illi in hoſtiâ apparet: eo planè modo, quo eum Pilatus ad Populi conſpectum perduxerat, cùm diceret (*Ecce Homo*) Quo aſpectu tàm ingenti dolore mens ipſius protinùs liquefacta fuit; vt immenſos ſingultus, ac lacrymas complens, verba vlteriùs proferre non potuerit, donec Hoſtiâ ad propriam accidentium formam redeunte, flebile illud Domini ſpectaculum ab eo receſſit: atque indè factum eſt; vt nunquàm deinceps Sacra celebraret, quin ab ipſius oculis copioſa lacrymarum flumina erumperent. Plerumque etiam Beatiſſimæ Virginis, ac B. P. Franciſci aſpectu, ac colloquio potitur, quo feruens ipſius Spiritus magis indies ad Dei charitatem accenditur. Gibilmannæ; cùm aliquandò grauiſſimè ægrotans, ardentiſſimo febris calore æſtuaret; fontis, qui propè B. V. Ædem defluebat, aquam peroptabat. Hyemis tunc tempus erat, Regioque circumquaque niue obſeſsa, viam Fratribus interclußerat, quâ ad fontem pergere, ex eoque aquam haurire poſſent: Veruntamen haud Viro Dei, quæ afflictorum conſolatio eſt, Deipara defuit, quæ ægrotanti ſeruulo ſuo apparens, vas illi cœleſtis aquæ propinat, quam dum ſitibundus ebibit, mox incolumis è lecto ſurgit, ſuæque liberatricis benignitatem pijs laudibus, ac gratiarum actionibus proſequitur. Poſt hæc accidit, vt per Fretum Siculum nauigans, in quâ vehebatur, nauis in Pyratas incideret, qui cùm vndique naui gantes ſagittis inuaderent, Vir Dei ſe ex oppoſito in hoſtium conſpectu collocans, iacula quò minùs cæteros ferirent: prohibebat: cumquè tot ſagittæ in eum eiaculatæ eſſent, vt nulla ampliùs hoſtibus ſupereſſet, cunctæ ad ipſius pedes cadentes, nullum, neque ipſi, neque alijs vulnus intulêre: quo factum eſt, vt Pyratæ, præda tandem deſperatâ, abirent. Porrò qui in naui erant, B. P. Franciſcum, ante Virum Dei ſtantem, ac hoſtium ſagittas pallio excipientem conſpiciebant, ex quo maximas Deo, ac eorum liberatori

gratias reddidére. Profeticо etiam Spiritu clarus, quæ in Dei conſilio latent, ſæpè prædicit. In his fuit maxima quædam hominum ſtrages, quæ peſtifero morbo graſſante, Caſtroboni poſteà ſecuta eſt. Cùm etiam Gibilmannæ Guardianus, Nouitiorum educationi incumbit, Nouitium quendam incolumem, ac benevalentem intuitus, ad Noſocomium mittit, ſtatimque illi peccatorum Confeſſionem indicit, ſacro Viatico refici iubet, atque etiamnùm incolumi, tertium diem ſupremum fore nunciat. Ridebant Fratres Senis imperium, cùm Nouitium optimè valentem, ac robuſtum cernerent: at dictorum veritatem paulò poſt rei exitus confirmauit: tertia enim dies Nouitium è medio tollit. Pleraque alia Spiritu Prophetico prænunciat: multaque, tùm viuens, tùm mortuus Vir Sanctus Miracula edit: inter quæ illud enumeratur. Dum Caſtroboni Capucinorum Conuentus ædificaretur, inſanus quidam, mentis furore correptus, muro conſcenſo tegulas comminuebat: cùm Vir Dei cum alijs Familiæ Fratribus eò accurrens, mente captum nomine proprio vocans, ad ſe accedere iubet: is Patris vocem audiens, confeſtim è recto deſcendit, atque ad illius ſe pedes proſternit. Cui Sebaſtianus: Cur ſic Fili mi, pauperum domum deſtruis, nùm ad hæc te amentia compellit? Verùm iam mentem accipe, vt à cœpto deſinas, dextràque illius capiti impoſitâ, integra, ac ſana mens illi reſtituitur. Aliud quoque illuſtre Miraculum ab eo patratum narratur. Cùm enim Vir quidam, qui tàm graui oculorum morbo laborabat, vt eorum penè vſu careret, ad Virum Dei veniſſet, ab eoque vt Signum illi Crucis impertiret, multis precibus poſtularet: Vir ſanctus frontem illius quaſi feſtiuus vnâ manu comprimens, alterâ Signum Crucis oculis impendit: quo facto cæcitas repente ab eo fugata fuit. Magna quoque in hoc S. Viro ergà Deum fiducia, ac mira in eo orationis virtus elucebat, quâ vniuerſa à Deo impetrare ſe poſſe confideret. Id exemplo manifeſtum fuit. Nam in Gibilmannæ Conuentu, cùm in ſacro Dominicæ Reſurrectionis die nihil Fratribus obſonij ſuppeteret, quo Familia in tam ſolemni die recreari poſſet; Vir Dei oculis in Deum ſublatis, ad diuinæ benignitatis penum confugit, moxque magna palumborum multitudo altiùs in aëra euolare conſpicitur, qui vbi ſupra Conuentus clauſtra volatu peruenêre: En repentè ferox quidem Accipiter à tergo erumpens eos inſequitur, toxque ab eo interfecti inter monaſterij clauſtra cadunt, quod in eâ Familiâ Fratres eo tempore numerabantur. Quo pacto Fratres velut Dei conuiuæ, corpus, animumque cœleſti dono recrearunt. Hoc ipſo in Conuentu,

eodem Guardiano accidit, vt ob niuis copiam, quæ viam ad mendicationem obſtruxerat, Familia omnibus vitæ tuendæ neceſſarijs careret. At Sebaſtiano ad Deum precibus clamante, ſportâ, pane candido, ac recenti plena, in ipſo Eccleſiæ limine reperitur, nullo penitùs hominis veſtigio, cuius opere ea delata fuiſſet, in niue deprehenſo. Hic itaque Vir Dei tot diuinis teſtimonijs confirmatus, tandem in Conuentu Caſtroboni, aduersâ valetudine afflictatus; eâ ingraueſcente, cùm languor ſupremum illi diem indiceret, eo tempore tam verbis, ac vultu iucundus apparere, totque Dei laudes occinere cœpit, vt mortem, tanquàm vltimum terribilium non horrere, ſed tanquàm ad immortalem vitam viam expetere videretur. Hinc ea ſæpè Apoſtoli verba in ore repetebat: *Cupio diſſolui, & eſſe cum Chriſto.* Denique Fratribus omnibus valedicto, ex huius corporis domicilio migrat, ſempiternam in Cœlo vitam acturus. Cuius rei teſtis fuit Frater quidam, qui in Corſicæ Prouinciâ, quo tempore Caſtroboni è viuis exceſſit, Sebaſtiani Animam inter Beatorum Choros in Cœlum ferri conſpexit. Porrò vix Sebaſtianus humana deſeruit, cùm lues, quæ eouſque Caſtrobonum occupauerat, abſceſſit, ac velut huius S. morte defuncta eſt. Caro verò ipſius poſt mortem tàm mollis, ac tractabilis euaſit; vt infantilem teneritudinem præſeferret. Cùm autem maximâ apud omnes de Sebaſtiani Sanctitate opinio percrebuiſſet; vix illius ad Deum tranſitus fama in Vrbe audita eſt; cùm turbæ ad Defuncti Corpus confluentes, illius habitum, capillos, barbam, vngues, ſumma deuotione præſcinderent, tantoque impetu in Corpus ruerent, vt vix illud Fratres è turbarum manibus eripere, neùe in fruſta diſcerperent, prohibere poſſent. Neque id fruſtrà: Plurimi enim ægrotantes; qui has S. Viri Reliquias contigerunt, illius apud Deum merita implorantes, ſanitatem conſecuti ſunt, Deo ſignis, ac virtutibus Serui ſui ſanctitatem ad ampliorem ſui gloriam conteſtante. Obijt Vir Dei. Anno 1572.

FRATRIS PAVLI FERRARIENSIS GVARDIANI
VITA, & GESTA.

FRATER PAVLVS Ferrarienſis, Sacerdos, prudentiâ, ac virtute clarus, cùm primùm ad Religionem accedit, id à Domino multis precibus petit, atque aſſequitur: vt totidem annis in pœnitentiâ, & lacrymis Deo in Religione famularetur, quot Dei Filius in hàc mortali vitâ, pro hominum ſalute

conſumpſe-

conſumpſerat. Guardiani ſæpè officio functus, Regularis obſeruantiæ acerrimus propugnator exiſtit. Vir maximâ integritate, ac vitæ innocentiâ præditus; cuius illud ſummum, ac iucundiſſimum ſtudium eſſe videtur, Orationi, ac diuinarum rerum contemplationi vacare. Hic, cum F. Baſilius Sacerdos, tertianâ febre laboraret, in virtute S. Obedientiæ illi præcipit, vt cum primùm febris acceſſerit, nullum ei locum præbeat, antequam ad ipſum pro benedictione acceſſerit. Mirabile dictu! Febris, quaſi Pauli conſpectum metueret, ad Baſilium accedere verita fuit, atque eum pariter deſeruit. Bononiæ tandem Guardianus, magnâ cum virtutum laude, ac ſanctimoniæ famâ, vitâ excedit: cuius Corpus, multos poſt ſepulturæ menſes, incorruptum reperitur, pedeſque abſciſſi, & in capſulâ à Fratribus repoſiti, ſuauiſſimum odorem efflant. Obijt Anno 1574.

FRATRIS IOANNIS BAPTISTÆ SAONENSIS GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER IOANNES BAPTISTA Saonenſis, Sacerdos, Vir dignitatibus clarus, ac regularis obſeruantiæ, atque omnium virtutum laude celebris, maximâ verò patientiâ inſignis, quam in diuturna annorum paralyſi inuictam exhibet. Huius ſanctitati tribuitur, dum in Genuenſi Conuentu Guardianus exiſtit, viâ ad mendicationem gelidiſſimâ hyeme penitus occlusâ, cum Familia in ipſo Natalis die, omni victus annonâ carere cogeretur, vox præ Monaſterij foribus auditur, clamantis: Patres, ô Patres: quam cum Ianitor percepiſſet, egeni alicuius eſſe ſuſpicatus, qui ob Cœli inclementiam, frigore enecaretur, ad fores accurrit; vbi hominem aſpectu decorum, pane, vino, carnibus, alijſque ad vitæ vſum neceſſarijs onuſtum offendit, quem cum ijs omnibus exonerasſet, in aduenarum hoſpitium introduxiſſet; debitaque illi charitatis officia perſoluiſſet; manè, vbique diligentiſſimè conquiſitum, nullibi reperit, neque vlla Viri fama, aut notitiâ haberi potuit: ex quo Angelum illum à Deo miſſum fuiſſe, omnibus perſuaſum fuit, ne tam ſolemnem diem, quæ ex cœleſti Dominicæ Natalis dono cunctis lætitiæ cauſa ſuggeritur, quæque omnibus lætus eſſe ſolet; Fratres abſque victu, cum triſtitiâ tranſigerent. Anno igitur 1575. Vir hic Sanctus præclaram iuſtitiæ coronam aſſequitur.

FRATER HIERONYMVS à PEDONA FRATRV̄
CAPVCINORVM GVARDIANVS ——— p. 56

FRATRIS HIERONYMI à PEDONA, GVARDIANI, ac MAGISTRI

NOVITIORVM,

VITA, ET GESTA.

FRATER Hieronymvs à Pedona, ſignis, & Miraculis à Deo probatus, illuſtre ſibi ſanctitatis teſtimonium vendicat. Hic cùm in Minorum Obſeruantium Familiâ prima virtutum fundamenta ieciſſet; ad Capucinorum Religionem, ætate prouectus, ſe confert: in quâ tantâ ſenſuum mortificatione, oris cuſtodiâ, ſui ipſius contemptu, honoris fugâ, humilitate, paupertate, abſtinentiâ, vitæ auſteritate, orationis ſtudio, charitate demùm vitam inſtituit; vt nihil illi ad cœleſtem quandam perfecti hominis formam deeſſe videatur. Honeſtatis, ac pudicitiæ tàm ſeuerus cultor exiſtit; vt per quatuordecim annorum curricula, nullius vnquam, aut Viri, aut Mulieris vultum conſpexerit. Orationem verò tàm ardenti ſtudio proſequitur; vt cùm in eâ maiorem diei, ac noctis partem conſumeret, cum oculis fœdus pepegiſſe videatur, vt ij plus lacrymarum funderent, quàm ſomni caperent. Eam verò in dormiendo compoſitionem ſeruat; vt nunquàm iacens, ne totus obdormiat, ſed ſedens, capite parieti, vel manui innixo, ſomnum conciliet; ita vt orans potiùs quàm dormiens videatur. Cùm Vir prudens, ac ſapientiâ plenus eſſet, ſæpè Nouitiorum curam agit. Patientiâ, ac rerum aduerſarum tolerantiâ, quâ electi ſæpenumerò à Deo probantur, præclarus hic Dei Famulus tàm inſigniter præfulſit; vt non ſolum non ſeipſum defendere, non obiecta refellere; non accuſatorem coarguere, ſed rei potiùs pœnâ plecti voluerit, donec Sole clarior ipſius vitæ candor, ac innocentia erumperet: quo tempore, nulla non modo in accuſatorem irâ, aut odio commotus fuit, verùm pro eo trium menſium ſpatio, preces, ac lacrymas ad Deum fuderit. Dum è Conuentu Montisfilatrani aliquandò cùm Fratre Vincentio Portiano, ac alijs, Maceratum, æſtiuo tempore proficiſcitur; Socij, pallium quo Hieronymus iam ſenex grauabatur, ſublatum, ſecum ferunt. Dum igitur Hieronymus abſque pallio in via Socios antecedit, En repente aër nubibus obtenebrari, ac multus è Cœlo imber effluere cœpit: ijs verò magnoperè ob Senis, quem totum im-

bre perfuſum arbitrabantur, incommodum afflictatis, is diuinâ virtute, melius quàm pallio contectus, ſine imbre præcedit. Verùm id mirabilius accedit, quod, cùm ad Fluuium, qui viam intercidebat, ita aquis tumidum, vt non niſi difficilè tranſuadari poſſet, perueniſſet; Crucis Signo ſibi adhibito, liberè ſuper vndas incedit, totumque Fluuium ſicco pede traijcit. Socij itaque vbi Maceratam multo imbre madefacti peruenêre, Hieronymum reperiunt, cuius habitum ne gutta quidem contigerat, nec ſandalia lutum vel minimùm ſordidauerat. Idipſum illi iterùm cùm Montem Granarium, quo loco Capitulum celebrandum erat, cum alijs pergit, contigit: pluuiâ namque in itinere exortâ, cùm cæteri imbre perfuſi immadeſcerent, ſolus, inter medios imbres ab ijs immunis incedit. Dum in Montis Caſalis Conuentu, Guardiani munere fungitur, Dominicũ quendã anginâ, quæ ob epiphoram, ac copioſiorem humoris fluxum, illi fauces occupauerat, periculosè laborantem; Signo Crucis illi adhibito, incolumem reddit. Nobili Æſino ex Saluinorum proſapiâ, qui ſe Viri Dei precibus commendauerat, petitionis effectum ſuâ oratione impetrat. Prophetiæ Spiritu quo futura prænoſceret, tàm abundè illuſtratur; vt nihil illius notitiam ſubterfugere videatur. Diuinâ, præter hæc, Vir Dei ſapientiâ præditus, internas hominum cogitationes, & cordis abſtruſa penetrat, ac peccata detegit. Denique cùm quadrageſimum in Religione annum maximâ cum vitæ Sanctimoniâ exegiſſet, in Faneſtri Conuentu, ſeptuagenario maior, temporalis vitæ ſpatium peragit, æuo apud Deum immortali fruiturus. Cuius rei; præter vitam omni cum virtutum laude tranſactam, ac Miraculis probatam, illud teſtimonium fuit: quod pulchrior poſt obitum, quàm cùm viueret, appareret: gibbuſque quem à tergo ſedendo dormiens contraxerat, poſt mortem euaneſcens; rectam corporis formam intuendam reliquit, ac poſt ſecundum menſem illius Corpus, cùm in ſepulchro iacuiſſet, cæteris putredine conſumptis, illud tàm incorruptum viſum fuit, ac ſi eodem die tumulatum fuiſſet. Obijt Vir Dei Anno 1576.

FRA-

FRATRIS ARCHANGELI PANORMITANI GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER Archangelvs Panormitanus, Concionator, ex illuſtri Vrbis familiâ, quæ Caprona nuncupatur, progenitus, cùm ſe Deo in Capucinorum Ordine perpetuò deuouiſſet, tàm conſtanter in propoſito perſtitit; vt cùm Pater id ægrè ferens, complures Theologos collegiſſet, qui ob ætatis defectum eo illum voto non adſtringi, pluribus illi perſuaderent, ille ijs præſentibus oculis in Cœlum ſublatis: ego (inquit) Deo omnipotenti voueo, me in Capucinorum Ordine ad mortem vſque famulaturum. Iam verò ad eos conuerſus: ſi primum votum infirmum fuit, hoc firmum, & validum eſto: quo ſanè omnem priorem dubitationem ſuſtulit, ſtabileque animi ſui propoſitum declarauit. Hoc pacto, Capucinorum numero adſcriptus, tàm admirabiles in omni virtutum genere profectus edidit; vt quos alij non niſi difficilè, ac diuturno tempore, improboque ſibi labore comparare valent, is in ipſo ſui Tyrocinij exordio, virtutes aſſecutus videretur. Ad Sacrarum Literarum ſtudia promotus, ac dein ad Concionatoris officium vocatus, planè incredibilè eſt, quàm ardenter Dei Verbum diſſeminaret, qualeſque in hominum animis ad pœnitentiam,& pietatem, motus excitaret. Verba quæ in ſuggeſtu proferebat, ignea quædam iacula, ac fulmina videbantur, quæ audientium corda ita inflammabant, vt ijs omninò obediendum ducerent, quæ ab eo vel ad publicam, vel ad priuatam cuiuſque correptionem, ac commodum amplectenda proponebantur. Cùm Drepani Dei Verbum prædicaret, tres ibi Sodalitates inſtituit: Primam, quæ ægrotantibus in domo Hoſpitali, Spiritualia in morte ſuffragia perſolueret: Secundam quæ Mons pietatis nuncupata, pauperum inopiam ſubleuaret: Tertiam tandem, quæ carcere detentis neceſſaria miniſtraret. Porrò his, quâlibet die octauâ indictum erat, vt ad pœnitentiæ, & Euchariſtiæ Sacramenta accederent, quater in hebdomadâ carnis flagellationi incumberent, quadraginta horarum ſæpè Orationem celebrarent, atque alia huiuſmodi pietatis opera præſtarent. Fœminis quoque Nobilioribus perſuaſit, vt Hoſpitalem domum ad ægrotorum conualeſcentium ſolatium conſtruerent. Mira ſunt quæ Vir hic Dei cœleſti prorsùs eloquentiâ in eâ Vrbe perſuaſit, egit, confecit: quæ eouſque ipſius prædicatione commota fuit; vt plerique Adoleſcentes ad Religiones conuolarent, Virgines non paucæ Deo Virginita-

tem in Monaſterijs conſecrarent, tantaque per aliquot annorum ſpatia, Virorum, ac Mulierum ad Sacramenta frequentia eſſet; vt Vrbs, Religioſæ potius, quàm Secularis Reipublicæ formam præſeferret: Tanto is animarum zelo feruebat, vt quâ die Verbum Dei non diſſeminaſſet, eam prorsùs ſibi perijſſe putaret: in Prædicatione verò nullius, nec Magnatis, nec Potentis vultum reformidans, vitia, ac ſcelera intrepidus reprehendebat. Neque ob aſſiduum Prædicationis laborem, communis vnquam Orationis, aut Chori ſtudium, diu noctuquè prætermittebat. Tanto humilitatis deſiderio æſtuabat; vt cùm ſemel cum Eleëmoſynario ad mendicationem pergens, panem proprijs humeris ad Conuentum deferret, aliquis mulum ei ad onus vectandum offerret, cui lepidè Archangelus: Tuus (inquit) tibi mulus eſto, ego non mulo, ſed mihi huius laboris meritum volo. Nobilem Mulierem, quæ eum ſemel ad turpia ſollicitare auſa eſt, acri reprehenſione ad pœnitentiam compulit. Tantæ in Pauperes charitatis fuit, vt nihil vnquam vlli denegaret, quod pro Dei amore ab eo quæreretur. Contigit aliquandò, vt cum Alcamo, Drepanum, ieiuniorum tempore profecturus eſſet, Socius ſex ſibi panes pro vtriuſque refectione in viâ peragenda reponeret (ingens enim tunc fames Regionem inuaſerat quâ fiebar, vt panis difficilè inueniri poſſet) vix viæ aliquantulum confecerant, cùm geminos pauperes ſibi obuiam habent, qui ab ijs eleëmoſynam quærunt, quibus Archangelus duos panes erogari iubet: paululùm cùm in viâ proceſſiſſent, duos quoque alios pauperes offendunt, fame extenuatos, quorum Archangelus miſeratus, duobus itidem panibus donat: longiùs verò cùm progreſſi fuiſſent, en duo alij, propè fame enecati, ſe offerunt, panem ab ipſis mendicantes: tunc Archangelus ad Sociũ conuerſus: Quid cunctamur, inquid, en hi fame pereunt, ſi eos non paſcimus, occidimus, reliquos ijs panes tribue, nos Dei prouidentiâ nutriet. Reluctabatur nonnihil Socius, eo quod nulla ijs, in eâ viâ, panis mendicandis ſpes eſſet: cui Archangelus: Ne diffidas, ait, Frater, in Deum tantummodò cogitatum iacta, ipſe nos enutriet. Panibus itaq; exonerati, cũ leuiores iter proſequerentur, incaleſcente iam die, & ipſi fame affligtari cœperunt: At D.O.M. qui priores pauperes, pauperum eleëmoſynis ſubleuauerat, voluntarios Chriſti Pauperes, ſuæ prouidentiæ commiſſos, haud deſerit: dum enim fame, atque itinere languentes, lentiùs procedunt; en repentè, à pijs quibuſdam Viris vocantur, qui tunc primùm menſæ accumbere parabant. Eò vocati, Fratres accedunt, menſam ſplendidè paratam cernunt, ac tunc diuinæ prouidentiæ conuiuium admirantur. Fame igitur cibo expulsâ, ac refocillatis viribus, cùm iter proſequi vellent, ex ijs alter ſex grandiores

panes

panes ijs offerens, ait: Patres, hos panes accipite, neque enim in hac viâ alij vobis miniſtrari poterunt. Tunc Archangelus ad Socium conuerſus: Quid, inquit, Frater iam de diuinâ prouidentiâ ſentis? Etiamnùm de eâ diffides? Vides quàm liberalis ergà nos Deus fuerit, cui haud ſatis fuit, quod conuiuium nobis abſque ſollicitudine parauerit, verum meliores, ac craſſiores, quàm, quos dedimus, panes reddit. Fraternæ quoque charitatis ardore tàm incenſus erat, vt ſi quandò Frater quiſpiam habitu indigeret, quem ex veſtiario ob inopiam ſibi vendicare non poſſet, is ſæpè proprium habitum exueret, ac in veſtiario reponeret, vt eo Frater abſque vllo pudore vti poſſet, ipſeque ſibi lacerum aliundè parabat. Nullos pro aliorum ſalute, aut vtilitate, labores ſubire vnquam renuit, melioremque aliorum vitam, quàm ſuam exiſtimans, omnia ſe illis debere putabat, pro quibus Dei Filius vitam cum ſanguine fudit; atque hinc totum in aliorum commodum ſe effundere optabat. Poſtremò, cùm tàm ingenti Dei amore flagraret, vt vultu ſemper atque animo in Cœlum ſublato, præſentem vbique Deum contemplari videretur; hoc virtutum curſu ad vltimam vitæ lineam peruenit, ac cœleſte tandem à Domino præmium conſequitur. Anno 1577.

FRATRIS ANTONII MONOPOLITANI.
GVARDIANI
VITA, ET GESTA.

FRATER ANTONIVS Monopolitanus, Sacerdos, abſtinentiâ, paupertate, patientiâ, ac rerũ aduerſarũ tolerantiâ celebris, Guardiani officio ſæpè fungitur, in quo tanta Regularis obſeruantię diſciplinâ Familiã adminiſtrat, totque præclaris vitæ exemplis cæteros antecedit; vt plurimam apud omnes ſanctimoniæ exiſtimationem ſibi compareт. Prophetiæ dono præclarus (inter alia) in Oppido Caſtaneæ, Nobili Viro Antonio familiari ſuo, Vxoris grauiter laborantis incolumitatem, Filij verò incolumis, mortem prænunciat: Cumq; ſemel per idem Oppidũ incederet, Mulieris cuiuſdã, quę iamdiu partus doloribus cruciabatur, nec vllo modò ab ijs liberari poterat, clamoribus perceptis, illius, Antonius, obſecratione permotus, funẽ, quo præcinctus erat, ad eam protinùs mittit, quo cùm Mulier cincta fuiſſet, confeſtim ſalua Filiũ peperit. Tandẽ Vir Dei in Cõuẽtu Tutici carnis vinculis abſoluitur, meliori, ac fœlicioris æui libertatem, omnium opinione conſecutus an. 1579.

FRATRIS PAVLI BERCELLENSIS GVARDIANI, & MAGISTRI NOVITIORVM

VITA, & GESTA.

FRATER PAVLVS Bercellenſis, Sacerdos, vitiorum hoſtis acerrimus, quæ prius in ſeipſo durâ carnis, ac ſenſuum caſtigatione (cui vſque ad veteris hominis interitum, incumbit) interimere contendit. Duplicem vitæ normam Nouitijs amplectendam proponit: vnam, quam ex illius verbis, ac ſpirituali diſciplinâ addiſcerent: alteram verò quam ex præclaris ipſius virtutum exemplis haurirent. Vir ſingularis prudentiæ, & diuino ſpiritu illuſtratus, plurimas in oratione cum Deo vigilias ducit. Quapropter cùm ab omnibus Vir Sanctus haberetur, haud ſanctitati ipſius teſtimonium defuit: cùm enim Fr. Euangeliſta à Maraddo Nouitius, tertianâ febre laboraret, aliquandò in Magiſtrum incidit, à quo de corporis ſtatu interrogatus, reſpondet ille: Eatenus ſe cum febre diſceptaſſe: Cui Paulus: Ecquiſnam, ait, victoriam tulit? vicit illa (inquit) Nouitius, iacentemque, ac proſtratum me hactenùs oppreſſit: Itane tam ignauus Athleta es (ſubdit Magiſter) vt imbelli febri ſuccumbas? Vis vt tibi ſuppetias feram? Cui Nouitius: Vt lubet Pater. Iam ergò febris, inquit, Dei imperio cedat, atque ab eâ deinceps liber eſto, Cruciſque Signo munitum dimittit. Paruit febris, Magiſtrique imperio victa diſcedens, Nouitium deinceps liberum reliquit. Den ique cùm multos B. P. Franciſco Filios, ac veros Regulæ cultores peperiſſet, dùm Bononienſem Conuentum Guardianus moderatur, ad cœleſtium, terreſtriumque moderatorem, ſanctimoniâ clarus conſcendit.

Anno 1579.

FRATER ANTONIVS A MONTE-SICARDO FF.um
CAPVC.um NOVITORVM-MAGISTER

FRATRIS ANTONII à MONTE SICARDO MAGISRI NOVITIORVM

VITA, & GESTA.

FRATER ANTONIVS à Monte Sicardo, ab adoleſcentiâ iugum Domini ferre diſcens, annos vix decem & octo natos, graui ſæcularis iugo excuſſo, leui Domini oneri in Minorum Obſeruantium Ordine humeros ſupponit. In quo tàm alta in ſui ipſius contemptu, ac profundâ animi humilitate, perfectioris vitæ fundamenta ponit, quod eò nunqnam adduci potuerit, vt vllum Prælationis genus, ei licet oblatum, acceptaret: dicere enim familiaribus ſolebat, vbi integra Regulæ obſeruantia non viget, in tuto Prælationem adminiſtrari non poſſe. Denique cùm tàm perfectâ Regularis diſciplinæ obſeruantiâ, atque virtutum omnium ſtudio alios antecelleret, id ſibi, apud Obſeruantes, nomen compararat, vt in Piceni Prouinciâ, nemo illo ſanctior, aut perfectior haberetur. Per id tempus, Capucinorum famâ ad Antonium perlatâ, ad eius amplexum vehementer illius animum ſollicitabat; at cùm Dæmonis inſidias pertimeſceret, Deum aſſiduè ſuis lacrymis deprecabatur, vt conſilium ſuum dirigeret, & quid ſibi ſequendum eſſet, demonſtraret: inter hæc accidit, vt cùm Antonius cùm pleriſque ſui Conuentus Fratribus de Capucinorum reformatione colloqueretur, alij eam præ Obſeruantium reformatione commendabant, alij contrà, illi propriam reformationem præferebanr. Quo tempore, quidam Puer pauperculus, graui capitis ſcabie laborans, quotidie ad Conuentum curationis gratiâ accedebat; hunc cùm Antonius vidiſſet, B. P. Franciſci exemplo edoctus, qui ab huiuſmodi puero Dei voluntatem ad Socios ſibi eligendos exquiſierat, Puerulum ad ſe vocat, aliiſque adſtantibus Fratribus, illum his verbis compellat: En puer, duæ ſunt Fratrum reformationes; altera noſtrorum Fratrum reformandorum, aliorum altera, qui Capucini nuncupantur; iam tibi in nomine Domini præcipio, vt dicas nobis, quænam harum vera B. P. reformatio ſit, ac Deo magis placeat: Mirabile dictu! vix ea Antonius & fatus eſt, cùm Puer totus vultu inſtar flammæ incenſus, ac velut Dei Spiritu agitatus, elatâ manu, atque extento digito, clauſtra per-

currere cœpit, quâ maiori poterat, voce exclamans: Capucini, Capucini, Capucini: cùm tamen ne Capucinorum quidem nomen antea audijſſet. Id protinus, cùm ab omnibus diuino operi, ac miraculo aſcriptum eſſet: En, inquit, ex ore infantium, & lactentium, Deus veritatem nobis oſtendere voluit: ac tunc de diuinâ voluntate certior factus, cùm pluribus eiuſdem Conuentus Fratribus ad Ludouicum Foroſempronianum accedens, Capucinorum Congregationi adiungitur. Inter Capucinos autem adnumeratus, ſummam vitæ auſteritatem, cum ſummis virtutibus coniungit: nam vnicâ in die, ac parcâ refectione contentus, vniuerſas B. P. Franciſci Quadrageſimas, quæ 5. enumerantur) peruigiliaque feſtorum Domini, & B. Mariæ Virginis panis, & aquæ ieiunio confectat. Animum intereà rerum diuinarum contemplatione impinguans, nudis etiam pedibus, abſque ſandalijs gradiens, expeditior vniuerſam Domini mandatorum, ac conſiliorum viam, Dei Spiritu plenus percurrit. Paupertatis obſeruantiſſimus, toto vitæ ſuæ tempore, vnico tantùm habitu, eoque maiori ex parte præſegminibus compacto, vtitur. Mentem præclaris patientiæ, manſuetudinis, charitatis, ac reliquarum virtutum indumentis exornat. Poſtremò, dum carnis petulantiam diris flagellis, vigilijs, aſpero cilicio, alijſque ſeuerioris diſciplinæ rigoribus domare ſatagit, Spiritum ad Cœleſtia liberiorem, & ad Dei dona capeſcenda aptiorem, parat Abſtinentiâ tàm admirabili excellit, vt in vtrâque & Reformatorum, & Capucinorum Religione, triginta circiter annos, in panis, & aquæ ieiunio expleat: cuius ita obſeruans exiſtit, vt neque ægrotans, neque iter faciens, ab eo declinare velit. Semel longum iter faciens, cùm neque panem in viâ deferri permiſiſſet, viribus illi ad iter proſequendum deficientibus, oratione factâ, panis illi à Deo miniſtratur. Ob præclaras eas animi virtutes, cùm Nouitiorum aliquandò illi cura, & educatio commiſſa eſſet, quò melius ſuo munere fungi poſſit, Dæmonem, ſub viſibili ſpecie, Nouitium tentantem videt. Quâdam etiam die cùm in communi menſâ cum cæteris Familiæ Fratribus aſſiſteret, tàm ardenter ſurſum agi cœpit; vt corpore altiùs è ſolo exurgente, Vir Dei totâ ſpectante Familiâ, in aëre ſubſiſteret, tàm diuque in eo corporis ſtatu perſiſteret, quoad abſolutâ refectione, Familia conſuetas Deo gratias perſoluiſſet. Guardianus verò, qui Antonij Spiritum, num ex Deo eſſet, obedientiâ, atque humilitate probare decreuerat, ſimulatque ex extaſi reuocatus fuit, his eum verbis compellat: Iam Antoni nunc operâ tuâ indigeo, vt opus, quod manè in horti culturâ imper-

fectum

ſectum deſerui, mecum perficias: Cui Antonius: En præſtò ſum Pater, arreptoque ligone, rametſi præ ſenio viribus imbecillis eſſet; Guardianum ſequitur: At Guardianus necdùm eo contentus, vt fraternam in eo charitatem experiretur, ſeorsùm eum aſſumens, ait: Antoni, eſt mihi in hoc Monaſterio Frater quidam moribus diſſolutus, atque indiſciplinatus: Antonius verò cùm à murmuratione, angue peius abhorreret, ſimulatque prima hæc Guardiani verba percepit, protinùs adgeniculans, ait: Meminit, Pater me necdùm Aſino lectum ſtrauiſſe (curam enim cuiuſdam Aſini gerebat) ſi placeat meo muneri ſatisfaciam. Hoc pacto à Guardiano declinat, qui cùm illum ad ſtabulum vſque eminùs proſecutus fuiſſet, genuflexum tandem in ſtabulo, atque in oratione defixum, paulatim ſe in aëra extollentem cernit: quò obſtupeſcens, cùm veram illam ſanctimoniam eſſe certo teſtimonio comprobaſſet, maximâ deinceps Virum in veneratione habuit. Antonij igitur Sanctitate longè, lateque per Piceni agrum peruulgatâ, omnes ferè illius Regionis ægri; præſertim ex Petræ rubeæ Oppido, ad eum confluebant, qui exiguam chartulam, in quâ Sancta nomina, Ieſu, Mariæ, & Ioſephi manu ſuâ conſcripta erant, ab eo accipientes, protinùs corporis incolumitatem conſequebantur. Ruſticus quidam ex Foroliuienſi agro, qui hydropiſi, & crurum dolore grauiter laborabat, celebri eius nomine audito, cùm iter ad eum auſpicatus fuiſſet, vix duo, aut tria millia paſſuum confecerat, cùm repentè ab vtroque morbo liberatus, ita ſe toto corpore incolumem ſenſit; vt plurimos deinde annos abſque vllâ morbi afflictatione tranſegerit. In Aſculanâ Vrbe, mortuum puerum ſuâ oratione ad vitam reuocaſſe, conſtans omnium fama fuit. Narniæ, cùm à quodam Paſtore, caſu, ſylua, quæ Conuentui noſtro proxima erat, horribili incendio ſuccenſa eſſet, propiuſque Conuentum flamma accederet, Fratribus omnibus è Monaſterio fugientibus, vltimus randem Frater Antonius (qui cùm ſenio grauaretur, lentiùs cæteris gradiebatur) vbi is flammas conſpexit, ſubridens, ac manu capitiſque motu, lætitiæ ſigna edens, mox ad Monaſterium redit. Antonium ſequitur F. Angelus à Colleſcipulo, vt, quid ab eo fieret, curioſius exploret: vix Antonius ad cellam peruenit, cum eum flexis genibus Deum cum lacrymis orantem cernit, moxque eo orante incendium miteſcit. Porrò necdùm ab oratione ſurrexerat, cùm (vt clarior Dei virtus, atque Antonij orationis vis eluceſceret) incendij flammæ inter quædam ſicca folia, atque aridos arborum ramos, penitùs extinguuntur. Iam verò Sanctus hic Dei Seruus, multos ſenec-

tutis

ctutis annos, pari vitæ auſteritate traduxerat, cùm paucis ante obitum annis, certæ ſuæ electionis, ac prædeſtinationis à Domino ſigna accepit. Quæ is, ſub incertæ perſonæ nomine, aliquandò nonnullis familiaribus, his verbis declarauit : Noui hominem, inquit, qui cùm per annos quatuordecim poſt matutinas Horas, inſomnis totum illud noctis ſpatium in oratione inſumpſiſſet, nocte quâdam orans, ſub auroræ crepuſculum, vtraſque Eccleſiæ fores patefieri, formoſiſſimorumque hominum ſupplicationem Eccleſiam ingredi conſpicit, Poſtremus verò Vir omnium nobiliſſimus, ac ſpecioſiſſimus, tantâ cum maieſtate gradiebatur; vt facilè omnium qui in ſupplicatione erant, caput agnoſceretur. Hi cùm ad Sacroſanctæ Euchariſtiæ Altare perueniſſent, cuncti adgeniculantes, Sacram Euchariſtiam adorant, eo vno Illuſtriſſimo Viro excepto, cui ab Adoleſcentibus quibuſdam, qui Sole fulgidiores erant, aurea ſedes in ipſo ſcabello Altaris paratur : in eâ cùm Vir ille ſediſſet, protinùs iubet Fratrem, qui in extremo Eccleſiæ angulo orabat, ad ſe accerſiri, qui cùm claro intus mentis lumine Illuſtratus, Virum illum in throno ſedentem Dei Filium eſſe intelligeret, capite vſque ad terram demiſſo, ad eum accedens, pronus ante illum iacebat. Cui Dominus : Plurimùm Fili mi (inquit) in amplificandâ ac propagandâ Maieſtatis meæ gloriâ, laboraſti, dura multa pro nomine meo toleraſti, quale ergò nunc præmium accipies, iam pete, quod vis, vt illud ex benignitate meâ aſſequaris. Cui ille : id tantùm Domine ſupplex peto, vt culparum mearum faſciculos, quos impiè collegi, diſſoluere, ac tuo ſanguine ita placeat delere; ne quidem vna maneat ſuperſtes : Poſt hæc verò ita me tuâ gratiâ, ac beneuolentiâ dones, vt ab eâ nullo vnquam tempore excidere valeam. Dominus autem illum placido vultu intuens, ait : Gratum eſt mihi, quod petis, moxque ad Angelos conuerſus, afferte, ait, ad me Librum vitæ : quo ſtatim oblato, alteroque Angelo, Domino calamum adminiſtrante, cùm ipſe atramentarium geſtaret, Dominum, proprium ipſius nomen in Libro vitæ ſcribentem, ſuis oculis conſpicit : quo facto, Dominus eidem benedictionem impendens, repentè cum illâ cœleſtium hominum, & Angelorum coronâ ad ſuperna ſe conferr. Ineffabili ergò hoc dono à Domino accepto, Antonius, ne ſuperbia immutaret intellectum eius, grauiſſimâ carnis tentatione à Deo probatur. Pugnat Senex contrà adoleſcentiæ vitium, iam illum nec panis, nec aquæ ieiunia, neque vſque ad ſanguinem flagellationes, neque aſpera cilicia, neque ardentiſſima ad Deum ſuſpiria, aut profuſæ in Oratione lacrymæ, quibus hoſtem edomare conſueuerat, quicquam eum illo tempore iuuant, donec tandem terribili hâc tentatione aliquo tem-

pore probatus, Fidelis Deus, qui non permittit nos tentari ſupra id quod poſſumus, non modò tantummodò tentationem abſtulit, ſed & cum tentatione prouentum dedit, vt Iacobi Apoſtoli vox obtineret dicentis: *Beatus Vir qui ſuffert tentationem, quoniam cùm probatus fuerit accipiet coronam vitæ*: Paucis enim poſt hæc diebus elapſis, Maceratæ in morbum incidit, ac ſingulari animi præparatione, & Sacramentorum perceptione, ad ſuperna diſpoſitus, hinc purus migrat, vitamque magnâ cum ſanctimoniæ famâ tranſactam, beato fine concludit. Anno 1550. denique pro breuiſſimo tentationis labore, perpetuam vitæ coronam accipit.

FRATER FRANCISCVS NOVARIENSIS FF.[um]
CAPVCIN.[rum] MAGISTER NOVITIORVM

52

FRATRIS FRANCISCI NOVARIENSIS, MAGISTRI NOVITIORVM

VITA, & GESTA.

FRATER FRANCISCVS Nouarienſis, Torniellorum Familiâ ortus, diuinis benedictionibus præuentus, præclara, ab ineunte ætate, futuræ virtutis præludia edit. Puer enim à Parentibus, optimis moribus imbutus, inditam quandam à Deo ad diuina propenſionem ſortitur, quâ à puerilibus abſtinens, ſenilia tantum animo verſat. Hinc ſacris delectari, puerorum vitia fugere, & cùm adoleuit, deuotos libros reuoluere, ſæpè ad Sacramenta accedere, honeſtatem, ac modeſtiam in omnibus præſeferre videtur. Vix ſextum decimum annum attigit, quùm Sæculo, cum ſuis delitijs calcato, Mundo maior, Deo, ſe in Ordine Minorum Obſeruantium maturiùs conſecrat; atque adeò ſe in ſummis religioſæ vitæ virtutibus exercet: vt grauiſſimus inter Obſeruantes Vir habeatur. Cùm verò Regularis obſeruantiæ ſtudio teneretur, cum alijs plurimis ad Capucinorum Religionem euolat. Vir ad omnem virtutem compoſitus exiſtit, nihil in ipſius moribus, aut actibus, niſi graue, niſi honeſtum, niſi virtute dignum elucet. Humilitate, abſtinentiâ, vitæ auſteritate, corporis maceratione, ſilentio, linguæ cuſtodiâ, oratione, ac prætereà grauitate, & prudentiâ, tantopere inter Capucinos enitet, vt cùm totius regularis diſciplinæ norma eſſet, Nouitiorum vt plurimùm ei cura, ac educatio committatur: quo in munere, plurimis, ac præclaris religioſæ vitæ præceptis, Tyrones ad perfectam ſpiritualis vitæ formam efformat. Oratio illi tam familiaris, ac lacrymoſa erat, vt cùm præter ſtatuta Orationis tempora ſurſum animum, vbique in Deum ageret, lumina ſemper fletibus madida circumferret, quibus adeò in diuiniſſima præſertim Sacrificij Incruenti oblatione, affluebat, vt ab eâ nonnunquam ad effugiendum ſpectantium oculos abſtineret. Nouariam miſſus vt Capucinorum Familiæ in eâ Vrbe locum pararet, quò ſe mortuis mortuum oſtenderet, Vir humilis nunquàm apud Propinquos, in eâ Vrbe potentes, hoſpitari voluit, ſed in veteri quâdam æde, hoſpitio ſibi delecto, in eâ velut in Monaſterio, ac pauperum domicilio, diuerſatur. Itaque cùm per aliquod

tempus ibi tàm religioſè conuerſatus eſſet, vt bono virtutum odore, ac præclarioribus vitæ exemplis, patriam Vrbem illuſtraſſet; tandem in morbum incidit, quo cùm diutiùs detineretur, tot in eo languore, qui illi ſupremus fuit, Vir Sanctus, ſui ipſius contemptus, patientiæ, ac cæterarum virtutum exempla exhibet; vt facilè omnibus exploratum eſſet, ſolida illum, & abundantiora mentis bona poſſidere, infirmitatemque non tàm ad mortis occaſum, quàm ad virtutum exercitationem, ei datam eſſe. Porrò ingraueſcente morbo, cùm ſe ad vltimam rerum lineam properantem cerneret; vbi ſe diuinorum Sacramentorum armis aduerſus hoſtem communiuit, in nudâ humo ſe collocari curat, vt ſe fortem Chriſti Athletam eſſe oſtenderet, qui in arenam aduerſus humani generis hoſtem deſcenderet, verumque ſe B. P. Franciſci imitatorem demonſtraret, qui extremum cum morte conflictum in puluere, ac ſummâ rerum paupertate confecit: ac demùm vt nihil ſe cum mundo, & humanis rebus commune habere, declararet. Hoc pacto, ab omnibus liber, ac ſolutus, Franciſcus ad Dominum celeriùs migrat. At, qui vitam tot virtutum ſanctimoniâ inſignem duxerat, ac diuini nominis gloriam inter viuos omni ſtudio proſecutus fuerat, haud debitâ ſibi in morte gloriâ carere debuit. Quapropter vix Franciſcus ex hominum conſortio ſublatus erat, quùm D. O. M. Serui ſui Sanctitatem, præclaraque ipſius apud eum merita, Miraculis illuſtrare cœpit. Quidam enim Cathedralis eiuſdem Vrbis Canonicus, Carolus nomine, qui tàm graui dolore diu laborauerat, vt à Sacro Myſterio celebrando, ob languoris grauitatem abſtineret; quam primùm eâ, quâ defuncti Franciſci Corpus ablutum erat, aquâ, caput ſibi lauiſſet, protinùs ab omni capitis dolore tàm liber euadit, vt eo deinceps nunquàm prægrauatus fuerit. Id cùm quidam Calceolarius, qui crura tuberibus, ac puſtulis plena geſtauerat, factum reſciuiſſet; eandem ſibi aquam adhibet, crura lauat, confeſtimque ea velut pueri ſana recipit. Necdùm B. Viri Corpus tumulatum fuerat, cùm Miraculorum famâ per Vrbem diffusâ, lis inter Cathedralis Eccleſiæ Canonicos, Minores Conuentuales, & Obſeruantes, de illius ſepulturâ exoritur. Cùm enim necdùm ibi Capucinorum Conuentus exſtructus eſſet, Canonici velut peregrinum in priuatis ſæcularium ædibus defunctum, ſibi deberi aſſerebant. Contrà Obſeruantes, cùm eum olim ex eorum Familiâ extitiſſe contenderent, indè vt ſuum repetebant. Tertiò quoque Minores Conuentuales, meliori (vt videbatur) ratione, Capucinorum Religionem (tunc temporis) quodam iure ſubiectionis, ac dependentiæ ordine, ſibi connexam affirmabant, ex quo Franciſci ſibi Corpus vendicarent. Lis hæc ſuborta, funus ad tertium vſque diem

diſtulit, quo tempore tota Vrbs ad B. Viri Corpus venerandum confluit, & quamplurimi, qui, vel ipſius Reliquias contingebant, vel ipſius merita inuocabant, à varijs corporis morbis conualeſcunt. Lite tandem à Nouarienſi Epiſcopo dirempta, Tumulus quidem in Minorum Conuentualium Eccleſia, Corpori adiudicatur, feretrum verò Sacrâ illâ Corporis ſarcinâ onuſtum, Capucinis qui aderant, Obſeruantibus & Conuentualibus deferendum traditur: Clero, Regularibus, ac totâ Vrbe ad funus confluentibus. Dùm verò B. Viro funera perſoluuntur, Damianus quidam Calceolatius, qui, cùm vnius oculi luce prorsùs careret, alterius vix vſu fruebatur, ac inſuper graui capitis morbo afflictabatur; Franciſci merita apud Deum ſibi propitia inuocat, ac repentè capitis dolore effugato, clatum vtriuſque oculi viſum recipit, quo deinceps ad vltimum ætatis ſenium, abſque vllâ ipſius diminutione integrè potitur. Obijt Vir Sanctus. Anno 1562.

FRATER BARTHOLOMÆVS GALLVS, MAGISTER NOVITIORVM, SANCTIMONIA CLARVS.

FRATER BARTHOLOMÆVS Gallus, Sacerdos, in Neapolitanâ Prouinciâ aliquamdiu Magiſtri Nouitiorum munere functus, quamplurimos Religioni perfectos Regulæ cultores, ſuâ virtute, conſilio, ac exemplo parit: Vir profundiſſimæ humilitatis, ac perpetuæ orationis exiſtit: cuius ſingularem apud Deum ſanctimoniam, perfectiſſima Regulæ obſeruantia, vitaque præclaris virtutibus exornata teſtantur: quàm etiam Deus præclaro poſt mortem teſtimonio declarare voluit. Cùm enim in Cōuentu Beneuenti, in quos is inter viuos agere deſijt, Sepulchrum necdum effoſſum fuiſſet, defuncti Corpus ſub aquæ benedictæ pilâ conditum fuit, ſed poſt annum extructo Sepulchro, dum illius oſſa in illud inferenda quæruntur, integrum illius Corpus, ac tàm incorruptum à Fratribus reperitur, ac ſi eâ die ab humanis deceſſiſſet. Tàm ſuauis prætereà ex eo odor effundi cœpit, vt facilè perſpici poſſet, diuina hæc illius Sanctitatis, ac regnantis apud Deum Spiritus, argumenta eſſe. Obijt Anno 1566.

FRATER RVFFINVS A Sto VRSO FRATRVM
CAPVCum MAGISTER NOVITIORVM.

p 53

FRATRIS RVFFINI à SANCTO VRSO, MAGISTRI NOVITIORVM

VITA, ET GESTA.

FRATER RVFFINVS à Sancto Vrſo, Vir multarum virtutum, velut gemmatum varietate emicans, quaſi arcus inter nebulas gloriæ effulget, & quaſi virgula fumi ex aromatibus myrrhæ, & thuris & vniuerſi pulueris pigmentarij compacta, Religionem ſuauiſſimo omnium virtutum, ac ſanctimoniæ odore complet. Ac primùm B. P. Franciſci veſtigia ſectans, carnem tanto abſtinentiæ frœno edomandam aggreditur; vt quotidianis ferè ieiunijs (quibus vix aliud vnquam præterquàm panis, quantum ad neceſſitatem, non ad ſaturitatem ſatis eſſet, adhibeat) carnem caſtiget. Somni tàm auarus exiſtebat; vt cùm eum vix vnquam ad tertiam horam perduceret, ſæpè etiam ſe obdormiſſe ſuſpicaretur, potiùs quàm ſentiret. Rerum diuinarum tanto ſtudio afficiebatur; vt maiorem ſemper noctis partem, interdùm etiam integras noctes in eâ conſumeret. Hinc ei profunda humilitas, hinc altiſſimæ paupertatis ſtudium, hinc perfecta ſui abnegatio, hinc pudicitiæ præſidium, hinc Dei, ac proximi charitas, hinc iræ moderatio, hinc inuidiæ profligatio, hinc cunctorum malorum ſubuerſio, & Virtutum omnium progreſſus, & incrementum ſibi adminiſtrantur: eoque fit, vt qui anteà in Religionis palæſtra Tyro, ac diſcipulus fuerat, dein perfectus Magiſter euadat, Nouitiorumque illi educandorum cura concreditur. Is verò, perfecti Magiſtri muneribus tàm copiosè inſtructus erat, vt admirabili Dei beneficio, ad huiuſmodi Nouitiorum Magiſterium, perfectè formatus, ac ſculptus videretur. Occultiſsima conſilia, atq; integras cogitationes, quæ Nouitiorum animos agitant, diuinâ virtute rimatur; illiſque aperit. Nouitium per octo dies graui tentatione percitum, Crucis Signo in fronte impreſſo, à tentatione liberat. Alteri, ab Ordine diſcedenti, prophetico Spiritu infauſtum exitum prædicit: qui poſtridiè ad Sæculum rediens, ac facinoroſis hominibus iunctus, cum ijs poſt aliquod tempus extremo iudicio plectitur. A Nobili Muliere, quæ filium ſibi ab eo ſubreptum eſſe, magis vocibus querebatur, compreſsâ palmâ pugno percuſsus, Mulie-

rem

rem admirabili ſuâ patientiâ, facti pœnitentem, à ſe dimittit. Multas, Sanctus hic Vir, dies, noctéſque in oratione inſomnes ducens, in eâ quoque cœleſtes raptus, ac extaſes frequentiſſimè patitur. Eum aliquandò, Sacriſta, in Conuentu Veronenſi, cùm ſæpiùs extrà ſe raptum cerneret, nùm adhuc ſenſibus inhæreret periculum facturus, illum mánibus trahit, concutit, atque in diuerſa rapit: at is haud ſecus, quàm ſi lapidea quædam ſtatua eſſet; omni prorsùs ſenſu carere videtur. Haud rarò etiam in aëra toto corpore ſuſpenſus, conſpicitur. Fr. Camillus Venetus, eiuſdem Patris Nouitius, curioſiùs Magiſtri facta exploraturus, poſt matutinas Horas, ſe intrà Chori ſedilia abſcondens in orantis actus inuigilat: paululùm cùm temporis effluxiſſet, Ruffinum in extaſim raptum, atque altiùs è ſolo diuina virtute ſublatum cernit: Ruffinus verò, Vir humillimus, rem diuinitùs agnoſcens, Camillo, ac cæteris prohibet, nè ipſius facta de cætero curioſiùs inquirant. Alter quoque Nouitius, Leander nomine, elabente Sacrorum tempore, cùm eum ab extaſi reuocaret, ad ſeipſum rediens: *Heu* (inquit) *quàm citò tempus elabitur*, cùm tamen totum illud matutinum tempus, ei ſub illo raptu effluxiſſet. His, & Fr. Daniel Venetus, eiuſdem Patris Nouitius accedat, qui eum frequenter in extaſim raptum, atque ante Sacroſanctæ Euchariſtiæ Altare in aëra ſublatum cernit: quod eidem etiam pluries iter facienti contigit. Hæc Dei dona, cùm Auguſtino Valerio, Veronenſi Epiſcopo, Viro præclariſſimo, qui pijs Ruffini ſermonibus plurimùm oblectabatur, manifeſta eſſent; ſi quandò aperto oſtio, vti ſæpè contingebat, eum mente excedentem, inter Superos verſari animaduerteret; clauſo oſtio recedens; hæc eximius Antiſtes dicere ſolitus erat: Haud fas eſt, cum Deo agentem, ad homines reuocare. Tantâ denique, Sanctus hic Vir, diuina Myſteria veneratione proſequebatur; vt ad ea nunquàm, niſi poſt integram orationis horam accederet, in quâ rerum altiſſimarum, quæ in ijs latent, contemplatione ita afficiebatur; vt abſque lacrymarum copiâ, ijs celebrandis non incumberet. Plerumque etiam cùm Sacrum Domini Corpus ſpectandum attollebat, vultum, Solis inſtar emicantem præſeferebat. Porrò Sacris Myſterijs peractis, tanto illius mens amoris impetu in Deum ferebatur, vt humana excedens, per aliquot horarum ſpatia, ſolo Spiritu in rerum diuinarum contemplatione verſaretur. Miſerorum ærumnis tantâ pietate commouebatur; vt verum Miſerorum ſe Patrem oſtenderet. Cœleſti ſuâ facundiâ geminas Adoleſcentulas, vanas, quæ Veronæ, auro onuſtæ, ac crine retorto, magno veſtium luxu in-

cedebant, eò compulit, vt nullâ interpoſitâ morâ, auri, veſtiumque vanitatem abijcientes, Deo, Virginitatem conſecrarent. Plurimos quoque grauiter ægrotantes, Signo Crucis incolumes reddidit. Poſtremò cùm vitæ finem ſibi inſtare intelligeret, quatuor à Deo ſummis precibus poſtulat. Primum, vt ad annum Iubilæi conſequendum, Romam ſibi per obedientiam proficiſci liceret. Secundum, vt S. Mariæ Angelorum indulgentijs præſens Aſſiſij frueretur. Tertium, vt in Aſſumptione B. M. V. extremum diem ſuum clauderet: Ac vltimo, vt in Prouinciâ S. Franciſci, grauem corporis ſui ſarcinam deponeret: quæ omnia à Deo benigniſſimè eodem anno impetrat, ac tandem Peruſium (qui Prouinciæ S. Franciſci Conuentus eſt) profectus, quâ die Virginis Deiparæ Spiritus, corpore in ſocietatis collegium aſſumpto, Cœlos conſcendit; eodem, Ruffinus, corruptibili corporis indumento depoſito, piè, poſt eam in Cœlum, Animâ aſſumptus, creditur. Anno 1575.

FRATRIS IOANNIS ANDREÆ à RODIGIO, MAGISTRI NOVITIORVM

VITA, & GESTA.

FRATER IOANNES ANDREAS à Rodigio, Sacerdos, Vir integerrimus, grauis, prudens, moderatus: tamque Angelicâ morum honeſtate, & venuſtate præditus, vt cœleſtem potiùs quàm communem hominum, inter Fratres, vitam referat. Tanta denique, ac tàm præclara omnium virtutum lux, à primis Religionis annis, ex hoc Viro cœpit erumpere, vt vix nonum in Religione annũ attingeret, cùm à Prouinciæ Patribus, ad Nouitiorum educationem vocatur: quo in munere, nõ modò ſummam apud omnes laudem conſequitur, verùm etiam plurimam optimorũ Virorũ prolem Religioni efformat. Nouitium, qui inter diuinos complexus, in falsâ extaſi, ſe quieſcere arbitrabatur, à Dæmone illuſum, diuinâ reuelatione agnoſcit. Eiuſdem, qui ob corporis infirmitatem ad ſuos remeare compellebatur, à Religionis tamen ſinu diuelli non ferebat, Magiſter lacrymas miſeratus, cùm pro illo Deum rogaſſet: Vade, inquit, Fili, bono animo eſto, dabit Deus, vt mors te, neque extrà Religionis ſinum, neque extrà ipſius habitum intercipiat: quod ita planè poſteà contigit. Cùm enim Patauium, necdùm Nouitiorum exutus habitum, ad ſuos miſſus fuiſſet, quâ die

ad

ad Conuentum appulit, tàm morbo grauari cœpit, vt tertio poſt illius aduentum die, in eo Conuentu, profeſſione emiſsâ vitâ exceſſerit. Neque ex Nouitio duntaxat, ſed ex alijs quoque, quorum occultas cogitationes, atque animi conſilia peruadebat, familiares illi Dei reuelationes fuiſſe perſpectum fuit. Vir erat altiſſimâ contemplatione præditus, in quâ ſæpè extaſes & raptus patiebatur. Cœleſtibus itaque hiſce Dei donis, & virtutibus exornatus, cùm Ioannes ad quadrageſimum vſque annum vitam perduxiſſet, in Vicentino Conuentu Sanctimoniâ clarus, Anno 1576. vitæ curriculum abſoluit.

FRATER ANGELVS FERRARIENSIS FRATRVM
CAPVC.^{rum} MAGISTER NOVITIORVM.

FRATRIS ANGELI FERRARIENSIS, MAGISTRI NOVITIORVM

VITA, & GESTA.

FRATER ANGELVS Ferrarienſis, Sacerdos, ob præclaram vitæ ſanctimoniam, illuſtre ſibi apud omnes nomen comparat. Hic abſtinentiâ, ſui ipſius odio, vitæ auſteritate, ac ſeueriſſimâ Regularis obſeruantiæ diſciplinâ inſignis, diu Magiſtri Nouitiorum munus exercet, in quo maximè illius prudentia, feruentiſſima charitas, aſſiduum orationis ſtudium, præclariſsimaque omnium virtutum exempla elucent. Quanti apud Deum huius S. Viri merita extiterint, pleriſque argumentis declaratum fuit; ac primò quidem Fr. Ioannem à Cinciano Nouitium, plerumque à grauiſſimis Dæmonum tentationibus, Signo duntaxat Crucis in fronte impreſſo, liberat. Cumque grauis oculi Epiphora eidem Nouitio cœcitatem minaretur, indicto illi tantummodò aquæ benedictæ lauacro, humorem fluentem cohibet, Nouitiumque incolumem præſtat. Fabianus quoque puer, cùm Montepolitiani ex alto dilapſus, caput in arcam colliſiſſet, quo ex vulnere perfracto Capite mortuus crederetur, eò Angelus à Matre accerſitus, pro puero orat, eique abſque vllâ vulneris curatione à Deo ſanitatem ſuis precibus impetrat. Eâdem quoque in Vrbe, Cinthia Ceruina, Nobilis fœmina, grauiter ægrotans, cùm Angeli ſuffragia implorat, eo orante incolumitatem recipit. Hoc pacto etiam Piſtorij, Agricolam, qui morbo acerbè diſcruciabatur, ſuâ oratione ad perfectam corporis valetudinem reuocat: ac tandem cùm in antiquo Piſtorij Conuentu, is, Nouitiorum curam ſuſtinet, Catharina quædam, duorum Capucinorum Fratrum Mater, acutâ febre ad mortem vſque laborabat, quæ, cùm Angelo accito, ſe illius precibus obnixè commendaſſet, pollicetur ille, ſe cum Nouitijs ſuis Deum rogaturum. Porrò eâ nocte, in quâ Angelus, cum Nouitijs, pro ægrâ Deo preces fundit, S. Pater Franciſcus, Catharinæ apparet, ac precantium merito, ægrotanti ſanitatem reſtituit. Prophetico etiam Spiritu nonnulla prædicit: in his, trium Adoleſcentium conuerſio recenſetur, quos cùm ad Capucinorum Religionem acceſſuros præſignificaſſet, haud multò poſt rem exitus (ijs ad Religionem conuolantibus) comprobauit. Senex

tandem immortali ſuâ memoriâ relictâ, obijt annis, virtutibus, & Miraculis clarus. Anno 1576.

FRATRIS VALERIANI à CASTROBONO, MAGISTRI NOVITIORVM

VITA, & GESTA.

FRATER Valerianvs à Caſtrobono, Sacerdos, in Prouinciâ Meſſanenſi diu Magiſtri Nouitiorum curam gerit, multiſque virtutibus clarus, cœleſtem propè inter homines vitam ducit. Dum Meſſanæ, peſte laborantium curæ, ac miniſterio, omni ſtudio incumbit; morbo affectus, tàm ardenti animo pro Chriſto mortem appetit; vt in extremo vitæ ſpiritu è ſtrato exiliens, atq; humi genuflectens, inter lignei Crucifixi amplexus, Deo gratias agens, animam exhalet.. Quo tempore, cùm B. P. Franciſcum ſibi apparentem, viamque ad Cœlum carpentem conſpiceret, exclamare cœpit: Me Pater exſpecta, en venio. Quibus in verbis, ſoluta è corpore anima, B. P. viæ ducem ſequitur. Anno 1576.

FRATRIS IOANNIS à FOROLIVIO, MAGISTRI NOVITIORVM

VITA, & GESTA.

FRATER Ioannes a Foroliuio, Sacerdos, diu in Bononienſi Prouinciâ Nouitiorum inſtitutioni vacat. Hic perfectiſſimus fuit Regulæ cultor, non legis auditor tantùm, ſed factor operis: neque alios tantummodò verbis erudiens, ſed illuſtriſſimis vitæ exemplis confirmans. Verè Nouitiorum Pater, ac Magiſter fuit: qui Religionis plantulas è ſæculo erumpentes, non modò ſuâ doctrinâ, ac eruditione excoleret; verùm etiam cœleſti ſuarum virtutum rore irrigaret, & ad incrementum compelleret. Plurima de huius Viri Sanctimoniâ, apud omnes fuit æxiſtimatio, de quâ tamen pauca, propter Scriptorum inopiam, narrantur. Inter alia verò pleraſque à Deo reuelationes accepiſſe, velut certum aſſeritur, cuius illud argumentum fuit: quod eo ad mortem, in Fauentiæ hoſpitio, ægrotante; cùm iam Spiritum redditurus eſſet, adſtantibus Fratribus ait: Citò Fratres mei, ad Conuentum feſtinate: nam N. Nouitius (illum ex nomine in-

cans (iterùm ad Sæculum redire cogitat: ſatagite, vt illi opem adferatis: quod cùm res ipſa probaſſet, his dictis, magnâ cum ſui nominis famâ apud Fratres relictâ, hanc lucis vſuram reddidit. Anno 1580.

FRATRIS MATTHÆI LEOPOLYTANI, PRÆDICATORIS

VITA, ET GESTA.

FRATER MATTHAEVS Leopolitanus, nobili genere ortus, cùm 17. annum attigiſſet, maturè Sæculo valedicens, ac ſpretâ Paternæ Nobilitatis origine, maluit inter Minores de Obſeruantiâ pauperem, & abiectam vitam agere, quàm in Paternis laribus, mundanis opibus affluere. Ibi verò cùm ſolemne Profeſſionis votum emiſit, humanarum, ac diuinarum Literarum ſtudijs addictus, in ijs non minùs pietatis, ac Regularis obſeruantiæ, quàm literarum ſtudioſus, eam breui eruditionis excellentiam, & in prædicando gratiam aſſecutus eſt; vt in Concionatorum numerum coaptatus, magnâ cum audientium oblectatione, atque vtilitate Verbum Dei diſſeminaret. At cùm Regularem obſeruantiam in Ordine dilabi, ac peſſundari, nemine opem ferente, intueretur, variaque Reformationum corpora in Ordine vix orta interire, nec vllum diu conſiſtere, conſpiceret; conſilio cum alijs quatuor Fratribus, nimirùm Petro Appinianenſe, Bernardo Offidano, Antonio à Pennâ Biliorum, & Paulo à Colleamato communicato, cùm eâdem eos prorsùs mente, ac ſtudio præditos offendiſſet; in eam deliberationem venêre, vt commune Diploma ab Apoſtolicâ ſede peterent, quo illis ſub Fratrum Min. Conuentualium obedientiâ, & Eremitico titulo, Regulam in Eremis obſeruare liceret. Optato igitur Diplomate potiti, cùm ad Eremum profectionem pararent, Ludouicum Foroſempronianum, ab Apoſtolicâ ſede, inſtitutæ Reformationis, confirmationem, ac propagationis facultatem, bullâ tuliſſe intelligunt. Quapropter conſilium mutantes, maturè ad eum accedunt, ad eoque in Capucinorum albo deſcribuntur. Matthæus igitur vbi optatâ diu Reformatione ſe potitum videt, tantâ protinùs vitæ auſteritate, corporis maceratione, ſenſuum cuſtodiâ, orationis ſtudio, ac præſertim ardentiſſimâ quæcunque aduerſa pro Chriſto tolerandi cupiditate efferuere cœpit; vt cunctis admirabilis videretur. Oratio in primis, ac Dei colloquium, tàm illi ſuaue, ac familiare erat, vt cùm ab eo ægrè diuelli poſſet, idcircò vi quâdam ad naturæ neceſſi-

tates traheretur. Quapropter, à ſomno, cibo, atque alijs naturæ ponderibus liber eſſe optabat, vt cœleſtium duntaxat contemplationi vacaret. Hinc ſolitaria loca, tanquam orationis amica, plurimùm amabat, hominumque conſortia adeò fugiebat; vt præterquàm Prædicationis tempore, aut alio charitatis officio, vix vnquàm inter homines verſaretur. In Dei Verbo diſſeminando tàm efficax, tàm ardens, tamquè ſuauis Populo erat, vt velut funiculis aureis, charitatis vinculis audientes ad conuerſionem, morumquè correctionem attraheret. Hoc porrò tempore, cùm vſque adeò Ordinis perſecutores in Capucinos deſæuirent; vt quandoquè ſoli, interdùm cum Socio, per nemora, ac ſolitaria loca fugientes, deſerta incolere cogerentur. Hinc Matthæus Vrbes fugiens, plerumquè ſolus, nunc Fabrianenſem, nunc Camerinenſem agrum prædicando peragrabat. Inter hæc, tantâ corpus inediâ extenuabat; vt præter panis communis fruſtula, quæ aliorum Pauperum more oſtiatim mendicabat, & aquam, vix aliud ſibi ad vitæ alimentum adhiberet. Cùm neceſſarius ſomnus oculos inuaderet, vel quercus in agro tectum dabat, vel in Oppidis ſtabulum paleis ſtratum, lectum miniſtrabat: nec tametſi corpore delicatus eſſet, laboribus vllis terrebatur, quibus nunc prædicando, nunc fugiendo, nunc carnem modis vexando, defatigaret. Illud verò inter hos perſecutionum labores, illi ſingulare fuit; vt quantò acriùs in eum perſecutio ferueret, tantò ardentiùs pro ipſis Perſecutoribus, ad Deum preces funderet: ita vt Matthæi animus, in hâc oratione, præ charitate penè colliquefieri videretur. Dum igitur inter has vitæ, ac victus auſteritates, nec non aſſiduos perſecutionis labores, Dei Seruus in Oppidulo, quod Camerini proximum erat, Dei Verbum diſſeminaret, in ſupremum morbum incidit. At vt in ſupremo hoc vitæ diſcrimine extremam mendicitatem, ac paupertatem, quam ſibi altè animo infixerat, quamque eouſque ſummo ſtudio coluerat, ad vltimum vſque Spiritum proſequeretur; in veterem quandam domunculam, quæ cùm ſemi diruta eſſet, tunc à nemine habitabatur, in vltimo ſuburbio ſitam, deferri ſe poſtulat: vbi cùm piorum aliquot eleëmoſynis, quibus Viri Sanctitas haud ignota erat, neceſſaria illi quotidiè adminiſtrarentur, ijs tamen tàm parcè, ac tanto paupertatis ſtudio vtebatur; vt cum puluinariâ, aut laneæ culcitræ, ac meliores lodices, ad corporis ægrotantis ſolatium illi offerrentur, vniuerſa recuſaret, nihilque præter lectum paleis ſtratum, ſtragulumque obſoletum, quo operiretur, ab ijs acci-

pere

pere vellet; ſatis ſuperque ſibi ſufficere exiſtimans, ſi præter hæc, pallium, quo is vti conſueuerat, puluinaris loco ſibi capiti ſubſterneret. Ingraueſcente porrò morbo, cùm ſibi vitæ finem inſtare animaduerteret; ſacro imprimis Pœnitentiæ Sacramento purgari, diuiniſſimoque Chriſti corpore refici, ac tandem extremâ Vnctione muniri voluit. Poſt hæc, adeo rerum diuinarum contemplationi, atque intimæ cum Deo vnioni, Dei Seruus vacare cœpit, vt alterius S. Martini inſtar, oculis, ac manibus ſemper in Cœlum erectis, ſupinus aſſiduè oraret, neque ob morbi vim, Spiritum iam ad ſuperna feſtinantem, ab oratione vnquàm reuocaret. Atque indè factum eſt, vt dum per vnius, aut alterius diei ſpatium, hac Spiritus quiete frueretur, ſolus, pauperrimi inſtar, ac ſine comite, ex rerum humanarum tumultu, ad immortalis quietis poſſeſſionem emigrauerit. At S. Viri mortem, quæ velut ignobilior, nullo teſte, nulliuſque præſentiâ digna habita fuerat; publico, ac illuſtriſſimo præcone, Deus teſtatam eſſe voluit: nam in ipsâ ſui obitus horâ, omnes Eccleſiæ S. Franciſci Camerinenſis Vrbis campanæ, nullo, præterquàm Angelorum miniſterio pulſatæ, totam Vrbem commouerunt. Cumquè omnes animo ſuſpenſi, quò prodigium illud ſpectaret, perquirerent, quiquè Viro Dei neceſſaria ſubminiſtrabant, vnâ conuenientes, inuicem percunctarentur, num Vir ille Sanctus, qui in ſuburbij domo iacebat, fortè obijſſet, celeriterque eò properarent; vix domum ingreſſi, Virum Dei in lecto iacentem, ac manibus ſuo more in Cœlum erectis, exanimem vident. Quæ res cùm ad Epiſcopum, & ad Catharinam Duciſſam delata eſſet: Epiſcopus, cum Clero ad domicilium conuenit, totaque Vrbe, cum Duciſsâ confluente, venerandum illud Corpus cum luminaribus efferunt, & in S. Franciſci Eccleſiâ, quæ Minorum Conuentualium eſt, & in quâ Campanarum ſonitus, Angelorum miniſterio editus fuerat, honorificè conditur. Hoc pacto, Matthæus, cùm plurimo, nouæ Reformationis incunabula, virtutum, ac Sanctimoniæ odore reperſiſſet, cœleſti teſtimonio clarus, ad Superos abijt.

Anno 1531.

FRATRIS MARIANI CYRNÆI, PRÆDICATORIS VITA, & GESTA.

FRater Marianvs Cyrnæus, è Corſicâ oriundus, eximius diuini Verbi Prædicator, in eâ Inſulâ ferocem Populum, non vi, aut ferro, ſed Spiritu, ac diuini Verbi virtute, præclariſque ſanctioris vitæ exemplis, aggrediens; ab odijs, vindictis, mutuiſque cædibus reuocat. Atque eò factum eſt, vt Deo, Religionis tunc primordia fouente, & ad propagationis profectum prouocante, tota penè Inſula, ſedatis omni ex parte diſcordijs, ſummâ pace, ac concordiâ fruerentur. Iactis ergò Cyrnææ Prouinciæ fundamentis, Marianus, poſt multos pro Chriſto ibi exantlatos labores, poſt plurimos Orco ereptos, atque à perditionis viâ, ad ſalutem reuocatos; denique poſt vitam in perfectâ Regulæ obſeruantiâ, ac ſummis virtutibus tranſactam; meritis clarus, haud longè poſthæc tempora, Anno ſcilicet 1540. è terrenâ, ad cœleſtem Patriam concedit. Cuius Corpus, cùm humi conditum fuiſſet, ex eo noui generis Flos, fragrantiſſimi odoris, ad Lilij formam erupiſſe fertur, quo varijs morbis ægroti ſanari fuêre.

FRATRIS IOANNIS BAPTISTÆ FLORENTINI, PRÆDICATORIS VITA, ET GESTA.

FRater Ioannes Baptista Florentinus, ardentiſſimus diuini Verbi Prædicator, & eximiæ virtutis Vir: cùm ſemel Vici Arcem, Carolus quidam Droſius, Gallorum nomine occupans, maximam in Oppidanos, Tyrannidem exerceret; contigit, vt eò ad prædicandum accederet: qui cùm deplorandas Populi voces ob durum Viri illius iugum, immaniaquè oppreſſionum genera (quibus omnium hominum ſæuitiam, improbitatemquè ſupergredi videbatur) perciperet; his animo commotus; Carolum intrepidè adit, diuinamquè illi breui vltionem comminatur, niſi à tantâ Populi Tyrannide animum coërceat. At perditus Vir, cùm nec Deum timeret, nec Religioſum hominem vereretur, Patris increpationem contemnens, in peius ſemper proficiebat. Quamobrem, Ioannes Baptiſta, pro Concione in eum inuehi

cœpit quod cùm ille à neceſſarijs didiciſſet, iracundiâ feruens, nuncios ad eum mittit, qui ei ſuo nomine comminentur, niſi quæ in eum pro ſuggeſtu dixerat, publicè recantaret; barbam illi è mento euellendam fore, intelligeret. At ille, Viri minas contemnens: Renuntiate, inquit, Domino veſtro, nihil minus me, quàm barbæ pilos, vitamque ipſam curare, præſertim cùm de diuini Nominis gloriâ, atque officij mei munere agitur: veruntamen ſi craſtinâ die, futuræ Concioni meæ intereſſe voluerit, me illi eo planè modo ſatisfacturum ſciat, quo Deo Opt. Max. gratum fore intellexero. Carolus igitur craſtinâ die, armatis (vti ſolebat) militibus ſtipatus, ad Eccleſiam concedit: quibus ille imperat, vt ſi Concionatorem in eum dicere perciperent, ſtatim è ſuggeſtu deijcerent, cunctoſque barbæ illi pilos è mento euellerent. Sedet in Eccleſiâ Vir ferus, altum premens ſub pectore virus: Prædicator verò vt ſuggeſtum conſcēdit; detecto capite, & facie ad lignei Crucifixi imaginē, quæ in eo ſuggeſtu defixa erat, conuersâ, ſic in ipſo ſermonis exordio Chriſtum alloqui cœpit: Altiſſime hominum Redemptor, haud ignoto, quampridem mùm me ad hoc Prædicationis munus vocaſti, te mihi, vt veritatem vbique ita liberè, ac conſtanter annunciatem, iuſſiſſe; vt neque tribulatio, neque anguſtia, nec periculum, nec gladius ab eâ prædicandâ deterrerent. Tu enim ipſe veritas es, quem qui palàm confiteri erubuerit, hoc profectò nomine, ac munere indignus eſt. Certè Domine, qui omnium cognitor es, noſti quàm purè, quàm candidè, quàm ſincerè, & ex charitate veritatem annunciauerim, publica duntaxat ſcelera arguerim, hominem vt reſipiſceret, increpauerim: iam verò, vt quæ vera, te auctore, prolocutus ſum, apud homines retractem; ferus homo, curationis impatiens, minis, ac terroribus ſuadere nititur. Age tu, Altiſſime Deus, quid facto opus ſit, indica, nùm à cœptis deſiſtere, nùm vera reuocare, nùm impij hominis dicto parere debeam? Tu ipſe iube, impera: neque enim vllis, aut minis, aut periculis moueor, ſed tuis tantùm, non hominis placitis obtempero. Horrenda prorsùs, ac pauoris plena tunc res viſa fuit. Vix enim Prædicator hæc ardentiſſimo Spiritu protulerat, cùm illa Chriſti Crucifix Imago, quæ priùs conuersâ facie, Concionatorem ſpectare videbatur, quaſi id facinus horreret, ac veritatem ab eo recantari deteſtaretur, vultum in alteram partem, horribili ſtridore inflectit. Quæ res hominem tanto terrore affecit, vt eum à concepto ſcelere, atque ab omni vi inferendâ abſtinere coëgerit. At Concionator ob id magis diuinâ virtute confirmatus, ac vbetiori Dei lumine perfuſus Tyranno comminatur, eum, niſi illata Pauperibus damna reſarciret, ac deinceps ab oppreſſionibus abſtineret, à Dei irâ conſumptum iri

breuique futurum eſſe, vt cœleſti fulmine ictu arx illa rueret, quæ Viro, tot Pauperum ſanguine madenti, domicilium præberet. Quod ne fruſtrà, aut leuiter dictum ab eo fuiſſe quiſquam exiſtimaret, non multò poſt tempore id rei euentus comprobauit. Etenim poſthæc, homine in ſcelere computreſcente, ſereno Cœlo, cùm ſub vnius diei veſperum nubes denſa, atque atra, ſpectante Populo, Arci inſediſſet; tàm dirum, ac horrendum fulmen euomuit; vt cunctis qui in Arce erant interfectis (paruulo duntaxat infante, ac nutrice exceptis, qui, ab ingenti trabe tutati, incolumes euaſerunt) arx ipſa ad ſolum vſque diruta fuerit. Carolus verò, cum eo tempore è Caſtro abeſſet, paulò poſt in Ceteſoliæ conflictu miſerè interemptus, aſini ſepulturâ, in agro tumulatus fuit. Anno 1540.

FRATRIS HVMILIS OFFIDANI, PRÆDICATORIS

VITA, & GESTA.

FRATER HVMILIS Offidanus, virtutum ſplendore, ac ſanctimoniâ clarus, cùm Sacris initiatus, ac Sacerdos inunctus eſſet; vt res ipſa nomini reſponderet; tantâ præ cœteris humilitate, ac ſui ipſius contemptu affulgere cœpit; vt nihilo magis, quàm ſui ipſius deſpectu, ac contemptu, delectari videretur, cunctoſque honore dignos, ſe ſolum ignominiâ afficiendum exiſtimaret. Orationis ſtudio ſe tantâ aſſiduitate muniendum cenſuit; vt omnem temporis partem, quam in Obedientiæ, aut charitatis officijs non impendebat, in oratione, ac præſertim in Dominicæ Paſſionis contemplatione expenderet: hanc, diu, noctuque ſibi amicam, ac familiarem conciliabat, hanc vberrimis ſemper lacrymis proſequebatur, nemo vacantem, nemo confabulantem, otioſum nemo vnquàm vidit. Quapropter, Fratrum conſortia fugiens, orationis, quam pretioſiſſimum animi theſaurum habebat, cum primis ſtudio vacabat. Ad Prædicationis officium vocatus, cùm totus Dei charitate flagraret, tàm feruenter Dei Verbum diſſeminabat; vt & audientium animos ardentiùs ad virtutem accenderet, & ſumma ſæpè odia, & inimicitias extingueret. Prædicationem verò, non Rhetorum eloquentia, ſed ſingularis vitæ auſteritas commendabat, cũ perpetuâ pedum nuditate, ac frigoris tolerantiâ brumali potiſſimùm tempore (in quo, abſque ſandalijs incedens, ſolo habitu abſque tunicâ vteba-

tur)

cur) carnem premeret; quotidiana quoque Ieiunia, quæ ſæpenumerò, ac præſertim cùm B. P. Franciſci quadrageſimas ieiuniaret, ad ſolius panis, & aquæ victum contraheret: prolixas itidem in oratione vigilias, ac pleraſque alias corporis macerationes coniungeret, quibus, prædicationem ſuam, vberrimo ſemper animarum lucro, ditabat. Pleraſque hunc Virum Dei, à Deo reuelationes, atque alia diuinæ amicitiæ ſigna accepiſſe, communis fama fuit. Quamobrem, ſiatud vulgaris de illius Sanctimoniâ, vbique opinio diſſeminabatur. His, & alijs præſtantioris vitæ virtutibus, cùm Humilis animum exornaſſet; in Monaſterio S. Benedicti Montis Caſſini in morbum incidit: cum autem morbo ingraueſcente, vitæ finem ſibi imminere intelligeret, Sacramentis omnibus munitus, illuſtrioribuſque patientiæ, & charitatis exemplis, Monachorum animis impreſſis, depoſitis mortalitatis exuuijs, ad Superos euolat. Cuius rei ſignum fuit: quod illius corpus, quod in communi Monachorum Sepulchro conditum erat, cæteris corruptione exeſis, integrum poſt multos annos, ac in nullo à priori ſtatu immutatum; perinde ac ſi eo die tumulatum fuiſſet; à Monachis conſpicitur: vt eo teſtimonio, animam apud Deum in Cœlo glorioſam agere, ac regnare cunctis exploratum eſſet. Obijt Anno 1541.

FRATER IOANNES A METYMNIA FRATRVM
CAPVCINORVM PRÆDICATOR

FRATRIS IOANNIS à METYMNIA CAMPESTRI, PRÆDICATORIS

VITA, & MARTYRIVM.

FRater Ioannes à Metymniâ Campeſtri, Hiſpaniæ Oppido, Nobili ſtirpe progenitus, à pueritiâ in benedictionibus dulcedinis tàm ſuauiter à Deo præuenitur; vt ergà res diuinas, ac præſertim Sacroſanctæ Miſſæ Myſteria ſuprà ætatem, animo afficetur. Adoleſcens, vana aliorum conſortia, ac iùuenilis ætatis illecebras fugiens, frequens in Eccleſijs, oratione tantummodò, rerumque diuinarum contemplatione delectari videbatur. Quamobrem, cùm mentem iam ab humanis rebus penitùs alienam, ad Deum transferre cogitaſſet; ad Obſeruantium Familiam ſe confert. Hîc, nouellus Tyro, vt ſolidiora virtutum fundamenta iaceret, in ipſo Nouitiatus anno, obedientiam, humilitatem, paupertatem, abſtinentiam, Regularem diſciplinam, ac reliquas perfectioris vitæ virtutes ſtudet acquirere. Tranſacto verò probationis anno cùm ad ſeueriorem huius Tyrocynij diſciplinam anhelaret; facultate obtentâ, indè ad Reformatos migrat, inter quos eam vitæ rationem inſtituit, quæ omnibus admirabilis videtur. Namà vino, & carnibus abſtinens, pane tantùm, & iuſculo ſemel in die veſcitur. Oratio, quæ Puero familiaris eſſe cœperat, iam Religioſo tàm aſſidua eſt; vt niſi ab eâ, illum vel obedientiæ opus, vel naturalis neceſſitas auocet, ipſi perpetuò inhæreat. Pauperiora loca eligens, magnâ in paupertate vitam ducit. Ob ſingularem Viri Sanctitatem, Sanctimonialium curæ Præfectus, Monialem, cuius propè virtutem, & apud Deum merita nouerat, aliquandò compellit; vt à Deo obnixè petat, quo in ſtatu aut loco is perfectius Regulam obſeruare poſſet, diuinumq; quoad licet, reſponſum impetret. Paret Monialis, cumque pluribus ob id diebus orationi vacaſſet, Deo tandem reuelante diſcit, Regulam illum perfectiùs obſeruaturum, ſi Italiam peteret, & Capucinorum Congregationi ſe adiungeret. Haud longiùs Ioannes rem differt, aut vllâ expectatâ morâ diem procraſtinat: Dei enim beneplacito perſpecto, mox in Italiam proficiſcitur, Capucinorumque inſtitutum amplectitur. In Thuſciæ Prouinciam miſſus, in Conuentu Montis politiani cœ-

ni cœleſtem propemodùm vitæ rationem inſtituit: vt enim perfectam rerum diuinarum contemplationem, ad quam à Deo ſe vocari præſenſerat, melius aſſequatur, ſolus ſemper ad ſolitaria loca, orationis amica ſecedens, rarò cum Fratribus colloquitur. Quapropter, cùm nihil Ioanni iucundius eſſet, quàm in ſolitudine diuinis colloquijs vacare, hinc ex conſortio ſermonis Dei, tantùm ipſius verba apud alios diuinæ lucis, ac virtutis ſibi hauriunt; vt Angeli potiùs, quam hominis voces cunctis videantur. Res planè omnibus admiratione digna, delicatum hominem, non fortem, non robuſtum, tàm ſtrenuè, ac viriliter aduersùs omnes carnis cupiditates decertantem conſpicere; vt nè vni quidem vel minimè locum relinquat. Corpus inter aſperrimi Cilicij puncturas, velut inter ſpinas, diu, noctuque volutans, neque ſub cilicio, vel aliundè ſibi ſolatia, nedum delitias quærat. Inter ipſas niues, & glaciales boreæ flatus, cùm hyemali tempore cuncta penè frigore rigent, vix habitu, eoque obſoleto, ac plurimis præſegminibus variato, obtegit: nudis pedibus, ſoleas, aut ſandalia nullò vnquàm tempore admittit. Denique, vt corporis petulantiam edomet, crebris illud flagellis cædit, vigilijſque, fame, ſitique probè enecandum curat. Abſtinentiam hoc tempore tàm rigidam colere incipit; vt nunquàm niſi ſemel in die panem, & aquam ad cibum admittat. Cùm trium, vel quatuor horarum ſpatio, ante Matutinas Horas neceſſariò ſomno indulget, reliquum noctis tempus, ad auram vſque, in diuinis contemplationibus inſumit. In aurorà verò, diuiniſſimum Miſſæ Sacrificium, quotidie, tantâ mentis deuotione atque exterioris hominis compoſitione offert; vt audientium animos, vi quâdam, ad tanti cœleſtis Myſterij contemplationem ſursùm efferat. Hoc pacto, etiam cùm Horas Canonicas perſoluit, tantâ animi attentione res diuinas contemplatur; vt ferè ſemper ſenſibus excedere videatur. Reliquo verò diei tempore, quod vel obedientiæ, vel charitatis operibus, vel ipſis naturæ neceſſitatibus ſupereſt, ad ſolitaria loca ſecedens, diuinis meditationibus dare ſolitus; interdùm ad decimam, ac vndecimam vſque horam, vultu in Cœlum defixo, immobilis perſeuerare videtur. Hinc Patres, cùm eximium illud contemplationis donum, in eum tàm copiosè collatum cernunt, quò liberiùs ſeorſim Deo vacare poſſit, eundem à Chori obligatione abſoluunt, tantamque, tàm apud Fratres, quàm Sæculares homines, ſibi Sanctitatis exiſtimationem comparat; vt non alio quàm Sancti Hiſpani nomine, ab omnibus appelletur. Quò fit, vt Æſinus Generalis, cui Viri Dei Sanctimonia perſpecta erat, cùm Religionem tot

tantiſque,

tantiſquè calamitatibus perturbatam videret, vt de illius ſtabilitate propemodùm dubitaret: Dei mentem, ac conſilium, tanti Viri operâ ſibi explorare decreuerit. Ioannes igitur, dum in ſolitariâ Cellâ, quam ſibi ex luto, & arborum ramis ſeorsùm extruxerat, in arcto, & quotidiano panis, & aquæ ieiunio, & lacrymis Dominum obſecrat; Clementiſſimus Dominus, diuinâ vndique luce circumfuſus, oranti adeſt, illique affirmat, inter alia omnia Religioſorum inſtituta hanc illi gratiſſimam, acceptantiſſimamque Congregationem eſſe, quam tanto amore proſequebatur, vt haud ſecùs quam Mater amantiſſima, ſollicitam ſemper illius curam gereret: neque vllam inter homines propaginem, quantumlibet ſanctam eſſe, ipſi perſuaſum vellet; quæ (vt olim B. Franciſco ſuo aperuerat) veris huius Regulæ obſeruatoribus, ipſi gratior, aut charior exiſtat. Eadem quoque alias, dum oraret, iterum humanioribus verbis refricans, ſæpè Dominus Ioanni apparet, illiuſque animum diuino lucis fulgore (cui falſum ſubeſſe non poteſt) illuſtrans reuelat: quo tempore, lumina, ac faces in ipſo Conuentus tecto ardere conſpiciuntur. A Fratribus, Ioannes, aliquandò interrogatus, quàm diu Capucinorum Religio in ſuaui illâ Chriſti dilectione, ac beneuolentia ſtabilis permanſura eſſet, his verbis reſpondit: Quamdiu non erit qui deſtruat, & ædificet: qui doceat, & nunquàm diſcat: qui currat, & non vocetur: qui comedat & non ſatietur, & qui igni proximus ſit, & non calefiat. Præter reuelationes ſuperiùs enarratas, pleraque alia S. huic Viro reuelata fuiſſe omnibus certum eſt: præſertim in Conuentu Carcellarum Aſiſij, in quo is vitam planè Angelicam aliquandò duxit: quas tamen is ex Chriſti præcepto, alto ſemper ſilentio obtexit. Ardebat prætereà in Ioannis animo, maxima Martyrij, pro Chriſto ſubeundi, cupiditas: florebat quoque, hoc ipſo tempore, inter Laicos, virtute plurimùm, ac vitæ ſanctimoniâ, Fr. Ioannes Appulus, qui cùm eodem ſanguinis pro Chriſto profundendi ſtudio duceretur; Generalem ambo adeunt, humiliterquè mentis propoſitum aperiunt. Cumque Sanctiſſimi facultatem, ac Generalis literas accepêre; vix credibile eſt, quàm ingenti voluptate perfuſi, Conſtantinopolim adnauigent. Ibi verò cùm antiquam Vrbem, olim fidelem, tàm altâ in infidelitate ſepultam cernunt, neminemque eſſe, qui Fidei lucem illis annunciet, ſummâ in eam commiſeratione commoti, in Vrbis medium prodeunt, ac vbicunque Sarracenos collectos vident, illis Chriſtum maximâ libertate annunciant. Principio quidem, Infidelium plebs, cùm illos nudipedes, habitu cilicino indutos, ac Capucio illo acuminato conſpicit,

quaſi ſtultos deridere, ac cachinnis proſequi incipit, at cùm primùm conſtantes eos Chriſti fidem, ad ſalutem neceſſariam prædicare, Mahometem verò Pſeudopropheram, ac deluſorem proclamare audiunt; protinùs in furorem verſi, pugnis illos, ac fuſtibus oppetitos, ac varijs contumelijs affectos, ad Iudicem ducunt: qui cùm eos Chriſtum conſtanter prædicantes audiſſet, multis verberibus affectos, in carcerem detrudi iubet. Intereà Chriſtiani Mercatores, Iudici quâdam pecuniarum ſummâ oblâta, Sanctos Confeſſores è carcere extractos, ad diſceſſum compellunt: Illi verò eò maximè exultantes; quòd iam digni haberi cœpiſſent, pro Nomine Ieſu contumeliam pati, nauigium nacti, in Paleſtinam vehuntur: Sancta illa Hieroſolymorum loca venerantur, Beatiſſimique P. Franciſci potiſſimùm exemplo ducti, qui Babiloniæ, Sultano, Chriſti Fidem prædicauerat. Memphim, ac Babilonem proficiſcuntur. Huc igitur cùm appuliſſent, ac aliquot dies in obſecrationibus exegiſſent, cùm Babilonienm idioma ignorarent, Populiſque Italica lingua ignora eſſet; Deo illis conſilium miniſtrante, velut opportunum ſibi in animum inducunt, Baſſam, Vrbis Gubernatorem, qui Italicæ linguæ haud ignarus erat, adire, eumque à falsâ Machometarum Sectâ euocare, & ad Chriſti Fidem trahere, quo reliqua plebs, quæ ad Regis exemplum componitur, Chriſto faciliùs nomina daret. Iudæi ergò hoſpitis operâ, coram Baſſa ſiſtuntur: At Ioannes cùm ſe Baſſæ conſpectu, quem tantoperè optauerat, tandem frui videt, Chriſtum conſtantiſſimè prædicans, Mahometem deceptorem, ac deluſorem affirmat: quod Ioannes tàm feruido effectu effatur, tantiſque rationibus comprobat, vt Baſſa, Viri audaciam, ac libertatem in dicendo admiratus, irâ primùm efferueret: at eorum vultus macilentos, ac extenuatos contemplans, cùm eos præ inediâ, ac longâ rerum tolerantiâ, delirare exiſtimaret; iram comprimens, ipſos detineri, ac melioribus cibis refocillari iubet. Cùm autem aliquot dies effluxiſſent, ante Iudicem vterque ſiſtitur, quos cùm Iudex placidis primùm verbis interpellans, quinam, & vnde eſſent, quorſumùe Memphim veniſſent, denique an non magni Prophetæ Mahometi ſerui, ac cultores eſſe vellent, ſingillatim interrogaſſet; intrepidi reſpondent: Se Chriſtianos eſſe, ac Chriſtum colere, Mahometem verò, non Prophetam, ſed Pſeudoprophetam agnoſcere, atque ob eam tantùm cauſam, ſe tàm longam peregrinationem ſuſcepiſſe, vt qui ab eo decepti, inter denſas infidelitatis tenebras verſantur, eorum prædicatione diuinam tandem Chriſtianæ Fidei lucem aſſequantur. His

tur. His igitur, quamplurimiſque alijs contrà Mahometem, atque illius Legem dictis, adeò irâ Iudex exarſit; vt protinùs vtrumque diriſſimis flagellis cædi imperarit, quo in ſupplicio, Sancti Martyres, laudes ex animo Chriſto decantantes, impiæ turbæ inter flagella Chriſtum prædicant. Poſt hæc, in arctum, & tenebroſum carcerem detruſi, quotidianâ, impij Iudicis iuſſu, inediâ affliĉtantur: ij verò ſe inuicem in Domino confortantes, lætiſſimi, quaſi ad delitias inuitati eſſent, inedias, flagella, carceres, ſquallores, pro Domino ſuſtinent, duriora, atque arctiora pro Chriſto ſubire parati. Intereà, poſt aliquot dies, manibus poſt terga reuinctis, ad Iudicem ducuntur, quos cùm is interrogaſſet, nùm ad ſaniorem mentem reuerſi, quæ aduerſùs eorum Prophetam, atque illius Legem protulerât, irrita eſſe, atque inter illius cultores adnumerari, vellent? His, illi vno ore reſpondentes, dicunt: Se Chriſtum, ac Chriſtianam Fidem colere, quæ ſola cultores ſuos ad immortales gloriæ coronas ducit: peſtiferam verò Mahometi Legem, abhorrere, quæ cultores ſuos æternis ſupplicijs parat. His iratus Iudex rursùs illos durioribus flagris verberari, atque alijs cruciatibus examinari iubet: rurſumque in carcerem retruſis, noua ſuppliciorum genera parat, quibus eos impia turba, totius humanitatis expers, proſequitur. Iudex verò cùm ſæpiùs ad Tribunal vocatos, ac repetitis pœnis affectos, ad Mahometicæ Legis cultum ſe illos pertrahere poſſe deſperaret, perpetuo carceri, abſque cibo, & potu, latâ Sententiâ adiudicat, vt tandem fame, & ſiti enecati intereant. Porrò auditâ hâc Iudicis Sententiâ, Martyres in carcere pariter genuflectentes, Deo ex intimis viſceribus gratias agunt, ibique in oratione, atque diuinis laudibus vſque ad obitum perſeuerantes, cœptum agonem fœliciter conſummant. Anno 1551. nonnulli manuſcripti Auctores, hos Sanctos Martyres, Conſtantinopoli pu blicâ capitis obtruncatione, Martyrium obijſſe tradunt: quibus etiam alij addunt, Ioannis Sacerdotis caput, poſt abſciſſionem per horam Chriſti Fidem Sarracenis prædicaſſe. Nos ſuam cuique fidem integram ſeruantes, quæ plurium teſtimonijs probata, accepimus ſatiùs hic inſerenda duximus. Horum Martyrij meminit Chronicon Ordinis. p. 3. lib. 9. art. 34.

* *
*

FRATER ANGELVS SAONENSIS FRATRVM CAPVCINORVM PRÆDICATOR 56

FRATRIS ANGELI SAONENSIS, PRÆDICATORIS

VITA, ET GESTA.

FRater Angelvs Saonenſis, nobili genere progenitus, ab adoleſcentiâ Domini iugo aſſueſcens, vix ſeptemdecim annos natus, in Minorum Obſeruantium Familiam aſcribi feſtinat. Ex quâ poſt expleta Theologiæ ſtudia, ad Capucinos migrans, plurimùm Regulæ obſeruantiâ, ac cæteris virtutibus præcellit. Tantâ vultus venuſtate, morum ſuauitate, atque affabilitate præditus erat; vt nemo tàm triſtis, & afflictus cum eo loqueretur, qui ab eo non recederet conſolatus, & lætus. Erat ſtaturâ altus, colore albus, facie hilaris, ac ſemper iucundus. Multis Vrbibus gratus, ac Venetijs, & Romæ præſertim: Bononiæ etiam per integrum annum Verbum Dei annunciat, in Eccleſiâ magnâ S. Petronij, & S. Petri. Demum Neapolim, Maceratam, Aſculum, ac pleraſque alias Ciuitates prædicando peragrat: quas non ſolum diuini Verbi prædicatione, ſed præclariſſimis quoque vitæ exemplis, ac notâ vitæ Sanctimoniâ, ad vberes virtutum fructus prouocat. Hinc illum quoque D. O. M. ſignis haud vulgaribus illuſtrare, illiuſque apud homines Sanctitatem commendare voluit. In quibus illud aperto, & communi omnium teſtimonio probatum fertur. Quod cùm Bononiæ apud Populum ageret, ac diuini Verbi ſemina diffunderet, ſemel ex hoſpitio (quod illi in Vrbis vico, qui Lama dicitur, conſtitutum fuerat) digteſſus, ad Monaſterium pergeret; in hominem incidit, tàm grauiter ab hoſtibus ſauciatum, vt cranio capitis diſſecto, in duas ſe partes diſiungeret: miſeri igitur hominis caſum Angelus commiſeratus, ad eum accedit, vtramquè capitis partem leuâ manu conſtringit, dextrâ verò, vulnus Signo Crucis benedicit: quo edito, mox ſimul diſſectæ capitis partes diuinâ virtute coaleſcunt, vulnuſquè repentè inſtauratur, vulneris tantùm cicatrice in capite relictâ, quo illuſtrior diuini Miraculi maieſtas ſeſe efferret. Euulgato per Vrbem Miraculo, cùm Angelus poſt prædicationem ad hoſpitium rediret, Puer, qui in eâ viâ ad mendicationem iacebat, tàm neruis attractus, vt ne quidem ſeipſum loco mouere poſſet, eo viſo, ſtatim exclamare cœpit: Vir Dei, me quoque ab infirmitate cura,

ſicut alterum curaſti. Cui Angelus: Numquid medicus ſum, Fili? Ad Phyſicum perge: Non, Pater mi (ait Puer) ſed tu Crucis Signum mihi adhibito, vt ex morbo conualeſcam. Cumquè fortiùs Puer pro Signo Crucis obtinendo inclamaret, illi tandem Angelus ait: Puer mi, ſi te Deus, pro ſuâ benignitate, Signo Crucis ſanare voluerit, en Signum Crucis, ſecundum fidem tuam fiat tibi. Cumqùe illum Signo Crucis conſignaſſet, ſtatim Puer exiliens, integræ incolumitati reſtitutus, ad Matrem currit, exclamans: Miraculum Mater, Miraculum Mater, en ego incolumis ſum, ille Dei Seruus, me Signo Crucis ſanauit. His, alijſque Miraculis, Deus, & Serui ſui merita, & animarum incolumitatem, quam pleriſque ſuâ prædicatione præſtabat, commendare voluit: quibus etiam permoti Bononienſes Ciues, qui priùs animum minùs erga Capucinos propenſum gerebant, ad Religionis cultum, ac deuotionem acceſſere, diuulgatiſque per Vrbem Miraculis, Religioniſquè Sanctitate cœleſti teſtimonio perſpectâ, tanta in Fratres, Vrbis deuotio efferbuit; vt cùm quotidiano Populi ad Conuentum confluxu, ac frequentiâ, Officia, ac Orationes interturbarentur; Guardianus, ſcripto ad ianuæ frontem affixo, quo Populo haud defutura illi Fratrum ſuffragia pollicebatur, confluentis Populi multitudinem ab eâ frequentiâ reuocare coactus fuerit. Poſtremò, cùm Sanctus hic Vir, in Piceno per aliquot annos Dei Verbum, maximâ cum audientium vtilitate, diſſeminaſſet; in Conuentu Æſij, multiplicato talentorum fœnore, meritis diues ad Dominum migrat. Anno 1556.

FRATER LVDOVICVS VRBINAS, PRÆDICATOR, SANCTIMONIA CELEBRIS.

FRATER LVDOVICVS Vrbinas, Vir virtute illuſtris, Sanctimoniâ clarus, humilitate, abſtinentiâ, vitæ auſteritate, altiſſimæ paupertatis cultu, animi conſtantiâ, prædicationis verò zelo potiſſimũ floret. Paupertatis tàm ſtudioſus fuit, vt vno, ſoloquè habitu, eoquè obſoleto contentus, alterum per viginti quinque annorum ſpatium, quo inter Capucinos vixit, nunquàm admiſerit. Solius panis, & aquæ victus, poſt quotidiana ieiunia (quæ ſomni parcitate, & prolixioris orationis ſtudio ſuauia reddebat) ſæpè illi familiaris erat. Regularis obſeruantiæ zelator, cùm vilibus Domus exercitijs ſedulò ſeipſum exercet; Dæmon ipſius humilitati, ac paupertati inuidens; vt eum aliquandò ad auri cupiditatem allice-

rat, dum ſemel in horro, ligone tellurem fodit, ingentem illi auri, & argenti theſaurum aperit: quo ille viſo, tantoperè exhorruit, vt illum confeſtim terrâ opperuerit: eas verò Dæmonis artes fuiſſe, vt eum ad auri deſiderium impelleret, planè indicauit; quod Fratribus in eo dem loco altè fodientibus, idque pluries, nullus tamen deinceps ibi theſaurus repertus fuit. Tandem Firmi in Piceno, magnâ cum ſanctimoniæ famâ diem vltimum claudit, Anno 1560.

FRATRIS NICOLAI ANCONITANI, PRÆDICATORIS VITA, & GESTA.

FRATER NICOLAVS Anconitanus, Verbi diuini Concionator, cum Euſebio Anconitano, & alijs ex Obſeruantium Familiâ, ad Capucinos migrat. Vir hic, Regulæ cùm primis obſeruantiſſimus fuit: adeoquè paupertatis amicus, vt detritis tantummodò, ac vetuſtate exoletis veſtibus vteretur. Carnem aſperrimis flagellationibus, vigilijs, ac præſertim ieiunijs, vt Spiritum ad diuina contemplanda, puriorem, ac liberiorem ſibi vendicaret, affligebat. Familiare id ſibi adſciuerat; vt tres cuiuſlibet hebdomadæ dies, panis, & aquæ abſtinentiâ, conſecraret. Orationi, ac rerum diuinarum contemplationi, plurimùm deditus, ſolitudini inhærebat, ac linguæ cuſtodiæ diligentiſſimè inuigilabat: nec minor erat in Nicolao, in Verbo Dei diſſeminando, charitatis æſtus. Dominus quoque, qui ſimplici ſuorum prædicatione, & meliori Prædicantium vitâ delectatur; ſignis, ac virtutibus Serui ſui dicta confirmabat. Etenim plerique qui morbo aliquo affligebantur, vt ipſius benedictione fruerentur, ad eum poſt prædicationem accedentes, cùm eos pius Pater Signo Crucis muniret, ab ægritudine liberi dimittebantur. Horum ſanè tanta copia fuit, vt numeroſæ ægrotantium turbæ, ipſius benedictionem experentes, interdùm ad Monaſterium confluerent. Cùm verò noſtris eo tempore nulla non modò cura, aut ſollicitudo eſſet, ob nimiam multitudinem, ſingularia ſanitatum munera conſcribere: eorum duntaxat in genere, memoria ab antiquis monumentis nobis conſignata fuit. Obijt pretioſâ morte Sanctorum hic Vir, poſt 55. ſuæ ætatis annum, in Conuentu Montis Veteris, Anno 1563. Triginta in Religione annis, maximâ cum Sanctitatis, ac Religionis gloriâ tranſactis.

FRA-

FRATER IOANNES A LEONISSA FRATRV
CAPVCINORVM PRÆDICATOR

FRATRIS IOANNIS à LEONISSA, PRÆDICATORIS

VITA, & GESTA.

FRater Iohannes à Leoniſsâ, Concionator, ex Minorum Conuentualium Familiâ, Matthæi fratris potiſſimùm precibus ad Capucinos vocatus, inter eos inculpatam, ac virtutibus præclaram vitam ducit. Feruentiſſimus diuini Verbi Præco exiſtit, atque adeò ſermone potens; vt ipſos quoque improbos, ac corruptos animos ad virtutem prouocet. Inter alia verò illud tàm ſingulare, ad diſſidia componenda, donum accipit; vt innumerabiles propè, ac inueteratiſſimas Ciuium, ac Vrbium ſimultates, ſuâ tempeſtate graſſantes, extinguat, atque ad mutuam amicitiam compellat. Dum Tipherni, ſemel Sacrum Miſſæ Sacrificium offerret: nonnullique Sacro audiendo intereſſent, qui antiqua, & inueterata odia inter ſe fouebant; hos Ioannes, vt ad mutuam concordiam, & beneuolentiam adducere poſſet; vbi ad ea Dominicalis Orationis verba peruenerat: *Et dimitte nobis debita noſtra, ſicut & nos dimittimus debitoribus noſtris*: diuino velut œſtro percitus, faciem, & verba ad circumſtantes conuertens, tàm efficaciter de inimicorum dilectione diſſerere cœpit; vt necdum ſermone peracto, qui inteſtinis inter ſe odijs ardebant, mutuis ſe oſculis exciperent, ac ſtabili deinceps vinculo inter ſe colligarentur. Poſt hæc Ruſticus quidam Viſini Comitatus, cuius germanus Frater nuper à quodam Ciue interfectus fuerat, adeò ad pacem ineundam durus, & inexorabilis erat; vt nullis vnquàm, aut amicorum, aut Nobilium, aut Potentûm precibus adduci potuerat, vt animum ad concordiam componeret. Cùm igitur Ioannes ſemel ad Sacra celebranda ſe contuliſſet, atque etiam inter alios Ruſticus conueniſſet, eaque ſimultas cunctis manifeſta eſſet; res ad Ioannem defertur: qui Sacras adhuc Veſtes indutus, de iniuriarum remiſſione, & fraternæ charitatis bono tàm efficaciter agere cœpit; vt Ruſtici animo commoueri incipiente, Ioannes eum nomine proprio vocans, ad ſe accedere iubeat, & ab eo quærat: An non cum Fratris ſui interfectore, qui & præſens in Eccleſiâ aderat, pacem inire velit? cui cùm Ruſticus, præter omnium expectationem, promptum ſe exhiberet; ipſo tempore pax, & amicitia nullo labore inita, ac ſtabilita fuit. Hoc planè modò alias quoque, Virum quen-

dam, publico ſcelere obſtrictum, qui Sacramenta refugiebat, ad pœnitentiam compulit. Cùm enim Sacris Myſterijs incumbens, illum adeſſe intelligeret: ad Populum, poſt Miſſæ finem, conuerſus ait: Amabò, Fratres, quinquiès Orationem Dominicam, & Salutationem Angelicam, pro perdito homine vno, omnes perſoluamus, cuius tanta inſania eſt; vt potiùs in profundum Tartarum demergi; quàm peccata ſua Confeſſione expiare, & inter Dei filios adnumerari ſibi eligit. His dictis, Ioannis, Populique orationibus, tantoperè is animo compunctus fuit; vt peccata ſua lacrymis, & Pœnitentiæ Sacramento quàmprimùm delens, vitam in melius commutarit. Inteſtina quoque odia, ac mutuas cædes, inter duo Vallis Spoletanæ Caſtella, in quibus componendis, quàmplurimi Eccleſiaſtici, & Potentes, diu fruſtrà operam inſumpſerant; diuinâ virtute, nec non ſuâ oratione, & prudentiâ, Ioannes ita componit, lites dirimit, diffidia fugat; vt res, humanum penè modum excedere videretur. Hinc D. O. M. qui Ioannis animum, & geſta moderabatur; vt ſe horum Auctorem oſtenderet: ſi qui, vel illius dicta contemnebant, vel monitis aduerſabantur; haud impunes eſſe ſinebat. In Oppido enim Sillani, Ciui pacem refugienti, necem certo loco futuram prædicit: alterique concordiam recuſanti, repentinum obitum prænunciat. In Oppidò quodam Vallis Spoletanæ, quod Paſſum appellatur, Aleatoribus (quos ſæpè Ioannes, & aleas fugere, & à publico Oppidi ſcandalo abſtinere hortatus fuerat) Sancti Viti monita aſpernantibus, & irridentibus, repentinum exitum præſignificat. Hæc cùm Ioannes publicè comminatus eſſet; vt non hominis, ſed Dei voces quiſque eſſe intelligeret; iuxtà Viri Dei comminationem, adamuſſim acciderunt: ac præſertim, rixâ inter prædictos aleatores exortâ, cùm omnes ſibi mutuò necem intuliſſent; Propheticam illam Ioannis vocem fuiſſe, ac Deo auctore profectam, cunctis non obſcurè perſpectum fuit. Hoc ipſo Prophetiæ ſpiritu, cùm pleraque in Religione prædixiſſet, Vir Dei in morbum incidit: ac tandem ſupremum huic Mundo, ærumnarum pleno, valedicens; Iuſtorum morte ex humanis tollitur.

Anno 1565.

FRATER HIERONYMVS A FOROLIVIO FRATRVM
CAPVCINORVM PRÆDICATOR

FRATRIS HIERONYMI à FOROLIVIO, PRÆDICATORIS

VITA, & GESTA.

FRater Hieronymvs à Foroliuio, Sacerdos, ex Nobili Tarellotum Familiâ ortus. Hunc ex matris vtero ſegregatum, & in partem ſortis Sanctorum ſecundùm propoſitum à Deo vocatum fuiſſe; præclara Sanctitatis præludia, quæ in ipsâ ineunte ætate præfulgent, facilè declarant. Tanta enim, à teneris annis, rerum cœleſtium cupiditate teneri cœpit; vt quæ puerorum ſunt, faſtidiens; nihil præterquàm diuina appetere videretur. Puerulus, alterius Nicolai inſtar, ter in hebdomadâ; quartâ nimirum, & Sextâ feriâ, Sabbatho adiuncto, tàm arctâ abſtinentiæ lege ſibi ieiunandum præſtituit; vt ſæpè præter panem, aquam nihil ijs diebus ſibi ad victum adhibeat. Cumque necdum caro blanditias, ac illecebras perſuaderet; ipſa carnis ſemina nondum excitata, ne pullulent, abſtinentiâ præfocat. Gratioſus Puer, vix quartum, aut quintum annum attigerat; cùm Beatiſſimæ Virginis deuotionem tàm altè ſibi in animo inſculpſerat; vt ad eam velut ad Matris gremium tener adhuc ſuſpiraret; cunctaque illius Feſtorum peruigilia, in eâ ætate, quæ adhuc ieiunia neſcit, perpetuo panis, & aquæ ieiunio conſecrater. Deníque cùm vultu decorus, aſpectu mitis, facie verecundus, innataque oculorum modeſtia præditus eſſet; tantus in eo elucebat puritatis, ac innocentiæ ſplendor; vt nihil eo amabilius, nihil dulcius, gratioſius nihil eo quicquam ſpectari poſſet: ita vt Angelicam potiùs, quàm hominis ſpeciem præſeferret. Adoleſcente verò ætate, cum eâ ſimul & pietas adoleſcebat, litterarijſque ſtudijs addictus, incredibili morum grauitate, vana, & ludicra abijciens, nihil niſi ſenile pertractabat. Cùm poſt literaria ſtudia ad ludos, & ad ſpectacula à commilitonibus prouocaretur; lepidè reſpondere ſolitus erat: Me iſthic expectate, donec redeam: tùm domum pergens, occluſo cubiculo, flagellis corpus cædebat, & necdùm Sacerdos, ſeipſum Deo Sacrificium pro ijs offerebat, nec quid fortè, in diuini Nominis iniuriam, ab ijs, in puerilibus huiuſmodi illecebris patratum fuiſſet. At his non contentus dilectus Deo, & hominibus adoleſcens, mollia omnia refugiens, duris tantùm, & aſperis delectatur. Nocte enim cùm ad quietem ſecederet; vbi conſueta à famulis obſequia accepit; clauſo cubiculi oſtio, lintrea, ac laneas culcitras ſubtrahens; ſolaque

ſtrami-

ſtramineà contentus, in eà abſque linteis recubat, ac flagello corpuſculum cædens, manéque diluculo conſurgens, ac lectum, vt priùs ſternens, nemini facti ſuſpicionem ingerit. Cùm autem Pater hæc caſu animaduertiſſet, id ægrè ferens, vt illius mentem à diuinorum occupatione auocaret, pretioſis veſtibus indutum, in publicum prodire, ac venationi operam dare mandat. Paternis iuſſis obtemperat Hieronymus: at, cùm Venatores, ob venaticæ prædæ fugam, in blaſphemias erumpentes audiſſet; horreſcens animo pius adoleſcens, protinùs venatione relictâ, reque Patri narratâ, ab eo ſummis precibus impetrat, nè deinceps ad venationem compellatur. Cùm autem præſtantiori ingenio præditus eſſet; tantùm in humanioribus, ac Philoſophicis ſtudijs, breui tempore profuit; vt quartum decimum tantùm annum attingens, de ipſis aptè diſſerere, ac diſceptare valeat. Ad quintum, vel ſextumdecimum verò annum perueniens, in eum Religionis ſtatum ſe transferre cogitat, in quo perpetua carnis mortificatio, vniuerſas carnis, ac Mundi cupiditates pellat; Chriſtumque illi propiùs imitandum præbeat. Hoc ſecum inito conſilio, cum ſemel in Capucinos Fratres oculos conieciſſet: protinùs, Deo igniculos excitante, in eius inſtituti formam ita animo exarſit: vt nullâ vitæ auſteritate, à concepto mentis propoſito deterreri vnquàm potuerit. Quapropter, tandem in Nouitiorum numerum adſcriptus, mox velut Domini hortulus, tot cœpit virtutibus florere; vt vndique diuinos humilitatis, obedientiæ, paupertatis, propriæ abnegationis, patientiæ, charitatis, ac cæterarum virtutum flores emitteret. Vitâ auſteriſſimus: priori trium dierum ieiunio, quod à puero inſtituerat; quotidianam ferè abſtinentiam addit: quam cilicio, flagellis, vigilijs, atque alijs auſterioris vitæ aſperitatibus inſuauiorem reddit. Rudi quoque, ac ſolâ tunicâ contentus, inter brumæ algores, vehementiores diuinæ charitatis flammas, quibus calefiat; haud alio quàm aſſiduæ orationis, ac perpetuæ cuiuſdam in Deum aſpirationis flatu, in animo excitat. Honeſtatis, ac pudicitiæ tàm integer ſemper cuſtos extitit; vt virginitatem, quàm in Religionis ingreſſu, cum pudore, comitem habuerat, puram, & illibatam vſque ad mortem ſeruet.. Nihil tandem eo conſpicitur honeſtius, nihil humilius, purius nihil, ac Angelis ſimilius: tantâ modeſtia, ac ſenſuum mortificatione ſeipſum gerebat; vt luminibus in terram defixis, nullius vnquàm faciem intueretur. Rerum omnium altiſsimam paupertatem; tàm ardenti ſibi amore copulauerat; vt præter Chriſtum, nihil ſibi habendum

putaret.Intereà dum Hieronymi Pater, tanto furore in Capucinos inſaniret;vt cum eo tempore in Franciſcum à Funiano,Ordinis Concionatorem fortè incidiſſet, multis eum iniurijs affectum, colapho etiam aggreſſus fuiſſet.Hieronymus impetratâ à Vicar. Prouinciali licentiâ, vt Patris irā placaret; ad Paternam domum ſe confert: Patremq;in cubiculo ſcribentem intrepidus adit: Cui Pater:Quis es tu? Hieron.verò: An non,Pater,Hieronymum Filium tuum agnoſcis? At protinus ille: Mentiris,inquit, non te Filium,ſed Diabolum habeo,Religioſo habitu contectum:ſtatimq;in furias actus, tàm ingentem illi alapam impingit;vt eum humi impetu ruere compellat.At patiēs Hieron.nihil eâ re commotus, mox ſe erigens ad Patris ſe pedes proijcit, ipſoſque cū lacrymis exoſculans: Pater mi,ait,cur tantoperè excandeſcis?Si Pontifex me ad ſua honoraria vocaſſet; an non indè maximam voluptatem caperes? Iam verò, cùm S. Pontifex Dom. noſter, è Cœlo, inter ſuos me familiares indignum coaptare voluit: quid eſt,quòd eo tantoperè ſtomacharis,ac te ignominiâ affectum putas? His verbis, ac Filij humilitate, ita Patris animus cōmouetur; vt ſedatâ prorsùs irâ, atq; in tenerū amorem cōmutatâ,in Filij oſcula,& amplexus ruat;Deoq;ipſius mentem in melius mutante, Filiū deinceps,ac Religionem ſummo amore preſequatur. Poſt hæc Hieron. Sacerdos inunctus,atq; ad concionandi officiū aſſumptus;tantâ vtrumq; munus dignitate obit; vt & S.Myſteriorum oblationem vix vnquam abſq;lacrymis peragat;& Apoſtolicū munus tantâ ſermonis ſuauitate, & charitate adminiſtret; vt vberem ſemper ex eo fructum Domino referat. Vix tandem octauum in Religione annum attigerat, cùm aduersâ valetudine Foroliuij corripitur: quâ cùm biennio afflictatus fuiſſet, tot in eâ virtutum, ac præſertim patientiæ exēplis,effulſit,vt prçter Dei laudes,nihil ex ipſius ore efflueret, vniuerſoſq; ſuâ virtute ad ſalutis profectū inſtrueret. Inſuper hoc tempore,tàm illuſtria ſanctimoniæ ſigna ab illo erumpunt; vt quamplurimi Vrbis Ciues,& Nobiles ipſius Sanctitatis famâ ducti, quotidiè ad eū ventitatent,ac pleriq;adoleſcentes,ad ſuauem virtutū illius odorem accurrerent,quorum vni, Spiritu Prophetico, Religionis ingreſsū prænunciat.Ingraueſcente porrò morbo,ac Viro Dei ad vitæ occaſum properante, octauo ante ipſius obitum die, dum is ad dilectiſſimi Domini occurſum animū parat, ac æſtuantib. deſiderijs ad illius amplexū anhelat: En B. Cœlor. Regina, clariſſimâ vndiq; luce perfusâ, vigilanti apparet: eumq; cœleſtib. verbis, ad æternæ beatitudinis præmia allicit: mortis diem, ac horam, quæ Dominicâ poſt die, ad veſpertinū Angel.Salutationis ſignum futura erat,prænunciat, ac cœleſte illi regnum pollicetur. Cui Hieron. vberioribus lacrymis perfuſus: Vnde hoc mihi, ait, ô inclyta Cœl. Regina vnde hoc? vt Mater Dñi mei, ac Domina

mea, ad me miſerum veniat? Quid ergò vnquam tale promerui, quò cœleſtis mihi beatitudinis corona debeatur? tùm verò poſt ignitas gratiarum actiones, ſeipſum ad diuinas laudes, Prophetæ verbis perurgens, addit: Iam ergò, *Benedic anima mea Domino, & omnia quæ intra me ſunt, nomini ſancto eius. Benedic anima mea Domino, & noli obliuiſci omnes retributiones eius. Qui propitiatur omnibus iniquitatibus tuis, qui ſanat omnes infirmitates tuas. Qui redimit de interitu vitam tuam. Qui coronat te in miſeri cordia, & miſerationibus.* Adfuit tandem ſupremus dies, quo hinc Seruo Dei fœliciter emigrandum erat: cum Deo ad maiorem ipſius coronam permittente, Dæmon, Hieronymum trinâ tentatione inuadens, ab eo generosè ſuperatur. Pulſo igitur tentatore, cùm Dei Seruus integris ſenſibus ad vitæ finem properaret: Pater, qui à Filij morientis latere non recedebat, his eum verbis compellit: Fili, ſi te Deus ad Cœleſtis beatitudinis Regnum adduxerit, aliquod nobis tuæ coronæ in morte teſtimonium præbe. Cui cùm Hieronymus annuiſſet; paruo poſt tempore elapſo, dum primum Angelicæ Salutationis ſignum datur, fidelis Dei Seruus in eam Prophetæ vocem erumpens: *Laudate Dominum de Cælis*, &c. totoque illo pſalmo integrè decantato, cùm ad ea verba peruenit: *Omnis Spiritus laudet Dominum*, fœliciter Deo Spiritum reddit. Quo tempore dexteram ad Chriſti Crucifixi imaginem, quæ illi à dextris pendebat, extendens; ac cæteris digitis contractis, indicem tantùm explicans, quo dextrum vulnus Saluatoris indicabat; illud Patri, ac reliquis, ſuæ ſalutis, atque adepti Regni teſtimonium relinquit. Poſt hæc S. Viri Corpus ſummo honore tumulatur. Quo tempore Deus illius merita, ac ſanctimoniam Miraculis teſtatam eſſe voluit. Quædam enim Adriani Bici, nobilis Viri famula, quæ cancro in vbere laborabat, ad feretrum accedens, dextram defuncti manum apprehendit, ipſius merita ſibi propitia inuocans, illam morboſo vberi admouet: vixque mulier S. Viri manum vberi applicuit, cùm repentè ſe ab incurabili morbo liberam ſentit: Altera quoque eodem modo, atque eodem tempore, ab vberum tumore curatur. Tertia tandem, quæ graui vlcere afflictata fuerat, cùm aquâ, quâ ipſius Corpus poſt mortem ablutum fuerat, vlcus lauiſſet; ab eo ſtatim morbo ſanatur. Poſt verò Viri Dei obitum, cùm ipſius Corpus quinque, vel ſex annos tumulatum iacuiſſet; aperto ore Sepulchri, tàm integrum, ac incorruptum cernitur; vt eo die in Sepulchro conditum videretur. Cùm verò totus illius vitæ curſus vix ad vigeſimum nonum annum perueniret; de eo illud dici poteſt: *Conſummatus in breui, expleuit tempora multa.* Obijt Anno 1566.

FRA-

FRATER FRANCISCVS A SORIANO FRATRV
CAPVCINORVM PRÆDICATOR. 52

FRATRIS FRANCISCI à SORIANO, PRÆDICATORIS

VITA, & GESTA.

FRATER FRANCISCVS à Soriano, Adoleſcens, cùm ingenio floreret, in Minorum Obſeruantium militiam adſcriptus, pleroſque in eâ annos, magnâ cum virtutum, & ingenij laude exegit. Concionatorque inſtitutus, inter priſcos illos, primæuos Patres, qui primo illo Religionis æuo, virtute ac Prædicationis dono floruêre, tàm inſignis prælucet; vt præſtantiſſimum ſuâ tempeſtate ſibi nomen, in Chriſtiano Orbe, comparauerit. At cùm celebre Capuccinorum nomen audiuit, quorum vita vniuerſos ad ſui admirationem compellebat; ardentiori Regularis obſeruantiæ ſtudio accenſus, ad eorum Religionem ſe confert: in quâ Orationis præſertim, ac rerum diuinarum contemplationis amore, ità afficitur; vt ob ſtudium literarum, aut Prædicationis munus, nunquàm orandi tempus amittat. Paupertate, obedientiâ, humilitate, ſui contemptu, ac Regularis obſeruantiæ cultu, haud mediocriter floret. Quod verò in eo præcipuum, ac ſingulare virtutis teſtimonium effulgebat; flagrantiſſima quædam charitas erat: quâ tum in Dei gloriam, tum in animarum vtilitatem, ſtudio ferebatur. Magnâ ingenij facilitate, ac fertilitate præſtans; tantum è Cœlo lumen accipiebat, vt & de ſummis quibuſque Theologiæ quæſtionibus, aptiſſimè diſſereret. Pendebant ex ore illius Populi; vox illi quaſi tonitruum, nulli ſuâ reprehenſione parcens: quinimò ità aliquandò in reprehendendis vitijs Dei Spiritû agebatur; vt cùm plerumque in acriores, Deo agitante, increpationes erumperet; quas nedum cogitatione conceperat; cum de illis poſthæc mentio apud eum fieret, eas penitùs ignoraret. Tanta denique, ac tàm mira ipſius verbis à Deo Opt. Max. vis indita erat; vt in Vrbibus, vbi is Verbum Dei diſſeminabat, odia inimicitiàs aufugere; fœnora exulare; malè parta reſtitui, adulteras, ac concubinas pelli; Confeſſiones generáles inſtitui, morês corrigi paſſim viderentur. Cuius rei innumeros ex Romanâ, ac Neapolitanâ Vrbe, ac præterea Florentiâ, Ferrariâ, Peruſiâ, ac præſertim Panormitanâ, ac cæteris

Siciliæ Vrbibus, exempla adferri poſſent. Orationem quadraginta Horarum, à Fr. Ioſepho Fernenſi inſtitutam, mirum in modum illuſtrauit; tantaque inter prædicandum diuini Spiritus luce perfundebatur; vt non rarò quoque futura prædiceret. Teramni, quæ Siciliæ Vrbs eſt, Vir quidam præpotens erat, qui tot opes fœnore coaceruauerat, vt Vrbis illius ditiſſimus haberetur. Hunc ſæpè Vir Dei admonuerat, vt fœnore reſtituto ſeipſum è Diaboli faucibus eriperet, quod cùm ille præſtare negligeret; is tandem pro ſuggeſtu ad eum, ſermonem conuertens; vbi illi proprias vſuras exprobrauit; diuinum illi iudicium ſub Epulonis diuitis nomine, comminatur his verbis: Audi crudelis, quid de te Deus, è Cœlo decreuerit. Iudicium ſedit, & libri tui aperti ſunt: conteret te Deus velociter Spiritu oris ſui, teque repentè intercipiet vltima dies, quæ adhuc multa de vſuris cogitantem, ad Orcum rapiet: idquè tàm inſperato, vt neque tibi diuini Nominis inuocandi ſpatium detur. Haud fruſtrà id à Viro Dei dictum fuit: nam poſtridiè, cùm Diues in Pomario cum amicis deambularet; fulgur è nubeculâ erumpens, eum ſolum, inter cæteros, percuſſum interficit; ac velut ligni ſtipitem conflagrat. Iterùm, cùm Foroliuij prædicat; alteri Fœneratori, qui pauperum ſanguine ſibi diuitias auxerat, proximum in futurâ nocte interitum prænuntiat: illa ſæpè Euangelij verba eidem inculcans: *Stulte, hac nocte repetent animam tuam à te, & quæ paraſti, cuius erunt?* Quod illi in ipſo noctis profundo, pituitæ fluxu præfocato, accidit. Ex quo id omnibus innoteſcit: Dei Virum non ſolum diuini Verbi comminatione, ſed Prophetico quoque Spiritu, repentinum hominis interitum præmonſtraſſe. Tantâ igitur, ob communem ſanctimoniæ opinionem, in eum Populi, deuotione flagrabant; vt qui ægrotos, vel à Dæmone obſeſſos habebant; in vijs, ac compitis, per quæ is tranſiturus erat, collocarent: quos cùm ille Signo Crucis benediceret; cunctos ferè incolumes dimittebat. Accidit aliquandò; vt cùm illius aduentum, Vrbis cuiuſdam Populus, in campeſtri quâdam Eccleſiâ, vbi illi obuiam proceſſerat, exſpectaret; Mulier quædam à Dæmone obſeſſa, ſimulatquè Franciſcum venientem, ac propiùs accedentem conſpiceret; mox nefarius Spiritus exclamare cœpit. En hoſtem, en omnium noſtrum aduerſarium: Quid hîc moror? O dura neceſſitas! Cumquè illius præſentiam ferre non poſſet, ſtatim Mulierem diſcerpens, eam ab obſeſſione liberam relinquit. Ex Siciliâ igitur, Generalis Vicarij præcepto, Neapolim, ad Dei Verbum prædicandum vocatus, nauigationem ſecundis ventis, ac tranquillo Mari proſperè inchoat: at repentè in Freto Siculo, tempeſta-

te, Dæ-

te Dæmonum operâ, qui ipſius iter impedire conabantur, concitatâ; nauis in certum, ac apertum naufragium ruebat: cùm Franciſcus, ſpem omnem vitæ ſibi ademptam videns, ad Deum confugit, eumquè his verbis precatur: Deus Omnipotens, cuius imperio Mare, & venti obediunt: ſi ex te orta eſt tempeſtas, manetquè tibi altâ mente repoſitum, vt nunc vaſto hoc gurgite demergar, non reluctor: fiat, Domine, voluntas tua: ſuſcipe tantummodò Seruum tuum in pace. Veruntamen, tot hîc pereuntes Animas tuâ benignitate ſerua, vt laudent opera tua, ac mirabilia tua in profundo: ſin Populo tuo adhuc ſum neceſſarius, Tartareorumquè hoſtium inuidiâ, procella hæc excitata eſt: tu aëris poteſtatibus impera, procellam cohibe, ne nos demergat tempeſtas aquæ, neque abſorbeat nos profundum. Adhuc hæc orans, Franciſcus, ad Deum verba effundit, cùm repentè vnda vento iactata, è Mari erumpens, eum è naui raptum, in ſalo ſedentem collocat, nihilquè incommodi paſſum, ſed Deo laudes canentem, fluctus, quaſi vehiculum ſubſtrati, ſuauiter ad litus exultantem perducunt. Dum verò de Socio ſollicitus, quid de eo factum ſit, ignorat: En illum procùl, pallio inuolutum, perindè ac ſi aridus quidam truncus eſſet, à fluctibus ad litus deferri cernit. At nec Viri Dei preces, pro cæteris quoquè nauigantibus apud Deum irritæ fuerunt: etenim nauicula, quâ vehebantur, cùm fluctibus, in momento abſorpta fuiſſet; mox ſuper vndas reſiliens, cum omnibus ſalua ad litus peruenit. Quodquè haud minori admiratione dignum eſt: pera, quæ libros, ac ſcripta Franciſci continebat, cùm fluctibus diu circumagitata fuiſſet; ad litus tandem delata, nullâ ex parte madefacta apparuit. Franciſcus itaque, diuinâ virtute, à tanto periculo liber, Neapolim venit: vbi tanquàm nouus Apoſtolus habetur. Hinc in Vmbriam profectus; cùm in turpem quorundam vitam, acriùs inuectus fuiſſet; venenum illi clam in vino offertur, à quo tamen diuinâ virtute ſeruatur. Hoc tempore quoque accidit: vt in Prouinciâ Romanâ, ægrotus quidam Frater, qui ad vitæ exitum properabat, ab eo ſupplex peteret, vt circà nonam horam, quo tempore ſibi ex hâc luce emigrandum eſſe, diuinâ reuelatione acceperat; Deo, Sacrum Miſſæ Officium pro eo offerret: id enim ſibi à Deo reuelatum eſſe ſignificauerat, ſe Purgatorij pœnis tàm diu detinendum eſſe, quoad vnum Miſſæ Sacrificium abſolueretur. Cui cùm Franciſcus promptè annuiſſet, Sacrificiumque horâ nonâ quâ Frater obierat, inchoaſſet; ac deindè perſoluiſſet; Defuncti vocem audit: Iam gratias Deo, ac tibi, nunc à pœnis ſolutus, in Cœlum conſcendo. Pax tibi. His dictis euanuit. Cumque Oropiti, in

Ethruriâ, prædicationi incumbit. Ciuis quidam, in odio pertinax; à Franciſco ſæpè admonitus,cũ nollet acquieſcere; Franciſco ſibi prænunciante, à Dæmone corripitur, ab eoquè penè ſuffocatus, cùm immenſis clamoribus totum vicinium oppleret, nihilquè aduersùs Dæmonem, qui ipſius iugulum oppetierat, vniuerſi ſuâ ope efficerent; eò Vir Dei feſtinat: qui cùm hominem Crucis ſignaculo conſignâſſet; Dæmonem compeſcuit,atquè in fugam compulit. Ille verò graui periculo exterritus, & meliorem mentem ſortitus, mox ad Franciſci pedes prolabitur, præteritæ obſtinationis veniam petit, pacem cum hoſte componit, vitamquè in meliorem frugem commutat. Peruſiæ quoquè, Mulierem in odio obſtinatam, prodigio ad pacem compellit. Cumq; ita plurimos ætatis annos; in Dominicâ Vineâ putandâ, purgandâ, excolendâ, illuſtrandâ conſumpſiſſet; iamquè ſeptuageſimum annum attigiſſet: Deus, ipſius vitæ finem, Fr. Bernardino Calabro, qui eo tempore illi Socius erat, illuſtri viſione aperit. Quamobrem, cùm à Romano Conuentu,Neapolim versùs, profectionẽ pataret: fœliciùs illi iter, à Deo, ad Aſtra decernitur, quieſquè illi à prædicatione indicitur. Diutinâ namquè Romæ infirmitate probatus; cùm in eâ ſummam ſemper patientiam, cum ſingulari pietate coniunctam exhibuiſſet: Sacris tandem omnibus in eum peractis, poſt labores coronandus, ad Deum conſcendit, atquè in Romano Conuentu ſepelitur. Anno 1567.

FRATRIS PACIFICI LVGANENSIS, PRÆDICATORIS

VITA, & GESTA.

FRater Pacificvs Luganenſis, Vir omnium virtutum ſplendore illuſtris: cuius tàm admirabilis abſtinentia fuit; vt in ipſo Prædicationis labore, ſæpè victui panem, ac cætera ſubtrahens, fabis tantùm, aquâ madefactis, & aquâ contentus; his totam Quadrageſimam duceret. Ardens Regularis obſeruantiæ, ac præſertim altiſſimæ paupertatis zelator, ac cuſtos fuit: quapropter Sylueſtrum illum, qui Porcarię, ſeu Aquaſpartę Eccleſiam, præter paupertatis legem, iterum ædificandam contendebat; ſapienter admonuit, vt à cœpto deſiſteret, ne in violatæ paupertatis crimen impingeret: cuius dũ conſilio Sylueſter minùs animum intendit, horrendo hinc fine tollitur. Orationem, ac rerum diuinarum contemplationem, tàm ardenti animo proſequebatur; vt

diuinis vbique flammis exuſtus videretur: atque eò factum; vt cum aliquandò in Conuentu Bigorij ſolus oraret, Oppidani, flammam ex Eccleſiæ tecto euolare conſpexerint: qui cùm Eccleſiam conflagrare putarent, accurrunt quamplurimi, nullaque flammâ in Monaſterio repertâ, ſolùm Pacificum in Eccleſiâ, cœleſti igne flagrantem offendunt. Hic tandem, poſt diutinam ptolixi morbi probationem, Sanctimoniæ famâ apud omnes clarus, Bigorij extremum vitæ diem conficit: nonnulliſque poſt mortem Miraculis emicat, quibùs Deus, & anteactæ vitæ Sanctimoniam, ac cœleſtem poſt hæc gloriam, eidem collatam confirmat. Obijt Anno 1568.

FRATRIS ANGELI à FERNO, PRÆDICATORIS
VITA, ET GESTA.

FRater Angelvs à Ferno, Concionator, Ioſephi germanus, ſimul cum eo ex Obſeruantium Familiâ, ad Capucinos ſe confert. Huius, tantus fuit in Dei Verbo diſſeminandi ardor; vt ingentes vbique in hominum animis motus ad pœnitenriam egerit. Mediolani prædicans, vno Sermone duodecim Adoleſcentes compulit, vt domo, parentibus, ac omnibus relictis, Capucinorum ſe Religioni cònſecrarẽt. Nouarij, ac Bergomi, cùm Verbum Dei proponeret; illarum Vrbium calamitatem, quæ deinde ſecuta eſt; Prophetico Spiritu prænunciat: Chorearum ductori, qui Feſtiuo die choreas inſtituerat, neque ab illo correptus, vllâ ratione ab eis abſtinere voluerat, diuinam vltionem prædicit: quæ non multò poſt eum comprehendit, cùm ex alto cadens ſibi crura confregit, pœnaque delicto proportionatâ, qui tibias ad profanum Chorearum vſum parauerat; earum ope ad naturæ vſum deſtitutus, mulctatus fuit: & qui tibijs malè vſus fuerat, tibias amittens claudus toto vitæ ſuæ curriculo inceſſit. Vir fuit ſingulari prudentiâ præditus: quò factum eſt, vt à S. Carolo tunc Cardinali, ac Mediolanenſis Sedis Archiepiſcopo, quarundam Eccleſiarum, quæ ſuæ Diœceſis erant, Viſitaror inſtitutus fuerit: quo in munere tàm præclarè ſe geſſit; vt Sanctus Cardinalis frequenter illius operâ vteretur. Denique cùm tàm aſſiduè, ac fideliter in Dei Verbo laboraſſet; vt illius Sermones ad triginta mille excreuiſſent: quibus plurima, ac ferè innumera animarum lucra Deo retulerat; in Conuentu Cardani poſtremum laboribus finem imponit; Deumque omnium mercedem accipit. Anno 1568.

FRATRIS FRANCISCI à MONTE POLITIANO, PRÆDICATORIS *VITA, & GESTA.*

FRATER FRANCISCVS à Monte Politiano, Concionator, ex nobili Burratorum Familiâ ortus, Marcelli ſecundi (vt ferunt) conſanguineus. Hic cupidiſſimus omnium virtutum ſectator, caſtitatis præſertim candorem, tàm illibatum ſeruare ſtudet; vt non modò mulierum omnium colloquia, familiaritatem, aſpectum, imò & memoriam deuitet, verùm neque eas nominari, neque de ijs ſermonem inſtitui, vllâ ratione ferre poſſit. A murmuratione angue peius abhorret. Regularis diſciplinæ obſeruantiſſimus, nullo magis, quàm rerum penuriâ delectatur. Dei Verbum tanto ſpiritus ardore, tamquè ingenti diuinæ ſapientiæ luce diſſeminat; vt inter prædicandum, futura quandoquè prædicat. Dum Piſis, Verbum Dei, Populo proponit; Franciſco Marzacho Pharmacopolæ, qui cùm ad medicorum vſquè deſperationem ægrotaret, ſe illius precibus commendauerat; futuram incolumitatem prænunciat, eamquè ſuâ oratione reſtituit: atquè eodem modo, pleroſquè ægrotos, impetratâ illis diuinit ſanitate, à morbo liberat. Poſtremò, cùm in Senarum Vrbe, ipſo Aduentus tempore, Dei Verbum miniſtrar; mortalē vitam quam in omni iuſtitiâ, & ſanctitate duxerat: anno 1571. cum immortali commutat. Pallium illius cùm poſt mortem in ſuorum propinquorum poteſtatem deueniſſet; eo quàmplurimi ægrotantes diuinâ virtute curati, corporis incolumitatē accipiunt.

FRATER SEBASTIANVS AGRIENSIS, PRÆDICATOR, VIRTVTIBVS CLARVS.

FRATER SEBASTIANVS Agrienſis, Sacerdos, & Concionator, vbi multos docendo, & faciendo, annos in Religione, magnâ cum ſanctimoniæ laude exegit; præſignificaro ſui obitus die, qui in Purificationis B. M. Virginis feſto futurus erat; Agricij, carnis ſarcinam deponit.

Anno 1571.

FRATER ANGELVS A Sto MARTINO FRATRVM
CAPVCINORVM SACERDOS

FRATRIS ANGELI à S. MARTINO, PRÆDICATORIS

VITA, ET GESTA.

FRater Angelvs à S. Martino, dum puer, cùm alijs coëtaneis in cuiuſdam Oppidani agro colludit, ſeuerioris cuiuſdam Viri minas extimeſcens; ab eo fugeret, in altum ſe præcipitium imprudens donat: à quo tamen B. V. illi apparentis ope, ac præſentiâ liberatur: quamobrem vix ſextumdecimum annum attingens; cœleſtis haud immemor beneficij, diuinis ſe obſequijs mancipat, erumpenteque in Calabriâ Capucinorum Reformatione, primus inter ſæculares homines in eorum militiam cooptatur. Primæuas, hic, illas perſecutionum procellas, quibus illi Calabriæ Patres tàm immaniter iactati fuêre; cum intrepidâ, & incredibili animi conſtantiâ tolerat, tamque ingentia in omni virtutum genere dat incrementa; vt illum velut quoddam totius Religioſæ perfectionis prodigium, atque exemplar vniuerſi ſuſpiciant. Theologicâ poſt hæc diſciplinâ imbutus, ad diuini Verbi prædicationem vocatur: quo in munere, cùm perfectioris vitæ exemplum, cum Dei Verbo coniungeret; atque Euangelicam prædicationem, cùm Apoſtolico cœleſtis conuerſationis ſpiritu maritaret; ita excelluit, vt propè innumerabiles Chriſto filios generaret. Hinc tanta, illius verbis, vis indita erat; vt Eccleſiarum ſpatia ſæpè, ob confluentes Populorum turbas, prædicanti nimis anguſta eſſent: quò fiebat, vt nonnunquàm, vel in plateis, vel in agris Dei Verbum proponeret. Caulonæ, quæ Vrbs eſt Magnæ Græciæ, cùm Dei Verbum diſſeminaret; Eccleſiaque innumeram Populi multitudinem, ad prædicationem vndiquè confluentem, non caperet; in agro prædicare cogitur. Æſtiuum tunc tempus erat, Soliſquè radijs aperto aëre exæſtuantibus, Populus calore exurebatur: cùm Angelus nubecula, quæ procul diſtabat, conſpectâ, breui Deum oratione ita precatur: Rex Cœlorum Deus, Tu olim filios Iſrael, per deſertum incedentes, nube per diem, ne Solis ardoribus adurerentur, protexiſti: haud te ſanè, etiamnum tua potentia deſeruit, aut clementia effugit: An non Populum hunc, quem ad diuinum Verbum huc audiendum adduxiſti, his Solis ardoribus iam propè aduſtum cernis? Impera, obſecro, vt

nubes illa, quam procul in occidente conſpicimus, hùc feſtina accurrat, Solis radios temperet, ſuumquè nobis opportunè vmbraculum præſtet; donec diuini Verbi tui Prædicatio abſoluatur. Mira quidem, at vera refero: vix has Vir Dei, toto audiente Populo, Deo preces obtulit; cùm nubecula illa repentino motu, ab Occidente recedens, Soli occurrit, ac velut tentorium in aëre expandens, Solares radios coërcet: tamdiuquè Populum obumbrat quoad peracto Sermone, Populus Miraculo obſtupefactus, diuinam benignitatem commendans, abſcederet. Hoc modo, cùm Vir Sanctus Deum ſuæ Prædicationis teſtem haberet: eo fiebat; vt innumerabiles in hominum animis pœnitentiæ fœtus ederet. Id cùm Dæmon, hominum hoſtis, ac perpetuus diuinæ gloriæ perduellis, moleſtiſſimè ferret; ac aliquandò Vir Dei in ſuâ S. Martini Patriâ, Verbum Dei in agro diſſeminaret; Satan, ingentem Cœlo tempeſtatem parat, quâ populum, iam vndique ad Dei Verbum audiendum collectum, à propoſito exterreret. Animaduertit Vir Sanctus, diuino lumine perfuſus, iniqui Satanæ conſilium, vniuerſoſquè qui iam fugam parabant, immotos, atquè imperterritos ſtare iubet: mox ad nubes conuerſus, in eas Crucis Signum vibrat: cuius virtute, illis, in quatuor partes, iuxtà Crucis figuram quam formauerat, diſperſis; tota illa tempeſtas, à Diabolo excitata, diſſoluitur. Hic quoquè ſubticendum non duxi, quod dum in fraternâ domo, cum germano Fratre colloquitur; Viri Dei Socius, qui plurimâ virtutum luce apud Dominum micabat, in ſecretum cubiculum ad orandum ſecederet: Fratris Vxor, illum in extaſim raptum, ac toto corpore è terrâ ſublatum cernit: quo aſpectu Mulier perterrita, cùm feſtina ad Virum Dei accurriſſet, eiquè factum narrâſſet: Sile (inquit Angelus) is cum Deo totus eſt; ne delitias eius perturba. Poſtremò, hic Dei Seruus, cùm præclariſſimis vitæ perfectioris exemplis, Calabriæ Prouinciam, ac cum eâ Religionem, ac Dei Eccleſiam clariùs illuſtrâſſet: præſignificatâ, quam diuinitus acceperat, ſui obitus horâ, Mileti in morbum incidit, morbiquè, qui diutinus fuit, doloribus, ac moleſtijs patientiſſimè toleratis, ac optimè animo diſpoſitus; cùm iam inſtante morte, Dæmonem humani generis hoſtem videret; eidem his verbis inſultare incipit: Ad frœnum Satan ad frœnum: tuus hic locus non eſt. Tum verò ſublatis in Cœlum oculis, cùm Deo de collatis beneficijs, ac præſertim de vitâ in Religione tranſactâ, gratias egiſſet, atquè illis Chriſti verbis, *Pater, in manus tuas commendo Spiritum meum*, animam commendâſſet; in Conuentu Mileti, ex hac lugubri vita decedit, me-

dit, meliorem in Cœlo conſecuturus. Poſt ipſius obitum, Fr. quidam Thimotheus à Galatro, nocte orationi vacabat: cùm in mentis exceſſum raptus, Angelum cœleſti luce affulgentem, in ſupremà Sancti Sanctorum parte, altiùs eminere conſpicit: quem cùm hìs verbis compellâſſet: Heùs Angele, quid eſt, quod tàm excelſo loco ſtas? Reſpondet Angelus: In cœleſti Patriâ, inter Angelos ſedeo. Obijt Vir Sanctus.

Anno 1572.

FRATER IOANNES A TERRA=NOVA FRATRVM
CAPVCINORVM PRÆDICATOR

FRATRIS IOANNIS à TERRA NOVA, PRÆDICATORIS

VITA, & GESTA.

FRATER IOANNES à Terrâ Nouâ propter exiguam corporis ſtaturam, Ioannellus communi nomine appellatus: Concionator, Ludouicum Rheginum, ac Bernardinum Georgium, primos Calabriæ Patres, ac Reformatores; quo tempore è Minorum Obſeruantium Familiâ ad Capucinos accedunt, ſequitur: Sæuas illas naſcentis Reformationis perſecutiones inuicto animo ſuſtinet, ipſiuſque mens aduerſis probata, in tantam virtutum propaginem excreſcit; vt cunctis, Regularis diſciplinæ, ac Euangelicæ perfectionis norma ſit: nihil eo pauperius, nihil humilius, honeſtius nihil; nihil denique magis ad omnem virtutum formam compoſitum apparet. Et quod alijs magnum ſæpenumerò videtur, vt ſcilicet poſt carnis vitia reſipiſcant, ab ijſque animum compeſcentes abſtineant, quæ maiori olim cupiditate proſecuti fuerant: is velut minimum ducens, Virginitatem ipſam, quam à Matris vtero acceperat, quæque hominem Angelis cognatum præſtat; diuino munere, perpetuò illibatam ſeruat. Neque id mirum: vt enim pretioſum theſaurum, quem in vaſe fictili gerebat, tutiùs à prædonibus cuſtodiat; Mulierum omnium, ac cæterorum omnium, quoad fieri poteſt, colloquia fugiens; ſtudioſiſſimè à periculis cauare, purumque ſe ab hoc ſæculo cuſtodire curat. Itaque Sanctus hic Vir, Deo magis, quàm hominibus viuens ſolitaria loca, orationis amica quærit, ea ſactis hymnis conſecrat, atque vt plurimùm lacrymis, ac gemitibus complet. Sacra faciens, tot lacrymarum imbribus affluit; vt his Altare interdùm, Sacramque pallam conſpergat: nonnunquàm etiam tàm mente excedit; vt Myſteria diuina, non niſi poſt diuturnum tempus, proſequi valeat. Feruido hoc ſpiritu imbutus, cùm ad Dei Verbum diſſeminandum accedit; tantâ virtute Populos commouet; vt cunctos ad pœnitentiæ lacrymas, ac ſingultus propellat: neque vllus tàm fero, atque ferreo animo præditus ſit, qui eo audito, ſibi à vitijs abſtinendum eſſe non ſtatuat. Quo tempore nonnullæ Italiæ Vrbes, Hæreſis venenum hauſerant; tàm acerrimum Fidei Catholicæ propugnatorem ſe exhibet; vt Hæreticos verbo, ac ſcripto palàm exagitet: ex quo à Sacrâ Illuſtriſſimorum

Inquiſitorum Congregatione, egregias ſæpè laudes conſequitur. Familiarem, illum, Prophetiæ Spiritum à Deo conſecutum fuiſſe, pleraque exempla teſtantur. Ochini lapſum, longè antequàm eueniret, diuino Spiritu prænoſcens; Religionis procellas, quæ indè excitandæ erant, non ſemel Fratribus prædicit. Donatæ Caraffæ, Mulieri Illuſtriſſimæ, ac nulli, pietate ſecundæ; quæ Filiam, necdum nubilem, illius precibus commendauerat; futura illius connubia, nedum cogitata prænunciat: quæ deindè cum Butetæ Principi, vti prædixerat, contrahuntur. Donatam verò ipſam, B. P. Franciſco, ſub Tertij Ordinis habitu aliquandò conſecrandam fore prænunciat. Terræ nouæ, Patriæ ſuæ deuaſtationem, quæ Proſcriptorum poſteà deprædatione, ſub Nino Martino, & Conſaluo Marino ſecuta eſt; diu antè prænoſcit, atque è ſuggeſtu prædicat. Viuus, tot Miraculis claret; vt amplior eorum Cathalogus confici poſſet, niſi antiqua illa Patrum humilitas, quæ ab huiuſmodi memorijs, velut à faſtu abhorrebat, ab ijs abſtinendum ſanxiſſet. Illud tamen, tanquàm ab incendio ereptum, cæteris famæ conſecratis; integrum ad nos peruenit, quod de Agatio quodam Calceolario fertur: qui cùm laterali dolore, Galatri, grauiſſimè laboraret; is, eum ante ſanctiſſimæ Euchariſtiæ Altare ductum, vbi ſemel Dominicam Orationem, & Angelicam Salutationem recitare iuſſiſſet; Signo Crucis adhibito, ad priſtinam valetudinem reuocat. Annis deniquè, ac virtutibus plenus; cùm ſeptuageſimum annum ageret; in Conuentu Galatri, febri correptus, cùm diuinâ reuelatione ſui tranſitus horam agnouiſſet: Sacris omnibus in eum peractis Myſterijs, ipſo extremo ſpiritu cum morte confligans; Crucem, quam ſemper amauerat, quæquè ex oppoſito lectuli pendebat, cùm impetu quodam Spiritus amplexatus, è lecto ſurrexiſſet; mox corpore elanguens, Spiritus ad Crucis Triumphatorem euolat, atquè eodem tempore, vndiquè luce perfuſus, cuidam Fr. oranti apparet: cui cœleſtia ſe à Deo præmia aſſecutum eſſe ſignificat. Obijt Vir Dei Anno 1573.

FRATER SYLVESTER VTINENSIS, PRÆDICATOR, VIR PRÆCLARVS.

Fratris Sylveſtris Vtinenſis, Concionatoris, in Prouinciâ Mediolanenſi floret memoria: qui poſt multos virtutum odores, quibus vitam ſuam maximâ cum integritate tranſactam reſperſit; Bugellæ, quæ amplum eſt Inſubriæ Oppidum, Anno 1576. viam ad immortales Cœli delitias carpit: quod diuino planè teſtimonio declaratum fuit, Nam cùm illius Corpus, octauum in ſepulchro annum explêſſet, præter naturæ leges, ita integrum, ac incorruptum viſum eſt, quaſi eâ ipsâ die ex humanis exceſſiſſet.

FRATRIS IOANNIS ILLIRICI, PRÆDICATORIS *VITA, & GESTA.*

Frater Ioannes Illiricus, Concionator, cùm operum luce, ac præclariſsimis vitæ exemplis, torius Regularis diſciplinæ exemplar præſefert; plurimas quoque ſua prædicatione Ieſu Chriſto animas parit. Sacriſtæ, cuiuſdam Ordinis, infauſto, ac horribili caſu, à gulæ vitio maximè abſterretur. Sanctum Ioannem Baptiſtam, Domini Præcurſorem, præcipuá mentis quâdam pietate proſequitur: à quo, & ſui obitus horam, atque eam prorsùs quam optauerat, diem accipit. Quapropter, cùm ad vitæ finem properans, Monialem quandam S. Mariæ in Hieruſalem (cuius Monaſterij, Neapoli, curam gerebat) grauiſſimè ægrotantem, Sacro Oleo inunxiſſet; eandem his verbis conſolatur: Ne timeas Soror, longior adhuc tibi reſtat via: me enim præcedere oporter, te ſequi. Tum verò ad Conuentum rediens; ægrotare cœpit: quo tempore à Fratribus exquirit, quod vſque ad S. Ioannis Baptiſtæ Feſtum, dies ſuperſint: cui cùm Fratres, tres tantummodò eſſe reſponderent: is manus ſupplices ad Deum tendens, Deoquè ex animo gratias agens, ait: Congaudete mecum Frarres, breue enim mihi iter ſupereſt: illa me dies hinc ereptum, meæ origini reſtiruet. Porrò ipſo S. Ioannis Natiuitatis die, cùm Sacrâ Euchariſtiâ refectus, Sacroquè Oleo inunctus, ad Domini ſe occurſum parâſſet; dum veſpertinas Horas, Clericis adiuuantibus recitat: Vix ad B. V. Canticum, *Magnificat*, peruenit; cùm Dominum magnificans, cum Angelis ſummam

ipſius Maieſtatem perpetuò magnificaturus, ex hâc luce migrat. Anno 1577.

FRATRIS BARTHOLOMÆI à LVCINIANO, PRÆDICATORIS

VITA, & GESTA.

FRATER BARTHOLOMAEVS à Luciniano, Concionator, Vir omni doctrinâ, & eruditione clarus, cùm prius inter Minores Conuentuales, publicè in Ticinenſi Vniuerſitate, Lectoris munus præclarè obijſſet; perfectioris obſeruantiæ ſtudio ad Capucinos migrans, poſt aliquod tempus, in Mediolanenſi Prouinciâ, Lector generalis inſtituitur: Cuius in munere tanta fuit humilitas; vt poſt lectionem, viliſſima quæque domus obſequia præſtaret, nec ab iјs auelli poſſet. Quò factum eſt, vt doctrinam exemplo illuſtrans; quamplurimos diuini Verbi Præcones, doctrinâ, & virtute præſtantes, Religioni pepererit. Regularis obſeruantiæ zelator feruentiſſimus; orationi, ac rerum diuinarum contemplationi, tanto ſtudio tenebatur; vt omnem in eâ animi ſui voluptatem collocâſſe videretur. Hinc, tàm copioſè cœleſtium munerum affluentiâ fruebatur; vt nonnunquàm dum oraret, candida columba circà eum volitare viſa fuerit; quæ nunc vni, nunc alteri ipſius humero incubans, eo ſignificare videbatur, diuini Spiritus dona abundè in ipſo requieſcere. Mediolani tandem, vitam ſummâ cum virtutum laude tranſactam, cum morte commutat.

Anno 1579.

FRA-

FRATRIS FRANCISCI à FVNIANO, PRÆDICATORIS

VITA, & GESTA.

FRATER FRANCISCVS à Funiano, è Sæculi naufragio, in ipſo Adoleſcentiæ flore, ad fidam Religionis ſtationem vocatus;communi omnium ſententiâ purus, ab omni carnis inquinamento, Virgoque è Sæculo emergit: tantus enim pudoris, ac honeſtatis candor in ipſius facie; ac moribus elucet; vt illius animũ ab huiuſmodi labe, alienum ſemper fuiſſe demonſtret. Magno virtutum, ac ſanctioris vitæ apparatu, cùm ad Philoſophica, ac Theologica ſtudia Superiorum iuſſu acceſſiſſet; in ijs ob præclaram animi vim, ſummumque virtutis ſtudium, eam pręſtantiam aſſequitur; vt celeberrimus omnium, qui ſuâ tempeſtate florent, Prædicator habeatur. Mira ſunt, quę de cœleſti potiùs, quàm humana eius Viri eloquentiâ narrantur. Bononiæ, cùm in prægrandi S. Petronij Eccleſiâ anno 1575. Verbum Dei diſſeminaret, vixque Templum illud auguſtiſſimum, ad turbarum multitudinem capiendam ſufficeret; in medio Sermone, velut qui animo excedit, tàm diu mutus, atque immobilis conſiſtit; quoad quarta vnius horæ parte elapsâ, ad ſe rediens, manuque ſuggeſtum pulſans, in hæc verba erumpit. Deo agamus gratias, Chariſſimi: Iam Laurentius Frater ad Superiora euolat. Nè me tacentem ægrè tuleritis: nam Frater, Fratri, ſuprema quæ optaueram, obſequia perſolui: tum reliquum Concionis abſoluit. His auditis, plerique Nobiles, inter alios Balthaſar Campegius, rem per famulos, num vera ſit, explorat, eamque prorsùs ita eſſe, Laurentiumque eo tempore ex humanis exceſſiſſe audiunt. Inualuerat eo tempore Bononiæ, apud Nobiles fœminas, quidam veſtium caudatarum abuſus, quem cùm penè omninò ſuâ Prædicatione de medio tuliſſet; Nobilis quædam Mulier, ex Vſellanorum familiâ, quæ poſteriorem illam Laciniam necdùm abiecerat; cùm prolis ſterilitate laboraret, ad Virum Dei accedit, eumque ſummis precibus rogat, vt aliquam illi à Deo ſuis precibus prolem impetret: cui mox Franciſcus: Fruſtrà rogas, ô Mulier, quamdiu laxè fluens iſta veſtis cauda, tibi à tergo humi ſerpit: Syrma obtrunca, tum maſculum paries. Credit illa: Viri Dei conſilio acquieſcit: Syrmate ſe abſtinet: tum intra anni ſpatium, quemadmodum Dei Seruus illi pollicitus

rat, prole maſculâ potitur. Quamplurimas etiam in eadem Vrbe, ad honeſtæ vitæ rationem, Meretrices, ſuâ prædicatione conuertit. Cuncta enim huius S. Viri verba, quaſi fulmina videbantur, quæ audientium animos ſimul & terrebant, & incendebant: nec mirum; cùm ex diuinâ charitatis officinâ, ac prolixæ orationis ſtudio, cui etiam aſpera corporis flagellatio accedebat, prodirent: Ciuitate Ariminenſi graui inediâ occupatâ, cùm pauperes in Vicis paſſim languentes iacerent: Vir Dei, ex intimis viſceribus commiſeratus, ingenti Cruce in humeros ſublatâ; per Vrbis Vicos, incedens, exclamare cœpit: O Ciues, ô Ciues, Chriſto pauperi ſuccurrite, qui fame perit. Ab ijſque hoc ſpectaculo tantam grani, hordei, fabarum, atque aliorum leguminum eleëmoſynam accipit; vt ijs quotidie pauperes alere valeret. Accidit autem, vt ſaccus fabarius illi ex eleëmoſynâ ſupereſſet: quamobrem, à quodam Viro Agricola, agri partem impetrat, in quâ fabas ad pauperum victum ſeminat. Porrò ſeminatæ fabæ, cùm mirum in modum copiâ, ac magnitudine excreuiſſent; Franciſcus in publico ſuggeſtu vniuerſos admonet; Fabarium illud in pauperum alimoniam cedere, mox pauperum multitudo ad fabas confluit, cunctique fabas ad ſaturitatem comedunt, ſecum tollunt, domum aſportant, ſæpè Fabarium repetunt; nec tamen fabas diminuunt, donec nouæ agris fruges ſuccedunt. Cæterum, neque agricolæ pietati, diuina liberalitas defuit: tot enim poſt plures Fabatij vindemias, fabæ in agro reliquæ repertæ fuerunt; vt ſpem omnem agri ſuperarent. Hoc ipſo, ad pauperes alendos, fabarum Miraculo, anno 1570. quo tempore Foroliuium magna frugum egeſtas occupauerat, vtitur. Id autem in hâc Ciuitate illi ſingulare fuit: quod cùm is pane per Vrbem in pauperum vſum mendicato, duos ſaccos impléſſet; pauperibuſq́; qui tricenteſimum numerum excedebant, in Eccleſiâ congregatis, cuiquè duos panes manu propriâ diſtribuiſſet; id ſuâ apud Deum charitate meruit; vt qui vel tertiæ parti haud ſufficere credebantur; diuinâ adeò virtute aucti fuére; vt cuiquè ſuâ panum portione diſpertitâ, ſaccus etiamnum pane plenus ſuperflueret. Atquè vt Dei in eo luculentiùs virtus, ac liberalitas eluceret; paucis ex ijs, qui ſuperfuerant, panibus in manticâ repoſitis, cùm inde per Vrbem incedens, nulli pauperum, panem denegaret, tot ſibi in manticâ panes, hoc tempore, quot ſubleuandæ pauperum neceſſitati neceſſarij eſſent, à Deo multiplicatos ſentit. Cùm aliquandò Parma fluuius, qui Vrbi Parmenſi nomen dedit, ita excreuiſſet; vt vndas ad Pontem vſquè attolleret: Indequè illius

ruinam, atquè Vrbis ſubmerſionem vniuerſi formidarent; Vir Dei, ad medium vſquè Pontem intrepidus accedit, manum in vndas tumentes extendens, ac Signo Crucis benedicens, cùm in eas ceram à Pontifice benedictam immiſiſſet; ceſſit repente tumor, atquè in priſtinum mox alueum, ſe fluminis vndæ continuere. Singulari S hic Vir patientiâ præditus, cùm à nefario quodam Viro, in Æmiliæ Oppido, publicè colapho oppetitus fuiſſet; Euangelicus Vir, iuxtà Christi conſilium, alteram illi genam offert, Tàm denique feruido Dei Spiritu, Sanctus hic Dei Seruus, ſurſum agebatur; vt ſæpè extaſes, ac cœleſtes raptus, inter ipſas hominum conuerſationes, ac colloquia pateretur. Foroliuij, aliquandò dum per Vrbem incedens in Deum animum intenderet; diuinam actionem præſentiens, mox in Familiaris cuiuſdam domum ſe proripit, ac in ſecretum ſe cubiculum confert: quò, cùm paulò poſt Familiaris ille, quid ageret, exploraturus, acceſſiſſet; Virum Dei in mentis exceſſum raptum, ac toto corpore è terra ſublatum cernit. Tot igitur meritis, ac virtutibus clarus, cùm Franciſcus plurimos pro Eccleſiæ ædificatione, tum prædicando, tum operando, piè labores exantlâſſet; laborum tandem mercedem, virtute, ac Sanctimoniâ apud omnes illuſtris, Anno 1379. à Domino conſequitur.

FRATER HIERONYMVS A BVTVNTO FRATR
CAPVCINORVM PRÆDICATOR.

FRATRIS HIERONYMI à BVTVNTO. PRÆDICATORIS

VITA, & GESTA.

FRATER HIERONYMVS à Butunto, cuius virtutum odor, ab ipſo ſecularis vitæ ſtatu diffundi cœpit; dum in ſæculo adhuc verſatur, Medicinam artem tanto ſtudio profitetur; vt egenos nullo modo pretio curet, verum etiam ijs ad pharmaca, & neceſſaria ſibi edulia comparanda, pecuniam eroget. Hic igitur, dum in Neapolitanâ Vrbe, Medicinæ ſtudijs, cum alijs eiuſdem Patriæ municipibus, communi contubernio vacat; id inter eos condictum erat; vt ſingulis diebus vniuerſi, vno eorum excepto, qui domi cuſtos remaneret, ſacro Myſterio intereſſent. Dum igitur quodam mane, quò domus illi cuſtodia contigerat, in proximâ Eccleſiâ, in quâ ſacræ Miſſæ Sacrificia celebrabantur, ſignum ad ſanctiſſimæ Euchariſtiæ eleuationem dari perciperet; mox ſecum his verbis conqueri cœpit: Heû, cur mihi ſoli hoc mane, Chriſti præſentiâ frui non licet? cumque ſummâ, adorandæ Euchariſtiæ, cupiditate flagraret, mox in genua procidens, Sacrum Domini Corpus abſens adorat: quo tempore, interiectos omnes parietes aperiri, diuinamque Euchariſtiam à Sacerdote eleuari conſpicit: quâ eleuatione peractâ, protinùs vniuerſi ad loca priſtina redeunt. Rurſum Butunti, cùm Sacrum auditurus, ad Capucinorum Eccleſiam tardiuſculè aliquandò acceſſiſſet, omnia Miſſarum Sacrificia peracta reperiens, eâ re valdè contriſtatus, poſt preces ad Deum effuſas rediens; audit in Vrbe, campanæ ſignum pulſari, quo Sacramentum in Miſsâ à Sacerdote attolli ſignificabatur: protinùs ille in genua corruens, abſens Domini Corpus veneratur: quo tempore celebrans Sacerdos illi in aëre apparet, qui Domini Corpus ſub panis accidentibus, quemadmodùm in Miſsâ fieri ſolet, illi adorandum offert; cumque eodē modo Sanguinis quoquè Calicem à Sacerdote eleuatum adoraſſet; euaneſcens viſio, hominem adeò corde compunctum, ac nouâ pietate imbutum relinquit; vt mox ſæculum deſerere, Deoquè famulari cogitauerit. Verùm cùm adhuc animus in eo hæſitaret, diuinæquè vocationis ignorans, Deum ex animo rogaret; vt quænam potior, Sæculine, an Religionis illi via foret, ſigno aliquandò demonſtraret: Moyſis protinùs à Deo ſignum accipit. Nam repentè dex

tram manum ſibi leprâ albeſcentem cernit: quæ poſt aliquod temporis ſpatium, abſque vllâ hominis operâ, ad priſtinam incolumitatem redit: eoque ſigno intelligit Vir prudens, Domino præſertim mentem illuſtrante, vtriuſque & Sæculi, & Religionis ſibi ſtatum inſinuari. Cùm igitur Hieronymus diuinæ Vocationis certus eſſet, haud diem procraſtinat: ſed quò Deus vocabat, protinùs ſibi eundum ſtatuit, nullaque interpoſitâ morâ, Capucinorum ſe iugo ſubijcit. Hic igitur inter Seraphicos Chriſti Milites relatus, non vacuum nomen gerere, aut aërem pugnando verberare; ſed Apoſtoli conſilium ſecutus, carnem diris verberibus caſtigare incipit, ne inſoleſcat: ieiunijs extenuat, ne contumacem experiatur: frigore, ac nuditate affligat, ne inter commoda defluat: duris, ac aſperis mactat, ne ſub mollibus elangueſcat. Deniquè ne in incertum, aut fruſtrà currat, ſæpè leproſam nequam huius ſæculi manum, ex quâ liber euaſerat, altè animo repetens; ſe ad maiores ſemper virtutum profectus prouocat. Rerum paupertatem, ac penuriam adeò diligit; vt ſuperflua omnia reſecans; nihil præter ea, quæ à Regulâ præſcribũtur ſuo vſui, ac Superiorum licentiâ ſibi vendicet. Oratio illi ita aſſidua, ac frequens eſt, vt plures diei, ac noctis horas in eâ inſumens, eam vt plurimum lacrymarum imbribus perfundat. Hinc aſſiduâ hâc rerum cœleſtium contemplatione, eam mentis in Deum ſuſpenſionem ſibi comparauerat, vt cùm diuinos Pſalmos in Choro cum cæteris decantaret, ab humanis prorsùs abſtractus, ac cœleſtibus Angelorum Choris inſertus videretur. Sacroſanctæ Miſſæ Myſteria, tantâ mentis pietate, ac Religione celebrare ſolitus erat; vt nunquàm ſine lacrymarum effuſione, ijs incumberet: quò fiebat, vt ſæpè B. V. præſentiâ inter ea potiretur; pluraque à Deo, ob ſingularem ipſius in hæc ſacra Myſteria reuerentiam, dona acceperit. Eluxit igitur inter nos Hieronymus, plurimâ apud omnes virtutum laude, ac Sanctimoniâ clarus: relictaque ſui nominis apud mortales gloria, Aletij ad immortales conſcendit, immortalem gloriam conſecuturus. Anno 1580.

FRATRIS MICHAELIS à NEAPOLI, PRÆDICATORIS

VITA, & GESTA.

FRATER MICHAEL à Neapoli, Vir virtute conſpicuus, ac Sanctitate illuſtris, tantâ, & tàm excellenti ingenj magnitudine, præclarâ eruditione, atque doctrinâ ornatus fuit; vt propter egregias animi dotes; concionandi officio clarus, inter illuſtriores Ordinis Prædicatores cenſeatur. Illius mors, eximiâ quâdam de Inferno, Purgatorio, ac cœleſti gloriâ, viſione nobilitatur. Quam cùm ex merito S. obedientiæ Guardiano, cæteriſque Fratribus retuliſſet, inter alia, inquit: Vidi hîc, Beatiſſimum Patriarcham Franciſcum, inter primos triumphantem, plurimoſquè conſocios, ac commilitones noſtros, cum eo, æternâ gloriâ fruentes: vidi etiam fulgentiſſimas coronas, ijs, pro cinere, & cilicio redditas, quæ idcircò Deus vobis innoteſcere voluit; vt horum diſciplinâ diſcatis, quo ſtudio, quaùe ſollicitudine, vobis in Religione, ac virtutum profectu, incedendum ſit. Ego enim ad noſtros, qui præceſſerunt abeo, veſtraquè precum ſuffragia, mihi in hâc horâ adeſſe depoſco. Cumque membra velut moriturus compoſuiſſet, hinc paulò poſt ſuauiter ad Dominum migrat. Anno 1580,

FRATER FRANCISCVS A CARTOCETO FRATRum
CAPVCINORVM SACERDOS.

FRATRIS FRANCISCI à CARTOCETO, SACERDOTIS

VITA, & GESTA.

FRATER FRANCISCVS à Cartoceto, honeſtis, licet agreſtibus Parentibus ortus, quem cùm Parentes ruralibus laboribus addicunt, his tamen Puer haud adeò ſemetipſum effundit, quin animum ſæpè ad pietatem, ac rerum cœleſtium ſtudia conferat. Hinc frequenter ad ſolitaria loca ſecedens, vbi à nemine videri poſſet, tibi genuflexus orationi vacat, ac plerumque flagelli diſciplinâ corpus erudiens, Spiritui ſubiectum eſſe docet. Spiritualium librorum lectione maximè delectatur. Mulierum conſortia fugit, aliaquè oblectamenta reſpuens, animam ad virtutem transfert. Vbi verò ad decimum ſeptimum annum peruenit, ne floridam ætatem, virulentus ſerpens, ſuo voluptatum veneno inficeret; Patre luminum inſpirante, Mundo tempeſtiuè valedicit, atquè in B. P. Franciſci Militiam inter eos, qui de Obſeruantiâ nuncupantur, adſcribi feſtinat: in quâ, cùm Profeſſionis vota poſt annum emiſiſſet ea, toto vitæ curriculo tàm integrè Deo reddere curauit, tantumquè in Regularis diſciplinæ auſteritatibus, atquè omnium virtutum ſtudio profecit; vt cûm ſemel, in die duntaxat, refectionem ſumeret, ac B. P. Franciſci ieiunia tàm perfectè, ac tàm arcta abſtinentiæ lege ſeruaret; vt in his præter panem, & aquam nihil ad victum adhiberet; his quoquè, cæterarum virtutum, quæ Euangelicum hominem præſtant, cumulum adijceret. Cum autem ſemel in libellum incidiſſet, in quo de perfectâ Regulæ obſeruantiâ agebatur, Ordinemquè ab altiſſimæ præſertim Paupertatis viâ exorbitâſſe animaduerteret; eâ re tàm grauiter animo afflictari cœpit; vt perennes in oratione lacrymas funderet, alteriuſquè Eliæ inſtar, Legis obſeruantiam zelans, nihil præter Ordinis Reformationem, animo verſaret. Verùm, cùm eam aſſequi poſſe haud ſperaret; Eremum S. Iacobi propè Matelicam, quam ob loci aſperitatem, Fratres, paulò antè deſeruerant, à Prouinciali Miniſtro ſummis precibus impetrat: in quâ, cùm plures annos, cum Pacifico, Tertij Ordinis Sacerdote, ſummâ auſteritate, ac perpetuis ieiunijs, cilicijs, vigilijſquè corpus afflictâſſet; tamquè ingentes lacrymarum imbres, tum ob Christi Domini Paſſionem, tum etiam ob

Religionis lapſum fudiſſet; vt iam ſenio confectus, oculorum prorſus lumine orbatus eſſet, Clementiſſimus Deus Serui ſui preces, ac lacrymas, aut ſteriles, aut ſine conſolatione abire non eſt paſſus: Matthæo enim à Baſſio aliquandò ad Eremum accedente, cùm Franciſcus in ipſo noctis profundo attentiùs oraret, diuinâ reuelatione accepit, diu expectatæ Reformationis iam tempus aduenire. Quamobrem præ gaudio exultans, exclamat: Pacifice, heus Pacifice, adeſto. Cui Pacificus: En præſtò ſum, inquit: mox Senex: O quàm fauſta! ô quàm iucunda huc accedunt: En Ordinis Reformatio venit. Inſolitam vocem, & nouum Senis gaudium, Pacificus admirans, cùm reſponderet: Vndenam Pater, hæc noua Reformatio nobis erumpet? E Cœlone, vel ex hominibus? Verum illam potiùs ex ſummâ animi cupiditate, quâ in eam flagras, tibi accedere arbitror. Mox Senex ad ipſum: Non ita Pacifice, ſed noua Ordinis Reformatio aduentat, haud procul eſt, iam enim ſonitum pedum eius perſentio. At quo pacto iſtud? (ait Pacificus) Venit (inquit ille) Vir rufus aſpectu, nudis pedibus incedens, rudique, ac vili habitu amictus, qui quadratum Caputium in capite, & Crucem in manu geſtans, hanc camporum planitiem percurrit: qui verò illum mihi venientem oſtendit, is quoque dixit: Scito Franciſce, quod hæc vera eſt, B. P. Franciſci habitus forma, ex quâ futura Ordinis Reformatio iam ſua ſumere debet exordia. His dictis totus Spiritu exultans matutinas Horas, prælegente Pacifico, cœpit perſoluere, conſueriſque Orationum, ac Meditationum exercitijs de more peractis, cùm ad ſextam circiter diei horam ventum eſſet; en Matthæus Eremi oſtium pulſat: cui cùm aperuiſſet Pacificus, inſolito Viri habitu, & aſpectu obſtupuit: tum verò illum diligentiùs contemplatus, cùm eum eſſe animaduerteret, quem paucas ante horas illi beatus Senex verbis delineauerat; ſtatim ad Franciſcum feſtinat, totuſque præ lætitiâ geſtiens, Virum illum in eâ adamuſſim formâ, atque habitu adeſſe dicit, de quo is paulò anteà tàm præclara prælocutus fuerat. Hoc porrò tàm læto nuncio, vix explicari poteſt, quantâ animi lætitiâ perfundi cœperit. Defluebant ex B. Senis oculis indefluentes deuotionis lacrymæ, dum eum ſibi præſentem agnoſcit, à quo reuelatæ ſibi Reformationis primordia auſpicanda non ignorat. Quare nunc hiſpidam veſtem, nunc quadratum futuræ Reformationis Caputium; quod oculis intueri non poterat, manu iterum atque iterum palpans, tantâ auiditate contrectabat; totque ei deuotiſſima oſcula infigebat; vt cum ijs ſatiari non poſſet, tanto Franciſci mens diuini Spiritus incendio liquefacta eſt, vt alterius Simeonis inſtar, lumini-

bus

bus in Cœlum erectis, ſublatiſquè ad ſydera palmis, Deum his verbis compellare cœperit: Eia benigniſſime Deus, quid longiori vitâ mihi opus eſt? iam nunc Domine dimitte Seruum tuum in pace, quandoquidem veram B. P. mei Franciſci habitus formam, ſin minus corporis, magis tamen Spiritus oculis cerno: Sat Domine, ſat victum eſt, en iam mente conſpicio, ac manu teneo diu exſpectatam Ordinis Reformationem, cœleſte, ac ſalutare prorsùs clementiæ tuæ donum, quod paráſti ante faciem omnium Populorum, vt lumen aliquandò ſit ad conuerſionem gentium: Religioſæquè tuæ plebis, Fratrum ſcilicet Minorum gloriam, ac ſplendorem augeat. Poſt aliquod verò tempus, Matthæo, Româ reuertente; Reformationis habitu ſecundus poſt Matthæum potitur, ac ſecundum inter Capucinos locum non immeritò ſibi comparat. Hic igitur beatus Senex, ſimul atque extremâ ſe ægritudine laborantem præſentit, cœleſtibus ſe diuinorum Sacramentorum armis muniendum curat; cumque ad terreni tabernaculi depoſitionem velox properaret, qui corporis eouſque oculis orbatus fuerat, mentis oculos tunc ſibi primùm aperiri, ac claro lumine illuſtrari ſentit, quò res planè diuinas intueretur. Cùm enim ad extremum vitæ occaſum deueniſſet; ſtatim totus animo, ac corpore exhilarari, atque exclamare cœpit: Pacifice, en Pacifice: num vides lucidiſſimam, pulcherrimamque viam, quæ hinc vſque ad Cœlum pertingit, vndique pretioſiſſimis aulæis, auro, gemmiſque textis, ornatam? tum oculis parumper in Cœlum defixis rurſùm toto corpore exultans: Tolle (inquit) iſtinc omnia, ne quidquam huc aduentantes impediat: Eia, pulcherrimo Choro da locum Cum verò Pacificus ab eo percunctaretur, quiſnam ille Chorus eſſet, quorſumùe tunc eò accederet? En, inquit, Angelorum Reginam, maximâ Virginum, ac Sanctorum multitudine ſtipatam, en Cœlorum Dominam, iam eundi tempus eſt, eamus, eamus cum illâ. His in vocibus, fœlix illa Franciſci Anima, corporeis vinculis exoluta, B. Virgini, ac Sanctorum choris aſſociata, in Cœlum migrat. Ita Franciſcus, qui ſecundus inter Capucinos numeratur, omnium Capucinorum primus, quaſi cæteris locum paraturus. Anno 1526. ad cœleſtes euolat.

FRATRIS PAVLI CLODIENSIS, PRÆDICATORIS

VITA, & GESTA.

FRATER Pavlvs Clodienſis, vix è Matris gremio elapſus, protinùs tàm eximiæ virtutis ſpecimen præſeferre videtur, vt abiecto veſtitu contentus, cilicio corpus affligat, cibo parciſſimè vtatur, molle illi à Matre ſtratum, vt plurimum refugiens, vel humi, vel ſuper tabulas ſibi lectum eligat: Eccleſias mirâ deuotione viſitans, ſupra ætatem, ergà ſacra Myſteria afficitur: atque vt orationi, quâ mirum in modum, iam à tenellâ illâ ætate delectabatur, liberiùs vacet; ſolitaria, & ab hominum conſpectu ſemota loca quærit. Tantam denique morum compoſitionem, ac mentis ſenium, in puerili illâ ætate, ab omnibus cæterorum puerorum leuitatibus alienum gerit; vt Vniuerſos, ipſoſque Parentes in admirationem rapiat. Porrò hæc ſanctioris vitæ præludia, quæ, Deo illum in benedictionibus præueniente, ab ineunte ætate inſtituit; nullo deinceps vnquàm tempore mutauit. Sacerdos inunctus, Generalis Vicarij Officio, apud illius Vrbis Epiſcopos, maximâ cum ſui exiſtimatione perfunctus, in Sacram B. P. Franciſci Familiam, quæ de Obſeruantiâ nuncupatur, adſcribi feſtinat. In quâ, orationis, humilitatis, Regularis obſeruantiæ, ac cæterarum virtutum ſtudium, ſummâ cum diligentiâ amplectitur. Ieiunia tàm arctè colit; vt B. Virginis, ac Feſtorum ſolemnium peruigilia, maioremque Quadrageſimalis Ieiunij partem, ſolo pane, & aquâ victitans, celebret. Longas quoque in Oratione vigilias ducens, vberiores in eâ lacrymas fundit. Quibus tandem virtutibus, id ſibi apud omnes exiſtimationis comparat; vt inter perfectos Seraphicæ Religionis cultores, qui eo tempore in Ordine florebant, haud immeritò cenſeatur. Cum autem Pauli Genitor, cuius ope, ac induſtriâ tenuis illa Familia ſuſtentabatur, nullis facultatibus relictis quibus ea ali poſſet, ex humanis deceſſiſſet; Paulus, vt Matrem, extremâ inopiâ laborantem, ſuſtentet, impetratâ à Religionis Superioribus licentiâ, Apoſtolico inſuper diplomate à Pontifice munitus, ad Clericalem ſtatum licet inuitus) Foſſam Clodiam redit. Vbi verò neceſſaria charitatis officia, Matri, proprio labore perſoluit, ad Capucinos migrat, vbi admirabile vitæ genus inſtituit. Quotidiana ieiunia, in quibus nihil ferè præter panem, & aquam ad victum adhibet, colit: vnde tàm corpore extenuatus cernitur; vt pelle vix oſſibus inhærente, pen macieè confe-

ctus, videatur. Corpus ſæpè vſque ad copioſam ſanguinis effuſionem flagris cædit: cilicio, vigilijs ſomni ſubtractione, alijſquè macerationibus domat: vnicum habitum, lacerum, hiſpidum, cùm ſibi ſatis ſuperquè ſufficere exiſtimat; toto vitæ ſuæ curriculo, abiectis ſandalijs, nudis pedibus incedit. Oratione ita afficitur; vt interdùm in eâ dies, noctéſquè inſumat, nec ab eâ, niſi ægrè diuelli poſſit. Nunquàm ſe alio, quàm ſerui inutilis nomine, aut appellat, aut appellari permittit. Verbum Dei, maximo charitatis æſtu flagrans, Populis prædicat: Chriſtiquè Domini exemplo, opus ſuum illud eſſe affirmat, panemquè ſuauiſſimum appellat. Poſtremò, cùm Pennæ Biliorum Dei Verbum diſſeminat, in extremum languorem incidit: Matthæo à Baſſio verò ad ſe vocato, Sacramentis omnibus munitus; vt B. P. Franciſci, cuius viuens vitam, & veſtigia egregiè imitatus fuerat, moriens quoquè exempla ſequatur; ante mortem, ſe nudum in terrâ deponi iubet: ibiquè integris ſenſibus, vultu hilari, atquè oculis in Cœlum ſublatis, in illis verbis: *In manus tuas Domine commendo Spiritum meum*, animam Deo reddit, Anno 1531. ætatis ſuæ 50. lugentibus cunctis tanti Patris obitum: qui cùm quintum in Capucinorum Congregatione locum ſortitus eſſet, optimis eam virtutum odoribus compleuit, poſteriſque ſuâ virtute, ac ſanctimonia præluxit.

FRATER MICHAEL APRVSTENSIS, SACERDOS, VIRTVTIBVS, & MIRACVLIS CLARVS.

FRATER MICHAEL Apruſtenſis, inter illos primos quindecim Patres fuit, qui cum Ludouico, ad Reformationem accedentes, cum eo ſorres in perſecutionibus permanſère. De eo inter alia legitur, quod ergà ægrotos tàm tenerè afficeretur; vt vbicunquè quenquam eorum offenderet, ſtatim preces cum lacrymis pro eo Domino offerret: tum verò, ſuper illum Sacroſanctum Crucis Signum formans, vniuerſis penè corporis ſanitatem reſtitueret. Atquè eò factum eſt; vt illius obitus, tum ob vitam in ſummis auſteritatibus tranſactam, tum etiam ob varia ſanitatum munera, quæ viuens quamplurimis Domino operante contulerat; plurimo Populorum concurſu celebratus fuerit. Hic ergò, duobus poſt Ludouicum menſibus elapſis, virtutibus diues, ac meritis præclarus. Anno 1537. in Mottæ Conuentu, ex huius vitæ ærumnis, in beatam quietem conceſſit.

FRATRIS ANGELI à CASTRO S. PETRI, SACERDOTIS

VITA, & GESTA.

FRATER ANGELVS à Caſtro S. Petri, & cum eo alter, cuius nomen perijt, cùm ſæuùs peſtilentiæ morbus, Venetias inuaſiſſet, nulluſquè eſſet, qui ob morbi ferocitatem, vel Sacramenta in morte adminiſtraret, vel alijs pijs officijs infirmis adeſſet : obtentâ à Miniſtro Prouinciali facultate, ſeſe Venetias contulêre, vbi omni mortis metu poſtpoſito, nulla charitatis officia prætermittunt, quibus ægrotos, aut viuentes iuuent, aut morientes omni ſtudio proſequantur. Cumquè hoc in miniſterio aliquot menſes, magnâ cum totius Vrbis ædificatione inſumpſiſſent; ceſſante peſtilentiâ, dum ſeorſim attentiùs orant, vtriquè, Saluator Dominus, fulgentiſſimâ luce perfuſus apparet, eoſquè ob charitatis obſequia ægrotantibus collata commendans, in ſuam Prouinciam (Bononienſem) redire iubet, atquè vbi à Prouinciali Vicario benedictionem acceperint, decimo quinto poſt die, ſe laborum illis mercedem daturum pollicetur. Venetijs itaque ambo digreſſi, cùm Bononiam peruenisſent, poſt benedictionem à Prouinciali Vicario impetratam, animamquè ad Domini occurſum diligentiſſimè præparatam, præſcriptâ die ad promiſſa vterquè præmia euocatur. Anno 1538.

FRATER BERNARDVS ASSISIAS FRATRVM
CAPVCINORVM SACERDOS.

FRATRIS BERNARDI ASSISIATIS, SACERDOTIS

VITA, & GESTA.

FRATER BERNARDVS Aſſiſias, ex honeſtâ illius Vrbis Familiâ ſatus, tot ab ipsâ oriente ætate cœleſtium benedictionum cumulis cohoneſtatur; vt vix adoleſcentiæ annos attingens, perfectum tamen mentis ſenium aſſecutus videatur: tantâ enim vultus modeſtiâ, oculorum honeſtate, morum elegantiâ, verborum grauitate, omnique pietatis, ac Religionis ſtudio prælucet; vt Aſſiſiates Ciues, ipſius conuerſationem intuentes, Angelum inter homines eſſe iudicarent, de eoque vaticinium prædicarent, Sanctum eum aliquandò Virum futurum. Cùm iam ad duodecimum annum peruenit, Gymnaſium frequentans, cognatas illius Vrbis illecebras, ac leuitates fugiens, in cubiculum ſe proripit: vbi coram Domini in Cruce pendentis, Beatiſſimæ Virginis, ac B. P. Franciſci imaginibus deuotus Puer ſæpe cum lacrymis orat, tantuſque ab ineunte illâ ætate Virginitatis amor illius animum præoccupat; vt omnes ferè illius orationes, ac preces in id tendant; vt Dominus, B. V. & B. P. Franciſci ſuffragio, puram ipſius virginitatem ſeruaret, quam ipſe nullo vnquàm tempore ſibi violandam præſtituerat. Adoleſcente vero ætate, cum Religionis quidem ſtatum ſibi in animo propoſuiſſet, vt quænam ſibi Religio eligenda ſit à Deo illuminetur Orationi carnis macerationes adhibet. Etenim ab eo tempore corpus flagellis cædere, ac molli lectulo relicto, noctu ſuper tabulas, aut cubiculi pauimentum requieſcere aſſueſcit: nene id Domeſtici animaduertant, lectum, quaſi in eo dormiuiſſet, pedibus conculcat. Quâdam autem die, cùm B. P. Reliquiæ Aſſiſijs palàm aſpectandæ in Eccleſiâ exponerentur; Bernardus in S. Patris cilicium oculos conijciens, mox tàm ardenti cilicij alicuius cupiditate teneri incipit; vt à quibuſdam Monialibus omni ſtudio aſperrimum ſibi procuret: At cùm eo tempore, Capucini, Aſſiſium aduentantes; Bernardus aſperis indutos, ac nudis pedibus inter niues, & hyemis frigora incedentes conſpexiſſet; protinùs ardens Crucis diſcipulus, ac Virginitatis amator, eos ſibi imitandos proponit, animique ſtudium, ac propoſitum, Vicario Prouinciali aperit; ac tandem Capucinorum Militiæ adſcribitur. Adeſt ſtatuta dies, in quâ Bernardus Sæculo renuntia-

turus, cùm eo & Sæculares exuuias deponat; cumque proprijs, vti fieri ſolet, veſtibus exutus, Religionis habitu induendus eſſet; cilicium, quo indutus erat, apparet: Euſebius verò eo conſpecto, cùm illud tàm aſperum, ac horridum cerneret, vt eo iam Adoleſcentis caro tabeſceret; illius quidem animum admiratur, illi tamen vſum interdicit, quoad Probationis annum abſoluerit: in quo, ipſo Religionis tyrocinio tantum proficit, vt perfectam omnium Virtutum diſciplinam aſſecutus videatur. Quotidiana ieiunia, quæ vt plurimùm ad panem, & aquam contrahit, longas noctis vigilias, quas in oratione, & lacrymis inſumit, prolixas flagellationes, lecti duritiem, pedum nuditatem, ſimplicis habitus tegumentum, quo in aſperrimo frigore contentus eſt, plurimaſque alias corporis macerationes pro nihilo ducit, pleraque alia perpeti optat, ſi ea corporis imbecillitas ferre potuiſſet. Quò fit, vt totum illius vitæ curriculum, in quo aſperrimum hoc viuendi genus proſequitur, perpetuum quoddam ipſi carnis Martyrium, ac iugis Crucis Chriſti memoria ſit. Hanc iugem carnis mortificationem. ardens Orationis ſtudium, ac perpetua quædam mentis in Deum eleuatio comitatur, ita vt ea quæ ſunt corporis oblitus, cum Deo, præter corpus, ſemper viuere videatur. Porrò ex hâc iugi cum Deo familiaritate, tàm profunda mentis abiectio exoritur; vt ſe omnium maximum peccatorem arbitretur, taliſque ab alijs æſtimari velit. Quapropter, indeſinentes in oratione lacrymas fundit, quaſi is ſolus omnia Orbis ſcelera admiſiſſet. Oculorum concupiſcentiam tàm ſeuerâ lege coërcet; vt nullius vnquàm vultum cōſpiciat; nunquam ad delectabilia quæcunque ſpectanda oculos conuertat, ſed humi perpetuò defixos teneat. Ab omnium, ac præcipuè Mulierum colloquio, ac conſortio ita abhorret, ac tantâ ſollicitudine honeſtati, ac animi candori incumbit; vt velut certum, ac indubitatum id ab omnibus haberetur, eum non modò candidum Virginitatis florem incorruptum, ſed etiam animum, ab omni lethalis culpæ labe purum, vſq; ad mortem ſeruâſſe. Regularis prætereà Obſeruantiæ, ac præſertim paupertatis ſtudioſiſſimus, nihil præter Deum ſibi poſſidendum ab exordio proponit. Peruſiam aliquandò profecturus, in Deum omnem cogitatum proijciens, Socijs panem in viâ ſecum deferentibus, cum Paupertatis amator ſe diuinæ prouidentiæ commiſiſſet, panes illi miraculosè miniſtrantur. Sacerdotio deniqùe inunctus, nunquam Altare, niſi poſt longam Orationem accedit, & ſummâ grauitate, pietate, ac reuerentiâ peragit. Sacrificio verò peracto, diutius inter diuini amoris amplexus, velut ab omnium humanarum rerum conſortio abſtractus, verſatur.

Cùm igitur Bern. 10. circiter annos in ſummâ hâc vitæ auſteritate, atquè Angelicæ conuerſationis laude in Religione tranſegiſſet; tandem in Natniæ Conuentu grauiter ægrotare incipit, quo ex morbo, cum ſe ex huius Sæculi procellis euocari intelligeret; poſt ſingularem animi patientiam, præclaraquè virtutum exempla, S. Eccleſiæ Sacramentis, ac feruenti oratione, obuiam Domino procedens; vitam in ſanctitate, & iuſtitiâ exactam, beato tandem fine concludit. Iuuenis quidem ætate Bern. cum vix 28. annum attingeret, at virtutibus grandæuus hinc migrat. Communis fama eſt; pleraquè illum tum viuentem, tum defunctum, Dei Virtute, Miracula patrâſſe, quæ nullo nobis ſcripto conſignata ſunt. Illud verò narratur: Mulierem quandam, paucis poſt ipſius obitum diebus, ad Monumentum acceſſiſſe, quæ cùm Bern. fatis conceſſiſſe accepiſſet; humi proſtrata, ac lacrymas vberes profundens, illius ſepulturæ pulueres deoſculabatur, haſquè eiulans voces effundebat: Heû Serue Dei, quomodò obijſti? heû! Cur tàm citò diſceſſiſti, vt mihi faciem tuam antequam excederes, videre, & gratias prò collato beneficio proferre datum non fuerit? Illuſtreq; Miraculum, quod illius meritis à Deo tulerat, publicè Fratrib. narrauit. Septimo autem poſt ipſius obitum die, cuidam Fr. Romani Noſocomij Præfecto, qui eum in extremâ valetudine curauerat, noctu apparens, gratiaſquè agens, declarat; ſe ex Dei miſericordiâ ſaluum: veruntamen eò vſquè Dei viſionem, abſquè vlla tamen Purgatorij pœnâ, illi denegatam fuiſſe, ob nonnullas, quas in obedientiâ præſtandâ maculas viuendo contraxerat cùm Superiores quidquàm illi de corporis auſteritatib. minuendum præciperent, nimis proprio ſenſui inhæſiſſet, quanquam Obedientiæ præcepto ſatisfeciſſet: tunc verò ſe liberum Dei gratiâ Cœlum conſcendere: diſtrictiſſimâ enim, aiebat, Fr. Bern. viuentis Dei iudicia ſunt, nec quidquàm inultum abire ſinunt. Decemq; poſt Reformationem exortam, Fratres, in hâc Vmbriæ Prou. dormierunt: ex his verò tantummodò 8. rectà in Cœlum, abſq; vllâ purgatorij pœnâ, aſcenderunt, nonus aliquamdiu in Purgatorio detentus fuit; decimus verò iuſto Dei iudicio damnatus, miſerè in æternum petijt. Atq; his dictis ad cœleſtia ſe contulit. Hic verò, Fr. ille Syluester eſſe creditur, qui cùm Aquæ Spartæ Eccleſiam præter communes paupertatis Regulas, latiùs extendere voluiſſet, hortendo fine ſublatus fuit. Bern. verò Corpus extrà Eccleſiam in Cœmiterio ſepultum, quinto poſt anno, cùm, vt in Eccleſiam deferretur, exhumatum eſſet; cæteris corporis partibus exeſis, cerebrum in ipſius capite ita ſanum, & integrum repertum fuit, perindè ac ſi ille inter viuos exiſteret. Obijt Vir S. Anno 1547.

FRA-

FRATER ANTONIVS CYRNÆVS FRATRV̄
CAPVCINORVM SACERDOS.

FRATRIS ANTONII CYRNÆI, SACERDOTIS

VITA, & GESTA.

FRATER ANTONIVS Cyrnæus, adoleſcente adhuc ætate Romam profectus, in Clericorum Regularium, qui Theatini nuncupantur, Ordine conſcriptus; in eo, aliquot annos, magnâ cum virtutum laude tranſigit: Verùm, cùm ad duriora pro Chriſto toleranda, ardentiori Spiritus flammâ ſuccenderetur; hinc ad Reformatam S. Franciſci Familiam, quæ Clarenorum tunc appellabatur, tranſmigrat; quæ deinde ſimul cum Amadeorum Congregatione, ſub Pio V. Pontifice, in Obſeruantium Ordinem deſijt. Hîc, nouus S. Franciſci diſcipulus, plurimùm in virtutibus, ac præſertim in vitæ auſteritate proficit, donec exortâ Capucinorum Reformatione, eorumque nomine, atque aſperrimæ vitæ inſtituto per Orbem diffuſo; Antonius, auſterioris vitæ, ac perfectioris Obſeruantiæ ſtudio accenſus, ad eos ſe confert. Planè admiratione digna ſunt, quæ S. hic Vir cùm primùm ad Capucinos acceſſit, præter communes Religionis leges, ac cæterorum vſum, Deo, vt creditur Auctore, præſtat: Cùm enim Euangelica iſta Chriſti verba apud ſe perpenderet: *Si quis venit ad me, & non odit Patrem ſuum*, &c. *adhuc autẽ & animam ſuam, non poteſt meus eſſe diſcipulus.* Hoc cœleſti edicto perculſus, tanto incipit in corpus ſuum, quod Spiritui inimicum eſſe haud ignorabat, odio exardeſcere; vt omnem in illud aciem dirigere, idque ad extremum vſque Spiritum proſequi ſtudeat. Quapropter, vt eò fortiùs ad pugnandum animetur, graui primùm loricæ ferreæ pondere (quam nudis membris, per aliquot annorum ſpatia, diu noctuque adhærentem tulit) hoſtem edomare aggreditur: Verùm cùm humanius quam bellum exigeret, ſe hoſtem excipere exiſtimaret; cilicium ex equinis pilis, vſque ad medium tonſis confectum, quò magis eorum aculeis perfoderetur, eidem parat. At ne hoc quidem contentus, dum inimicum adhuc pugnantem diutius excruciare cuperet; ſecundum, ex rudi canabe, ductis vndique nodis, qui carnem ſuis aculeis fodinarent, intextum componit, eoque, domeſticum hoſtem acerbiùs diuexare incipit. Tertium poſtremò, biennio antequàm ex humanis concederet, cùm iam annum ſeptuageſimum tertium ageret, ex ſuillâ cute villis vſque ad ima abraſis, longè alijs

horribi-

horribilius, ſibi comparat. Hoc igitur primùm belli genere, Antonius carnem, velut inteſtinum hoſtem, aggreſſus; aliud quoquè eodem tempore, ne belli inducias illi indulgeret, durum, atroxquè ipſi excitat: ita enim quotidianam illi, cibi, ac potus annonam intercipit; vt omnem prorsùs in ipſo exordio, præter panem, & aquam ventri eſcam ſubtrahat: magis verò incaleſcente ad auſteritatem animo, cùm Hilarionis, Macharij, ac priſcorum Anachoretarum ieiunia propiùs imitari vellet; à pane abſtinens, quinquè duntaxat, vel ficuum, vel mollium fabarum, vel alterius generis leguminum vncias vnicumquè aquæ calicem, ſibi in quâlibet die, ad cibi, & potus menſuram præſcribit. Atque hâc viuendi formâ tàm diu vtitur quoad fabis, aut fructibus interdùm deficientibus, ad totidem panis vncias, quotidianum cibum contrahat: ætate verò iam ingraueſcente, quæ in alijs ieiunia, aut moderare, aut penitùs abolere ſolet; cùm iam ſeptuageſimum annum ageret, nouum quoddam, ac portentoſum Ieiunij genus colere incipit: Nam per plures hebdomadæ dies, ab omni cibo, potuquè abſtinens; vix ter in hebdomadâ panem, & aquam ſibi ad vitæ alimoniam adhibet. Corpus verò ita nuditate affligit, vt cùm glacialibus hyemis frigoribus, quæ in Vmbriâ vt plurimùm eſſe ſolent, vniuerſa rigerent; is ſolo habitu obſoleto, ac lacero, abſquè tunicâ, & pallio, illud obtegit; non vt frigus depellat, ſed vt nuditatem Religionis habitu honeſtet. Cum oculis autem tale fœdus init; vt ſomni tantum duntaxat capiant, quantum vix naturæ ſufficere poſſe quis exiſtimet: tres enim & non amplius horæ quieti ſatis ſibi eſſe videntur & cùm neceſſarius ſomnus vrget, in ſubſtratis tabulis quieſcit, poſtquè tàm breuem ſomnum exurgens, ſacraſquè excubias obſeruans, reliquum noctis tempus, totum in Oratione, ac diuinarum rerum contemplatione inſumit. Deniquè vt nihil carnis afflictionibus deſit, ſingulis noctibus, in Dominicæ flagellationis memoriam, corpus longâ flagellatione caſtigat. Nouo porrò, hoc tempore, atquè à paucis eatenùs vſitato caſtigationis genere vſus, ſemel in anno tot verberum ictibus totum corpus cædit, quot Dominũ in ſuâ flagellatione ſuſtinuiſſe Sanctorum reuelationibus traditum acceperat, qui numerum (vt ferunt) 6666. explerent. Hanc verò flagellationem, in quâ 5. integras horas impendere ſolitus erat, certoquè experimento didicerat, tanto temporis ſpatio hunc verberum numerum expleri, Domini flagellationem appellabat: quam Diabolus diuerſis modis impedire conabatur. At inter tot vitæ auſteritates ſemper rubicundus, eam in vultu hilaritatem oſtendebat,

quaſi inrer ſplendidas epulas, & quotidianas delicias verſaretur: quod ſanè haud aliundè, quàm à concepto diuini Spiritus æſtu, quo intus in animo ardebat, ac velut cœleſti pabulo alebatur, proficiſci poterat: quapropter, opera ſua humilitate tegens, ea Deo tribuere ſolitus erat. Nihil huic Seruo Dei, Oratione, ac rerum diuinarum contemplatione optabilius, aut familiarius: hinc Fratrum colloquia fugiens, nemora, & ſolitaria loca, in quibus Deo liberiùs vacare poſſit, ſollicitè quærit. Ergà ſacra Myſteria tàm mirè afficitur, tantoquè in eorum contemplatione mentis exceſſu rapitur; vt rotum ferè matutinum tempus, quod illi ex Horis Canonicis ſupererat, in eâ velut Spiritu excedens, conterat, quò ardentiùs ad Altare accedat. In hoc planè ineffabile diuinæ charitatis opus, dum Peruſiæ aliquandò in ipſo Conuentus nemore feruentiùs animum intendit; Fr. Bernardinus à Colle Petratio, qui inter primos, virtutum Sanctimoniâ enituit, cùm eo, oraturus acceſſiſſet; Antonium, diuino ita Spiritu incenſum offendit; vt vultum inſtar flammei globi præſeferret, totuſque diuinæ charitatis flammis abſorptus; nihil præter hæc verba exclamaret: *Ieſu, Ieſu, amor meus, gaudium meum.* Humilitatis virtuti ita renaciter ab exordio adhæret; vt nunquàm adduci potuerit; vt Guardianatus, aut alteriùs gradus eminentiam acceptaret. Charitate verò adeò ergà Pauperes flagrabat; vt in Conuentu Fulginij degens, à pleriſquè diuitibus vberes eleemoſynas, ad alendos Pauperes, extorqueret. Alijs quoquè, qui aduerſâ valetudine detinebantur, incolumitatem pollicebatur, ſi certam eleëmoſynæ quantitatem in Pauperes erogarent: quam illis, poſt exolutum promiſſum, à Deo mox precibus impetrabat. Hoc pacto plures ægrotos diuinâ virtute, ad corporis, & animæ incolumitatem reuocauit. Porrò tàm ardenter his charitatis officijs incumbere ſolitus erat; vt tum ob crebra Miracula, quæ ab eo, Dei Virtute, in hoc genere patrabantur, tum etiam ob præclaras illius virtutes, eam ſibi apud omnes Sanctimoniæ famam comparâſſet; vt iam non alio ampliùs, quàm Sancti Patris nòmine, vulgò, paſſim appellaretur: eò fiebat, vt qui ægritudine aliquâ laborabant, vndiquè ad eum curandi confugerent; quos ille Signo Crucis in fronte, vel in pectore impreſſo, ab infirmitatibus liberos dimittebat. Hoc modo, quandoquidem quamplurimos quoquè à Dæmone obſeſſos curabat, horum omnium tàm ingens, ac copioſus numerus fuit; vt cùm nulla à noſtris tot ſignorum, ob multitudinem, ratio tradita fuerit, inopes nos illorum copia fecerit: in his tamen illud, quod de Phyſici Fulginienſis (qui Ioannes ab interamniâ voca-

batur) filio narratur, præclarum eſt: Hic vlcere incurabili laborans, cùm Antonio curandus traditus fuiſſet; is cum primùm certam pauperibus eleemoſynam Patri præſcripſiſſet, Signo Crucis conſignatum, mox à morbo liberat. At illud præclarius quod de Proſpero à Veruchiano, Agri Fulginienſis Oppido, monumentis traditum legitur: qui cùm Filium iam per quadriennium membris attractum, in lecto iacentem lugeret, auditâ S. Viri famâ, Filium ipſi deferendum curat, & ab ipſo obnixè rogat, vt Crucis Signum Filio ſuo adhibeat, ex quo, certâ fide illum ſanitati reddendum ſperabat. Erant tunc cum Antonio plerique alij Fratres, rei exitum expectantes: Antonius verò oculis in Cœlum erectis cùm aliquantiſper oráſſet, ab ijs paululùm diuulſus, Matrem compellit, vt Puero, quem inter brachia gerebat, humi depoſito, longiùs ab eo abſcedat. Paret illa, Pueroque è ſinu depoſito, ad Antonium celeriùs feſtinat. Puer verò, quaſi nullo vnquàm morbo laboráſſet, ſuper pedes ſtans, lætus ſtatim ad Matrem currit, atque in ipſius ſinum aduolat. Huius Miraculi fama cùm ad Franciſcum à Vegâ, Fulginienſem Ciuem perueniſſet, cui Filius adhuc puer, pluribus menſibus graui morbo cruciatus, nullis pharmacis iuuari potuerat; illum ad Virum Dei defert, ab eoquè Crucis Signaculo muniri poſtulat: quo ſignatus, ſtatim à morbo incolumis euadit. Eodem quoquè modo Vincentius Pacinus, qui poſt hæc Deo dicatus, ac Sacerdotio inunctus fuit, cùm à teneris annis comitiali morbo afflictatus, ſæpè epilepticis ſymphomatibus, corriperetur; ad Antonium delatus, Cruce ab eo in capite ſignatur, protinuſque morbo effugato, conualeſcit, neque eo ampliùs diuexatur. Inter hæc, cùm Vir Sanctus in agro Peruſino, ad Montis Caſalis Conuentum proficiſceretur, in quandam Virorum, ac Mulierum turbam incidit, quibus cùm Antonij Sanctimonia haud ignota eſſet, Puerum oculorum lumine captum, illi, iuxtà Campeſtre Sacellum, curandum offerunt: at is Puerum manu apprehenſum, in Sacellum introducit, & cùm ante B. V. Imaginem omnes adgeniculari iuſſiſſet; ijs, vt quinquies Orationem Dominicam, & Salutationem Angelicam recitent, indicit: intereà pro Puero Dominum orans, abſolutâ Oratione, Crucis Signum cœci oculis imprimens, ad eum inquit: Fili, reſpice in me. Is verò confeſtim oculos aperiens, in eum lumina intendit: Cui Antonius: Num me clarè vides? Chariſſime Pater, inquit, te Capucinum ſenem, nudipedem, fune præcinctum intueor. Da igitur D. O. M. gloriam (inquit Antonius) tum ad Matrem conuerſus: En filium tuum, B. V. ſuffragio incolumem, da operam, vt in B. V.

pietate educetur, teque illi in eâ pietate ducem, & exemplum præbe. Hoc itidem modo, cùm per agrum Tiphernenſem iter faceret, Puellæ, quæ oculorum lumine carebat, illius oculos ſputo ſuo liniens, viſum reſtituit. Rurſùs quoquè Fulginij; Puellam quandam epilepſiâ laborantem, Signo Crucis à morbo liberat. Quamplurima alia, ac ferè innumera S. hic Vir, Deo operante, Miracula edidit, quæ ſancta illa antiquorum Fratrum humilitas, quæ ab omni faſtu, ac honoris cupiditate longè aberat, notanda, aut ſcriptis exaranda neglexit. Hæc verò, quæ publicâ fide, ac famâ, teſtimonijſque fide dignis commendata ſunt; minimè prætereunda cenſui: nedum plus æquò humilitati, ac ſilentio datur, minùs diuino honori, qui ex Dei Seruis redundat, conſulatur. Cùm igitur Antonius, in hàc virtutum palæſtrâ, vſquè ad 75. ſuæ ætatis annum decertâſſet; cœleſtis Coronæ tempore appropinquante, in Conuentu Montis Caſalis, acuto laterum dolore corripitur: quo, cum maximâ animi patientiâ tolerato, cùm ſe ad extremam omnium rerum mètam properare animaduerteret; omnibus ſe Sacramentis muniri curat. Paululùm verò poſt, cùm oculis in Cœlum defixis ſubſtitiſſet, protinùs exclamare cœpit: O Fratres verè felices! ô terquè, quaterquè felices Fratres Capucini! qui in ſanctitate & iuſtitia omnibus diebus ſuis Domino famulantur, quot illis Coronas paratas cerno. Intereà Fratres dum ad pleuritidis dolorem ægroto ſubleuandum frequentiùs pannicu- los lateri applicandos calefacerent; caſu, ſimul omnes ab Antonio diſcedunt: quo tempore is à Domino vocatus, ex humanis migrat. Fratres verò ad Antonium redeuntes, Sanctum Virum in ſtrato adgeniculatum, apertiſquè oculis, perindè ac ſi vitâ frueretur, Cœlum intuentem, è viuis exceſſiſſe cernunt: quem omnibus, vti fieri ſolet, officijs proſequentes, omni cum Religione ſepeliunt. Porrò Fr. Ioannes Appulus, qui illum ægrotantem iuuauerat, cùm ab Antonio adhuc viuente poſtulâſſet, vt eorum quæ ſibi poſt mortem contingerent, certiorem redderet; Antonius Ioanni in Cellâ apparet, ſequè ſolâ Chriſti Paſſione, ac Sanguinis illius virtute ſalutem conſecutũ eſſe, at Purgatorij pœnas luere declarat, ob culpam tamẽ ſibi ignotã, quæ ſi nota fuiſſet, ab eâ procul dubio abſtinuiſſet. A Ioanne autem interrogatus, num grauiter in Purgatorio cruciaretur? Reſpondet ille, leuem quidem eſſe pœnam, ſed ob diuinæ Viſionis carentiam, illi grauem videri, breui tamen ab eâ liberum, Dei gratiâ, ac benignitate futurum: His dictis, ex ipſius oculis euanuit. Illud verò nonnullis admirandum videri poſſet: cùm enim poſt Antonij obitum, multa D. O. Maxi-

mus Miracula ad ipſius Reliquias patraret: in quibus illud fuit, quod de Syluestro Biturgienſi, ex Ordinis monumentis accepimus: cui cùm oculorum lumen paulatìm interceptum eſſet; vt iam nec legere, nec ſcribere vllo modo valeret; vix conſpicilia, quæ olim Antonio deſeruierant, ſibi oculis admouit, cùm protinùs tàm clara oculorum lumina aſſecutus eſt; vt non modò perſpicuè legeret, aut ſcriberet, ſed clariorem, quàm anteà luminum viſum receperit, eumque vſque ad mortem integrum ſeruauerit. Quo pacto igitur, qui tàm arcto diuinæ charitatis vinculo, Deo coniungebatur, eâ luce orbatus eſſet, & qui in Purgatorijs pœnis, culpæ illius labem eluebat, Miraculis apud homines emicaret. Hæc ſanè Dei inexplicabilia iudicia ſunt, id tantùm breuiter in re abſtruſiſſimâ effari liceat, hæc ad Poſterorum exemplum, Deo permittente, accidiſſe; vt qui Regulari obſeruantiæ ſtudent, omnem prorsùs ab animo negligentiam, ac temeritatem excutiant; meminerintque quibus plus datum eſt, plus quoquè ab ijs repetendum eſſe, & cum teſte Greg. lib. 4. Dialog. cap. 4. Veneratio, quæ Sanctorum corporibus debetur, Purgatoriâ pœnâ non tollitur, neque Fidelium inuocatio, ſuo vllatenus fine fruſtratur; à ratione diſſentaneum non eſt; vt Deus illos poſt mortem ſignis, ac Miraculis illuſtret; quibus tametſi poſt hanc vitam nonnihil maculæ, Purgatorijs pœnis expiandum relictum fuerit; inſigni tamen quamdiu vixerunt, Sanctimoniâ apud homines claruère: quemadmodum de alijs quoquè Sanctis à Scriptoribus traditum eſt. Obijt Vir Sanctus. Anno 1548.

FRATRIS DOMINICI BONONIENSIS SACERDOTIS

VITA, ET GESTA.

Frater Dominicvs Bononienſis, Sacerdos, cùm in Obſeruantium Ordine quinque annos magnâ cum virtutum laude exegiſſet; inter ipſa Capucinorum primordia, ad Reformationem accedens, in eâ potiùs cœleſtem, quàm humanam vitam ducit: ab omnibus enim carnis commodis, ac ſenſuum oblectamentis maximè abhorrens, ita aſpera omnia amplecti tur; vt nouo vnquàm habitu, quo carnis calorem inter hyemis frigo ra foueat, ſed obſoleto ſemper vti velit: nudis omni tempore pedi bus, abſque ſandalijs incedens, aſperum ad carnem cilicium gerit: ſomnum ad tres, vel quatuor ad ſummum noctis horas contrahit, reliquam noctis partem in Oratione inſumit: nudis tabulis pro ſtrat

vtitur, cunctaque ſummam in eo auſteritatem prædicant. Abſtinentia tàm admirabili carnem macerat; vt cùm ſemel tantùm in die refectionem ſumat, præterquàm panem, & aquam vix quandoque aliud ad cibum admittat, Solitaria loca quærit Orationis amica, in quibus diuinarum rerum contemplationi in ſilentio vacans, cœleſtem potiùs cum Deo, quàm cum hominibus vitam agere cenſeatur. Deniqúe, B. Virginis religionem ita animo impreſſam gerit; vt ſacras ipſius Solemnitates aſperiori ieiunio, ac prolixiori oratione præuenire ſolitus ſit. Hæc tandem communis de illo fama apud omnes percrebuit, vt cùm pleriqúe in Thuſciæ Prouinciâ, in quâ is conſcriptus erat, Fratres, virtute, ac Sanctimoniâ eminerent; nullus tamen eo ſanctior haberetur. Multis poſtremò Miraculis clarus,

Anno 1551. ad fœlicius æuum concedit.

FRA-

FRATER IVO MESSANENSIS FRATRVM
CAPVCINORVM SACERDOS.

FRATRIS IVONIS MESSANENSIS SACERDOTIS

VITA, & GESTA.

FRATER Iuo Meſſanenſis, Sacerdos, tantâ ſeueritate ſenſus ab omni voluptate cohibet, vt inter ipſos hyemis algores, nullo vnquàm, præterquàm veteri, atquè obſoleto habitu, eoquè ſimplici, abſquè tunicâ vtatur, quo corpus potiùs obtegere, quàm à frigore tueri videatur, Horridum cilicium ex pilis ſuillis, ad medium abraſis, diu noctuquè geſtans, ſub eo cingulum ferreum in tyrocneſtis modum perforatum, acutiſquè ſtimulis ad lumbos admotis gerit. Tabula illi pro ſtrato, ac lignum pro puluinari, cùm fatigata membra recreare vult, vſque ad mortem perpetuò ſunt: quo tempore non extento corpore, ſed ſedens duntaxat, breuiſſimos ducit ſomnos. Etenim poſt trium, vel ad ſummum quatuor horarum quietem ſurgens, reliquam noctis partem in oratione, ac diuinis laudibus diſpenſat. Incredibili corpus abſtinentiâ, quoad vixit, extenuat: toto enim anni tempore ieiunans, ſæpiſſimè nihil præter panem, & aquam ſibi ad victum adhibet: tres verò cuiuslibet hebdomadæ dies, omni cibo vacuos ducere ſolet. Quanquam verò tàm arcta ſemper ieiunia coleret, arctiora tamen erant, quæ in B. Michaelis Archangeli honorem, quem is præcipua deuotione proſequebatur, quotannis celebrare ſolitus erat. Huius Archangeli Michaëlis tàm familiariter colloquio potitum ferunt; vt cum eo ſæpenumerò, quaſi amicus cum amico ſermones conferret, à quo etiam plurima, quæ futura erant, didiciſſe compertum fuit. Quo tempore Melita Inſula, Turcarum obſidione premebatur (id verò fuit anno 1565.) aſſiduas, Iuo ad Deum preces, ac lacrymas fundebat, ſuoque Archangelo, intercesſore apud Deum conſtituto, eundem ſedulâ oratione pulſabat: cùm eidem Michaël Archangelus, fulgentibus vndique armis præcinctus apparens, breui, Inſulam ab hoſtium obſidione liberandam pollicetur, his verbis: Iuo, æquo animo eſto, Melita poſt aliquot obſidionis menſes, à Barbarorum furore liberabitur: Veritatem autem euentus probauit. Cùm verò Iuonis Pater, nonnullis anteà annis corpore exceſſiſſet, ac de illius is ſalute ſollicitus eſſet, Archangelum rogat, vt quid de Patris ſalute actum ſit, ex ſuâ benignitate innoteſcat. Mox illi Archangelus è Cœlo adeſt, qui

Patris animam poſt viginti & vnius diei purgationem, in Cœlum receptam affirmat. Mira ſunt, quæ Sanctus hic Vir, Archangeli interceſſione à Deo munera tulit. Extremis vitæ ſuæ temporibus, dum in Archangeli ſui honorem, Quadrageſimale (vti ſolebat) ieiunium arctiſſimè obſeruaret; præteritorum criminum à Deo, multo lacrymarum imbre, veniam poſtulans, pro eâ Michaëlem interceſſorem interpellat; cui Archangelus lucidiſſimus apparens, ait: Solue metu animum, Iuo, iam enim plenam à Deo peccatorum indulgentiam conſecutus es. Quo nuncio, tantâ in animo voluptate diffundi cœpit; vt nihil deinceps, præterquàm Dei laudes decantaret. Cæterùm, quanti apud Deum ponderis Sancti huius Viri merita eſſent, eò ſanè exploratum fuit: quod Nobilis quidam de Religione benè meritus, cum inter viuos agere deſijſſet, Iuo quotidiana pro ipſius anima, Deo Sacrificia, ac lacrymas offerebat. Dum itaque attentiùs ante Sanctiſſimæ Euchariſtiæ Altare pro eâ Dominum oraret; en defuncti Anima ſe illi viſibilem præbet, hiſque eum vocibus affatur: Iuo, magnus è Cœlo tibi Dominus retribuat, maximas ego quoquè gratias perſoluo, quandoquidem precum tuarum ſuffragio, à Purgatorij pœnis liber iam Cœlum conſcendo. Plurimas alias quoquè, Vir Sanctus, viuis gratias ſuâ Oratione impetrat. Cùm igitur plurimos, magnâ cum vitæ Sanctimoniâ, annos in Religione exegiſſet, ad vitæ finem appropinquans; ab Archangelo Michaële, obitus ſui diem poſtremum accipit, quem cùm dignâ, ac ſingulari animi pietate complexus eſſet; tandem in Conuentu Meſſanæ, res mortales deſerit, vt ad immortalem poſſeſſionem concedat. Poſt huius Sancti Viri obitum, ſuauiſſimus ex illius Sepulchro multo tempore odor emanauit: vigeſimo verò poſt hæc anno, cùm illius Sepulchrum apertum eſſet, ipſius Corpus integrum, atque vndiquè incorruptum repertum, quanta viuentis Sanctitas fuiſſet, qualique apud Deum defunctus gloriâ perfrueretur, non obſcurè declarauit. Obijt Vir Sanctus Anno 1572.

FRATRIS BONAVENTVRÆ à MONTE REGALI, SACERDOTIS

VITA, ET GESTA.

FRATER BONAVENTVRA à Monte Regali, à puero, optimis moribus à Matre educatus, tanto in quodlibet vitium odio ferebatur, vt tolerabilior illi Inferni ignis, quàm culpa videretur. Ea porrò bona Puero indoles potiſſimum

ob Matris prudentiam indita fuit, quæ quoties Puerum in aliquod vitium incidiſſe animaduerteret; mox, vt accenſum ignis carbonem palmâ geſtaret, compellebat. Adoleſcens, in Minorum Obſeruantium Familiam adſcriptus, in eâ per aliquot annos magnâ cum virtutum laude vixit, Vincentio Aquilano, qui eo tempore inter Obſeruantes florebat, operam dedit. Mira ipſius patientia in eo potiſſimùm enituit, quod exortâ Capucinorum Reformatione, cùm à Miniſtro, ad Capucinos tranſmigrandi facultatem poſtulâſſet, à Miniſtro duriùs exceptus, pluris illatam Miniſtro moleſtiam, quàm iniurias ſibi illatas faceret. Horrendo cuiuſdam Fratris exemplo tandem commotus, ad Capucinos migrat: vbi tot virtutibus floruit, vt Euangelicæ perfectionis viam, quam ſemel arrepto cœleſtis vitæ curſu, ſibi ab exordio percurrendam præſtituerat, nunquàm vſque ad vitæ occaſum deſeruerit. Eximiæ paupertatis ſectator fuit aſſiduus, ac ferè quotidianis ieiunijs, carnis petulantiam domabat. Plurima ergà Defunctorum animas charitate afficiebatur, quò fiebat, vt ſæpè pro ijs Miſſas celebrare, Officia perſoluere, flagellationes exercere, ac lacrymas in Oratione fundere ſoleret. His, ac pluribus alijs perfectæ iuſtitiæ operibus, cùm Chriſti Seruus ad extremum vſque ſenium vaceſſet, ac Prophetico Spiritu pleraque futura prædixiſſet, tandem in Conuentu Spoleti, ad ſupernæ beatitudinis brauium à Domino vocatur. Cùm autem in ſupremo ipſo mortis agone, meridianæ Orationis ſignum campanæ daretur, Fratri Angelo Peruſino adſtanti, ait: Fili, ſignum Orationis eſt, feneſtram claude, ac paululùm ſecede, vt ſuum tempus Orationi demus. Cui cùm Fr. Angelus reſpondiſſet: Haud te deſeram Pater, ne te extrema vitæ meta me abſente occupet: Vade, inquit ille, Religioſum Virum hinc ſine oratione decedere non decet. Itaquè cùm ſe Orationi dediſſet, paulò poſt animam exhalat, vt Cœlum fœliciter regnaturus conſcendat. Huius Sancti Viri Corpus, humi ſub dio ante Eccleſiam ſepultum, cùm poſt quintum annum quæreretur, vt in Sepulchrum, quod recens in Eccleſiâ extructum fuerat, reconderetur; integrum, ac ſuauiſſimè olens reperitur. Quo tempore, illud quoquè mirabile accidit, quod dum Fr., qui vt Bonauenturæ Corpus, humi conditum, quæreret, ligone imprudenter ipſius pedem vulnerâſſet; copioſus è vulnere ſanguis effuſus, Spiritum apud Deum viuere, ac cœleſti Coronâ gaudere, non obſcurè nobis ſignificauit. Obijt Anno 1557.

FAA-

FRATER FRANCISCVS A SINAGRIA FRATRVM CAPVCINORVM SACERDOS.

FRATRIS FRANCISCI à SINAGRIA, SACERDOTIS

VITA, & GESTA.

FRATER FRANCISCVS à Sinagria, plurimâ virtutum luce emicans, Paupertatis altiſſimæ zelator feruentiſſimus, è paupertatis exterioris cultu, ad Spiritus puritatem, & omnium rerum contemptum conſcendens, tàm in Orationis ſtudio, ac rerum diuinarum contemplatione apud Deum proficit; vt in eâ ſæpè mentis exceſſus patiatur, quos cùm is ſummo ſtudio celare contenderet, fieri tamen non poterat, quin interdùm Fratribus innoteſcerent. Accidit enim aliquandò; vt Frater quidam illius operâ indigens, ad ipſius cellam accederet, quem à ſenſibus alienatum, & vſque ad cellæ tectum ſublatum conſpiciens, diu eo aſpectu potitur: verùm is eo tempore ad ſeipſum rediens, cùm rem alijs perſpectam eſſe intelligeret, grauiter animo afflictari cœpit: ea ſiquidem eſt humilitatis laus, vt ſelectiora quædam Dei dona, quæ homini gloriam, ac æſtimationem afferre ſolent, maximè deliteſcere affectet. Hanc porrò humilitatem, quæ omnium donorum Dei cuſtos eſt fideliſſima, Vir Dei tàm ſollicitè proſequitur; vt aut cæteris præeſſe, aut dignitate aliquâ exornari abhorreat; atque adeò huic propoſito inhæret; vt ob id nonnihil aliquandò à recto deflexerit. Cùm enim ſemel Panormitani Conuentus adminiſtrationem refugeret, nullaque ratione animum cum eâ dignitate componere valeret; è Monaſterio, clam abſque Superioris licentia aufugit, quod cùm ex animi ſimplicitate potiùs, quam ex vitio flueret; contigit, vt in ipsâ Vrbis Panormitanæ plateâ, quò fugiens peruenerat, Archangelum Michaëlem, ſub hominis cuiuſdam ſpecie, armis candentibus obtectum, obuiam haberet, qui is illum verbis aggreſſus eſt: Quid hic Franciſce ſtas, aut quò pergis? non hic Religioſorum locus eſt, citò ad Monaſterium redi, neque te extrà Conuentum vagari, aut decet, aut Deo placet. Cui Franciſcus: Vnde inquid, aut quis es tu, qui mihi hæc perſuades? Si me ignoras, ait ille: Michael Archangelus ſum, in cuius honorem, tu modò hanc Quadrageſimam ieiunas, atque huc veni, vt te facti redarguam, iam ad tuos reuertere: ſtatimque ex oculis euanuit. Quamobrem, Franciſcus, ob Angelicam correptionem, animo compunctus, atque errorem corrigens, ad Monaſterium redit, grauiterque

uterque ſe coram Superiore de violatâ obedientiâ accuſat; in eoque Pſalmographi dictum obtinuit, *Iuſtus cùm ceciderit, non collidetur, quia Dominus ſupponit manum ſuam*: Error enim qui ex ſimplicitate magis, quàm ex animi malitiâ proficiſcitur, non ad lapſum, ſed ad profectum tendit: quod in Iuſto hoc Viro, ac fideli Seruo, perſpicuum fuit, qui poſt hæc tantam donorum cœleſtium copiam, & excellentiam à Deo aſſecutus eſt; vt cùm per duodecim annorum ſpatium, à Deo, Spiritus S. illapſum, eo modo, quo in die Pentecoſtes Apoſtolis datus fuerat, ſibi poſtulâſſet; à Deo tandem exaudiri meruit: Nam in ipsâ Pentecoſtes die, cùm Horâ tertiâ, in Choro hymnum, *Veni Creator Spiritus*, cum cæteris decantat; en Spiritus S. Maieſtas, ſub Flammæ cuiuſdam prælucentis ſymbolo, cunctis aſpectantibus viſibiliter delabitur, ac per vnius horulæ ſpatium, Franciſci capiti inſidet; quo tempore, illius facies, Solis inſtar fulgere, ac radios vndiquè fulgurare cernebatur: poſt id verò temporis, flammâ abſcedente, tanta Franciſci animo lux, velut ex lucis fonte, relicta, atquè illius verbis tàm ingens vis indita fuit; vt perindè ac ſi illius verba iacula quædam ignita eſſent, aliorum animos inflammarent, & ad Dei amorem accenderent. Poſt hoc cœleſte donum illi ex ſingulari Dei benignitate collatum, Vir Dei, duobus non ampliùs annis ſuperſtes fuit: quo tempore, ingentia Sanctitatis ſigna edidit. Tandem ſenio conſumptus, in Conuentu Panormitano, Anno 1560. labentem vitam, cum immortali commutat.

FRATER HIERONYMVS à GEORGIA; FRATER HIERONYMVS à MONTESORIO, SACERDOTES & FR. IACOBVS RHEGINVS, LAICVS, SANCTIMONIA ILLVSTRES.

Grauiſſimâ apud Calabros, per totum Rheginum Agrum peſtilentiâ graſſante: cùm tàm miſerè Rheginam Vrbem depaſceret; vt Eccleſiæ Miniſtris vel abſumptis, vel longiùs effugatis, non eſſet, qui ob horrendam morbi faciem, languentium multitudini, Sacramenta adminiſtraret, ac in ſupremo illo communis cladis periculo opitularetur: Aderant tunc in noſtro Rhegij Conuentu tres Viri, virtute & charitate eximij, quorum nomina ſunt Fr. Hieronymus à Georgiâ: alter Hieronymus à Monte Sorio, vterquè Sacerdotes, & Fr. Iacobus Rheginus, Laicus. Horum

primus, cùm inter reliqua Spiritus dona, quæ à Deo acceperat, piâ, ac lacrymosâ quâdam Dominicæ Paſſionis meditatione potiſſimùm præcelleret, eò fiebat; vt in Sacrorum Myſteriorum celebratione, in profluentes ſemper lacrymas ſeſe effunderet. Secundus: præter reliquas virtutes, quibus animum exornauerat, tàm perfectam linguæ cuſtodiam, ac verbi circumſpectionem, poſt primum Religionis amplexum adhibuit; vt nihil vnquàm ſub affeueratione affirmaret, nè fortè in aliquo verbo offenderet. Tertius tandem, abſtinentiâ, oratione, ac diuinæ familiaritatis conſortio, eam virtutum perfectionem attigerat; vt quamplurimos, Crucis Signaculo à morbis curaret. Hi igitur, cùm miſerandam Vrbis ſtragem, ac tot pereuntes hominum turmas, omni humano ſolatio deſtitutas cernerent, animas ſuas pro Chriſto, ac fraternâ charitate contemnentes, impetratâ à Guardiano facultate, laborantium ſe obſequijs mancipant. Dum igitur omni charitatis officio, pio operi, ac labori incumbunt, neque vllis vitæ periculis parcunt, quo ſeſe in aliorum ſalutem effundant; ipſi quoque peſtilentiâ ſublati, voluntario charitatis Martyrio coronantur. Hieronymus verò à Georgiâ, cùm ſub meridiem in hoſpitali laborantium Domo ſpiritum Deo reddidiſſet; eodem temporis momento, Fr. Antonino Rhegino, Viro ſancto, ac Miraculis claro in cellâ apparens, ac totus exultans, illum his verbis compellat: Veni Antonine Frater, veni: Cumque Antoninus adhuc illius mortem ignorans, viuum crederet; ad eum propiùs accedere verebatur, ne contagium contraheret: Cui Hieronymus: Ne metuas, inquit, tantummodò mecum perge: cumque ſimul Sancta Sanctorum ingreſſi fuiſſent, mox Hieronymus ex oculis ipſius euanuit, ſtatimque ex Vrbe nuncius adeſt, qui Hierónymum nonâ horâ ex humanis ſublatum referret: ex quo Antonino perſpectum fuit, illud planè temporis momentum fuiſſe, quo beata Hieronymi Anima, in cœleſte Sanctum Sanctorum conceſſerat. Iac. quoq; Rheginus, cum in ſequētis diei aurora morti debitum exoluiſſet; eâdem horâ, Guardiani cellæ oſtium pulſat, atq; eo planè ritu, quo ab eo fieri conſueuerat, cùm è Conuentu exiret, benedictionem ab eo poſcit, dicens: Benedicite Pater. Guard. verò cùm nequicquàm adhuc de Iacobi morte didiciſſet, cellā egreſſus, Iacobum, vbinā eſſet, quærebat; quū fortè in Fr. Ant. incidit, qui cùm Iac. obitum iā ex Dei reuelatione accepiſſet, ad Guard. ait: Ne Pater, Iac. apud nos quæras, iam nūc corporis vinculis exolutus, ad ſuperos euolauit, ac pro obedientię merito, quod illi à te collatum fuerat, cùm ad ægrotorum miniſterium acceſſit; poſtulatā benedictione tibi grates rependit. Horum corpora in Eccleſiâ Sancti Saluatoris, Vrbis Rheginæ, ſepulta iacent. Obierunt verò Anno 1561.

FRATRIS LVDOVICI à STRONCONIO, SACERDOTIS

VITA, & GESTA.

FRATER LVDOVICVS à Stronconio, Sacerdos, inter ipſa Reformationis initia, ex Obſeruantium Familiâ erumpens, ſub Ludouico Foroſemproniano, ad Religionis gremium, velut ad cauernam maceriæ, quaſi columba euolat: tantaquè in eâ vitæ innocentiâ, ac puritate præcellit; vt inter primos illos Religionis Patres, ac Satores iure connumerari queat. Hic cumprimùm noſtræ Militiæ nomina dedit, ſolidaſquè in humilitate, ſui ipſius neglectu, ac charitate, quæ potiſſima ſpiritualis vitæ fundamenta ſunt, radices figere optaret; à Ludouico obtinet vt in hoſpitali Incurabilium Domo, in quâ & alij Capucini Fratres, Romæ tunc operam nauabant, ægrotorum miniſterio deſtinetur. Quo in munere, tantâ ſui abiectione elucere cœpit; vt viliſſima quæque officia præſtare, generosâ quâdam mentis nobilitate contenderet, tantoque Charitatis ſtudio ægrotis inſeruire viſus, vt amantiſſimæ Parentis ergà filios officium æmularetur: non tempus, non intempeſta nox, non ſomnus, non labor, non vlcerum fœtor, non aliud deniquè moleſtum, à maximo illo charitatis æſtu illum retraheret. Tàm deniquè in eâ curâ prçclarè ſe geſſit; vt Romana Vrbs, optimo ipſius, ac cæterorum Fratrum, qui in eo Xenodochio inſeruiebant, odore repleta, illam Domum, quæ ære alieno oppreſſa, atq; exhauſta videbatur, copioſiſſimis eleemoſynis inſtauraret. In eâ porrò ægrotorum curâ, cùm iam 12. annos exegiſſet, quietis aliquandò, ac ſolitudinis cupidus, in Vmbriæ Prouinciam ſecedit: vbi dum Orationi, ac rerum diuinarum contemplationi poſt Marthæ negotium, cum Magdalenâ vacat; En iterum ad Marthæ labores, ac ſollicitudinem vocatur. Nam qui Hoſpitali, S. Iacobi, incurabilium Domui præerant cùm Ludouici abſentia, Domus illius res plurimùm minui, ac dilabi conſpicerent; eum ſummo ſtudio reuocandum curant. Id cùm Viro Dei, Generalis Vicarij literis innotuiſſet: Eamus, inquit, quid moramur? Pauperes Dei ſumus, & cum Dei Pauperibus nobis hinc abeundum. Romam igitur rediens, à Domus illius Præfectis, velut Angelus Dei excipitur: ſed cùm, ſenio iam prægrauatus eſſet, vix ad biennium vſquè peruenit, cùm maximo domus illius, ac totius Vrbis luctu, ob ſingularem, quæ de illo apud omnes percrebuerat ſanctitatis opinionem, corporis exuuio depoſito meritis diues, fœlix ad

eum pergit, qui laborantibus mercedem largitur. Anno 1562.

FRATRIS IOANNIS BAPTISTÆ LARITIONENSIS, SACERDOTIS

VITA, ET GESTA.

FRATER IOANNES BAPTISTA Laritionenſis, Sacerdos, qui ſurdus cognominabatur, Vir vtiquè omni memoriâ dignus, ac tot virtutibus illuſtris; vt ſuauiſſimo odore, totam Capucinorum Religionem reſperſerit. Is, ſpiritualem Domum ædificaturus, velut ſapiens Architectus, in ſolidâ humilitatis, obedientiæ, paupertatis, atque omnis generis ſenſuum mortificationis petrâ, illius fundamenta poſuit. Tàm humili ſui abiectione, ac contemptu agebatur; vt in ſolâ ſui ipſius diſpicentiâ gaudere videretur. Viliſſima enim officia, & ægrotorum obſequia quæ alios, vel ob nauſeam, vel ob rerum fœditatem, vel ob ſordidam operis conditionem, ab ijs præſtandis interdùm reuocant, tàm auidè amplectabatur; vt in his ſummum ſtudium, ſummamque voluptatem collocaret. Hinc, cunctis ad nutum inſeruite, vniuerſoſque ſuâ operâ adiuuare, quotidianum illius opus erat. Sermone affabilis, atque eloquio ſuauis, tametſi verbis parcus, ita animos omnium ad ſe alliciebat; vt cunctis charus, & amabilis eſſet. Potiſſimùm tamen illius ſtudium in orationem, ac rerum diuinarum contemplationem ferebatur: in eâ diu, noctuque verſabatur, in ipsâ, totus præ amoris incendio ardebat, ac ſæpè in lacrymas, ac gemitus liquifiebat. Hinc, diuinæ ſapientiæ abdita, tàm futura, quàm ea, quæ intimis hominum cordibus latent, ſæpè diuino munere agnoſcebat. Dum in Cõuẽtu Cataci, Vir Dei aliquandò moras duceret; Baro quidam, in lecto ægrotabat, qui huius Viri Sanctimoniæ famâ commotus, per internuncium, ſe illius precibus commendabat: Cui Baptiſta: Dic Baroni (inquit) fruſtrà illum à Domino corporis incolumitatem poſcere, quàm diu ſerpentem in animi ſinu fouet: Iuuenculam concubinam, quam domi alit, è ſinu eijciat, ac honeſto Viro collocet, tùm pro morbi curatione exoret, ac procùl dubio aſſequetur. Res omnibus, præterquàm Baroni, ac ſceleris complici occulta erat. Quamobrem, cùm Baro ea non niſi ex reuelatione, Viro Dei innotuiſſe intelligeret, confeſtim illius dicto paret, Mulierem coniugi copulat, ac protinùs à morbo conualeſcit. Ibidem, Nobilis quidam Vir Vrbis Stilenſis, ex domeſticorum literis, Filium grauiter ægrotare accipit, quo nuncio maximè

afflictatus, ad Dei Virum ſe confert, & vt pro Nati ſalute Deo preces offerat, vehementiùs rogat: Cui Baptiſta: Ne te (ait) Filij ſalus ſollicitet, breui conualeſcet. Deo potiùs O. M. gratias age, qui eâ te prole donauit, quæ & Patris gloria, & tui Generis ſplēdor ſit futura. Rem exitus probauit: ęgrotus enim cùm priſtinæ ſanitati redditus eſſet; maximas deinde in eâ Vrbe dignitates, ſuâ virtute conſecutus eſt. Per idem tempus, illius Prouinciæ Prorex Catacium venerat, vbi cùm certo nuncio abſentem Vxorem in grauem morbum incidiſſe didiciſſet; auditâ Baptiſtæ famâ, mox Franciſcum Ferrarium, nobilem Virum, & Ordinis deuotiſſimum, ad Baptiſtam mittit, qui ægrotantem Vxorem impenſiùs illius precibus commendet: non cunctatur Franciſcus, ad Conuentum pergit, Baptiſtam accerſit, vt Proregis mandatum exponat: At Vir Sanctus, ſimulatque Franciſcum nedum verba proferenrem videt: Quid, inquit, Franciſce pro Muliere huc rogaturus accedis? Deceſſit Proregina, iam vita defuncta: pro animâ, non pro corporis incolumitate orandum. Tertio verò die, nuncius de Proreginæ morte venit. Tantâ autem Vir Dei ad futura proſpicienda Dei luce perfundebatur; vt Prophetiæ Spiritus illi ad omnia præſtò eſſe videretur. Quo ſanè factum eſt, vt cùm in eodem Conuentu, quâdam die nonnullas Triremes, Mare ſulcanres cerneret, veluti Spiritu exultans, multis adſtantibus dixerit: Beati oculi, qui poſt aliquot annos æquora iſta, Chriſtianâ Claſſe ſtrata, conſpicient, vnde amplior Chriſtiani nominis gloria, & Catholicæ Eccleſiæ ſplendor accedet. His verbis Naualem victoriam innuere volens, quam Chriſtianorum Claſſis, ſub Pio V. Pontifice, & Ioanne Auſtriaco Ductore anno 1571. de Turcâ reuexit: quam tunc Deo reuelante futuram præſignificauit. Erat quoque in eâdem Cataci Vrbe, Nobilis quædam Mulier, quæ cùm Virum Dei præcipuâ deuotione proſequeretur; clàm illi funis, quo præcingebatur, fruſtulum præſcindit, vt illud inter Sacra reponat, id verò cùm Vir Dei ægrè tuliſſet, mulieremq; facti increpâſſet, ad eum illa: En Pater (inquit) nouum tibi, ac integrum funem attuli, quo pręcingaris: cui Baptiſta: Neque funis hic nouus quem tuliſti, mihi neceſſarius erit, neque tu fruſtulo, quod pręſcidiſti, diuturno tempore frueris. Quod planè vti prædixerat, contigit: nam poſt paucos dies, Chriſti Seruus, corporeis nexibus abſolutus, ad Superos euolauit. Mulier quoque haud longè poſt illum, rebus humanis valedixit. Poſtremò, cùm obitum ſuum multò anteà pręſignificâſſet; abſoluto 70. annorum exilio, rebus omnibus liber, ad fœliciorem cœleſtis domicilij ſedem concedit. Porrò ob illius ſanctimonię famam, tanta poſt ipſius obitum, Populorum multitudo ad eum venerandum confluxit; vt cùm ipſius

Corpus, ſepulturę dari non poſſet; publicâ Epiſcopi authoritate opus fuerit, quâ illud in ſepulchro condi mandaretur. Quædam poſt ipſius obitum Miracula à Deo patrata narranrur: inter quę, illud haud obſcurè refertur, quod de Nobili quodam Viro Catacienſi, certo teſtimonio proditum fuit: qui cùm perſpiciliorum Viri Dei tegmen, à Fratribus dono acceptum, ægrotanri cuidam admouiſſet; is protinùs incolumitati reſtitutus, quàm efficax apud Deum illius ſuffragium fuerit, diuino beneficio auctus, cunctis teſtatum reddidit. Obijt Vir Dei Anno 1564.

FRATRIS PAVLINI PISTORIENSIS, SACERDOTIS

VITA, & GESTA.

FRATER PAVLINVS Piſtorienſis, Sacerdos, ex Camaldulenſi, Capucinus, Vir omni virtutum genere ornatus, inter humiles humillimus, tamque ſui contemptu gaudens; vt contumelias pro ſummis honoribus habeat, neque alio, præterquàm ſui deſpicentiâ delectari videretur. A carnibus, à vino perpetuò abſtinens, panis, ac fructuum vnicâ in die refectione contentus eſt. In eo planè admirabilis, quod naturam, ad tàm breuem ſomnum contrahat; vt vnica illi tantùm noctis hora, ad quierem ſufficiat, reliquas verò in Oratione Domini, ac rerum diuinarum contemplatione conſumat. Ciuem quendam Aretinum, Neſtorem Albergotum nomine, Chironio vlcerè, prope genitalia laborantem, indictâ illi certâ eleëmoſynæ menſurâ pauperibus erogandâ, ſuis precibus à morbo liberat. Supremum denique finem in Monaſterio S. Seueri in Thuſciâ, Sanctimoniæ famâ celebris, imponit. Anno 1568.

FRATRIS PACIFICI à FOROSEMPRONIO, SACERDOTIS

VITA, ET GESTA.

FRATER PACIFICVS à Foroſempronio, ante Religionis ingreſſum, in ſacrâ Lauretanâ æde, Magiſtri cæremoniarum Officio functus, atq; alijs honoribus, ac muneribus apud pleroſque Epiſcopos auctus, omnia cum ſui ipſius deſpectione, atque altiſſimâ Ordinis paupertate commutat. Pluri-

mis dum inter Sæculi delitias degeret, corporis incommodis affectus, beneualentem, inter Religionis incommoda, corporis ſtatum aſſequitur. Vir paupertatis amantiſſimus, Orationis cum primùm amicus, diu, noctuque multis horis vacat, atque adeò in Pauperes pius, ac liberalis exiſtit; vt cùm alia eleemoſyna non ſuppetit, victus portionem, quæ illi in menſâ obtingit, cum Pauperibus diuidat. Tantâ verò inimicorum dilectione excellit; vt cùm Frater ipſius Germanus, à nefarijs quibuſdam Viris interemptus eſſet; illis non modò chariſſimi Fratris necem vltrò condonet, verùm & pro eorum vitâ apud Guidobaldum Vrbinatum Ducem intercedat. Poſtremò, tàm graui Dæmonum tentatione per integrum menſem, Dæmone illi apparente, vexatus fuit; vt præ ingenti Spiritus mœrore, vix illi pellis oſſibus adhæreret. Eâ porrò poſt menſem ſublatâ cùm in Conuentum Montis Veteris ſeceſſiſſet, tanquam argentum igne examinatum, purus in Cœlum conſcendit, multâ apud homines, Sanctimoniæ famâ comparatâ. Anno 1568.

FRATRIS ANTONII à SPINATIOLA, SACERDOTIS

VITA, & GESTA.

FRATER ANTONIVS à Spinatiolâ, Vir humilitate, & charitate potiſſimùm præſtans, Orationi, ac rerum diuinarum contemplationi maximè addictus, atque adeò à rerum terrenarum, ac propinquorũ amore ſemotus; vt cùm ab eo Germanus eius Frater, qui paupertate preſſus, tres nubiles Filias matrimonio collocare non poterat, opem ad eas collocandas poſtulâſſet; eidem Antonius: Quid Germane, à paupere, ſubſidium poſtulas? Num mihi auri, & argenti pondera ſunt, qui ſummam omnium rerum inopiam profiteor? Iam deſine à me temporale auxiliũ expectare, *Chriſti vox eſt, dimitte mortuos ſepelire mortuos ſuos*: Veruntamen, quod meum eſt, ex animo tribuam. Mox ſe in Oratione proſternens, Dominum rogat, non vt Puellas honeſtis Viris matrimonio collocet; ſed vt illas ſibi iuxtâ voluntatis ſuæ placitum coniungat. Cumque Antonius in hâc oratione perſtaret, Deus ita Serui ſui orationem exaudit, ac Puellarum vtilitati prouidet; vt omnes hinc lethali morbo ereptas, ad ſe quamprimùm euocauerit, ac fœliciori coniugio ſibi in Cœlo copulauerit. Meritis tandem, ac Virtutibus onuſtus, ex hâc luce ad puriorem migrat. Anno 1568.

FRATRIS ANGELI à TIPHERNO METAVRENSI, SACERDOTIS

VITA, & GESTA.

FRATER ANGELVS à Tipherno Metaurenſi, Sacerdos, inter primos naſcentis Reformationis Fratres Vndecimus cenſetur, qui cùm in Minorum Obſeruatium Ordine, ad perfectum Regulæ cultum anhelaret; cum alijs ad Capucinos migrauit, atque eorum temporum calamitatem immobili conſtantiâ pertulit. Tot Vir hic, in aureo illo Sæculo, quod vndique ſanctimoniæ luce corruſcabat, virtutibus enituit; vt planè difficillimum eſſet eas recenſere. Humilitas namque quæ omnium virtutum in eo ſibi fundamentum vendicauerat, hominem vſque adeò ad ima deprimebat; vt viliſſima quæque Conuentus officia obiret, omniaquè omnibus fieri ſummum illius ſtudium eſſet. Obedientia quoquè humilitatis comes, eum tàm perfectè ſuis ſuperioribus vltrò ſubiectum præſtabat; vt eorum verbum, nedum præceptum, haud exſpectaret, ſed animo voluntatem ſuperioris anteuertens (quod in Obedientiâ præſtantiſſimum eſt) id aſſecutus eſſe videretur; nimirùm, quod dicto citiùs pareret. Senſus omnes eâ temperantiæ lege cohibere didicerat; vt nullam non tàm ijs voluptatem indulgere, quàm omnes ab ijs voluptates, quæ cum virtute coniunctæ non eſſent, perfectæ abnegationis ſarculo reſecaret. Nam quod ad corporis curam attinet; in victu tàm parcus fuit; vt non modò omni ſæpiſſimè, præterquàm panis, & aquæ cibo; verùm & à ſaturitate abſtineret. Somno verò ſic vtebatur, vt non voluptati, ſed Orationi, ac neceſſarijs tantùm obedientiæ miniſterijs inſeruiret. Ita quoquè aduersùs rigidos hyemis algores ſeipſum muniebat; vt ſi minùs, quàm vnicâ tunicâ vti potuiſſet, id ſibi ad carnem domandam protinùs elegiſſet. Linguam verò non ſolùm à malis, ſed etiam bonis, ne ex his in mala deflueret, coërcebat; quò fiebat, vt ad ſolitudines fugiens, rarò cum Fratribus colloqueretur. Oculos quoquè ne ad vana conſpicienda declinarent, eâ cuſtodiæ lege confringebat; vt nullius vnquàm, præſertim Mulieris, vultum intueretur. Deniquè tanta in eo temperantiæ virtus elucebat; vt, qui Virum abſtinentem, ſobrium, moderatum, pudicum, tacitum, verecundum, ac ſummâ animi pace, ac tranquillitate fruentem, demùm Angelicum ſibi propoſitum vellet; Angelum intueri ſat eſſet. Porrò inter has animi virtutes, quædam fulgebat in eo mentis ſimplicitas; quâ nihil vnquàm in illo mali,

aut vitij ſuſpicari poſſe videbatur; ita enim cuncta candido, ac ſimplici oculo intuebatur, vt in ipſis quoque malis bonum ſpectaret: atque hinc eam cordis puritatem aſſecutus erat; vt cùm ad pœnitentiæ Sacramentum accederet, nihil in eo Sac. plerumque culpæ animaduerteret, quod Sacramentali abſolutione expiandum eſſet. Quamobrem, haud mirandum eſt, quod cùm maximis hiſce virtutibus, ac potiſſimùm tàm ſingulari huic mentis mundiciei, altiſſima quoquè rerum cœleſtium contemplatio coniuncta eſſet: Deus enim, qui puro corde delectatur, hominem tàm præſtanti virtute ornatum, ad tàm diuinas altiſſimæ Contemplationis delitias euexerat; vt quoties exuberantem illam Filij Dei charitatem, quâ ſe in Auguſtiſſimo Euchariſtiæ Sacramentò, in ſupremi amoris teſtimonium concluſerat, attentiùs in Oratione perpenderet; toties ferè, æſtuantiſſimo charitatis incendio agitatus, atquè in aëra ſublatus, ab extremis Eccleſiæ foribus, ad Sacroſanctum Euchariſtiæ Altare, fulguris inſtar raperetur. Nequè id ſemel, aut iterum, ſed frequenter ad illi accidiſſe, Fratres, qui eius rei ſpectatores fuêre certâ fide teſtantur. Poſtremò, cùm plurimos, vſquè ad grauiorem ſenectam annos, in omni candore, ac ſanctitate, fideliſſimè Domino famulatus eſſet; paratam ſibi tandem in morte vitæ coronam accepit. Anno 1569.

FRATRIS FRANCISCI à CANOBIO, SACERDOTIS

VITA, & GESTA.

FRATER FRANCISCVS à Canobio, ex Fratrum Obſeruantium Familiâ, in quâ per duo de viginti annorum ſpatia honeſtè conuerſatus fuerat, Regularis obſeruantiæ ſtudio incenſus, ad Capucinorum Religionem migrat. Multam in eâ virtutum laudem conſequitur. Hic eſt, qui Epiſtolâ ad Ioſephum à Ferno conſcriptâ, id diuinâ virtute aſſecutus fuit; vt quatuor cum eo, Illuſtres Viros Religioni pepererit. Honeſtatis propugnator acerrimus, tàm ſeuerus ſenſuum cuſtos exiſtit; vt per 30. annorum curricula, quæ in Religione exegit, nullius vnquàm Mulieris faciem conſpexerit. Abſtinentiam vſque ad extremum ſeniū ita rigidam coluit; vt cùm validioribus annis, crebris, præter communia ieiunijs, carnem extenuaret; octogenarius, præter communis menſæ dapes alias omnes reſpueret. Cæterùm, vix animo excogitari poteſt, quàm incredibili, Horas Canonicas, ac Sacroſancta Altari

Myſteria,mētis pietate, ac religione proſequeretur.Hinc alios quoque tùm ſuo exemplo,tùm cœleſtis cuiuſdā viſionis narratione, ad perfectam rerum tàm diuinarum Religionem prouocabat. Viſum autem his verbis referre ſolebat: Duo, in Mediolanenſi Diœceſi, Sæculares Sacerdotes erant, arcto inter ſe neceſſitudinis vinculo coniuncti, quorum cùm alter vitâ defunctus eſſet, viuenti apparuit, eique inter alia ſalutis monita illud commendabat,vt diuinum Officium,& Sacra Altaris Myſteria, ſummâ cum veneratione peragenda curaret, hæc verba ſubdens: Scito Frater inter eos,qui Deo in Eccleſiâ hoc tempore famulantur, Capucinos eſſe, qui Deo gratiſſima laudis, & Euchariſtiæ Sacrificia offerunt: Quapropter ab ijs diſce, quo pacto Diuina tibi perſoluenda ſint. His dictis euanuit. Hic igitur cùm 30. annos magnâ cum Sanctimoniæ laude in Religione expleuiſſet,ante annum, tempore ſui obitus prænunciato, in Mediolanenſi Conuentu S. Victoris, vitam cum morte commutat, apud Deum perpetuò victurus. Anno 1570.Cuius rei, Illuſtre illud Deus, poſt mortem teſtimonium teddidit, quod cùm necdum extructo ſepulchro, illius corpus ſub dio, per aliquot temporis curriculum, humatum fuiſſet, candidiſſimum,ac pulcherrimum ex eo Lilium ortum fuit,cuius radicem,cùm Fratres diligentiùs exploràſſent, eam, ex ipſius ore pullulare cernunt.

FRATRIS GABRIELIS à IAVENO SACERDOTIS

VITA, ET GESTA.

FRATER GABRIEL â Iaueno, Vir Sanctimoniâ illuſtris, in Minorum Conuentualium Familiam adſcriptus, quo tempore Fr.Thomas Illiricus,nouam eo inOrdine Reformationem excitat, ad eam ſtudioſè ſe confert: at Thomâ ex humanis ſublato, cùm ea Reformatio delapſa eſſet, ad Familiam rediens, præclarè ſe in pietatis operibus, ac præſertim Defunctorum miſericordiâ exercet: pro quibus cùm quotidiana Deo Sacrificia offert, à Defuncti Animâ, quæ illi apparet,viciſſim adiuuari, ſuæ ſalutis admoneri, & ad tutioris vitæ ſtatum pertrahi, meruit. Cùm ergò id in animum induxiſſet, monitis parere feſtinat, ſecumque inito conſilio, ad Capucinos accedit. Plurimo hîc virtutū ſplendore emicat,tantaque Regularis obſeruantiæ luce, tantâ humilitate,tantâ abſtinentiâ, tantâ vitæ auſteritate, tanto Orationis ſtudio, tantâ denique vitæ perfectione, enitet; vt cœleſte quoddam vitæ genus inter homines referat. In rerum cœleſtium contemplatione, cum ſæpè è ſenſi-

bus

bus excederet, diuina illi Arcana panduntur. Hinc cùm aliquandò in Oratione defixus, cœleſtibus intenderet, in extaſim raptus, ab Angelo vſqùe ad cœleſtis illius Ciuitatis portam ducitur, vndè fœlicia illa Paradiſi gaudia aſpectare poterat; quorum cùm ſummâ ille voluptate afficeretur, obnixè ab Angelo petit, vt ſibi in eam Ciuitatem ingredi liceat: At Angelus: Pauliſper ſuſtine, inquit, necdum peregrinationis tuæ tempus abſolutum eſt, aliquandiu etiamnum tibi elaborandum, antequàm ad nos venias: opus perfice, conſummato enim labore, & Cœlum ingredi, & communi nobiſcum gloriâ potiri, tibi dabitur. Cumque plurimos poſt hæc annos magnâ cum virtutum laude traduxiſſet; in Montis Calerij Conuentu, vitæ lineam, pari Sanctitate concludens, Angelicum tandem promiſſum aſſequitur Anno. 1570.

FRATER BONAVENTVRA CREMONENSIS FE.
CAPVCINORVM SACERDOS

FRATRIS BONAVENTVRÆ CREMONENSIS, SACERDOTIS

VITA, & GESTA.

FRater Bonaventvra Cremonenſis, Sacerdos, Amadeorum Familiam, cum Capucinorum Congregatione, inter ipſa initia commutans; in eâ Angelorum potiùs, quàm hominum vitam ducit: etenim ab omni hominum, ac præſertim mulierum conſortio, ac familiaritate ſemotus, tàm rerum diuinarum ſtudio delectatur; vt cum Apoſtolo, perpetuam ſibi in Cælo conuerſationem delegiſſe videatur. Hinc ægrè, ad ipſa naturæ neceſſaria, & ſine quibus hominum vita ſtare non poteſt, ac velut vi quâdam trahitur: quare haud mirùm ſi quotidiana ieiunia, tàm arctâ ſibi abſtinentiæ lege proponat; vt ea ſæpiſſimè panis, & aquæ refectione concludat, carnem aſperrimo cilicio domet, ac ſomni parcus, longas in Oratione vigilias ducat. Religionis procellam in initio excitatam, tàm conſtanti animo perfert; vt multos ſuâ virtute, & exemplo, vacillantes à lapſu vendicet, & in Religionis amplexu contineat. Cùm in Conuentu Fauentiæ, Bononienſis Prouinciæ, inter orationes, ieiunia, atque alias corporis macerationes, ob Religionis periculum ſtudioſius verſatur; rumore vbiq; ab ęmulis diffuſo, quod Capucinorum Religio breui à Pōt. extinguenda eſſet, inges in Oratione lacrymas fundebat. Dum igitur poſt meridianum tempus, in cellâ Deum frequentius orat, ſæpeque ad quandam B. V. Imaginem, quæ illi in proſpectu erat, oculos intendens, magno lacrymarum imbre perfuſus, Religionis illi periculum commendaret; manum ſibi inuiſibiliter apprehendi, ac concuti ſentit, quaſi qui à graui ſomno excitaretur: atque eodem temporis momento Mulierē ſplendidam, ac Sole lucidiorem ſibi adſtantem videt, quæ his eum verbis alloquitur: Quid ploras Bonauentura? Quid gemis? Quid eſt, quod animum tuum tantoperè excruciat? Expauit primo aſpectu Bonauentura, at blandis illis verbis confirmatus, cùm iam B. Virginem, Dei Matrem eſſe, diuino intus lumine illuſtratus agnouiſſet; mox ad illius pedes prouolutus: Heu Virgo Beatiſſima, inquit, miſerorum omnium ſpes, ac perfugium ſingulare; en deſolatæ Religionis meæ vices plurimùm doleo, quæ tantis, vt vides, eſt anguſtijs demerſa, tamque ingenti in diſcrimine verſatur, vt nihil magis nobis extimeſcendum ſit,

quàm vt infœlix, inter ipſa ortus incunabula, ad funera rapiatur, niſi tu noſtri miſerta, pro nobis ſtes, puſillaque hæc Familia, quæ te obſtetricante parta eſt, te quoque protegente ſeruetur, & ad perfectum excreſcat. Cui B. Virgo: Ne timeas, inquit, Fili, haud cadet Capucinorum Religio, incolumis ſtabit. Hoc enim exploratum habe, Congregationem iſtam ita à Filio meo diligi, vt ab eo nullo vnquàm tempore deſerenda ſit. His, aliiſque dictis, cùm ſe ab illius conſpectu Virgo ſubtraxiſſet, Sanctum Virum conſolatum, ac recreatum reliquit. Plures quoquè alias à Deo viſiones, ac reuelationes accepit, quibus ipſius Sanctitas apud Deum, non obſcurè declarata fuit. Sępè in eodem Conuentu, dum in nemore orat, ab Angelo, in quandam Montis, qui Vrbi coniunctus erat, Eccleſiam ductus, ibi, Petri Ap. ac B. P. Franciſci colloquio potitur, à quibus pleraquè euentura diſcit: quæ cùm alto ſilentio tegeret vix ea Guardiano aperiebat. Illud tamen inter alia Guardiano narrauit: quod ab Apoſtolorum Principe, Sanctum Altaris Myſterium, in eâ Montis Eccleſiâ, eo ſpectante, ad finem vſquè celebratum fuiſſet. E Bononienſi Prouinciâ, Neapolim, à Mario Generali miſſus, ſupremo morbo ſublatus, tandem in Conuentu S. Euphebij carnis onere depoſito, ad meliora conſcendit. Anno 1572.

FRATRIS LEONIS GENVENSIS, SACERDOTIS

VITA, ET GESTA.

FRATER Leo Genuenſis, ad diuinæ Seruitutis libertatem, à Deo vocatus, cùm per aliquot annos in Monte Gargano, magnâ cum auſteritate, & confluentium ędificatione, vitam Eremiticā duxiſſet; liberioris illius vitæ pericula ſeriùs animo perpēdēs, Deo intus afflāte, de Religionis alicuius ingreſſu ſecum cogitare cœpit; Veruntamen, cùm Dæmonis fallentis inſidias metueret, aſſiduis ſe ieiunijs, ac Orationibus exercens; à Deo conſilium, ac certum diuinæ voluntatis teſtimonium poſtulabat. Id cùm diu, ac multis precibus poſtulâſſet; tandem Virgo Deipara, cuius ille in eâ deliberatione ſibi opem, ac ſuffragium implorauerat, oranti apparens; Religionis velut perfectioris, ac tutioris ſtatus illi amplexum perſuadet. Veretur adhuc timidus Leo, occultaſquè Diaboli fraudes, ac illuſiones pertimeſcens, cuius ſæpè artem eſſe agnouerat, vt ſub incertâ amplioris boni vmbrâ certi poſſeſſionem auferat,

rat, preces, ac Lacrymas multiplicat, diuinamque ſibi lucem expoſcit, cui falſum ſubeſſe nequeat, quaque in rectam diuini beneplaciti viam ducatur. Rurſus igitur, Virgo Beatiſſima, illius ſe conſpectui exhibens, hominem confirmat, primumque illud à Deo conſilium fuiſſe comprobat. Nihil poſthæc cunctatur Leo, ſed Virginis ſermone confirmatus, Capucinorum inſtitutum, ex diuinâ inſpiratione, ſibi amplectendum deligit, atque in Conuentu S. Ioannis Montis Rotundi, Seraphicæ Minorum Militiæ inſignis munitur. Poſt Religionis ingreſſum, quot cœperit virtutibus florere, quamque admirabile vitæ genus inter homines inſtituerit, haud ſanè facilè eſt referre. Prioris enim vitæ libertatem, tanto obedientiæ ſtudio religabat; vt, cum eâ iucundiùs nihil reperiri poſſe diceret, ipſa quoque, quæ aut difficilia, aut impoſſibilia videntur, cum voluptate fieri affirmaret. Nemo eo humilior, nemo honeſtior, temperantior nullus: Etenim illius mens tàm ab omni cupiditate aliena, tàm moderata, tàm ad omnem virtutem compoſita erat: vt nullâ re prorsùs prçterquàm boni cupiditate, afficeretur. Nemo illius abſtinentiam facilè verbis perſtringat, quâ non modò ſibi omnia, vt plurimùm, obſoniorum genera ſubtrahebat, ſolâ ſibi panis, & aquæ refectione relictâ; verùm & ipſum vitæ hominis fundamentum, biduanâ, ac triduanâ cibi omnis inediâ, ac ſubtractione auellebat, Nemo carnis martyria referat, quib. eam, vt in Spiritus ſeruitutem redigeret, cilicijs, diris flagellationibus, præter communes ſomni parcitates vigilijs, nuditate, frigoris perpeſſione, atque alijs corporis incommodis ſpontè aſſumptis, afflictabat. Nemo altiſſimæ paupertatis ſtudium; nemo Regularis obſeruantiæ zelum; nemo animum ad cœleſtia contemplanda raptum, totumque è Cœlo pendentem, nemo noctes in Oratione inſomnes, nemo lacrymas, nemo incenſa mentis ſuſpiria, narrare queat, quæ cœleſtem hunc planè hominem indicabant. Triginta igitur cùm hic annos tot virtutibus exornâſſet, Religionemque hâc vitæ Sanctimoniâ illuſtrâſſet, in Connentu Manfredoniæ, ſupremam vitæ periodum ſanctiſſimè claudit, Vrbe totâ ad ipſius funera, ob ipſius Sanctimoniæ famam, confluente.

Anno 1571.

§ § § §
§ § §
§

FRATRIS OTHONIS à S. GERMANO, SACERDOTIS

VITA, & GESTA.

FRATER Otho à Sancto Germano, cùm ab ipſo Religionis exordio, ad Capucinorum Ordinem acceſſiſſet; tàm præclaris virtutũ exemplis effulſit; vt nouum Religioni ſydus exortum videretur: atrâ verò illâ tempeſtate conuulſus, à Religione dilabitur. At benigniſſimi Patris luminum mente illius cœleſti fulgore illuſtratâ, iterùm ad Religionis ſinum, vnde exciderat, reuocatur. Ibi verò, prioris lapſus labem, tanto virtutũ ſplendore, ac poſterioris vitæ Sanctitate deterſit; vt caſus illi non ad ruinam, ſed ad ampliorem bonorum cumulum obtigiſſe videatur. Tàm enim ex eo tempore præteritorum ſcelerum pœnitentiâ tangi, & anteactæ vitæ mœrore affici incipit, vt diu, noctuque inter perpetuos lacrymarum imbres verſetur. Quapropter, carni bellum irreconciliabile indicit, abſtinentiâ extenuat, quotidianis panis, & aquæ ieiunijs, per integra quadragenorum dierum ſpatia protractis, caſtigat; quæ ſæpè, vt pœnam augeat, pane ſubtracto, ad ſola legumina madefacta, citrà ſaturitatem contrahit, duris flagellis conterit, nocturnis vigilijs exſiccat, laboribus conficit. Deniquè cùm rectam corporis ſeruitutem, certam animi libertatem eſſe agnoſceret; tàm ſeuerâ ſenſus omnes lege, ac diſciplinâ coërcet; vt plenam carnis victoriam aſſecutus eſſe videretur. Præclarum hunc Othonis de carne triumphum, cùm Dæmon moleſtiſſimè ferret; eum varijs modis exagitat; quem Otho, Crucis Signo obiecto, diſpergit. Nocte quâdam in Conuentu Herbæ, dum in Eccleſiâ attentiùs orat, Dæmon, vt ipſum ab oratione exturbet, Fratris cuiuſdam defuncti cadauer, quod honeſto, vſque ad ſepulturæ tempus, loco collocatum fuerat, aſſumit, eoque contectus Eccleſiam ingreditur: Otho verò in Nomine Domini, Diabolo imperat, vt defuncti corpus nullâ morâ interpoſitâ deſerat, qui conteſtìm præcepto obtemperans, corpus examine relinquit. Is verò, eo in humeros ſublato, atque in proprium locum reſtituto, ad orationem redit. Poſtremò, cùm Anſelmo à Petrâ Molaria, ad bellum nauale profectus, cùm in eâ expeditione eximia charitatis, patientiæ, pietatis, ac religionis, cunctis exempla reliquiſſet; morbo correptus, finem ſancto fine claudit. Poſt mortem, Mediolani cuidam Fratri apparet, à quo, cùm de proprio alterius vitæ ſtatu interrogaretur, reſpondit: Se ex Dei clementiâ ſalutem eſſe

conſe-

conſecutum, ac diſtrictiſſimam, rerum præſertim, quę ad paupertatem attinent, rationem ab eo exactam fuiſſe, Obijt Vir Dei Anno 1571.

FRATER RVFFINVS LIBVTANENSIS & FR. ANTONIVS à LACV NIGRO, SACERDOTES, SANCTIMONIA, AC MIRACVLIS ILLVSTRES.

Frater Rvffinvs Libutanenſis, & Fr. Antonius à Lacu nigro, pij, ac melioris nominis Sacerdotes, cùm ijs Siciniani Monaſterij cura demandata eſſet, aliquandò accidit; vt prandij horâ interpellante, vinum tàm Fratribus, quàm Operarijs deeſſet: quod cùm Ruffino, Antonioque renunciatum fuiſſet, vinum Operarijs è Cœlo exorant. In eodem Conuentu, cùm vinum, præter ſpem, acidum in vappam degeneràſſet; Ruffinus, & Antonius ad orationem accedunt, mox iubent vinum hauriri, quod optimum, ac ſuauiſſimum ab omnibus deguſtatur: atque vt diuina benignitas illuſtriori Miraculo probaretur, quod vix ad ſemeſtre Operarijs ſufficere ſolebat, biennio toti Familię fuit ſatis. Anno 1572.

FRATRIS PAVLI à FRANCAVILLA, SACERDOTIS

VITA, & GESTA.

Frater Pavlvs à Francauillâ, Sacerdos, diutinâ paralyſi laborans, tam cœleſtè, in morbi illius moleſto languore, vitæ rationem inſtituit, vt infirmitas ad virtutem, non ad languorem illi data videretur. Abſtinentiam, infirmus tàm admirabilem coluit; vt vniuerſa S. Franciſci Ieiunia (in quibus ferè annus inſumitur) quæ inuiolabili lege obſeruabat, ſæpiſſimè in pane & aquâ celebraret. Paupertas, tàm ſtudioſum illum vilium rerum ſectatorem effecerat; vt, cùm membra paralyſi diſſoluta foueri oporteret; is non aliò præterquàm rudi panno, ac vetere ſemper obtegeret. Chorum, quem pedibus adire non poterat, ligneis fulcris ſubalaribus ſubnixus, diu, noctuquè frequens petebat: id cùm Sathanas moleſtiſſimè ferret, ad maiorem illius patientiæ probationem, &

laboris coronam, ſæpè illum è gradibus deijcit, vt à Choro abſterreat; at Paulus diuinâ virtute confirmatus, plurima de inuido hoſte Trophæa refert. Orationi præthereà tantoperè animum aſſuefecerat; vt vel in Eccleſiâ, vel in cellâ perpetuò oraret. In oratione verò tot lacrymatum imbres effundere ſolitus erat; vt exindè quaſi alueos in genis geſtaret. Nonnulla Miracula viuus edidit, nàm in Platienſi Vrbe, Puer quidam trium annorum, qui tàm grauiter ſtrumis laborabat, vt ab ijs penè guttur corroſum gereret; à Patre ad Paulum perducitur, qui cùm ter Puerum Signo Crucis benedixiſſet, ab eo morbo, qui incurabilis cenſeri ſolet, tàm perfectè conualuit; vt nec morbi cicatrix eidem in carne relicta fuerit. In eodem Oppido, Pauperculus quidam iumentum amiſerat, cuius operâ, ac vectatione ſe, ac Familiam ſuam ſuſtentabat; hic cùm toto integro menſe equum diligentiſſimè conquiſitum, inuenire nunquàm potuiſſet, ſpe omni deſtitutus ad Paulum venit, eique ſummas animi ſui anguſtias indicat, qui ergà eum miſeratione commotus: Vade, inquit, æquo animo eſto, D. O. M. equum tibi, tuæque Familiæ reſtituet: Cui ille: Serue Dei, miſerere quæsò paupertatis, ac inopiæ meæ: ſubiecit Paulus: Antequàm craſtina illuceſcat dies, equo tuo potieris. Abijt ille nouâ ſpe plenus, Paulus verò Dominum rogans, id oratione aſſequitur, vt cumprimùm die illuceſcente Pauperculus è domo ſuâ pedem efferret, equum ante domus fores, ſaxo alligatum conſpexerit. Diutino huius S. Viri languori, cùm Siculæ Prouinciæ Patres aliquod remedium quærerent, Panormum illum deferri iubent; verùm is poſt tertium ibi exactum menſem, die obitus ſui antè prænunciato, ſancto fine, vitæ periodum claudit, ac ærumnis finem imponit. Anno 1572.

FRATER VINCENTIVS A FLAVIANO FRATRV̄
CAPVCINORVM SACERDOS.

FRATRIS VINCENTII à FLAVIANO, SACERDOTIS
VITA, & GESTA.

Frater Vincentivs à Flauiano, cùm lacte materno cœleſtem quandam pietatem ſugens, Deum timere diſcit. Dùm Mater, in cuius ſinu puerulus quieſcebat, profundiùs dormit; nocte ab illius ſe ſenſim latere ſubtrahens, è lecto deſcendit, ac humi flectens, eas, quas à Matre didicerat, orationes deuotè recitat. Samuelis inſtar ætate tamen adhuc tenerior Vincentius, cùm necdum ſextum annum ageret, nocte quâdam dum quieſcit, à Domino vocatur, eiuſque non modò voce, ac præſentiâ fruitur, verùm & ab eo præmonetur his verbis: Surge velociter Vincenti, atque ad Fratrum Eccleſiam feſtina; ruit enim Imago mea, niſi citiùs à lapſu vendicetur. Pius tunc paruulus, ad Matrem, ad cuius latus iacebat, anxius è ſomno excitatus, ait; Mater; heû Mater, citò ad Patrum (ſcilicet, Minorum Obſeruantium) Eccleſiam pergamus, nam Domini Imago ruit. Cui Mater: Sile, inquit, Fili, & dormi. Cumque tertiò Matrem compellaſſet; flens tandem Puerulus è ſtrato ſurgit, ſoloque induſio contectus, ad Minorum Eccleſiam anxius pergit, oſtijque tintinnabulum pulſat: Ianitorem monet: Ianitor, Fratres: accurrunt illi, & ad Eccleſiam conuenientes, antiquam Crucifixi ſtatuam, quæ ante Chorum pendebat, ita è Cruce diſiunctam conſpiciunt; vt vix vno clauo, vnaque manu Cruci hæreret. Puerulus ſæpè aliorum Puerorum agmen colligens, Litanias ſecum concinnentes, in varias Oppidi Eccleſias ducit. Interdùm Oleâ conſcensâ, collectæ puerorum turbæ, Domini timorem, Parentum reuerentiam, Eccleſiarumque venerationem prædicat. Sæpiùs etiam, dum noctu matutinæ Horæ ab Eccleſiâ decantantur, Puer, ante præfatam Crucifixi Imaginem genuflexus, in Oratione, permanet, donec matutinæ Horæ perſoluantur. Ætate in eo adoleſcente, vix primas Literas hauſerat, cùm B. V. Officium quotidiè perſoluens, Orationi, ac rerum diuinarum meditationi frequentiùs, ac diutiùs vacat: tunc primùm ſecreta loca petere, ſolitudines quærere, vigilijs, atque Orationi incumbere, parciùs refici, carnem flagellis cædere, nodorum funiculum circà lumbos geſtare, oculis cuſtodiam adhibere, omneſque ſenſus cupiditates coercere, aſſiduum Vincentij ſtudium eſt. Titillantes ſenſus ſeuerâ ſæ-

rà ſæpe flagellatione caſtigans, crebris ieiunijs frœnat: quibus tandem id ex Dei gratiâ (quod is circà finem teſtatus eſt) conſequitur; vt purum ſemper ab omni venereâ labe corpus, animumque ſeruauerit. Cibos ſibi in menſâ paratos, ſæpè Pauperibus diſtribuit. Vinum quod in annum Familiæ depoſitum fuerat, cùm vno menſe Pauperibus erogâſſet; Fratres ipſius, Vincentium ad Patrem, velut rei Familiaris dilapidatorem accuſant. Haud negat Vincentius: at plurimum, etiamnum in dolijs, vinum ſupereſſe affirmat: dolia ſe explorâſſe, Fratres conteſtantur: Pater verò rem exploraturus, in Cellam ipſe vinariam deſcendit, dolia explorat, cunctaquè vino, Vincentij Oratione, ad os vſquè plena comperit. Decimum quartum annum attingens, diuino eum Spiritu ad præſtantiora vocante, Religionis habitum ab Obſeruantiæ Patribus poſtulat, qui cùm Adoleſcentem tenellâ adhuc ætate præditum cernerent, diem differunt, Iunaſque cauſantur laconicas. Intereà pius Adoleſcens, ſedulâ ſe oratione exercens, frequenter ad Fratrum Eccleſiam pergit, in quâ cùm aliquandò ante conſuetam Crucifixi Imaginem attentiùs orat, illa, brachia è Cruce ſoluens, quaſi illum amplexari vellet, ad ipſum extendit: quo in aſpectu, tantâ Vincentij mens amoris teneritudine affecta fuit; vt in altiores oris gemitus erumpere cogeretur. Cùm ergò tàm præclara diuinæ vocationis in Adoleſcente Fratres teſtimonia agnoſcerent, haud vltrà Religionis illi diem producendum cenſent. Nondum decimum quintum annum Vincentius expleuerat, cùm inter Seraphicos Franciſcanæ Militiæ tyrones adſcriptus, maiora aduersùs carnem certamina parat, ieiunia multiplicat, flagella auget, ſenſûs ſeueriori diſciplinâ cohibet, ac longiores in Oratione vigilias ducit. Ad Sacerdotium, poſt 24. annum promotus, dignitatem Angelis venerandam, cum Angelicâ vitâ coniungit. Verùm cùm Regularem obſeruantiam nonnihil in Ordine à B. P. Franciſci inſtituto deflexiſſe conſpiceret; cumque reformationem ſæpè à Superioribus promiſſam, diu fruſtrà expectâſſet; erumpente hoc tempore Fratrum Capucinorum Reformatione, is, cum Fr. Bernardino Aſtenſi, Ioanne à Fano, ac cæteris, Anno 1534. ad eam ſe confert: vbi, tantâ vitæ auſteritate, cæteris animi virtutibus viam ſternere cœpit; vt non humano, aut carneo, ſed vel lapideo, vel marmoreo corpore præditus videretur. Panis enim & aquæ ieiunia, toto ferè anni tempore, illi familiaria erant, ac ferventiori Spiritu ductus, aliquandò ad dimidiati duntaxat modici panis menſuram, interdùm ad 14. fabarum numerum, in die ieiunium contrahit; Nonnullos verò Sacræ

hebdoma-

hebdomadæ dies, abſque vllo omninò cibo, quotannis tranſigit. Tandem omni interſtitio ſublato, octo integros annos, abſque vllâ ieiunij interpunctatione, panis, & aquæ abſtinentiæ conſecrat; nec ab eâ, decrepitâ licet ætate, vnquàm abſcedit. Cilicij ſeueritas, & quotidiana vſque ad ſanguinem flagellatio his accedit, tabula verò humi ſtrata, toto vitæ ſuo curriculo ei lectum ita miniſtrat; vt vix neceſſarium oculis ſomnum, trium, vel quatuor ad ſummum horarum ſpatio indulgeat: nunquàm ſoleis vſus, nudipes inter niues, & glacies incedens, vix vnquam ad ignem accedere videtur. Paupertatem, quam ſibi ſponſam elegerat, tanto ſtudio amplectitur; vt habitum quem in Religione acceperat, varijs præſegminibus reſarcitum, nunquàm vſque ad annum decimum ſextum mutauerit. Nihil illi gratiùs, quàm omnibus ſubeſſe, ac velut Dominis inſeruire, maximumque ſe omnium peccatorem exiſtimare. Hinc maximæ Chriſtianæ perfectionis virtutes, in Viro Dei exoriebantur, nimirùm lucida quædam ſui ipſius cognitio, odium, atque abnegatio ſui, propriæ virtutis diffidentia, certa, ac perfecta quædam in Deum fiducia, mentis pax, ac tranquillitas animi, ſimplicitas, cæca quædam obedientia, perpetuus denique diuinæ præſentiæ intuitus, quò fiebat; vt leuiſſimam labem abhorrens, nihil præter Dei gloriam quæreret. His oratio, ac perpetua quædam in Deum animi ſuſpenſio cognata erant. Hinc ſolitaria ſemper loca quærens, rarò cum Fratribus, vix vnquàm cum Sæcularibus Viris colloquebatur. Tribus, ante matutinum Officium horis, è tabulâ ſurgens, Orationi vacabat, totidemque poſt peractum Miſſæ Sacrificium ad nemus ſecedens, in rerum diuinarum meditatione inſumebat. In diuini amoris exercitatione, tàm ingenti cœleſtis luminis radio perfundebatur; vt ſæpè in extaſim raptus, è ſenſibus excedere videretur. Dum in cellâ aliquandò orat, Clericus quidam, ad ipſum accedens, Spiritu in Cœlum raptum, corporeque quatuor è terrâ palmis in ſublime elatum conſpicit. Horas Canonicas tantâ deuotione in Choro perſoluit; vt in ijs decantandis, ſupplices ſemper palmas in Cœlum tendat. Tantâ religione, tantaque lacrymarum copiâ diuina Myſteria peragit; vt, quâ nocte Eccleſia Domini Natalis memoriam celebrat, tàm copioſos lacrymarum imbres, ex oculis effundere ſoleat; vt eadem à Sacris Miſſæ Myſterijs interdùm abſtinere cogatur. Quoties eo præſente de diuinis rebus ſermo inſtituitur, vel extrà ſenſus raptus immobilis permanet, vel acutas aliquas voces præ ſuauitate edit, dein ſaltillos dat, demum diuini amoris tractum præſentiens in cellam

fugit,

fugit, ibiquè inter cœleſtes diuinæ charitatis flammas, totus in Deum ſurſum agitur. Vix credibile eſt, quot impijs, facinoroſis, atquè à viâ Dei aberrantibus, diuinæ clementiæ lucem ſuâ Oratione promeruerit: Varijs quoquè morbis laborantes, qui vndiquè ad eum confluebant, abſquè vllo morbi diſcrimine, Iuniperi oleo vnguens, ac Signo Crucis obſignans, dummodò pœnitentiæ Sacramento peccata deleant, atque ab ijs deinceps, angue peius abſtineant, incolumitatem pollicetur. Id Vincentij charitas operabatur, vt dum multorum corpora diuinâ virtute ſanabat, grauiores ab animo ægritudines pelleret. Prophetico Spiritu præditus exiſtens, oranti aliquandò videtur ingens quædam tempeſtas è Cœlo oriri, ex eaquè ſanguinem pluere tellutemque cruore madidam ſanguineos riuulos effundere, quo ſtatim myſterio edoctus eſt, Dei iram, quibuſdam Thuſciæ Populis imminere. Quarè diuino œſtro agitatus, ac Prophetico planè Spiritu correptus, cùm facultatem à Guardiano accepiſſet, expoliato habitu, ac ſolis ſibi lineis fœmoralibus relictis, grauem ſibi Crucem in humeris imponit, alteraque ſeipſum manu flagellans, hoc modo, pleraque Oppida toto integro die peragrat, Ionæ inſtar exclamans: *O Viri pœnitentiam agite, citò enim veniet ira Dei*. Vincentius igitur ætate grauis, cùm hoc modo, ieiunus, graui illo Crucis pondere, atque itinere feſſus, ſub meridiem inter montes iaceret, ac præ cordis deliquio, viribus deficeret; Beatiſſimam Cœlorum Reginam ſibi adeſſe conſpicit, quæ panis buccellâ, in ipſius os immiſsâ, tantoperè illius vires, animumque recreat; vt reliquum diei iter eodem modo validiùs expedire valeat. A Sathanâ diuerſimodè infectatus, ita Vincentius diuinâ virtute ſuperior de Diabolo triumphare diſcit; vt non modò illius impetus contemnat, verùm & turpem illi ignauiam exprobret. Primæ innocentiæ priuilegio gaudens, cum eo aues ſæpiſſimè colludunt: dumque ſemel Cortonæ degeret, auiculam in nemore offendit, quæ confractis tibijs iacebat, cuius ille miſeratione ductus, cùm tibias calamis adhibitis ſuffulſiſſet, ſuoquè Iuniperino oleo vnxiſſet, ſtatim incolumen reddit, auiculamquè priſtinæ libertati donat: at illa ab horto, ac nemore non recedens, cùm primùm Vincentium in his Deo ſpallentem animaduerteret, velut beneficij memor, circà eum volitans, ac dulces vocum modulos perſonans, vbiquè eum comitabatur. Moloſſos aliquandò canes, vno impetu in eum ruentes, Crucis Signo illis obiecto, eos manſuetos, ac amicos reddit. Vmbronem Fluuium, cum Fr. Angelo Piſciotâ tranſuadans, ingruente aquarum procellâ, quæ impetu ruebat, ac vadum

dum præoccupare feſtinabat, Crucis illi Signum obijciens, mox rapidi fluctus ſtant, & qui ſaxa, arboreſquè vi, impetuquè ſuo ſecum rapiebant, tàm diù immobiles perſiſtunt, quoad ipſi Fluuio traiecto, aduerſam ripam contingerent. Germano Fratri qui Nepotum Columbarium iniuſtè occupauerat, præproperam mortem prænunciat, quæ paulò poſt tempore, illum è medio tollit. Pleraquè quoquè alia Prophetico Spiritu plenus, futura prædicit. Fratri Hieronymo Senenſi, Sacerdoti, graui in tibiâ vlcere ægrotante, Vincentius cùm vlcus deoſculatus fuiſſet, ac labijs compreſſiſſet, priſtinæ illicò hominem ſanitati reſtituit. Alterum quoque Fratrem, qui diu acriori in altero poplite, dolore laborauerat, Crucis Signo ab ægritudine liberat. At illud mirabile, ac paucis conceſſum, illi hoc tempore accidit. Vir quidam à Flauiano, Nardus nomine, Vincentio conterraneus, in Gallos Aquitanos in ſummâ rerum egeſtate verſabatur; qui neceſſitate aliquandò compulſus, indignum facinus aggredi cogitat: hominem enim, qui in publico reorum patibulo, eo die vitam ſuſpendio finierat, noctu è cruce depoſitum, exenterare parabat, vt ex illius adipe, aliquam ſibi ad victum pecuniam compararet; at dum ſceleri intempeſtâ nocte, parat incumbere; En duo Capucini Fratres, eâ viâ, illi, iter facientes apparent, qui, cùm eum iam ſcalam conſcendiſſe cernerent, ab eo, quid operis moliri vellet, inquirunt: is verò cùm mentis propoſitum à ſummâ victus neceſſitate profectum, ſimulquè & Gentem, & Patriam declaráſſet; Is, qui ex Capucinis ſenior videbatur, vbi hominem ſceleris arguit, ait: An non me municipem, ac propinquum tuum agnoſcis? Ego Vincentius à Flauiano ſum, citò nobiſcum perge: eumque ad Conuentum adductum, trium dierum ſpatio cibis refocillat, quartâ verò die, is qui ſe Vincentium dicebat, 12. illi panibus oblatis, eum in Patriam remittit, his verbis: Vade, & in Patriam reuertere, hi panes non tibi deficient, donec Flauianum perueneris. Vir conſilio acquieſcens, Flauianum, eâ panis annonâ nunquàm intereà deficiente, redit. Porrò cùm certum ſit, nec Vincentium vnquàm in Aquitaniam profectum, nec Capucinorum Conuentus vſque ad annum 1582. in Aquitaniâ extructos fuiſſe; reliquum eſt, vt diuinâ virtute, Angelus, Vincentij formam aſſumpſerit, vel Vincentius, eò, in Spiritu adductus fuerit, vt Nardo conſanguineo ſuccurreret: totaquè illa Conuentus moles, tantummodò apparens, nihil præterquàm diuinæ benignitatis teſtimonium fuerit, quo Vincentij Orationes, ac merita proſequebatur. Tandem appropinquãte morte, is, extremo Patriã ſuã beneficio accumulaturus, ſeptuagena-

rius Flauianum ſe confert, ibique inter Oppidanos odia, & cædes quæ trigeſimum iam annum attingebant, ſuâ prudentiâ, conſilio potiſſimùm verò Orationis frequentiâ, in pace componit. Fratribus verò, ac propinquis extremum valedicturus, his eos verbis affatur: Pax vobis, Chariſſimi, hanc, quam Dominus diſcipulis ſuis ante finem vitæ ſuæ reliquit, quæ Dei, & proximi dilectionem complectitur, ſupremam vobis quoquè pacem relinquo, & commendo: ego enim iam delibor, at nè terreamini, viuus enim, & mortuus veſtri ſemper in Orationibus meis memor ſum futurus. Hæc pleno charitatis affectu à S. Viro prolata, haud irrita fuêre: poſt hæc enim ferè Vniuerſi, quibus hæc dicta fuerant, in extremo vitæ agone, Vincentium, iam defunctum, ſibi adſtare, atque eis opem ferre conſpiciunt. Inde Piſtorium rediens, haud multò poſt in febrem incidit, & qui anteactæ vitæ curſum eouſque tantâ Sanctitate proſecutus fuerat, pari quoque pietate, vitæ finem concludit. B. P. Franciſci Spiritum imitatus, moriens humi collocari voluit, atque inter hymnos, ac diuinas laudes exultantem Deo Spiritum reddens; repoſitam ſibi gloriæ coronam conſequitur. Corpus eius in Sepulchro conditum, diu Incorruptum permanſit, tametſi inter aquas natârit, ſuauemque odorem multo tempore efflauit. Obijt Vir Sanctus, Anno 1573.

FRATRIS FRANCISCI à SANCTO MARTINO, SACERDOTIS *VITA, ET GESTA.*

FRATER FRANCISCVS à Sancto Martino, Sacerdos, inter priſcos illos primos Patres, qui cũ Ludouico Rhegino ex Obſeruantium Familiâ ad Capucin. migrârũt numeratur. Vir hic, totus ad Regularem obſeruantiam, atque omniũ virtutum ſtudium compoſitus fuit: pietate verò, ac religione erga B. Virginem eximius. Quapropter, plurimis in vitâ ſignis, & Miraculis claruit: quotquot enim ægroti illius Sanctimoniæ famâ commoti, ad eũm accedebant, Crucis Signo illis impertito, eos diuinâ virtute curabat. Poſtremò, cùm diem obitus, longè antè diuinâ reuelatione acceptum, præſignificâſſet; Iuſtorum morte ſublatus, in Domini ſinum poſt labores coronandus euolauit.

Anno 1574.

FRATRIS BLASII de HALI SACERDOTIS *VITA, ET GESTA.*

FRATER Blasivs de Hali, Sacerdos, Vir illuſtris, æternaquè memoriâ dignus, cùm vitam omnium virtutum ornamento præclaram, ac præſertim charitate celebrem duxiſſet; tandem eiuſdem æſtu flagrans, à ſuperiore obtinet, vt ſe, cum peſte laborantium miniſterio, conſecret: quo in munere, dum ægrotantes ſummâ diligentiâ curat, omniquè pietatis officio, abſquè vllo contagij metu proſequitur; is quoquè contracto morbo, ægrotis coniunctus, pro iis animam fundit. Iam verò cùm vltimum vitæ finem ſibi adſtare intelligeret, in genua ſe erigens, animamquè Deo Conditori commendans, quaſi qui Deum oraret, & adoraret, eidem genuflexus animam reddit. Poſt obitum verò, cùm eundem corporis ſtatum per octo circiter horas, vſquè ad funera retinuiſſet; multis poſt funera Miraculis emicuit, quæ ſolo ipſius capitis contactu, diuinâ virtute patrata fuêre. Obijt Anno 1576.

FRATRIS DAMIANI BERGOMENSIS, SACERDOTIS *VITA, & GESTA.*

FRATER Damianvs Bergomenſis, Sacerdos, cùm vitam omni diſciplinâ, ac virtute ornatam in Religione traduxiſſet; graui per pleraſquè Vrbis Italiæ peſtilentiâ graſſante, in Conuentu Patauij ægrotis miniſtrans, peſtifero morbo ſauciatus, cùm iam omnium opinione mortuus crederetur; poſt diuturnum mentis exceſſum ad ſenſum rediens, totus animo exultare, ac dulciſſimos ore cantus edere, diuinaſquè laudes perſonare cœpit. Poſthæc, à Fratribus interrogatus, quonam ipſius ſpiritus toto eo tempore peragratus fuiſſet, Reſpondit, O! ô! Fratres, num me loquentem intelligetis? ſpiritus nuper cœleſtes euaſit ad auras, vbi cantus, vbi melos, vbi Angelorum tripudia, vbi ſanctorum gaudia, vbi victoriæ, vbi palmæ, vbi dulcis præteritorum memoria, vbi ſumma, & ſuprema ſine fine fœlicitas, pijs quibuſquè ſeruantur. O! ô! Fratres, quàm iucundæ illic habitationes ſunt, quanta Domus illius pulchritudo! quàm illuſtris gloria! plurimos ibi noſtros Confratres conſpexi, qui paucis abhinc diebus poſt miniſteria peſte laborantibus

exhibita peſte abſumpti ad præmia euolârunt, O quali nunc illi gloriâ fruuntur! Gaudeamus Fratres, animas pro Fratribus fundere; magna meritorum præmia laturi. En me cœleſtes Fratres expectant, breue me vobis tempus reddidit, vt hæc vobis referrem, craſtina enim dies, hâc eâdem horâ, mortali hâc vitâ interceptum, me cœlo reſtituet, vbi immortalis mihi promiſſa quies. Nec res aliena dicto fuit: nam alterâ luce, eâdem, quam prædixerat, horâ, ad lucis fontem euolauit. Anno 1576.

FRATRIS HIERONYMI à PARADISONIO SACERDOTIS

VITA, & GESTA.

FRATER HIERONYMVS à Paradiſonio, Sacerdos, cuius memoria floret in Rhegienſi Prouinciâ; hic ſuaui virtutum odore eam compleuit, cumque is purâ, & aſſiduâ Oratione diuinam Familiaritatem, aſſecutus eſſet; reuelatam ſibi à Deo ſui obitus diem, longè anteà quàm contingeret, Fratribus prædixit, ſanctoque tandem fine quieuit: cuius quàm pretioſa mors fuerit, cœleſti teſtimonio manifeſtum fuit; Nam pleraque in eius funere lumina, in Eccleſiâ apparuêre, quæ cùm eò à nemine allata fuiſſent, Angelorum miniſterio addita fuiſſe, cunctis exploratum fuit, vt copioſiùs ijs ipſius ſanctitas illuſtraretur. Obijt Anno 1577.

FRATRIS LVDOVICI AGRIGENTINI SACERDOTIS

VITA, & GESTA.

FRATER LVDOVICVS Agrigentinus, Sacerdos, Vir abſtinentiæ ſingularis; altiſſimæ paupertatis amator; & Regularis diſciplinæ cùm primis obſeruantiſſimus: cùm plurimos annos tantâ cum ſanctimoniæ laude traduxiſſet, vt cunctos ad ſui admirationem, & imitationem prouocaſſet; prænunciato ſui obitus die, quem ob perfectam diuinæ, ac Seraphicæ Legis obſeruantiam à Deo ſibi reuelari meruerat; Agrigenti humanæ vitæ curſum abſoluit. Anno 1577.

FRATRIS FRANCISCI à SANCTO PETRO, SACERDOTIS

VITA, & GESTA.

FRATER FRANCISCVS à Sancto Petro, Sacerdos, cùm vitam in Religione, tot virtutibus plenam duxiſſet, vt haud inanem ſanctimoniæ, ſibi apud omnes, famam comparâſſet; quum primùm ad extremum vitæ agonem peruenit, maximo timore percelli, atque animo turbari cœpit: quo tandem poſt aliquot temporis ſpatium, in vultus ſerenitatem, atque animi tranquillitatem mutato, cùm ab eo Guardianus quæreret, vnde prior ille terror exortus fuiſſet? Reſpondet: Diſce Pater, maiorem, ac ſeueriorem, quàm ſibi homines perſuadeant, eſſe diuini Iudicij diſtrictionem: tot à me præteritorum ratio, quorum ne quidem aculeus animum pupugerat, tamque ſeuerè in Dei iudicio exacta fuit; quod niſi immenſa Dei miſericordia miſero ſuccurriſſet, planè de me actum fuiſſet: viuo autem ex Dei Clementiâ, qui me in Electorum numerum conſcripſit, ac beatæ vitæ æternitate donandum promiſit. His dictis animam efflans, ad Superos euaſit.

Anno 1578.

FRATER ANGELVS A CANOBIO FRATRVM CAPVCINORVM SACERDOS.

FRATRIS ANGELI à CANOBIO, SACERDOTIS

VITA, ET GESTA.

FRATER ANGELVS à Canobio, Sacerdos, cùm à ſuſceptæ Religionis exordio, ad extremam vſque ſenectutem, æqua virtutis, ac ſanctimoniæ laude vixiſſet; præclara illius viuens, morienſque teſtimonia accepit: Dum enim in Conuentu Maceratæ, tum propter frequentes Orationis lacrymas, tum etiam ob longioris æui ſenium, oculorum lumine penè orbatus, à ſacro Miſſæ Sacrificio abſtineret; Hunc Fr. Bartholomæus Ceſenas, Vir prudentiâ, ac virtute clarus, qui in eo Conuentu, Guardiani officium gerebat, haud abſquè diuini nominis nutu aliquandò interrogat, cur ſacrorum Myſteriorum celebrationi non inſiſtat? Cui Angelus: ſe iamdiu oculorũ cœcitate præpediri; ait: at Guard. Quid oculorũ, inquit, mihi cœcitatem obiectas? tuâ nobis Miſsâ opus eſt: feſtina ſacroquè Miniſterio ex Obedientiâ incumbe. Mirabile dictu! Obedientia cœco viſum reſtituit. Non hæſitat Angelus, non cunctatur, non cœcitatem cogitat, opus naturæ impoſſibile, abſquè vllâ mentis dubitatione adoritur; intelligebat enim Vir ſanctus, obedientiam rerum ordini ſubiectam non eſſe, ſed omnia naturę iura tranſcendere. Porrò, vt illud ſolius Obedientię opus eſſe cunctis perſpicuum eſſet, pergit Angelus familiari cæcitate obrutus Sacris veſtibus induitur, ad Altare Sacra facturus accedit: Vix autem Altare contingit, ac Miſſæ Sacrificium inchoat; quum clarè omnia conſpicit, ac tam diu cœcitas fugatur, quoad peracto Miſſæ Sacrificio is ex Altari abſcedit: mox verò ad priſtinam cœcitatem relabitur. Hoc modo, cum per octo dierum curricula rem diuinam feciſſet; octaua tandem poſt Sacra peracta, graui corporis languore corripitur: quo tempore obitus ſui diem, ac horam, quam Deo reuelante didicerat, Fratribus prænunciat; ac vitæ curſum, quem virtute duce auſpicatò inierat, eâdem conſumante, fœliciter peragit. Res verò planè prodigioſa, illius poſt mortem viſa fuit: etenim cùm ob eius Sanctitatis famam, plurima hominum turba acceſſiſſet; dum Fratrum corona feretro circumfuſa, illi ſuprema perſoluit; qui priùs in feretro iacebat; & membra mouere, & in eo ſedere cernitur: alteraque manu caput ſufful-

ciens, velut qui obdormiret, aut cœleſti quodam ſopore quieſcens diuina meditaretur; tàm ſuauem ex ſe odoris fragrantiã efflare cœpit, vt Populus rei nouitate commotus, in maximos clamores, ac Dei laudes protinùs erumperet: Eo namque cunctis perſpectum fuit, eum non inter mortuos ſempiternos, ſed inter viuentes à Deo connumeratum fuiſſe; qui in Regione viuorum æternas ſedes accepêre, atque in beatiſſimo illo Dei Regno, imperturbatâ quiete, ac pace fruuntur. Obijt Anno 1579.

FRATER ANDRÆAS BVRGVNDVS, SACERDOS, VIR EXIMIVS.

FRATER ANDRÆAS Burgundus Sacerdos, eximiæ Virtutis, ac pietatis Vir: De eo inter alia refertur, quod, cùm aliquandò Sacra faciens, prolationem diuinorũ verborum quibus Caro Chriſti efficitur, abſoluiſſet, necdùm Sacramentum vti fieri ſolet, à Populo adorandũ, extulerat, quum ſecretorum tabella, quæ in inferiori Altaris gradu, è regione collocata erat, caſu delapſa, ſacrificium Panem medium ſecat. Hæret animo Andræas, & quid facto opus ſit, haud illi in eâ temporis anguſtiâ menti occurrit: hinc enim Plebis ſcandalum metuebat, ſi confractam Hoſtiam publicè adorandam proferret, nec minoris periculi, ſi ab eâ efferendâ abſtineret, rem eſſe ſentiebat. Quamobrem in biuio poſitus, Superiorem mox accerſitum, quid in eâ re ſibi agendum ſit, conſulit; qui ſtatim iubet, vt diſiunctas Euchariſtici Panis partes, rurſùs inter ſe copulatas, Populo adorandas proferat. Paret confeſtim Andræas: Iam verò, vt, quantũ illa Obedientia ponderis ſibi apud Deum vendicaret, cunctis perſpicuum eſſet; vix pars parti accedit, cùm diuinâ virtute, mox diſſectæ ſacræ Hoſtiæ partes, tàm perfectè inter ſe coniunguntur; vt nullum in ſacro Pane prioris fractionis ſignum relictum fuerit. Cùm tandem Lutetiam Pariſiorum ſæuiſſima quædam lues inuaſiſſet; Andræas cum alijs quinque Fratribus, quos feruentior charitatis æſtus vrgebat, eorum ſe obſequijs conſecrat. Dum igitur cuncta ad ægrotantium ſalutem ſtudia confert, nullaque in eos charitatis officia prætermittit, peſtifero tandem morbo corripitur, ac charitatis Martyrio coronandus, ad Cœlos euolat. Anno 1580.

FRATRIS STEPHANI FVLGINATIS, SACERDOTIS

VITA, ET GESTA.

FRATER STEPHANVS Fulginas, ſingulari virtute enitens, cùm in Obſeruantium Ordine, Prouinciæ S. Franciſci Miniſter eſſet; eo dignitatis honore, ob perfectã Regulę obſeruantiam, contempto, Sigilliſq; ad Definitoriũ, cum ſocijs remiſſis, ingloriam ſibi vitam, apud Capucinos eligit: Vir hic, quamprimùm ad Religionem acceſſit, quauis tàm prouectæ ętatis eſſet, vt ad ſenium accederet; ſeuetam tamen anni probationem ſubire, atquè omni humilitate, ac ſui ipſius abiectione per agere voluit, nouâ porrò votorum Profeſſione emiſsâ, nouum quoque, ac cœleſte vitę genus inſtituit. Obedientiâ, abſtinentiâ, vitæ auſteritate, carnis maceratione, nulli ſecundus erat: humilitate maximus, viliſſima quæquè domus officia præſtare haud vetebatur. Cũq; ſe ad perfectam Regularis obſeruantiæ diſciplinam addiſcendam, non ad honores captandos, ad Capucinos emigrâſſe diceret; oblatos gradus, ac dignitates recuſat; ac demum cùm aliquot annos ſummâ cum vitę integritate, ſui ipſius contemptu, ac perfecto omnium virtutum exemplo, in Religione conſumpſiſſet; ſempiternos, Minoritæ apud Deum, honores conſequitur. Anno 1580.

FRATRIS ALEXANDRI à BVTRIO, SACERDOTIS

VITA, & GESTA.

FRATER ALEXANDER à Butrio, Sacerdos cùm in Sæculo, quaſi extra Sæculum Religioſam vitã duceret; in Religione, in carne præter carnem viuens; plurimas à Deo virtutum coronas conſequitur. Hic; Marij à Foroſarſinio, olim totius Ordinis Generalis, Nouitius fuit: qui cùm in eo vultus elegantiam, morum ſuauitatem, ſenſuum mortificationem, mentis prudentiam, actuum moderationem, animumque ad omnem virtutem compoſitum contemplaretur; de eo dicere ſolebat, quod de S. Bonauenturâ, Alexander Alenſis olim dixiſſe fertur, nimirum: Quod Adam in iſto homine haud peccâſſe videretur. Is, dum adhuc Proba-

tionis annum agit, ac in Eccleſiâ cùm cæteris orat; Marius Magiſter, lucidiſſimam coronam ſuper ipſius caput, è Cœlo aliquandò deſcendentem conſpexit: quamobrem cùm abſolutâ oratione, ab eo Marius percunctaretur, quid in Oratione diuinum meditatus eſſet, reſpondit: Heû Pater, tot prauæ cogitationes Orationis tempore, animum inuaſerunt; vt omnem rerum diuinarum meditationem ab eo exulare coëgerint, quo diligentius ijs intenderem, & contrà eas in acie ſtarem. Tunc agnouit Marius, haud aliundè, quàm ex malarum iſtarum cogitationum victoriâ, cœleſtem illam Alexandro coronam emanâſſe, eamque deuicti certaminis præmium fuiſſe. Abſoluto verò Probationis anno, cùm Ceſenæ, ſub Conſtantini Mutilenſis, Viri ſanctimoniâ illuſtris, diſciplinâ militaret; communi cuidam orationi cum cæteris in Eccleſiâ vacabat, quo tempore in eum oculos conijciens, tres ſucceſſiuè coronas ſuper ipſius caput dilabi cernebat: quarum cùm ille myſterium ignoraret; ab eo poſt Orationem ſciſcitatur, quænam illius in Oratione meditatio fuerit? Cui Alexander: Sterilis, inquit, Pater, mihi in hâc Oratione meditatio fuit, tres enim aduerſum me ſathanas, eaſque grauiſſimas tentationes mouit, quæ cùm animum perturbarent, eum à meditationis quiete reuocârunt, atque eò factum eſt; vt totum mihi hoc Orationis curriculum, perpetuus mihi cum Tartareo hoſte conflictus fuerit. Intellexit igitur Conſtantinus, tria illa diſtincta aduerſus Dęmonis tentationes certamina, quibus ſuperbum hoſtem proſtrauit, tres illi cœleſtes coronas peperiſſe. Poſt hęc, cùm Fauentię degens, ſemel in Eccleſiâ oraret, ſtygius ille faber, qui prunas ardere facit, tàm ardentes libidinis faces, in Alexandri carne ſuccendit; vt quanquam ſtrenuus Chriſti miles cum hoſte fortiter decertaret; vndique tamen ſibi à Superis ſuppetias quæreret, quo familiarem hoſtem debellaret. Verùm vbi multorum opem implorauit, ad Beatiſſimam Virginem conuerſus: Tuum eſt, inquit, O Virginum Mater, & cuſtos, tuos ſeruare: hoſtes tui ſunt, qui agmine facto in me irrunt, adeſto Virgo, celereſque mihi contrà hoſtes ſuppetias fer, vt nomen tuum per ſæcula laudem. Has cùm preces, ad Virginem Deiparam ardentiùs effudiſſet; mox tentationis flamma, eâ Oratione, velut effuſis aquis extinctâ, de Tentatore victor euaſit. Magiſter verò, qui procùl decertantem intuebatur, B. V. auream coronam, è Cœlo, ſuo pugili deferentem videt. Tanta denique apud Fratres de Alexandri ſanctitate exiſtimatio percrebuerat; vt cùm interdùm, ſuperiorum iuſſu, ad aliquem ſe Conuentum conferret; certatim Fratres, non manus (vt fieri ſolet) ſed ipſius pedes oſculati contenderent. Sed quoniam (vt teſtatur Sapiens) *vaſa figuli probat fornax, & homines iuſtos tentatio tribula-*

tionis,

tionis, atque eos quos Deus ad vitæ coronam prædeſtinat, tentatione probat. Hinc Deus, Alexandrum grauis cuiuſdam calumniæ, quæ illi aliquandò apud Superiores inuſta fuit, tribulatione premi permiſit; vt illius virtus tentatione probatâ, eum ad maiora Cœli præmia pararet. Inuictâ animi patientiâ, Alexander, eam calumniam accepit, tulit, ac patientiſſimo animo tolerauit; donec ipſius tandem innocentia perſpecta, cunctis clarior ipſius Sanctitas enituit. Porrò eâ tentatione conſummatâ, cùm Veruchij, vbi tunc Conuentus extruebatur, ædificationi præſideret; in ſupremum languorem incidit: ex quo, cùm primùm ſe à Domino vocari cognouit; humi deponi, extremumque vitæ Spiritum; ſtrenui Athletæ inſtar, in paleſtræ arenâ exhalare voluit, vt indè certaminum coronas; quas ſibi viuens comparauerat, poſt extremum victoriæ triumphum referret. Obijt Anno 1580.

FRATRIS BONAVENTVRÆ PANORMITANI, SACERDOTIS

VITA, & GESTA.

FRATER BONAVENTVRA Panormitanus, Sacerdos, quem Picentis Prouinciæ monumenta, Virum eximiæ patientiæ, auſteritatis, atque innocentiſſimæ vitæ extitiſſe fuerunt; vulnus graue in dextro latere illi in morte inuentum fuit: quod cùm multis annis occultum geſtâſſet: nec vlli vnquàm hominum manifeſtum eſſe voluiſſet; hinc facilè cunctis perſuaſum fuit, illud eum à Deo precibus impetrâſſe, vt Chriſti Domini vulnerum memoriam, ac dolorem in carne ſentiret. Diu hecticâ febre, in Conuentu Montis-Granatij afflictatus, nunquàm adduci potuit, vt laneam culcitram ſibi in lecto ſubſterni pateretur, ſed inter graues illius morbi moleſtias, communem Ordinis auſteritatem ſeruans, tandem in eodem Conuentu ad vitæ finem peruenit. Quo tempore mentis exceſſum paſſus, cùm in eo per quartam horæ partem; velut exanimis perſtitiſſet; tum ad ſe rediens; Fratribus circumfuſis ait: Ante Dei Tribunal ſto, Fratres, ſollicitè quæsò pro me ad Deum preces fundite. Tum rurſùs mente excedens, dum Fratres obſecrationibus incumbunt, iterum ad ſe rediens, inquit: Grauiter à Dæmone accuſator, atque oppugnor, ne me veſtris, Fratres, precum ſuffragijs exuite. Tertio denique è ſenſibus excedit. Pauebant Fratres, ac rei exitum ſuſpenſi expectabant. Intereà Deum ardentiùs pro ægrotantis

victoriâ rogabant, quùm poſt aliquot temporis ſpatium, Bonauentura ſibi redditus, hilarem ad Fratres vultum conuertens, ait: Iam Deo gratias agite, Fratres, nam Dæmone pulſo, diuinum pro me Iudicium ſtat. Poſt hæc, cùm ab eo Fratres quærerent, quaſnam Dæmon aduersùs eum tentationes congereret, reſpondit: Tria mihi in Iudicio Satan crimina obiecit. Primum, quod abſque Superioris licentiâ, duo cuidam Familiari ſtrophiola dederim, ex quo me proprietatis ſcelere irretitum obtendebat. Secundum, quanquam literarum ſtudia (Theologicis quippè tunc ſtudijs vacabat) ex animo ſuſciperem, vt eâ ad Dei gloriam, & animarum ſalutem transferrem; ad eâ tamen humano quoquè appetitu, ac cupiditate ferebar. Poſtremum tandem accuſationis caput erat, quod is, nonnulla conſilia in his, quæ ad conſcientiam ſpectant, cuidam Fratri Dominico, qui tunc præſens aderat, imprudenter adminiſtraſſet; quapropter ad illum conuerſus, ait: Dominice, non meo, ſed meliori, in rebus tuis conſilio vtere. Poſt hæc dicta, cùm ſilentio Spiritum collegiſſet paulò poſt, corporis exuuijs depoſitis, placitè Domino Spiritum reddit. Anno 1580.

FRATRIS FRANCISCI à CASTRO VETERI, SACERDOTIS

VITA, ET GESTA.

Frater Franciscvs à Caſtro veteri, Sacerdos, verum Virginitatis lilium, à teneris annis in timore Domini à Matre, quæ Tertiaria erat, educatus, ac iugo diuinæ Legis aſſuetus, tantâ puritate vitam duxit; vt cùm circa decimum ſeptimum ſuæ ætatis annum, è Sæculo, ad Capucinorum Religionem migráſſet; Magiſter, qui generalem ipſius peccatorum Confeſſionem audierat, ſola in eo venialia peccata, eaque leuia offendiſſe teſtaretur. Porrò hanc vitæ innocentiam, quam inter Sæculi naufragia ſeruauerat, in portu, poſt ſuſceptam Religionem, ita ſartam rectam conſeruauit, totque præterea virtutibus auxit; vt præclarum totius Regularis diſciplinæ exemplar, apud omnes præſeferret. Durantí, poſt ſuſceptum Sacerdotij munus, eodem tempore, cum Fr. Humili à Paterno, Clerico, in morbum incidit, cumquè Humilis Beatiſſimam Virginem, luce circumfuſam in morte videns, in puriſſimæ Virginis ſinum euolaret; eodem quoquè tempore, ſupremum laborans Franciſcus, & ipſe exclamare cœpit: Exſpecta, exſpecta,

Humilis

Humilis Frater, vt ſimul aſſociati pergamus. Cumque hæc dicens in genua ſurrexiſſet; mox ad Crucifixi Imaginem manus extendens, inter Domini amplexus occubuit. Anno 1580.

FRATRIS THADÆI à MONTE PETRIOLO, SACERDOTIS

VITA, & GESTA.

FRATER THADAEVS à Monte Petriolo, Sacerdos, Sanctimoniæ laude illuſtris, toto vitæ ſuæ curriculo auſteriſſimus, Regulæ cultor, paupertatis exemplar, atque Euangelicæ perfectionis integer æmulator fuit. Hic indefeſſo animo, diuinorum conſiliorum, ac Seraphici profectus viam percurrens, eò Sanctitatis peruenit; vt ipſa quoque animantia rationis experta perfectum in eo diuinæ ſimilitudinis Signaculum agnoſcerent: nam in Conuentu Panicali, ſæpè in ſyluam ſecedens, cùm in eâ diutiùs orâſſet, ad eum omnigenæ aues accedebant, & cum eo familiariter cónuerſantes, ab eo cibum, velut à Parente, ſibi emendicabant. Cumque in cœleſtium virtutum ſtadio, vſque ad vitæ finem legitimè cucurriſſet; perſeuerantiæ tandem coronam tulit, ac cœleſtis Patriæ brauium conſecutus eſt. Anno 1580.

FRATRES DVO ANONYMI FFrum CAPVCINORVM.
SACERDOTES

DVORVM FRATRVM ANONYMORVM

MARTYRIVM.

PRætioſa duorum Fratrum mors, Anno 1577. commemoratur, qui cùm imperratâ ab Hieronymo Generali facultate, atquè Apoſtolicâ licentiâ, ad Sacra ſe Hieroſolymorum loca veneranda contuliſſent; atquè adorato Domini Sepulchro, ac piâ veneratione reddita redirent; vix è Hieroſolymit. Vrbe egreſſi, in Turcas quoſdam incidunt; qui cùm Chriſtianam Fidem Conuitijs oppeterent, ij contrà pro eâ pugnarent, ab ijs primùm fuſtibus cæſi, deindè telis confixi, pro fide vitam profundunt. Horum Martyrio cùm Chriſtianus quidam captiuus præſens adfuiſſet; illud Guardiano Minorum Obſeruantiam, qui Hieroſolymitanum Monaſterium incolunt, eâdem die narrat: qui cùm eorum corpora indè ſublata, ad Monaſterium aſportanda curâſſet; eoſquè Generalis Obedientiâ, atquè Apoſtolicâ licentiâ munitos offendiſſet; honorificè tumulat: Hieronymumquè Generalem per literas certiorem facit; quæ cùm publicè in Romani Conuentus Refectorio lectæ fuiſſent, Fratres impulêre; vt Hymno, *Te Deum laudamus*, communi voce decantato, Dei Maieſtarem ob eorum triumphum laudarent. Horum nomina, quæ apud nos perierunt, in Cœlis ſcripta eſſe haud dubitamus.

PRæter hos, aliorum quoquè Virorum, Sanctimoniâ Illuſtrium, memoria celebratur.

Piceni Prouincia Hieronymi à Tipherno Metaurenſi, Sacerdotis, virtutes commemorat. Anno 1560.

Ethrvria Bartholomæum Nitienſem, Sacerdotem, miræ abſtinentiæ Virum, haud mediocriter commendat. Anno 1560.

Ianvensis Prouincia, Petri Nitienſis, Sacerdotis, præclara geſta, dignis laudibus proſequitur. Anno 1560.

Ethrvriae Prouincia quoquè, Bernardini Aſſanenſis, Sacerdotis, Viri ad omnem virtutem compoſiti, Oratione, ac corporis mortificatione præclari, geſta cum laude recenſet. Anno 1563.

Piceni Prouincia, Deodatum à Ripâ Traſonâ, Sacerdotem, Oratione, & charitate eximium. Anno 1566.

Provincia S. Nicolai Franciſcum Racalenſem, Sacerdotem,

magnum

magnum Regularis obſeruantiæ cultorem, qui die obitus ſui prænũciato, ex corporis domicilio emigrauit, commemorat. Anno 1568.

BONONIENSIS Prouincia, duos recenſet, quorum poſterior Ioannes Baptiſta à Cherio, Sacerdos; cùm ſeipſum bonorum exemplar in doctrinâ, in integritate, atque in omni Iuſtitiâ prębuiſſet, Iuſtitię coronam tulit. Anno 1568.

Alios quoque tres, Siculę Prouincię monumenta celebrant. Hi ſunt, Angelicus, Stephanus, & Syluester Bochetienſis, omnes Sacerdotio inuncti, qui cùm cœleſtem inter homines vitam, vno Spiritu auſpicati fuiſſent; vno quoque anno 1570. ad cœleſtes euolârunt.

Frater quoque Auguſtinus Pactenſis, Sacerdos, è Siculâ Prouinciâ erumpit, ſanctitate conſpicuus: qui cùm eam vitę auſteritatem, quę cum ſummâ abſtinentiâ coniuncta erat, perpetuò vſque ad mortem coluiſſet; eâ ſibi ad diuinarum rerum contemplationem, (cui totus vacabat) gradum parauit, donec quod ex parte eſt, euacuato, ænigmatum ſpeculo clarâ viſione abſterſo, hinc emigrans, vt creditur, diuinam gloriam, reuelatâ tandem facie eſt ſpeculatus. Anno 1572.

Huic, in Vmbriæ S. Franciſci Prouinciâ, Frater Alexander Interamnenſis ſucceſſit, Vir humilitate ſublimis, ac præſertim obedientiâ clarus, quam, cùm toto vitæ ſuæ curſu ſummo ſtudio complexus eſſet; ab eâ, nec in morte ſeparari voluit. Nam quo tempore rebus humanis valedicere parabat, ne ignotam alterius vitæ ſuæ viam abſque Obedientiâ auſpicaretur; ad Guardianum qui præſens aderat, conuerſus: capite inclinato ait: *Benedicite Pater*, moxque expirans, obedientiam, viæ ducem in Cœlum accepit.

FRATRIS ANTONII LVSITANI, CLERICI

VITA, ET GESTA.

FRater Antonivs Luſitanus, Clericus, ætate quidem iuuenis, at virtute grandæuus: hic cùm nobili genere ortus, purus, ac Virgo ad Religionem acceſſiſſet; ex eà purior euaſit, ac Virginitatis florem, plurimis alijs virtutum odoribus cumulauit. Maturiùs à Domino, è Sæculi periculis euocatus; cùm primùm ad Religionis ſinum accurrit, & annis tenerior eſſet (vix enim 15. annum attigerat) ob idque à Ludouico, potiſſimùm illi Religionis habitus denegaretur, quod eum auſteriorem Religionis rigorem ferre non poſſe æſtimaret; poſtridie coram Ludouico aſperrimo habitu indutus, apparens: Quid de corporis, Pater (inquit) robore dubitas, leuia ſunt hæc, ad maiora animus fert: neque eo vllâ vnquàm ratione expoliari voluit, donec in Capucinorum Militiam adſcriberetur. Mente puriſſimus erat, tamquè præclaris moribus præditus; vt Æſinus Generalis, illum, velut totius honeſtatis, ac modeſtiæ exemplar ſufficeret, ac cæteris imitandum proponeret. Cum mentis puritate, perfectiſſimam quoquè obedientiam, paupertatem, ac vitæ auſteritatem copulabat: in cibo, & potu parcus, ſilentio, atque Orationi cumprimis vacabat, in quâ cùm diuinæ Contemplationis dono frueretur; ter, quaterquè B. Virginem, cui is deuotiſſimus erat, ſibi apparentem, ac pleraquè diuina illi arcana manifeſtantem vidit: à quâ etiam ſui obitus diem, ac plenam peccatorum ſuorum remiſſionem, à Deo accepiſſe didicit; Poſt hæc, cùm vix tertium in Religione annum exegiſſet; ſanguinis profluuio laborare cœpit: quem cùm Fratres cunctis adhibitis remedijs, ſiſtere nullo modo poſſent, is ſubridens, inquit: Quid fruſtrà contenditis, Fratres, ita à Deo ſtatutum eſt; vt vitam cum ſanguine fundam: vtinam is pro Fide, pro Chriſti Eccleſiâ, pro Chriſto, inter Infideles profunderetur, vt Sanguinis Chriſti pro me effuſo, aliquid rependerem. Atque hoc deſiderio flagrans, cùm ſe internè Domino, cum diuinorum Sacramentorum, ac charitatis vinculo colligâſſet; purus, ac Deo charus in Cœlum migrat.

Anno 1545.

FRATER BERNARDVS ENNEVS, & FR. DANIEL LEONTINVS, CLERICI, SANCTITATE CELEBRES.

FRATER BERNARDVS Enneus, ſiue à Caſtro-Ioanne appellatus, Clericus, poſt vitam magnâ cum puritatis,ac cæterarum virtutum laude tranſactam, admirabili patientiæ exemplo,vitam cum morte commutat. Vix hic animam egerat; cum Daniel Leontinus, Clericus, qui eo tempore cum morte colluctabatur, Bernardum tunc defunctum, vultu hilari ſibi adſtantem cernit, qui iter ad Cœlum parabat. Cuius aſpectu mirum in modum exultans, cùm nihil de Bernardi Socij morte illi renunciatum eſſet, protinùs exclamat: En venio, Bernarde, en venio: Tum verò circumfuſos Fratres rogat, vt aliquantiſper Bernardi ſepulturam differant; vt eadem vtrumque ſimul condat: An non (inquit) chariſſimum Socium me exſpectantem videtis? quo dicto cùm iam animam ageret, adſtantes Fratres his verbis compellare cœpit: Eia Fratres, aſſurgite, ac tot venientes huc Sanctos dignâ veneratione excipite: En hic meus inter alios adeſt S. Ioſeph, quem ſingulari ſemper deuotione, quoad vixi, proſecutus ſum: Atque inter hæc verba lætus Deo animam reddit: Socioque ad æthera eunti aſſociatur. Anno 1554.

FRATER MATTHÆVS RHEGINVS FRATRV
CAPVCINORVM SVBDIACON,

FRATRIS MATTHÆI RHEGINI, CLERICI

VITA, ET GESTA.

FRATER MATTHAEVS Rheginus, Calaber, ex Coramantiorum Familiâ, Vir omni virtutum laude clarus: eius tanta fuit humilitas; vt Sacro Subdiaconatus Ordine contentus ad altiores Diaconatus, ac Præsbyteratus Ordines, præ animi humilitate promoueri recuſauerit. Fuit hic, Regulæ cumprimis obſeruātiſſimus, ac totius Regularis diſciplinæ formâ vitæ auſteritate rigidus, abſtinentiâ inſignis, in Oratione feruentiſſimus, ac rerum diuinarum contemplationi deditus: præcipuè verò, in Dominicæ Paſsionis Myſterijs recolendis, ita frequens, ac pius; vt in eorum meditatione, iuges ſæpè ex oculis lacrymas funderet. Huius Viri Sanctitas, nonnullis à Deo Miraculis declarata fuit: dum enim non longè à Rheginâ Vrbe, Capucinorum Conuentus extrueretur, accidit; vt ob frequentes, ac copioſos imbres, panis aliquandò ad Fratrum, & Operarium victum, mendicari non poſſet: ex quo tàm Fratres, quàm Operarios, conſuetâ refectione carere oporteret: id cùm Matthæo innotuiſſet; mox in Eccleſiam ſolus ſecedens, ad Chriſti Crucifixi pedes ſeipſum proſternit, ab eoque annonæ prouiſionem poſtulat. Nec pius Dominus, Orantis petitioni defuit, nam vix Oratione peractâ, ianuæ tintinnabulum pulſatum fuit, Virque ignotus, panis candidiſſimi corbe onuſtus, in ianuâ apparet, quo Fratrum, & Operariorum neceſſitati abundè ſubuentum fuit. Porrò in eâ Conuentus ædificatione, dum tranſtra quædam altiùs in Eccleſiæ tecto collocantur, caſu euenit; vt Faber lignarius minùs ſibi cautus, ex alto Eccleſiæ culmine præceps ad ima rueret; quo caſu cùm Vniuerſi illum toto corpore confractum arbitrarentur; Matthæus mox lapſum hominem Signo Crucis ſignat, eumquè datâ manu erigens, protinùs incolumem operi reſtituit. Pleroſquè eodem modo Dei Seruum ægrotos ſigno Crucis curâſſe, memoriæ traditum eſt: quibus cùm id tantum admonens diceret: Fili habeto fidem Dei, & ſaluus eris: confeſtim ab eo ſanabantur. Denique obitu ſuo Fr. longè ante mortem prædicto; cùm ſe Eccleſiæ Sacramentis deuotiſſimè ad Domini occurſum præparâſſet; plenus virtute, ſeptuagenarius ad meliorem vitam conſcendit. Cuius Sanctitati illud è Cœlo teſtimo-

nium acceſſit, quod ex ipſius corpore, poſt mortem, tàm ſuauis odor diffundi cœpit; vt Fr. Antonins Rheginus, qui illum in Sepulchro condidit, eo perfuſus, poſt hæc per octo integros dies ſuaue oleret. Obijt 1555.

FRATRIS ANTONII SENENSIS, CLERICI
VITA, & GESTA.

FRATER ANTONIVS Senenſis, Clericus, cùm admirabili vitæ puritate, ſui ipſius abiectione, abſtinentiæ rigore, corporis maceratione, ac præſertim Orationis ſtudio, atquè aſſiduitate, in quâ penitùs ab humanarum rerum contubernio, abſtractus videbatur, pleroſquè annos in Clericali Ordine, quo altiùs aſcendere noluit, magnâ cum Sanctimoniæ famâ tranſegiſſet; in Piceni tandem Prouinciâ, Anno 1560. ad cœleſtem euocatur.

FRATER BENEDICTVS VERCELLENSIS, CLERICVS, SANCTIMONIA CLARVS.

FRATER BENEDICTVS Vercellenſis, Clericus, trium annorum profeſſus, cùm breuem vitæ curſum magnâ cum mentis puritate, Obedientiâ, ac Regulæ obſeruantiâ in Religione conſumpſiſſet; Brixiæ fœliciſſimè in Domino obdormiit: cuius gloriam Deus eâdem horâ, quâ è viuis exceſſit, quidam Nouitio deuotiſſimo, qui in eo Conuentu annum probationis agebat, manifeſtare voluit: cum enim Nouitius ille, qui Marcus appellabatur, poſt matutinas Horas, in cellulâ ſuâ orans, ſpirituali quodam ſopore correptus fuiſſet, Conuentus clauſtrum, dormitorium, hortum, ac ſyluam, Capucinis Fratribus plena ſibi conſpicere videbatur: quo ille obſtupefactus, ab eorũ altero vnde & quorſum tanta Fratrum copia ibi collecta eſſet, percunctatur: cui is: Ne mirêre Frater (inquit) omnes Capucini ſumus, huc è cœlo delapſi, vt Fratris vnius Animam, quæ breuì ex hoc Conuentu egreſſura eſt, in Cœlum comitemur: protinuſquè ei habitum ex panno auro tecto explicans: Hoc, inquit, habitu, Frater ille exornardus eſt, quia vilia ſibi propter Deum indumenta in Ordine elegit. Quanquam enim breuem in Religione curſum expleuerit; Regulam tamen perfectè, quo ad vixit, obſeruauit. Poſt hæc illius dicta, cùm Nouitius è ſopore ſibi redditus eſſet, defuncti Fratris ſignum dari percepit, quo tempore Benedictus coronandum iam Deo ſpiritum reddiderat. An. ſc. 1565.

FRATER SAVINVS FIRMANVS CLERICVS VIRTVTE PRÆCLARVS.

Frater Savinvs Firmanus, Clericus, genere nobiliſſimus, poſt nonnullos in Piceni Prouinciâ annos, omni cum iuſtitiâ, ac Sanctitate exactos; Maceratæ, diem extremum obijt; eius oſſa poſt mortem ſplendeſcere, ac ſuauiſſimum odorem efflare, certis teſtimonijs probatum fuit. Obijt Anno 1566.

FRATER SERAPHINVS PANORMITANVS CLERICVS SANCTIMONIA ILLVSTRIS.

Frater Seraphinvs Panormitanus, Clericus, quantâ apud Deum vitæ Sanctimoniâ effulſerit, diuino teſtimonio declaratum fuit: cùm enim trigeſimo ſecundo ab obitus ſui anno nimirùm 1599. illius corpus è tumulo, in quo extrà Eccleſiam iacuerat, in nouum Sepulchrum, quod in Eccleſiæ Sacello eo tempore extructum fuit, tranſlatum fuiſſet; illud non modò integrum, verùm & facie, & carne rubicundâ, hærentibus tenaciter capillis, qualia viuentium corpora eſſe ſolent, ſummâ omnium admiratione repertum fuit.

Obijt Anno 1562.

§ § § § §
§ § § §
§ § §
§ §
§

FRATER BERNARDINVS CATACIENSIS
FF.rum CAPVCINORVM CLERICVS

p. 14.

FRATRIS BERNARDINI CATACIENSIS, CLERICI

VITA, ET GESTA.

FRATER BERNARDINVS Catacienſis, Clericus, tametſi in Religione breue tempus conſumpſerit, in eo tamen tot ſibi cœleſtes virtutum diuitias congeſſit; vt in iuuenili ætate, plenam Regularis perfectionis metam attigiſſe videatur. Tàm enim ob continuum Orationis ſtudium, cui diu, noctuque pluribus horis vacabat, animo ab humanis rebus alienatus erat; vt mente ſemper excedere videretur. Porrò hoc aſſiduo orandi ſtudio, eam mentis puritatem adeptus erat; vt cœleſte quoddam vitæ genus, atque Angelico ſimillimum, in terris coleret. Nihil otioſum ex illius ore audiebatur: in verbis parcus, in ſolitudine frequens, ad obedientiæ opera impiger, ad humilitatis officia velox, ad ieiunia, & vigilias ardens, ad rerum penuriam, & ad corporis incommoda ferenda alacer: demum, ad omnium ſenſuum mortificationem compoſitus, iugi ſtudio elaborat; vt ad Deum omnium rerum metam, fixam ſemper mentis aciem intenderet. Cœleſti hâc vitæ conuerſatione ac ſedulo virtutum ſtudio, cùm biennium in Religione expleuiſſet; purum Deus ab his corporeis tenebris, ad Angelorum lucem ac conſortium tranſferre voluit. Quamobrem, cùm in Conuentu Ruſciani, in ſupremum morbum incidiſſet: ſub extremo vitæ diſcrimine, inſolita quædam lætitiæ ſigna, vultu prodere videbatur; quæ cùm Guardiano relata fuiſſent; is ad ægrotum accedens, eidem in virtute S. Obedientiæ præcipit; vt ſi quid diuinum conſpexiſſet, aut diuinitùs illi reuelatum fuiſſet, protinùs aperiret: Cui Bernardus confeſtim: Huc ter (inquit) ad me Beatiſſima Cœlorum Regina cœleſti ſplendore amicta venit, his me verbis ad cœleſte Regnum prouocans: *Veni dilecte fili, veni, nihil dubites, te enim cœleſtis Regni poſſeſſio manet.* Hæc cùm dixiſſet, vix paululùm ſuſtinuit, cùm inter Guardiani, ac Magiſtri ſui manus animam efflauit. Bernardino verò, quędam Soror Tertij Ordinis erat, nomine Lucretia, quę Deo in Sanctitate, & Iuſtitiâ ſedulò ſeruiebat: Huic Bernardinus, in eâdem ſui obitus horâ, oranti apparet, Albâ, & Pluuiali pretioſo amictus, qui inter duos grauiſſimos Viros, dignitate præſtantes, medius incedere videbatur: Cui Soror; An non Bernardine (ait) inter Capucinos eras, quomo-

dò te nunc aliâ, ac tàm pretioſâ veſte amictum, inter Prælatos cerno, num Capucinos deſeruiſti? At illi Bernardinus: Ne mirêre (inquit) chariſſima Soror, non Capucinos deſero, ſed ab ijs, iam iam Cœlum conſcendo. Hic, quem ad dexteram meam incedentem vides, Beatiſſimus Petrus eſt, Apoſtolorum Princeps: Alter, qui leuam tenet, Sanctus Franciſcus, Minorum omnium Patriarcha. His dictis, confeſtìm ex illius oculis euanuit. Ea verò, cùm viſum Fratribus retuliſſet, temporique tempus collatum fuiſſet, re ipsâ perſpectum fuit, hoc ipſo temporis momento, quo hæc Sorori demonſtrata fuerant, felicem illam Bernardini animam humana deſeruiſſe, atque inter Angelorum Choros collocatam fuiſſe. Anno ſcilicet 1567.

FRATER QVIDAM CLERICVS CAPVCINVS
ANONYMVS.

p. 15

FRATER QVIDAM CLERICVS ANONYMVS, CASTITATIS MARTYRIO ILLVSTRIS.

FRATER quidam Clericus, in Venetiarum Vrbe aſpectu decorus, ac honeſtate venuſtior, cum Eleëmoſynario, panem pro Fratrum Familiâ mendicans, ſeorſumque cuiuſdam domus fores pulſans, ac Eleemoſynam petens; geminæ Mulieres, quæ ſimul inhabitabant, turpi illius amore exardeſcentes, quaſi Eleemoſynam largiri vellent, intus aduocant, ac cubiculi oſtia claudentes illum ad turpia pelliciunt. Horret caſti Iuuenis animus Mulierum impudentiam: cumque inſanæ Veneris cupiditati quâ vtraque flagrabat, ſtrenuè reluctaretur; hæ cultris necem illi minantur, niſi ad turpem copulam conſentiat. At ille diuinâ virtute conſtãtior, neci caſtitatem præferens, Mulierum impudentiam reijcit: quæ tandem amoris repulſam paſſæ, eò furoris euadunt; vt eum cultris aggredientes, adgeniculatum, ac manus in Cœlum tendentem, crudeliter enecauerint. Extinctum porrò, vt perpetratum ſcelus celarent, ſub domus gradibus ſepeliunt. Id cùm ex illis altera, facti pœnitens, poſt aliquot menſes elapſos, Patri cuidam Ignatio, Societatis Ieſu, qui illi à confeſſionibus erat, retuliſſet; is illud Capucinis in hæc verba retulit: Scio, Patres mei, vos, quid de Clerico veſtro actum ſit, hactenùs ignorare: at illud vobis ſolatium ſit, eum velut integræ caſtitatis Martyrem, pro eâ mortem ſubijſſe: remque totam, ijs tantùm ſilentio præteritis, quæ ad Sacramenti ſigillum ſpectant, vti exarata eſt, enarrauit. Obijt Vir Dei. Anno 1567.

FRATRIS BERNARDINI VRBINATIS, CLERICI

VITA, & GESTA.

FRATER BERNARDINVS Vrbinas, Clericus breui tempore multam virtutum ſegetem meſſuit. Nam cùm mente puriſſimus eſſet, humilitatis, manſuetudinis, obedientiæ, charitatiſque ſtudioſiſſimus; gratiſſimum aſſiduæ Orationis Deo Sacrificium offerebat. Quò fiebat, vt pleraque Dei dona obtineret, quę mundis corde, ac humilibus à Deo diſpertiri ſolent. Pręcipuè

verò ſingulari in B. V. ac B. P. Franciſcum deuotione ferebatur, in his, cùm vſque ad vigeſimum ſextum ſuæ ætatis annum, Religionis verò quintum, Deo in Sanctitate famulatus eſſet; Scapiani ſupremum ægrotare cœpit, quo tempore, animâ Deo dignè præparatâ, antequàm Spiritum Deo redderet, B. V. ac B. P. Franciſcum ſibi occurrentes conſpicit, qui ſuauibus eum verbis conſolantes, ad cœleſtem Patriam inuitant. Id ille cùm animo exultans Fratribus renunciaſſet; paulò poſt, cum ijs iter ad Cœlum arripit. Anno 1568.

FRATRIS IVLIANI CAMERINENSIS, CLERICI

VITA, & GESTA.

FRATER IVLIANVS Camerinenſis, Clericus, animi humilitate, ac Obedientiâ præclarus; cuius inter alias, ea quoque virtus narratur; quod tantâ ſui ipſius contemptus, duraque omnia pro Chriſto tolerandi, ſiti, ac cupiditate æſtuaret; vt ſæpiſſimè cauſas fingeret, quo à Superiore increparetur, ac pœnitentijs afficeretur: tàm enim ſui deſpicentiâ gaudebat, tantamque in Cruce Domini ſibi voluptatem vendicabat; vt cū alios, à Superiore, pœnis plecti conſpiceret; his ſe comitem adiungi poſtularet, Cumque plurimis alijs virtutibus floreret, quæ ſummam in eo Clericalis ſtatus præſtantiam commendabant; florem hunc Deus; Mundo quidem immaturum (vix enim vigeſimum primum, aut ſecundum annum attigerat) Cœlo autem aptum in Æthera tranſtulit. Huius, præter vitam magnâ cum Regularis obſeruantiæ laude peractam, illud teſtimonium fuit, quod in ipſa obitus horâ, quæ illi in Conuentu Amendolæ contigit, Deiparam Virginem ſibi occurrentem videns, exclamare cœpit; O! Fratres, En Virginem Beatiſſimam, iam aſſurgite, atque illam dignis honoribus excipite; quibus in verbis, dilectus Deo, & hominibus, in Virginis complexu animam reddit. Anno 1568.

FRATER ARSENIVS PICENS, CLERICVS NOVITIVS, VIRTVTIBVS CLARVS.

FRater Arſenivs Picens, Clericus Nouitius, cùm vitam in Sæculo magnâ cum puritate vſque ad decimum octauum annum actam, pluribus in Nouitiatu virtutibus auxiſſet; vitæ filo morte interciſo, antequàm ad Superos migraret, S. Ioannem Baptiſtam, ſæpè in extremâ ægritudine ſibi apparentem, & ad meliora prouocantem vidit. Deniquè in mortis articulo, pleroſquè Sanctos, quos is proprio nomine appellabat, ſibi adſtantes, & ad pręmia allicientes conſpicit, quibuſcum ad ſuprema conſcendiſſe creditur. Anno 1569.

FRATER MODESTVS PLACENTINVS, CLERICVS.

FRater Modestvs Placentinus, Clericus, Anno 1570. maturè ſeminum fructus colligit, quæ exiguo temporis ſpatio, altè ſibi animo plantauerat. Cùm enim vix tres in Religione annos exegiſſet; in his, tanta animi puritate, mentis ſimplicitate, obedientiâ, paupertate, atquè omnium virtutum ſplendore eluxit; vt hinc emigraturus exclamare cœperit: O! Fratres, quam ſplendidam Crucem, pretioſam, & ornatam, radijs emicantem cerno, quæ viam ad Cœlum monſtrat. Quibus in verbis, Chriſti diſcipulus, animam exhalat, præeuntemquè ad Cœlum Crucem ſequitur. Anno qui ſuprà.

FRATRIS IOANNIS BAPTISTÆ à CASTRO S. PETRI, CLERICI

VITA, & GESTA.

FRater Ioannes Baptista à Caſtro S. Petri, Clericus, hic tàm inſigni mentis puritate, humilitate, morum diſciplinâ, ſenſuum mortificatione, Orationis aſſiduitate, ac totius Regularis obſeruantiæ luce, in Religione, exiguo licet temporis ſpatio, effulſit; vt Angelicam ac planè cœleſtem inter homines vitam ageret, tantamquè apud Deum Sanctimoniæ laudem adeptus fuerit; vt in ipsâ ſui obitus horâ, Dæmon, qui Mulierem quandam textricem obſidebat, repentè exclamare cœperit: Heù! heù! mortuus eſt Sanctus Vir Ioannes Baptiſta, Cœlum mo-

iò glorioſus conſcendit, iam hinc mihi emigrandum eſt hâc meâ, me, ille ſede pellit. Quo tempore obſeſſam Mulierem diſcerpens, ac ſemimortuam relinquens, ex eâ protinùs aufugit. Obijt Vir Sanctus Anno 1571.

FRATRIS BERNARDINI à LAVRO, CLERICI

VITA, ET GESTA.

FRater Bernardinvs à Lauro Clericus cum in eximiâ ac ſingulari quadâm morum probitate, vitæ innocentiâ, animi candore, ſui ipſius abnegatione, paupertatis amore, humilitatis diſciplinâ, Regularis obſeruantiæ cultu, atque omnium virtutum ſtudio, præclarum cœleſtis vitæ Tyrocinium poſuiſſet; in Conuentu Apicis, immaturâ morte corripitur: quo fit, vt non virtus vitæ, ſed vita illius virtuti defuerit, breuique in Palæſtrâ exercitatus, Palæſtræ coronam in morte tulerit: Etenim in ipſo mortis agone cùm iam luctæ finem imponere deberet, in mentis exceſſum raptus, ingentem Fratrum Capucinorum ſupplicationem, ſplendidis veſtibus ornatam ante ſe gradientem conſpicit, qui cùm è terris in Cœlum conſcenderent, ſuum quiſque ordinem, vel priorem, vel poſteriorem, ſibi præſtitutum ſeruabant. Poſtremus tandem inter duos Sanctus Patriarcha Franciſcus incedens, manu librum apertum geſtabat, quem Bernardinus diligentiùs inſpiciens, cùm in eo ſuum ipſius nomen exaratum videret, eodem tempore ad ſenſus rediens rem exhilaratus Fratribus narrat, moxquè cum his, ad cœleſtes ſedes, laureandus conſcendit. Anno 1571.

FRATRIS ALEXANDRI CATANENSIS, CLERICI

VITA, ET GESTA.

FRater Alexander Catanenſis Clericus, flos vtiquè Religionis recens ac pullulans, qui licet nondum toto ſuo ſplendore ex gemmis, ac vaginis emerſiſſet; ſed partim quidem iam enituiſſet, partim verò in lucem emerſurus ſperaretur; quâ tamen ſui parte reſplenduit, tot ex ſe virtutum ſplendores edidit; vt ſeipſum, iuueneſcentemquè adhuc ætatem ſuperaret: Tantæ enim Sanctitatis fuit; vt humilitate ſui contemptu, vitæ auſteritate, paupertate, obedientiâ, Orationis ſtudio, longè alios an-

tecelle

tecelleret. Tantâ honeſtate prædicus fuit; vt nec ipſe, vllius vnquam Mulieris, poſt ipſius Religionis ingreſſum, aſpectum viderit, nec ipſius faciem vlla vnquàm Mulier intueri potuerit. Quapropter Tertiariarum Miniſtra, eximiæ Sanctitatis Mulier, Augurij, cùm ſummoperè Alexandri aſpectu frui cuperet, id nunquàm niſi poſt ipſius obitum aſſequi potuit. Cum enim in eodem Auguriani Conuentu, honeſtiſſimus Iuuenis, poſt nonnullos moleſtæ ægritudinis dies, quam patientiſſimo animo tulit, ſancto fine quieuiſſet; quâ horâ ipſius Anima è corpore ſoluta fuit; Miniſtræ oranti, noctu, ſplendida, ac glorioſa apparuit, his eam verbis compellans: Miniſtra, En ego hâc horâ Cœlum conſcendo, ſi faciem meam intueri cupis, primo mane ad Eccleſiam perge: quo cùm illa diluculò conceſſiſſet, Alexandri defuncti corpus iam in Eccleſiam delatum conſpicit. Interrogat illa, quâ horâ Alexander è viuis exceſſiſſet: eamque prorsùs eſſe deprehendit, in quâ ille ſibi oranti glorioſus apparuerat. Huius Sanctitatem, plurimis poſt ipſius obitum Miraculis, Deus teſtatam eſſe voluit: ipſiuſque coronæ contactu, plerique varijs morbis laborantes, à Deo incolumitatem adepti fuêre. Obijt Anno 1572.

FRATER LVDOVICVS PARMENSIS, CLERICVS VIRTVTIBVS ILLVSTRIS.

FRATER Lvdovicvs Parmenſis, Clericus, dum adhuc Nouitius, Matri reditum illi ad Sæculum vehementer perſuadenti, conſtantiſſimè obſtitiſſet; præclaraquè Virtutum, ac præſertim humilitatis, & obedientiæ fundamenta ieciſſet; ſexto poſt Profeſſionem menſe, morte ſublatus, in obitu, Ieſum Chriſtum, Dei Filium, ante Patrem ſtantem, ac pro eo vulnerum ſanguinem eidem offerentem conſpicit: quo ex conſpectu, lætus ad fœlicium Animarum domicilium migrat. Anno 1574.

§§§§§
§§§
§

FRATRIS PAVLI à PEDONA CLERICI

VITA, ET GESTA.

FRATER PAVLVS à Pedonâ, clericus, cùm tertium necdum in Religione annum exegiſſet; tàm perfectè Euangelicæ, ac Seraphicæ perfectionis metam, quam alij vix longo multorum annorum curriculo aſſequuntur, breui curſu attigit, eamque mentis puritatem, quæ ex plurimarum virtutum coniugio oritur, exiguo tempore adeptus eſt; vt cùm huius mortalis vitæ curſum, in Æſino Conuentu, abſolueret; innumeras Beatorum innocentium animas, ſibi occurrentes conſpexerit. Quapropter, Fratres qui lecto circumfuſi adſtabant, rogare cœpit; vt tot cœleſtibus Pueris locum darent: id cùm Fr. Stephanus à Monte Sancto, Laicus, audiret, quandoquidem verba delirantis eſſe exiſtimabat, riſum extulit: At Paulus: Tune, inquit, Stephane rides, qui plangentis potiùs Officium aſſumere deberes? Mater enim tibi non pridem defuncta eſt, breuique illius nuncium accipies. Id Paulus præterquàm ex Dei reuelatione agnoſcere non poterat, cùm Montis Sancti Oppidum ab Æſinâ Vrbe, viginti duo millia diſtet) neque vllus, Mulieris obitum, cuius fama necdum Æſinum peruenerat, ægrotanti renunciare potuiſſet. Vix autem vnius horæ tempore elapſo, Stephani Germanus, ad Conuentum appulit, qui funeſtum illi de Matris obitu nuncium affert. Eodem quoque tempore, Paulus, cùm diuino Spiritu accepiſſet, Petrum quendam Firmanum, qui poſtea Fr. Apollonius appellatus fuit, eo ad probationis annum auſpicandum contendere, id aſtantibus Fratribus indicans: Eia, Fratres, inquit, Fratri noſtro Petro locum parate, iam enim præ foribus ſtat, ſtatimque Petrus ianuam pulſat. Poſtremò, cùm iam animum ageret, exclamare cœpit: O! ô! Fratres, quàm glorioſam. O! ô! quàm lucidam Dominam cerno. Tum paulò poſt ipsâ Sacrâ Deiparâ Duce, ad puriſſimum lucis fontem euolat.

Anno 1573.

FRATRIS IOANNIS BAPTISTÆ FOSSANENSIS, CLERICI

VITA, ET GESTA.

FRATER IOANNES BAPTISTA Foſſanenſis, Clericus, cùm in Sæculo, publici Tabellionis munere fungeretur, illius artis periculis perterritus, facultatibus ſuis in Pauperum vſum, Domui Hoſpitali illius Vrbis erogatis, pauperum Capucinorum vitam amplexus eſt: in quâ tantâ cum virtutum laude per aliquot annos verſatus fuit; vt humilitate, obedientiâ, paupertate, honeſtate, deuotione, charitate, & ſi quod eſt aliud Religioſi Viri ornamentum, eo ſe perfectè inſtructum oſtenderet: ita vt in nouâ adhuc Religionis palæſtrâ, Militis veterani, ac iam rude donati robur, ac virtutes ſuſpicere liceret. Necdum enim ad Sacerdotij Ordinem peruenerat, quum quarto Religionis anno duntaxat exacto, in Conuentu Viguerij, graui morbo afflictari cœpit. Quo tempore, Viri Sanctimoniam hoc modo Deus teſtatam eſſe voluit. Nam cùm Infirmorum Præfectus aliquandò ad ipſius Cellam, in quâ tunc abſque lumine iacebat, matutino tempore acceſſiſſet; erumpentem inde ſplendorem animaduertens, mirabatur vndènam illi ea lux affulgeret, quem abſque lumine eſſe exploratum haberet. Quapropter, Cellam ingreſſus, lucidiſſimum Ieſu nomen, radijs vndique fulgentibus corruſcans, in pariete, ſuper ægrotantis caput elucere conſpicit, quod cùm paulò poſt euanuiſſet, id non humanâ arte factum, ſed diuino planè opere elaboratum intellexit; vt ægrotantis Sanctimonia cœleſti illo teſtimonio probata, eidem manifeſta fieret. Hic, cùm diutinæ ægritudinis tædium, ac dolores tantâ patientiâ tuliſſet; vt inter corporis languores nullum ſibi magis ſolatium eſſe exiſtimaret, quàm in diuinas ſeſe laudes effundere; è vitâ tandem excedens, pro breui carnis dolore, cœleſtes, ac perpetuas animi voluptates conſequitur. Huius Viri caput, poſt tertium, vel quartum ab ipſius obitu annum, integrum, cute, ac capillis hærentibus conſpectum fuit: quò, eum beatâ immortalitate donatum aſſereret.

Obijt Anno 1575.

* *
*

FRATER FELIX MESSANENSIS FRATRVM
CAPVCINORVM CLERICVS

FRATRIS FELICIS MESSANENSIS CLERICI

VITA, & GESTA.

FRATER FELIX Meſſanenſis, Clericus, ex Nobili Marullorum ſtirpe progenitus, cùm ab ipsâ ineunte ætate præclaræ pietatis, ac futuræ Sanctitatis ſigna edidiſſet; Vix duodeuiginti annos natus, à Deo ad Capucinorum Religionem vocatus, Patre, qui Felicem inter ſummas delicias habebat, Vocationi modis omnibus obſiſtendo, ac quæcunque optaret, ſub iure iurando vltrò promittente, dummodò animum à Religionis propoſito reuocaret: pius, ac lepidus Adoleſcens ita Patrem affatur: Quandò, Pater, ita iubes, non Filium à Patris imperio diſſidentem eſſe decet: En iuſſis obtempero. Veruntamen vnum duntaxat à te peto, quod ſi integrum dederis, tùm à cœptis deſiſto: cui, Pater, mirum in modum Filij deliberatione exhilaratus: Quid rem (inquit) in longas protrahis moras; pete, & accipies: At Felix, inquit, non aliud peto, Cœlum da, & me habeto. Verùm illi Pater: Cœlum, ait, in Dei poteſtate eſt, cur à me, quod meum non eſt, poſtulas? Cui Felix: Sine igitur Pater, inquit, vt illud à Deo, in Religione quæram, qui ſolus dare poteſt. Deniquè, cum admirabili animi conſtantiâ vniuerſa carnis, & ſanguinis impedimenta calcâſſet; tandem à Paternæ domus delitijs erumpens, Matris quoquè blanditijs deuictis, ad Crucis vexillum, Capucinorumquè Ordinem euolat. Porrò admirabilis fuit ea vitæ ratio, quam deinceps in Religione inſtituit, mira mentis humilitas, mira patientia, mira moru'm diſciplina, mira vitæ auſteritas, mira orationis cupiditas, à quâ diù, noctuquè, vix diuelli poterat. Pleraquè his virtutibus Dei dona, ac præſertim futurorum præſcientiam, aſſecutus eſt: cùm enim ob communem famam, quæ de illius Sanctitate euulgabatur, ſæpè à Carolo Vintemilliâ, Naſei Comit. inuiſeretur; is eum frequentiùs admonebat, vt odijs, ac diſſidijs, quæ cum ſuis Naſienſibus nutriebat, ſedatis; ſubditi Populi amorem ſibi beneficijs conciliaret. Sed cùm is repetita ſæpè monita contemneret, priſtinaquè odia, ac ſimultates proſequeretur; Vir Dei illi tandem futurum prædicit; vt Naſienſes, ſe ab illius propediem iugo, ac imperio ſubducerent, lugubriſquè ipſe è viuis excederet: quod haud multò poſt, eidem accidit: ipſo ob perpetratam cædem in exilium pulſo, in

quo, inter luctus, & ærumnas animam fudit. Deniquè cùm in Conuentu Naſei, in ſupremum morbum incidiſſet; Polidorus Medicus, qui iam biennio quartanâ febre moleſtiſſimâ affligebatur, cùm Viri Sanctitatem plurimi faceret, ab eo poſtulat; vt cumprimùm ad Dominum migrauerit, ab eo ſibi corporis incolumitatem impetret: pollicetur ille, ſi tamen diuinâ ſibi luce frui datum fuerit. Intereà cùm vitæ fine appropinquante, iam naturæ concederet; En Beatiſſimam Cœlorum Reginam aduenientem conſpicit, dumque adſtantes Fratres ad illius reuerentiam, ac venerationem prouocat, Felix, ad fœliciores Cœli delitias migrat. Secundo poſt ipſius obitum die, Polidorus Medicus, à quartanâ febre, Sancti Viri merito liber; vt ſuo interceſſori, pro beneficio gratias reddat, è Mirſi Oppido, quod Naſeo, quatuor, plus ampliùs millia paſſus diſtat, ad Felicis Sepulchrum, nudis pedibus accedit, ac vota perſoluit. Felicis ergò corpore tumulato, protinùs ex ipſius Sepulchro tàm ſuauis odor effundi cœpit; vt vniuerſa Vrbis aromata ibi collecta eſſe viderentur: ea verò odoris fragrantia, cùm non eo duntaxat tempore, quo corpus tumulatum fuit, ſed diu quoquè poſt illud ſeſe ex Sepulchro diffunderet; Fratres permouit, vt aperto Sepulchro Felicis corpus explorarent, quod integrum ex omni parte, & incorruptum reperiunt. Ætate quidem iuuenis, obijt Felix, cùm vigeſimum ſecundum annum non excederet, at virtute grandæuus, ad Immortalem fœlicitatem acceſſit. Anno 1576.

FRATRIS FRANCISCI ABILLINENSIS, CLERICI
VITA, & GESTA.

FRATER FRANCISCVS Abillinenſis, cùm ſingulari vitæ puritate, Regulari diſciplinâ, atquè potiſſimùm obedientiâ, annos, quos in Religione duxerat, exornâſſet; obedientiam quoquè in morte, ad Deũ, ducem ſibi vendicat: è Seculo namquè migraturus, cùm à Guardiano benedictionem poſtulâſſet, vt ex Obedientiâ extremum illud iter perageret; cunctante Guardiano, obedientiſſimus ille: E corporis, inquit, Pater ergaſtulo non egrediar, donec tuâ benedictione, ac obedientiâ meum exitum munieris. Benedictione tandem illi à Guardiano impertitâ, dùm in Religioſum, ac conſuetum, *Benedicite*, linguam ſoluit, ſoluta à corpore anima ad Deum iter carpit.

Anno 1577.

FRATRIS ARCHANGELI à SACCA CLERICI
VITA, ET GESTA.

FRATER ARCHANGELVS à Saccâ Clericus, cùm in maximâ animi puritate, ſimplicitate, humilitate, obedientiâ, ſilentio, aſſiduoque Orationis ſtudio, vitam in Religione duxiſſet; ſingulare quoque honeſtatis teſtimonium poſteris imitandum reliquit. Dum enim cum Eleëmoſynario aliquandò conſuetæ mendicationi vacaret; à fœminâ quâdam vocatus, in domum introducitur, quæ oſtio occluſo, Iuuenem ad turpia pellicit. At ille, illuſtri Caſtitatis exemplo, victor, de Dæmone proſtrato Trophæum refert. Hic tandem cùm eâdem vitæ innocentiâ, clariſſimiſque virtutum exemplis, quintum in Religione annum expleuiſſet; breui labore, ampliorem gloriæ coronam eſt conſecutus. Anno 1577.

FRATER GRATIA SEPTEMPEDANVS, CLERICVS, SANCTIMONIA CLARVS.

FRATER GRATIA Septempedanus, Clericus, vix octauum, poſt ſolemnem votorum Profeſſionem, diem attigerat; cùm vitam cum ſummâ puritate, ac integritate tranſactam, beata mors ſubſecuta eſt, quæ poſt ipſius obitum, cunctis hâc ratione innotuit. Vix enim dies, poſt ipſius obitum effluxerat, quum Fr. Antonio à Campo Rotundo, qui dum ægrotaret, ſollicitam eius curam egerat, glorioſus, ac candidiſſimâ veſte indutus apparet, cui etiam ob perſoluta charitatis officia, plurimas hilari vultu gratias refert: quem, cùm Antonius interrogâſſet quomodò in altero vitæ ſtatu ſe haberet? Reſpondet ille: Benè Antoni, benè, ac optimè ex Dei clementiâ. Atque his dictis, illi ex oculis eripitur. Obijt Anno 1578.

FRATRIS IOANNIS BAPTISTÆ FERRARIENSIS, CLERICI

VITA, ET GESTA.

FRATER IOANNES BAPTISTA Ferrarienſis, Clericus, à puero illecebris huius vitæ contemptis, quædam in ipſâ pueritiâ, Religioſæ mentis teſtimonia prælibauit: ætate verò adoleſcente, cùm decimumſextum annum attigiſſet, Deo illum velut alterum Abraham vocante (*exi de cognatione tua, & de domo Patris tui*) ſic obtemperandum putauit; vt protinùs Patre, Matre, ac paternâ Domo relictâ, ad Capucinorum ſe Familiam tráſtulerit. Porrò cũ eo in Religione creuit & virtus: Nihil enim eo humilius, nihil honeſtius, nihil magis ad omnem obedientiam compoſitum erat. Quaſi columba ſimpliciſſimus, adeò hâc virtute excellebat, vt duplicitatem ne quidem agnoſceret nihil niſi candidum in animo gereret, cuncta crederet; cuncta ſano oculo intueretur, atque ita ſibi parendum eſſe putaret; vt non mentem tantummodò, ſed & verba ipſa, quæ interdum à Superiore Metaphoricè proferuntur, ſpectanda eſſe cenſeret. Pulcher facie, at animo pulchrior, tantam in moribus honeſtatem, ac venuſtatem præſeferebat; vt Angeli potiùs quàm hominis ſpeciem referret. Tot demum tantiſque virtutibus emicabat; vt Dæmon illi maximè inuidens, dum ſemel in Cellâ ſacrorum Librorum lectioni incumberet, ignem maximum in eâ accenderit: quod vbi Ioannes Baptiſta Dæmonis opus eſſe cognouit, ſtatim in genua procumbens diuinam opem implorat, Orationeque Tartaream illam flammam extinguit: ſed quoniam placita erat anima illius ne quandò malitia mutaret intellectum eius, aut ne fictio ipſius ſimplicitatem euerteret, maturiùs illam D. O. M. ex huius vitæ periculis euocat. Vix enim ad ſecundum Religionis annum peruenit, cùm in Conuentu Mutinæ, graui morbo diſcruciari cœpit: quâ in ægritudine ea tantum illius Vox audiebatur: *Veni Domine, & noli tardare.* Cum verò morbo naturam ſupergrediente, extremum vitæ exitum exſpectaret, Veſperarum tempus aduenerat, cùm Guardianus ad ægrotum conuerſus, ait: Ioannes Baptiſta iam horæ Veſpertinæ inſtant, en tibi tintinnabulum, ſi ante abſolutas Veſperas te Dominus ad cœleſtia vocauerit, tintinnabulum pulſa, vt huc ſtatim accurrens, te meâ benedictione proſequar. His annuit ægrotus: vix autem inchoantur Veſperæ, cùm tintinnabuli ſonus auditur, mox Guardianus ad ægrotum feſtinans, cùm primum

ad eum

ad eum peruenit, Illum Ioannes Baptiſta ita affatur: En Pater, vt iuſſiſti, tintinnabulum pulſaui, iam profectionis tempus, in Cœlum ab eo, *Benedicite*, flexoque verſus Guardianum capite, eodem tempote, illud ad ſupremam quietem inclinat. Anno 1580.

FRATRIS GREGORII GALLOPOLITANI, CLERICI

VITA, ET GESTA.

FRATER Gregorivs Gallopolitanus, Clericus, in eo occultiſſima diuinæ Sapientiæ, ac Benignitatis arcana conſpiciuntur. Hic enim, cùm & morum improbitate, & effrœnâ viuendi licentiâ non parum à communi viuendi ratione, ac humilitate, quæ Clericorum, præſertim apud nos, propria eſſe ſolet, abhorreret: à Prouinciali Vicario correptus, atque ad meliora prouocatus, tantùm eâ correptione profecit; vt animo prorſùs commutato, aliam vitæ rationem, tot tantiſque virtutibus ornatam inſtituerit, vt prioris omninò maculam deleret. Tàm enim humilitate, obedientiâ, modeſtiâ, ſenſuum mortificatione, manſuetudine, ac cæteris animi virtutibus cœpit excellere, tàm arctâ paupertatis lege ſeipſum obſtringere, tàm ſeuera panis, & aquæ ieiunia ferè quotidiana exercere, tot flagellis, ac carnis macerationibus carnem caſtigare, ramque ardenti animi ſtudio, orationi, ac rebus diuinis incumbere; vt iam non prior Gregorius, ſed eo ſepulto, alter, ac melior pro eo ſurrexiſſe videretur. Porrò inter has noui hominis metamorphoſes, cùm Gregorius ſemel in Oratione defixus, Deum, ac B. P. Franciſcum deprecaretur, vt quâ viâ illi ad perfectam Regulæ Obſeruantiam, gradiendum eſſet, oſtenderent. B. P. Franciſcus eidem, lacero habitu amictus, Crucemque in manu geſtans, apparet: his eum verbis compellans: Gregori, Fili, ſi Deo, ac mihi placere optas, paupertatem ante omnia ſectare, eamque & interiùs, & exteriùs ſerua. Quo audito tantâ is deinceps paupertatis cupiditate flagrare cœpit; vt nihil magis, quam altiſſimas paupertatis diuitias appeteret: Hic demum vitæ curſu Hidrunti confecto, rebus pauper, Virtutibus diues, Anno 1580. in Cœlum migrat beatorum pauperum conſortio copulandus.

FRATER IVNIPERVS à CAMPO, LAICVS VITÆ SANCTIMONIA INSIGNIS.

FRater Ivniperus à Campo, Laicus, eius inter alias, tres potiſſimùm virtutes commendatione dignę recenſentur. Prima, arctiſſimum quoddam ſilentium fuit, quo tàm ſtudiosè ab omni, non tàm perniciosorum, quàm inutilium verborum lapſu, cohibere nouerat; vt nemo inane verbum ab ipſius ore elapſum vnquàm audierit: ex quo facilem ad omnem Euangelicæ vitæ, ac virtutum omnium perfectionem viam ſtrauit: id præſertim atteſtante Iacobo: *Qui non offendit in verbo, hic perfectus eſt Vir*. Secunda fuit, admirabilis quædam abſtinentiæ virtus, quâ omnem gulæ ſenſum, & voluptatem ita ſibi ſubiecerat; vt nullius, quo veſcebatur, cibi guſtu, aut ſapore afficeretur: ità vt illud Vatis ſibi vſurpare poſſet: *Quia cinerem tanquam panem manducabam*. Tertia, ac poſtrema fuit horribilis quædam carnis maceratio, quâ nullis tametſi improbis laboribus cedens, nocturnis vigilijs, flagellis, grauiſſimis ponderibus, quaſi qui hoſtem ad internecionem quæreret, corpus perſequi ſolebat, ne Spiritum ad cœleſtia tendentem retardaret: atque adeò carnem vſque ad mortem inſecutus eſt; vt poſt ipſius obitum, cùm Fratres, vt corpus lauarent, habitu exuiſſent; ferreo thorace, quo carnem eouſquè fatigauerat, contectum reperirent. De eo Ludouicus Rheginus dicere ſolitus erat. O vtinam magnam horum Iuniperorum ſyluam, Religio noſtra haberet. Obijt Anno 1537.

FRATER BERNARDVS FOROSEMPRONIANVS, LAICVS, VITA, ET VIRTVTIBVS CLARVS.

FRater Bernardvs Foroſempronianus, Laicus, Vir plurimis virtutibus exornatus, Regulę cumprimis obſeruantiſſimus, cuius hæc vox familiaris erat, Fratres omnem potiùs cruciatum, ac mortem eligere debere, quàm Regulæ obſeruantiam lædere. Magno ſui ipſius tàm in habitu, quem omni ex parte varijs panni rudiſſimi præſegminibus cōſarcinatum gerebat, quàm in inceſſu (cum ſoleis nunquàm, quoad vixit, vſus fuit) neglectu affulgebat. Admirandam vitæ auſteritatem coluit: cumque à carnibus, ac vino abſtineret, ſemel tantùm in

die pauperioribus cibis, velut herbis, ac leguminibus veſcebatur. Orationis ſtudioſiſſimus adeò eâ delectabatur;vt cùm ſomno parciſſimè vteretur maiorem in eâ, ac præſertim in Paſſione Domini meditandâ, noctis partem tranſigeret, quam tot lacrymis proſequebatur;vt dum ſemel ſolitarius in nemore oraret, tàm forti, ac vehementi vocis eiulatu Domini Paſſionem defleret; vt nonnulli Sæculares Viri, qui fortè nemus ingreſſi fuerant, deplorandas eiuſmodi voces audientes, cùm ſiniſtrum quicquam illi accidiſſe ſuſpicarentur; eò ſtatim accurrerent: quibus ille ſui fletus cauſam aperiens, tantâ cœpit animi pietate, ac lacrymarum copiâ, cum ijs de Chriſti Domini cruciatibus, ac doloribus agere; vt omnes in fletum, ac lacrymas erumpere, ac tàm atroces Domini ſui pœnas, ſecum deplorare compulerit. Lacrymas, ob aſſiduam Chriſti Domini Paſſionis meditationem, tàm familiares ſibi conciliauerat; vt cùm aliquandò Prædicatorem de Domini Paſſione in Eccleſiâ concionantem audiret, in tàm ingentem fletum erumperet; vt, ne Concionatorem impediret, indè abſcedere compulſus fuerit. Ergà Pauperes, incredibili charitate afficiebatur. Ob Dominicæ Paſſionis amorem, ac præſertim Chriſti Domini flagellationis memoriam, præter conſuetas Ordinis flagellationes, ſemel in quolibet anno, flagellationem, quæ Dominica nuncupatur, per quinque horarum ſpatia, in ſeipſo ſeueriùs exercebat. Deniquè cùm duodecim circiter annos in maximâ vitæ auſteritate, ac Regulari obſeruantiâ, Virtutumquè omnium diſciplinâ in Religione tranſegiſſet; Maceratæ, magnâ cum Sanctimonia famâ, extremum diem claudit. Cuius Corpus, ob inſignes hominis virtutes, Foroſempronium tranſlatum fuit. Obijt Anno 1539.

FRATER DONATVS ALETINVS, LAICVS, VIRTVTIBVS CLARVS.

FRATER DONATVS Aletinus, Laicus, Vir omnium virtutum laude clarus, ac præſertim paupertatis, ac obedientiæ cultor zelantiſſimus, ac ſui neglectu inſignis, miraque animi puritate, ac candore præditus; adeò vt ſæpè cum Virgine Deiparâ colloqui auditus fuerit. Solitudinis, atque Orationis cumprimis amantiſſimus fuit, ac Regularis obſeruantiæ ſtudioſiſſimus. His, cùm Seruus Dei fideliter vacat, ac duplicatum ex ijs talentum Domino ſuo referre ſtudet; ad præmium vocatur, Dominumquè ſibi dicentem audit: *Eugè Serue bone & fidelis, quia in pauca fuiſt*

fidelis, ſuprà multa te conſtituam, intra in gaudium Domini tui. Tàm omnibus perſpicua erat huius Viri Sanctitas, vt Turbæ vndiquè in eius obitu, ad illius Corpus venerandum confluerent, Deo præſertim Serui ſui gloriam ſignis atteſtante. Nam Corpus in Eccleſiam delatum, tanto protinùs cœpit, non humanorum, ſed cœleſtium aromatum odore fragrare; vt eum cuncti in cœlo potiùs regnantem, quàm in feretro iacentem, ſibi certo argumento perſuaderent. Obijt Anno 1539.

FRATER IOANNES de VIA, LAICVS, SANCTIMONIA CONSPICVVS.

FRATER IOANNES de Viâ, Laicus, Regularis obſeruantiæ, atquè integerrimæ vitæ cuſtos. De eo, in Vmbriæ Prouinciæ monumentis refertur, quod cùm ob nonnulla officia pro defunctis Fratribus ommiſſa, à Cœli ingreſſu poſt mortem impediretur; Nouitio cuidam deuoto apparuerit; à quo ea pro ſe officia perſolui poſtulauit: quæ cùm Nouitius piè, ac promptè exoluiſſet; iterùm illi inter B. P. Franciſcum & S. Bernardinum medius apparens, cùm ijs Cœlum aſcendere viſus eſt. Obijt Anno 1541.

FRATER VALERIANVS VITERBIENSIS, LAICVS, FR. FRANCISCVS BELGA, & FR. IOANNES MARIA BRIXIANVS, SANCTIMONIA ILLVSTRES.

FRATER VALERIANVS Viterbienſis, Laicus, Ordinis Prædicatorum, cùm in Conuentu S. Mariæ à Quercu, Ciuitatis Viterbienſis, Deum attentiùs oraret, in mentis exceſſum rapitur: Quo tempore, binos Capucinos Fratres, in quodam Capucinorum Conuentu, corruptibili corporis ſarcinâ depoſitâ, diuino aſpectui oblatos conſpicit, quorum alter magnâ cum gloriâ Cœlum conſcendit: Alter breui quodam tempore, purgatorijs pœnis expiatus, poſt Socium euolauit. Valerius eâ viſione incenſus, cùm Religionem Capucinorum, quæ tàm illuſtres victores Cœlo parat, ingredi decreuiſſet; atque à Vicario Prouinciali receptus, ac Valerianus appellatus, ad Conuentum Montis-S. Ioannis probandus tranſmittitur. Is verò, cùm loci illius adhuc ſimulachrum

in men-

in mente gereret, in quo geminos illos Capucinos in viſu morientes conſpexerat; vix ad Conuentum peruenit, cùm eum locum defunctorum Fratrum eſſe agnouit. Quamobrem, cùm à Magiſtro diligentiùs inueſtigaret, num Fratres aliqui in eo Monaſterio nuper obijſſent? Ab eo accepit, duos ibi Fratres, nimirum Fr. Franciſcum Belgam, & Fr. Ioannem Marianam Brixianum, extremum diem, eàdem horâ clauſiſſe. Obitus verò die adnotato, eum adamuſſim eſſe intelligit, quo illorum illi mors in viſione demonſtrata fuerat. Quapropter tunc viſionem Magiſtro referens nouum, ac cœleſte vitæ tyrocinium in Religione inſtituit. Hic tandem cum plurimis in Religione virtutum titulis præcelluiſſet, quibus præclara vitæ exempla alijs imitanda reliquit; perfectâ tandem Regulæ obſeruantiâ clarus, poſt nonnullos auſterioris vitæ annos, æternam cœleſtium bonorum poſſeſſiónem adipiſcitur.

Anno 1545.

FRATER IVSTINVS A PANIGALEO FF.^{um} CAP.^{um}
VMBRIÆ PROÆ VIS.^{or} PROALIS. LAICVS

p. 71

FRATRIS IVSTINI à PANIGALEO, LAICI, VMBRIÆ PROVINCIÆ COMMISSARII

VITA, & GESTA.

FRATER IVSTINVS à Panigaleo, honeſtis Parentibus natus, in Obſeruantium Familiam, poſt aliquot in iuventute annos in Sæculo tranſactos conſcriptus, in eâ, haud ſine virtutum laude, piam, honeſtamque vitam, vſque ad ſenectutem, in Laicorum ſtatu ducit. Ac cum Bernardinus Aſtenſis, Ioannes à Fano, Euſebius Anconitanus, ac cæteri nonnulli ad Capucinos migrarent; eodem quoquè ipſe Regularis obſeruantiæ Spiritu ductus, cùm iàm ætate prouectus eſſet, in Capucinorum Familiam adſcribitur: in quâ tàm præclarum vitæ tyrocinium inſtituit; vt Angelicam, inter Fratres, conuerſationem præſeferret. Ita enim ſe humilitate benignitate, modeſtiâ, manſuetudine, atquè omnibus charitatis officijs, ergà omnes facilem præbebat; vt cùm cunctis ſuâ operâ, ac labore ſatisfaceret; à cunctis etiam magnoperè diligeretur. Laicorum ſtatum cùm ad labores, ac domeſtica Miniſteria à Deo vocatum eſſe non ignoraret; quotidianis laboribus, corpus, licet ſenectute prægrauatum, defatigat: ac non modò illi eſcam quotidianis ieiunijs ſubtrahit, ſed & plurima, ad ſolum panem, & aquam contrahit. Verùm, vt illius ſuperbiam retundat, aſperrimis ipſis hyemis frigoribus nudum ferè exponit. Præter hæc, tot illud flagellationibus, vigilijs, atquè alijs vitæ incommodis, velut infeſtiſſimum ſibi hoſtem aggreditur, vt nullas vnquàm belli inducias cum eo paciſcatur; quo illud in perfectam Spiritus libertatem redigat. Tanta deniquè in hoc Viro dura, aſperaquè omnia pro Chriſto patiendi cupiditas flagrabat; vt ſecum ſæpè conquereretur, tardiùs, & ad veſperum (cùm iam vires illi præ ſenio deficerent) ad opus acceſſiſſe. Orationem, Dei amiciſſimam ita amplectitur; vt cùm diem in labores inſumit, noctu diuinæ contemplationi vacet. Quo fit, vt poſt matutinas Horas, nunquàm, aut raro ab Eccleſiâ recedat, ſed in eâ diutiùs in Oratione pernoctet. Quo tempore, pleraque à Deo dona, ac cœleſtes reuelationes accipit: Ex quibus vnam lubet hic referre. Erat Iuſtinus, tametſi Laicus, ac prorsùs literarum ignarus, plurimùm conſilio, ac

prudentiâ præſtans : quamobrem , ſæpè Guardianus , atquè interdùm Vmbriæ Prouinciæ Commiſſarius , à Patribus inſtiturus fuit . Cùm igitur Bettonæ , Guardiani munus gereret , plurimâ erat cum Carcerellarum Guardiano neceſſitudine coniunctus, qui cùm inter nonnullas , eo tempore animi anguſtias verſaretur , pro eo Iuſtinus in oratione pernoctans , ad Deum preces fundebat. Cui Dominus, ſcamnum rripes manu geſtans, apparet, qui Iuſtinum his verbis compellat: Vides hoc tripes ſcamnum Iuſtine ? Scito,quod in eo Guardianus Carcerellarum ſeder : quo fit, vt ab omni periculo vacet . Cùm igitur Iuſtinus , ſcamni ſignificationem ignoraret , à Domino quærit : quidnam illud ſcamnum tripes protenderet ? Cui Dominus : Scamnum, inquit, certa animi ſedes, & quies eſt, quæ tunc ſtabilis & inconcuſſa agnoſcitur, quum mens in diuinæ Triadis ſpe collocatur. His Domini verbis intellexit Iuſtinus, Guardianum Carcerellarum , Aſſiſij, qui plurimis tunc à quibuſdam Regularibus moleſtijs pulſabatur, certâ in Deum ſpe , ab ijs liberandum fore : quod non multo poſt tempore , eorum perſecutione ceſſante , contigit . Plurimis quoquè alijs, de rerum Germanarum perturbatione , ac eius deuaſtatione, quæ non longè ſecuta ſunt, à Deo reuelationibus cohoneſtatur . Summâ denique charitate , præſertim ergà ægrotos flagrans , Vir Dei , Infirmorum vlcera purrefacta , ac penè inſanabilia, interdum oratione magis , quàm arte medicâ curabat. In Conu. Foroliuij quidam Frater , Paulus nomine , graui in altero crure gangrenâ laborabat , quæ cùm membri penitùs ſenſum extinxiſſet; iam Medicorum conſilio decretum erat ; vt crus illi abſcinderetur , ne morbi putredo altiùs ad alia membra conſcenderet . Iuſtinus verò teneriori ergà ægrotum charitate motus, à Medicis petit , vt ægrotum ſibi curandum relinquant . Cui cùm annuiſſent, protinùs tantâ charitate , Fratris curæ cœpit incumbere; vt partim vnguentis, maximè verò ardentiſſimâ precum virtute, breui integram membro incolumitatem reſtituerit . Eodem charitatis æſtu incaleſcens,Sacerdote ſibi in Socium aſſumpto,ad eorum,qui peſtilentiâ laborabant , curam accedit : quam , omni mortis metu poſtpoſito , tàm conſtanter exercet ; vt dum Sacerdos Sacramenta miniſtrat , ipſe manu puſtulas , ac carbunculos aperiat , saniem exprimat, laborantes conſoletur , mortuos ſepeliat . Porrò, dum hæc officia Vir Dei exercet , à Iuuenculâ ad turpem copulam ſollicitatus; B. V. interceſſione, glorioſum de eâ caſtitatis trophæum obtinet . Dum in Narnienſi Conuentu (qui tunc nouus extruebatur) Guardiani munus gerit Vir quidam pauper , ſub

Solis

Solis occaſum ad Conuentum accedit, in eoque hoſpitio excipi poſtulat. Cui cùm Ianitor panem porrexiſſet, ſeque quod pauperes eſſent excuſans, ad hoſpitium, ob imperfectam loci ſtructuram, recipi minimè poſſe, iuxtà Guardiani mandatum reſpondiſſet; Pauper ille, accepto pane, Dominico ait: *Scio quidem vos Pauperes eſſe, at quid praſtare valetis non ignoro*. His dictis, cùm terga vertiſſet, ſtatim euanuit. Mox verò Dominus, qui ſub illius Pauperis habitu hoſpitium poſtulauerat; Iuſtino Guardiano, qui tunc Orationi vacabat, apparet: cui acceptum panem, quem manu gerebat, oſtendens, ait: *Hunc panem à vobis accepi, hoſpitium verò mihi denegáſtis, en abiectus recedo*. Hæc cùm dixiſſet, panem in Altari collocans, ſtatim ſe ab illius oculis eripit. Hæc autem Iuſtinus attentiùs perpendens, continuos ex oculis lacrymarum imbres fundit, Dominique abeuntis verba ſæpè ad animum reuocans, diu, noctuque finem fletibus, ac ſingultibus non imponit. Nulla quies animo ineſt, ſed vel vigilans, vel ad quietem accedens, ſemper illa Domini Verba (*En abiectus recedo*) illi in auribus inſonare videntur, quæ perpetuos rugitus, ac luctus in animo excitant: ſicque per quamplurimos dies, Iuſtini mens, inteſtinis cruciata doloribus, inter fletus, & lacrymas culpæ maculam eluit, donec iterùm ſibi reconciliatum Dominum accipit. Paupertatis altiſſimæ ſeuerus cultor exiſtit, futura Religionis tempora Spiritu Prophetico prænunciat: cumque in pijs laboribus, ac notâ vitæ Sanctitate, Narniæ, vbi tunc Guardianus erat, in morbum incidiſſet; Fratri Dominico à Buſceto, Sacerdoti, qui Ianitoris officio (vti ſuperius diximus) fungebatur, noctu in Eccleſiâ oranti, numeroſa quædam centum circiter Fratrum Capucinorum Supplicatio apparet, qui Eccleſiam patefactis vltrò foribus ingredientes, & cancellos, ac Sancta Sanctorum, ad Chorum vſque penetrantes, indè in Dormitorium ſubeunt. Stupebat Dominicus, & vndenam tot Fratrum multitudo erumperet, quoue tenderet, ignorabat. Quamobrem, cunctis qui in ſupplicatione gradiebantur præteritis, cùm duo tantùm extremi ſupereſſent; ad eos Dominicus accedens, ab ijs, quinam eſſent, & quonam progrederentur, haud abſque metu ſciſcitatur. Cui illi: Nos (inquiunt) Fratres Minores Capucini omnes ſumus, qui non pridem in Domino obdormientes, cum eo regnamus: nunc verò ab eo miſſi, ad Guardianum laborantem pergimus; vt viſitationis illi gratiam impendamus, ſuprema enim illi imminet dies, quâ ex hâc, in meliorem emigraturus eſt lucem: Iouis proxima haud elabetur dies, cùm huc reuertentes, ipſius animam è corpo-

re migrantem rectà in Cœlum comitabimur. His dictis, tota ea Fratrum Supplicatio, è Dominici quidem oculis erepta fuit, at Iuſtino laboranti apparuit: quem cùm cœleſtibus verbis conſolata fuiſſet; diem quoque illi, atquè horam obitus, prædixit. Dominicus porrò eo nuncio accepto, vix die illuceſcente, ad Guardianum pergit, eumquè his verbis compellat: Bono eſto animo Frater, fauſtus ad te nuncius accedo, iucunda fero, parum tibi iam laborandum eſt, breui è corpore exeundum: dies Iouis qui proximus eſt, tibi extremus erit, teque Deo Creatori reddet. Cui Iuſtinus: Fili, ſcio velocem eſſe depoſitionem corporis mei, ſicut oſtendit mihi Dominus, veſpertinumque diei Iouis mihi ſupremum fore: vtinam, atque vtinam, Chriſto fruar. Tum Deo gratias impenſiùs agere cœpit, Sacriſquè Eccleſiæ Sacramentis ſummâ cum pietate ſuſceptis, cùm Feriâ quintâ illuxiſſet; paulò ante Veſperas, cunctos Fratres ad ſe conuenire iubet: quos vbi Paternis vocibus ad perfectam Regulæ obſeruantiam, ac B. P. Franciſci veſtigia ſectanda, eſt adhortatus; ſingulos pacis oſculo excipit, ac dexterâ, in Crucis modum extensâ, benedictione firmat. Tum Chriſti Crucifixi Imaginem manu geſtans, ab eo veniam peccatorum profuſis lacrymis poſtulat: Chriſti interea, ac Mariæ nomen dulciſſimè ſæpiùs in ore ingeminat. Hæc vbi ſummâ deuotione præſtitit; cùm ſui occaſus tempus adeſſe intelligeret, Illis Chriſti verbis: *Pater in manus tuas* &c. Deo animam ſuam commendans, in eâ voce, Domino Spiritum reddit, ac beatâ illâ Capucinorum comitante caterua, Cœlum perpetuò regnaturus conſcendit. Anno 1547.

FRATER MARTINVS BELGA, LAICVS, VIR SANCTVS.

FRATER MARTINVS Belga, Laicus, Franciſci Titelmanni Socius: eius charitas, Romæ in ægrotis qui in Incurabilium Domo iacebant, curandis, potiſſimùm enituit: quibus tàm ardenti charitatis ſtudio inſeruiebat; vt in ipſis ſeipſum prorùs exinanire videretur. Regulæ obſeruantiſſimus fuit, Obedientiâ quoquè, paupertate, humilitate, manſuetudine, modeſtiâ inſignis: ſilentio, ac ſolitudini vacabat, vt diutiùs, ac liberiùs Dei colloquio in Oratione frui poſſet. Hic cùm quindecim annos in ægrotantium illius Domus obſequio inſumpſiſſet; quo tempore, quamplurima ibi Miracula edidiſſe, communis fama erat; prolixâ, ac moleſta quidem corpori, animo verò ſuaui, à Domino infirmitate proba-

tus fuit, in quâ cùm ſummam patientiam, cùm pari patiendi deſiderio coniunctam ſemper exhibuiſſet; ſupremum ibi diem agens, tandem pro mercede cœleſtem gloriam accepit. Cuius præter vitam omni in virtute tranſactam, teſtes ſunt pleraque Miracula in ipſius morte patrata, quæ ſolâ famâ ad nos perlata fuêre. Obijt Anno 1550.

FRATER ROGERIVS ab ENNA, LAICVS, VIRTVTE CLARVS.

FRATER ROGERIVS ab Ennâ, Laicus, Sanctitatis famâ clarus, hunc cùm Satan in morte tàm graui tentatione vrgeret; vt eum ob præterita Sæculi peccata iam à Deo damnatum eſſe perſuadere ei vellet: Dominus Ieſus Cruce onuſtus oranti apparuit, has edens voces: Rogeri, vniuerſa delicta tua in hâc Cruce depone, in quâ pro Peccatoribus mortem pertuli: in eâ enim ſalutem, & vitam inuenies. Quibus Chriſti verbis, Rogerius, in meliorem ſpem erectus atque omnem ſuæ ſalutis ſummam in Domini Cruce collocans, in Crucis amplexu obdormiuit. Anno 1550.

FRATER IOANNES APPVLVS FRATRVM
CAPVCINORVM LAICVS

FRATRIS IOANNIS APPVLI, LAICI

VITA ET MARTYRIVM.

FRATER IOANNES Appulus, Laicus, Adoleſcens in Hiſpaniam profectus, inter Fratres Ordinis Sancti Franciſci Diſcalceatorum adnumeratur, ac Alexandri nomen ſortitur. Is, cùm ſæpè Martyrum geſta in menſâ legerentur, Martyrij deſiderio flagrans, quotidianis ieiunijs, vigilijs, Orationibus, lacrymis, diuinæ clementiæ fores pulſat; vt optato tandem Martyrij dono fruatur. Quod vt facilius aſſequatur, mox prauis omnibus cupiditatibus bellum indicit, carnem varijs caſtigationibus adoritur, humilitatem, manſuetudinem, patientiam, rerum, ac Spiritus paupertatem, ſui ipſius odium, ac contemptum, charitatem, demùm omnium Virtutum ſupellectilem ſibi comparandam curat. Summum, ac præcipuum Orationis ſtudium, tàm ſibi familiare acquirit; vt ab eo vix vnquâm auellatur. In Conuentu Saluateriæ, ſepulchrum quoddam ſibi ad orandum eligit, in quo cum frequentiùs Orationi incumberet; Inde Alexandri, adhæc vſque tempora, Sepulchri appellationem retinuit. In hâc cùm aliquandò virtutum palæſtrâ Alexander ſe exercuiſſet; ex quâ illi maior quotidiè Martyrij cupiditas accendebatur: incenſum tandem animi ſtudium Generali Miniſtro aperit, à quo facultatem impetrat, vt cum Fr. Bartholomæo Tiphernate, ac duobus alijs eiuſdem Ordinis Socijs, qui eodem Martyrij deſiderio tenebantur, ad Infidelium terras ſe conferat. Eâ facultate à Generali latâ, Alexander cum Socijs in Mauritaniam proficiſcitur: ibique dum Mauris omnes liberè Chriſti Fidem ad ſalutem neceſſariam eſſe prædicant; primò contumelijs, deinde multis verberibus affecti, in ſiccum putheum, abſque cibo proijciuntur. Diu in hoc puthei ergaſtulo, nimirum viginti duorum dierum ſpatio, Chriſti milites concluſi extitêre: quo tempore plebs illa Barbata, omnem prorsùs humanitatem exuta, quotidie cibi loco, vas ingens lotio, ac ſtercore plenum ſu-

per Dei Seruos effundebat, eo conſilio, vt fœtore, ac inediâ enecati tandem interirent. Iam verò nulli dubitandum eſt, quin hoc pacto Chriſti Athletæ Martyrij agonem breui tempore conſummâſſent; niſi Iudæorum quorundam qui in eâ Vrbe habitabant, Deus animos permouiſſet, vt illis ex naturali quâdam humanitate, cibos quotidiè miniſtrarent. Dum igitur in hoc puthei profundo, ſtrenuè Chriſti milites penè fœtore confecti, ad Martyrij palmam anhelant, Deoquè laudes ardentiùs decantant; impia illa Barbarorum turba, auri cupida, Dei Seruos, nonnullis Chriſtianis Mercatoribus eâ conditione venundant; vt ab ijs in Chriſtianorum terras reduci debeant. Hoc pacto, Alexander cum cæteris, in Hiſpaniam rediens, cùm Martyrij, quod haud procul reſpexerat, ſpe, hoc tempore fruſtratus eſſet; haud tamen Martyrij cupiditatem exuit. Nam aliquo tempore elapſo rurſus impetratâ à Generali Miniſtro facultate, ſolusquè ad Infidelium terras profectus, dum is Chriſtum conſtantiſſimè annunciat, quàmplurimis verberibus, ac fuſtibus cæſus, iterum ad Chriſtianos remeare cogitur. His, inuictus Chriſti Miles, tot aſperis pro Chriſto perpeſſis, eò ferueutiùs ad Martyrium anhelans, bis adhuc impetratâ à Generali licentiâ, Infidelium partes penetrat, ac repetitis ab ijs ſupplicijs exagitatus, bis quoquè ad Chriſtianorum oras repulſus fuit. Quamobrem, Generalis Miniſter, cùm à Deo Martyrij coronam illi præpediri exiſtimaret; iterum pulſantem quieſcere iubet. Porrò cùm hoc tempore, iam Capucinorum fama, quos ſummâ vitæ auſteritate, Regulariquè obſeruantiæ perfectione, in Italiâ florere intellexerat, in Hiſpaniæ oras aduolaſſet; in eam, mox Alexander cogitationem defigit, eo præſertim conſilio adductus, quod in eâ Martyrij ſpem ſibi reuiuiſcere poſſe perſuaderet. Quapropter acceptâ à Generali facultate, in Italiam concedit, plurimiſque in itinere incommodis affectus, præſertim Puppij, vbi bellis graſſantibus, cùm tanquam Vrbis explorator detentus, & in imum carcerem detruſus fuiſſet; quatuor & viginti dies, beſtiarum cibo, ac putidâ aquâ vitam ſuſtentare compellitur: tandem Viri Dei integritate perſpectâ, è carcere eductus, Romam venit, Capucinorumque gremio adſcribitur: mutatoque nomine Alexandri, Ioannes appellatus, in Appuliam mittitur. Nouum hic Dei Seruus in eâ Prouinciâ vitæ tyrocinium inſtituit, vitamque priori longè auſteriorem auſpicari incipit. Antrum, quod intra Conuentus limites, ſub monte latet, cùm ſibi à Guardiano pro domicilio impetrâſſet; in eo humi cubans, atque in pane, & aquâ quotidiè victitans, aſſiduæ Orationi, ac rerum diuinarum contemplationi vacat. Cùm ſemel Guardiani iuſſu, in aſperos quoſdam montes, panem mendicaturus conceſſiſſet; nix tàm copioſa

è Cœlo

è Cœlo deſcendit; vt ad genua vſque pertingeret. Is verò cùm nudis pedibus, abſque ſandalijs incederet, iniunctum mendicationis opus haud infectum deſerit, ſed eam frigoris pro Chriſto tolerandi occaſionem nactus, niuem nudis pedibus ſcindit, premit, calcat, non modò vt obedientiam præſcriptam impleat, ſed vt voluntarium pro Chriſto frigoris Martyrium ſubeat. At neque eo Martyrio fruſtratus fuit, nam cùm pedibus nimio frigore contractis, ab his ſenſus omnis abſceſſiſſet; digitorum illi vngues excidêre, pedeſquè in tumorem exurgentes, incredibilem penè illi dolorem adferebant. At is perfecto Chriſti Martyrio flagrans, in vehementiſſimo illo pedum dolore, vix doloris ſenſum percipere videbatur. Hinc in Vmbriæ Prouinciam migrans, diu Montis-Caſalis Conuentu incolit: vbi cùm ſub altâ rupe, Guardiano indulgente, cellam ſibi ex luto, & viminibus conſtruxiſſet; in eam aſperrimum vitæ genus, nouo Spiritus ardore aggreditur, & pane omiſſo, fabas, aut aliud huiuſmodi leguminum genus, neque ſale, neque oleo conditum, ſed purâ duntaxat aquâ coctum, certaquè menſurâ limitatum, cum aquâ ſibi in cibum, & potum conſtituit: quo tamen ſemel tantùm in die veſcitur. Aſpero cilicio indutus, ac toto anni tempore ſolo habitu contentus, hyemis rigores, atquè aëris inclementias, Martyrij aliquando pro Chriſto ſubeundi ſpe enutritus, libenter tolerat. Dum orat, totus præ diuini amoris æſtu ardens, aut in lacrymas defluit, vel in ſuſpiria, ac rugitus, charitatis flamma euaporatur, imò etiam in voces, ac tam ingentes clamores erumpit; vt ab ijs qui longè aberant, licet inuitus, facilè audiri poſſit: tanta enim in Domini Paſſionis conſideratione, lux illi è Cœlo effulgebat, tamquè ingens charitatis incendium ex luce illâ diuinâ fluens, illius animum afficiebat; vt niſi illius flammam alto clamore exhalâſſet; facilè cordis vitam præ nimio ardore in diſcrimen vocâſſet. Quapropter, cum matutino tempore ad Sacrum Miſſæ audiendum accederet, nihil ex illius ore, præterquàm *Ieſu bone*, *Ieſu bone*, quaſi Echo ex cordis voce reſonans, toto illo tempore audiebatur. Incredible eſt, quantis artibus Satan illum ab oratione auellere nitebatur, quantaſque de eo victorias reportâtit; Veruntamen quò magis his tartareorum hoſtium infeſtationibus affligebatur, eò maiores Deus Seruo ſuo Spiritus delicias miniſtrabat. Nam hoc ipſo tempore, pleraſquè à Deo cœleſtes viſiones, ac reuelationes accipit, inter quas illa illuſtris habetur, quæ in Conuentu Spoleti diuinitùs illi manifeſtata fuit: Ibi enim orans, in mentis exceſſum rapitur, quo tempore Iuuenis illi quidam ſpecioſiſſimus adſtat, qui his illum verbis compellat: Mecum veni, ò Ioannes; tibi enim magna, ac mirabilia oſtendam, moxquè dexterâ illius manu ap-

prehenſa, in Templum quoddam ampliſſimum ducit, cuius Lacunar auro illitum, ornatiſſimum erat, quatuor columnis ſuffultum, ex quibus cùm iam duæ dirutæ, ac ſubuerſæ iacerent: Virum quendam aſpectu horridum, ac terribilem conſpicit; qui ingenti clauâ tertiam columnam inuadens, eam crebris, ac fortioribus ictib. proſternere, ac demoliri conabatur; vt præclarum Lacunar ad ruinam compelleret. Porrò Iuuenis, qui Ioannem ducebat, ad eum conuerſus, ait: Quid tibi videtur Ioannes, an non magno in diſcrimine hoc Templum verſatur? Maximo certè (inquit Ioannes) at quodnam huius rei Myſterium eſt? Cui Angelus: Intellige, inquit, Ioannes, hoc Templo Dei Eccleſiam ſignificari: Lacunar, Clericalis Paſtorum ſtatus eſt, quo Eccleſia ſubſiſtit: Columnæ verò, quæ Lacunar fulciunt, varia Ordinum Religioſorum inſtituta ſunt: quæ idcircò Deus in Eccleſiâ erexit; vt haud ſecus quàm fortes, ac ſtabiles quædam Columnæ, eã vitâ, doctrinâ, exemplo, virtutibus, orationibuſque aduersùs Dæmonum, ac hæreſum pugnationes tuerentur, ac ſartam rectam ſeruarent, Cæterùm Columnæ, quas iam euerſas, atque humi proſtratas cernis; ij Religioſorum Ordines ſunt; qui cùm à primâ Patrum ſuorum inſtitutione exciderint, atque ab eorum virtutibus, ac vitæ ratione deflexerint; inter carnis tantùm deſideria iacent. Reliquæ verò, quæ adhuc ſtant, ac ſuperſtes manent nonnullæ aliæ Religiones ſunt, in quibus, & Regularis obſeruantia, & ſolida virtus etiamnum integra viget: atque hæ ſunt, quæ aureum Lacunar, ſuo interdum pondere ad ima defluentem ne prolabatur, ſuis virtutibus fulciunt. Porrò qui fero conatu Columnam aggreditur, ipſe Dæmonum, ac Hæreticorum impetus eſt; qui Religioſorum Ordines proſternere, atque è medio tollere omni ſtudio contendunt; vt ſimul de Clericorum ſtatu triumphent: quod tamen haud aſſequi valent, aut valebunt vnquam, rametſi de quibuſdam ſingillatim trophæa referre videantur. Deus namque, qui ſuæ Eccleſiæ curam gerit, ſuos opportuno tempore Reformatores mittet, qui ruinas inſtaurent, diſrupta conſolident, ac vitijs deprauata in priſtinam virtutum incolumitatem vendicent. Plurimis tandem ſignis, ac Miraculis, Deus Serui ſui Sanctitatem teſtatam voluit; quæ temporum illorum humilitas, potius ſilentio obtegere, quàm ſcripto excipere curauit: ita vt vix vnius, aut alterius fragmenta ad nos peruenerint. Inter quæ, illud eſt, quod Mulier quædam, cùm partus doloribus preſſa fœtum in lucem edere non poſſet; magno in diſcrimine verſabatur; precibus Ioannis ſalua Maſculum, prout prædixerat, Filium peperit. In eodem Oppido Montis-Caſalis, Nobilis cuiuſdam Mulieris Filiæ dexteram genam, cancer tam ſæuus inuaſerat; vt carne exesâ, morbus iam ad interiora

vſque oſſa pertingeret, cùm Ioannes oratione factâ, Signum Crucis ſuper genam Puellæ efformâſſet, manuque cancri tumorem compreſſiſſet; ſtatim plaga ſanata, ac gena priori incolumitati reſtituta fuit. Inter hæc, cùm Dei Seruus animo ſemper ad Martyrium inhiaret, ac pro eo iuges apud Deum lacrymas funderet; Chriſtus Dominus tandem ſemel ante Imaginem Crucifixi orantem, ac lacrymantem, his verbis è Cruce alloquitur: Quid ploras Ioannes? Cui Ioannes: Ingemiſco, ait, Domine, quod te Dominum pro me in Cruce Sanguinem fundentem cerno, cùm ego ne guttam quidem hactenùs pro te effuderim: tot tenerioris æui Virgines, tot Pueros imbelles, atque Adoleſcentes pro te certantes, inter Martyria triumphantes recolo, meque ſenem, fruſtraque ad Martyrij certamen inhiantem, à Triumpho expulſum video. At Chriſtus: Ne fleueris, inquit, Ioannes, iam finem lacrymis imponito, Martyrium petis? Eſto, Martyrium habeto: quo tandem laureatus ad me venies. Eâ pollicitatione acceptâ, Ioannes, tàm ingenti animo exultare cœpit; vt præ lætitiâ ſeipſum continere non poſſet. Porrò ab eo tempore nihil præterquàm Dei laudes in ore verſare videbatur: diu, noctuque orationibus vacans, promiſſionem Domini impleri certiſſimè exſpectabat. Dum verò hâc ſpe illius animus aleretur, contigit; vt Indulgentiæ S. Mariæ Angelorum tempore adueniente, is cum alijs Aſſiſium contenderet; quo tempore; inito cùm Ioanne à Metymniâ Sacerd. conſilio; facultateque ab Aſtenſi Generali impetratâ: ſimul cum Ioanne (prout in vitâ ipſius fuſiùs explicatum fuit) primò Biſantium, dein Memphim proficiſcitur: vbi vnâ pro fide certantes, tandem fame, ac ſiti enecati, Martyrio ſimul coronantur. Anno 1551.

FRATRIS ALBERTI NEAPOLITANI LAICI
VITA, ET GESTA.

FRATER ALBERTVS Neapolitanus, Laicus, cùm in Sæculo per aliquot annos inter arma, militarem vitam duxiſſet; à Deo ad Capucinorum militiam euocatus; in eâ ſtrenuè aduerſus carnis concupiſcentias, ac vitia dimicauit. Auſteritate, abſtinentiâ, ſilentio, humilitate, ac Regularis obſeruantiæ ſtudio inſignis fuit: charitate præſertim ergà infirmos præcelluit. Peruſiæ, cùm ægroti Fratris curam gereret, nec quid illi carnium adminiſtraret, haberet; ſuâ oratione, geminos quotidiè turdos, quibus ægrotum refocillaret, à Deo impetrat: quos laqueo irretitos, in ne-

more deprehendebat. Orationi, ac ſolitudini cumprimis vacans, cùm magnam diei, ac noctis partem in rerum diuinarum meditatione occuparet; plurimas à Deo viſiones, ac reuelationes accepit: atque inter alias ea fuit: quâ Ioannem Baptiſtam à Nurſiâ, in morte ante Dei Tribunal ſtantem, ac cœleſti tandem gloriâ donatum vidit: vt aliàs in ipſius vitâ explicatum fuit. Dum Concionator quidam ex noſtris, in Vrbe, vt putatur Spoletanâ, quæ quamplurimis odijs, ac vitijs contaminata erat, Dei Verbum prædicaret; is copioſas Dæmonum turmas inde effugere, Deo monſtrante, conſpicit. Quapropter, cùm ob eximia dona, quæ à Deo cumulata acceperat, graues Dæmonum moleſtias diu ſuſtinuiſſet; omnium tandem victor, Peruſiæ ad cœleſtes coronas euolat,

Anno 1551.

FRATER BONAVENTVRA RHEGINVS FRATRum
CAPVCINORVM LAICVS.

p 11

FRATRIS BONAVENTVRÆ RHEGINI, LAICI,

VITA, ET GESTA.

FRater Bonaventvra Rheg., Laicus, inter priores illos Calabros Patres, Ludouici Soc. adnumeratur, qui ſummâ conſtantiâ ac primæuos illos perſecutionum impetus deuicerunt. Mira in hoc Viro ergà infirmos,charitas, ac diligentia elucet, quibus tanto ſtudio, ac ſollicitudine inſeruire videtur; vt cibum, ac ſomnum, quo illorum obſequio vacet, ſibi præripiat: in vultu hilaritatem, in verbis ſuauitatem ita præſefert, vt omnibus gratus, vniuerſos etiam ſuâ modeſtiâ, ac morum diſciplinâ ædificet. Orationem tantoperè colit, vt poſt charitatis obſequia, ad ſolitaria ſemper loca Orationi apta ſecedat. Cæterùm, diuina familiaritas, quam aſſiduâ illi Oratio genuit, tantam Dei Seruo ergà Deum confidentiam comparat; vt nihil vnquàm ab eo petat, quod imperrandum non credat. Nonnullis id, exemplis manifeſtum fit: cùm enim fornax calcaria ad Rhegini Conuentus ædificationem pararetur, quamplurimique Operarij, quibus victus à Fratribus miniſtrabatur, ad opus confluxiſſent, contigit aliquandò; vt panis Operarijs ad Refectionem deeſſet, quos Bonauentura bono animo eſſe, ac parumper duntaxat exſpectare iubet, donec ocyùs ad ipſos redeat: ſtatimquè manticâ in humeros ſublatâ, ac F. Antonio Rhegino Soc. aſſumpto, vix vno ab ijs lapide digreſſus, cum manticam humi deponit, in genua procidit, diuinamque liberalitatem orans ſibi adeſſe depoſcit. Intereà, Operarius vnus, qui eum cum manticâ abeuntem conſpexerat, cùm hominum habitationes indè longè abeſſe non ignoraret, clàm illum ſecutus, cùm primùm illum Orationi cum Socio incumbentem videt, ſtatim ad Socios rediens: Iam, inquit, hodiè pro pane nobis ſupplicationes ad veſcendum dabuntur: quid fruſtrà panem exſpectamus? En F. Bonauentura cum Socio panis obliti. Orationi vacant, nos verò intereà fame conficimur. At Bonauentura, vbi Deum aliquantiſper orauit, manticam pane albo, & optimo è Cœlo plenam accipiens, ad Operarios reuertitur, panemquè illis abundè miniſtrat. Hinc paruo elapſo tempore, cùm vaſta quædam trabs, quæ eiuſdem Conuentus ſtructuræ neceſſaria erat, vehenda eſſet; eam Bonauentura bouum operâ pertrahendam curabat: quo tempore,

re accidit; vt currus quem is cum bobus præcedebat, è colle præcipiti defluens, boues, & trabem magno impetu, in eum impelleret: Porrò eâ impetus vi, ac pondere, cùm omnes eum contritum, nedum oppreſſum crederent; en Vir Dei incolumis è lapſu ſurgit, alteriuſque bouis, qui iugum excuſſerat, onus ſuſtinens; trabem abſque vllâ corporis læſione, aut iniuriâ, ad collis radicem vnà cum altero boue pertrahit. Id cunctis qui aderant, cùm non tàm admirabile, quàm humanæ virtuti prorsùs impoſſibile, viſum eſſet; nihil in eo præter Dei virtutem, miro modo operantem, ſuſpicientes; diuinam benignitatem commendabant. At illud poſtremò mirabile fuit: quod dum altera fornax calcaria, quæ pro eiuſdem Conuentus ædificatione extructa fuerat, iam ſecundâ die arderet; animaduertunt calcarij fornacem ruinam minari: cumque eâ re eo grauiùs cruciarentur, quod nullo modo ruinam inſtaurari poſſe intelligerent: Vir Dei, animo conſternatos, in ſpem diuinæ benignitatis aſſurgere, eoſque refectionem ſumere iubet. Intereà, Signo Crucis ſeipſum armans, ardentem fornacem ingreditur, per flammas ad ruinam graditur, ardentes lateres ſuis locis collocat; fornacem ſuffulſit, ruinas inſtaurat: quo in opere non paruam temporis moram inſumit: tum verò, à flammâ tàm illæſus iterum per os fornacis egreditur; vt nec habitus pilum ab igne exuſtum haberet, nec ignis odorem præſeferret. Expauêre vniuerſi, qui eum fornacem accenſam ingredientem conſpexerant: at verò cum à fornace non tàm incolumem, quàm ne flammâ quidem delibatum, exeuntem cernerent; mox Vniuerſi Dei virtutem ſummis laudibus efferunt, & Viri Dei Sanctitatem, tàm admirabili ſigno conteſtatam venerantur. Poſtremò, cùm fidelis hic Dei Seruus, tres & 20. annos, in Marthæ miniſterio ſtrenuè operam nauâſſet; obitus ſui horâ Fratrib. prænunciatâ; meritis ac Miraculis clarus, octogenarius in Cœlum migrat, ac laborum mercedem accipit. Magnus Vrbis Rheginæ ad S. Viri corpus venerandum, hominum, ac Mulierum concurſus fuit: quo tempore illud memorabile accidit: quod dum illi à Fratrib. Officia funeralia perſoluerentur; corpus niue candidius apparuit, ſuauiſſimumque odorem efflare cœpit: quo cùm Vniuerſi obſtupeſcerent, ſuauiores Deo laudes perſonant, qui Sanctos ſeruos ſuos mirificat, gloriaque, & honore apud ſe coronat. Obijt Vir Sanctus Anno 1555.

FRATER PETRVS CLODIENSIS, LAICVS, SANCTIMONIA EXIMIVS.

FRATER PETRVS Clodienſis, Laicus, ſeptuagenarius ad Religionem accedens, atque ob ſummam Viri exiſtimationem habitu donatus; ſub eo, tàm dignè viginti duorum annorum ſpatio verſatur, vt quamuis extremâ ſenectute premeretur, Iuuentutis tamen labores, ac communes corporis auſteritates alacri animo ſubiret. Demùm, nonageſimum ſuprà ſecundum annum agens, Spiritu vegetior, Sanctitatis opinione ob præclaras virtutes poſt ſe relictâ, non vitam cum morte, ſed mortem cum fœliciori vitâ commutat. Anno 1555.

FRATRIS ANTONII SICVLI, LAICI *VITA, ET GESTA.*

FRATER ANTONIVS Siculus, Laicus, Romæ Infirmorum Præfectus, huius inter cæteras virtutes, illuſtris patientia fuit, ac dura pro Chriſto tolerandi ardor. Hanc patientiam multis iniurijs, ac contumelijs à Lanione quodam laceſſitam, diuturnoque tempore probatam, cùm Lanius altiùs ſibi animo inſculpſiſſet; magnoperè eam admirari cœpit: neque præſtantiſſimâ, ac propè diuinâ virtute vacare ſenſit. Quapropter, Antonij patientiâ, ex contumelioſo pius, ac beneuolus redditur. Cum hâc animi virtute, vitæ auſteritatem, abſtinentiam, corporis macerationem perpetuò coniunxit: tantâ quoque morum diſciplinâ, ac ſermonis ſuauitate præditus fuit; vt cùm Paulo III. Pontifici, qui illius Sanctitatem nouerat, ob id clarus eſſet; Pontifex illius colloquio delectaretur. Potiſſima tandem illius virtus fuit, quæ electorum propria eſt; effuſa quædam nimirum ergà Infirmos, ac cæteros omnes charitas: quâ fiebat, vt neque laboribus, neque vigilijs propter ægrotos parceret, tantaque Vniuerſos charitate complecteretur; vt & ipſa ſibi neceſſaria ſepenumerò denegaret; vt aliorum commodis ſatisfaceret. His, cùm magnam ſibi tùm in Vrbe, tùm apud Fratres, Sanctimoniæ famam haud fruſtrà comparâſſet, tandem poſt vigeſimum in Religione annum, in Sanctitate, & Iuſtitiâ haud vulgari conſummatum, in eodem Romano Conuentu, mortali vitæ finem imponit, vt apud Deum immortalem auſpicaretur. Anno 1555.

FRATRIS IOANNIS CANDELÆ LAICI
VITA, ET GESTA.

FRATER IOANNES Candela, Laicus, Vir virtute præclarus, cum Ludouico Rhegino, ac reliquis ex Obſeruantium Familiâ, in ipſo Reformationis exordio, ad Capucinos migrat. Fuit hic Ioannes, Regulæ obſeruantiſſimus, vitâ auſterus, charitate feruidus, ita, vt vix vnquàm cùm ſuo munere ſatisfeciſſet, ab Eccleſiâ diſcederet. Obitum ſuum, Deo reuelante, longè antè præſciuit. Quamobrem, cùm ad mortem ægrotaret, Antonino Rhegino, Infirmorum Præfecto, qui illi in extremo vitæ diſcrimine adeſſe optabat, dixit: Antonine Fili, nondum venit hora mea: ito, & quieſce, opportuno te tempore accerſam. Cumque ſe Sanctis Eccleſiæ Sacramentis deuotiſſimè muniſſet; inſtante reſolutionis ſuæ horâ, Antoninum accerſit: atque eodem tempore, Auicula cellam ingreſſa, tantâ ſuauitate canere, ac cœleſte melos edere cœpit, vt & moribundum, & adſtantes ſummâ voluptate afficeret: porrò inter hos Auiculæ illius cœleſtes cantus, Ioannes, Deo animam reddit. Poſt mortem, caro illius mollis velut pueri reddita fuit, tamque ſuaui odore perfuſa; vt cœleſtis gloriæ iam præmium aſſecuta videretur. Septuagenarius obijt in Conuentu Rhegij. Anno 1555. atque ibidem ſepultus in Domino quieſcit.

FRATRIS FRANCISCI CVRENSIS, LAICI
VITA ET GESTA.

FRATER FRANCISCVS Curenſis, Laicus, inter primos fuit, qui à Ludouico Foroſemproniano ad Religionis gremium recepti plurimis eam virtutibus illuſtrârunt. Vir fuit cum primis abſtinentiâ admirabilis: ita, vt cùm quotidiana ferè ieiunia coleret, ſæpè etiam integras Quadrageſimas panis, & aquæ tantummodò victu tranſigeret: cui etiam auſtera omnia, tàm in victu, quàm in cultu reſpondebant. Charitate ergà Infirmos inſignis, diu in Romano Conuentu, Noſocomij Præfectus fuit. Semel cùm in Conuentu Montis-Veteris, Romanæ Prouinciæ ægrotum quendam Fratrem curaret; Foſſenniam, vt Medicum conſuleret, profecturus erat. Nauicularius verò, qui Tyberim traijcie-

bat, nullis precibus adduci potuit, vt illum trans Tiberim abſque pretio veheret: At velox Nauicularium, qui pium charitatis opus interceperat, Dei vindicta præoccupat: nam è littore digreſſus, mox cum Nauiculâ in Flumen demergitur. Tanto Sanctus hic Vir odio in ſeipſum exardeſcebat, ac peccatorum conuerſionis cupiditate flagrabat, vt ſemel habitum exuens, nudusquè ſolis ſibi femoralibus relictis, Cruce in humeros ſublatâ totam Romanam Vrbem percurreret, magnâ voce exclamans: Pœnitentiam agite peccatores. Tandem annis, ac bonis operibus grauis, Romæ, naturæ debitum exoluit: Anno 1557.

FRA-

FRATER BERNARDVS OFFIDANVS FRATRVM
CAPVCINORVM LAICVS.

FRATRIS BERNARDI OFFIDANI, LAICI, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER BERNARDVS Offidanus, Laicus, inter illos quinque Fratres adnumeratur, qui, impetrato à Clem. VII. Pont. Diplomate, inter ipſa Reformationis initia, ex Obſeruantium Familiâ ad Capucinos euolârunt. Multæ in hoc Viro, incredibileſquè virtutes prælucent, maximis quaſi theatris, & Orbi propè vniuerſo ad imitandum propoſitæ: vix enim ad Capucinorum Reformationem acceſſit; cùm prioris temporis (vt illi videbatur) iacturam, omnium virtutum proſecutione, ſibi reſtaurandam proponit. Quanquam iam ætate prouectus, virtutem tamen ætati præferens, tàm in omni Religioſæ diſciplinæ ſtudio proficit; vt & rubuſtioris iuuentutis flores, & dilabentis ſenectutis fructus, in ipſo ſenio copulata colligat. Perfectiſſimam Regulæ obſeruantiam ac præcipuè altiſſimam Religionis Paupertatem zelans, in eâ ſummas delitias collocâſſe videtur. Toto anni tempore nudis pedibus, nullis ſandalijs adhibitis incedens, vnico tantùm habitu, breui, rugoſo, obſoleto, interpolo contentus eſt: palliolum verò aliquandò, ætate grauior, languoribus preſſus, ſicut & ſandalia admittit. Mendicos, qui vix panis fruſtulis famem compeſcunt, velut exemplaria ſibi ante oculos proponens; vix neceſſarijs ad vitæ ſuſtentationem vtitur, quotidianis quoque ferè ieiunijs incumbens. Quadrageſimas S. P. Franciſci tantâ victus abſtinentiâ celebrare ſolitus eſt; vt in ijs nullum ſibi præterquàm panis, & aquæ cibum adhibeat. Cùm primùm Fulginij, Sancti Valentini Monaſterium extructum fuit, in eo Bernardus ad Guardiani officium electus, tantâ auſteritate, ac tenuiſſimâ victus ratione; cùm totâ Familiâ vitam inſtituit; vt cùm aſſiduis laboribus, ac vigilijs corpus defatigárent; pani tantùm, ad ſummum fructus, ad quotidianum victum interdùm adderent. Stupebant Fulginates Ciues, neque diuturnum illud vitæ genus eſſe poſſe exiſtimabant, quod tàm aſperum, ac violentum, communem hominum vitam excederet. Nullus itaque tàm auri cupidus, quàm Bernardus Paupertatis amicus fuit: quò fit, vt Euſebius Generalis ſæpè dicere ſoleret, plurimos quidem ſe in Prouinciarum viſitatione, Sanctos Fratres offendiſſe, ſed qui Bernardo ſtudioſiùs Paupertatem proſe-

querετur, fortè neminem. Humilitatem quoque paupertatis amicam, tàm antiquo ſibi fœdere copulauerat; vt ſe Sanctorum Fratrum numero, ac ſocietate indignum iudicaret. Maximâ verò Charitate ergà Fratres, maximè ægrotos præcellens, quamuis eo muneri incredibili diligentiâ incumberet; haud tamen ab orandi ſtudio animum auocabat: cui, poſt ægrotorum curam, tantâ ſollicitudine vacare ſolebat; vt pleraſque diei, ac noctis horas in Oratione inſumeret. Nihil æquè, ac iugis Dominicæ Paſſionis meditatio, huius Sancti Viri animum recreabat: quam cùm ſæpè lacrymis perfunderet, hinc ſolitaria loca Orationis amica ſemper quærens, à Fratrum conſortio quantùm fieri poterat, abſtinebat. Dùm ſemel in Oratione lacrymas funderet, ac Deum pro delictis ſuis exoraret; Beatiſſima Virgo, quam is ſibi ſingularem apud Deum Patronam elegerat eidem apparens, plenam ſe illi à Deo peccatorum ſuorum remiſſionem impetrâſſe, ſignificat. Quo nuncio, tantum animo voluptatis concepit, vt nihil deinceps prærer diuinas laudes occineret. Ergà Sæculares Viros præcipuâ quâdam charitate flagrans, eorum calamitatibus tam mirè afficiebatur; vt non modò ipſe lacrymas pro ijs ad Deum funderet, verùm & cæteros Fratres eâ potiſſimùm ratione ad eos orationibus adiuuandos propelleret, quod eos inter Sæculi tempeſtates, atque mortis pericula verſari affirmaret, quibus orationum ſuffragia, ex charitate deberentur: corporalibus quoque eorum anguſtijs ita animo commouebatur; vt haud ſecùs, quàm ſi ab eo geniti eſſent, illorum calamitates defleret. Hæc autem ergà proximos charitas, ac compaſſio, quæ Viri Dei viſcera depaſcebatur, quàm Deo accepta fuerit, illuſtre Miraculum declarauit. Cùm enim Colmenzoni Conuentus adhuc integer ſtaret, Bernardus in proximum Caſtellum, à Guardiano ſub Solis occaſum miſſus, vt panis eleëmoſynam poſtridiè ab incolis peteret, necdum ſe ad quietem receperat; cùm ingentem, inter ipſa noctis ſilentia, Mulierum vlulatum percepit: percunctatur Vir Dei, quid ille eiulatus mali præſeferat? Auditque, Mulieris cuiuſdam Filium, qui vnicus illi erat, tunc è viuis exceſſiſſe. Mox Bernardi viſcera commoueri, mox orbatæ Matris caſum commiſerari, mox & ille in lacrymas erumpere: tum ſecreto cubiculo concluſus, totam illam in Oratione noctem inſomnem ducere, in quâ pro Puero orans, à Deo tandem exaudiri meretur. Vix enim mane illuceſcente, defunctum Puerum, clàm ad ſe deferendum curat, clauſoque oſtio, vbi ſecretò, pauliſper orauit, mox è cubiculo prodit, Puerumque rediuiuum inter brachia gerens, Matri ſuæ præ gaudio exultanti reddit. Præter hæc, alia quoque Miracula, Signo Crucis ab eo edita narrantur, quæ ſola fama, nobis apud noſtri Or-

dinis monumenta teſtata relinquit, quibus illud Sanctitatis nomen apud omnes comparauerat, vt velut ſanctum haberent, ac Sancti Patris nomine nuncuparent. At Deus O. M. qui illum ex omni carne elegerat, & optimis ſuæ gratiæ donis Sanctum præſtiterat, cùm tandem immortalis gloriæ ſtolâ induere, & nomine æterno hæreditare vellet, poſt diutini languoris probationem, quâ illius Virtus perſpecta fuit. Anno 1558. è Conuentu Camerini, ad puriorem Cœli auram, fœliciori vitâ donandum euocat. Poſt Sancti Viri obitum, Mulier quædam, quæ Bernardum ſummâ deuotione proſequuta fuerat, cùm graui anguſtiâ premeretur, Dei opem fuſis lacrymis in Oratione implorans, Beati quoquè Viri merita ſibi ſuffragari poſtulabat, cui Chriſtus Saluator apparens, cùm nullum ei reſponſum præberet, nequè ad eam viſum deflecteret, illa ad Bernardum confugiens, eum ardentiùs inuocat. Adeſt repentè oranti Bernardus, lugentemquè Mulierem conſolatus, liberationem illi à graui illâ ærumnâ, à Domino impetrat.

FRATER ANTONIVS à POLITIO, LAICVS, SANCTIMONIA CONSPICVVS.

FRATER ANTONIVS à Politio, Laicus, vt liberiùs Orationi vacare, animumquè ad Deum faciliùs transferre poſſit, corpus tàm graui inediâ extenuat, vt ad perpetuum panis, & aquæ ieiunium compellat: nequè tamen eo ad ſaturitatem, ſed ad certam quandam duntaxat quantitatis menſuram veſcatur: & quaſi, qui atro carnem ſuam odio proſequatur, cilicium aſperrimum, ex equinis, ac ſuillis pilis (quibus etiam fila quædam ærea acuminata contexta erant) compactum gerebat: quo cùm poſt ipſius obitum deuotus quidam Frater vti vellet; illius aſperitatem vix per horæ ſpatium ferre potuit. His corporis afflictionibus, cùm potiores animi virtutes copularet, maximas ob id Dæmonum infeſtationes patiebatur, qui ſub varijs belluarum figuris, horrendiſque monſtrorum ſimulacris apparentes illum nunc virgis cædebant, nunc cominùs cum eo pugnare videbantur.

Quorum tamen victor exiſtens, poſt diuturnos certaminis labores, tandem Politij in pace requieſcit. Anno 1550. plurimis tàm vitâ, quàm in morte Miraculis clarus.

FRATRIS MATTHÆI AVINIONENSIS, LAICI; DEFINITORIS GENVENSIS PROVINCIAE

VITA, ET GESTA.

FRATER MATTHAEVS Auinionenſis, Laicus, Cùm ob perfectiorem Regulæ cultum, ex Minorum Obſeruantium Ordine, ad Capucinorum Religionem migrare ſtatuiſſet; in Italiam veniens, eo in itinere, Graſſator, enſe, & haſtâ armatus è nemore erumpens, ab eo minacibus verbis nummos poſcit. Cui Matthæus quaſi illi obtemperaturus igni tabulum thecâ occluſum proferens, ante illius pedes proijcit: qui chalybis ſonitum audiens, ratus ibi nummos adeſſe, protinùs ſe ad prædam inclinat. At Matthæus protinùs collo ipſius apprehenſo, ac fortiter humi compreſſo, Sicarium ita genibus ſuffocabat; vt ne quidem loco dimoueri poſſet. Intereà, haſtâ alterâ manu apprehenſâ, necem illi minabatur, niſi indè recederet, donec longiùs progreſſus, haſtam humi plantâſſet. Porrò, Sicarius ex inopinato euentu, tàm ingenti pauore perculſus, ac metu exanimatus fuit; vt Matthæo integrè paruerit. Hoc pacto Matthæus à Sicario liber, Genuam proficiſcitur. Quanquam verò hoc Matthæi proprijs viribus tribui poſſe videatur; diuinam tamen tunc illi virtutem adfuiſſe, credendum eſt, quæ cùm pia illius ſtudia, quibus ad Reformationem ferebatur, probaret; Sicario timorem, Matthæo verò animum, vireſque addidit. Is verò vbi Genuam appulit, à Fratribus ſuis, qui ipſius animum ſubodorauerant, per omnia tentatus, vt propoſitum mutet; cunctis ſuâ conſtantiâ deuictis velut aurum probatum, in Genuenſi Prouinciâ, inter Capucinos adſcribitur. Perfectus hic Regulæ cultor fuit, paupertatis zelator, honeſtatis cuſtos humilitatis, ac ſui ipſius neglectus ſectator inſignis, qui cùm ſibi in Religionis ingreſſu omnium virtutum faſtigium aſſequendum præſtitiſſet; gulam abſtinentiâ, ac ieiunijs, corpus flagellis, carnem varijs macerationibus, ac doloribus domare, ſenſus denique omnes cohibere aggreſſus eſt: & quod caput eſt, animum tàm aſſiduâ oratione ad diuina transferre ſtuduit; vt non mediocrem inde apud omnes ſibi, breui tempore, Sanctimoniæ exiſtimationem comparauerit. Eò porrò factum eſt, vt cùm prudentiâ, ac conſilio plurimùm valeret; tametſi Laicus eſſet, plerumque tamen ad Guardianatus, ac Definitorij muneris dignitates, in Genuenſi Prouinciâ promoueretur. Eo verò tempore, quo Gallis longè, lateq;

in Pedemontanâ Regione dominantibus, Hæreſes pleriſque in locis impunè graſſabantur; varias ab Hæreticis moleſtias, ac contumelias admirabili patientiâ ſuſtinuit. Contigit verò aliquandò, vt Taurinum proficiſcens, Eridani pontem tranſmearet; quo tempore, Hæreticum quendam equo inſidentem ſibi obuiam habet, qui cùm Hæretico furore percitus, equo in Matthæum impulſo, illum è ponte exturbatum, in Flumen deijcere conaretur; Viri inſolentiam Matthæus contemnens, equi comâ manu apprehensâ, tantâ vi, quæ illi tunc à Deo addita fuit, ad ſe equum attraxit; vt eum coram ſe, prioribus pedibus genuflectere coëgerit. Tum verò ad Hæreticum: Vides, inquit, quàm mihi facile eſſet, te in flumen præcipitem date, niſi me Catholicâ, ac Seraphicâ Religio à facto reuocarent. Agnoſce igitur, quantò præſtantior ſit Cathòlicorum Religio, quæ hoſtibus parcit, quàm Hæreticorum ſecta, quæ ipſos quoque amicos infeſtat. Tremuit facto Hęreticus, neque Capucinis Fratribus deinceps vnquàm inſultare auſus fuit. Hinc Sedulam, ſeu Caſale, quę Montis-ferrati Vrbs pręcipua eſt, profectus; cum ſuam quoque in eo Conuentu extruendo operam pręſtat; Viri huius Sanctimoniam, Deus Miraculo combrobare voluit. Cum enim iàm imminente hyeme, is ligna ad Fratrum vſum, ac calefactionem paràſſet, Agricolam quendam rogat, vt ea plauſtro ſuo impoſita ad Monaſterium vehat. Erant agrorum vię eo tempore tàm alto cœno obſeſſę, vt plauſtris prorsùs imperuię forent: quapropter, recuſat Agricola, remque facto periculo, prorsùs impoſſibilem aſſeuerat. Cui Matthæus: Ne expaueas, inquit, plauſtro boues iunge, dabit Deus, vt nihil limus nobis officiat, neque iter intercipiat. Credit ille, plauſtrum parat, boues iungit, ac cœnoſo ſe itineri committit. Mirabile dictu, vehunt boues plauſtrum lignis onuſtum, limusque qui mollis, ac rarefactus erat, quaſi ſolida humus plauſtrum recipit: calcant boues rarefactum cœnum, atque illorum vngulæ, plauſtrumque lignis onuſtum haud profundiùs in limo, quàm ſi ſolidum ſolum eſſet, infiguntur. Id cùm vniuerſi conſpexiſſent, haud alteri, quàm diuinæ virtuti, Matthęi precibus exoratę factum mirabile adſcribunt. At verò quàm diligens, ac ſeuerus hic Dei Seruus, caſtitatis velut prætioſiſſimi, ac cœleſtis theſauri cuſtos fuerit, illuſtri exemplo demonſtratum fuit. Cùm enim in Conuentu Montis-Calerij, Eleëmosynarij munus ſuſtineret, ſemel contigit; vt in quoddam Caſtellum, ſe cum Socio mendicationis causâ conferret: erant Caſtelli illius Domino nonnullæ nubiles Filiæ, à quibus Matthæus humaniſſimè excipitur, ar-

que

que vbi nocturnæ quietis tempus aduenit, ſeparata ijs cubicula aſſignantur. Porrò immundus ille Spiritus, qui Matthæi pudicitiæ inſidias ſtruebat, eâ ſolitudinis occaſione captatâ, tàm ardentes in earum Adoleſcentularum alterâ, libidinis faces accendit; vt cùm Matthæus prolixiùs, vti ſolebat, in ſuo cubiculo oraret, clàm illa nuda ad Matthæum acceſſerit, clauſoquè cubiculi oſtio, in illius amplexus inhoneſta ruerit. Matthęus verò, inopinato, ac turpi illo aſpectu turbatus, primùm verbis, ac ſeuerâ increpatione Puellam à ſe arcere curat. Illa verò cùm minas, ac increpationes contemneret, is tandem flagello, quo ſe ipſum paulò antè oppetierat, manu arrepto, tàm egregiè, ac tàm diu inhoneſtam Puellam flagellare cœpit, quo ad vndiquè liuores ac rubrę verberum vibices in ipſius corpore apparerent: quibus illa ſeipsâ melior facta, ac turpis libidinis Dęmone hoc nouo exorciſmo propulſato, ſapientior, quàm venerat, ad ſua redit. Id verò cùm Pater reſciuiſſet, protinùs ad Monaſterium conuolans, Matthęum accerſiri curat: qui cùm ſe ad necem vocari, ob pręteritum factum crederet; Dei priùs ope imploratâ, illum intrepidus adit, maximumquè ſibi lucrum acceſſurum putans, ſi pro tuendâ caſtitate, vitam profundat: at non Martyrio voluntas, ſed voluntati caſtitatis Martyrium defuit. Nam Vir ille prudentiſſimus, cùm maximam Familię ſuę maculam, Matthęi virtute ſublatam eſſe perpenderet, maximam illius virtutem admirans, in illius amplexus ruit, nullumquè in agendis gratijs finem imponit. Erubuit Matthęus, & cùm pręter exſpectationem, Deo agente, rem accidiſſe cerneret; eam palàm fieri ægrè tulit; vt caſtitatis virtutem, cuius tàm præclarum ſpecimen ediderat, maiore humilitatis gratiâ, cumularet. Deniquè is, cùm ex Genuenſi Prouinciâ, ad Corſicæ Prouinciam, Generalis Vicarij iuſſu transmigrâſſet; in eâ mortalis vitæ ſtadium magnâ cum virtutum laude confecit. Anno 1564.

FRATER HIACYNTHVS à FANO, LAICVS, OBEDIENTIÆ

VIRTVTE CLARVS.

FRATRE HIACYNTHVS à Fano, Laicus, puritatis, ſimplicitatis, ac obedientiæ præſertim virtute clarus, cùm vitam in perfectâ Regulæ obſeruantiâ, vitæ innocentiâ, ac præclaris virtutibus tranſegiſſet; in Conuentu Petræ Rubeæ iam ad vitæ occaſum properanti, Beati Apoſtoli Petrus, & Paulus

apparuêre, qui cùm eum, vt cum ipſis ad Cœlos pergeret, verbis allicerent, tantâ vſque ad mortem ſimplicitate reſplenduit; vt Apoſtolis reſponderit, ſe nunquàm è Monaſterio, abſque Guardiani licentiâ, egreſſum fuiſſe, ac neç tunc ſine illius obedientiâ facturum. Cui cùm annuiſſent Apoſtoli, rem Iacinthus Guardiano narrat, ac facultatem eundi poſcit. Cui Guardianus: Quandoquidem (inquit) tàm boni, ac omni exceptione maiores, Sancti Socij ſunt qui te ad Cœlum, comitem vocant; ito Fili cum ipſis fœliciter, meâ quoque benedictione dimiſſus. Cumque eodem tempore eidem benedixiſſet; mox Iacinthus, vbi iunctis manibus, & capite inflexo perſonuit, *benedicite*, protinùs animam expirans, cœleſte cum Apoſtolis iter eſt proſecutus. Anno 1560.

FRATER IACOBVS RHEGINVS, LAICVS, SANCTIMONIA ILLVSTRIS.

FRATER IACOBVS Rheginus, Laicus, abſtinentiâ, oratione, ac diuinæ familiaritatis conſortio, eam virtutum perfectionem attigerat; vt quamplurimos Crucis Signaculo à morbis curaret. Cùm igitur grauiſſima apud Calabros, per Rheginum agrum peſtilentia graſſabatur; miſerandam Vrbis ſtragem, ac tot pereuntes hominum turmas, omni humano ſolatio deſtitutas cernens; animam ſuam pro Chriſto, & fraternâ charitate contemnens; impetratâ à Bernardino Georgio facultate, cum Hieronymo à Georgiâ, & Hieronymo à Monte Sorio Sacerdotibus, laborantium ſe obſequijs mancipat. Dum itaque omni charitatis officio, pio operi, ac labori incumbunt, neque vllis periculis parcunt, quo ſeſe in aliorum ſalutem effundant, ipſi quoque peſtilentiâ ſublati voluntario charitatis Martyrio coronantur: Cùm autem Hieronymus Antonino Rhegino Viro Sancto, ac Miraculis claro, Sanctum Sanctorum conſcendens apparuiſſet; Iacobus quoque Rheginus, in ſequentis diei aurorâ, morti debitum exoluiſſet; eâdem horâ Guardiani oſtium pulſat, atque eo planè ritu, quo ab alijs fieri conſueuit, cùm è Conuentu exeunt, benedictionem ab eo poſcit, dicens: *Benedicite Pater*: Guardianus vero, cùm nequicquam adhuc de Iacobi tranſitu reſciuiſſet; cellam egreſſus, Iacobum, vbinam eſſet, quærebat: quùm fortè in Fratrem Antonium incidit, qui cùm Iacobi obitum iam ex Dei reuelatione accepiſſet, ad Guardianum ait: Ne, Pater, Iacobum apud nos quæras, iam nunc corporis vinculis exolutus

ad Su-

ad Superos euolauit, ac pro obedientiæ merito, quod illi à te collatum fuerat, quùm ad ægrotorum miniſterium acceſſit, poſtulatâ benedictione, grates rependit. Horum corpora, in Eccleſiâ S. Saluatoris, Vrbis Rheginæ, ſepulta iacent. Obijt Vir Sanctus. Anno 1561.

FRATER BENEDICTVS MVTINENSIS, LAICVS, VIRTVTE PRÆCLARVS.

FRATER BENEDICTVS Mutinenſis, Laicus, cùm vitam optimo Regularis obſeruantiæ, atque omnium virtutum odore reſperſam, cum morte commutâſſet; poſt multos ab ipſius obitu annos, illius caput omni ex parte integrum, barba, capilliſquè cuti fixè inhærentibus, atquè oculis necdum corruptis reperitur. At præter hæc, illud mirabile, quo ſanè Deus, Spiritus apud ſe viuentis Sanctitatem, luculentiori teſtimonio declarare voluit, eo tempore aſpectatum fuit. Cum Cœmiterij humo ligone effoſa, vt alterius Fratris defuncti corpus ſepeliretur, qui terram effodiebat, cùm ipſius caput imprudenter vulnerâſſet; protinùs recens ex vulnere ſanguis effluxit, quo illius apud homines, poſt mortem vita; ac gloria commendata fuit. Obijt Anno 1562.

FRATRIS STEPHANI MEDIOLANENSIS, LAICI, GVARDIANI *VITA, ET GESTA.*

FRATER STEPHANVS Mediolanenſis, Laicus, Virtute, ac Sanctimoniâ clarus, orationequè apud Deum potens, de quo illud inter alia in Monumentis refertur, quod, cùm in Viglebani Conuentu, qui ab Vrbe, mille circiter paſſus diſtat, Guardiani munus gereret: Hyemali tempore accidit; vt totâ Regione tàm altâ niue obſeſsâ, Fratres ad vitæ neceſſaria emendicanda, Vrbem adire non poſſent: ij cùm ſummâ in egeſtate verſarentur, Stephanus (cui gregis alendi cura commiſſa fuerat, cùm eum iam iam fame conficiendum metueret) ſolus in Eccleſiam ſecedens, ad Deum profugit: tamquè ardentes pro ſuorum neceſſitate Domino preces offert; vt necdum Oratione abſolutâ, Conuentus tintinnabulum pulſatum fuerit: nequè vllo præ foribus apparente, aut vllis hominum veſtigijs in niue conſpectis, Saccus pane ad os vſquè refertus, ante fores deprehenſus fuerit: quo cùm vniuerſa Familia, poſt

actas Deo liberaliſsimo largitori gratias, tot dierum ſpatio refecta eſſet, vt is facilè exhauriri potuiſſet; haud tamen panis vnquàm in Sacco imminutus fuit, donec ad mendicationem aditus patefieret. Hic cùm in Sanctitate, & Iuſtitiâ plurimos Deo annos famulatus eſſet; vt Deo acceptus probaretur, paulò ante vitæ occaſum, horribili à Deo tentatione examinatur: verùm triduo expleto, terribilis hæc ab eo tentatio ſublata fuit, & pax mentis reddita: quo tempore luctû in Citharam mutato, nihil præter Dei laudes ſuauiſſimè decantabat: Fratribus verò ab eo inquirentibus, vndè illi prior illa apprehenſio animo incidiſſet: Optima (inquit ille) Dei in me clementia fuit; vt hic, ea, purgatoriam mihi pœnam exhiberet. Poſtremò, cùm is extremum ſibi diem imminere Fratribus prædixiſſet; tanquam aurum igne examinatum, ac probatum, Mediolani melioris vitæ coronam adipiſcitur.

Anno 1562.

FRA-

FRATER BAPTISTA FAVENTINVS FRATRVM
CAPVCINORVM LAICVS.

FRATRIS IOANNIS BABTISTÆ FAVENTINI, LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER IOANNES BAPTISTA Fauentinus, Laicus Cùm vitam diu plurimis, ac turpiſſimis ſceleribus contaminatam duxiſſet, eò tandem ſcelerum deuenit; vt proſcriptorum, ac facinoroſorum omnium caput conſtitutus, tot prioribus ſceleribus crimina adderet; vt velut immaniſſimum, ac fœtidiſsimum improbitatis monſtrum, cunctis ſe flagitijs ingurgitaret. Demùm, quæcunque in homine nefario vitia deprehendi, publiciſque Legib. damnari poſſunt, ea vniuerſa in hoc redundare videbantur. Vir proceræ magnitudinis, ac tam robuſtis viribus à naturâ præditus erat; vt medium hominum arreptum, diu manu in aëra ſuſpenſum teneret. Dextrum brachium, ita læuo protenſius à natiuitate acceperat; vt cùm enſem dexterâ diſtringeret, tam longè in alterū protenderet; vt haſtam manu gerere videretur. Vultus, furorem; oculi, ferocitatem; ſermo atrocitatem præſeferebat. Animus illi erat ad omne facinus audax: quo factum fuit; vt, cùm primùm Anconitana Vrbs à Pontifice expugnaretur; is primus Papæ vexillum, ipſius mœnibus inferret. Cumque prius ſub Vrbinatum Duce, Magiſtri militiæ onus ſuſtinuiſſet; deinde ſub Clemente VII. Pontifice, & Paulo III. Dux cohortis creatus, plurimam in bello laudem conſecutus fuiſſet; niſi optima ipſa naturæ dona, ad vitiorum fomenta tranſtuliſſet. Cum verò placuit ei, qui dicit, *de tenebris lucem ſplendeſcere*, vt qui prius blaſphemus erat, Deum ſuâ pœnitentiâ glorificaret: dum Baptiſta aliquas in Florentinâ Vrbe moras trahit, Faterque Bernardinus Senenſis tunc in eâ Vrbe, ſummo omnium applauſu, Quadrageſimali tempore, Verbum Dei diſſeminat; tàm acutis diuinæ virtutis ſtimulis agitari, tantoque repentè cœleſtis lucis fulgore illuſtrari cœpit; vt ſecum deliberatione initâ, Capucinorum vitam, velut ad pœnitentiam, ac priorum ſcelerum expiationem, Deo potiſſimùm vocante aptam, ſibi deligit, ad Bernardinum accedit, ab eoque ſummis precibus, Religionis habitu donari poſtulat. At Bernardinus, non ignorans, diuturnum vitiorum vſum vix aboleri, aſſiduamque conſuetudinem pro naturâ inoleſcere, illud ſibi probandum, & examinandum ſtatuit. Abſolutis igitur ieiunij Quadrageſimalis Sermoni

bus,

bus, cùm iterùm per Deum immortalem obteſtaretur, ne diutiùs ſpem eius remoueret, ſed eum quamprimùm ad Capucinorum gremium reciperet: Bernardinus librorum ſacculo illi oblato: Tolle igitur, ait, tibi in humeros ſacculum, & ſimul Fauentiam pergamus. Nihil cunctatur Baptiſta, ſacculum humero imponit, atque vt erat holoſericis veſtibus indutus, pedeſter, ac inermis, Bernardinum ſequitur. Viam ſibi Bernardinus elegerat, quâ haud ignobilia Oppida illi pertranſeunda erant, in quibus cùm Baptiſta pleraſque cædes patrâſſet, in his quamplurimos capitali odio ſibi infenſos comparauerat. Neque id Baptiſta ignorabat: at intrepidus, ſacculo onuſtus incedit. Stupent Oppidani, ſeque mutuò interrogant, num is Baptiſta eſſet? Baptiſta verò tacitus ſecum reſpondebat: Hic certè ſceleſtus ille Baptiſtonus eſt (hoc enim nomine appellari ſolebat) omni ſupplicio dignus. Fauentiam igitur prætergreſſus, ad Conuentum tandem cum Bernardino peruenit. Poſtridie, Baptiſta Bernardinum pro Religionis habitu interpellat, quem cùm Bernardinus adhuc aſperiori probationis genere aggredi vellet: Tot, inquit, ô Baptiſta, hominum ſanguinem in hâc Vrbe effudiſti, ex quo grauiſſimas, atque innumeras tibi inimicitias conciliâſti; planè haud æquum eſt, vt ad pacificum Ordinem, tot hominum odijs onuſtus accedas. Quapropter, id primum curandum eſt; vt ante Ordinis ingreſſum, veniam humiliter, ac fune è collo pendente, ab inimicis tuis impetres. Promptum ſe Baptiſta exhibet, funem ſibi collo alligat, ad Vrbem pergit, primamque Viduæ cuiuſdam domum, ac præſentiam adit, cuius Coniugem dudum interfecerat, tum antè illam proſtratus: En, inquit, ô Mulier nefarium, Baptiſtonem, impium, Mariti tui interfectorem, iam ſceleris pœnitentiam ago, ac humilis veniam poſtulo, ſin vindictam quæris, quas voles, nunc de me pœnas exige. Eo aſpectu, ac verbis, illa tam animo commota fuit; vt veniam ſtatim cum lacrymis dederit, Hoc pacto cæteros quoque, quos ſuis ſceleribus læſerat, cum hâc humilitate ſuperatos ſibi beneuolos reddidiſſet; ad Bernardinum redit: qui, vt ſtabile hominis propoſitum extremâ tentatione probaret; Haud, inquit, hæc ſatis ſunt: Tot enim in hâc Vrbe ſcelera patrâſti; vt ſcandala, quæ indè emersêre, in Cœlum clament: En ergò tibi in quantum potes abſtergenda ſunt, quare (illi æneum cacabum indigitans) hunc, inquit, cacabum in humeros tolle, ac per totam Vrbem incedens, præteritorum ſcandalorum tibi publicè indulgentiam poſce. Res planè mira, ac noua erat hominem tot anteà hominum cæde reſperſum, tot titulis ſuperbum, ſanguina-

rium, ac toti Vrbi tremendum, hunc cacabum nidore opertum, in humeros geſtantem, atque inclamantem : Audite, ô Ciues! ô Ciues! quæſo parcite impio, ignoſcite contumelioſo, ac ſceleſto diuinam clementiam exorate. Mirabantur, compungebantur, collacrymabantur cuncti, admirandam hominis Metamorphoſim aſpectantes, eamque dexteræ Altiſſimi mutationem eſſe, palàm fatebantur. Hoc pacto, probatâ hominis patientiâ, Nouitiorum tandem habitu donatur. Quamquàm verò Baptiſta in literarum ſtudijs verſatus eſſet; ea tamen illius mentis humilitas fuit; vt cùm Clericorum Ordine ſe indignum iudicâret, inter Laicos adſcribi voluerit. Quadrageſimum Baptiſta iam annum attigerat, cùm in Nouitiorum albo adſcriptus, ſeipſum ad pœnitentiam prouocare incipit, ſeque in omni Virtutum, præſertim humilitatis, ac ſui ipſius deſpicentiæ palæſtrâ exercere cœpit, Fuit illi toto Nouitiatus tempore, Magiſter ſeuerus, qui tamen cùm mitius cum eo agere videretur, eum Baptiſta, vt cum eo ſeuerius ageret, adhortatur; mirumque erat, quantâ animi alacritate, graue quodcunque pœnitentiæ opus ſibi iniunctum perficeret, ac vilia quæque obſequia exerceret, quamque pręclara obediētiæ, humilitatis, patientiæ, ac cæterarum virtutum exempla præberet. Inter hos Spiritus æſtus, cùm probationis annum exegiſſet; ſolemnia Profeſſionis vota tantâ lacrymarum copiâ emittit; vt adſtantes quoque Fratres ad fletum compelleret. Tam altè huius Viri animo, præteritorum criminum memoria, ac grauitas inſculpta erat; vt nullus eum vnquam, in quâcunque lætitiæ causâ, ridentem viderit. Inter profeſſos conſcriptus, tantam mox vitæ auſteritatem inſtituit, vt reliquos in admirationem raperet: neque enim tunicâ vti vnquam voluit: aſperum cilicium gerens, nudiſque pedibus incedens, quo per Crucis viam expeditior curreret, ſandalia abiecit: pannis, & aquæ ieiunia illi frequentiſſima erant, prolixiores in oratione vigiliæ, poſt quas, cùm neceſſarius ſomnus vrgeret, nudæ illi tabulæ ſtratum præbere conſueuerant. Inter hæc, tam diris corpus flagellis cædere exorſus eſt; vt perinde ac ſi ligneum, ac marmoreum, non carneum illud ſibi eſſe perſuaderet, ita in id ardentiori Spiritus æſtu concitatus deſæuiret. Humilitatem, ac ſui ipſius contemptum, quem ab exordio ſibi amplectendum inſtituit, toto vitæ ſuæ curriculo tanto ſtudio excoluit; vt licet ætate prouectior, neminem tamen niſi flexis genibus, perindè ac ſi Nouitius eſſet, alloqueretur. Cumque viliſſima quæquè obſequia præſtaret, quaſi ea præſtare indignus eſſet, ſæpè ſeipſum redarguens, hæc ſecum dicebat: Age Baptiſta, cuncta molire, & quantumcunquè potes, enitere, nunquam id aſſequi poteris; vt dignus ſis tot Dei famulis inſeruire : cumquè ſe Sæ-

cularibus

cularibus ignotum eſſe perſpiceret, in ſeipſum infinitas penè maledicentias congerebat. Ægrotos ſummâ charitate curabat, eorumqùe ſibi dolores deberi aiebat, qui toties, ac tam grauiter Dominum offenderat. Deniqùe, tàm perfecta huius Viri conuerſio fuit, tantaqùe apud Sæculares homines, ex eà tùm admiratio, tùm ædificatio percrebuit; vt eum omnes velut Miraculum ſuſpicerent. Cæterùm, cùm tam ferâ, ac terribili naturâ præditus eſſet; vt eam non niſi ſummâ vi, ac violentiâ ad virtutem cogeret, eo factum fuit; vt ſemel in Refectorio, quod Capucinis Capituli loco cedit, durà reprehenſione à Superiore exciperetur, quâ cùm grauirer ipſius natura, ad dura impatiens, commoueretur, eam tantâ vi ſibi illatâ repreſſit; vt venam ſibi pectoris aperuerit: quare cùm deinde ſolus in Eccleſiâ, ante Altare proſtratus oraret, Dominoque, pectoris ſanguinem offerens, confidenter diceret: En Domine Ieſu, qualia pro tui amore patior. Repentè Dominus ex ligneà Crucifixi Imagine dexterâ manu reuulsâ, laterisqùe illi vulnus oſtendens, reſpondet: Vide, Baptiſta, qualia & ego pro te in Cruce ſuſtinui. Quâ Domini voce, Baptiſta animo liquefactus, ac lacrymis obrutus, alacrior deinceps ad propoſitum certamen, per patientiam cucurrit, illum ſedulo animo recogitans, qui talem ſuſtinuit aduersùs ſemetipſum, pro Peccatoribus contradictionem. Cùm aliquandò hoſtes qui ob trucidatum Patre, in ipſius necem conſpirauerant, ad Conuentum armati acceſſiſſent, iſqùe per rimulas eos eſſe animaduertiſſet; Guardiano timenti, nè quid illi ſiniſtrè accideret, ait: Nihil vereâre, Pater, Deus nobis illos amicos præſtabit, ſine tantùm vt ad eos accedam. Annuente Guardiano, cùm repentè fores aperuiſſet, eodem temporis momento ad eorum pedes proſtratus: En, ait nefarius ille proditor, en impius, ac ſceleſtus Baptiſta, Parentis veſtri interfector, iam dignas de eo pœnas ſumite, occidite, mactate, diſcerpite, hæc enim & grauiora eius ſcelera merentur. Ij verò cùm proſtrati hominis humilitatem conſpexiſſent, voceſqùe lacrymarum plenas percepiſſent; omni animi ferocitate depoſitâ, odioqùe in amorem commutato, in ipſius amplexus ruunt, ac exindè perpetuo ſe illi neceſſitudinis vinculo coniungunt. Admirabilem hanc humilitatem, pia quædam ac præcordialis in Deum effuſio fouebat, quam aſſiduâ oratione ſibi familiarem adſciuerat: eâ verò tunc ardentius in Deum ferebatur, cùm ad Sacrum Domini corpus, bis in ſeptimanà accederet: eo namque tempore cum diutius orationi incumberet, gemitus ac ſuſpiria, velut ignita quædam iacula ex imâ cordis phare-

trâ

trà hauſta in Cœlum vibrabat. Orationi quoque poſt matutinas Horas, tam diuturnam corporis flagellationem copulare ſolitus erat; vt ab eâ nunquam niſi defeſſus, ac penè viribus exhauſtus ceſſaret. In eâ verò, non Pſalmos, aut Hymnos, vt alijs mos eſt, recitabat; ſed perennis eius vox erat: *Deus propitius eſto proditori Baptiſtæ.* Maximus huic Viro inerat pro Chriſto patiendi ardor, quo etiã fiebat; vt Martyrij cupiditate flagrans, ad Infidelium terras pergere, ſummoperè optaret. At D.O.M. cui illud Martyrij ſtudium haud iniucundum erat, Infidelium quidem illi cruciatum denegauit; ſed diutinum illi, ac familiare cuiuſdam languoris Martyrium, extremis ſuæ ætatis annis, contulit. Poſtremò tandem, morbo, ac ſenectute confectus, cùm obitum ſuum longè antea, cuidam Familiari ſuo prædixiſſet; ſupremum Deo Spiritum redditurus, cùm ſe Eccleſiæ Sacramentis, ac piâ lacrymarum effuſione ad Domini occurſum omni pietate paraſſet; Fauentiæ, placidè ad Dominum euolat. Poſt mortem, facies eius tàm venuſta, ac corpus tàm molle apparuit; vt tenera pueri caro eſſe videretur: quæ cœleſtis gloriæ, quam apud Deum iam adeptus fuerat, argumenta fuêre. Obijt Anno 1562.

FRATER QVIDAM ANONYMVS, LAICVS.

FRATER quidam Anonymus, Laicus, cùm in Conuentu Camerini, Popinæ miniſterio diligentiſſimè incumberet, & quæ ad Marthæ officium ſpectabant, ſummâ charitate præſtaret, adeò tamen Mariæ otium æmulabatur, vt quamlibet temporis particulam, quæ quotidiano ſui muneris miniſterio ſupererat, auidi Mercatoris inſtar lucrifacere, ac velut pretioſam Orationi reponeret, & ad Domini pedes, quos ſæpè lacrymis rigabat, ac Sacris meditationibus oſculabatur, ſollicitè conferret. Contigit verò eo tempore; vt eiuſdem Vrbis Mulier quædam, cui tenellus adhuc Puer erat, ac multis corporis commodis afflictus, cuius cùm Propinqui, breui vitæ occaſum expectarent, Matrem, bonis omnibus expoliatam, domo abijciendam decreuerant; Obijt tandem diuino Iudicio Puer: Mater verò dolore abſorpta, cùm nullum ſolatium admitteret, defunctum Puerum in cunabulis collocatum, ſummo mane, ad Capucinorum Eccleſiam deferendum curat: quæ eò vbi peruenit, mox ibi tot gemitus, tot lacrymas, totque clamores edere cœpit; vt Fratres omnes ad ſui commiſerationem compelleret:

leret: O Sancti Francifci Filij! (aiebat Mater Filio orbata) mœſtiſsimæ Matri, Filium reddite: neque enim hinc abſcedam, donec Infantem meum viuum reperiam. Fratres, quibus poterant Mulierem verbis conſolabantur: illa verò ſpei, ac multum in Deum fiduciæ plena, cunabulis cum defuncti Pueri corpore ante Altare relictis, in Eccleſiæ angulo, Deum pro Puero oratura ſecedit, certam ſibi à Deo, Fratrum Oratione, opem exſpectans. Intereà Laicus, Popinæ Præfectus, cùm miſerandum Matris caſum didiciſſet; ipſius lacrymis, ac mœrore commotus, ante Altare procumbens, Deum ardentius pro Pueri vitâ rogare cœpit. Longas is iam in Oratione moras produxerat, cùm nullus adhuc in Puero vitæ ſenſus deprehendebatur. Quare ad Deum conuerſus, his eum verbis, ex ſummâ diuinæ benignitatis confidentiâ hauſtis, compellat: Quid eſt fortiſſime, ac Clementiſſime Deus, qui nunquam obliuiſceris deprecationem pauperum, quod ſupplicantis pauperis tui Orationem ſpernis? Vſquequò Domine clamabo, & non exaudies, vociferabor ad te vim patiens, & non ſaluabis? Iuſtus, quidem es tu Domine, ſi diſputem tecum, veruntamen iuſta loquor ad te: Nunquid non factus es Domine refugium pauperi, adiutor in opportunitatibus, in tribulatione: num deſpicies preces viduæ, ſi ef fundat loquelam, gemitus aut pupilli ſi ad te clamauerit? Ecce Domine lacrymæ viduæ ad maxillam deſcendunt, & clamor eius ad te vſque ad Cœlum aſcendit, & non eſt qui conſolari eam queat niſi tu Deus Omnipotens, & Clemens: vox Pupilli iacentis clamat ad te: Num Magne Deus Iſrael pupillum, & Viduam deſpicies, & Pauperum tuorum Orationem depelles? Iam nunc permitte Deus, vt tecum in Iudicio contendam, & cum Omnipotente verbis meis diſceptem: Nunquid bonum tibi videtur, vt multiplicetur Sanguis Filiorum tuorum, & corruant ante te qui diligunt nomen tuum? Ecce nunc Ecce Domine, niſi Orationem Serui tui pro Paruulo deprecantis exaudias, me quoque cum Paruulo coram te cadentem adſpicies? Neque enim hinc à facie tuâ egrediar aut pane, aut cibo aliquo veſcar, donec vel Seruum tuum deprecantem exaudias, vel ſimul cum Puero morientem in pace recipias. Mira confidentis animi virtus. Vix hæc Dei Seruus ante Deum protulerat, cùm Puer rediuiuus è cunabulis erumpens, ad Matris ſinum accurrit: quod cùm primùm is animaduertit protinùs ab Altari aufugiens, ab omnium ſe oculis ſubripit, nè quod Dei Virtute factum fuerat, ſuo merito tribueretur. Ita nempè humilitatis virtus S. Viris amica eſt; vt proprios vndique honores fugiant, quo Dei tantum gloriam commendent.

FRATER BERNARDVS MEDIOLANSIS FRATRum
CAPVCINORVM LAICVS

FRATRIS BERNARDI MEDIOLANENSIS, LAICI.

VITA, ET GESTA.

FRATER BERNARDVS Mediolanenſis, Laicus, ex Illuſtriſſimâ Vice-Comitum Familiâ progenitus, hic cùm Sacris, humaniſque litteris apprimè eruditus eſſet, Brixienſis Epiſcopus eligitur: quod cùm Bernardo renunciatum eſſet; grauiſsimum is Epiſcopi munus, tot animarum reddendis rationibus obnoxium, ſecum animo verſans, difficillimumque munus, cui tot virtutum ornamenta neceſſaria ſunt, quot Apoſtolus enumerat ad Tim. ſcribens, cùm ait: *Oportet Epiſcopum irreprehenſibilem eſſe* &c. *ſobrium, prudentem, ornatum, pudicum, hoſpitalem, Doctorem*, &c. apud ſe perpendens; ab eo ſe ſubtrahere cogitat: verùm cùm ob Parentum moleſtiam nullum aliud ſibi euadendi conſilium ſupereſſe cerneret; in ſolitudinem fugit, atque inter Syluas aliquamdiù latet, vbi ieiunijs, atque orationibus tamdiù ſeipſum exercet; donec Patre luminum inſpirante, Capucinorum, qui non pridem in Vrbe pullulauerant, ſe Congregationi adiungit: vbi cœleſtem humilitatis viam, iam illi diù à Deo inſpiratam, amplectens: vt omnem penitùs mentis ſuperbiam confringat, in Laicorum numerum adſcribi curat. Verùm, quo profundius is in humilitate, Euangelicæ perfectionis fundamenta ponit, eò virtutum moles, quæ ijs deinde ſuperſtructa fuit, altius conſurgit. Tàm enim ſui ipſius abiectione, ac deſpicentiâ excellit, vt cum ſe reliquorum Fratrum conſortio indignum exiſtimet, omnium ſe pedibus ſubſternar hellu̇onem ſe, gurgitem, ac voraginem cœleſtis patrimonij appellans, ſimul improbum, ſceleſtum, ac totius Religionis dedecus ſeipſum prædicet. Nihil demum dicti, aut facti vnquam prætermittere videtur, quo non ſeipſum apud alios maximè condemnet. Huic de ſeipſo viliſsimæ exiſtimationi, altiſsima quædam rerum paupertas reſpondebat, quâ ſibi vilia, & ab alijs contempta ſemper eligere gaudebat. Viliſsimus illi habitus, viliſsima ſandalia (tametſi ijs, vt plurimum minimè vteretur) viliſſima cella, viliſsimus lectus, cuius loco ſarmenta ſibi ſubſternere ſolebat, viliſsima randem omnia erant, atq; adeò hâc rerũ vilitate, ac egeſtate delectabatur, vt ſe rebus omnibus exuere poſſe optaret, quo eâ perfectius frueretur. Somni parcus, geminâ ante Matutinum horâ ad orationem ſurgens, eo

tempore, toties in Deum mentis ardoribus agitur; vt his cœleſtibus dapibus ſaginatus, ſi quandò ad familiaria hominum conſortia accedit, tam mirâ ſuauitate res diuinas eructat, tamquè altè de his differit; vt omnes ab illius ore admirabundi pendeant, eamque de rebus cœleſtibus ſcientiam, ab eo, non humano labore quæſitam, ſed diuinitùs illi infuſam eſſe, certiſſimè ſibi perſuadeant. Charitate in pauperes tam eximius exiſtit; vt cùm Officio Ianitoris fungitur, cibi partem, quàm communem cum cæteris in prandio, aut cœnâ accipit, repoſitam pauperibus diſtribuat. Nonnulla, diuinâ luce illuſtratus, futura prædicit, quæ vera eſſe rei exitus comprobauit. Inter hæc, Nobili cuidam Vito, qui Capucinis adeò infenſus erat; vt cùm ij propè Oppidum Drucolam Monaſterium conſtruerent; quæ ipſi de die ædificabant, ille noctu diruenda curaret; grauem incolumitatem prænunciat, quæ non multo poſt tempore eidem accidit, eo ad Triremes damnato. Denique, tam ingens apud Sæculares homines de eo Sanctitatis fama diffuſa erat; vt, cùm per Brixiæ Vrbem incederet, plurima illum ſemper Populi turba ſequeretur, certatimque omnes ipſum audire, ac videre contenderent. Poſtremò, Brixiæ, in Couentu, qui Abbatiæ nuncupatur, diem ſupremum obit, maximâ tum apud Fratres, tum etiam apud Sæculares homines, Sanctimoniæ opinione relicta. Quamobrem, ipſius obitu per Vrbem diffuſo, magna Populorum multitudo ad ipſius funus confluit, cumquè alij tunicam, alij capillos præ deuotione ex defuncti corpore exſcindunt, accidit; vt quidam dextri pedis vnguem imprudentiùs amputans, carnem cum vngue præſcinderet: quo facto, præter naturam ſtatim è vulnere ſanguis effluxit, vt is apud Deum in Cœlo viuere probaretur. Quinto verò poſt Bernardi obitum anno, cùm ipſius oſſa, vt in aliud Sepulchrum transferrentur, exhumata eſſent, ſuauiſſimus ex his odor emanare cœpit. Quo tempore, Fr. Honorius Brixianus, Sacerdos, qui in eo Conuentu diu febri quartanâ moleſtiſſimâ laborauerat, cùm ipſius Sepulchrum ingreſſus, Bernardi oſſa exoſculatus eſſet, meritaque, ac opem ipſius imploráſſet; ab eâ protinus conualuit. Sicquè Bernardus, dum Eccleſiaſticam dignitatem, cum humili Capucinorum vitâ commutâſſet, mundoqúe ſe penitus abiectum probâſſet; humilium præmium adeptus, illuſtrem apud Deum gloriam conſequitur.

Anno 1565.

FRA-

FRATRIS MASSEI TRIDENTINI, LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER MASSEVS Tridentinus, Laicus, inter ipſa Reformationis primordia, Sæculi vanitatibus abiectis, Religioſæ militiæ tyrocinium amplexus, tanquam bonus Chriſti miles, in id omnem curam, ac ſtudium confert; vt vitia, quæ ſæpè in animâ militant, indictò in eâ prælio debellet, carnem cum vitijs crucifigat, animumque præclaris virtutibus exornet. Naturam, cùm vel longo vſu, vel ſuaptè conditione, ſomno deditam ſortitus eſſet, tanta vi ad vigilantiam compellit; vt parciſſimo deinceps ſomno vtatur. Corpus epulis, ac lautioribus cibis aſſuetum, ieiunijs ferè quotidianis affligat, quorum quamplurima cum ſolo pane, & aquâ pinguiâ Domino offert: nunquam tamen (quod rarum eſt) famem depellit, aut ijs ad ſaturitatem veſcitur. Nullam carni requiem indulgere, ſibi ab initio in animo proponit: quo fit, vt eam die laboribus, quos vel in horto fodiendo, vel in alijs domus exercitijs exantlat, nocte flagellationibus, vigilijs, longâ oratione extenuat; atque vt in eam omnem Euangelici odij, ac hoſtilitatis rigorem exerceat; cùm niue omnia operta ſunt, glacialibuſquè boreæ flatibus vniuerſa rigent, nunquam id corpori indulget, vt vel ad ignem accedat, vel aliâ, præterquàm laboris, calefactione frigus depellat. Haud facilè referri poteſt, quàm Seraphicæ paupertatis hic amator fuerit, cuius tanto amore tenebatur; vt cùm viliora, & pauperiora tàm in cibo, quàm in veſtitu ſemper ſibi deligeret, nihil etiam in domo tametſi vile, aut exiguum perire pateretur. Quare, per hortum, ac nemus incedens, ſi quandò bacillos, aut lignicula offendebat, ea velut altiſſimæ paupertatis teſtimonia, ne interirent, colligebat, ac colligenda cæteris ſuadebat: Neque enim, aiebat, altiſſimæ paupertatis victus in magnis duntaxat, ſed in minimis quoque rebus elucet. Humilitatis verò, obedientiæ, ac præſertim charitatis ſtudioſiſſimus, totum ſe in aliorum, atque Infirmorum potiſſimum obſequia effundebat: quorum curâ vſque adeò delectabatur; vt nullus ei in ijs adminiſtrandis labor moleſtus eſſet, nullus ægrotantium languor prolixus, nulla fœtens plaga; ſuper hæc verò eminebat quoddam aſſiduæ, ac nunquam intermiſſæ orationis ſtudium, quo ita extrà ſeipſum ferebatur; vt vel ſtans, vel ſedens, vel ambulans, vultu, ac animo in Cœlum ſemper erectus, quaſi cœleſtia medicans, quid circà illum fieret, fre-

quenter non aduerteret, ita vt altetius potius, quàm huius vitæ hominem præſeferre videretur. Huius Viri Sanctitas, non modò Fratribus, verùm & Sæculatibus Viris adeò manifeſta erat; vt plurimi ad eum ægroti confluerent, qui ab eo Crucis Signo communiti, mox incolumes abſcedebant. Hoc modo, quàmplurimos ab eo varijs languoribus curatos fuiſſe, ex antiquis Ordinis Monumentis conſtat: quamuis quæ in ſingulis geſta ſunt, minimè conſcripta habeantur. Quàm verò Sanctus hic Vir Deo charus fuerit, vnico exemplo licet conijcere. Quum enim is, Sennam Fluuium, Inter Fanum, & Sinagalliam fluentem, cum Fr. Antonio Appinianenſi, eo tempore tranſuadare pararet, quò ob frequentes pluuias, tumidæ, ac rapidæ illius vndæ altiùs ſolito excreuerant; ille, Antonino ſe capitis vertigine, præſertim in tranſuadendis fluminibus non parum laborare declarat: Cui Antonius: Ego, inquit, præibo, tu cingulum meum apprehende, ac meis veſtigijs inſiſtere cura. Quod cùm Maſſeus præſtitiſſet, vix ad medium Fluminis curſum peruenerunt, cùm Maſſeus capitis vertigine correptus, inter vndas vacillare, ac dilabi cœpit. Altior vnda, & grauis Antonij iam ſenis ætas, quò minus Maſſeum in humeros extollere poſſet, prohibebant, reditus verò, æqualis illis periculi erat: quare ſpe omni in tanto periculo deſtituti, ad Dei opem confugiunt: nec fruſtrà: adfuit enim repentè è Cœlo diuina virtus, quæ vtrumque mox ad oppoſitam fluminis ripam, in quam tendebant, ne quidem aquâ madidos tulit, vt præclara eorum apud Deum merita eniteſceterent. Denique, cùm triginta in Religione annos, magnâ cum Sanctimoniæ laude compleuiſſet; in Conuentu Montis-Granarij, ſenex, ad ſuprema præmia conſcendit. Anno 1565.

FRATRIS IACOBI à NVRSIA, LAICI
VITA, ET GESTA.

FRATER IACOBVS à Nurſiâ, Laicus, eximiæ puritatis, ſimplicitatis, ac obedientiæ Vir, qui tametſi necdum ſextum in Religione annum attigiſſet, Virtute tamen quàm plurimos expleuerat. Ipſius charitas, ac ſimplicitas in eo potiſſimùm enituit, quod cùm Fratri Cornelio Vrbinati, Æſij ægrotanti, Iacobus ſolita ægrotis obſequia præſtaret; ad Iacobum, Cornelius: Cernis, ait, Iacobe, quâ ciborum inappetentiâ laborem, vellem vt auiculam arte aliquâ in nemore apprehenderes, ac mihi in cibum parares: Cui Iacobus: Promptiſſimè, ait, id præſtabo, Pater:

conteſtimque ad nemus pergens, cùm nec decipulam, nec tendiculam haberet, quâ aues caperet; coram ligneâ Cruce, quæ in Arboris trunco erecta erat, genuflectens, Dominum orare cœpit, vt de ſuæ liberalitatis penu, auiculam ægroto prouideret. Necdum ab oratione ſurrexerat Iacobus, cùm repentè auiculam volantem, atque in infimo Arboris ramo quieſcentem cernit: nititur Iacobus auem apprehendere, ſed cùm altius ille arboris ramus emineret, quàm is manu attingere poſſet; ſaxa quædam grandia, per nemus diſperſa congregat, alterum alteri imponit, ſtrepitus edit, qui volucrem ad fugam compellere poſſet: expectat tamen auis, ac ramo incubat, donec eam Iacobus manu apprehendens ad ægrotum deferat. Cùm autem virtutibus clarus, ad vltimam vitæ periodum perueniſſet; prandij tempus erat, cùm Iacobus Guardianum cum reliquis in Refectorio diſcumbentem, velut extremùm valedicturus, per Fratrem cuſtodem accerſit: Guardianus verò, cùm necdum de illius morte metueret, ſe ſtatim à Refectione iturum reſpondet: at ille remiſſo nuncio: Breue, inquit, tempus eſt, vrget Dominus, nec refectionis finem exſpectabit. Confeſtim intermiſſo prandio, Guardianus cum reliquis ad ægrotum ſe confert, quem cùm humi iacentem in eoque extremũ Spiritum reddere peroptantem conſpexiſſet; in lectum referri iubet, ab eoque quid quærat, expoſtulat: Cui Iacobus: Nunquam, ait, abſque Superioris mei benedictione iter ſuſcepi, nunc porrò cùm extremum iter ad Deum aggreſſurus ſum, tuam, Pater, benedictionem ſupplex efflagito. Cui Guardianus: Nondum, inquit, perfectionis tempus eſt, nec te Dei vox ad iter compellit, longior adhuc tibi vita ſupereſt: At Iacobus: Breuiſſimus, ait, mihi halitus eſt, Deique vocem mè vocantem audio, quæſo, Pater, ne me tuâ benedictione fruſtres: tùm ſe in genua erigens, optatam à Guardiano benedictionem accipit, moxquè totus animo, ac vultu exhilaratus exclamat: O Virgo Beatiſſima, ô Virgo Virginum fœliciſſima, opportuna veniſti: En adeſt: En adeſt Cœlorum inclita Regina, ad æterna me præmia vocans. His in verbis, Iacobus à Deo, hominibuſquè benedictus, Spiritum ad Dominum profecturum exhalat.

Anno 1566.

FRATER VICTOR BERGOMAS FRATRVM
CAPVCINORVM LAICVS.

FRATRIS VICTORIS BERGOMENSIS, LAICI.

VITA, ET GESTA.

FRATER Victor Bergomas, Laicus, Vir Regularis obſeruantiæ ſplendore, ac omnium virtutum genere ornatiſsimus, cùm orationi, ac rerum diuinarum contemplationi potiſſimùm ſtuderet, ſæpè viſus eſt ex conſortio ſermonis Dei, cœleſti luce inter orandum circumfuſus: is verò; tam ſingulari ergà inimicos dilectione præditus erat; vt cùm Virum quendam in Sæculo, qui capitali odio ſuos proſequebatur, infenſiſſimum hoſtem haberet, pro eo lacrymas apud Deum nunquam fundere deſiſteret, donec eundem diuinâ Clementiâ à Diaboli faucibus erutum, ad Capucinorum Religionem compelleret: quem etiam poſthæc extremo conflictu cum morte colluctantem, tam ardenti dilectione proſequebatur; vt Deum his verbis ex vehementiori charitate hauſtis deprecaretur: Domine pro antiquâ inimicitiâ, quàm olim hic mecum geſſit, ac prò tot illatis perſecutionibus, precor, vt ſingulare aliquod gratiæ donum morienti rependas. Dominus verò in oratione apparens, tam gratam ſibi orationem fuiſſe declarat, vt morienti Fratri, ob id culpas omnes condonauerit, atquè in æternam ſalutem illum receperit. Quapropter, defuncti illius Fratris anima; Victori poſt mortem apparens, gratias illi pro oblatis Deo prò ſe precibus immenſas refert: veruntamen cùm hæc ipſa defuncti Fratris anima purgatorijs pœnis detineretur, ſimul cum alia; Victori oranti apparet, atquè hæc quidem ignem in ſinu geſtare, illa verò in luto ad medium, vſquè corpus ſepulta videbatur: cumquè ſimul animæ colloquentes, illa hanc his verbis compellaret: En adeſt, quid moramur, quò minus illius opem apud Deum efflagitemus? Reſpondet iſta; iam nullo alio opus eſt, noſtra ipſi præſentia innotuit, ſat eſt, opus procul dubio præſtabit: ac ſimul ſtatim ex ipſius ſe aſpectu ſubtrahunt. Is verò, cùm ærumnoſum earum animarum ſtatum eſſe, ex earum verbis, & facto didiciſſet; tam diu pro ijs Dei Seruus orauit, donec à Purgatorijs pœnis, vtraquè liberata, ad Cœlos euolaret. Proprium duntaxat corpus tam acri odio proſequebatur; vt cum eo irreconciliabiles inimicitias gereret. Hinc cùm neceſſarius ſomnus vrgeret, haud aliud quàm nudæ tabulæ, ligno capiti ſuppoſito, illi lectum

ſternebant,

ſternebant, reliqua omnia, quibus illud durè exciperet, lecto reſpondebant: aſsiduo verò Orationis ſtudio eam ſibi mentis abſtractionem comparauerat, vt vix inter homines eſſe, ac verſari videretur. Hinc plurimæ illi Dæmonum inſidiæ tendebantur: ſemel Satan, cum ſe illi ſub Phyſici ſpecie ſpectandum præbuiſſet; illum damnatum eſſe aſſerens, hæc ad eum fatur: Quid agis miſer? Cur tot fruſtrà labores exantlas, cùm te damnatorum turba exſpectet, cui diuino iam pridem decreto copulâris?. Cui Victor: Id fortè mihi perſuaderes peſsime Dæmon, niſi te iamdudum fallentiſsimum hoſtem, ac mendacij Patrem agnoſcerem: at eſto, damnandus ſim, atque è vitæ Libro delendus, quandoquidem Deum meum mortuus haud laudare potero, ſaltem quàm diu ſuperſtes ſum, meipſum ad Dei laudes prouocabo. Statimque aſsumpto flagello, diutius in Dominicæ Paſsionis memoriam ſe verberibus cædere, ac diuinas laudes illis Prophetæ verbis decantare: *Lauda anima mea Dominum, laudabo Dominum in vitâ meâ, pſallam Deo meo quàm diu fuero*. Dæmon verò acrius ab eo flagellatus, mox illis vocibus aufugit. Hunc Dei Seruum Prophetiæ donum, quo futura prædiceret, à Deo conſecutum fuiſſe nonnulla, quæ ſequuntur exempla, demonſtrant: Virginem enim quandam, Catharinam nomine, vanis, ac ſuperfluis capitis ornamentis luxuriantem, Baretij (quod eſt Agri Mediolanenſis non ignobile Oppidum) aliquandò obuiam habens, cùm eam ſeuerius reprehendiſſet, fore tandem prædicit; vt breui illis cum mundo abiectis, Virginitatem ſuam Domino voueret. Huius conſilij necdum illa cogitationem eo tempore conceperat; at paulò poſt, cùm Vir Dei Virginum Congregationem in eodem Oppido, cum titulo S. Vrſulæ fundandam curâſſet; vehementius illa à Domino vocata, vbi propriam domum, ac ſuas vanas opes ad Collegij conſtructionem contuliſſet; ſeipſam quoque inter primas, in eodē Dei viuentem hoſtiam immolat. Aliud quoq; eiuſdem rei teſtimonium fuit olim memoriæ traditum: cùm enim Vir Dei in Conuentu Baretij, ſupremum iam Spiritum ageret; corporis viribus, quibus iam deſtitutus erat, repentè inſtauratis, confeſtim nuncium ad Paulum Vice-Comitem illuſtriſsimum, ac de Religione benemeritum, mittit: eumque quaſi de grauiſſimis rebus cum eo ante obitum illi agendum ſit, quamprimùm ad ſe venire curat. Erat Paulus Victori familiaris, qui cùm nuncium accepiſſet, feſtinus ad Victorem conuolat: cui Victor: Accerſiui te, inquit, Paule, vt & Domini Clementiam, & B. P. Franciſci opem tibi propitiám aperiam: iam æterni interitus in Dei Iudicio ſententiam tule-

ras, ne-

ras, neque vlla tibi,ob patrata ſcelera, ſalutis ſpes apud Deum reliqua erat: at B. P. Franciſci merita, quem ſingulari ſemper deuotione proſecutus es, copioſæque in Capucinorum Religionem eleëmoſynæ à te effuſæ, pro te ad Deum clamârunt, ab eoque pœnitentiæ ſpatium tibi impetrârunt: quare, ne differ illa, atquè illa peccata (quorum ſpeciem, numerum, & indiuidua tunc illi adamuſſim recenſuit) Sacerdoti quamprimùm integrè confiteri, nè tibi Dei ira, ac vindicta, pœnitentiæ tempus intercipiat. Tum illi totum illius vitæ curſum ante oculos poſuit, arcanaque tot illi peccata patefecit, vt exterritus ille, confeſtim ad Sacerdotem confugerit, integramquè peccatorum ſuorum confeſſionem præſtiterit. Vix autem hæc Victor, quæ diuinitus acceperat, Paulo declarauit, cùm extemplò iterùm viribus omnibus exhauſtus, atquè in placidum ſoporem reſolutus, Deo animam reddidit. Anno 1566.

FRATRIS BONAVENTVRÆ PICENTIS LAICI

VITA, & GESTA.

FRATER BONAVENTVRA Picens, Laicus, Vir humilitate ad miraculum inſignis, obedientiæ, ac paupertatis cuſtos ſtudioſiſſimus, honeſtatis cumprimis amator, abſtinentiâ clarus, charitateque tantoperè flagrans, vt nullis ab eâ laboribus abſterreri poſſet: vniuerſa enim charitatis officia, quæ in Monaſterio, vel Infirmis, vel beneualentibus præſtantur, tàm auidè amplectebatur; vt omnia ſolus agere contenderet. Orationi verò ita deditus erat, vt cùm nullum vnquam orandi tempus incaſſum præterlabi pateretur, nullũ orationi intempeſtiuum putaret. Hinc, ad tantam cœleſtis vitæ perfectionẽ conſcendit; vt plurima Signo Crucis Miracula patrâſſe feratur. Mortuum quoque ſuſcitâſſe, certo teſtimonio probatum eſt: Cùm enim Camerini, Eleemoſynarij onus ſuſtineret, accidit; vt cuiuſdam Mulieris Infans, diutino morbo laborans, tandem interiret: quem dum Mater ad funera parat, en Bonauentura panem de more emendicans, domus oſtium pulſat. Reuiuiſcit Matris animus, iam ob Filij mortem dolore proſtratus, cumquè Bonauenturæ Sànctitatẽ nõ ignoraret, protinus illum in domũ vocat, mortuumquè Filiũ oſtendens, multis eum lacrymis rogat, vt eum luci reſtituat. Recuſat Vir Dei, ac ſe peccatorem exclamans, Matris preces, vi omni reijcere ſtudet: At illa am-

plius vrget, humi prolabitur, pedes amplectitur, atquè vt Puero vitam reddat, ſummis precibus obteſtatur. His Bonauentura commotus, tandem in genua procidens, diuinam pro Puero clementiam exorat: cumquè aliquandiu perſtitiſſet, inde ſurgens, Puerum Signo Crucis benedicit, ac in Nomine IESV, apprehenſum ad vitam reuocat. Id Mater cùm pleriſquè iuramento affirmâſſet; Puer quoquè, qui Carolus vocabatur, cùm elabentibus annis Vrbis Canonicus eſſet, factum paſſim narrabat, quod à Matre didicerat. Poſtremò, magnâ Sanctimoniæ laude clarus, Firmi, in Conuentu S. Satini, rebus humanis valedicit. Anno 1567.

FRATRIS ANTONII à POTENTIA LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER ANTONIVS à Potentiâ, Laicus, Vir maximis virtutibus prædítus, magnaque oratione, & abſtinentiâ clarus, illi, cùm Ieiunia quotidiana, ac familiaria eſſent; eò tamen illum Spiritus ardor, & vehementia compulit; vt Quadrageſimale vnius anni Ieiunium, ſub vnius tantum puſilli ficuum, quantum manus capere poteſt, eſcâ tranſigeret: Id cùm non humanæ, ſed diuinæ prorſus virtuti tribuendum ſit; hinc quanta intus in animo diuina Spiritus pinguedine aleretur, perſpicuum fit. Vitam hic demum Sanctimoniâ vberem, & cum laude peractam, fine quoque fœliciori concludit.

Anno 1567.

FRA-

FRATER FRANCISCVS MACERATENSIS FF.um
CAPVCINORVM LAICVS.

FRATRIS FRANCISCI MACERATENSIS. LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER FRANCISCVS Maceratenſis, Laicus, agricolis Parentibus natus, cùm agros aratro ac ligone ſcinderet, ad meliorem animi culturam in ipsâ adoleſcente ætate à Domino vocatus, ad Minorum Obſeruantium Ordinem ſe confert: in quo cùm per aliquot annos vitam piè, ac Religioſè duxiſſet; tunc primùm illuceſcente Capucinorum Reformatione, ac Regularis obſeruantiæ radios longè, lateque diffundente, inter primos ad ipſam euolat. Summa in hoc Viro ſimplicitas, atque ad omnia virtutum genera tam ardens ſtudium enitebat; vt cùm admiranda illa priſcorum Anachoretarum ieiunia, ſilentia, ſolitudines, carnis macerationes, & quæ alia præclara geſta ab alijs audiret, mox tantâ ad ea imitanda cupiditate accendebatur; vt plerumque nullâ exſpectatâ Superioris licentiâ, ad nemora, ac ſolitudines ſe conferret, vbi herbis, & fructibus tantùm victitans, dies, noctesque, in orationibus, vigilijs, cilicio, atque alijs carnis macerationibus diu tranſigeret: id autem cùm ex maximâ illius ſimplicitate flueret, facilè Superiores facto annuebant: ſed & aliud quoque ipſius ſimplicitatis argumentum referre lubet: cùm enim inter prima illa Reformationum primordia, ac turbulentum rerum ſtatum, ab Aduerſarijs falſus plerumque rumor in vulgus diffunderetur, Capucinos Apoſtatas, & excommunicatos eſſe, eò factum eſt; vt Franciſcus, qui omnia in ſimplicitate credebat, nullumque in Orbe mendacium eſſe ſuſpicabatur, iterùm ad Obſeruantes remearet: cumque ab ijs falſum illum rumorem eſſe intelligeret, multoſque paſſim ex Obſeruantium Familiâ ad Capucinos migrare conſpiceret; ipſe quoque cum ijs rurſus ad Capucinos rediuit. Vbi admirabile propemodùm erat huius Viri vitæ genus; nam quod ad corporis auſteritates ſpectat, rudiorem, & abiectiorem ſemper ſibi habitum eligens, eum ex panni, & ſacci præſegminibus, quæ proijciebantur, non alijs reſarcire ſolitus erat, eoque ſolo contentus, aſperum præterea ſub eo cilicium geſtabat. Toto anni tempore, cùm nudis pedibus, abſque ſandalijs incederet, niuemque, glaciemque aſperrimo tempore calcaret, frequenter ſub pedum

plant.

plantâ rimas, ac vulnera patiebatur, vndè viuus ſæpè Sanguis efflue-bat, quæ tamen is adeò nihili pendebat, quaſi nullo eorum ſenſus dolore afficeretur, vixquè ad eum illa pertinere viderentur. Prætereà, tam ſeuerâ corpus flagellatione caſtigabat; vt, cùm ſe ſibi haud ſuffi-cere exiſtimaret, alterius validam manum ad flagellationem ſibi adhibendam curaret: verberibus autem haud ſecus mouebatur, quam ſi ligneum, aut marmoreum corpus percutienti offerret. Vnica illi in die refectio ſemper familiaris fuit, quam ſæpè panis, & aquæ ieiunio opiparam reddebat. B. P. Franciſci ieiunia, quæ quinque Quadrageſimis diſtincta ſunt, tam arctâ ieiunij lege, quoad vixit, coluit; vt ea violare piaculum duceret: tam quo-què in cibo, & potu auarus erat; vt nec famem vnquàm pel-leret, neq̀ue aquam, quantum ad ſitim extinguendam ſatis erat, bibere auderet. Humilitas etiam tam altas in Viro Dei radi-ces egerat; vt illi animo fixum eſſet, quoſlibet tam Sæculares, quàm Religioſos, ſe proculdubio meliores eſſe. Honeſtatis tam integer cuſtos fuit, vt demiſſis oculis incedens, nullam prorsùs mu-lierem facie agnoſceret. Tantâ quoquè in ægrotos charitate fere-batur, vt cùm ideò inter ipſa Ordinis initia in hoſpitalem Do-mum S. Iacobi incurabilium deſtinatus eſſet; per aliquot annorum ſpatia tantâ ſollicitudine, ac diligentiâ infirmis miniſtrabat; vt ab omnibus paſsìm ægrotorum mater, ac nutrix appellaretur. At neq̀ue minor ipſius in pauperes charitas fuit: dum enim Maceratæ Conuentus ædificaretur, ac pleriq̀ue Cæmentarij vltrò operam ædificationi præſtarent, quibus Fratres neceſſaria ex quotidianâ mendicatione miniſtrabant, eo tempore Franciſcus, Eleëmoſynarij in eo Conuentu onus ſuſtinebat, qui dum ſemel cum Eleëmoſynâ ex Vrbe rediret, accidit, vt pleriq̀ue Pauperes ab eo Eleëmo-ſynam peterent, quam cùm ille ex innatâ pietate denegare nunquam ſoleret, reliquis in pauperes erogatis, vix triginta panes in manticâ ſupererant; quibuſcum, dum ad monaſte-rium pergit, triginta Viros aduenas Theutonicos, in viâ iacen-tes, ac fame penè enecatos offendit, quibus cùm reliquos panes diſ-pertitus eſſet, ſine pane domum redijt. Porrò tum Fratres, tum Cæmentarij panem eſurientes expectabant, quorum cùm Guardia-nus ſpem fruſtratam eſſe cerneret, eum grauiter obiurgat, moxq̀ue Fratres alios ad panem mendicandum mittere parat: cui Franciſ-cus: Quæſo, Pater (ait) prius ad arcam panariam mitte, & num ibi panis adſit explora. At Guardianus: Quid arcam (inquit) commemoras, tam diligentiſsimè ante hâc explorata fuit, in quâ nec vnicum quidem panis fruſtulum offendes? Su-

ſtine pauliſper, ſi lubet; (ſubdit Franciſcus) fortè ibi panes inuenies, ſi melius explorauetis. Redit Guardianus ad arcam panariam, quam candido ac recenti pane, è Cœlo miniſtrato, plenam reperit. Eo Miraculo à Cæmentarijs per Vrbem diuulgato, mox tanta in Populo de Franciſci Sanctimoniâ fama percrebuit; vt ad eorum, qui ad eum confluebant, frequentiam declinandam, inde abſcedere compulſus fuerit. Quapropter, Vrbinam profectus, cùm in eâ Vrbe Quæſtuarium quoquè opus exerceret, Nobilis quædam Mulier, Ducissæ pediſſequa, quæ iamdudum Sanguinis fluxu laborans multa fruſtrà in Medicos erogauerat, cùm ſe impenſius Franciſci Orationibus commendâſſet, Vir Dei diuturnâ illius infirmitate permotus, panem è ſacculo hauſtum eidem porrigit, dicens: Panis hic, panis eſt Domini, qui ob Ieſu Chriſti amorem datur, accipe, comede, & in nomine Domini Ieſu Chriſti ſanaberis. Vix illa panem guſtauit cùm Sanguinis fontem ſteriſſe, perfecteque ſe corpore ſanatam ſentit. Metolæ quoque Comitiſſa, quæ ad Medicorum deſperationem ægrotabat, Virum Dei, panem mendicantem, miſſo nuncio accerſit: cui Vir Dei: Mihi, inquit, panis ex Obedientiâ quærendus, ad eamque mihi per otium proficiſci non licet; veruntamen hoc panis fruſtulum ad eam defer, eoquè in Nomine Domini Noſtri Ieſu Chriſti, B. V. & B. P. Franciſci veſcatur, quorum ope conualeſcet: quod cùm ægra deguſtâſſet, illicò morbus deferbuit, ac breui incolumis euaſit. Hoc pacto, cùm Serui ſui Sanctitatem, Deus ſignis manifeſtaret, is è regione, tam ſe omni gratiâ Dei indignum iudicabat; vt (præſertim ob quaſdam Dei reuelationes) ingentem æternæ damnationis metum in animo conciperet: vndè fiebat, vt inter orationis, ac diuinæ contemplationis ſtudium, in quo maiorem diei, ac noctis partem inſumebat; eam ſemper copioſis fletibus irrigaret. Tantâ ergà diuiniſſimum Sacramentum reuerentiâ afficiebatur; vt, ſi quandò illi per Eccleſiam, aut Chorum pergendum eſſet, nunquam terga Sacramento verteret, ſed aut per illius latera incederet, aut versâ ad Altare facie retrocederet. Regulæ verba, tantâ veneratione proſequi ſolebat; vt cùm ſæpè ab aliquo Sacerdote ex eâ Capitulum ſibi legi peteret; illud genuflexus, aut iunctis manibus, velut Dei Oraculum audiret. Cùm igitur Vir Sanctus, ob vigilias, atquè alias corporis macerationes, quibus ſe quotidiè affligabat, quandam neruorum ægritudinem contraxiſſet, cui curandæ Medicorum, ac Prouincialis Vicarij præcepto compellebatur ad Porretanas aquas ſe conferre; ibi à Nobili quâdam Muliere hoſpitio ſuſceptus, cùm Veſpere iam in ſuum ſe

cubiculum recepiſſet, extincto lumine, more ſolito, orationi vacabat: tùm Nobilis illa, domus Heta, caſu ante illius cubiculi fores iter faciens, ingentem ex eo lucem erumpentem cernit: quamobrem, per oſtij rimulas aſpiciens, igneum, ac velut ſolarem globum, ſuper Viri Dei caput eminere animaduertit, atque ex verborum tenore, cùm neminem præter Franciſcum cerneret, Virginem Deiparam cum eo colloquentem colligit. Dum autem his Franciſcus balneis vtitur, Guidobaldus Vrbinatum dux, ob ſummam ſuam in Virum Dei beneuolentiam, Aulicum quendam ſibi familiarem eò deſtinat, qui vniuerſa illi neceſſaria miniſtret: is itaque cum ſemel ad Virum Dei in ſuo cubiculo orantem acceſſiſſet; in extaſim raptum, atque à terrâ altius ſubuentum, flammamque capiti inſidentem conſpicit. Medicus itidem qui illius curationi tunc incumbebat, cùm alio quoque tempore, inſperatò Viri Dei cubiculum ingreſſus eſſet; Virginem Deiparam cum eo colloquentem offendit, quæ extemplò eo ingrediente euanuit. Cùm etiam Corinalti, Nobilis quidam Monaſterium ingrederetur, ac per nemoris vias ſolus deambularet, ex inſperato Franciſcum, qui in nemore orabat, ante ſe in aëra ſublatum, ac vertice altiores arboris ramos contingentem ſpectat. Poſthæc, Fratri extremo morbo laboranti, atque à Phyſico certæ neci adiudicato, incolumitatem; ac futura incommoda, quæ poſteà guttæ arteticæ doloribus diſcruciatus paſſus eſt, prænunciat. Dæmonis tentatione, cùm quædam Dominicæ Orationis verba proferre non poſſet, quamobrem immaniter animo torquebatur, à Paulo Quarto ſummo Pontifice, ab eorum prolatione diſpenſatur. At benigniſſimus Dominus qui illius carnem linguæ compede aggrauauerat, animum mœroribus confectum conſolabatur, maximiſque è Cœlo donis cumulabat. Nam hoc tempore, tot cœpit ſignis, ac Miraculis coruſcare, vt omnem propè numerum excederent, ex quibus aliqua lubet referre. Maceratam ſemel miſſus, nobilem quandam Matronam; quæ iamdudum paralyſi laborans in lecto iacebat, ipſius importunitate victus, tandem adgeniculans, Signo Crucis proſequitur, ſtatimque abſcedens, vix ad domus gradus peruenerat, cùm ægrota, paralyſi liberata, integrâ incolumitate potitur. Rurſus, ex Maceratenſi Conuentu ad Vrbem pergens in Mulierem quandam vtroque lumine orbatam incidit, quæ cùm ab itineris duce, Franciſcum adeſſe intelligeret, ab eo poſtulat, vt illi oculorum lucem à Deo impetret: cui Franciſcus: Tu potius Deum obſecra, vt illud mihi eripiat; hoſte enim caterem; quo cum mihi ad mortem vſque pugnandum eſt. At

cœca Mulier impenſius Virum Dei pro oculorum luce rogitabat, ab eoque ſaltem Crucis Signum efflagitabat. Illud tandem Vir Dei roganti præſtat: quo protinus lux illi integra redditur. In eâdem Vrbe, Iuuenem, in quâdam domo, iamdiu hydropiſi laborantem, in lecto decumbentem offendens, dum is eum verbis conſolatur, hydropicus Franciſci, manu apprehensâ, eaque ſuper pectus ſibi collocatâ, rogat, vt Crucis Signo ſibi benedicat: conſentit Franciſcus: vixque Signum Crucis formauerat, cùm is repentè à morbo conualuit. Hinc, deindè Filatranum profectus, Mulierem, quæ iamdiu febri laborauerat, neque vllo Phyſicorum remedio ab eâ liberati potuerat, Signo Crucis obſignatam priſtinæ ſanitati teſtituit: plurimaque huiuſmodi Miracula ab eo patrata referuntur. Illud autem haud ſilentio prætereundum eſt, quod Piſauri accidiſſe certâ fide probatum eſt: Ibi enim cùm Mulier, quæ tenerum Infantem, quem ſecum lecto decumbentem tenebat, dormiens noctu ſuffocâſſet, Coniugis iram vetita, ad Virum Dei confugit, qui multorum tunc Miraculorum famâ vbique Illuſtris erat: mortuumque Infantem panno inuolutum, ſummo mane ad Conuentum defert: vbi multis lacrymis, flebilem Infantis caſum narrans, Virum Dei deprecatur, vt eum luci reſtituat. Cui Franciſcus: Nunquid ego ſum Deus, qui vitam, ac lucem mortuis reddam? Peccator ego ſum miſertimus, ne hoc à me petas Mulier. At illa maiores in fletus erumpens, clamabat: Serue Dei, ſi vis, id potes à Deo precibus impetrare tes in manu tuâ eſt; teſtis eſt mihi Deus, ſi hinc à pedibus tuis receſſero, donec viuum illum Infantem reddideris. Cùm autem Mulier nullam conſolationem admitteret, innataque pietas, ac commiſeratio viſcera eius torqueret, ſtatim in genua procidens, Deum pro Puero rogat: mox Serui ſui precibus adfuit diuina virtus: adhuc enim Franciſcus orabat, cùm defunctus Infans membra mouere, ac Matris vbera, rediuiuus quærere cœpit. Matrem obteſtatur Franciſcus, ne factum alteri prodat: at illa, cùm rem Prouinciali Vicario, aliiſque pleriſque narrâſſet; hinc clarior Viri Dei Sanctitas, atque illius apud Deum merita effulsêre. Cùm igitur humilis Dei Seruus, tot Miraculis clarus, Piſauri tandem ſupremo morbo correptus, vitæ finem ſibi imminere intelligeret; vt ſummam in morte animi humilitatem teſtatam relinqueret, vbi ſe ad Domini occurſum dignâ Sacramentorum expiatione præparauit, cùm Populorum affluentiâ ſe poſt mortem honorandum pertimeſceret, à Deo poſtulat; vt nullo in morte Populi honore, ſed communi tantùm aliorum ſepulturâ, fruatur: cuius votis cùm

Deus

Deus annueret, illo toto tempore, quo corpus inhumandum erat, tam copioſum è Cœlo imbrem emiſit; vt omnem populorum turbis viam, ad defuncti funus adeundum intercluſerit. Obijt Vir Sanctus poſt ſeptuageſimum ſuæ ætatis annum, Piſauriquè ſepultus, indè cœleſtes euaſit ad auras, feliciorem apud Deum vitam conſecututus. Anno 1568.

FRATRIS ANTONII LOCHIENSIS, LAICI.

VITA, ET GESTA.

FRATER ANTONIVS Lochienſis, Laicus, inter eos adnumeratur, qui ex Conuentualium Reformatione, Ioannis Faneſtris ſermonibus permotus, ſimul cum Vbertino, ac Bernardino à Monte Vlmi, ad Capucinorum Religionem migrârunt. Vir fuit obedientiæ potiſſimùm Virtute illuſtris, ac tantâ abſtinentiâ præditus; vt cùm ſæpè nihil præter panem, & aquam ad victum adhiberet, plerumquè etiam integros dies abſquè cibo, & potu tranſigeret. Humilitati, paupertati, orationi, tantopetè ſtuduit; vt inter perfectiores Regularis obſeruantiæ cultores, ſuâ tempeſtate haberetur Deiparam Virginem ſingulari ſemper Religione, ac pietate proſecutus eſt, cuius cùm coronam perſoluit, multa à Dæmone patitur. Demùm cùm Sanctimoniæ apud omnes nomen adeptus eſſet, in Conuentu Montis Vlmi, Deo depoſitũ reddit. Anno 1560.

FRATRIS FRANCISCI à MATTEOLA, LAICI, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER FRANCISCVS à Matteolâ, Laicus, huius vita cæteris totius perfectionis norma fuit: paupertate enim, humilitate, ſui ipſius deſpectu, abſtinentiâ, adeò inter alios inſignis effulſit; vt rerum penuriam, corporis incommoda, probra, illatas contumelias, non tàm æquo animo tolerare, quàm nec ſentire videretur. Obedientiæ verò virtute tam illuſtris fuit; vt ipſius obedientia diuino Miraculo illuſtrari meruerit: cùm enim in Conuentu Latertiæ, Eleemoſynatij munus obiret, maximaque vini penuria totam Regionem occuparet, eo, binas vini lagenas ad mendicandum parante, Guardianus iocosè his eum verbis compellat:

Caue, Franciſce, ne vacuas lagenas domum referas. Omne ille ſtudium, ac ſollicitudinem confert, vt vinum à Ciuibus emendicet: ſed cùm tanta eſſet vini penuria, vt vix illuſtriores Vrbis Familiæ, arctâ, ac neceſſariâ illius prouiſione potirentur; abſque vino domum redire cogitur. Intereâ, recolit ille Superioris verba, quibus ſibi præceptum fuerat, nè cum lagenis vacuis domum rediret. Quarè, cùm prorſus ſatisfacere vellet, lagenas ex fonte, qui in eo itinere limpidiſſimus occurrit, aquâ implet, iiſque onuſtus domum redit. Vix de more à Guardiano benedici poſtulat, cùm ab eo Guardianus percunctatur, num plenas lagenas domum tulerit: Plenas, inquit, Pater. Paruo poſt tempore elapſo, cùm Guardianus vtramquè lagenam, quam vappâ, aut acido vino plenam arbitrabatur, guſtu exprobare vellet; optimum, ac generoſum vtraquè vinum effudit. Quare ille obſtupeſcens, à Franciſco ſciſcitatur, vndènam tali vino lagenas impleuerit? at ille ſimpliciſſimê: Ex fonte, inquit, qui ſe in viâ offert: nequè enim vini quicquam à Ciuibus mendicatione comparare potui, quo lagenas implerem, etenim verò, cùm præceptum vrgeret, ne lagenas domum vacuas referrem, aquâ impleui (necdum enim Franciſcus aquam in vinum à Deo mutatam fuiſſe nouerat) Diuinum tunc prius Miraculum Guardianus agnoſcens, illud ſimpliciſſimæ Franciſci obedientiæ tribuendum cenſuit, quæ tantum apud Deum pondus, ac meritum ſibi vendicauit; vt ob eam, D.O.M. naturæ ordinem inuerteret, & aquam in vinum mutaret. Multis quoquè alijs virtutibus clarus, non exiguam ſibi apud omnes Sanctimoniæ famam comparauit: ſingularis animi prudentiâ, ac Regularis obſeruantiæ zelo, cùm à Deo præditus eſſet; Guardiani munere plerumquè fungitur. Sancto deniquè fine, in Conuentu Latertiæ, vitæ curſum abſoluit. Anno 1569.

FRA-

FRATER LVDOVICVS A MONTE Sti SAVINI FRATRum
CAPVCINORVM LAICVS.

FRATRIS LVDOVICI à MONTE SANCTI SAVINI, LAICI, *VITA, ET GESTA.*

FRATER LVDOVICVS à Monte Sancti Sauini, Laicus, cùm incredibili ergà omnes, præſertim ægrotos, charitate flagraret, hanc à Deo gratiam ſibi comparauerat; vt pleroſque infirmos, dum quinquies orationem Dominicam, & Salutationem Angelicam, ante Euchariſtiæ Sacramentum, brachijs in Crucis modum protenſis recitaret, ab ægritudine liberaret. Hoc pacto, cùm in Conuentu Montiſpolitiani, duorum illi Fratrum ægrotantium cura, à Guardiano demandata fuiſſet; nuncius ad eum venit, qui Germanum Fratrem, in montis Sancti Sauini Oppido tam graui morbo laborantem nunciaret; vt ſi eo viuo frui vellet, ad illum quantociùs properaret. Lubenter Ludouicus ſuprema, Germano Fratri, iura perſoluiſſet, ſed cum geminorum ægrotantium curâ, & Guardiani obedientiâ præpediretur; vt vtriſque ſatisfaceret, ad familiare remedium confugit: quinquies conſuetas orationes, ante S. Sacramentum, pro Germano exoluit, quibus eum à morte, & à morbo liberat. Tum verò, eaſdem etiam pro ſuis ægrotantibus recitat, quos pari modo ad incolumitatem reuocat. Non minori cùm hic ergà Pauperes charitate æſtuaret, accidit in eodem Montiſpolitiani Conuentu, vt totâ Regione fame occupatâ, multi ad Monaſterium Pauperes confluerent, quibus is copioſas Eleemoſynas elargiebatur: cùm verò quodam mane, tot ad eum Pauperes conueniſſent, vt ijs totum panem, qui Familiæ repoſitus erat, præter quædam fruſtula erogâſſet; legumina Ludouicus Familiæ in cibum parat, paniſque fruſtulâ, quæ Pauperibus ſuperfuerant, in menſâ apponit. Res Fratribus parum prudens, & diſcreta viſa eſt: Guardianuſque correptionem in Refectorij capitulum differt. Prandij iam horâ inſtante, Ludouicus ad omnem correctionem paratus, iam Refectorium ingreſſus fuerat, cum repentè ianuæ tintinnabulum auditur: eò Ludouicus feſtinat, Adoleſcentulumque formâ pulcherrimum, præ foribus reperit, qui tot calidas panis placentas Ludouico profert, quot Fratres in Familiâ numerabantur, confeſtimque ſe ex illius oculis eripit. Pergit Ludouicus orans, placentiſque onuſtus Refectorium ingreditur, tum ſuam cuique aſſignans ait: En, Patres, quales Pauperum eleemoſy-

na placentas peperit. Mirantur vniuerſi, diuinamque erga ſe liberalitatem agnoſcentes, in his, ſuum de Ludouico iudicium reuocant, maiorique erga Pauperes charitate accenduntur. Quam verò huius Sancti Viri charitas Deo grata fuerit, cunctis, poſt illius ex hâc vitâ deceſſum, perſpectum fuit: nam poſt multos ab ipſius obitu annos, cùm reliqua ipſius caro exeſâ, ac in cinerem reſoluta eſſet; dextera ipſius manus, quâ Eleemoſynas erogabat, tam incorrupta reperta eſt; vt ea viuentis eſſe videretur. Ceſſit è vitâ Vir Sanctus, plurimo poſt ſe virtutum, ac Sanctimoniæ odore apud omnes relicto. Anno 1570.

FRATRIS IOANNIS à NICOSIA, LAICI:

VITA, ET GESTA.

FRATER IOANNES à Nicoſiâ, Laicus, Hortulani quamplurimos annos officio functus, dum hortum excolit animi hortulum haud incultum relinquit: tot enim illum virtutum plantis exornauit, ac cœleſti ſupernorum donorum pluuiâ irrigante, ad tam vberes fructus prouocauit; vt ei Propheticum illud occini queat *Stetit anima eius, quaſi hortus irriguus, & quaſi hortus voluptatis terra coram eo*: Gulæ vepribus, quæ animam præfocant, & Spiritus fructum impediunt, abſtinentiæ euulſis; quotidianis, ac perpetuis ieiunijs carnem exercebat, flagellationibus arabat, laborum ligone fodiebat, luxuriantes ſenſus mortificationum ſarculo putabat; Paupertatem, obedientiam, patientiam, humilitatem, rerum omnium, ac ſui contemptũ, cæteraque virtutum ſemina copioſiſſima iaciebat, nocturnis vigilijs ad fructum prouocabat, orationibus fouebat, lacrymarum pluuiâ augebat, incaleſcenteque diuinæ charitatis æſtu, ad maturitatem cõpellebat: deniquè, tam diligens huius Dominici hortuli cultor fuit; vt nullum vnquam à virtutum labore illi tempus vacuũ fuerit, donec perfectam omniũ metam attingeret. Huius Viri Sanctimoniã D.O.M. facto aliquandò manifeſtam eſſe voluit. Nam cùm mulier quædam à Dæmone obſeſſa, ad Conuentum perducta eſſet, eamque ob Fratrum orationes Dæmon vehementius ſolito torqueret; Ioannes tantâ ob ipſius cruciatus, erga illam miſeratione commotus fuit; vt ſe in ſpeluncam abdiderit, ibiquè biduum abſquè cibo perſeuerans, Dominum pro ipſius liberatione deprecatus fuerit. Interea Dæmon rugitus edere, exclamareque ſe Ioannis precibus exuiri: at biduo exple-

to, cùm Dæmon Ioannis orationem vlteriùs ferre non poſſet, è corpore erumpens, Mulierem liberam relinquit. Ioannes verò, poſt aliquot annos, magno Sanctitatis odore apud omnes relicto, ſanctè in Domino obdormit. Anno 1570.

FRATER VALENTINVS DREPANENSIS, LAICVS, VIR ILLVSTRIS.

Frater Valentinvs Drepanenſis, Laicus, Vir in Siculâ Prouinciâ, inter alios humilitate, ac Seraphica paupertate celebratiſſimus; qui cùm viuens paupertatem ſummoperè dilexiſſet; ne ab eà in morte diuelleretur, Caſtroboni Conuentum, totius Prouinciæ pauperrimum à Deo impetrat, vt in eo carnis exuuias deponat: vbi cuiuſdam infirmi Fratris curam agens, cùm ex diuinâ reuelatione ſuum, atq̀ue ægroti illius obitum accepiſſet, diem ſupremum eidem prænuncians, cum eo in Domino obdormit. Anno 1570.

FRATER NICOLAVS A QVINQVE FRONDIBVS FF[um]
CAPVCINORVM LAICVS.

86

FRATRIS NICOLAI à QVINQVE FRONDIBVS, LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER NICOLAVS à Quinquè frondibus, Laicus, Vir omnium virtutum genere ornatiſſimus, tamquè ſingulari ſimplicitatis, ac obedientiæ virtute præditus; vt cùm Mileti Conuentus Guardianus, vt ipſius obedientiæ periculum faceret, eidem præcepiſſet; vt Fici ramum fermè aridum in horto plantaret, ac quotidiano labore irrigaret, id abſquè vllâ cunctatione præſtiterit. Porrò, haud abſimile hinc ab eo factum accidit, quod de illo antiquo Anachoretâ apud Caſſianum legitur, tanta enim fuit huius obedientiæ apud Deum vis, vt aridus ferè ramus, ſimplici obedientiâ excultus, in Arborem excreuerit, fructuſquè vberrimos protulerit, qui deinceps à Fratribus, Obedientiæ fructus appellari ſolebant. Hic orationi, ac rerum diuinarum contemplationi ita animum dicauerat; vt ſæpè in eâ integras noctes inſumeret. Semel cùm Dominicæ Paſſionis meditationi intentus, ſententiam à Pilato aduersùs Dominum, vehementius deploraret, eidem repentè Pilatus atris veſtibus indutus, atquè vndiquè nigerrimis, ac horrendis coruis circumſeptus apparet, cuius cùm primo aſpectu Nicolaus horruiſſet, ad eum inquit: Quis es tu? Cui Pilatus: ego ſum ait, Pilatus Chriſti Iudex, ac condemnator. Mox ad eum Nicolaus: Heû miſer! Cur tam iniuſtam contrà Dominum meum ſententiam aliquandò ferre auſus es? Cui ille: Id non ſponte, ſed timore perculſus præſtiti. His dictis volucre citius, cum Coruis nigris ſe condidit vmbris. Iterùm cùm Dominum, ſublatam in humeros Crucem, ad Caluariæ Montem ferentem multis lacrymis defleret; en Chriſtus in eâdem formâ, Crucem baiulans, eidem ſe aſpectandum præbet: quo aſpectu, ita illius anima Chriſti amore liquefacta fuit; vt perennes deinde, ex ſolâ illius memoriâ lacrymas diffunderet. Tantâ deniquè Sanctus hic Vir in Chriſtum Dominum charitate feruebat; vt cùm aliquandò ante Euchariſtiæ Sacramentum oraret, Chriſtus ſub Pueri ſpecie ſecum in Altari colloqui, ac plurima illi beneuolentiæ ſigna exhibere viſus fuerit. Hæc proculdubio diuina tenerioris dilectionis teſtimonia erant, quibus D.O.M. Serui ſui Spiritum, charitate flagrantem, proſequebatur. Is verò, cùm in ſimplicitate ſuâ multis annis Domino fa-

nulatus eſſet, bonumque aduersùs Spiritus hoſtes (quibuſcum ſtre-nuè ad extremum vſquè Spiritum depugnauit) certamen certâſſet, ac fidelis Domino fuiſſet; curſum tandem vitæ fœliciter conſummauit. Anno 1570. & à Domino, iuſtitiæ coronam accepit.

FRATRIS MASSEI GENVENSIS, LAICI, MAGISTRI NOVITIORVM.

VITA, ET GESTA.

FRATER MASSEVS Genuenſis, Laicus, in bellicâ illâ Pij V. Pontificis expeditione contrà Turcas, ab Anſelmo, inter alios Socios eligitur. Hic cùm inter prima Religionis initia, Capucinorum militiæ nomina dediſſet; tanto virtutum fulgore, ac vitæ auſteritate inter cæteros emicabat; vt annum totum in Quadragenas inedias diſpertitum, in ſolâ panis, & aquæ refectione tranſigeret: haud tamen à quotidiano labore vacabat, quo, cùm corpus defatigaret non aliam ſibi quàm Orationis quietem quærebat, ex quâ maiores ſibi ad carnem, cognataquè illa vitia frigore, nuditate, flagellis, vigilijs, atquè alijs caſtigationibus edomanda, vires quotidiè augeri ſentiebat. Hinc plures Dæmonum infeſtationes paſſus, quibus illum ab hâc perfecta virtutis viâ deterrere conabantur, eam animi conſtantiam aſſecutus fuerat, vt Dæmoni ipſi illuderet, illiquè ignauiam, ac imbecillitatem exprobraret. Sæpè ob notam vitæ Sanctimoniam Nouitiorum curæ præficitur, quo munere dum in Conuentu Camerini aliquandò fungitur, Nouitium, qui præter obedientiam Orationi vacabat, à Dæmone penè ſuffocatum, ſuâ Oratione liberat. Ac tandem cùm quadraginta, & ampliusannos, magnâ cum virtutum laude in Religione exegiſſet. Anno 1571. morte intetemptus, Mundo ærumnarum pleno valedicit.

FRATRIS ANDREÆ à CROTONE, LAICI.

VITA, ET GESTA.

FRATER ANDREAS à Crotone, Laicus, Vir multarum virtutum laude inſignis, hic cùm otium omne ignoraret, diem labori, noctis minimam ſomno, maximam Orationi, ac rerum diuinarum meditationi partem dare ſolitus erat. Habitu pauper, charitate in omnes diues erat. Cumquè nihil illi iucundius eſſet, quàm Superioribus, ac cunctis parere, id non parum moleſtè ferebat, ſi quandò Superior humaniori voce vſus, non iu-

bendo, ſed rogando eum ad agenda prouocaret: eo enim obedientiæ vim minui, ac meritum obtundi ſapienter aiebat. Ex quo facilè percipi poterat, veram eum obedientiæ virtutem, ac mentis humilitatem aſſecutum eſſe. Tantâ Sacerdotes reuerentiâ, ac veneratione proſequebatur; vt plenum S. Franciſci Spiritum adeptus videretur: etenim cum ijs conſedere, aut eorum ſe colloquijs immiſcere, aut illos aperto capite alloqui piaculum arbitrabatur: cùm id dicere ſolitus eſſet, Sacerdotes, nobiliſſimos Dei Seruos eſſe, quibus aliquid obſequij impendere, magni beneficij loco habendum ſit. Hoc Obedientiæ, ac humilitatis ſenſu cùm annis, ac virtutibus canus, Neapoli in ſupremum morbum incidiſſet; virtutes quas ſibi ad vitæ ornamenta adſciuerat, eaſdem ſibi ad mortis coronam vendicat. Cùm enim adhuc ſenſibus integris exiſtens, longius à mortis articulo abeſse crederetur, Guardianum accerſiri curat, ab eoque benedictionem abeundi expoſcit, cui Guardianus ſubridens: Quonam, inquit, tibi abeundum eſt? (neque enim adhuc de ipſius obitu cogitabatur) At Andreas, cùm vitæ occaſum ſibi imminere diuinitus accepiſset, impenſius ab eo benedictionem efflagitans: Magnum mihi iter, aiebat, modò peragendum eſt. Poſtremò, Guardianus, vt illius votis ſatisfaceret; Eia, inquit, Dei, ac meâ benedictione munitus, fœlix perge. Andreas verò, cùm Guardiani funem, quâ præcinctus erat, manibus accepiſset, Benedicite, inquit, benedicite Pater. Hiſque in verbis humana deſerens, cœleſte iter aggreditur, ſuperaſque euadit ad auras. Anno 1571.

FRATRIS MARTINI RHEGINI, LAICI.

VITA, ET GESTA.

FRATER MARTINVS Rheginus, Laicus, abſtinentiâ, paupertate, ſilentio, vitæ auſteritate, ſenſuum mortificatione, atque oratione clarus, cùm quadrageſimum vno minus, in Religione annum attigiſſet, ſui obitus die ex diuinâ reuelatione accepto, ac prænunciato, in Conuentu Rhegij, ſingulari cum Sanctimoniæ famâ, vinculis carnis abſoluitur. Cui D.O.M. poſt mortem teſtimonium præbuit, carne ipſius ad niuis candorem, & infantilem teneritudinem, ac tractabilitatem reuocatâ; vt eâ, tum prior vitæ innocentia, tum poſterioris vitæ gloria probaretur. Obijt Anno 1571.

FRATRIS AVGVSTINI DIPINIANENSIS, LAICI
VITA, & GESTA.

FRater Avgvstinvs à Dipiniano, Vir præclaris virtutibus illuſtris, de eo illud inter alia refertur; quod cùm Acirim, quod Brutiorum Oppidum eſt, ad lanas mendicandas, Superioris mandato ſe contuliſſet; acutiſſimâ ibi febre correptus, à piâ Muliere, cum Socio hoſpitio excipitur: à quo, cùm illa curioſius, num Fratres induſio vterentur, inquireret, manumque audacius quàm par eſt, intrà Auguſtini manicam intuliſſet; ea confeſtim diuinâ virtute aruit. Eo caſu Mulier tremefacta, cùm manus ariditatem amariſſimè fleret, vehementerque ob curioſitatis delictum ingemiſceret; ab Auguſtino veniam, opemque poſtulat: is verò vbi Mulierem nimiæ curioſitatis corripuit, manum aridam ſigno Crucis priſtinæ incolumitati reſtituit, ac demùm in pace quieuit. Anno 1572.

FRATER BERNARDINVS ASCVLANVS, LAICVS, SANCTIMONIA CLARVS.

FRater Bernardinvs ab Aſculo, eius memoria in S. Angeli Prouinciâ floret: cùm is ex Superiorum licentiâ, diu in nemore Conuentus S. Ioannis rotundi, ſolitariam vitam duxiſſet, eamque animi puritatem adeptus eſſet; vt auiculæ circà eum volitantes, cibum ex illius manibus acciperent, & cum eo velut cum amico colluderent; germanum Fratrem, qui altero brachio attractus, ad eum inuiſendum acceſſerat; ſolo manus contactu curat: dieque ſui obitus prænunciato. Anno 1572. ſancto fine occumbens, meliorem apud Deum vitam nanciſcitur.

FRATRIS ANTONII ALETINI LAICI
VITA, ET GESTA.

FRater Antonivs Aletinus, Laicus, cùm adhuc in Sæculo verſaretur, eum Euangelicæ perfectionis gradũ conſcenderat; vt hoſti, germani Fratris ſui, quem vnicè diligebat, interfectori, nõ ſolum necem condonauerit, ſed eundem è cæde reuertentẽ etiã oſculo exceperit, pecuniaque elargitâ ad fugam compulerit: quo ſanè tam egregio facto, id à Domino

promeruit; vt Sæculo maior, ad perfectorum ſtatum conſcenderit, Seraphicamque Capucinorùm Religionem ingredi dignus fuerit. In Religione, charitate quam ergà inimicos prius oſtenderat, in pauperum dilectione commutatâ, eos tanto amore, ac pietate proſequebatur; vt neceſſaria ſæpè ſibi cibaria ſubtraheret, vt ijs, Chriſti pauperes abundantius aleret. Abſtinentiâ tam eximia fuit; vt à carnibus, & piſcibus perpetuò abſtinens, vixque olera pani adiungens, totum ferè vitæ tempus in ieiunijs, ac Quadrageſimalibus inedijs, ad extremum vſque ſenium conſumpſerit. Vir fuit, ſummus paupertatis, honeſtatis, humilitatis, ac totius Regularis obſeruantiæ amator, tamque orationis cupidus; vt in eâ maiorem diei, ac noctis partem impenderet. Hic igitur, dum ad perfectiſſimam omnium virtutum metam ſtudet conſcendere, dignamque Seraphico Viro, ſollicitè ad extremum vſque Spiritum, vitam ducit; in Conuentu Caſtaneæ, tanquam Domini Seruus, bonus, ac fidelis, ad eiuſdem gaudia vocatur.

Anno 1573.

FRATER GERVASIVS HYRMINIENSIS FRATRVM CAPVCINORVM LAICVS.

FRATRIS GERVASII HYRMINIENSIS, LAICI

VITA, ET GESTA.

FRater Gervaſius Hyrminienſis, Laicus, non niſi obſcura, & humilia natalia præſeferens, exigui lapidis inſtar, qui abſque manibus, apud Danielem abſciſus legitur, in eam Sanctimoniæ magnitudinem excreſcit; vt tanquam mons magnus, vniuerſum Seraphicæ Religionis Orbem ſuâ virtute compleat. Ioannis in Baptiſmo non modò nomen, ſed & nominis rem ſortitur: tantâ enim Dei gratiâ ab ipsâ ineunte ætate affluere cœpit; vt Puero nihil iucundius, quàm Eccleſias deuotè venerari, Sacriſque intereſſe, videretur. Adoleſcente verò ætate, corpus inediâ macerare, ſæpenumerò flagellis vſque ad ſanguinem cædere, quotidianis laboribus defatigare, & extenuare ſolebat. Poſt breuem ſomnum, egregius Adoleſcens è ſtrato intempeſtâ nocte ſurgens, ad quandam B. V. Ædem de Monte nuncupatam (quæ inde trium millium ſpatio aberat) ſolus pergebat, vbi reliquum noctis tempus in oratione inſumens, mane illuceſcente ad quotidianam agriculturam redibat. His virtutum præludijs, cùm vigeſimum plus minus annum attigiſſet, apud Capucinos, nouum Geruaſij nomen ſortitur: vbi cumprimùm cunctas virtutes ſibi animo proſequendas, contraque omnia vitiorum caſtra dimicandum ſtatuit. Carnem igitur, quæ omnium vitiorum fomes eſt, ac perpetua Spiritus aduerſaria, varijs prælijs exagitat; aſperrimo cilicio, quo nunquam non contegitur, affligtat; perpetuâ pedum nuditate, quæ cæteris communis eſt, abiectis ſandalijs, cunctis anni temporibus proſequitur; panis, & aquæ inediâ (cùm ter in hebdomadâ perpetuo fœdere receptâ corpus extenuaret) alijs quoque B. P. Franciſci ieiunijs, ac quadrageſimis mactat. Tantâ quoque ſomni ſubtractione, ac vigiliarum diuturnitate conficit; vt duas tantummodò horas quieti indulgeat, cæteras vel labori, vel orationi conſecret. Mollia omnia reſpuens, nudas tantùm tabulas abſque culcitrâ, aut paleis, ſibi ad quietem ſubſternit. Deniquè, cùm irreconciliabile cum carne, pro Spiritu bellum gereret; nouos ſemper modos, nouaque belli ſtratagemata, quibus inſolentem hoſtem atterat, ad finem vſque ſtudioſè quærit. Proprium ſui odium, humilitatem, ac profundiſſimam ſui abiectionem, quâ ſe omnium pedibus ſubijcit,

altiſſimam paupertatem, quâ ſe rerum tantùm penuria ditem putat, perfectiſſimâ obedientiæ virtute coronat. Dum enim horti culturæ addictus, hortum irrigat, aquamq́ue per ſulcos ad ſemina ducere parat, à Guardiano vocatus, ſtatim ad vocem accurrit, ligoneq́ue, quo aquam ducebat, in aquæductu dimiſſo, imperfectum opus deſerit. Porrò aqua, quæ impetu fluebat, cùm nullum moderatorem haberet, qui vias, ac diuerticula labentibus riuulis pararet, facilè plantas, & ſemina deuaſtâſſet; at prompta Viri obedientia id apud Deum aſſequitur; vt fluens aqua Deo imperante ſtet, redeuntemq́ue poſt aliquot temporis ſpatium Geruaſium exſpectans, vltrà præſcriptum à ligone terminum minimè exundet, donec is rediens, viam ad irrigationem aperiat. Omnem laudis appetitum, atq́ue inanem gloriam, ob quædam in eâ Vrbe ab eo patrata Miracula fugiens, Siracuſas migrare compellitur. Cuiuslibet, licet exigui temporis iacturam ita magnipendit; vt ſi aliquas ſibi partes, vel à cibo, vel à ſomno, vel à calefactione eripi neceſſitas ipſa compellat, has velut deperditas lugeat. Oratione, ac cœleſtium contemplatione adeò delectatur, vt in eâ totum ferè noctis tempus inſumat, perenniq́ue in Deum mentis aſcenſione, vbiq́ue ſemper oret: quarè Dæmon, vt ipſum ab Oratione exturbet, ſæpè ſtrepitus edit, interdùm illi varias figuras obijcit, neq́ue his contentus, oranti nonnunquam colaphos impingit: cumq́ue è cellâ ad orationem proficiſcitur, è gradibus deijcit, varijſq́ue illum machinis aggreditur, vt illum ab oratione, quâ is maximè cruciatur, auellat. Panormi, dum communi Orationi vacaret, ſecundò. Dæmonem varijs modis Fratribus inſidiantem cernit, & in Conuentu Caſtroboni, à Guardiano ad portam miſſus, à Dæmone in Æthiopis formâ, tam dirè fuſtibus cæditur; vt eum Fratres ſemiuiuum humi iacentem repetientes, in humeros latum in cellam deferre cogantur. At is nec quicquam animo fractus, ſed indè fortior euadens, quotidiana de diro hoſte, ſuâ patientiâ trophæa refert, atq́ue inter hæc Dæmonum prælia, haud illi cœleſtes conſolationes deſunt: nam ſæpè hoc tempore, Beatiſsimæ Virginis, interdum B. P. Franciſci, atq́ue aliorum Sanctorum aſpectu, ac præſentiâ in oratione fruitur. Tantâ charitate ergà Proximum ardet; vt ſemel cùm in itinere in quendam Patremfamilias incidiſſet; qui cùm ob ſummam illius anni ſterilitatem, quo Familiam aleret, non haberet; è domo aufugiens, quò tenderet, ignoraret: hunc Seruus Dei verbis dulcibus, & charitate flagrantibus demulcens, Vir ille facem ardentē ex Geru. ore prodeuntē intuetur, quâ ipſius mentem accendebat. Ali-

quandò etiam cùm Geru. cum Soc. longo itinere defatigatus, ac ieiunio extenuatus, ad quædam deſerta loca longè ab hominum habitatione remota perueniſſet,nihilqúe illis, quò vires refocillarent ſuppeteret: En exremplò Vir ſenex laceris veſtibus conte&tus, ijs intet eas ſolitudines apparet, qui eis grandioris panis placentam offert, ſtatimque ab eorum oculis elapſus euadit. Pleraque Vir Dei Prophetico Spiritu prædicit, plurimoſque ægrotos Signo Crucis ſanat. Panormi Nobili cuidam Matronæ tonſillis laboranti, Signo Crucis Vir Dei guttur conſignat, moxque omnem ab eâ faucium tumorem, ac morbum tollit. In eâdem Vrbe Nobilis Vir Vincentius à Campo, cùm purulento, ac ſanioſo vlcere affectum crus ferè putridum geſtaret, Geruaſius Signo Crucis illud computreſcens conſignat, mox diuina virtus adeſt, quæ morbo penitus expulſo, crus in priſtinam incolumitatem vendicat. Idem febre grauiter ægrotans Geruaſij pallio, lecto, in quo iacebat, impoſito, confeſtim à morbo conualeſcit. At illud illuſtrius adhuc miraculum, quod per totam Panormitanam Vrbem euulgatum fuit. Dum enim Dux Turij noui, in Caradromo imaginario, prælio haſtâ decertaret, caſu accidit, vt lethali haſtæ ictu vulneratus incertam vitæ ſuæ ſpem Phyſicis relinqueret: quamobrem Geruaſius ad eum accedens, vbi eum in lecto iacentem conſpexit, lætis vocibus exclamare incipit: Surſum corda Princeps, ſurſum corda, æquo animo eſto, hoc vulnus tibi non ad corporis mortem, ſed ad animi vitam erit. Tum propius ad ipſum accedens, vulnus manu controctat, ac Signo Crucis benedicens, ait: Deo gratias age, cui ex ſummâ benignitate complacuit tibi vitam, atque incolumitatem reddere. Statimque ab eo diſcedit. Vix domum Principis Vir Dei egreſſus erat, cùm Dei virtute, & vulnus conſolidatum, & priſtina ſalus ægroto reſtituta fuit. Vir quoqúe in eâdem Vrbe è Piſingorum Familiâ, ad medicorum deſperationem ægrotus, cui etiam funeri neceſſaria parabantur, Geruaſium accerſit: is domum ingreſſus, omnes iam quaſi corpore defunctum lugentes offendit, quos Vir Dei verbo conſolatus, omnibuſqúe vt ſecùm quinquies Orationem Dominicam, & Salutationem Angelicam recitent, iniungit; Oratione verò abſolutâ, cùm Vir Sanctus ad ægrotantem acceſſiſſet, Signo Crucis illi ſub ſtomachi ore impreſſo, ait: Signo te in nomine Patris, & Filij, & Spiritus Sancti, vt ipſius virtute, ac Beatiſſimæ V. Mariæ, ac B. P. Franciſci meritis ſaneris. Vix hæc Geruaſius protulit, cùm ægrotus matulam poſtulat, ingentiſqúe lotij copiâ effusâ ſtatim à morbo liber, integrè ſe incolumitati redditum ſentit. Mulie-

rem quo-

rem quoque à partus dolore, extenſo ſuper eam pallio, liberat. At illud omnium illuſtriſſimum eſt, quod in ipſo portæ Panormitanæ Vrbis veſtibulo, plurimis ſpectantibus contigit: Virum enim quendam indigenam, Vrbis incolæ mortuum in agro offenderant, quem iumento impoſitum in Ciuitatem deferebant: cuncti ad funeſtum Viri ſpectaculum confluebant, inter quos Geruaſius propius mortuum accedens, ait: Nè hominem velut mortuum lugete, haud mortuus eſt, ferte illum in domum ſuam, & protinus viuet: dicto Viri Dei, fidem adhibentes, quamplurimi defuncti corpus domum vſque comitantur, quod cùm lecto impoſuiſſent, mox eum, qui mortuus erat, oſcitare, ac rediuiuum lucis vſurâ perfrui cernunt, Vniuerſique Geruaſij oratione adſcribunt. Tam celebris itaquè apud Panormitanos huius Sancti Viri fama erat; vt adhuc ſuperſtitem Sanctum prædicare haud vererentur: at is, Populi exiſtimationem, & honorem fugiens, clàm indè abſcedens, Syracuſam proficiſcitur, vbi cùm aliquot annos pari virtutis, & ſanctimoniæ laude exegiſſet; agone tandem fœliciter conſummato, ad cœleſtem coronam peruenit. In ipsâ ſui obitus horâ, Frater longè abſens, multas cœleſtium turmas, atquè inter eas Geruaſium, gloriosâ veſte indutum, hoc ordine conſpicit. Præcedebat quædam Angelorum, ac Beatorum Capucinorum Supplicatio, quæ ſuauiſſimos concentus edens, atquè exultans, è terris Cœlum tendebat: horum poſtremus erat Geruaſius, qui aureum ligonem, velut clariſſimum Nobilitatis inſigne, & laborum trophæum in humeris geſtans cœleſtem hoc honore Vrbem, triumphans ingrediebatur. Poſt huius Sancti Viri obitum, Vir quidam Syracuſanus, olim Viro Dei familiaris, cui membranulis inguinæ confractis inteſtina defluebant, ad ipſius Sepulchrum orans, illicò incolumitatem impetrat. Mulier à Dæmone obſeſſa, vbi ipſius Sepulchri pulueres contigit, à Dæmonis poteſtate liberatur. Altera quoquè quartanâ febre laborans, Viri Dei ope ad ipſius Sepulchrum inuocatâ confeſtim à febre curatur. Demum tot in vitâ, ac poſt mortem Miraculis claruit; vt Nobilis quædam Panormitanæ Vrbis Perſona aſſereret, ſibi tot Miracula à Viro Dei patrata, perſpecta eſſe; vt ſi de ipſius Canonizatione apud Romanam Curiam ageretur, plura neceſſaria non eſſent: ſed cùm de ijs diligentius indagandis nulla tunc Fratribus cura eſſet, ea nobis ſimul cum eâ perſonâ periêre. Obijt Vir Sanctus. Anno 1574.

FRATRIS ALEXII à PETRA RVBEA, LAICI
VITA, ET GESTA.

FRATER ALEXIVS à Petrâ Rubeâ, Laicus, humili loco natus, cùm omnibus abiectis nudus ferè ad Religionem profugiſſet, tantùm obedientiâ, ſimplicitate, humilitate, patientiâ, oratione, ac præſertim mentis puritate, ac candore profecit; vt ſummas ſibi virtutum diuitias omnium opinione comparauerit. Sed (quoniam teſte Apoſtolo, *Virtus in infirmitate perficitur*) hic poſt octauum Religionis annum, longâ, ac moleſtâ ægritudine à Deo probatur, in quâ cùm ſummam ſemper patientiam omni virtute plenâ exhibuiſſet; tandem in Conuentu Foroſempronij orans ad perennem vitæ fontem euolat, ac patientiæ coronam aſſequitur: cuius gloria poſt ipſius mortem hoc modo reuelata fuit. Mulier quædam, cuiuſdam Agricolæ vxor, Alexio nota cùm ob graues quas à Marito anguſtias patiebatur, ad ſummam deſperationem adacta laqueo vitæ finem imponere decreuiſſet, extrà Foroſempronij Oppidum, impium, quod ſtatuerat, conſilium executura, properabat: cum Alexium, qui iam ex humanis exceſſerat, ſibi in viâ obuium habet, à quo interrogata, quonam tam feſtina pergeret; illa, quæ necdum Alexium obijſſe intellexerat, haud nefarium inferendæ ſibi necis, illi propoſitum celat; Alexius verò, vbi eam atrocioris conſilij grauiter increpauit, ad tolerántiam hortatur, monetque ex tribulatione patientiam, ex patientiâ probationem, ex probatione ſpem, atque æternæ gloriæ pondus exoriri. Tunc ſubdit: Suſtine Soror, patienter age, quanta putas & ego in Religione perpeſſus? quot frigora? quot nuditates? quot carnis caſtigationes? quot Fratrum increpationes? quot morbos? quot flagella mihi iniuncta pertuli? quæ tamen patienti animo Deo opitulante ſuſtinui, iam verò cùm me è vitâ excedente hæc finem habuerint; ſi noſſe optas, quoſnam patientia fructus pepererit, gloriam intuere, quam tolerati pro Chriſto labores, atque anguſtiæ contulêre: tum ſinum expandens, indè emicantes vndique gloriæ radios effundit, Mulieremque cœleſti conſolatione plenam relinquens, mox ad cœleſtes ſedes conſcendit. Mulier verò mente in melius commutatâ, cùm feſtina ad Capucinorum Conuentũ properâſſet, Alexij gloriam Fratri Alphonſo Lupo narrat, qui cùm biennio ante ex Obſeruantium Ordine ad Capucinos migrâſſet, eo tempore in Foroſempronij conuentu moras trahebat: atque indè cuncti Alexium Beatorum conſortio additum, agnoſcunt. Obijt Vir Dei. Anno 1574.

FRA-

FRATER BONAVENTVRA A RATICINA FRATRVM
CAPVCINORVM LAICVS . 88

FRATRIS BONAVENTVRÆ à RATICINIA, LAICI.

VITA, ET GESTA.

FRATER Bonaventvra à Raticiniâ, Laicus, ex Obſeruantium Ordine, in quo per quadriennium Generalis Miniſtri Socius fuerat, haud multò poſt Ludouicum Rheginum, ad Capucinorum Reformationem cum Ludouico Fratre accedit. In eâ tot virtutum ſplendore elucet; vt vas quoddam auri ſolidum omni lapide pretioſo ornatum cunctis videatur. Carnis ſenſus ab ipſo Religionis ingreſſu tanto diſciplinæ rigore exercere incipit; vt præter Quadrageſimalia B. P. Franciſci ieiunia, quæ inuiolabiliter obſeruat, tres quoque cuiuslibet hebdomadæ dies, arctæ inediæ conſecret. In veſte, paupertatem rigidiſſimam colit: plurimas quoque alias corporis afflictiones præter conſuetas addit. Humilitate, ac ſui contemptu ita gaudet; vt omnibus ſubijci, viliſſima domus officia præſtare, ac præterea vilis, ac inutilis Seruus à cunctis haberi exoptet. Quædam in eo mentis puritas, & in cunctis actibus venuſtas pullulat, quâ omnium ad ſe animos allicit. Puritatem, honeſtatis pudor ſequitur, qui in ipſius vultu, ac verbis elucens tanto ipſius conuerſationem virtutis ſplendore exornat, vt Angelicæ ſimile reddat otioſam conuerſationem fugiens, cum Deo multum, cum hominibus minimum colloquitur. Silentij, ac ſolitudinis amicus remota, ac ſolitaria ſemper ſibi ad orandum loca ſeligit. Eâ tempus auaritia proſequitur; vt nec minimam ipſius partem fruſtrà elabi ſinat, ſed quæ domus, ac infirmorum obſequijs hora ſupereſt, eam protinus rerum diuinarum contemplationi conſecret, quamuis ſuſpenſum ſemper in Deum animum gerat: quò fit, vt obedientiæ, & charitatis opera orationi præferat. Cùm in die quâdam ſolemni, in coquinâ circà Marthæ miniſterium occuparetur, quo tempore Eleuationis Sacroſ. Euchariſtiæ Signum in Conuentuali Miſsâ dabatur, Vir Sanctus totus diuinâ charitate in animo flagrans, cùm Sacramentali Domini ſui præſentiâ frui ſummoperè exoptaret, mox ab eâ popinæ parte, quæ Altare reſpiciebat genuflectens Dominum, quem oculis intueri non poterat, ardentiſſimâ adoratione proſequitur. At Deus Clementiſſimus qui pauperum ſuorum deſideria exaudit, haud Bonauenturæ votis defuit; nam repentè interiecti parietes, qui Sacri Al-

raris aſpectum illi intercipiebant, diuinâ virtute aperiuntur, Sanctâ illi myſteria parefiunt, iſque Sacerdotem, Domini Corpus, & Sanguinem haud ſecus, ac ſi præſens in Eccleſiâ eſſet, attollentem cernit: Cumque Dominum adoràſſet, exæſtuantiſque animi deſiderio ſatisfeciſſet, iterùm diſiuncti parietes ád priſtina remeant. Quapropter incredibile eſt, quantâ animi fame, ac cupiditate, ad Sacroſanctum illud Edulium accedat, quantaquè mentis humilitate, Sacerdotibus ſacra illa Myſteria celebrantibus inſeruiat. Ex hoc autem animi ardore, quo in Deum flagrabat, incenſa quædam Martyrij cupiditas eidem in animo ebulliebat: quò fit vt Caroli V. Imperatoris Claſſe in Aphricam adnauigante, eò, cum eâ Claſſe proficiſcatur. Quâ in nauigatione, tanto charitatis ſtudio ægrotantes milites curabat; vt ipſius hortationibus pleriquè, tum corporis, tum animæ ſalutem conſequerentur. Deo igitur aliter diſponente, non voluntas Martyrio, ſed Martyrium voluntati defuit. In Calabriam itaquè reuerſus, cùm aliquandò in Conuentu panis ad Fratrum refectionem deficeret; Illud Prophetæ memoriâ tenens: *Iacta ſuper Dominum curam tuam, & ipſe te enutriet*: Illam non ſollicitè apud homines quærit, ſed ad Dei penum confugiens, ſupplicatione Deo oblatâ tantum in arcâ panariâ panis diuino munere allatum inuenit, quantum ei ad Fratrum Refectionem ſufficiebat, quoad aliùs conſuetâ mendicatione quæreretur. Plurimas etiam ſanctum hunc Virum à Deo reuelationes, ac cœleſtes viſiones accepiſſe, pleraquè quoquè Prophetico ſpiritu prædixiſſe, certæ memoriæ traditum eſt. Obitus verò ſui diem, cùm longè antequam aduenirer diuinâ reuelatione accepiſſet; ſupremo morbo corripitur: cumquè ad penultimum vſquè vitæ ſuæ diem, ſacris Miſſæ Myſterijs intereſſe voluiſſet; pridie quàm hinc excederet, Guardiano accerſito his illum verbis affatur: Iam ſupremus, ô Pater, imminet dies, qui mihi vitæ curriculum intercipiet, ſummas Deo meo gratias ago, qui me ab infantiâ ad hunc vſquè diem, ab omni veneteâ labe purum, & integrum ſeruauit, talemquè à ſæculo migrare donat, qualem me olim Sæculum ex vtero Matris egredientem accepit: Vale Pater, meiquè ad Altare Domini memor eſto. His dictis, cùm animam ad diuina beneficia ſecum recolenda collegiſſet, inter diuinas laudes, quaſi ſomno conſopitus, octogenarius in Domino placidiſſimè obdormit. Statim vero, in nitidiſſimæ illius virginitatis, ſimulquè Sanctitatis teſtimonium, caro ipſius poſt animæ diſſolutionem tam candida mollis, ac tenera omnibus appatet, perindè ac ſi viui infantis eſſet, ſuauiſſimumquè ex ſe odorem

ſpirans, per octo integros dies locum, Eccleſiamque eâ fragrantiâ complet. Poſt aliquot annos, cùm Fratres ipſius caput honorificè conditum, in Choro ſeruâſſent, ex tunc, ad hodiernum vſque diem, eandem odoris fragrantiam efflat: vt qui bonus Chriſti odor viuens fuerat, ſuauiſſimè etiam poſt mortem oleret, & omnes ad virtutum ſuarum odores attraheret.

Obijt Vir Sanctus. Anno 1575.

FRATER PHILIPPVS A MONTE VETERI FRATRVM
CAPVCINORVM LAICVS.

FRATRIS PHILIPPI à MONTE VETERI, LAICI,

VITA, ET GESTA.

FRater Philippvs à Monte veteri, cùm purus è Sæculo ad Religionem acceſſiſſet, in eâ vetus Iſraëlita, abſque dolo perſeuerauit, tantâ ſimplicitate ac puritate prædirus; vt nihil vnquàm mali ſuſpicari poſſet. Obedientiâ, humilitate, paupertate, ac præſertim charitate ergà Pauperes ita enituit; vt quæ ſibi in menſâ obtingebant piſcium, aut carnium obſonia, iucundius egenis erogaret, quàm ſibi retineret: quibus (cùm aliud non ſuppeterent) è vacui recederent, olera, ac cæteras horti fruges elargiebatur. Atquè adeò hâc in Pauperes pietate afficiebatur; vt cùm aliquandò à Nobili quâdam Muliere correptus, quod Eleëmoſynam ſibi datam Pauperibus erogaret, ad illius domum deinceps pro eleëmoſynâ non accederet: ſatiùs dicens ab Eleëmoſynâ ipſius abſtinendum, quàm eâ lege conſtringi, quâ eam Pauperibus erogare non liceat. Plurimæ hic orationi, multarumquè lacrymarum Vir fuit, atquè adeò amoris igne exæſtuans; vt cùm internum charitatis impetum ferre non poſſet, ſæpè per Eccleſiam, fulguris inſtar diſcurrere viſus fuerit. Perpetuam, omnium opinione, Virginitatem coluit. Multa quoquè à Dæmonibus perpeſſum ferunt, quæ ſuâ patientiâ, ac oratione ſuperauit. Cùm in Conuentu Corſichij, qui Vrbino mille quingentos paſſûs diſtat, demoraretur; accidit, vt ob magnam niuis copiam, quæ Cœlo delapſa fuerat, nulla Fratribus ad mendicandum via pateret, vt alibi ſæpè contigerat; omniquè Fratres victus ratione deſtituti, à Dei prouidentiâ penderent: dum igitur in hâc anguſtiâ verſantur, Philippus in Eccleſiam oraturus ſecedit, quo orante, Monaſterij fores pulſantur, caniſtrumque pane refertum in ipſo oſtij limine reperiunt, cuius cùm neminem latorem, neque latoris alicuius in niue veſtigia deprehenderent, procul dubio cœleſte munus agnoſcunt, debitaſque Deo gratias rependunt. Denique, cum quadraginta annos magnâ cum vitæ puritate, ac Sanctitatis laude, Domino in Religione deſeruijſſet; Anconæ, lethiferâ ægritudine correptus, paulò antè obitum, Beatiſſimæ Virginis præſentiâ, ac colloquio potitur: tum placidè in Domino quieſcit. Viri huius Sanctitatem, Deus illuſtri poſt mortem teſtimonio declarare voluit: poſt quintum decimum

enim

enim ab ipſius obitu annum, cùm ipſius Sepulchrum apertum fuiſſet; Philippi corpus non modò integrum, atque incorruptum conſpicitur; verùm etiam, in Sepulchro brachijs in Crucis modum ante pectus cancellatis, oculiſquè in Cœlum ſublatis, eo planè modo quo orare conſueuerat, ſtare cernitur, ita vt qui defunctus erat, parùm à viuo differre videretur. Gratum illud ac iucundum, etſi admirabile omnibus ſpectaculum erat, quo ſingularis Viri Sanctitas perſpecta fuit, Fratreſquè ad Dei virtutem, & Clementiam ſummis laudibus extollendam excitauit, qui hominis iam in Cœlo regnantis oratione, ac oblatâ pro nobis eo Signo ſupplicatione, ſe delectari ſignificabat. Obijt Vir Sanctus Anno 1575.

FRATRIS THOMÆ TAVRINENSIS, *VITA, ET GESTA.*

Frater Thomas Taurinenſis, generis Nobilitate, at nobiliori virtutum proſapiâ Illuſtris, ex Equeſtri S. Ioannis Hieroſolymitani Ordine, Capucinorum militiæ, ac Ordini adſcriptus, tantum humilitate, patientiâ, ac totius Regularis obſeruantiæ ſtudio præcelluit, quantum in tuendâ Melitâ Inſulâ, cum à Turcis obſideretur, primis armis inualuerat. Plurima corporis, ac præſertim capitis incommoda, ac languores tulit, in quibus maxima illius patientia præclaras ſibi apud Deum coronas parauit, quas poſt longam diutini languoris probationem tandem conſecutus eſt: cuius rei id euidens teſtimonium fuit, quod in ipsâ ſui obitus horâ, ſuauiſſimus auium concentus, præter morem in cellæ ſuæ tecto auditur, quo cœleſtis Angelorum lætitia ſignificata fuit, qui cùm ſolutam è corpore animam in Cœlum comitarentur, cœleſtem illam melodiam edebant. Obijt Vir Sanctus in Taurinenſi S. Mariæ in Agris Conuentu, magnâ apud omnes ſui nominis famâ relictâ. Anno 1575.

FRATRIS BERNARDINI à LATERTIA, *VITA, ET GESTA.*

Frater Bernardinvs à Latertiâ, cuius vita quantis virtutibus reſperſa fuerit, cœleſti teſtimonio poſt mortem declaratum fuit: cùm enim illius corpus in Conuentu Latertiæ conditum fuiſſet, quinto poſt ipſius obitum anno integrum, nullaque ex parte corruptum, nec non odoriferum re-

pertum eſt, quodque admirationem auxit, in ipſius pectore liquor aurei coloris, ac ſuaueolens apparuit, cuius tanta fragrantia erat, vt ſuauiſſimos quoque aromatum odores ſuperaret. Obijt Anno 1575.

FRATRIS IOANNIS GALLI, LAICI
VITA, ET GESTA.

FRATER IOANNES Gallus, Laicus, tam admirabili vitæ auſteritate, ad extremam vſque ſenecturem, inter alios eluxit; vt cùm perpetuò à carnibus, piſcibus, ac lautioribus huiuſmodi cibis, præterquàm in die Reſurrectionis Domini abſtineret, ſæpiſſimè quoque arctiſſimas ſolius panis, & aquæ inedias celebraret. Inter hæc, ſi aliquandò conuiuare vellet, braſſicarum folia, quæ ab alijs proijciebantur colligens, illa ſibi abſque vllo olei condimento parabat: in his verò, nè guſtus luxuriaret, ea non cochleari, ac rudiculâ, ſed titione abſquè aceto miſcere ſolebat. Locum ſibi ſub tegulis ad quietem elegerat, in quò abſque ceruicali, ac lodice, interdum etiam ſub dio iacebat, quò Cælum contemplari poſſet: lodicem ſibi ex viliſſimis panni præſegminibus, quæ à Fratribus proijciebantur, compoſuerat, quâ brumali tantùm tempore vtebatur. Raròad ignem viſus eſt accedere, quod ſi aliquandò in ſummis hyemis algoribus, frigus depellere vellet, diſperſa per hortum, aut nemus lignuncula, quibus ignem excitaret, colligebat. His, cùm cætera omnia auſteriſſima reſponderent, haud minus illi ad cæteras animi virtutes ſtudium inerat. Charitate enim ergâ pauperes, humilitate, obedientiâ, eximius fuit: quibus dum virtutibus ſtudet, peſtilentiâ; quam is futuram diuinâ reuelatione prædixerat, in Conuentu Patauij, ex humanis tollitur, cùm maximam ſibi apud omnes antè mortem. Sanctimoniæ exiſtimationem comparâſſet. Obijt Anno 1576.

FRATRIS IVLIANI ab AMESTRATA, LAICI
VITA, ET GESTA.

FRATER IVLIANVS ab Ameſtratâ, Laicus, vitæ probitate, & charitatis ardore inſignis, eodem Oppido ſæuà peſtilentiâ oppreſſo, cùm diuinâ charitate inflammatus, ſpontè ſe laborantium miniſterio ſimul cum Ægidio, & Paulo obtuliſſet; facultate à Superiore impetratâ, tantâ ſollicitudine, tamquè ar-

denti ſtudio pio operi incumbit; vt dum multos ſuâ diligentiâ è ſupremo funere, plures verò ex Orci faucibus, pijs monitis, ac hortationibus eripit, ſummam apud omnes Sanctimoniæ laudem conſequeretur. Inter hæc pietatis officia, tam ardenter Spiritu in Deum ferebatur; vt cùm aliquandò in Eccleſiâ Spiritus Sancti eiuſdem Oppidi oraret, toto Populo ſpectante, in extaſim raptus, ac totus corpore in aëra ſubleuatus fuerit. Denique, mortem pro laboris mercede conſecutus, prius graues Dæmonum luctas, ac tentationes paſſus, dein Chriſti præſentiâ recreatus, mortalem cum immortali vitâ commutat, quem Ægidius & Paulus eodem peſtilentiæ morbo ſublati ſecuti ſunt. Anno 1576.

FRATRIS CLEMENTIS à BOCHERIO, LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER CLEMENS à Bocherio, Laicus, morum integritate, ſimplicitate, ſui ipſius contemptu, pauperratis amore, ac plurimis alijs virtutibus ita fuit illuſtris; vt ſeipſum gratum Deo, Angelis, & hominibus ſpectaculum præberet. Honeſtate verò adeò fuit inſignis; vt cùm animam, corpuſque ab omni venereâ labe purum ad Religionem attuliſſet, eum perpetuò Virginitatis candorem, ad mortem vſque illibatum ſeruauerit. Quod Fratri Ruffino à Rometâ, diuinitus ſignificatum fuit, qui Clementem aliquandò in Oratione defixum ſpectans, eundem clariſſimâ circà lumbos luce circumfuſum conſpexit. Hic tandem poſt plurimos virtutum annos, quibus Meſſanenſem Prouinciam bono Sanctimoniæ odore reſperſit, ad meliorem cœleſtium vitam, virtutum præmia laturus concedit. Anno 1577.

FRATRIS PACIFICI CALABRI, LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER FRANCISCVS Calaber, Laicus, huius ſpectata vitæ Sanctimonia pluribus à Deo ſignis declarata fuit: nam Mulier quædam in Vrbe Caſtri Veterani, quæ ſanguinis fluxum patiebatur, cùm funē quo Pacificus præcingebatur, ab eo ſummis precibus impetrâſſet; vix ea ſibi lumbos præcingit, cùm ſanguinis fontem ſtatim exſiccatum ſentit. Hic, cùm inſtāte Capitulo, quod in eâdem Vrbe celebrandum erat, à Guillelmo

Monte-leone, Rhegij patrimonij Curatore, vinum poſtulâſſet, is nulla, præter acidi vini, dolia ſibi in Cellâ vinariâ adeſſe reſpondet: veruntamen, vt vini dolium aliundè quærat, ſuadet, quod ipſe proprio ære ſe empturum pollicetur: at Pacificus: Mihi, inquit, vino, non pecuniâ opus eſt, ad dolia pergamus quæſo: cumque ſimul in Cellam vinariam veniſſent, primum quod ſe illi obtulit dolium ſibi reponens: Hoc Guillelme, inquit, B. P. Franciſco eroga, quod ſi acidum vinum fuerit, illud ſuaue efficiet. Iam illud Guillelmus acidum guſtauerat: at cùm primùm in Eleemoſynam B. P. Franciſco ab eo conſecratum fuit, protinus in bonum, ac generoſum mutatur, cæteris in vappam degeneratis: quod is Pacifici Sanctitati deinceps adſcribere haud veritus fuit. Obijt Sanctus Vir in eodem Caſtri Vetetani Conuentu, communi apud omnes Sanctimoniæ famâ celebris: cuius etiam Deus poſt ipſius obitum teſtimonium tulit. Nobilis enim quædam eiuſdem Vrbis Mulier, Laura Gambacurta nomine, quæ complurimos cum coniuge, abſque prole, annos tranſegerat, cùm Sancti Viri tunicam, ſummo ſtudio quæſitam, à Fratribus accepiſſet, mox vt eam induit, protinus vim ad procreandos liberos diuinâ virtute aſſecuta eſt. Obijt Anno 1577.

FRATRIS VITI à MONTE LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER VITVS à Monte, Laicus, Vir Sanctimoniæ famâ illuſtris, huius tam ardens, ac aſſiduum Orationis ſtudium fuit; vt eo maximè Dæmones cruciarentur: quapropter, ab his varijs modis infeſtabatur: ſed cùm bella ab ijs tentata, ipſius victoriam augerent, multas illi in morte coronas peperére. Sui obitus diem diuinitus ſibi reuelatum, Tertiario cuidam moribundo aperuit, cui extremum agenti, cùm adhuc ipſe incolumis eſſet: Vade, inquit, Frater, præcede, te ego ante quartum diem ſequar. Itaque cùm ſe diuinis Sacramentis, ac deuotiſſimo mentis affectu, in ſupremam diem pararet, tertiâ die repentino morbo correptus, cùm Panormitanam Prouinciam ſuaui virtutum odore compleuiſſet, morti tandem penſum exoluit.

Anno 1577.

FRATER IOACHIMVS A LEVANTO FRATRVM
CAPVCINORVM LAICVS

96

FRATRIS IOACHIMI à LEVANTO, LAICI, GVARDIANI

VITA, ET GESTA.

FRATER IOACHIMVS à Leuanto, Laicus, admirabilis auſteritatis Vir, carnem, ac ſenſus caſtigans, ac ſub Spiritus imperio redigens, animum ad æternorum contemplationem confert: viliſſimo, ac breui habitu, qui ad medias vſque tibias profluebat, perpetuò contentus, inter brumalia frigora, glacialeſque boreæ flatus nunquam, aut rarò membra, tametſi frigore rigentia calefacit: At his non contentus, inſolentem hoſtem duris flagellis, ac verberibus per ſingulas noctes, nè ſupetbiat, atterit, atque hinc ſæpè accidit; vt cùm Dæmon fortiora ſibi arma carnalia, nimirum ad bellandum, ſubripi videret, in illum fremens, varijs ſe figuris illi conſpiciendum obijceret, ſtrepituſque in Eccleſiâ ederet, vt illum ab inſtitutâ carnis flagellatione auocaret: at bonus Chriſti miles, his interdum vocibus Dæmoni ignauiam exprobrabat: Tu Dæmon ſtrepitum edis, ego quoque ſtrepitum edam, iam contendamus inter nos, quis maiori ſtrepitu perſonet, num tu inuiſibili rerum motu, an ego viſibili flagello? Tum validius carnem flagello, cædens, confuſum Dæmonem expellebat. His quotidiana ieiunia addebat, quæ toto anni tempore obſeruans, actiori tamen ieiunio B. P. Franciſci Quadrageſimas colebat. Quamobrem, cùm Vigueriæ Guardianus eſſet (quo ſæpè munere ob ſingularem prudentiam fungebatur) cum totâ Familiâ condicit, vt Epiphaniæ Quadrageſima ab ijs in ſolo pane, & aquâ ieiunetur. Inſomnes aliquandò in Oratione noctes ducit, quo tempore, varijs modis à Dæmone infeſtatur: quandoque enim in ſoricis modum, per lampadis funiculum, qui in Eccleſiâ pendet, deſcendens, lampadem extinguebat: interdùm verò, quaſi mortuus infans ab Eccleſiæ culmine ante ipſius oculos delapſus, eum ab oratione diuertere conabatur: at his Ioachimus haudquaquam permotus, immotum ab oratione Spiritum non diſtrahebat. Inter hæc, tanto diuini amoris æſtu agitabatur; vt cùm ſolitarius eſſet, crebris Cœlum ſuſpirijs pulſaret, nemora gemitibus compleret, tamque inflammato vultu conſpiceretur; vt Seraphicum intus animum gerere videretur. Plerumque etiam accidit, vt in Refectorio cum cæteris diſcumbens, dum piam aliquam lectionem audiret, tam mirè animo

affice-

afficeretur, vt in mentis exceſſum raptus, dum panis buccellam guſtaret, in eo immobilis, triduo aliquandò abſquè ſenſu permaneret, quo tempore à Fratribus in cellam delatus, cùm indè ad ſe rediret; totus vultu accenſus, quaſi qui ex incendio erumperet, videbatur. Hinc charitate ſeipſum in alios diffundens, vt ſe tutum ab humanæ gloriæ relis, ac illæſum ſeruaret, herbas colligebat, quibus Infirmorum (pœnitentiæ Sacramento ſæpè iniuncto) corporis, animiquè morbis incurabilibus medebatur. Cùm in Conuentu S. Brigitæ Montis-Calerij, Guardiani officio fungebatur, Tibaldum quendam, qui à lumbis vſquè ad infirmos pedes, diu membrorum vſu caruerat; cuiquè plurima fruſtrà medicamenta adhibita fuerant, maxima cum Medicorum admiratione ſanat. Eodem modo Fratrem Ægidium Picenſem, Laicum, graui apoſtemate, Mulieremquè vlcere peſſimo laborantes; incolumitati reſtituit. In Aſtenſi Conuentu, Mulieris Filium, qui alteram tibiam diſtortam, alteram adeò tumidam, & ex altera parte deflexam gerebat, vt nullis Medicorum remedijs curari poſſet, eidem à Deo ſanitatem impetrat. Ibidem, germanum Medici Fratrem (qui in genitalibus partibus tam graui morbo affligebatur, vt Phyſicorum conſilio, ac iudicio incurabilis cenſeretur) eodem modo; orationi lacrymas miſcens ſanat, breuique tempore priſtinam ægrotus ſanitatem recuperat. Anum denique Mulierem, quæ ſurditatem morbo, ac ſenectute contraxerat, à ſurditate liberat. Hoc etiam charitatis Spiritu inflammatus, peſte laborantibus omni charitate miniſtrans, cæteris peſte ſublatis, ſolus is diuinâ potius, quàm humanà virtute ſuperſtes euadit. Cùm in Conuentu S. Brigitæ Montis-Calerij, Guardiani munus adminiſtraret, copioſiſſima nix altitudine ad hominis ſtaturam è Cœlo delapſa, cunctis Fratribus ad quotidiani victus mendicationem aditus præcludebat; vixque quinque exigui panes, & pauca legumina, ad totius Familiæ victum ſupererant: quapropter Ioachimus Fratres verbis hortatur, vt in diuinæ Prouidentiæ ſpem animum erigant; iſque interim propenſius pro ijs Deum rogabat, à quo certam ſibi, ac ſuis, Dei miſericordiam expectabat. Erat autem in Montis-Calerij Oppido, Vir Nobilis Ioffredus nomine, Caburreri Dominus, cui Coniux, quæ nuper deceſſerat, anniculum Puerum adhuc lactentem reliquerat; nocteque (quâ Fratres omni humanâ ſpe deſtituti, abſquè intermiſſione orabant) illi in proprio lecto ſterni iuſſerat. Infans igitur qui inter faſcias colligatus, in Patris lecto iacebat, nonnullos vagitus edere cœpit, quibus Pater à ſomno excitatus, dum eum demulcere, ac ſedare ſtu-

det,

det, is clarâ, atquè articulatâ voce : Pater inquit, Pater. Cui Pater nouâ voce obſtupefactus, ait: Quid vis fili? Tum is ſubdit: Cur de Capucinis noſtris S. Brigitæ non cogitas, qui pane, & omni humano victu carent, tantaquè nix è Cœlo venit, vt illum ſibi mendicare non poſſint? Eo nuncio, ac liberâ Infantis loquelâ mirum in modum obſtupeſcens Pater, multa ſecum animo verſans, cùm tandem ſibi redditus ab Infante quæreret, quis hæc ſibi reuelauerit? Infans ad priſtinam Infantium ignorantiam rediens, nec Patri reſpondet, nec vllum rationis, nedum Superiorum dictorum deinceps ſenſum præfert. Quamobrem, die vix illuceſcente Ioffredus, equum cataphractarium pane, vino, caſeo, ac alijs vitæ neceſſarijs onuſtum ad Conuentum mittit. Mirabile dictu, equum famulus onuſtum, conſcendit, iterque ad Monaſterium carpit, currit, gradatim equus niuem, quæ mollis, ac tenera erat, & haud ſecus quàm puluerem ſolidum, ac conſtantem calcat: tandem ad Conuentum peruenit, cuius fores niue obſtructas offendens, ex equo deſcendit, niuem perfringit, ac tintinnabulum pulſat: ſtupent Fratre, qui tunc Orationi vacabant, aperitur ianua; equuſque, Conuentus foribus altior apparet: niue tamen effoſsâ, panis, ac reliqua annona ex alto à famulo demittitur, omneſque Dei Miracula agnoſcentes in his ſupremum eorum Authorem glorificant. In Vmbriæ etiam Prouinciâ, Bettonæ, aliquandò Guardiani munus exercens, cùm proximâ ante Quadrageſimam die, nihil prorſus obſonij Fratrum Familiæ eſſet, quo antè ieiunium recrearentur, iam dies ad veſperum declinabat, cùm qui Eliæ carnes miniſtrauerat. Felis quoquè miniſterio, vt Fratres carnibus paſceret, vtitur: domeſticus enim Ælurus ad Ioachimum Guardianum quaſi feſtinus accedit, crebriſquè præter morem vocibus interpellat, atquè vti poterat nunc eundo, nunc redeundo, vt eum præeuntem ſequatur, prouocat; Felem ſequitur Ioachimus, qui eum ad lignile ducit, vbi vngulis terram fodiens, Turdorum illic multitudinem, quam is ſibi ex prædâ parauerat, oſtendit: Turdos recenſet Guardianus, totquè numero eſſe comperit, quot in Familiâ Fratres numerabantur: quarè Familiâ conuocatâ, Turdos oſtendit, cunctoſquè ad diuina laudis præconia efferenda inuitat. Deniquè ex Vmbriæ Prouinciâ, in Genuenſem rediens, cùm iam ſeptuagenarius eſſet, in Aſtenſi Conuentu varijs morbis affligari cœpit, in quibus admirabilis eius patientia, & reſignatio mirum in modum eluxit. Morbo tandem ingraueſcente, cùm ſupremum vitæ occaſum ſibi imminere animaduerteret, Pſalmum illum recitans: *Verba mea auribus percipe Domine,*

intelli-

intellige clamorem meum, poſt omnia in eo Eccleſiæ Myſteria completa, à mortali, ad immortalem vitam migrat, venuſtioremque poſt mortem, quàm cùm viueret, formam oſtendit. Obijt Vir Sanctus. Anno 1578.

FRATRIS PETRI ENNEI, LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER PETRVS Enneus, Laicus, omnium opinione, inter perfectiores illius ætatis viros, qui Syracuſanam Prouinciam ſuâ virtute, ac Sanctimoniâ illuſtrarunt, habitus fuit: cui etiam Euangeliſta Canobius, Generalis, ſuos calculos deferens, hunc velut totius Religioſæ diſciplinæ exemplar, ac nemini virtute ſecundum, alijs ſæpè commendare ſolebat. Obedientiâ enim, paupertate, Regularis obſeruantiæ ſtudio, abſtinentiâ, orat. maximè inter alios effulſit. Otium velut animi peſtem fugiens, interdiu, vel labori, vel orationi vacabat. Nunquam tempus vanis in rebus, aut ſermonibus conterere viſus fuit: ſed in eloquio parcus, ſi quandò eum loqui contingeret, nullos præterquam de diuinis rebus ſermones miſcebat. Corpus à delitijs omnibus abſtrahens, ieiunijs, vigilijs, flagellis, atque alijs macerationibus aſperrimè caſtigare conſueuerat. Dum ſic curreret, non quaſi in incertum, ſicque pugnaret, non quaſi aërem verberans, ſed corpus ſuum caſtigaret, & in Spiritus ſeruitutem redigeret; Iuſtitiæ tandem coronam, ſibi repoſitam conſequitur. Duobus poſt ipſius obitum annis elapſis, cùm Fr. Ioannino Enneo Sacerdoti, qui ei à confeſſionibus fuerat, in ſomno apparuiſſet, ab eo interrogatur, quonam in ſtatu ipſius res ſe haberent? Cui ille: Optimè, inquit, mihi eſt ex Dei gratiâ, ac benignitate; fruor enim ineffabilibus bonis, quæ præparauit Deus diligentibus eum: veruntamen Fratres admone, vt ſibi in præcipuis Domini, ac Sanctorum Solemnitatibus à Dæmone caueant: Is enim eo præſertim tempore circuit, quærens quem deuoret, omnemque lapidem mouet, quo Fratrum animos perturbet, atque à dierum illorum Religione auocet. Obijt Anno 1578.

FRATRIS ONVPHRII BONONIENSIS, LAICI *VITA, ET GESTA.*

FRATER ONVPHRIVS Bononienſis, Laicus, cùm plurima ſingularis Sanctitatis teſtimonia, vitæ integritate, morum innocentiâ, ac omnium virtutum præſtantiâ exhibuiſſet; eadem quoquè D. O. M. Miraculorum maieſtate illuſtrauit: nam Hieronymam quandam Mulierem Maceratenſem, grauiſſimâ hydropyſi laborantem, quæ illius Sanctitatis famâ commota, ab eo crucis Signo conſignari poſtulauerat, eo adhibito, tam perfectæ incolumitati reſtituit; vt Signo peracto, morbus protinus aufugeret. Alterum quoque in eâdem Vrbe, Franciſcum Ricium, Peditum Ducem, qui morbo articulari afflictabatur; inter ipſos podagræ dolores, Signo Crucis munitum, ab inſanabili morbo liberat. Hic tandem cùm vitæ curſum in perfecto Regulæ cultu, ac ſummis virtutibus confeciſſet; Maceratæ à Deo virtutis præmium, gloriam accipit. Anno 1579.

FRATRIS PAVLI CATANENSIS, LAICI *VITA, ET GESTA.*

FRATER PAVLVS Catanenſis, Laycus Prouinciæ Syracuſanæ, inter perfectiſſimos Regulæ cultores, ac Sanctitate illuſtres in eâ Prouinciâ celebratur. Huic à Domino Fr. Baſilij, qui ad Chriſtianos redimendos, Algerium profectus fuerat, mors reuelata fuit, ac purgatoria quædam pœna illi à Deo poſt mortem inflicta, quam etiam Fratribus retulit, vt pro eo Deo ſuffragia offerrent. Illud quoque ſingulare à Deo donum acceperat; vt intimas ſæpè hominum cogitationes penetraret; quod hoc, inter alia, exemplo manifeſtum fuit. Erat Catanæ Nobilis, quidam Vir, Paulo familiaris, qui cùm primùm prauum aliquod conſilium, ac deliberationem in animo verſaret, ſtatim à Paulo reprehendebatur, qui totius illi conſilij ſui ſeriem, occultumque animi propoſitum, quod ſolus animo conceperat, perindè ac ſi mentem ipſius inſpexiſſet, aperiebat: Contraque, ſi quæ optima conſilia animo ſuccederent, ea velut ſibi perſpecta illi commendabat: id ſæpè Nobilis ipſe teſtatus fuit, qui ob id maximè à ſceleribus cauebat, quod ea Paulo haud ignota eſſe intelligeret. Sæpè orans in mentis exceſſum rapitur.

tur. Semel verò cùm extaſi correptus, in eà velut exanimis perſtitiſſet, ad ſenſus rediens exclamare cœpit: Heû Fratres, heu! quàm dura, quamque formidabilia Dei iudicia ſunt ijs repoſita, qui cœleſti vocatione neglectâ, ſegnius Regulari obſeruantiæ incumbunt. Cumque de ijs diligentius interrogaretur: Sat eſt, inquit, Fratres, ea mihi effari non licet; neque vlterius verbum protulit, ſed vſque adeò attonitus videbatur; vt poſt hæc, diuturno tempore, quaſi continuò mente excederet. Deniquè, cùm vſque ad canos vitam magnâ cum Sanctimoniæ laude perduxiſſet; hinc meritis clarus, Catanæ, ad beatas (vt credimus) ſedes migrauit. Anno 1579.

FRATRIS GREGORII GENVENSIS, LAICI

VITA, & GESTA.

FRATER GREGORIVS Genuenſis, Laicus, ſummus paupertatis, ac humilitatis amator, nullâ re magis, quàm ſui contemptu, atque abiectione gaudere videbatur. Abſtinentiâ ferè quotidianâ, vigilijs, flagellis carnem macerans, ſeueriſſimâ ſenſus ſuos diſciplinâ perpetuò rexit. Tam mirè affabilis erat, tantaque eloquij ſuauitate præſtabat; vt nemo ad eum aliquâ anguſtiâ preſſus accederet, qui illius verbis recreatus, vel ab eo ſe tribulationis pondere ſubleuatum, vel ad aduerſa æquanimiter tolleranda, animo vires ſibi auctas non experiretur. Accidit aliquandò, vt Nobilis quædam Matronæ Genuenſis, ex Sixtorum Familiâ, ita mortis memoriâ terreretur; vt nè quidem de eà ſibi mentionem fieri, aut illius nomen audire ſuſtineret. Hæc cùm aliquandò in grauem morbum incidiſſet, nullus erat qui de mortis memoriâ, aut animæ præparatione, nè verbum quidem effutire auderet: at eam Gregorius, tanta ſermonis ſuauitate de vitæ huius ærumnis, de Sæculi labentis fluxu, de cœleſtis Patriæ æternitate, & Paradiſi gaudijs eloqui cœpit; vt mente ipſius protinus immutatâ, tam ardens in eâ mortis deſiderium excitauerit, quo Cœli tandem fœlicitate frui poſſet; vt nihil illi deinceps iucundius eſſet, quàm de morte agere. Neque etiam huius Viri ergà omnes, ac præſertim Sæculares homines charitas ſilentio prætereunda eſt: quâ fiebat, vt cùm in Genuenſi Conuentu, Eleemoſynarius eſſet, ſi quis aliquo animi dolore, aut triſtitiâ affectus, illius ſe precibus commendâſſet, ſimulatque à mendicatione ad Conuentum redierat, in Eccleſiam pro eo oraturus ſecederet,

neque oratione contentus, flagellationem quoque poſt orationem adderet. Porrò in hoc orationis ſtudio tam vehemens erat; vt non modò ſæpè animo, ac ſenſibus ſuprà humana raptus excederet; verùm etiam corpore in aera attolleretur. Obitum ſuum longè antequàm accideret, prænuncians; corpus ſuum non in communi Fratrum Sepulchro condendum, ſed in extraneam ſepulturam raptandam fore prædixit: quod hoc deindè modo contigit: Cum enim Anno 1579. peſtilentiæ morbus in Genuenſi Vrbe ita graſſaretur, vt multos quotidiè lues abſque Sacramentorum, ac neceſſariarum rerum adminiſtratione abſumeret; Gregorius, cum alijs Conuentus Genuenſis Fratribus, ſeſe pio operi addicit, quo in miniſterio, cùm is in hoſpitali domo, quæ Lazaretum nuncupatur, extrà Vrbem diem ſuum obijſſet, fune illius pedibus poſt mortem alligato, ad ſepulturam (vti prædixerat) à veſpillionibus raptatur; dùm interim anima, Angelorum manibus in Cœlum deuecta, Deo Coronatori, charitatis Martyrij coronâ coronanda, offertur. Anno 1579.

FRATRIS AMBROSII LOCRENSIS LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER AMBROSIVS Locrenſis, Laicus. Huius multiplex virtus fuit, viraque præclaris Sanctimoniæ exemplis exornata: cum enim ad ſenſus perfectè edomandos, perpetuò carnibus, ac vino ſe abſtinens, plurimis quoque alijs carnem macerationibus afflixiſſet, animumque melioribus virtutibus imbuiſſet; tandem à Domino vocatus, dùm cum morte conflictatur, vultu hilari, ac ſerenâ facie, vocem repentè attollit, exclamans: O ſummum bonum meum! ô pulcherrimum bonum meum! Tum breui tempore elapſo, quaſi elanguens: Heû, ait, mihi dextram porrige. Ab eo cùm Guardianus percunctaretur, quid ea verba præſeferrent: Nè mirêre, inquit, video enim hinc arborem ſpecioſiſſimam vſque ad Cœlum aſſurgere, cuius truncus, ac rami ſunt aurei, flores, ac fructus pulcherrimi: at quod omnem pulchritudinem ſuperat, in eius faſtigio Virgloriosiſſimus, ac Maieſtate plenus ſedet, qui omne cordis bonum, ac delitias complectitur: ad hunc ego ſuſpiro, ad hunc clamo, ô bonum meum! ô delitiæ meæ! porrige manum, vt ſplendidam arborem conſcendam, apprehendam fructus eius, & per eam ad te veniam. Hæc cùm dixiſſet, vix quar-

tam horæ partem ſuſtinuit, cùm ad Dominum, in ſupremo aureæ, a; Seraphicæ Religionis apice ſedentem(id enim arboris illius ſimulacro ſignificabatur) ac præmia Victoribus largientem conſcendit, in Conuentu Caſſiani. Anno 1579. vbi etiamnum illius Sanctimoniæ memoria floret.

FRATER LEO CATANENSIS FRATRVM
CAPVCINORVM LAICVS.

p. 91

FRATRIS LEONIS CATANENSIS LAICI

VITA, ET GESTA.

FRater leo Catanenſis, Laicus, cùm primùm Seraphicæ Religionis militiæ, apud Capucinos nomina dedit; multiplicata virtutum ornamenta velut armorum Panopliam ſibi accumulare ſtuduit, tamque alta cœleſtis ædificij fundamenta iecit; vt quaſi altera Turris Dauid, quæ ædificata eſt cum propugnaculis, mille heroicarum virtutum clypei ex eo penderent, omniſque fortium pugilum armatura, in eo collecta conſpiciebatur. Ex eo namque inprimis erumpere videbatur perfecta humilitas, ſimplex obedientia, altiſſima paupertas, candidiſſima honeſtas, ac pudicitia, indita quoque quædam vultui, ac moribus inerat modeſtia, ac manſuetudo. Poſtremò in eo potiſſimùm elucebat feruentiſſimum quoddam Orationis ſtudium, ac frequentia, quâ ſe leonis inſtar tartareorum hoſtium copijs formidabilem reddebat. In hanc orationem cùm diu, noctuque totâ animi vi intenderet, plerumque fiebat, vt in mentis exceſſum raptus, vi extatici feruoris, ſæpè etiam corpore in aëra extolleretur. Dum enim aliquandò in Conuentu Tyracenſi, Vir Sanctus, in Eccleſiâ ante auroram moras traheret; Fr. Chriſpinus, Nouitius, ad eum accedens, Leonem magno ſplendore emicantem, ſex à terrâ cubitis elatum conſpicit. At nèque id Leoni nouum, ac inſolitum erat; etenim cùm in eodem Conuentu, vnà cum Fr. Andreâ Catanenſi, Laico, haud ſanè minoris Sanctitatis Viro, noctu oraret, quidam Agricola, cuius domus haud longè à Monaſterio aberat, ſæpè quendam ſplendidiſſimum lucis globum, velut Solis iubar, ſeſe in Eccleſiæ culmine efferentem conſpiciebat, quod cùm factum admiraretur, propius aliquandò accedens, duo clariſſima lumina ſeſe ex Eccleſiâ in Cœlum vſquè attollentia cernebat, rem adhuc magis admirans, Conuentus tintinnabulum pulſat. Hora erat antelucana, cùm is, vt Fratribus notus, nullâ nocturni illius gemini ſplendoris Ianitori mentione factâ, iter cum Ianitore ad Eccleſiam carpit: vix autem Eccleſiam ingreſſi, Leonem, & Andream, ante Sacroſanctæ Euchariſtiæ Altare orantes, mente in

Leone diſcit, ſe à Dæmonibus exagitatum, Beatiſsimæ V. auxilio quæ ei fulgentiſsimà luce apparuerat, à Tartareis illis Dæmonum nebulis liberatum fuiſſe, ſummaque animum conſolatione affectum fuiſſe. Poſthæc, mentem ad ſuperna colligens, qui vitam omni cum Iuſtitiâ, & Sanctitate vſque ad canos traduxerat, Iuſtorum ſomno conſopitus, Domini hæreditatem, iuſtis repromiſſam accipit. Anno 1580.

FRATER IOSEPHVS A CORLEONE FRATRVM CAPVCINORVM LAICVS.

FRATRIS IOSEPHI à CORLEONE LAICI

VITA, & GESTA.

FRATER Ioſephvs à Corleone, Laicus, Vir Sanctitate celebris, à ſuæ conuerſionis exordio, tàm admirandum vitæ genus inſtituit; vt potius ſe ipſum interficere, quàm diuino cultui præparare videretur. Abſtinentiam primùm, ac temperantiam ſibi in cibo, ac potu ſeueriſſimam indicit. Corpus quotidiani fermè ieiunij penuriâ affligit, atque in B. P. Franciſci ieiunijs (quæ quinque numerantur) nihil omninò præter panem, & aquam, rei coctæ admittit: à vino verò, & carnibus, velut legitimo ſempiterno abſtinet. Diris quoque flagellis corpus vſque ad Sanguinem cædens, cilicioque aſperrimo caſtigans, vix nudas illi tabulas, ligno capiti ſuppoſito, ad ſomnum indulget: quem tamen ad tam breue temporis ſpatium contrahere ſolitus eſt, vt cùm oculis fœdus pepegiſſe videatur, nè ei terciam horam excedant. Deniquè tam ſeuerâ Euangelici odij, ac ſimultatis lege, in proprium corpus deſæuit; vt vix vllam vnquam illi requiem tribuat, die laboribus, nocte vigilijs, ac oratione illud exercens, ità vt nunquam niſi in menſâ ſedere videatur. Hoc modo, dum carnis vitia, abſtinentia, ac ſummis auſteritatibus perſequitur, præſtantiores illi in animo virtutes oriuntur. Hinc profundiſsima humilitas, ſimplex obedientia, hinc eminens erumpit paupertas, hinc roſea pullulat caſtitas, quæ cùm eum in carne præter carnem viuere oſtendit; Angelis ſimillimum, & ad diuina contemplandum magis idoneum præſtat: hinc benigna, ac parata quædam manſuetudo emanat, quæ illius animum, haud ſecus quàm ſuprema quædam aeris regio, ab omni prorſus mutatione, ac peregrinâ rerum impreſſione immunem ſeruat: hinc deniquè ſeſe attollit oratio, ac rerum diuinarum contemplatio, quæ hominem à terrenis abſtractum, vſquè adeò ad cœleſtes delitias vehit; vt ſæpius mente excedens, extrà ſeipſum agatur. Cùm verò ſemel Fr. Ioſephus à Vibonâ, apud ſe ſtatuiſſet ea præſertim, quæ nocte ab eo agerentur, explorare; eum primâ noctis horâ, quamprimùm ante Auguſtiſſimum Euchariſtiæ Sacr. genua flectentem obſeruauit, in mentis exceſſum raptum, facieque in Cœlum ſublatâ, immobilemque totâ nocte permanentem, quoad luce exortâ, primæ Horæ ſignum pulſaretur, conſpicit. Lacrymæ illi

tam f miliares erant, vt juges illi(tum in oratione, tum in Sacrâ Euchariſtiæ Communione, quâ quotidiè reficiebatur) ex oculis fluerent. Quo fit, vt cùm ex ingenti lacrymarum copiâ, quam ſæpè effundere ſolebat, oculorum morbum contraxiſſet; in Agrigentino Conuentu, aliquandò illi in Eccleſiâ oranti, Beatiſſima Virgo apparuerit, eique poſt familiare colloquium, quo ille ſæpè in oratione frui ſolebat, Phialam, cœleſti liquore plenam obtulerit; vt eo ſibi oculos inungens à morbo curaretur: oculorum itaque languore diuinâ virtute effugato, Ioſephus ad maiores, ac illuſtriores ſe quotidiè virtutum aſcenſus prouocabat. Tam ardentes, hic Dei Seruus, ex aſſiduâ diuinarum rerum contemplatione, velut ex perpetuo conſortio ſermonis Dei, in ſe diuini amoris flammas excitabat; vt cùm hæ in anguſto corporis ſinu contineri minimè poſſent, in voces, & cantus plerumquè ſe diffundere cogeretur: tantoquè interdum Spiritus ardore agebatur, vt cùm in nemore oraret, arbores, ac truncos ob amoris vehementiam complecteretur. Mirâ charitate ergà ægrotos ferebatur, ac Prophetiæ dono clarus, quamplurima diuino Spiritu prænoſcens, prædicebat. At illuſtriſsimum illud factum ſilentio haud prætereundum eſt, quod in Agrigentino Conuentu accidit. Hortulani munus, Vir Dei in eo Conuentu ſibi impoſitum agebat, vbi cùm ob aſſiduæ orationis ſtudium, cui potiſſimùm vacabat, hortus herbis, ac frugibus deſtitutus, minus quæ neceſſaria erant Fratribus miniſtraret; eum aliquandò Guardianus in Refectorij Capitulo reprehendit, quod plus orationi, quàm præſcripto muneri tribuens, minus Familiæ ſatisfaceret: Cui Seruus Dei : Nè vereâre, Pater, inquit, citò hortus herbis, ac frugibus implebitur: cumquè noctu ad orandum in Eccleſiam ſeceſſiſſet, res planè admiranda accidit: nam mane illuceſcente, hortus tot herbis, radicibus, frugibus redundare viſus fuit; vt vix prior ille eſſe agnoſceretur: Fratres verò factum admirati, quàm potens, ac fœcunda illius oratio eſſet, præclaro teſtimonio agnouerunt. Id altero quoquè exemplo manifeſtum fuit: cùm enim in Caſtri Veterani Conuentu, aliquandò Vir Dei febre laboraret, Purificationis Deiparæ feſto imminente, cùm is ad Sacram Synaxin accedere ſummoperè optaret, Beatiſſimam Deiparam multis lacrymis rogat, vt tantiſper febris ardorem compeſcat, donec illâ diuinâ refectione frui liceat. Nocte igitur, quæ diem feſtum præcedebat, Puriſsima Virgo, Ioſepho apparet, candidiſsimis veſtibus amicta, corruſcantiquè vndiquè lumine circumfuſa: quæ cùm Ioſephum conſolata fuiſſet; aquam illi è Phialâ quam manu gerebat, guſtandam præbet, quam vbi Ioſephus ebibit, mox febris ardore ſedato à morbo conualeſcit, cœleſti pane reficitur, ſummaſque ſuæ liberatrici grates

refert. His itaque, ac plurimis alijs Dei donis, quibus Sanctus hic Vir abundè cumulatus erat, eam ſibi apud omnes exiſtimationem conciliauerat; vt à cunctis, Sanctus prædicaretur. Denique Agrigenti, anginæ morbo correptus, breui ad ſupremum vitæ occaſum perducitur. Quo tempore, gloriosa Cœlorum Regina, multis Sanctorum agminibus ſtipata, morienti apparens, pleraque alterius vitæ arcana illi apperit, quibus Ioſephi Spiritus velut inebriatus, exclamare cœpit: Vnde hoc mihi, ô Domina mea, vndè tanta benignitas, vndè indigno ſeruulo tuo tanta rerum diuinarum fœcunditas? Sat eſt, ô Beatiſſima, ſat eſt, iam me in ſinum tuum recipe: his dictis, ſupremum effudit halitum. Cumquè poſt obitum, aſperrimo cilicio contectus apparuiſſet; facto, pium illius dictum expleuit, qui olim dixit: *Pœnitentem Virum haud debere niſi in cinere, & cilicio emori.*

Obijt Anno 1580.

FRATER ANTONIVS CINCIANENSIS FRATRVM CAPVCINORVM LAICVS.

p. 53

FRATRIS ANTONII CINCIANENSIS, ETHRVSCÆ PROVINCIÆ DEFINITORIS, LAICI,

VITA, ET GESTA.

FRATER ANTONIVS Cincianenſis, Laicus, Vir tametſi rudis, ac illiteratus, eâ tamen à naturâ, prudentiâ præditus erat; vt conſilio plurimùm valens, ſæpè Guardiani, ac Definitoris in Ethrutiâ Prouinciâ præclarè munus obiret. Nouitiorum quoquè multo tempore curam egit, quo in munere, tot Virtutum exemplis, omnibus eluxit; vt eum cuncti velut paupertatis, humilitatis, abſtinentiæ, auſteritatis, ſilentij, mortificationis, ac totius Regularis diſciplinæ, ac perfectioris vitæ normam ſuſpicerent. Vir erat orationis, ac diuinarum rerum meditationis tantoperè ſtudioſus; vt quanquàm nullo vnquam tempore ab oratione vacare videretur, nocte tamen potiſſimùm, prolixas in ea vigilias duceret. Hinc mirè ſeſe efferebat illius orationis virtus, cuius illud argumentum fuit. Cùm enim Fr. Marianus à Cinciano, Nouitius, quo tempore Antonius Magiſtri officio fungebatur, ob quandam aurium ægritudinem, quâ à diuino officio impediebatur, ad Sæculum redire cogitaret, re cum Magiſtro communicatâ, Antonius eum ad peccatorum confeſsionem, ac communionem iubet accedere: intereà Deum pro illo rogans, protinus aurium infirmitas abſcedit, Nouitiuſquè deinceps in Religione incolumis perſeuerat. Cùm aliquandò à Fr. quodam interrogaretur, quamdiu Capucinorum Religio integra, ac ſartatecta permanſura eſſet? Reſpondit: Religionem tamdiù incolumem futuram, quàmdiu orationis ſtudium in eâ ſoſpes futurum eſſet: ruinæ verò tunc proximùm fore, cùm Orationis Spiritus in eâ inſtitutus elanguerit. Quamobrem, Sæcularium hominum, ac Fratrum familiaritates fugiens, quibus orationis calorem tepeſcere, ac vim hebetari ſentiebat, Solitudinem Orationi amicam quærere ſolitus erat, in quâ ſæpè ſingultus, ac lacrymas fundens, illius mens diuinæ charitatis æſtu colliquefieri videbatur. Satanas verò, cùm eo nihil magis iniquè ferret, Dei Virum varijs modis, atque interdùm illatâ vi laceſſebat; vt ab oratione auocaret: frequenter enim de manu

ſcandalum à Familiâ auetteret; vtramque manum ad ignem extendens, ea prunis ardentibus implet, tum ad Fratres conuerſus, ait: Ecquodnam Fratres hoc ſcandalum eſt, quod mei causâ veſtrum animum pulſat? Si verum eſt ſcelus quod mihi obiectum fuit, ac reuerà à me patratum, æquum profectò eſt, vt hæ me prunæ tanquam ſceleris vindices torreant, crimenque à me patratum fuiſſe cunctis aperiant: at verò ſi falſum, ac impoſitum crimen eſt, planè diuinâ virtute fiet, vt manus prunarum, nec ardorem, nec calorem ſentiant. Cumque per quartam horæ partem prunas ardentes manibus continuiſſet, cunctis factum admirantibus, nullum non modò ab ijs dolorem, aut ardorem contrahere viſus eſt; ſed illæ potius inter manus, abſque vllâ illarum læſione extinctæ, certam illius innocentiæ fidem, ac teſtimonium reddidêre. Poſthæc autem cùm iam ſenio confectus, in Senarum Conuentu, grauiori morbo correptus eſſet, oranſque à Deo ſalutis ſuæ certitudinem accepiſſet; die obitus prædicto, Anno 1580. qui illi fœliciſſimus fuit, in beatæ æternitatis ſinum euolauit.

FRATRIS BARTHOLOMÆI à MARCIANO, LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER BARTHOLOMAEVS à Marciano, Laicus. Huius animi candor, ac ſimplicitas, in Sancti Franciſci Prouinciâ etiamnum apud omnes commendatur, quæ tum ex naturæ dono illi indita; tum à ſedulâ virtutum exercitatione ab eo comparata, in eo tantoperè elucebat; vt primum innocentiæ ſtatum aſſecutus videretur. Quò fiebat, vt vix in horto appareret, quùm aues circà ipſum volitantes, familiariter cum eo verſabantur, quas ille proprio nomine appellans, nunc vni, nunc alteri colludebat, paniſque micis quas è menſâ ſecum ferebat, quaſi filias paſcebat. Hic Anno 1580. purus ad puriſsimos æternitatis fontes peruenit.

FRATER ILLVMINATVS A NVRTIA FRATRVM CAPVCINORVM LAICVS.

FRATRIS ILLVMINATI à NVRSIA LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER ILLVMINATVS à Nurſiâ, Laicus, eximiæ Sanctitatis, ac ſimplicitatis Vir, quæ indè facilè cunctis enotuit, quod ſæpè cum auibus Cœli ludere viſus eſt, quæ cùm hominem planè cœleſtem agnoſcerent, ipſius iuſſis, diuino nutu obtemperabant. Die quâdam cùm in Ciuitate Plebis, conſueto Eleemoſynarij officio incumbens, ciuis cuiuſdam domum ingreſſus eſſet; Gallum gallinaceum ſibi obuium habet, à quo cùm domus familiares proptereà cauendum eſſe admonerent, quod roſtro homines inuaderet: Quid, inquit, Gallum hunc mihi tam terribilem effingitis? Nequaquàm tam ferox, ac immanſuetus eſt. Tum protinus Gallum ad ſe vocat, qui in illius ſtatim humerum aduolans, quaſi domeſtica auis eſſet, ſingularia illi familiaritatis ſigna oſtendere cœpit. Rurſum cùm ægrotans, Syllanâ, Caſciam proficiſceretur, volucrem quandam volantem cernens, ait: Heûs, Auis ſoror, oro te, vt ad me venias, ac languentem conſoleris, ſimulque iter hoc conficiamus. Mox dicto citius, Auis in ipſius ſinum aduolans, ac garriens, nunquam toto eo itineris ſpatio ab eo diuelli voluit, vt Viro Dei, ea quæ poterat, ſolatia præſtaret. Hoc quoque modo, cum in Conuentu Meuaniæ, horti curam gereret, ſæpiſſimè inter culturæ labores, volucres ad ſe vocans velut amicas excipiebat, quæ ſuper ipſius humeros, brachia, caput volitantes, cum eo familiariter, velut amico, colludebant. Hæc cùm Dei Virum maximâ tum mentis puritate, tum ſimplicitate præditum indicarent, haud vulgarem procul dubio ipſius Sanctitatem commendabant. Maximâ Sanctus hic Vir ergà omnes, præſertim Defunctorum animas charitate flagrabat: quo fiebat, vt pro jis quotidianum, centum Orarionum dominicalium, ac totidem Salutationum Angelicarum ſuffragium, Deo deuotiſſimè perſolueret. Propheticiæ quoque eum Spiritu claruiſſe, id inter alia declarauit. Nam cùm in Agro Citernenſi, Mulieri, cuius filius interfectus fuerat, nullâ ratione perſuadere póſſet; vt iniuriam interfectori condonaret, odiumque in eum conceptum deponeret; diuino tandem Spiritu percitus: Audi Mulier, & expaueſce, quandoquidem inimico, qui à te pacem exquirit, Dei causâ ignoſcere recuſas, nec tibi profe-

ctò Deus ipſe parcet; Aſellus enim tuus hic (ducebat tunc illa fortè manu Aſellum) quem nunc mitem experiris, tibi ferox, ac fatalis erit, teque celerius, quàm tu tibi auxiliari queas, ſub pedibus conteret, ac è medio tollet. Res non multò poſt, infauſtum quem prædixerat exitum ſortita eſt: nam cùm Mulier Aſino inſidens, in vineam proficiſceretur, Aſellus in Dominam præter morem, & exſpectationem ferociens, eam dentibus inuadit, dilacerat, atque humi deiectam tamdiù pedibus conterit, donec ea crudelem animam ageret: Deo ita pœnam compenſante, vt mite animal immitis animi ſcelus vlciſceretur. Tandem is poſt complures annos magnâ cum pietatis, virtute, laude tranſactos, Anno 1580. piorum præmia, ex humanis migrans adipiſcitur.

FRATRIS HVMILIS à SPOLETO LAICI

VITA, ET GESTA.

FRATER HVMILIS à Spoleto, Laicus, huius obedientia, abſtinentia, auſteritas, charitas, ſimplicitas, ac Regularis obſeruantiæ cultus, tam admirabilis fuit; vt Deum teſtem habere meruerit: cùm enim in his, pleroſque Religionis annos, magnâ vitæ Sanctimoniâ duxiſſet; ſub mortalis vitæ finem, Fratri Bernardo à Spoleto, Sacerdoti, qui illius confeſſiones audiebat, ſecretò reuelat: ſe per octo integros annos, quoties in Miſsâ Sacrum Domini Corpus ſpectandum attollebatur, Dominum his verbis rogâſſe: Domine Ieſu Chriſte, meis quæſo, propitius eſto peccatis, vt te ſemper laudare queam cum Angelis beatis. Ex his cùm priores quatuor anni elapſi eſſent, reliquis poſterioribus annis hanc ſemper Domini vocem, toties è Sacramento ſibi reſpondentem audiuiſſe affirmat: En Ego propitius ero tuis peccatis, meque ſemper laudabis cum Angelis beatis. Poſtremò, in conuentu Porcariæ, Anno 1580. carnis ſarcinam deponit, in æternum cum Angelis Deum laudaturus.

FRATRIS BERNARDINI EVGVBINI LAICI
VITA, ET GESTA.

FRATER BERNARDINVS Eugubinus, Laicus, Vir omnium opinione præſtantiſsimus, atque antiquæ Religionis exemplar. Huius ſpectata virtus, non ſolum vitæ, quamdiu mortalem inter nos duxit, ſed ipſi quoque morti ſplendorem, ac dignitatem contulit. Hic cùm in Conuentu Mentolæ, ad mortem ægrotaret, atque ab omni cibi appetitu abhorreret, accidit; vt præſente Guardiano, cibi illi miniſtrarentur, qui ad ægrotum conuerſus, ait: Bernardine, carnes illas comede, nè rantillum quidem ex his ſuperſir. Id Guardianus non præcipiens, ſed vt ægrotum ad comedendum alliceret, abundantius dixerat. Bernardinus verò qui verbo tenus ſibi obediendum eſſe perſuaſerat (quanquam ſibi omnem vim ſubtuliſſet) haud tamen integrè toto illo carnium obſonio veſci potuit. Exiguo tempore elapſo, en Satanas illi palàm viſibilis apparet, eumquè à Deo, ob id damnatum eſſe affirmat, quod Guardiani præceptum de integro eſu carnium, implere contempſerir. Bernardinus contrà, voluntatem haud præcepto defuiſſe, ſed ſenſum ægritudine oppreſſum, reſilijſſe reſpondet. At Satanâ præceptum Superioris inculcante, inter maximas animi anguſtias Bernardinus verſabatur: cùm Guardianus re intellectâ, quæ illi mens fuerit, declarat, omnemquè ab eo violati præcepti ſuſpicionem aufert: quo cùm Satan victus aufugiſſet pro tinùs Cœlorum Regina ſeſe illi ſpectanda offert, quâ præſente, Bernardinus exclamare cœpir: O benedicta; ô præ omnibus ſpecioſa; ô Miſerorum Marer quàm opportunè veniſti! Poſt hæc Sacri corporis viatico refectus, cùm iam animam ageret; Fratribus ipſius animam (vti fieri ſoler) Deo commendantibus, Litaniæ pro morienre decantabantur, quibus cùm is ad ſingula ſenſibus integris reſpondens, ad finem vſquè perueniſſet; repentè Dominum ad ſe venientem conſpiciens, mox è ſtrato ſurgit, atquè in ipſius occurſum feſtinare curat. Id verò cùm Frarres prohiberent: Quid me detinetis, inquit, finite, vt in Domini mei occurſum pergam. An non illum huc ingredientem conſpicitis? Quo dicto, cùm nullum prorſus morientis ſignum ederet, viuis eripitur, atquè ad Dominum, æternum victurus migrat.

PRæter hos, aliorum quoque Virorum Illuſtrium Sanctimonia celebratur

Frater Benedictvs à Brixiâ, Laicus, abſtinentiâ, & oratione potiſſimùm inſignis fuit, quem cum Dæmon ab oratione exturbare conaretur, cum eo ſæpè contendere, ac velut cominus digladiari videbatur. Tandem quotidianis ieiunijs, atque alijs corporis aſperitatibus confectus, multa quoque à Dæmone perpeſſus, cùm ex hoſtibus, ſalutis ſibi triumphum paraſſet, Anno 1560. mortalia deſerens, ad immortales coronas peruenit.

Frater quoque Benedictus à Modiâ, Laicus, cuius Caput poſt multos ſepulturæ annos, cùm recenter Sanguine perfuſum, repertum fuiſſet, apud omnes venerationem ſibi comparauit. Obijt Anno 1560.

Frater Bonaventvra Gallus, Laicus, feruentiori Spiritu prædictus, ac Sanctitate in Religione conſpicuus, in Neapolitanâ Prouinciâ miris laudibus effertur. Obijt Anno 1563.

Frater Bonaventvra Bercellenſis, Laicus, præſtantioris Sanctimoniæ, à Bononienſi Prouinciâ commendatur. Obijt Anno 1563.

Piceni Prouinciâ, illuſtrè cuiuſdam Laici Fratris, Viri virtute eminentis, poſt mortem factum celebrat, qui cùm vultu ad Sepulchri ſolum conuerſo, Sepulchro conditus eſſet; quaſi ea corporis figura, ac poſitio minus illi congrueret, qui in Cœlum conceſſerat, totâ ſpectante Familiâ, quæ illi ſuprema perſoluebat, ſupinus faciem ad Cœlum conuertit, vt, quo abierat Spiritus, & corporis vultus ſpectaret. Obijt Anno 1563.

Frater Ægidivs Tarentinus, Laicus, apud Salentinos clarum Sanctimoniæ nomen adeptus, Tarenti Anno 1566. mortales exuuias deponit.

Frater Ægidivs ab Aquis Porretanis, Laicus, cœleſtis ſapientiæ dono claruit. Quò fiebat, vt quamuis literas ignoraret, profundos nihilominus Scripturæ ſenſus attingeret. Prophetico quoque Spiritu à Deo prædictus, Maceratæ ſancto fine quieuit. Anno 1566.

Frater Ivlianvs à Deſio, Laicus, Magnæ orationis, paupertatis, ac humilitatis Vir; æternæ memoriæ ab Ethruriæ Prouinciâ commendatur, ac inter perfectos illius tempeſtatis Regulæ cultores collocatur. Obijt Anno 1566.

Frater Ægidivs Syracuſanus, Laicus, multà apud noſtros ſui

nominis,

nominis, ac virtutis famâ relictâ, Trainæ è viuis exceſſit. Anno 1567.

FRATER SIMON Monticulenſis, & Fr. Pacificus Materenſis, vterque Laicus, Viti Sanctimoniâ illuſtres, eorum vita maximis virtutibus ornata prædicatur, ſed cùm temporum obliuio eorum geſta deleuerit, eos hic tantum indicare libuit. Obierunt Anno 1569.

FRATER DOMINICVS à Molochio, cùm Angelicam puritatem, ac Virginitatem, ad Capucinorum Religionem attuliſſet; eam plurimis in religione virtutibus auctam, ac illuſtratam, velut duplicatum talentum Domino reddidit. De eo, Sacerdos, qui Generalem illius confeſſionem ab incunabilis cœptam in morte audiuit, olim teſtatus eſt, nullâ eum vnquam mortali culpâ labefactatum offendiſſe. Rhegij ex humanis excedit. Anno 1555.

FRATER IOANNES Andreas, & Matthæus Veneti, Anno 1569. ad Beatarum animarum (vt credimus) domicilium concedunt, quorum vitam virtutibus plenam, mors pretioſa ſecuta eſt. Prior enim Apoſtolos Petrum, & Paulum, alios quoque Sanctos, ſibi in morte obuiantes conſpicit. Alter cum B. Virgine colloquens, inter hymnos, & diuinas laudes animam exhalat.

FRATER PETRVS Ponceueranus, Laicus, cui ante obitum B. P. Franciſcus apparet, eumquè ad cœleſtia anhelantem, ad Coronam prouocat; Regulari obſeruantiâ, ac multâ virtutum ſegete diues ad Superos euolat. Anno 1572.

FRATER IOSEPHVS Drepanenſis, Laicus, huius vita tot, tamquè præclaris virtutum ornamentis contexta fuit, vt ampliſſima illi in Religione, gloriæ monumenta conſtituta ſint. Hic (quæ Dei in rudes, ac ſimplices homines benignitas eſſe ſolet) oratione, ac rerum diuinarum contemplatione ita præcelluit, vt totius ipſius vitæ decurſus, perpetuus quidam orantis animi ſopor eſſe videretur. Cœleſtium tandem rerum ſopori intentum, cùm mortis ſomnus occupâſſet; rerum æternarum, non quidem per ſpeculum in ænigmate, ſed facie ad faciem, ſpectatorem præſtitit. Anno 1575.

FRATER SEBASTIANVS Vibonenſis, Laicus, cùm vitæ auſteritate, abſtinentiâ, ac plurimis virtutibus præcelleret, charitate potiſſimum celebris fuit: quâ incenſus, cùm peſte laborantibus omni ſtudio, ac diligentiâ miniſtraret, peſtilentiâ & ipſe correptus, in eo charitatis miniſterio, Deo corpus, animamque grato Sacrificio immolat. Anno 1577.

VIRORVM ILLVSTRIVM

Virtutum, & Miraculorum Sanctimonia Inſignium,

Quorum Vita, & Geſta, in præſenti

FLORVM SERAPHICORVM TOMO

Exarantur,

INDEX TRIPLEX,

Quorum

I. Continet Appariciones, ac reuelationes nonnullas B. Virginis.

II. Virorum Illuſtrium Ordinem Hierarchicum.

III. Alphabeticum, cum numero Annorum Chriſti, Religionis & paginæ.

INDEX REVELATIONVM & APPARITIONVM nonnullarum Beatiſſimæ Virginis Mariæ.

	Annus Chriſti.	Annus Reform.	Pagina.
Frater Thomas Tiphernas, Sacerdos, Generalis.	1576	52	4
Frater Hieronymus à Monte Florum Sacerd. Generalis.	1579	55	10
Frater Hieronymus Piſtorienſis, Sac. Prædicator, Definitor Generalis.	1570	46	58
Fr. Seraphinus Saonenſis, Sac. Prouincialis.	1574	50	8
Fr. Franciſcus Saccienſis, Sac. Definitor Prouincialis.	1575	51	13
Fr. Petrus à Martina, Sac. Guardianus.	1559	55	6

Fr. Ioan-

		Annus Christi.	Annus Reform.	Pagina
	Pacificus Faneſtris, Sacerd. Guardianus.	1566	42	9.
	Pacificus à Spoleto Sacerd. Guardianus.	1580	56	10
	Sebaſtianus à Gratterio, Sacerd. Guardianus.	1572	48	14&40.
	Hieronymus à Butunto, Sacerd. & Prædicator.	1580	56	5.
	Hieronymus à Foro-liuio, Sacerd. & Prædicator.	1556	42	31
	Coſmas à Martinâ Sacerd. Magiſter Nouitiorum.	1576	52	39
	Ioannes Pedemontanus, Sacerdos.	1459	25	4.
	Franciſcus à Cartoceto Sacerdos.	1526	2.	14
	Euſebius à Sanctâ Catherinâ, Sacerdos.	1537	13	17
	Bonauentura Cremonenſis, Sacerdos.	1571	47	18
	Ioannes Baptiſta ab Apiro, Sacerdos.	1575	51	51
	Vincentius à Flauiano Sac.	1573	49	18
	Ioannes Sorianus, Sacerdos.	1541	17	21
	Vincentius Caſſanenſis Sac.	1567	43	17
	Sebaſtianus Engienſis, Sacerdos.	1576	52	21
	Leo Genuenſis, Sacerdos.	1571	47	27
	Alexander à Butrio Sac.	1580	56	15
	Alexius à Cunio.	1551	27	52
	Leonardus Auguſtanus, Clericus.	1548	24	21
Fr.	*Bernardinus Catacienſis, Clericus.*	1567	43	22
	Antonius Luſitanus, Clericus.	1545	21	25
	Bernardinus Vrbinas, Clericus.	1568	44	25
	Arſenius Bergomenſis, Clericus.	1580	56	26
	Felix à Carauaſio, Clericus.	1572	48	29
	Iulianus Camerinenſis, Clericus.	1568	44	29
	Petrus Vrbinas, Clericus.	1572	48	30
	Paulus à Pedonâ, Clericus.	1573	49	54
	Anſelmus Aletinus, Clericus.	1580	56	34
	Felix Meſſanenſis, Clericus.	1576	52	34
	Angelus Saonenſis, Clericus.	1574	50	35
	Ioannes Baptiſta Aſculanus, Clericus.	1572	48	39
	Humilis à Paterno, Clericus.	1580	56	43
	Modeſtus Foroliuienſis, Clericus Nouitius.	1568	44	26
	Paulus ab Alcamo, Clericus Nouitius.	1577	53	49
	Quidam Anonymus, Nouitius, Vrbinas.	1568	44	23
	Laurentius à Sarnano, Laicus.	1569	45	15
	Vincentius à Collеario, Laicus.	1548	24	31
	Vincentius Calaritanus, Laicus.	1541	17	36
	Geruaſius Hyrminienſis, Laicus.	1574	50	17
	Ioſephus à Corleone, Laicus.	1580	56	43.& 47. & 52.
	Vincentius Platienſis, Laicus.	1568	44	54

	Annus Chriſti.	Annus Reform.	Pagina
Bernardus Offidanus, laicus.	1558	34	35
Matthæus Venetus.	1569	45	55
Franciſcus à Chio, laicus.	1578	54	83
Franciſcus Maceratenſis, laicus.	1568	44	40
Donatus Aletinus, laicus.	1539	15	42
Leo Catanenſis, laicus.	1580	56	42&57.
Fr. *Bernardinus Eugubinus, laicus.*	1580	56	44
Auguſtinus à Latertia, laicus.	1580	56	46
Philippus à Monte veteri, laicus.	1575	51	46
Bernardinus à Murciano, laicus.	1580	56	47
Iacobus à Nurſia, laicus.	1566	42	57
Ioanninus Florentinus, laicus.	1573	49	58

INDEX

FLORVM SERAPHICORVM ſiue VIRORVM ILLVSTRIVM SECVNDVM ORDINEM HIERarchicum.

Vicarij Generales.

Frater Matthæus à Buſſio, Primus Generalis.	1551	27	1.
Franciſcus Æſinus, Generalis.	1549	25	12
Bernardinus Aſtenſis, Generalis.	1554	30	17
Euſebius Anconitanus, Generalis.	1569	45	24
Thomas Tiphernas, Generalis.	1576	52	29

Procuratores Generales in Curiâ Romanâ.

Fr. *Petrus à Ciuitate Ducali, Procurator Ordinis.*	1566	42	31
Bonauentura Rhegienſis, Procurator Ordinis.	1577	53	34

Definitores Generales.

Ioannes à Fanno, Definitor Generalis.	1539	15	38
Ioſephus Fernenſis, Def. Gen.	1559	35	43
Bernardinus à Monte Vlmo, Def. Gen.	1565	41	49
Hieronymus à Piſtorio, Def. Gen.	1570	46	53
Alfonſus Sueſſanus, Def. Gen.	1575	51	58
Vrbanus à Manfredonia, Def. Gen.	1578	54	60
Hieronymus Panormitanus Def. Gen.	1579	55	62

	Annus Chriſti.	Annus Reform.	Pagina
Commiſſarij Generales.			
Honorius à Monte Granario Comm. Gen.	1569	45	65
Fr. *Ignatius ab Apiro, Comm. Gen.*	1569	45	69
Pacificus à Sancto Geruaſio, Comm. Gen.	1575	51	71
Vicarij Prouinciales.			
Bernardinus Rheginus, Prouincialis.	1536	12	74
Ludouicus Rheginus, Prou.	1537	12	79
Franciſcus Titelmannus, Belga, Prou.	1537	13	87
Hieronymus à Monte Politiano, Prou.	1546	22	94
Petrus à Mazara, Prou.	1550	26	97
Leo Veronenſis, Prou.	1555	31	101
Ægidius Turianus, Prou.	1558	34	102
Matthaus à Schio, Prou.	1563	39	103
Ioannes Faſſatius, Prou.	1565	41	106
Auguſtinus Gallus, Prou.	1566	42	107
Laurentius à Funiano, Prou.	1566	42	109
Fr. *Angelus à Caſtalanetâ, Prou.*	1567	43	110
Amadæus ab Anteniato, Prou.	1568	44	111
Ioannes Viterbienſis, Prou.	1569	45	111
Ioannes Iarratenſis, Prou.	1570	46	112
Hieronymus Rheginus, Prou.	1572	48	112
Anſelmus Panormitanus, Prou.	1573	49	113
Ludouicus Nethinus, Prou.	1574	50	113
Martinus à Sanctâ Victoriâ, Prou.	1576	52	114
Ægidius Luppinenſis, Prou.	1578	54	114
Franciſcus Luppienſis, Prou.	1579	55	115
Iacobus Aletinus, Prou.	1580	56	115
Petrus de Quarterijs, Prou.	1580	56	116
Definitores Prouinciales.			
Fr. *Franciſcus Saccienſis, Def. Prou.*	1575	51	118
Petrus à Seminaria Def. Prou.	1576	52	120
Guardiani.			
Petrus Tudertinus, Guardianus.	1540	16	121
Franciſcus à Palemone, Guardianus.	1544	20	125
Fr. *Iacobus Florentinus, Guard.*	1548	24	127
Ioannes Baptiſta à Nurſia, Guard.	1549	25	129
Ignatius de Valle Duplici, Guard.	1551	27	131

		Annus Chriſti.	Annus Reform.	Pagina
	Iulianus Salodienſis, Guard.	1551	27	131
	Matthæus à Leoniſsâ, Guard.	1553	29	134
	Lucas Narinus, Guard.	1555	31	142
	Ludouicus Fulginas, Guard.	1557	33	144
	Ioſephus à Colleamato, Guard.	1557	33	147
	Bernardinus à Balbano, Guard.	1558	43	152
	Paulus de Arenario, Guard.	1559	35	153
	Petrus à Martinâ, Guard.	1559	35	156
	Angelus Aſtenſis, Guard.	1560	36	159
	Iacobus à Melphicto, Cuard.	1561	37	159
Fr.	*Bartholomæus Hiſpellenſis, Guard.*	1562	38	162
	Ioannes à Corleone, Guard.	1562	38	163
	Alexander à Fano, Guard.	1564	40	163
	Pacificus Faneſtris, Guard.	1566	42	166
	Nicolaus ab Antio Nouo, Guard.	1569	45	167
	Sebaſtianus à Gratterio, Guard.	1572	48	169
	Paulus Ferrarienſis, Guard.	1574	50	172
	Ioannes Baptiſta Saonenſis, Guard.	1575	51	173
	Hieronymus à Pedonâ, Guard.	1576	52	175
	Archangelus Panormitanus, Guard.	1577	53	177
	Antonius Monopolitanus, Guard.	1579	55	179
	Paulus Bercellenſis, Guard.	1579	55	180
	Magiſtri Nouitiorum.			
	Antonius à Monte Sicardo, Magiſter Nouitiorum.	1550	26	182
	Franciſcus Nouarienſis, Mag. Nou.	1562	38	188
	Bartholamæus Gallus, Mag. Nou.	1566	42	190
Fr.	*Ruffinus à Sancto Vrſo Mag. Nou.*	1575	51	192
	Ioannes Andreas à Rodigio, Mag. Nou.	1576	52	194
	Angelus Ferrarienſis, Mag. Nou.	1576	52	197
	Valerianus à Caſtro Bono, Mag. Nou.	1576	52	198
	Ioannes à Foroliuio, Mag. Nou.	1580	56	198
	Prædicatores.			
	Matthæus Leopolitanus, Prædicator.	1531	7.	199
	Marianus Cyrnæus, Prædicator.	1540	16	202
	Ioannes Baptiſta Florentinus, Præd.	1540	16	202
	Humilis Offidanus, Præd.	1541	17	204
Fr.	*Ioannes à Metymniâ, Præd.*	1551	27	207
	Angelus Saonenſis, Præd.	1556	32	213
	Ludouicus Vrbinas, Præd.	1560	36	214
	Nicolaus Anconitanus, Præd.	1563	39	215

		Annus Chriſti.	Annus Reform.	Pagina
	Ioannes à Leoniſsâ, Præd.	1565	41	217
	Hieronymus à Foroliuio, Præd.	1566	42	220
	Franciſcus à Soriano, Præd.	1567	43	225
	Pacificus Lugauenſis, Præd.	1568	44	228
	Angelus à Ferno, Præd.	1568	44	229
	Franciſcus à Montepolitiano, Præd.	1571	47	230
	Sebaſtianus Agricienſis, Præd.	1571	47	230
Fr.	*Angelus à Sancto Martino, Præd.*	1572	48	232
	Ioannes à Terra Noua, Præd.	1575	51	236
	Sylueſter Vtinenſis, Præd.	1576	52	238
	Ioannes Illiricus, Præd.	1577	53	238
	Bartholomæus à Luciniano, Præd.	1579	55	239
	Franciſcus à Funiano, Præd.	1579	55	241
	Hieronymus à Butunto, Præd.	1580	56	245
	Michael à Neapoli, Præd.	1580	56	247
	Sacerdotes.			
	Franciſcus à Cartoceto, Sac.	1526	2.	249
	Paulus Clodienſis, Sac.	1531	7.	252
	Michael Apruſtenſis, Sacerd.	1537	13	253
	Angelus à Caſtro Sancti Petri, Sac.	1538	14	254
	Bernardus Aſsiſias, Sac.	1547	23	256
	Antonius Cyrnæus, Sac.	1548	24	260
	Dominicus Bononienſis, Sac.	1551	27	265
	Bonauentura à Monte Regali, Sac.	1555	31	269
	Franciſcus à Sinagria, Sac.	1560	36	272
	Hieronymus à Tipherno, Sac.	1560	36	311
	Bartholomæus Nitienſis, Sac.	1560	36	311
	Petrus Nitienſis, Sac.	1560	36	311
Fr.	*Hieronymus à Georgia, Sac.*	1561	37	273
	Hieronymus à Monteſoria, Sac.	1561	37	273
	Ludouicus à Stronconio, Sac.	1562	38	275
	Bernardinus Aſſanenſis, Sac.	1563	39	311
	Ioannes Baptiſta Laritionenſis, Sac.	1564	40	276
	Deodatus à Ripa Traſona, Sac.	1566	42	311
	Pacificus à Foroſempronio, Sac.	1568	44	278
	Antonius à Spinatiola, Sac.	1568	44	279
	Paulinus Piſtorienſis, Sac.	1568	44	278
	Franciſcus Racalenſis, Sac.	1568	44	311
	Ioannes Baptiſta à Cherio, Sac.	1568	44	312
	Angelus à Tipherno, Sac.	1569	45	280
	Franciſcus à Canobio, Sac.	1570	46	281
	Iulius à Caſali Piſtorum.	1570	46	298

Cabriel

		Annus Chriſti.	Annus Reform.	Pagina
	Gabriel à Iaueno, Sac.	1570	46	282
	Angelicus Bocherienſis, Sac.	1570	46	312
	Stephanus Bocherienſis, Sac.	1570	46	312
	Sylueſter Bocherienſis, Sac.	1570	46	312
	Bonauentura Cremonenſis, Sac.	1571	47	285
	Leo Genuenſis, Sac.	1571	47	286
	Otho à Sancto Germano, Sac.	1571	47	288
	Franciſcus à Canobio, Sac.	1572	48	281
	Ruffinus Libunatenſis Sac.	1572	48	289
	Antonius à Lacu Nigro, Sac.	1572	48	289
	Paulus à Francâ villa, Sac.	1572	48	289
	Auguſtinus Pactenſis, Sac.	1572	48	312
	Alexander Interamnenſis, Sac.	1572	48	312
	Iuo Meſſanenſis, Sac.	1572	48	268
	Vincentius à Flauiano, Sac.	1573	49	292
Fr.	*Franciſcus à Sancto Martino, Sac.*	1574	50	297
	Gratus Septempedanus, Sac.	1575	51	298
	Benedictus Galeratenſis, Sac.	1575	51	298
	Iulius à Caſali Piſtorum, Sac.	1575	51	298
	Blaſius de Hali, Sac.	1576	52	299
	Damianus Bergomas, Sac.	1576	52	299
	Hieronymus à Paradiſonio, Sac.	1577	53	300
	Duo anonymi.	1577	53	301
	Ludouicus Agrigentinus, Sac.	1577	53	302
	Franciſcus à Sancto Petro, Sac.	1578	54	311
	Angelus à Canobio, Sac.	1579	55	303
	Andreas Burgundus, Sac.	1580	56	304
	Stephanus Fulginas, Sac.	1580	56	305
	Bonauentura Panormitanus, Sac.	1580	56	307
	Alexander à Butrio, Sac.	1580	56	305
	Franciſcus à Caſtro veteri, Sac.	1580	56	308
	Thadeus à Monte Petriolo, Sac.	1580	56	309
	Clerici.			
	Antonius Luſitanus, Clericus.	1545	21	313
	Bernardus Enneus, Cler.	1554	30	314
	Daniel Leontinus, Cler.	1554	30	314
	Mattheus Rheginus, Cler.	1555	31	316
Fr.	*Antonius Senenſis, Cler.*	1560	36	317
	Benedictus Vercellenſis, Cler.	1565	41	317
	Sauinus Firmanus, Cler	1566	42	318
	Bernardinus Catacienſis, Cler.	1567	43	320
	Quidam Anonymus, Cler.	1567	43	323

Seraphinus

	Annus Christi.	Annus Reform.	Pagina
Seraphinus Panormitanus, Cler.	1567	43	318
Bernardinus Vrbinas, Cler.	1568	44	323
Iulianus Camerinenſis, Cler.	1568	44	324
Arſenius Picens, Cler.	1569	45	325
Modeſtus Placentinus, Cler.	1570	46	325
Ioannes Baptiſta de Caſtro Sancti Petri, Cler.	1571	47	325
Bernardinus à Lauro, Cler.	1571	47	326
Alexander Catanenſis, Cler.	1572	48	326
Ludouicus Parmenſis, Cler.	1574	50	327
Paulus à Pedona, Cler.	1575	51	328
Ioannes Baptiſta Foſſanenſis Cler.	1575	51	329
Felix Meſſanenſis, Cler.	1576	52	331
Franciſcus Abillinenſis, Cler.	1577	53	332
Archangelus à Sacca, Cler.	1577	53	333
Gratia Septempedanus, Cler.	1578	54	333
Ioannes Baptiſta Ferrarienſis, Cler.	1580	56	334
Gregorius Gallipolitanus, Cler.	1580	56	335
Laici			
Iuniperus à Campo, laicus.	1537	13	336
Fr. *Donatus Aletinus, laicus.*	1539	15	337
Bernardus Foroſempronianus, laicus.	1539	15	336
Ioannes de Via, laicus.	1541	17	338
Valerianus Viterbienſis, laicus.	1545	21	338
Franciſcus Belga, laicus.	1545	21	338
Ioannes Maria Brixienſis, laicus.	1545	21	338
Iuſtinus à Panigaleo, laicus.	1547	23	341
Antonius à Politio, laicus.	1550	26	362
Martinus Belga, laicus.	1550	26	344
Rogerius ab Enna laicus.	1550	26	345
Ioannes Appulus, laicus.	1551	27	347
Albertus Neapolitanus laicus.	1551	27	351
Petrus Clodienſis, laicus.	1555	31	356
Bonauentura Rheginus, laicus.	1555	31	354
Antonius Siculus, laicus.	1555	31	356
Ioannes Candela, laicus.	1555	31	357
Franciſcus Curenſis, laicus.	1555	31	357
Dominicus à Molochio.	1555	31	447
Bernardus Offidanus, laicus.	1558	34	360
Matthæus Auinionenſis, laicus.	1560	36	363
Iacinthus à Fano, laicus.	1560	36	365
Benedictus à Brixia, laicus.	1560	36	446

Benedi-

	Annus Chriſti.	Annus Reform.	Pagina
Benedictus à Modiâ, laicus.	1560	36	446
Iacobus Rheginus, laicus.	1561	37	366
Baptiſta Fauentinus, laicus.	1562	38	370
Benedictus Mutinenſis, laicus.	1562	38	367
Stephanus Mediolanenſis, laicus.	1562	38	367
Quidam Anonymus, laicus.	1563	39	374
Bonauentura Gallus, laicus.	1563	39	446
Bonauentura Bercellenſis, laicus.	1563	39	446
Bernardus Mediolanenſis, laicus.	1563	39	377
Maſſeus Tridentinus, laicus.	1565	41	379
Victor Bergomas, laicus.	1566	42	383
Iacobus à Nurſiâ, laicus.	1566	42	380
Ægidius Tarentinus, laicus.	1566	42	446
Ægidius ab Aquis Porretanis, laicus.	1566	42	446
Iulianus à Deſio, laicus.	1566	42	446
Angelus Tiphernas, laicus.	1566	42	
Bonauentura Picens, laicus.	1567	43	385
Antonius à Potentiâ, laicus.	1567	43	386
Ægidius Siracuſanus, laicus.	1567	43	446
Franciſcus Maceratenſis, laicus.	1568	44	388
Antonius Lochienſis, laicus.	1568	44	393
Fr. } *Franciſcus à Matteolà, laicus.*	1569	45	393
Simon Monticalenſis, laicus.	1569	45	447
Ioannes Andreas Venetus.	1569	45	447
Matthæus Venetus.	1569	45	447
Ludouicus à Monte Sancti Sauini, laicus.	1570	46	396
Ioannes à Nicoſia, laicus.	1570	46	397
Valentinus Drepanenſis, laicus.	1570	46	398
Nicolaus à 5. frondibus, laicus.	1570	46	400
Maſſeus Genuenſis, laicus.	1571	47	401
Andreas à Crotone, laicus.	1571	47	401
Martinus Rheginus, laicus.	1571	47	402
Auguſtinus Dipiannenſis, laicus.	1572	48	403
Bernardinus Aſculanus, laicus.	1572	48	403
Petrus Ponceueranus, laicus.	1572	48	447
Proſper à Sancto Angelo, laicus.	1573	49	
Antonius Aletinus, laicus.	1573	49	403
Geruaſius Hyrminienſis, laicus.	1574	50	406
Alexius à Petrâ Rubea, laicus.	1574	50	410
Bonauentura à Raticina, laicus.	1575	51	412
Philippus à Monte veteri, laicus.	1575	51	416
Ioſephus Drepanenſis, laicus.	1575	51	417

Thomas

	Annus Chriſti.	Annus Reform.	Pagina
Thomas Taurinenſis.	1575	51	417
Bernardinus à Latertiâ.	1575	51	417
Ioannes Gallus, laicus.	1576	52	418
Iulianus ab Ameſtrata, laicus.	1576	52	418
Clemens à Bocherio, laicus.	1577	53	419
Pacificus Calaber, laicus.	1577	53	419
Vitus à Monte, laicus.	1577	53	420
Sebaſtianus Vibonenſis, laicus.	1577	53	447
Ioachimus à Leuanto, laicus.	1578	54	422
Petrus Enneus, laicus.	1578	54	425
Fr. } *Onophrius Bononienſis, laicus.*	1579	55	426
Paulus Catanenſis, laicus.	1579	55	426
Gregorius Genuenſis, laicus.	1579	55	427
Ambroſius Locrenſis, laicus.	1579	55	428
Leo Catanenſis, laicus.	1580	56	431
Ioſephus à Corleone, laicus.	1580	56	435
Antonius Cincinianenſis, laicus.	1580	56	493
Bartholomæus à Murciano, laicus.	1580	56	441
Illuminatus à Nurſia, laicus.	1580	56	443
Humilis à Spoleto, laicus.	1580	56	444
Bernardinus Eugubinus, laicus.	1580	56	445

INDEX ALPHABETICVS.

A	Annus.	Pagina
Ægidius ab Aquis Porretanis laic.	1566	446
Ægidius Turrianus Prou.	1558	102
Ægidius Siracuſanus laic.	1567	446
Ægidius à Molâ laic.	1576	
Ægidius Tarentinus laic.	1566	446
Ægidius Luppinenſis Prou.	1578	114
Albertus Neapolitanus laic.	1551	351
Alexander à Fano Guard.	1564	163
Alexander Catanenſis Clericus.	1572	326
Alexander ab Interamnea	1572	312
Alexander à Butrio Sac.	1580	305
Alexius à Petrâ Rubea laic.	1574	410
Alexius à Cunio.	1551	52
Alphonſus Sueſſanus Def. Gen.	1575	58
Ambroſius Locrenſis laic.	1579	428
Amadeus ab Anteniato Prou.	1566	111
Angelicus à Bocherio Sac.	1570	312

		Annus	
	Angelus Saonenſis, Præd.	1556	213
	Angelus Tiphernas laic.	1566	
	Angelus Aſtenſis Guard.	1560	159
	Angelus à Ferno Præd.	1568	229
	Angelus à Tipherno Sac.	1569	280
	Angelus à Caſtro ſancti Petri Sac.	1538	254
	Angelus à Sancto Martino Præd.	1572	232
	Angelus à Caſtellaneta Prou.	1567	110
	Angelus Saonenſis Clericus.	1574	35. A
	Angelus Ferrarienſis Mag. Nou.	1576	197
	Angelus à Canobio Sacerdos.	1579	303
	Andreas Crotonienſis laic.	1571	401
	Andreas Burgundus ſac.	1579	304
	Anonymi Duo Martyres.	1557	311
	Anſelmus Aletinus Cler.	1580	34. A
	Anonymus Clericus.	1567	323
	Anſelmus Panormitanus Prou.	1573	113
	Anonymus laicus.	1562	374
	Antonius Luſitanus Clericus.	1545	313
Fr.	*Antonius Cyrnæus Sac.*	1548	260
	Antonius à Monte Sicardo, Mag. Nou.	1550	182
	Antonius Politianus laicus.	1550	362
	Antonius Siculus laic.	1555	356
	Antonius à Lacu Nigro Sac.	1572	289
	Antonius à Potentia laic.	1568	386
	Antonius Senenſis, Cler.	1567	317
	Antonius Lochienſis laic.	1560	393
	Antonius à Spinatiola Sac.	1568	278
	Antonius Aletinus laicus.	1573	405
	Antonius Monopolitanus Guard.	1579	179
	Antonius à Cianciano laic.	1580	
	Archangelus Panormitanus Guard.	1577	177
	Archangelus Saccenſis Cler.	1577	333
	Arſenius Picens Cler.	1569	325
	Arſenius Bergomas Cler.	1580	26
	Auguſtinus Dipivianenſis laic.	1572	403
	Auguſtinus à Latertia laic.	1580	46
	Auguſtinus Pactenſis Sac.	1572	312
	Auguſtinus Gallus Prou.	1566	107
	B		
Fr.	*Baptiſta Laritionenſis Sac.*	1564	276

		Annus	Pagina
	Baptiſta Fauentinus laicus.	1562	370
	Bartholomæus Nitienſis Sac.	1560	311
	Bartholomæus Hiſpellenſis Guard.	1562	162
	Bartholomæus Gallus Mag. Nou.	1566	190
	Bartholomæus à Luciniano Præd.	1579	239
	Bartholomæus à Murciano laicus	1580	432
	Benedictus Galaterenſis.	1575	298
	Benedictus Brixianus laicus.	1560	446
	Benedictus Vercellenſis Cler.	1565	317
	Benedictus Mutinenſis laic.	1552	367
	Benedictus à Modiá laic.	1560	446
	Bernardinus Aſtenſis ſecundus Generalis.	1554	17
	Bernardinus Rheginus Prou.	1536	74
	Bernardinus à Monte Vlmi Def. Gen.	1565	49
	Bernardinus Vrbinas Cler.	1568	323
	Bernardinus à Lauro Cler.	1571	326
	Bernardinus Aſculanus laic.	1572	403
	Bernardinus à Latertiá.	1575	417
	Bernardinus à Murciano laicus.	1580	47[illegible]
Fr. {	*Bernardinus Eugubinus laicus.*	1580	445
	Bernardinus à Balbano Guard.	1558	52
	Bernardinus Aſſanenſis Sac.	1563	311
	Bernardinus Catacienſis Cler.	1567	320
	Bernardus Offidanus laicus.	1558	360
	Bernardus Enneus Cler.	1554	314
	Bernardus Foroſempronianus laicus.	1539	336
	Bernardus Aſſiſias Guard.	1547	256
	Bernardus Mediolanenſis laicus.	1563	377
	Bernardus Catacienſis Cler.	1567	
	Blaſius de Hali.	1576	295
	Bonauentura Rheginus laic.	1555	354
	Bonauentura à Monte Regali Sac.	1555	265
	Bonauentura à Raticiná laic.	1575	41[illegible]
	Bonau. Panormitanus Sac.	1580	307
	Bonauentura Picens laic.	1567	385
	Bonauentura Bercellenſis laic.	1563	446
	Bonauentura Cremonenſis Sac.	1571	285
	Bonauentura Rhegienſis Proc. Gen.	1572	34
	Bonauentura Gallus laicus.	1563	249
	C		
Fr. {	*Clemens à Bocherio laicus.*	1577	419

		Annus	Pagina
Fr.	*Coſmas à Martina Mag. Nou.*	1577	39 A
	D		
	Damianus Bergomas Sac.	1576	299
	Daniel Leontinus Clericus.	1554	314
Fr.	*Deodatus à Ripa Traſona Sac.*	1566	311
	Dominicus Bononienſis Sac.	1551	263
	Dominicus à Molochio.	1555	447
	Donatus Aletinus laicus.	1539	337
	E		
Fr.	*Euſebius à Sanctâ Catharinâ.*	1537	17 A
	Euſebius Anconitanus Generalis.	1569	24
	F		
	Felix à Carauaſio Cler.	1572	29 A
	Felix Maſſanenſis Cler.	1576	331
	Franciſcus Belga laicus.	1545	338
	Franciſcus Titelmannus Prou.	1537	87
	Franc. à Palemone Guard.	1544	123
	Franc. Æſinus Generalis.	1549	11
	Franc. Curenſis laicus.	1557	357
	Franc. à Sinagriâ Sac.	1560	272
	Franc. Nouarienſis Mag. Nou.	1563	188
	Franc. à Soriano Præd.	1567	225
	Franc. Maceratenſis laicus	1568	388
	Franc. Matteolenſis laicus.	1569	393
Fr.	*Franc. à Canobio Sac.*	1570	281
	Franc. à Monte Politiano Præd.	1571	230
	Franc. à Santo Martino Sac.	1574	297
	Franc. à Sancto Petro Præd.	1574	301
	Franc. Saccienſis Def. Prou.	1575	118
	Franc. Abillinenſis Cler.	1577	332
	Franc. à Chio græcus laicus.	1578	38 A
	Franciſcus à Sancto Petro Sac.	1578	313
	Franciſcus Luppienſis Prou.	1579	113
	Franciſcus à Funiano Præd.	1579	241
	Franciſcus à Caſtro veteri Sac.	1580	308
	Franciſcus Raccalenſis Sac.	1568	311
	Franciſcus à Cartoceto Sac.	1526	249

		Annus	Pagina
	G		
	Gabriel à Iaueno Sac.	1570	282
	Geruaſius Hyrminienſis laicus.	1574	406
Fr.	*Gratus Septempedanus Sac.*	1575	498
	Gratia Septempedanus Clericus.	1578	333
	Gregorius Genuenſis laicus.	1579	427
	Gregorius Gallipolitanus Cler.	1580	334
	H		
	Hieronymus à Georgia Sac.	1561	273
	Hieron. à Monte Politiano Prou.	1546	94
	Hieron. à Monte ſorio Sac.	1563	275
	Hieron. à Foroliuio Præd.	1566	220
	Hieron. Piſtorienſis Def. Gen.	1570	55
	Hieron. Reginus Prou.	1572	112
	Hieron. à Pedonâ Guard.	1576	175
	Hieron. à Paradiſonio Sac.	1577	300
Fr.	*Hieron. Panormitanus Def. Gen.*	1579	62
	Hieron. à Butunto Præd.	1580	245
	Hieron. Tipherno Sac.	1560	311
	Honorius à Monte Granario Comm. Gen.	1569	65
	Humilis Offidanus Præd.	1541	204
	Humilis à Spoleto laicus.	1580	444
	Humilis à Paterno Cler.	1580	43[illegible]
	Hyacinthus Faneſtris laicus.	1560	363
	I		
	Iacobus Rheginus laicus.	1561	366
	Iacobus à Melphicto Guard.	1561	159
	Iacobus Florentinus Guard.	1548	127
	Iacobus de Nurſiâ laicus.	1566	380
	Iacobus Aletinus Prou.	1580	115
	Ignatius ab Apiro Comm. Gen.	1569	69
Fr.	*Ignatius de valle duplici Guard.*	1571	131
	Illuminatus à Nurſiâ laicus.	1580	443
	Ioannes à Fano Def. Gen.	1539	38
	Ioannes à Metymniâ Martyr Præd.	1551	307
	Ioannes Appulus laicus Martyr.	1551	347
	Ioannes Candela laic.	1555	357
	Ioannes à Corleone Guard.	1562	163
	Ioannes Faſſatius Prouincial.	1565	106

 Ioannes

		Annus	Pagina
	Ioanues à Leoniſsà Prad.	1565	217
	Ioanues Viterbienſis Prou.	1569	111
	Ioannes Iarratenſis.	1570	112
	Ioannes Sorianus.	1572	21.A
	Ioannes de via laicus.	1541	338
	Ioannes Gallus laic.	1576	418
	Ioannes à Nicoſia laic.	1570	397
	Ioannes Illiricus.	1577	238
	Ioannes à Foroliuio Mag. Nou.	1580	198
	Ioanninus Florentinus laic.	1569	38.A
	Ioannellus à Terra noua Prad.	1573	236
	Ioannes Andreas Venetus Sac.	1569	447
	Ioannes Andreas à Rodigio Mag. Nou.	1577	194
	Ioannes Baptiſta Laritionenſis Sac.	1564	276
	Ioannes Baptiſta Florentinus Prad.	1540	202
	Ioannes Baptiſta Pedemontanus Sac.	1549	4.A
	Iōannes Baptiſta à Nurſia Guard.	1549	129
	Ioannes Baptiſta Aſculanus Cleric.	1572	39.A
Fr.	*Ioannes Baptiſta Saonenſis Guard.*	1575	175
	Iannes Baptiſta Foſſanenſis Clericus.	1575	329
	Ioannes Baptiſta de Caſtro Sancti Petri Cler.	1571	325
	Ioannes Baptiſta Cherienſis Sac.	1568	312
	Ioannes Baptiſta ab Apiro Sac.	1575	51.A
	Ioannes Baptiſta Ferrarienſis Clericus.	1580	334
	Ioannes Maria Brixienſis laicus.	1545	338
	Ioachimus à Leuanto laicus.	1578	422
	Ioſephus à Ferno Def. Gen.	1556	45
	Ioſephus Drepanenſis laicus.	1575	417
	Ioſephus à Colleamato Guard.	1577	147
	Ioſephus à Corleone laicus.	1580	433
	Iulianus Salodienſis Guard.	1551	131
	Iulianus à Deſio laicus.	1566	446
	Iulianus ab Ameſtrata laicus.	1576	418
	Iulianus Camerinenſis Clericus.	1568	324
	Iulius à Caſali Piſtorum Sac.	1570	298
	Iuo Meſſanenſis Sac.	1572	268
	Iuniperus à Campo laic.	1537	336
	Iuſtinus à Panigaleo laic.	1547	341
	L		
Fr.	*Laurentius à Funiano Prou.*	1566	110
	Laurentius à Sarnano laic.	1569	15.A

		Annus	Pagina
	Leo Genuenſis Sac.	1571	286
	Leo Veronenſis Prou.	1535	101
	Leo Catanenſis laic.	1580	431
	Leonardus Auguſtanus Cler.	1548	21. A
	Lucas Narinus Guard.	1555	142
	Ludouicus Nethinus Prou.	1574	113
Fr.	*Ludouicus Rheginus Prou.*	1537	79
	Ludouicus Fulginas Guard.	1557	144
	Ludouicus Vrbinas Præd.	1560	214
	Ludouicus à Monte Sancti Sauini laic.	1570	396
	Ludouicus Parmenſis Cler.	1574	327
	Ludouicus Agrigentinus Sac.	1577	300
	Ludouicus à Stronconio Sac.	1562	275
	M		
	Marianus Cyrnæus Præd.	1540	202
	Marinus à Sanctâ victoria Prou.	1576	114
	Martinus Rheginus laic.	1571	402
	Martinus Belga laic.	1550	344
	Maſſeus Tudertinus laic.	1565	379
	Maſſeus Genuenſis laic.	1571	401
	Matthæus à Baſſio primus Generalis.	1552	1.
	Matthæus Venetus.	1569	55. A
Fr.	*Matthæus Leopolitanus Præd.*	1531	199
	Matthæus à Leoniſſâ Guard.	1553	134
	Matthæus à Schio Prou.	1563	103
	Matthæus Rheginus Cler.	1555	316
	Matthæus Auinionenſis laic. Def.	1564	363
	Michael Angelus Florentinus Præd.	1572	
	Michael Apruſtenſis Sac.	1537	253
	Michael à Neàpoli Præd.	1580	247
	Modeſtus à Foroliuio Cler.	1568	26. A
	Modeſtus Placentinus Cler.	1570	325
	N		
	Nicolaus Anconitanus Præd.	1563	213
Fr.	*Nicolaus ab Antio Nouo Guard.*	1569	167
	Nicolaus à Quinque frondibus laic.	1570	400
	Nouitius quidam.	1568	23. A
	O		
Fr.	*Onuphrius Bononienſis laic.*	1579	426

		Annis	Pagina
Fr.	Otto à		
	[illegible] Sacto Germano Sac.	1571	288
	P		
	Pacificus à Faneſtris Guard.	1566	166
	Pacificus à Foroſempronio Sac.	1568	268
	Pacificus Luganenſis Præd.	1568	228
	Pacificus à Sancto Ceruaſio Comm. Gen.	1575	71.
	Pacificus Calaber laicus.	1577	419
	Pacificus à Spoleto laic.	1580	10. A
	Paulinus Piſtorienſis Sac.	1568	278
	Paulus Ciodienſis Sac.	1531	252
	Paulus à Francauillà Sac.	1572	289
	Paulus à Pedona Cler.	1573	328
	Paulus ab Arenaria Guard.	1575	153
	Paulus Ferrarienſis Guard.	1574	172
	Paulus à Nicoſia laic.	1576	
Fr.	Paulus ab Alchamo Nou.	1577	49. A
	Paulus Bercellenſis Guard.	1579	180
	Paulus Catanenſis laic.	1579	426
	Petrus Tudertinus Guard.	1540	321
	Petrus Nitienſis Sac.	1560	311
	Petrus à Mazara Pru.	1550	98
	Petrus Vrbinas Cler.	1572	30. A
	Petrus à Martinâ Guard.	1559	156
	Petrus Ponſeueranus Genuenſis laic.	1572	447
	Petrus Clodienſis laic.	1555	356
	Petrus à Ciuitate Ducali Proc. Gen.	1566	31
	Petrus Enneus laicus.	1578	425
	Petrus de Quarterijs Prou.	1580	116
	Philippus à Monte veteri laicus.	1575	416
	Proſper à Sancto Angelo laicus.	1573	
	R		
	Rogerius Enneus.	1550	345
Fr.	Ruffinus à Sancto Vrſo Mag. Nou.	1575	192
	Ruffinus Libunatenſis Sac.	1572	289
	S		
	Sauinus Firmanus Clericus.	1566	318
Fr.	Sebaſtianus Agricienſis Præd.	1570	230
	Sebaſtianus à Gratterio Guard.	1572	169
	Sebaſtianus Engienſis Sac.	1576	21. A

Seba-

		Annus	Pagina
	Sebaſtianus Vibonenſis laic.	1577.	447.
	Seraphinus Panormitanus *Cler.*	1567.	318.
	Seraphinus Saonenſis *Sac.*	1547.	8. A
	Syluester Bocherenſis Sac.	1570.	312.
Fr.	*Syluester Vtinenſis Prad.*	1576.	238.
	Simon Monticalenſis *laicus.*	1569.	447.
	Stephanus Fulginas *Sac.*	1580.	315.
	Stephanus Bocherenſis Sac.	1570.	312.
	Stephanus Mediolanenſis laïc.	1562.	367.
	T		
	Thadæus á Monte Petriolo Sac.	1580.	309.
Fr.	*Thomas Taurinenſis.*	1575.	417.
	Thomas Tiphernas Generalis.	1576.	29.
	V		
	Valerianus Viterbienſis laïc.	1545.	338.
	Valerianus à Caſtro Bono Mag. Nou.	1576	198.
	Valentinus Drepanenſis laic.	1570.	398.
	Victor Bergomas laic.	1566.	383.
	Vincentius Calaritanus laic.	1541.	36. A
Fr.	*Vincentius à* Collea*rio laic.*	1548.	31. A
	Vincentius Caſſanenſis Sac.	1567.	17. A
	Vincentius Platienſis *laic.*	1568.	54. A
	Vincentius à Flauiano Sac.	1573.	290.
	Vitus à Monte laïcus.	1577.	420.
	Vrbanus à Manfredoniâ Def. Gen.	1578.	60.

Errata ſic corrige.

PAg. 2. Apparit. eum lege eam. Pag. 9. Apparit. l. 16. effudentem lege effundentem. Pag. 27. Apparit. lineâ 7 poſtulâſſet lege præſtitiſſet. Pag. 39 Apparit. lineâ 19. acceſſit lege accelſe, lineâ 1.. eâ lege eo. Pag. 49. Apparit. lineâ 5 dum lege tum, lineâ 21. circumfulſa lege circumfuſa. Pag. 54. Apparit. lineâ 16. B. Virgo lege B. Virginem, lineâ 27. expellentes lege expellentem. Pag. 77. lin. 38. incorreptum lege incorruptum. Pag. 83. lineâ 26. Fratri lege Fratre lineâ 32. ingaueſcente lege ingraueſcente. Pag. 84. lineâ 10. miniſtrat, lege miniſtrabat. P. 104. lineâ 3. flores lege fores. Pag. 106. lineâ 14. propignat lege progignat. Pag. 110. lineâ 11. Campanaticorum lege Campanacciorum. Pag. 127. lineâ 21. quanqam lege quanquam. Pag. 169. lin. 4. rimat leg. rimatur. Pag. 177. lin. 9. ſam lege Tum. Pag. 179. lineâ 15. meliori lege melioris. Pag. 197. lineâ 16. collidiſſet lege colliſiſſet. Pag. 366. lineâ 11 clarus lege charus. Pag. 374. lineâ 2. toties lege totus, vt lege ac. Pag. 389. l. 18. tam lege iam. Pag. 377. l. 24. exuiri lege exuri. Pag. 410. l. 25. inuncta lege iniuncta. Pag. 417. l. 26. eloqui lege alloqui. Pag 418 lin. 7. raptandam lege raptandum. Pag. 431. lineâ 3. atmorum lege armorum. Pag. 431. lin. 17. & 20. marciauo lege murciano. Pag. 447. lin. 3. montiulenſis lege monticalenſis.

FINIS.

A01.1471108

Digitized by Google